

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CEREN MELEK

İSTANBUL

ASK

Table of Contents

1. [İSYANDA AŞK](#)
2. [1.Bölüm: BİR ÖLÜR BİN DIRİLİRİZ](#)
3. [2.BÖLÜM: YENİ TİM](#)
4. [3.Bölüm: İSYAN TİMİ](#)
5. [4.Bölüm: YIKIK BİR KAZANÇ](#)
6. [5.Bölüm: BENİM GÜZEL ESİRİM](#)
7. [6.Bölüm: ESİRİN ESERİ](#)
8. [7.Bölüm: GECENİN KANDIRMACASI](#)
9. [8.BÖLÜM: UZUN BİR YOLCULUK](#)
10. [9.Bölüm: KÖR BİÇAK](#)
11. [10.Bölüm: KIRIK ZİNCİRLER](#)
12. [11.Bölüm: İÇGÜDÜ](#)
13. [12.Bölüm: DERİN SULAR](#)
14. [13.Bölüm: YAŞAM NEFESİ](#)
15. [14.Bölüm: İMKANSIZ HAYALLER VE ACI İHTMALLER](#)
16. [15.Bölüm: ISSIZLIĞIN ORTASINDA](#)
17. [16.Bölüm: ŞEYTANIN TEKLİFİ](#)
18. [17.Bölüm: YANANLAR VE KALANLAR](#)
19. [18.Bölüm: CANAVAR VE KAHRAMAN](#)
20. [19.BÖLÜM: VUSLAT](#)
21. [20.BÖLÜM: SON YEDİ SANİYE](#)
22. [21.BÖLÜM: ÜÇ BUSE](#)
23. [22.BÖLÜM: LANETLİ ÇOCUK](#)
24. [23.BÖLÜM: ACI TAT](#)
25. [24.BÖLÜM: BÖYLE BİR KARA SEVDA](#)
26. [25.BÖLÜM: GÜZEL GELİNİM](#)
27. [26.BÖLÜM: SERAP](#)
28. [27.BÖLÜM: KAVUŞMAK](#)

İSYANDA AŞK

27.01.2024

Uyarı: Bu kurgudaki kişi, kurum ve kuruluşlar tamamen hayal ürünüdür.

Uyarı: Bu kurguda vahşet, katliam, kanlı, hassas sahneler ve benzeri yetişkin içerikli sahneler olabilir. Yaşı küçük ve rahatsız olacak okurların okumalarını tavsiye etmiyorum.

Bu kitapta Ateşpare kitabından tanıdığımız Azrail'in Kılıcını yani Çelik'i başrollerde göreceğiz ancak bu kurguyu anlamak için Ateşpare'yi okumak gerekmemektedir. İSYANDA AŞK tamamen bağımsız bir kurgudur.

İSYANDA AŞK

Büyük bir bomba düştü önümdeki araziye. Düşmanlar yere düşen dumanla birlikte bir sis perdesinin arkasına gömüldüler.

Yüzümdeki yaralar, vücudumdaki kurşunlar artık takatimi tüketirken yeşil kamufle formamın içinde, düşmanların arasında bir bayrak gibi parlıyordum.

Etrafıma bakındım, bizden kimse kalmamıştı.

Herkes ölmüştü.

İçinde olduğum savaş alanına baktım. Patlayan tanklar, ölü bedenler ve kana bulanmış topraklar. Gözümden bir yaş düşerken kayıplarımı seyrettim. Kaskım düşmüştü, omuzlarıma dökülen saçlarımda kan vardı ama o kan benim değildi. Yerdeki karlar beyaz değildi, kan kırmızıydı.

Yolun sonuna gelmiştim.

Kaybetmiştik.

Sis ve ateşin arasından bana yürüyen bir beden gördüm, iri ve simsiyah formaların içinde duran bir bedendi. Benim yeşil asker formamın aksine onun üstünde simsiyah fazla teknolojik duran bir giysi vardı. İriliğinden bir adam olduğunu anlayabiliyordum.

Tam önümde durduğunda Rusça konuşmasını bekledim ama o Türkçe konuştu, beni tanıyordu.

"Yolun sonuna geldiniz, Azrail'in kılıcına kafa tutmak da anca Rusların yapacağı bir aptallık." Benimle değil, kendisiyle konuşuyordu. Eli sertçe koluma gitti ve beni kendisine çekti. Bu sefer Rusça konuştu. "Bu saçma savaşı burada bitiriyorum ve seni de esirim olarak alıyorum."

Her şey yeni başlıyordu.

Bu kahraman bir askerin ve dünyaca aranan Rusya'nın yeraltı mafyasının sahibi olan Azrail'in Kılıcının hikayesiydi.

Yepyeni bir kurguyla karşınızdayım ve çokook heyecanlıyım.

İlk defa asker kurgusu yazıyorum ve bunun için de ayrı heyecanlıyım. Umarım altından kalkabilirim. İSYANDA AŞK genel olarak yüksek tempolu bir kitap olacak, ilk bölümüyle sizinle buluşmak için şimdiden sabırsızlanıyorum.

İlk bölüm için tam olarak bir tarih veremiyorum ama büyük ihtimalle Ateşpare'nin finalini yazdıktan sonra burada güncel olarak bulunacak ve bölümleri paylaşacağım.

İlk bölümde görüşmek dileğiyle, kendinize çok iyi bakın ♡

Instagram: cerennmelek

X: #isyandaaşk

Tiktok: #isyandaaşk

1.Bölüm: BİR ÖLÜR BİN DİRİLİRİZ

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım.

Bu kitabı yazarken ilk okuttuğum, bana fazlasıyla yardımcı olan şu an Suriye'de görev yapan Piyade Komando Talip Aslantaş'a çok teşekkür ederim. Ona ve tüm askerlerimize de varlıkları, koca yürekleri için teşekkür etmek istiyorum. Allah yar ve yardımcıları olsun.

Editörüm ve aynı zamanda kısacık bir sürede hayatımda kocaman bir yeri olan Zeynep'e de teşekkürlerimi iletiyorum. İsyanda Aşk evrenine hoş geldiniz!

Alay Marşı – Furkan Şener

Vatan Uğruna – Yıldiray Gürgen

Vatan Sağ Olsun - CVRTOON

Sarı Gelin – Cem Adrian

Darkest Hours – Daniel Ciurlizza

Kolay Değildir – Duman

İSYANDA AŞK

1.BÖLÜM

BİR ÖLÜR
BİN DIRİLİRİZ!

CEREN MELEK | CHEAFTRSX

1.Bölüm: BİR ÖLÜR BİN DIRİLİRİZ

"Koş Vuslat! Koş!" Koşuyordum, soğuk hava ciğerlerimi parçalarmış gibi acıtırken ben tüm gücümle koşuyordum.

Bu kaybedebileceğimiz bir savaş değildi, biz kaybedersek vatan kaybederdi ve bu vatan hiçbir savaşta kaybedilemeyecek kadar değerliydi.

Ölmek kaybetmek değildi, burada hepimiz şehit düşsek de kazanan olacaktık. Koşarken atılan kurşunlardan kaçıyordum. Bedenime sıkamak için attıkları mermiler karlı taşlara çarpıyordu.

Koşuşumu yavaşlattım, yanımdaki karlı kayanın arkasına geçtim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Olcay.

"Oyalıyorum, kurşunlarını boşa harcatıyorum," dedim nefes nefese tüfeğimi çıkarıp hemen nişan alırken.

"O kurşunlardan biri kafana gelseydi görürdüm ben boşu," dedi Olcay sinirle.
"Sana dedim ki oradan ayrılma!"

"Sayıca fazlalar, oyalamamız lazım. Turgutlar nerede?" Konuşurken bir yandan da nişan alıyordum.

Tek gözümü kapattım ve hedefe odaklandım.

Hedefi tam kafasından vurup yanındakine geçtim. Tam vuracağım an benden önce biri vurduğunda kafamı kaldırdım.

Turgut biraz ileride bir kayanın arkasında durmuş, ateş ediyordu.

"Hızlı olan kazanır!" Bana doğru bağırdı keyifle.

"Göstereceğim ben sana hızı." Tekrar tüfeğimi kaldırdım ve bu sefer başka bir hedef buldum kendime. Tam sıkacağım an yine biri benden önce davrandı.

"Bu sefer bendim," dedi Olcay.

"Peki madem," dedim ve ilerideki dağın eteklerindeki hedefleri onlara bıraktım.

Bu sırada telsizimden bir ses yükseldi. "Minik Kartal!"

Bu sesi telsizde olsa bile tanırdım, hızla kaldırdım telsizi.

"Emredersiniz!"

"Biz dağın diğer tarafındayız Minik Kartal, buraya pusu kurmuşlar. Mehmet ve Ali şehit düştü." Duyduklarımın zorlukla derin bir nefes aldım. "Sadece ben kaldım. Yanınıza ulaşmaya çalışacağım ama zor gözüküyor." Yaralıydı, yoksa Yüzbaşı Ahmet Çitlioğlu asla duraklayarak konuşmazdı.

"Yaranız ne durumda komutanım?"

"İdare eder ama kanım izimin sürülmesini kolaylaştırıyor. Dağın bu tarafına sadece pusu kurmamışlar, yavaş yavaş ilerliyorlar. Sizin olduğunuz bölgeye elliye aşkın terörist geliyor."

"Siz de o taraftasınız," dedim dürbünümü kaldırıp etrafıma bakarken.

"Benim için bu tarafa gelmeyin! Anlaşıldı mı, Minik Kartal?"

"Anlaşıldı efendim!"

"Her tarafımız sarılmış durumda, mermilerinizi dikkatli kullanın!"

Destek gelene kadar hayatta kalın!"

"Emredersiniz!"

Telsizin diğer tarafından silah sesleri duydum ve ses kesildi. Dürbünü indirdiğimde Olcay bana bakıyordu. Hiçbir şey söyleyemedi, yutkundu ve bakışlarını tüfeğine çevirdi.

Turgut ve Selçuk konuşmayı duymamıştı.

"Ateşi kesin!" Bağırışımla durup şaşkınca bana baktılar. "Mermileri dikkatli kullanın!"

"Ben bir mermiyle üç tane alırım," dedi Olcay büyük bir kinle.

"Ben dört tane alırım o zaman!" dedi Selçuk da hemen rekabete girerek.

Kuzey Irak'ta Gara Dağı'ndaydık. Özel kuvvetlerden destek için gönderilmiştik ama durum burada sanılandan çok daha kötüydü.

Çok kalabalıklardı ve ellerinde güçlü silahlar vardı, o silahların onlara nasıl ulaştığıysa ayrı bir merak konusuydu.

"Hava kararana kadar mermileri az harcamalıyız," dedim çantamı açıp içindeki cephaneliği kontrol ederken.

"Şunları bitirmeden hiçbir yere gidemeyiz," dedi Olcay ateş etmeye devam ederek.

"Onları öldürdüğümüzü görünce daha da kinlenecekler," dedim onu yavaşlatmak için ama o daha hırsla sıktı. "Bir kurşunu bile boşa harcama!"

"Bir tane sektirmiyorum," dedi o da beni rahatlatmak istermiş gibi.

"O mermilere daha çok ihtiyacımızın olacağı zamanlar gelecek, bu gece epey uzun olacak."

Olcay tüfeğini indirdi, "Bitirdim," dedi keyifle ama yüzümdeki ifadeyi gördüğünde tüm keyfi uçtu. "Durum çok mu vahim?"

"Vasatın üstü," dediğimde güldü. "Çok daha kötü durumlardan çıktık biz, sadece bu sefer biraz daha soğuk."

"O zaman da sıcaktan mahvolmuştuk," dedi Olcay yorgunca kayaya yaslanırken. "Ben anlamıyorum, neden bu kadar kötü yerlerde çatışıyoruz ki? Bir dağda bir çölde bir karda... hayır yani, sahilde savaşırsak olmuyor mu? Bu teröristler illa böyle sikimsonik yerlere mi çıkıyor?"

"Deniz kuvvetlerine gitseydin," dediğimde bana uzaylı görmüş gibi baktı.

"Süt çocuğu değilim ben."

"Hadi lan oradan, desene deniz tutuyor!" dediğimde kafasını çevirdi, bunu asla kabul etmiyordu.

"Onlar kaybetti, bir Olcay Kırım kolay yetişmiyor sonuçta."

"Başladı yine," dedi Turgut yanımıza ulaştığında.

Hepimizin üstünde beyaz üniformalar vardı. Turgut başındaki kaskını çoktan çıkarmış, koşuşturduğu için karda olmamıza rağmen terlemişti. O da geçip diğer yanıma oturduğunda telsizden bir emir bekliyorduk.

"Ne yapacağız?" dedi Olcay yerinde duramayarak.

"Bir soluklanalım," dedi Selçuk karlara yorgunca yatarak. "İki saattir kesintisiz çatışıyoruz, dilim damağım kurudu."

"Bu dediğini Fuat Binbaşı duysa ağzına sıçar," dedi Turgut.

"Neyi duysam?" Duyduğumuz sesle dördümüz de irkilerek arkamıza baktık.

Fuat Binbaşı karların içinde bembeyaz formasıyla arkamızda dikilmiş, bize bakıyordu. Ne ayak sesini ne nefes sessini duymuştuk ama ensemizde bitmişti.

Hepimiz oturduğumuz yerden kalkarak hızla toparlanıp hazır ola geçtiğimizde Fuat Binbaşı kısık gözleriyle bize bakıyordu.

"Rahat!" dediğinde elimizi indirdik.

"Binbaşım, siz diğer ekiple değil miydiniz?" Sorumla Fuat Binbaşı bakışları beni buldu.

"Diğer ekip..." Durakladı. "Pusuya düştü, Ümit ve Sarp büyük ihtimalle hâlâ hayattalar ama esir düştüler. Diğer esirlerin yanına götürdüklerini tahmin ediyorum." Zaten buraya gelme amacımız esir düşen Türkleri kurtarmaktı ama bizimkiler de esir olmuştu birden.

Ve bizim için esir düşmek demek şerefini kaybetmek demekti.

"Emredersiniz binbaşım!" Dördümüzün bağırmasıyla Fuat Binbaşı etrafına bakındı.

"Sessiz olun, dağı inlettiniz. Bu geceyi geçirip destek ekiple gideceğiz kurtarmaya."

"Ama binbaşım, o zamana kadar ya onlara bir şey yaparlarsa?" Olcay dayanamayıp binbaşının sözünün üstüne söz söylemişti.

Zaten başına ne gelirse o çenesinden geliyordu.

"Çoğunluğu korumalıyız, beş kişiyiz ve inlerine girmeyeceğiz!" dedi Fuat Binbaşı arkasını dönerken.

"O zaman bizim ne faydamız olur, binbaşım?" dediğimde şaşırtmıştı çünkü ben gelen hiçbir emre karşı çıkmazdım.

Tekrar bize döndü ve bana doğru bir adım atıp karşımda durdu.

Hazır olda dururken konuşmaya devam ettim. "Birimiz bile hayattayken arkada kalırsa başarısız olmaz mıyız?"

"Onları kaderlerine terk etmiyoruz asker! Aksine onları kurtarma şansımız olsun diye bekliyoruz!" Az önce bağırdık diye bize laf etmesine rağmen bizden daha çok bağırdı. Fuat Binbaşı kırklarının ortasında heybetli bir askerd, ayrıca çok sert bir kişiliğı vardı ve en çok da verdiği cezalarla ünlüydü. "Siz de mi aynı şeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Turgut, Olcay ve Selçuk üçlüsüne bakarak.

"Evet, binbaşım!" dedi üçü aynı anda.

Fuat Binbaşı bir adım gerilerken ciddi yüzünde dudakları hafifçe iki yana gerildi ama bunu belli etmemek için hemen başını çevirdi.

"Ayrıca biz o kadar kaybı boş yere vermedik, binbaşım!" dedi Selçuk.

Fuat Binbaşı şu an karşısında dört tane yeni yetme görüyor olabilirdi ama biz dört tane yeni yetmeden çok daha fazlasıydık. Daha önce defalarca büyük operasyonlara girmiş ve hepsinde de kazanmıştık.

Biz dört tane asker gibi görünüyor olabilirdik ama biz dört korkusuzduk, biz dört kahramandık, biz dört Türk askeriydik, biz düşmanların korkularıydık.

"Tamam ama aranızda biri bile şehit olursa bu göreviniz saçma bir fedakârlık olarak yazılır!" dedi Fuat Binbaşı bizi son kez uyarırmış gibi. "Arkanızdan aptal acemiler diyerek dalga geçerler!"

"Geçsinler binbaşım, korkak olarak anılacağımıza aptal olarak anılalım!" dedi Olcay da büyük bir kararlılıkla.

Fuat Binbaşı arkasını dönüp yürümeye başladığında dördümüz birbirimize bakıyorduk ne yapacağımızı anlamak için.

Fuat Binbaşı omzunun üstünden bize baktı. "Hareket edin, yolumuz uzun." Sözleriyle hemen peşine takıldık.

Gara Dağı'nın karlı ve soğuk kayalarının arasında botlarımız karda iz bırakırken yürüyorduk. Ben yürüdüğümüz yerlerden geçerken ayağımı sürterek izleri azaltmaya çalışsam da acelemiz olduğu için tüm izleri kapatamıyordum.

Fuat Binbaşı'nın adımları ağırlaşırken bakışları üstümde gezindi. "Ne yapıyorsun sen?"

"İzlerimizi örtüyorum." Sözlerimle bir süre yüzüme baktı, ardından da karlı zemine.

"Bence bu şekilde daha çok belli ediyorsun," dediğinde yürümeye devam ettim.

"Binbaşım, Tomris karda yürür, izini belli etmez. Havada şahin gibi uçarak düşmanın ensesine yapışır, düşmanın hiçbir şeyden haberi olmaz," dedi Olcay hem yürüyüp hem de konuşurken.

"Sana çok güveniyorlar?" Fuat Binbaşı'nın sözüyle gülümsedim.

"Ben de onlara güveniyorum. İlk başlarda kadın olduğum için benimle alay edip ağlayarak eve döneceğimi iddia ettiler ama hepsinin hayatını kurtarınca yavaşça alışmaya başladılar." Ve şu an birbirimize fazla düşkün bir ekiptik. Birlikte gittiğimiz hiçbir görevde başarısız olmamıştık çünkü uyumumuz çok iyiydi.

Olcay en iyi nişancıydı.

Selçuk en iyi iz sürücüydü.

Turgut en iyi dövüşçüydü.

Bense en iyi hayalettim.

"Adın gerçekten Tomris mi?" diye sordu Fuat Binbaşı.

"Soyadım," dedim bakışlarım dalgınlaşırken.

Fuat Binbaşı birden durdu, bakışları üstümde gezinirken şaşkındı.

"Sen Şahan Tomris'in kızı mısın?" Sorusuyla ben de durdum.

"Babamı tanıyor muydunuz?"

Yutkundu, bakışları bu sefer üstümde daha dikkatli gezindi. Her gördüğümde ifadesiz olan yüzü değişmişti. "Tanımaz olur muyum? Şehit düştüğü operasyonda ben de onunlaydım. Baban bir kahramandı ve bir kahraman gibi şehit oldu."

Babam yüzlerce sivilin hayatını kurtarmıştı.

"Son sözü neydi?" Sözlerimle yürümeye devam etti.

"Veysel'e söyledi. *Kızım sana emanet, kesin benim intikamımı almak için bir bordo bere takar kafasına, kendini de dağlara atar, ona izin verme, dedi.*" Bu dünyada beni en iyi tanıyan kişi babamdı çünkü ben onun kızıyım. Babamı hatırlamak soğuk havanın bıraktığı acıdan daha keskin bir acı bıraktı ciğerime.

"İzin vermedi zaten, Veysel Binbaşı benim komando olmamam için elinden gelen her şeyi yaptı. Şunlardan çok daha zor derslere girdim pes edeyim diye." Şunlar derken önde yürüyen üçlüyü işaret etmiştim.

"Bizimkiler de yeterince zordu bir kere." Olcay hem yürüyor hem de laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Peki nasıl girdin?" diye sordu binbaşı, bakışları üstümde merakla geziniyordu.

"Veysel Binbaşı beni kesin bir şekilde almama niyetindeydi ama azmim diğer komutanların dikkatini çekti." O anlar aklıma geldiğinde dudaklarımda acı bir gülüş oluştu.

"Ruh hastası buz gibi havada yazlık formayla gezip üç gün açlık grevi yapmıştı kışların önünde," dedi Selçuk da gülererek.

"Siz de karşıma geçip sabah akşam yemek yemiştiniz!" Tüfeğimin ucuyla Selçuk'un beline vurdum hafifçe. Hemen söylenerek benden uzaklaştı.

"Vallahi ne yalan söyleyeyim, hayatta dayanamayacağımı düşünüyorduk," dedi Turgut da.

"Hadi lan oradan, çok güçlü rakip olurum diye üç buçuk atıyordunuz!"

"Siz rakip değilsiniz, takımsınız," dedi Fuat Binbaşı ama biz o olayları epey önce aşmıştık.

Fuat Binbaşı birden durduğunda biz de onunla birlikte durduk.

Bakışları bir noktaya kilitlenmişti ama baktığı noktaya ben de baktığımda hiçbir şey göremedim.

Fuat Binbaşı yürümeye devam ettiğinde biz de sorgulamadan peşine takıldık.

Kar yağışı etkisini iyice göstermeye başlamıştı ve biz yükseğe çıktıkça hissedilen soğuk da epey artıyordu. Tipi oluşmaya başlamıştı ve kardan göz gözü görmüyordu.

Tam bu sırada patlayan bir tüfek sesi duymamla tüfeğimi kaldırmam bir oldu. Olcay'ın bağırışını duyduğumda onu görmeye çalıştım ama kardan dolayı seçemiyordum.

Üstüne beyaz karlar düşen kirpiklerimi kolumla silerek sese doğru hızla yürüdüm. Silah sesleri artarken sonunda Olcay'ın yanına ulaşmıştım. Onu sırtından tutup kendimle birlikte yere çektiğimde bakışlarım üstünde gezindi yarasını görmek için.

"Omzumdan sıyrıldı," dedi nefes nefese. "Bu havada biz önümüzü göremiyoruz amına koyayım, bunlar bizi nasıl gördü?" O söylenirken ben de yarasına bakıyordum.

"Büyük ihtimale göremedikleri için sıyrıldı." Sırt çantamdan çıkardığım bandajı hızla koluna sardım ve vakit kaybetmeden tüfeğimi kaldırdım.

Tipi yüzünden görüş alanım epey sisli olsa da sürekli kafasını çıkarıp ateş eden bir kişiyi görebiliyordum. Tam tekrar atış yapmak için çıkmıştı ki kafasını nişan alarak tek mermiyle işini bitirdim. Şimdi silüet yerine, sadece kırmızı kan gözüküyordu.

"Çok kalabalık değiller, göremiyorlar bile ama yine de bu tipiden hızla uzaklaşmamız lazım." Fuat Binbaşı'nın sözleriyle hızla ayağa kalktığımda Olcay da benimle birlikte ayaklandı.

"İyisin değil mi?" Sorumla başını olumluca salladı.

"Bunların ebesini sikmeden rahatlamayacağım," dedi öfkeyle.

Dağın yukarısına doğru yürümeye devam ettik ama yarım saat sonra soğuk etkisini daha da hissettirmeye başlamıştı.

Selçuk dayanamayarak durdu. "Bunlar bu soğukta hipotermi geçirmeden nasıl hayatta kalıyorlar? Daha çıkacak mıyız?" Eline nefesini üflemeğe çalıştı. "Nefesim bile dondurucu gibi."

"Biraz soluklanın, durmamalıyız. Dinlendiğimiz an daha çok üşümeye başlarsınız," dedi Fuat Binbaşı, sanki bizimle aynı soğukta değil de güneşin altında rahatça yürüyormuş gibiydi.

"Birazcık ateş yakıp ısınsak? Azıcık ellerimi ısıtsam yeter," dedi Olcay ama bakışlarımızı gördüğünde sustu.

"Ateş yak da bağız biz buradayız diye." Sözlerimle sessiz kaldı.

En sonunda bir kayanın kenarında soluklanırken mataramı çıkardım su içmek için. İçindeki su donmamıştı ama epey soğuktu. Zaten üşüdüysen bedenim soğuk suyun etkisiyle daha da buz keserken iki yudumdan fazla içemedim.

"Haklıymışsın, su şişesi alsak donmuştu kesin," dedi Olcay da matarasını çıkarırken. Son anda şişe aldığını fark etmiş ve onu durdurmuşum.

"Kumanyalarımız bile donmuş," dedim çantanın içine bakarak.

Bu sırada Selçuk haritasını çıkarıp yere sermişti. Koyu gözlerini kısıp haritayı dikkatlice inceledi. "Biz buradayız, onlar da burada. İki kilometre gibi bir yolumuz kaldı."

Fuat Binbaşı telsizden diğerlerine ulaşmaya çalışıyordu ama bir dönüş alamıyordu.

Turgut'un bakışları benimle kesiştiğinde nefesini sıkıntıyla verdi.

"Epey zor olacak."

"Sayıları çok fazla ve onlara gittiğimizi biliyorlar," dedi Fuat Binbaşı da.

"Zoru başarırız, imkânsız biraz zaman alır," dediğimde Selçuk gülerek haritayı incelemeye devam etti. "Sayıca fazlalar o yüzden pusu kurmalıyız. Haritada nerede olduğumuzu bize sürekli bildir."

Olcay'ın yanına oturup yarasını kontrol ettim, çok kanaması yoktu.

"Devam ediyoruz." Fuat Binbaşı'nın sözleriyle hepimiz ayaklandık.

Selçuk haritasını kapatmıştı ama elindeki bir fotoğrafa ara ara çaktırmadan bakarak yürüyordu. Yanına ulaştığımda fotoğrafı hızla gizledi.

"Sanki Gizem'in fotoğrafına baktığını bilmiyoruz," dediğimde gülerek fotoğrafı saklamayı kesti ve bana gösterdi. Esmer, güzel bir genç kızdı.

"Çok güzel, değil mi? Tam minik bir serçe." Bakışlarımı gördüğünde fotoğrafı yine göğsündeki cebine koydu. "İlk okul öğretmeni, bizim oraya atanmış." Sonunda bu

gizemli kızı anlatmaya başlamıştı.

"Daha tanışalı yeni sekiz ay oldu ama dayanamıyorum, bu kız benim evleneceğim kız bence." Kızla aylardır buluşuyordu ve her buluşmadan sonra bulutlarda uçuyormuş gibi geziniyordu ama kız hakkında bize hiçbir şey anlatmıyordu, biz de onu zorlamıyorduk.

"Neyi bekliyorsun peki?" Sorumla sıkıntıyla nefesini verdi. Aslında neden bir teklifte bulunamadığımı iyi biliyordum. Asker ailesi olmak kolay değildi.

"Gizem benim tanıdığım en sevgi dolu, masum, sevecen kadın. Onun bu neşesini bitirmek istemiyorum, *hayatta kalacak mı acaba* diye geceleri kendisini bitirmesini istemiyorum. O bundan daha iyi bir hayatı hak ediyor." dedi sıkıntıyla.

"Buna sen karar veremezsin."

"Veremiyorum zaten, dayanamıyorum artık. Sanırım bu görevden sağ salım dönersek ona evlilik teklifi edeceğim." Konuşurken yerdeki karlara bakıyordu ve yanakları kızarmıştı ama bu sefer soğuktan değildi. "Ona hiç seni seviyorum bile diyemedim, neden bilmiyorum ama diyemedim. Ne kadar zor olabilir ki iki kelimeyi söylemek bu kadar çok hissediyorken? Bana çok zordu. Ama bu sefer karşısına çıkıp haykıracağım ona."

"Lan it, madem o kadar seviyorsun bizimle niye tanıştırmadın hiç?" Sinirle koluna dirsek attığımda hemen küfrederek benden uzaklaştı.

"Dirsek değil, tüfekte vurdun sanki, şu eline koluna bir hâkim ol kızım ya..." Sinirle söylendi. Sanırım biraz haklı olabilirdi, bazen el şakaları yaparken elimin ne kadar sert olduğunu unutuyordum. Geçenlerde Olcay az kalsın ensesine tokat attım diye hastanelik oluyordu.

"Benim elim o sevdiceğinin eline benzemez, komando eli bu. Vurdum mu oturttururum!"

"Bak ya, bu yüzden anlatmıyorum işte size bir halt!" Bozulup hızlı hızlı önden yürümeye başladığında güldüm.

"Ne oldu yine buna?" Turgut'un sözleriyle omuz silktim.

"Klasik Selçuk işte."

"Görevden sonra bize gelsene, annem tutturdu Vuslat kızımı getir gelirken diye." Turgut'un sözleriyle gülümsedim, annesi Hatice teyzeyi çok seviyordum. Turgut onların tek çocuğuydu, uzun süre çocuk sahibi olmak istemişler zamanında ve Turgut doğduğu zaman da tüm ilgiyi ona verip onun için ellerinden geleni yapmışlar. Turgut okulunu okuyup askerlik yaptıktan sonra askeriyede kalmak için eğitim almaya devam edince epey zorlanmışlardı. Tek evlatlarının sürekli ölümle burun buruna olması hiçbir aile için kolay olmazdı zaten.

Her şehit haberini elleri göğüslerinde acıyla dinlemek, kendi evlatlarının adı geçmediği için utançla sevinmek kolay olmazdı.

"Gelirim valla, Hatice teyzenin yemekleri burnumda tütüyor."

"Tutturdu gelinim olsun diye, diyorum ki anne bu kız benim askerlik arkadaşım, nasıl gelinin olsun?.." Turgut konuşurken yandan yandan da bana bakıp nabzımı ölçüyordu.

"Az önce Selçuk'a dirsek attım, sana daha ağır bir şey atmamı istemiyorsan uza koçum." Gülerek benden uzaklaştı.

"Tamam be! Neyse sonunda bana kalacaksın zaten, otuzuma az kaldı bak!" Turgut sarı saçları, mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı ama ben ona hiçbir zaman farklı bir gözle bakmamıştım. O da zaten bana âşık falan değildi ama beni beğendiğini hep belli ederdi. Üç yıl önceki bir operasyonda yaralı halde ve ölmek üzereyken bana bir söz verdirtmişti; otuz yaşına geldiğimizde ikimizin de hayatında kimse olmazsa evlenecektik.

"Yürü Turgut yürü ama önüne doğru yürü, bana değil," dediğimde oflayarak adımlarını hızlandırdı.

Yavaşlayıp omzumun üstünden Olcay'a baktım. Fuat Binbaşı da yanımızda sessiz sessiz yürüyor ama bizi de dinliyordu. Olcay arkada kalmıştı.

"Ağrın mı var?" Sorumla başımı iki yana salladı. "Hem kan kaybettin hem soğuk, biraz hâlsizleşebilirsin."

"Bomba gibiyim kızım ben, bomba," dedi hemen eliyle iki kere göğsüne vurarak.

Bu sırada hava kararmaya başlamıştı, biz yukarı çıktıkça tipinin etkisi de gittikçe artıyordu. Üstümüzdeki formalar, eldivenler ve botlar da bu soğuğun etkisini kesemiyordu. Vücut ısıımız düştüğü için fazladan yoruluyorduk.

"Önümüzde bir grup var," dedi Fuat Binbaşı bir kayanın arkasına geçerken. Biz de farklı kayaların arkasına geçtik.

Yaklaşan adım seslerini duyuyordum, kendi aralarında konuşuyorlardı. Neredeyse tükürerek konuştukları için hiçbir kelimelerini anlayamamıştım.

Tüfeğimi hafifçe kaldırdım, hepimiz bir kayanın arkasına saklanmıştık ve onlar bizi fark etmeden saldırıya başlamamız gerekiyordu.

Yanımdaki kayanın arkasında duran Olcay'la göz göze geldim. Adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Aramızdaki yolda yürüyenlerden birinin botu görüş alanıma girdiği an Olcay'la birbirimize göz kırptık ve aynı anda kayaların arkasından çıkarak ateş etmeye başladık.

Onlar da hızlı şekilde karşılık vermeye başlamıştı. Selçuk ve Turgut da onların arkasındaki kayadan ateş ediyorlardı.

Yirmi kişi vardı ve şimdiden altı tanesini halletmiştik ama geriye kalanlar da hemen tüfeklerini çıkarıp bize ateş etmeye başlamıştı.

Tüfeğimi çıkarıp ateş ediyor, bir tanesini indiriyor ve geri kayanın arkasına geçiyordum. Arkasında olduğum kaya delik deşik olmuştu ve her bir mermide üstündeki karlar etrafa dağıldığı için yüzüme geliyordu. Kafamdaki kaskın üstüne biriken karları elimle temizledim gözüme düşmemeleri için.

Olcay'a baktım, fazla hırslı şekilde hızla hareket ediyordu ama hırslı olması bu gibi durumlarda iyi değildi. Hepimizin hayatı tek bir yanlışa bakıyordu.

Tekrar namlumu çıkarmıştım ki Turgut'a ateş etmek üzere olan bir adamı hızla vurdum. Tam bu sırada kolumda keskin bir acı hissettim.

Arkamı döndüğümde bir kayanın arkasına saklanmış iki herif gördüm. Olduğum kayanın diğer tarafına geçemezdim, orada daha çoklardı. Hızla tüfeğimi onlara doğrulttuğum sırada bana ateş etmeye devam ettiler. Hemen kendimi karlara atarak görüş açılarından çıkmaya çalıştım, yüzüm soğuk kara yaslanırken gözlerimi kısıtım ve birinin tam alnının ortasına ateş ettim.

Diğeri de tüfeğini benim kafama doğrultmuştu ki ateş edemedi öldü. Kafasına yediği mermiyle havaya savrulurken neredeyse on metre uzağa düştü. Kafamı kaldırdığımda Fuat Binbaşı'nı gördüm.

Hafif makineli tüfekte hızla ateş ediyordu, bizim canımızla kanımızla savaştığımız heriflerin işini bitirmesi iki dakikasını almadı.

Önce arkadakileri temizledi, hemen sonra da aradakilere daldı.

Sanırım Fuat Binbaşı kurşungeçirmez olduğunu düşünüyordu, yoksa bu şekil dalmasının başka bir açıklaması olamazdı. Diğer kalanlar için biz de ona yardım ederek onu korumaya çalışıyorduk. Bu sırada bir tanesine yetişemedim ve sıkıldığı mermi Fuat Binbaşı'nın karnına isabet etti; o sanki bunu hissetmemiş gibi daha hırslı ateş etmeye devam etti.

Hiçbiri canlı kalmadığında karlar artık beyaz değil kırmızıydı. Hızla eğilip karı kazıdım eldivenli ellerimle, tüfeğimize uyan mermileri alıp geri kalan silahları karın altına gömdüm.

"Kolun kanıyor Vuslat," dedi Turgut yanıma ulaşarak.

Koluma kısa bir bakış attım, çok da kötü değildi. Çantamdan bandaj çıkarıp hızla sardım ve karı kazımaya devam ettim. "İyi misiniz, binbaşım?" derken bile bakışlarımı kardan ayırmamıştım, görünmeyecek hâlde olduklarına emin olmam gerekiyordu. Ne kadar az silahları olsa o kadar iyiydi.

"Sinek ısırığı," dedi Fuat Binbaşı da yarasını sararken. "Sizin daha pişmenize epey var çömezler."

"Kırıcı oluyorsunuz binbaşım," dedi Olcay alınmış bir şekilde ama Fuat Binbaşı'nın bakışlarını gördüğünde susarak önüne döndü.

"Silah seslerine daha çok gelecekler, buradan hemen uzaklaşmamız lazım." Fuat Binbaşı'nın sözleriyle yine yollara düşmüştük.

Beş Türk askeri karlara gire çıka yürüyordu, hiçbirimizin bu sevdadan vazgeçesi yoktu çünkü biz vazgeçmeyi öğrenmemiştik.

Tipinin ve karların arasında önümüzü bile zor görerek yürürken en önde ben gidiyordum, gördüğüm karartıyla adımlarım yavaşladı.

Öyle bir tipi vardı ki göz gözü görmüyordu şu an.

Benim yavaşlamamla diğerleri de arkamda yavaşladı.

İlk saldırıyı karşı taraftan bekledim ama hiçbir hamle gelmeyince temkinli adımlarla yürümeye devam ettim.

"Yardım edin!" Duyduğum yaşlı bir adamın sesiyle adımlarım tekrar hızlanmıştı ki Fuat Binbaşı beni kolumdan tutarak durdurdu.

"Tuzak olabilir." Kulağıma fısıldadığında ben kısık gözlerimle karşıma bakıyordum anlayabilmek için.

"Türkçe konuşuyor," dedim ama elbette dağdaki o şerefsizlerin de Türkçe konuşabildiklerini biliyordum. "Çok yaşlı birinin sesi gibi."

Biz ağır ağır yürürken yaklaştıkça siluet belirginleşiyordu. Yeterince yaklaştığımızda gördüğüm yaşlı adamla şaşkınca durdum. Bu adam doksan küsur yaşında bile olabilirdi. Aşırı yaşlıydı, elinde bir tüfek vardı ve onu bir değnek gibi kullanarak yerde karların üstüne oturmuştu.

"Senin burada en işin var?" Fuat Binbaşı'nın bağıışıyla adam irkilerek oturduğu yere sindi.

"Korkudan titriyor, binbaşım," diyerek bir adım öne geçtim yaşlı adamı sakinleştirmek için.

"Yaşına bakma! Neden burada olduğuna bak asker!" Fuat Binbaşı'nın bağıışıyla adam biraz daha oturduğu kara sindi.

"Sen ne arıyorsun burada amca? Yaşından başından utan, git evinde yat, senin ne işin var bu dağda?" diye sordu Olcay bir eli belinde şaşkınca.

"Valla bız koyden geliyordum erebeylen, gecen birden terörister önumi kesti. Dedi daga geleceksin, ben dedim gelmiyorum, o dedi geleceksin. Biz mecbur kaldım gettim. Biz daga gıttım, kelesi verdi elime. Dedi cetısacaksın, ben dedim cetismiyorum, o dedi cetısacaksın, ben dedim cetismiyorum. Biz mecbur kaldım, çatıştım. Valla o tam o esnada bir bomba patladı, gum bir parça geldi benim kafama reng. Vallahi ben şuurımı kaybetmişim, biz iki gün şuurımı aradım ben bulamadım."

Hepimiz adamı ciddi bir şekilde dinlerken yaşlı adamın elini kafasına vurarak o anı tekrar yaşarcasına canlandırması gerilen sinirlerimizi iyice bozmuştu. Hepimiz Fuat Binbaşı'nın korkusundan gülmeye çekiniyor, zar zor dayanabiliyorduk.

Olcaý'ın rengi atmıştı kendini tutmaktan, Selçuk ağzını kapatmaya çalışarak kafasını başka yöne çevirmişti, Turgut'un kendini tutmaktan gözleri yaşarmıştı.

En sonunda Olcaý dayanamayıp kahkaha attığında Fuat Binbaşı bize yandan ters bir bakış attı ama Olcaý'dan sonra biz de kendimizi pek tutamadık.

"Seni zorla mı çıkardılar buraya yani?" Bağırmaya devam etti Fuat Binbaşı.

"He valla, ben vatanımı çok seviyrem, NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!"

Bir ayağı çukurda olan amca NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE derken ayaklanmıştı yirmilik delikanlılar gibi.

"Ne zamandır buradasın sen amca?" dedim derin bir nefes alarak.

"Ben gün kavramını unutmuşem." Yaşlı amca kollarını iki yana açarak konuştuğunda Olcaý yüzünü kapatıyordu.

"Komik mi lan? Adam esir düşmüş zırto?" dediğimde Olcaý gülmeyi kesti ve bana yandan pis bir bakış attı.

"Sen ne zamandır burada teksin?" Sonunda Fuat Binbaşı da yaşlı adama karşı yumuşamıştı.

"İki güneş görmüşem." Adamın sözleriyle çantamdaki suyu çıkartıp uzattım. Zaten hâlimden ne kadar kötü olduğu belliydi, üstü de epey inceydi.

"Dede ya, senin ne işin var burada?" Turgut söylenerek montunu çıkardı üstünden. Altında ince, asker yeşili bir kazakla kaldığında sanki hiç üşümüyormuş gibi adama giyindirdi montu.

Yaşlı adam montu giyinmemek için direndiğinde Turgut'la aralarında kısa bir boğuşma geçti. İki metre boyunda, her tarafı kas olan Turgut montu amcaya giydirirken epey zorlanmıştı.

"Oğlum benim bir ayak çukurda, e ben ne yapayım montu, verme bana, siz vatani kurtaracaksınız!"

"Gel dede gel, seni de kurtarıyoruz," dedi Turgut ve amcanın omzuna kolunu atarak hızlı hızlı yürütmeye başladı.

"Yav oğlim bırak beni, o itler beni buraya kaçırdı, sonra işe yaramazım diye bıraktı, size yük olmayım ben..." Amca söylenmeye devam ediyordu ama Turgut da onu yürütmeye devam ediyordu.

Fuat Binbaşı yüzünde bir tebessümle bizi izlerken benim ona baktığımı fark ettiğinde hemen ciddi ifadesine geri büründü.

"Türk askeri merhametlidir," dedi aynı ciddiyetle.

"Çok yaşlı, dayanamayacak," dedi Olcay üzgünce. "Piçlere bak ya, yaşlı başlı adamdan ne istiyorsunuz siz, amına koyayım! Herif daha önünü göremiyor..." Söylene söylene Turgut'un peşinden yürüdü.

Turgut üşüdüğü için hızlı hızlı yürüyor, yaşlı amcaı da kendiyle birlikte yürütüyordu. Amca soğuktan, açlıktan olmasa bile Turgut'un yürüyüşü yüzünden her an gidebilirdi.

Fuat Binbaşı'yla arkalarından yürüyorduk. "O piçler böyledir! Zaten en eskisi en fazla beş on yıllıktır, daha fazla yaşayamazlar. Öleceklerini anladıklarında ya aralarına yeni aldıkları gençleri ya da böyle kaçırdıkları insanları atarlar."

Binbaşının sözlerini dikkatle dinlerken yüzündeki nefret ifadesi gözümde kaçmamıştı. Elbette hepimiz vatan hainlerinden ölesiye nefret ediyorduk ama onun nefretinde saklı bir acı vardı sanki.

"Ee sonra ne oldu amca?" diye sordu Turgut merakla.

"E sonrasını hatırlamıyrem ama mağara çok kalabalıktı." Amcanın sözleriyle Fuat Binbaşı'yla bakışlarımız kesişti.

"Kaç kişilerdi? Sayabildin mi?" diye sordu hemen Olcay.

"Valla başım dönmüştür sayamamışım ama epey çoklardı, ehen de sizinkiler gibi koca keleşleri vardı!"

"Hepsinde silah var mıydı?" Fuat Binbaşı'nın da ilgisini çekmeye başlamıştı.

"Çoğunda ehen de böyle koca keleşler vardı, bir tane de büyük topları vardı!" Amca kollarını iki yana açtı kocaman. "Ahan ben diyem bu kadardı ama benim kollar yetmez, siz diyin dedemin taşşa..."

"Tamam dede, tamam..." Turgut, amca'yı yine hızlı hızlı yürüterek sustururken Selçuk da saatlerdir sırtında taşıdığı roketi çıkarıp amcaya gösterdi.

"Buna mı benziyordu dayı?"

"E vallah buna benziyo..."

Fuat Binbaşı nefesini sıkıntıyla verdi. Sayıca azdık ve inlerine girecektik; hayır aptal değildik, Türk askeriydik.

"E biz şimdi nereye gidiyoz?" Amca artık nefes nefese kalmış, rengi biraz daha atmıştı.

"Mağaraya gidiyoruz dayı," dedi Olcay ama amca birden durdu.

"Eh vallah?"

"He vallah dayı," dedi Turgut, dedeyi fazla sahiplenmiş şekilde.

"E siz yanlış gidersiniz." Amca durup etrafına bakındı.

"Haritada burada olduklarını gösteriyor." Selçuk kafası karışmış şekilde tekrar haritayı çıkardı.

"Sen yanlış hatırlıyor olmayasın amca?" diye sordu Fuat Binbaşı da durarak.

"O kadar da bunamamışem ya, koca bir ağaç vardı, hem de ceviz ağacıydı! Dalları şehere kadar uzamışti!"

"Dede sen bizi mi koparıyorsun? Dağın başında, bu karda ceviz ağacı mı yetişir, Allah aşkına?" dedi Turgut gülererek.

"Ben de çok şaşırmışem, Allah'ın hikmetidir."

"Amcanın kafa uzay," dedi Olcay gülererek.

Selçuk çatık kaşlarıyla şüpheli şekilde yaşlı adamı izledi ve yanımıza yaklaşarak fısıldadı. "Bu amca da onlardan olmasın, bizi tuzağa çekiyor olmasın?.."

"Sanmıyorum, yirmi yıldır bu dağlarda geziyorum. Ben kendi isteğiyle çıkanı da zorla çıkartılanı da gözünden tanırım," dedi Fuat Binbaşı emin şekilde. "Ama bunamış olabilir."

"E vallah ben bunamamışem komitenim biliysen." Amcanın kulaklar da sağlamdı.

"Ya amca bu karda ne arasın ceviz ağacı?" dedi Selçuk da bir yandan haritayı incelemeye devam ederken.

Fuat Binbaşı durduğunda biz de onunla durmuştuk. "Bir soluklanın siz, amca senin isim neydi?"

"Hüseyin'dir komutenim."

"Başka ne hatırlıyorsun peki Hüseyin amca?" Fuat Binbaşı'nın sorusu sadece beni değil hepimizi şaşırtırken Hüseyin amca bildiği her şeyi anlatmaya başlamıştı.

"Ağaçtan sonra kocaman bir tepe vardı, dağın üstünde tepe olur mu dersiniz... Ben de çok şaşırmışem komitenim."

Selçuk kısık bakışlarıyla haritayı incelerken kafası karışmış gibiydi.

"Binbaşım, bizim gittiğimiz tarafta da bir tepe var gibi. Hüseyin amcanın bahsettiği yer tam tersi yönde ama gerçekten orada da bir tepe var."

"E vardır, yelan mı söylemişem?"

Fuat Binbaşı düşünüyordu, Selçuk'un açtığı haritayı incelerken ara ara kafasını kaldırıp Hüseyin amcaya bakıyordu. Bir karar vermeye çalışıyordu.

"Yönümüzü değiştiriyoruz," dedi birden Fuat Binbaşı.

Hepimiz şaşkınca ona baktık ama o çok ciddi gözüküyordu.

"Binbaşım, amcanın sözüyle yolumuzu mu değiştireceğiz? Belki yanlış hatırlıyordur, belki de onların oyunudur," dedi Turgut, amcadan uzaklaşıp fısıldayarak konuşuyordu, sanırım amcanın kalbini kırmaktan korkuyordu.

"Eğer yanlış gidersek onları kurtarma ihtimalimizi kaybederiz, belki de pusuya bile düşebiliriz," dedi Olcay da.

"Ayrıca dört kilometre daha yol yürümemiz gerekecek, bu amcayla, bu teçhizatla çok zor," dedi Selçuk haritaya kara kara bakarken.

"Risk almayı sevmez misin asker?" Fuat Binbaşı'nın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Eğer onu dinlersek bu daha büyük bir risk," dedim ama Fuat Binbaşı kararını çoktan vermiş gibi gözükiyordu.

"Biraz dinlenin, sonra Hüseyin amcanın bahsettiği yere gideceğiz!"

"Emredersiniz binbaşım!" Dördümüzün aynı anda konuşmasıyla Hüseyin amca da ne olduğunu anlamak için kafasını kaldırmış, şaşkın şaşkın bize bakıyordu.

Üstünde sadece kazakla duran, titremesini gizlemeye çalışan Turgut'u gördüğümde üstümdeki montu çıkardım. Hava o kadar soğuktu ki montun varlığı bile yeterli değilken böyle gezmek ölüme davetiyeydi. Turgut ona uzattığım monta tip tip baktı.

"Kızım sen kafayı mı yedin? Giy şunu geri, adamı hasta etme!"

"Dönüşümlü giyinebiliriz, hepimiz ara ara sana verimiz," dediğimde Selçuk ve Olcay da hiç düşünmeden beni onaylamışlardı.

"Tamam, onlardan alayım ben, sen geri giyin," dedi ama montu ona uzatmaya devam ettim.

"Vuslat'ınki can, bizimki pathcan mı? Beyefendiye bak," dedi Olcay da hemen ama montunu çıkarmak için harekete geçmişti bile.

"Beni sinir etmeyin! Bu fikir benden çıktı ve benim istediğim gibi olacak." Turgut daha fazla ısrarına dayanamayarak montu üstüne geçirdi ama içi hiç rahat durmuyor, kısık gözleriyle beni izliyordu.

Dişlerimi sıktım yoksa birbirlerine çarpıyorlardı ve titrediğim belli oluyordu.

Fuat Binbaşı bizi izlerken gördüğü şey hoşuna gitmişti çünkü karşısında birbirini kendilerinden çok düşünen bir tim görüyordu.

"Şurada biraz ateş yakabiliriz, tabii yanacak bir şeyimiz kaldıysa," dedi Fuat Binbaşı, bulduğu göçük noktayı işaret ediyordu.

"Her şeyimiz ıslak binbaşım," dedim ümitsizce.

Fuat Binbaşı çantasını çıkardı, içindeki silahları boynuna sarıp suyunu da kemerine koydu ve *Zippo* 'suyla çantasını yaktı. "Bu biraz da olsa ısıtır ama kar zaten birazdan söndürür." Bulduğu taşları dizip bizi de etrafına topladığında hepimiz ateşin başına geçmiştik. Fuat Binbaşı'nın çantasındaki kumanyaları da ateşin üstünde ısıtarak yenilebilecek kıvama getirmiştik.

Hüseyin amca bir ara ateşin başında uyuklamıştı ve az kalsın ateşe kafası düşecekken Turgut onu havada yakalamıştı. Sonrasında da Hüseyin amca başını Turgut'un omzuna koyarak uyuklamaya devam etti.

"Bugüne kadar kaç leş almışsınızdır, binbaşım?" diye merakla sordu Olcay.

"Siz her seferinde sayıyor musunuz?" Fuat Binbaşı cevap verirken alayla gülmüştü.

"Yok saymıyoruz da... Sizinki bizimkinin kaç katıdır," dedi Selçuk da merakla.

"Çok," dedi Fuat Binbaşı bakışları ateşin üstündeyken.

"Hiç öldürdüğünüz için pişman olduğunuz oldu mu?" diye sordu Turgut da. "Yani o piçleri öldürdüğü için insan pişman olamaz da..."

"Pişman olduğum olmadı ama..." Fuat Binbaşı zorlukla derin bir nefes aldı. "Sizin gibi çömezdim, kanımın hızlı aktığı zamanlar, sizden bile beterim, kuş avlar gibi düşman avlıyorum. Benim bir kardeşim vardı." Durakladı. "Ama o şerefsiz olmayı seçti, ben de şerefim olan vatanımı korumayı."

Hiçbirimiz böyle bir hikâye beklemediğimiz için şaşkınca Fuat Binbaşı'yı dinliyorduk.

"Ben asker oldum, onu doğru yola döndürmeye çalıştım ama insanın şerefi olmayınca o insana hiçbir şey yapılamıyor. İkimiz de dağa çıktık, ben şanlı bir asker oldum, o terörist oldu. İlk görevimde onunla karşı karşıya geldim, kafasına sıkarken bir an bile tereddüt etmedim. Hiç de pişman değilim. Bugün olsa yine sıkarım."

Fuat Binbaşı'nın ayrı bir adı ve heybeti vardı, ismi geçtiğinde bile herkes ürperirdi.

"Pişman olmadıysanız ne oldu?" diye sordu Olcay merakla.

Fuat Binbaşı karşısında cılız yanan ateşi izlerken bakışları dalmıştı, yüzünde acı bir tebessüm oluştu ama bize de cevap vermedi.

"Geldik mi?" Hüseyin amca birden kafasını heyecanla kaldırdığında Turgut irkilerek amcanın kafasını geri omzuna yasladı.

"He geldik amca."

"Bu kadar ısındığımız yeter, devam etmemiz lazım!" Fuat Binbaşı yerinden kalkarken biz de hızlıca toparlandık.

Dört kilometrelik yol neredeyse bitecekken saat de epey ilerlemişti. Hiçbirimizin bacaklarında derman kalmamıştı. Dört kilometrelik yol bizim için aslında bir şey değildi, biz sabah kısa tur diye bile yürümezdik bu yolu ama soğuk ve yaralarımız bizi yormuştu.

Turgut yolun yarısını Hüseyin amcayı sırtında taşıyarak geçirmişti.

Karın ortasında, koca bir ceviz ağacı gördüğümüzde adımlarımız yavaşladı. Ceviz ağacı o kadar büyüktü ki aynı Hüseyin amcanın dediği gibi, uzaktan bakıldığında dalları tıpkı gökyüzüne uzanıyor gibiydi. Dalları da yaprakları da kardan beyaza bürünmüştü.

"Eh bakın ben demişem size." Hüseyin amca hevesle konuşmaya çalışsa da pek nefesi çıkmıyordu.

"Harbiden," diye fısıldadı Olcay şaşkınca.

Fuat Binbaşı birkaç adım önden yürüyüp etrafı kolaçan etti. Ardından durdu ve bize döndü. "Şu yolu geçtiğimizde inlerine ulaşacağız, vazgeçmeniz için geç değil." Hepimiz hazır olda bekliyorduk, Turgut, amcayı ağacın altına bırakmıştı.

Dördümüz birbirimize bakarak güldüğümüzde Fuat Binbaşı tepkisiz bir şekilde bizi izliyordu. "Bu oyun değil çocuklar! Beş kişi koca bir çetenin içine dalacağız! Başarma ihtimalimiz çok düşük, kayıp vereceğimiz kesin."

"Onların elinde yıllardır masum siviller yok mu, binbaşım?" Sorumla Fuat Binbaşı derin bir nefes aldı.

"Onların elinde bizim asker kardeşlerimiz yok mu, binbaşım?" dedi Olcay da başı dik şekilde.

"Biz sabahı bekleriz ama düşman beklemez, binbaşım!" dedi Turgut da.

"Anneniz babanız yok mu sizi bekleyen? Onlara üzölmeyecek misiniz?" Fuat Binbaşı'nın bağırarak konuşması hiçbirimizin ifadesini değıştirmemişti.

"Benim yok, binbaşım!" diye karşılık verdi Olcay. "Benim anam da babam da vatan, beni vatanım büyüttü." Olcay yetimhanede büyümüşü, adını ona yetimhanede koymuşlar ve hatta doğum gününü de onlar vermişler. O da onu büyüten vatana borcunu ödemek için asker olmuş.

"Peki sizin? Sizin de mi yok?" Fuat Binbaşı bu sefer bize bakmıştı.

"Var binbaşım!" dedi Turgut ve Selçuk aynı anda.

"Onlar üzülmeyecek mi? Anneniz evlat acısıyla yaşayabilecek mi? Babanız dayanabilecek mi?" Fuat Binbaşı da diğer komutanlarımız gibi fazla açık sözlüydü. "Sevdiğiniz de mi yok sizin? Ağlamayacak mı arkanızdan? Sizden sonra gidip başka biriyle sizinle kurduğu hayalleri gerçekleştirmeyecek mi?"

"Fuat Binbaşı bizden dertli," dedi Olcay kısık sesle.

"Bizim sevgilimiz vatandır, binbaşım!" Bağırışımla Fuat Binbaşı başını olumluca salladı.

"Kahraman mı olacaksın? İki tane hikâye *tweet* atılacak destek için, sonrasında yine unutulacaksın!"

"Unutulalım binbaşım! Biz hatırlanmak için yapmıyoruz bunu!" dedi Turgut da kalın sesiyle.

"Biz onlar yine evlerinde huzurla *tweet* atсын, hikâye paylaşın diye buradayız binbaşım!" dedi Selçuk da.

"Onlar bizi bilmesinler, toprak bizi bilir," dedim ben de çünkü gideceğimiz topraklar da başka şehitlerin kanındandı. Belki de bizi en iyi toprak anlardı.

Fuat Binbaşı başını ağır ağır salladı, bu sefer ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzünde gurur vardı. Gülüşünü bastırmaya çalışarak dudaklarını ıslattı.

"Son kararınız mı? Bu saatten sonra dönüş yok asker!"

"Son kararımız, binbaşım!" Dördümüzün aynı anda konuşmasıyla binbaşı ağır ağır başını salladı olumluca.

"He vallah son kararımızdır, kaç gündür anamdan emdiğim sütü kıcımdan çıkardılar," diye seslendi bize doğru Hüseyin amca, bir yandan da yumruğunu havaya kaldırmaya çalışıyordu.

Binbaşı ona omzunun üstünden kısa bir bakış atarken gülüşünü bastırdı ve bize döndü. İşaret parmağını bize doğrulttu. "Dağın ötesine geçmeden önceki son durağımız. Biraz dinlenin, bu sürede plan yapalım."

Binbaşı'nın sözleriyle Selçuk hemen haritasını çıkardı. Ben de kumanyaları çıkardım, yiyebilecek donmamış bir şey var mı diye aradım ama her şey donmuştu. Konserve bezelyeyi açtığımda üstü buzlanmıştı ama yenilebilirdi.

"Onlar buradaki mağaradalar," dedi Fuat Binbaşı haritada bir bölgeyi işaret ederek. "Biz de buradayız." Onlara fazlasıyla yakındık.

"Bunlar ayı gibi mağaralarda yaşıyorlar. Hayır yani, hiç kendinize de mi saygınız yok, amına koyayım? Devir olmuş uzay devri, bunlar hâlâ dağlara insan kaçırma derdinde. Biriniz de çıkıp ya biz ne yapıyoruz demiyor musunuz?" Olcay kendi kendine söylenirken Fuat Binbaşı ona ters bir bakış atmıştı.

"Bu topraklar kolay kazanılmadı asker ve hâlâ bu zaferi hazmedemeyen çok fazla kansız var." Fuat Binbaşı da en sonunda biraz insanlık belirtisi göstererek karların üstüne oturarak dinlenmeye başladı.

"Farklı noktalardan dikkat çekmemiz gerekiyor, ben başlarım," dedim hevesle.

Fuat Binbaşı'nın bakışları ağırlaştı. "Aynı babana benziyorsun, o da hep önce kendini atardı her şeye." Babam ölmekten korkmazdı, babam için şehit düşmek bir onurdu tıpkı diğer tüm askerler gibi ama babam benden kopmaktan çok korkardı.

Bizi koparmışlardı.

"Bu bayrağın altındaki tüm askerler cesurdur ama onunki başkaydı, onun gibi adamlar dünyaya yüz yılda bir gelirdi, sen de görüyorum ki o adamlardan birisin. Belki senin için korkardı ama eminim seni görseydi çok gururlanırdı." Titreyen çenemi, yanmaya başlayan gözlerimi binbaşının üstünden çektim.

"Biz nasıl adamız, binbaşım?" diye sordu Olcay da tüfeğini temizlerken.

"İki dakika kıskanma be," dediğimde bana dil çıkardı binbaşına fark ettirmeden ama tam o sırada binbaşı ona döndüğünde dili dışarıda kaldı.

"O dilini koparır, tüm dağda gezdiririm!" Fuat Binbaşı'nın sözleriyle dilini hafifçe içeri soktu irileşen gözleriyle.

"Bizim aramızda şaka ya," dedim ben de hemen onu korumaya geçerek.

"Siz hep birlikte mi görev aldınız?" Fuat Binbaşı'nın sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Arada şehit verdiğimiz arkadaşlarımız oldu ama bizim bağımız ayrıdır, binbaşım," dedi Turgut, o da o şehitlerimizi gözlerinde hüznle hatırlamıştı.

"O zaman ayaklanmadan önce birbirinizle vedalaşın," dedi ve dürbününün alarak yanımızdan uzaklaştı binbaşı.

"Şehit olmak onurdur ama..." Selçuk'un bakışları üstümüzde gezindi. "Eğer olur da şehit olursam Gizem'in yanına gider misiniz?"

"Şu senin yavuklu mu?" dedi Olcay alttan alttan sırtarak.

"Düzgün konuş lan! Ben bu ite söylemiyorum, size söylüyorum."

"Oğlum ben seni şehit olsan da bırakmam, peşinden gelirim ki," dedi Olcay sırtmaya devam ederek. Hep Selçuk'a bunu söylerdi çünkü Selçuk'un en büyük belası Olcay'dı.

"Sakın lan! Bari o zaman rahat bırak! Gına geldi oğlum senden, neyse ben başka bir şey diyordum konuyu saptırdın yine. Gizem'e onu çok sevdiğimi söyleyin, çok güzel bir hayat yaşamasını istediğimi de söyleyin. Yaşasın, gezsın, eğlensin, evlensin, kendi gibi çok güzel çocuklar yapsın, hayatı boyunca mutlu olsun." Konuşurken kederli değildi, bakışları bir noktaya dalmıştı Gizem'i o hâllerde hayal ediyordu.

"Şehit olmazsan? Evlenme teklifi edecek misin artık?" diye sordu Turgut da.

"Evet çünkü dayayamıyorum artık ama ona her zorluğu anlatacağım, anca kabul ederse olur. Çünkü biz askerler burada ne kadar savaşıyorsak, askerlerin eşleri de aynı savaşı başka yerde veriyor sadece."

"Düğününde 'Erik Dalı' oynayacağım oğlum ben," dedi Olcay hemen.

"Seni çağıracağımı kim söyledi düdük?" dedi Selçuk sinirle ama Olcay ona arkadan ulaşıp boynuna sarıldığında güldü.

"Bensiz düğün mü olur? Seninle karşılıklı zeybek oynamazsam namerdim!"

"E zeybek olursa ben de varım," dedi Turgut da. "Ben şehit olursam da herkes şaşırır, süt oğlanları da şehit oluyormuş diye ama annem çok üzülür, babam da çok üzülür ama annem hep der ki: 'Sana bir şey olursa ben yaşayamam.' Eğer öyle bir şey olursa anneme deyin ki: 'Turgut'un son isteği senin yaşamandı.'"

Turgut hem ailesinin tek oğlu olduğu için hem de annesi hep üstüne titrediği için bizden biraz farklıydı ama onu bizden ayıran en büyük fark varlıklı bir ailenin tek çocuğu olmasıydı. Onun başına geçmesi için beklediği babasının koca fabrikası vardı ama o her şeyi elinin tersiyle itip asker olmaya karar vermişti.

"Fabrikatör oğlu şehit düştü! Ne manşet olur, sizden daha çok konuşulurum ben he," dedi Turgut keyifle. "İyi olur, o üst kesim çok havalanmıştı."

"Ben şehit olursam..." Olcay bir süre düşündü. "Bir sizden uzaklaşacağıma üzülürüm, son sözüm de size olur. O yüzden şimdiden söyleyeyim; benim ilk ailem vatanım ama ikinci ailem sizsiniz. Bir tek siz varsınız benim bu hayatımda!"

"Peki sen?" diye sordu Turgut bana bakarken.

"Ben..." Vedalaşmak istediğim kimsem yoktu. "Olcay'a katılıyorum." Bakışlarım üçünün üstünde gezindi. "Siz benim ailemsiniz, bir sizden ayrı düşeceğime üzülürüm."

"Hep birlikte şehit düşmek nasip olur mu be?" diye sordu Olcay gözleri parlarken.

"Güzel olurdu da şimdi olmasın ya, birazcık yaşlanalım sonra olsun," dedi Selçuk da Gizem'i düşünerek.

"E ben de altıncı karıyı alamadığıma üzülürdüm," dedi Hüseyin amca birden yaslandığı ağaçtan doğrularak.

"Altı mı? Hepsi karın mıydı?" diye sordu Olcay merakla.

"Hepsini gömmişem, sonra öbürküne geçmişem. Ben öyle şerefsizlik yapmam ama altıncı da olaydı, ondan da on çocuk yapaydım, kendime köy kuracaktım Kuran..." Hüseyin amcanın sözleriyle gülerken bakışlarım Fuat Binbaşı'yı aradı, ortalarda yoktu.

"Senin kaç çocuk var amca?" diye merakla sordu Turgut.

"E sayılarını bilmiyerem ama dört çocuğum daha olmuş bu dağda."

"Ne? Sen ne zamandır esirsin ki dede? Ayrıca bu yaşta nasıl yaptın?"

Olcay'ın şaşkıncıca sorduğu soruyla Hüseyin amca güldü.

"Sizi demişem ya, şaşkın oğlen! Malaminey!"

"Dede ya benim hiç dedem olmamıştı, çok sevindim şu an," dedi Olcay, hemen oturduğu yerden kalkıp Hüseyin amcanın elini öptü.

"Dede hayren," diyerek Olcay'ın başını okşadı amca da.

"Dede ayran değil amca," dedi Olcay ciddi şekilde. "Yani değildir herhâlde." Hüseyin amca elini göğsüne koyup keyifle güldü.

"E bizim koyun bir fehkeri vardı, karı dört adam gömdü diye ona öyle demişlerdi. E ben üçüncüye geçeyim dediğimde bana aga dediler yeminime Kuran! Ben o karıyla evlenmek istemişem de beni istemedi, ben hayfımı alcam ondan bana her gün tirşika balcana yapardı, öle hojdu, sonra dedi ben seni istemiyerem. E madem istemeyecek bana niye öle hoj tirşika balcana yaparsın e kaşmer."

Hüseyin amca fazla dertli şekilde reddediliş hikâyesini anlatırken benim üçlü de ellerinde olsa patlamış mısır yiyip çekirdek çitleyerek amcayı izleyecekti.

"Boş ver amca sen, Fehker diye isim mi olur hem! O ne öyle Peyker gibi, Peyker'i de hiç sevmezdim zaten, dizinin en gereksiz karakteriydi," dedi Olcay da amcaya destek vermeye çalışarak.

"Fehker kaybetmiş seni!"

"Eh doğrusun amma bir gözleri vardı, çimendi çimen. Benim inehlere götürsem otlanmak isterlerdi, he öle bir rengtiy ama istey ayrı düştüh..."

"Dedemin betimlemeler çok iyi değil mi?" diye sordu Turgut şaşkınca.

Bu sırada Fuat Binbaşı yanımıza döndü. "Mağaranın dışında dört tane bekçi dikmişler ama tüfek sesini duydukları an diğerleri de çıkacak. Saldırıları farklı bölgelerden yapacağız, konumlarınıza karar verdim." Hepimiz ayaklandığımızda Hüseyin amca da kalkmaya çalışmıştı yerinden.

"Sen burada kal amca, biz seni geri alırız, tüfeğini gerekirse kullan," dedi Fuat Binbaşı.

"Ben sizi yavaşlatmak istemem amma beni keseen ben kalamışam burada, gelem ben de ahırdan ahırdan."

Fuat Binbaşı başını olumluca salladı. "Peki amca ama çok yorma kendini bizi bulmak için, yoldan da sapma ki seni kaybetmeyim."

"Emredersiniz komuitan!" diyerek asker selamı vermeye çalıştı Hüseyin amca. "Ben size dua da ettim." Birden durup dua etmeye başladığında biz de toparlanıyorduk.

"Selçuk, sen roketinle şu tepenin başında duracaksın, roketi mağaraya atarsak siviller ölür. O yüzden mağaraya asla çevirme ama gerektiği an da ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Emredersiniz binbaşım!" Selçuk roketini de alıp ağır ağır yürümeye başladığında binbaşı onu durdurdu.

"Ben dediğimde geçeceksiniz! Olcay sen de Selçuk'un olacağı tepenin eteğinde dur, hafif makineli tüfeğinle destek çık!"

"Emredersiniz binbaşım!" dedi hevesle Olcay da. Bayılıyordu çatışma anlarına ama onu şu an en çok sevindiren şey Selçuk'undan ayrı düşmemekti elbette.

"Turgut sen de mağaranın arka kısmındaki kayaların üstünde nişan alacaksın!"

"Emredersiniz binbaşım!"

En son bakışlarımı bana çevirdi.

"Ben yakın temasa girebilirim binbaşım!" dedim ama binbaşı başını iki yana salladı.

"Hayır, sen de Turgut gibi ama sağ taraftan menzil tutacaksın!"

Bunu istemiyordum, uzak kalmak istemiyordum. Kadın olduğum için kendimi birliğe kabul ettirmem kolay olmamıştı, hep en hafif işleri vererek beni küçümsemişlerdi ama günün sonunda onlara kim olduğumu göstertmiştim.

Turgut hemen neye sinirlendiğimi anlayıp sakın olmam için bana kaş göz yaptı ama ben kendimi tutamadım. "Siz de diğerleri gibi kadınıym diye beni geri plana mı atacaksınız, binbaşım? Hem de böyle bir görevde! Saygısızlık etmek istemem ama beni buraya kadar gönderdilerse içiniz rahat olsun, ben altından kalkarım."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et asker! Sen binbaşına bağıyor musun?" Yüzüme doğru bağıırken bana iki adım kadar yaklaşmıştı. "Bu bağırışımın cezası olmaz mı sanıyorsun buradayız diye?"

"Emirlerinize boynum kıldan ince binbaşım ama geri plana atılmaya dayanamam."

"Cezayı hak ettin! Sana ölmeme cezası veriyorum Tomris! Bu görevde ölürsen seni öldüğüne pişman ederim!"

"Neden peki binbaşım?"

Bir adım daha yaklaştı bana ve kulağıma doğru eğildi. "Çünkü sen de baban gibisin. Ölmene izin vermiyorum, Tomris ama babanın kızı olduğun için değil! Gözlerinden gördüğüm için."

"Ne gördünüz binbaşım?"

"Bir gün benim gibi bir binbaşı olacaksın, sen daha bu vatan için çok savaşıyorsun asker!"

"Emredersiniz binbaşım! Bu görevi layığıyla yerine getirmek için her şeyi yapacağım ama ölüm kapıma gelirse de kaçmayacağım."

Fuat Binbaşı başını ağır ağır sallayıp benden uzaklaşırken arkasındaki üçlü de merakla bize bakıyordu.

"Herkes yerlerine geçsin şimdi!"

"Siz nerede olacaksınız binbaşım?" diye sorduğumda sınırimi fazlasıyla zorladığımı biliyordum.

"Sahada olacağım, kaybedecek vaktimiz yok, bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz." Binbaşı öfkeli öfkeli konuşurken yürümeye devam ettik. Tek ışık kaynağı aydı ama o da gittikçe aşağı inmeye başlamıştı. Karların verdiği beyazlık neyse ki geceyi de aydınlatıyordu.

Hepimiz binbaşının bize verdiği yerlere geçerken telsizimi de kendime yakın tutuyordum. Kayaların arasında durmuş, beyaz montumla kendimi kamufle etmiştim.

"Hazır mısınız?" Telsizden gelen binbaşının sesiyle hepimiz onay verdik sessizliğimizle. "Kara bilye," dediği an hepimiz ateş etmeye başladık. Mağaraya en yakın duran Fuat Binbaşı'ydı.

Bana en yakın olanı indirirken diğerleri de geri kalan üçünü indirmişti ama sadece saniyeler sonra içeriden bir sürü eli silahlı terörist çıkmaya başladı.

Tek tek çıktıkları için hepimiz aynı anda ateş ediyor ve her çıkana sıkıyorduk ama çok kalabalık oldukları için sadece mağarada değil, etrafta da pusu kurduklarına emindim ve şimdi onlar da doluşmaya başlayacaktı.

"Kuş sürüsü gibiler amına koyayım." Telsizden Olcay'ın sözlerini duyduğumda oldukları yere kısa bir bakış attım. Tam da Fuat Binbaşı'nın bizden beklediği performansı gösteriyorduk ama işler henüz kızışmaya başlamamıştı.

Mağaradan çıkanların sayısı da epey fazlaydı, mağaranın etrafında cesetlerden bir duvar oluşmuştu kısacık sürede. Tam bu sırada beklediğim gibi etraftan da ateş etmeye başladılar.

Olduğum kayanın üstüne gelen bir kurşunla hızla arkamı döndüm. Bana doğru koşturan bir tanesine sıktım, tek değildi. Üç kişilerdi ama sadece bu taraftan gelmediklerine emindim. Biri bana ateş ettiğinde kendimi karların üstüne atıp tam kafasına ateş ettim.

Üçüncüsü bir kayanın arkasına saklanmıştı, ara ara çıkıp sıkıyordu. Bir süre ateş etmeyip bekledim, soğuk karın üstünde yavaş yavaş sürünüyordum ama çıkacağı yok gibiydi. Elim başımdaki kaska gitti, beyaz kaskı çıkarıp attığım an siyah saçlarımı fark ederek tam da beklediğim gibi kafama ateş etmeye çalıştı ama hızla karın üstünde ona doğru yuvarlanarak kafasını gördüğüm an ateş ederek işini bitirdim.

Tekrar az önceki kayanın arkasına geçerken diğerlerinin de durumunun benden pek farklı olmadığını gördüm. Hem mağaranın etrafındakilere sıkıyor hem de arkalarından gelenlerle mücadele ediyorlardı.

Tüfeğimi kaldırıp hızla ateş etmeye devam ettiğimde biz vakit kaybı yaşarken mağaradan ne kadar çok teröristin çıktığını yeni fark edebildim. Onlar bir siper bulmadan vurmaya çalışırken çoktan kayaların arkasına geçip çatışmaya başlayanlar da olmuştu.

Dakikalar boyunca çatışmaya devam ederken mağaranın içerisinden bir süredir kimsenin çıkmadığını fark ettim, siviller oradaydı. Çok fazlalardı ama biz işimizde profesyoneldik.

Bir elimle kayanın üstüne sabitlediğim tüfeği tutarken diğer elim de telsizin düğmesine gitti. "Minik K artal konuşuyor! Mağaranın içi epey boşalmış gibi, biraz daha bekleyip emin olduktan sonra içeri gireceğim. İzin bekliyorum."

"İzin verilmedi," dedi hemen Fuat Binbaşı'nın sesi. "İçerisinin ne kadar kalabalık olduğunu bilmiyoruz."

"Sayıları azaldıkça destek toplamak için dışarı çıkmaya devam edecekler! Biraz daha bekleyip girebiliriz," dedim inatla.

"Ben de geleceğim, tek olmaz," dedi hemen Turgut da.

Bir süre Fuat Binbaşı'nın sesi gelmedi, sanırım düşünüyordu. Evet, öyle bir mağaraya dalmak mantıklı değildi ama içeride kalabalık olsalardı bunu fırsat bilerek ellerindeki tüm rehinelere dışarı çıkartıp saldırıyı durdurmaya çalışırlardı, büyük ihtimalle Fuat Binbaşı da aynı şeyi düşünüyordu.

Çatışmaya devam ederken bir gözüm hep mağaraya kayıyordu. Aradan dakikalar geçerken yine şansımı denedim. "İzin var mı binbaşım?"

"Saçmalama!" diye çıkıştı Olcay sinirle telsizden.

Tüfek seslerinin arasında bir sessizlik oluştu, hemen ardından da Fuat Binbaşı'nın sesini duydum telsizde. "İzin verildi."

"Beni koruyun," dedim ve mağaraya doğru hızla zikzak çizerek koşmaya başladım. Turgut da bana doğru koşuyordu. Üstümüze açılan mermilerden kaçarken bizim içeri girmemizi engellemeye çalışıyorlardı ama henüz bunu başaramamışlardı.

Tam mağaranın girişine Turgut'la aynı anda ulaştığımızda Turgut acıyla inledi. Mağaraya girerken onu da kolundan tutup kendimle birlikte içeri çektim. Omzundan vurulmuştu.

"Sikeyim, sırası mıydı?.." O söylenirken ben de hemen belimdeki kemerde duran gazlı bezi çıkartıp omzuna sardım.

"Sen neden geldin? Ben tek gelirdim."

"Saçmalama Vuslat." Sinirle yürümeye başlarken önden gitmeye çalışıyordu. Mağaranın içi çok büyüktü ve de karanlık. Turgut elimi tuttu beni kaybetmemek için.

Uzun bir koridorda yürürken mağaranın büyüklüğüne gittikçe daha da şaşıırıyordum. Dışarıdan bu kadar büyük gözüküyordu.

Karanlıkta sessiz sessiz ilerlerken Turgut fısıldadı. "Biz bunları öldürerek bunlara iyilik yapıyoruz he, bırakalım çürüsünler mağarada, kurtarıyoruz piçleri resmen."

"Şşş..." Uyarımla sessizleşti, elimi tutuşu sıkılaştığında bir ışık kaynağına doğru yürüyorduk.

Temkinli adımlarla yürürken yolumuz gittikçe daha da aydınlanıyordu. Aydınlığı gördüğümüzde mağaranın ne kadar çok odasının olduğunu yeni fark edebildim, burayı resmen kendi üstleri yapmışlardı.

Sonunda ışık kaynağının yanına ulaştığımızda, Turgut'la içeri geçmedik, o karşımdaki karanlığa çekilirken ben de diğer tarafa çekilmiştim. İçeride sesler vardı ve her ses yankılanarak geliyordu.

Bu sırada bir ışık kaynağı daha dikkatimi çekti. İleride hafif bir aydınlık vardı ama emin olamıyordum. Sanki bir suyun yansıması vardı.

Ben kısık gözlerimle o noktaya bakarken Turgut hafifçe içeri doğru baktı, tam bu sırada bir bebek ağlaması duyduğumuzda çatık kaşları düzeldi.

İkimiz de tüfeklerle içeri girdiğimizde gördüğümüz görüntüyle durduk. Bir sürü insan vardı; çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek.

Bazılarının ayaklarında zincir vardı.

"Sivilleri bulduk," dedi Turgut, tüfeğini ona korkuyla bakan çocuğa çevirdiğini fark edip hemen indirmişti.

Hepsi korkulu gözlerle bizi izliyordu.

"Sizi kurtarmaya geldik," dedim hızla onları kaldırmaya çalışarak, Turgut da zincire bağlı olanların zincirini açmaya çalışıyordu.

Kendi aralarında Kürtçe konuşuyor, bizim kim olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı, göğsümüzdeki Türk bayrağını gördüklerinde hepsi rahatlamıştı. Yaşlı bir kadın ağlamaya başladı.

Aldığım kan kokusuyla yüzüm buruştu. Başımı odanın köşesine çevirdiğimde gördüğüm görüntüyle bakışlarım ağırlaştı. İki askerimiz, şehit düşmüştü ama işkence gördükleri de belliydi.

"İkisine de işkence ettiler, ikisi de bir kelime etmedi," dedi on sekizlerinde duran bir kız.

"Etmezler," dedi Turgut acıyla ve pantolonundaki cebini açıp bir Türk bayrağı çıkardı. Ben de kendi cebimdeki bayrağı çıkardım ve şehitlerimizin üstüne örttük.

"Bir ölür bin diriliriz demişlerdi, haklılarmış," dedi az önce bizimle konuşan cılız kız, gözlerini kırptırarak konuşuyordu.

"Burada ne zamandır esirsiniz?" diye sorduğumda kız gözlerini kaçırdı, hatırlamıyorlardı, bilmiyorlardı, zaman kavramını kaybetmişlerdi.

"Onları çıkaralım," dedi Turgut bakışlarını zorlukla şehitlerden ayırarak.

"Dışarıyı pek güvenli değil onlar için," dedim ama Turgut öfkeyle zincirleri açmaya çalışmaya devam etti. O kadar öfkeliydi ki *Hulk* edasıyla zincirleri sertçe çekiyordu, o kadar güç uyguluyordu ki taşa asılı zincirler onun çekişiyle duvardan kopuyordu. Odadaki tüm esirler şaşkınca onu izliyordu.

"Mağarada daha var mı?" diye sordum kıza, diğerleri pek Türkçe biliyormuş gibi görünmüyordu.

"Bilmiyoruz ki," dedi kız mahcup şekilde. "Ama çok fazlalardı, sürekli yenileri ekleniyordu."

Turgut en son yaşlı bir kadının zincirini çekerken epey zorlanmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu ama neredeyse acıyla inleyerek kopardı son zinciri de. Yaşlı kadın bir ona bir de Türk bayrağına baktı, ağlarken Turgut'un yüzünü tutup alnını öptü.

Mağara o kadar büyüktü ki dışarıdaki silah sesleri bile duyulmuyordu. Çatışmanın nabzını anlayamıyordum.

"Hadi çikalım şu lanet yerden," dedi Turgut sıkıntıyla. "İnsanları çıkardıktan sonra şehitlerimizi de alalım."

"Alacağız tabii," dedim elimi omzuna koyarak. "Mağara çok büyük, içeride saklanan birileri kesin vardır." Kıza çevirdim bakışlarımı. "Sizin dışınızda başka esirler var mı?"

"Yaşayan yok," dedi kız da başını yerden kaldırmadan. "Anamı da babamı da öldürdüler."

Fenerimi çıkardım, artık kalabalıktık ve pek sessiz olamayacaktık zaten, en azından önümüzü görürdük.

"Ben önlerinden gidiyorum, sen de arkalarından gel," dediğimde Turgut başını olumluca salladı.

Fenerimle dışarı doğru yürürken insanlar da peşimden geliyordu, tüfeğimle ilerlerken her adımı dikkatli atıyordum. Herkes çıktığında Turgut da peşlerinden çıktı, tam bir çıtırtı sesiyle durmuştum ki hemen ardından silah sesleri gelmeye başladı. Ses arkadan geliyordu. Hızla sivilleri arkama alarak Turgut'un yanına koştum. Tüfeğimi kaldırıp karşımdakilere ateş etmeye başlarken fener elimden kayıp düştü.

"İyi misin?" diye sordum Turgut'a.

"Karnımdan v urdu piç," dedi ama ateş etmeye devam etti. Çok fazlalardı. Benim az önce aydınlık gördüğüm taraftan çıkıyorlardı.

İnsanlar korkuyla köşeye sinmişti, küçük bebek kendini yırtarcasına ağlıyordu. İçimdeki öfke artarken birkaç adım öne yürüdüm, bacağımda hissettiğim acıyla vurulduğumu anladım.

Ateş etmeye devam ettim, tam göremesem de görebildiğim her silueti indirmeye çalışıyordum.

Bu sırada karanlığın diğer tarafından da gelmeye başladılar.

"Vuslat," dedi Turgut beni kolumdan tutup durdurarak. "Hadi git sen."

"Ne? Ne saçmalıyorsun?" Ona kızarken ateş etmeye devam ediyordum öfkeyle.

Eli göğsüne gittiğinde bir el bombası taşıdığını gördüm. "Hadi git Vuslat, bir sürü insan var."

"Sen de geleceksin!"

"Sen onları koru, dışarısı da kötü bir hâldedir."

"Olmaz Turgut! Ben de kalacağım," dedim ama bu sırada bebeğin ağlaması şiddetlendi.

"Onlar için, vatan için," diyerek bana kısacık bir sürede sıkı sıkı sarılıp vedalaştı.

"Saçmalama Turgut! "

"Siz mağaradan çıkana kadar onları oyalayacağım, çok kalabalıklar Vuslat, başka yol yok, özür dilerim, hakkını helal et," dedi ve beni sertçe geriye doğru itti. Bacağım da yaralı olduğu için dengemi daha çabuk kaybetmiş ve epey geriye sürüklenmişim.

Turgut kurşununu havaya sıktı ve aramıza kocaman bir taşın girmesine sebep oldu, sadece gözlerini görüyordum.

"Koş Vuslat! Oyalayacağım onları!" Gözümden akan yaşları zapt etmeye çalışırken sivilleri kendimle birlikte koşturmaya çalıştım ama arada çocuklar ve yaşlılar olduğu için bu pek kolay değildi.

Gözümden yaşlar hızla akarken sivillerle birlikte mağarada koşuyordum. Sürekli geri bakıyor, birinin kalmadığına emin oluyordum. Yürümekte zorlanan yaşlı teyzeyi gördüğümde kolundan tutarak yürütmeye çalıştığımda teyze durdu, Kürtçe birkaç kelime söyledi. Sadece *siz gidin* dediğini anlayabilmişim. Başımı iki yana salladım, teyzeyi bacağından tutup omzuma attım ve koşmaya devam ettim. Burada aç bırakılmış olacaklar ki çoğu zayıftı ama yine de ağırlık, yaralı vücudumla birleşince beni epey zorlamıştı.

Turgut şu an bize vakit kazandırmak için dayanmaya çalışıyordu. Acı çekiyordu.

Herkes mağaradan çıkarken en son omzumda teyzeyle ben çıkmıştım, geriye baktım dolu gözlerimle ve mağaranın duvarlarında heybetli bir ses yankılandı.

"Bir ölür, bin diriliriz!"

Kendimi teyzeyle birlikte dışarı attığım an büyük bir patlama oldu arkamızda. Acıyla nefes almaya çalışarak teyzeyi indirip arkama aldım.

Sivillerin önünde siper olup onları korumaya çalışırken gözlerim o kadar yaşlıydı ki önümü görmekte zorlanıyordum. Onları sakın bir yere çekmeye çalıştım ama dışarı tahmin ettiğimden de daha kötü bir hâldeydi.

En önde yürüyerek arkamdaki sivilleri korumaya çalışıyordum. Her gördüğüm teröriste hırsıyla sıkarken içimdeki acı mı yoksa arkamdaki sivilleri koruma ihtiyacı mı daha ağır basıyordu bilmiyordum. "Başınızı eğin!" diye bağırdım sivillere. Özellikle daha yaşlı ve küçüklerin tam önünde yürürken gözlerim onları saklayabilecek bir yer arıyordu, bu şekilde çok dayanamazdık.

Diğerlerinden yardım istemek için başımı kaldırdım ama onların durumu benimkinden bile daha kötüydü. Fuat Binbaşı yaralı şekilde savaşmaya devam ediyordu ama etrafında çok fazlalardı. Ona destek çıkmak isteyerek etrafındakilere ateş ettim ama arkamdaki sivilleri korumam gerekiyordu.

"Roketi buraya ateşle, çoğunluk bu tarafta." Binbaşının telsizden gelen sözleriyle gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

"Emin misiniz?" diye sordu Selçuk acıyla telsizden.

"Bu rica değildir, bir emirdir asker!"

"Emredersiniz!" dedi Selçuk zorla çıktığımı anladığım sesiyle.

Bu sırada sivilleri korumaya çalışıyordum ama açık alanda olduğumuz için hepsini koruyamıyordum, aralarında yaralananlar vardı.

"Bir ölür..." Fuat Binbaşı tüfeğini yere attı ve kendinden emin şekilde güldü. "Bin diriliriz!" demesiyle Selçuk'un oraya roket atması bir olmuştu.

Fuat Binbaşı ve çevresindeki onlarca terörist saniyeler içinde parçalara ayrılırken aldığım nefes gittikçe zorlaşıyordu. Sivilleri en sonunda bir kayanın arkasına sağ salım saklayıp önlerine geçtim.

Karların üstüne diz çöküp tüfeğimi kaldırdım ve gördüğüm her teröriste sıkmaya başladım. Çok fazlalardı, çoğunu patlatmıştık ama hâlâ çok fazlalardı!

Kolumda hissettiğim acıyla vurulduğumu anladım, acı ve hınçla bağırıp daha da sıkı sarıldım tüfeğime. Sivillere baktım, birini kafasını iyice kara indirdiğimde diğerleri de hemen küçülebildikleri kadar küçülerek kendilerini kara gömmeye çalıştı.

Önüme döndüğüm an bir tüfekte karşı karşıya geldim, hatta iki ve ikisi de kafamı hedef almıştı. Birine sıkabilirdim ama bu sırada diğeri kesin kafama sıkardı ve arkamdaki sivillere ulaşırlardı.

Yine de başka şansım yoktu, onları ne kadar öldürsek o kadar iyiydi ama bu dağ bu karda cayır cayır yaksam yine göğsümdeki acı dinmezdi.

Tüfeğimi doğrulttuğumun direkt kafasına sıktım, bu sırada diğerinden kurşun bekledim, ses geldi ama kurşun gelmedi. Başımı çevirdiğimde terörist yerde cansız yatıyordu. Kimin vurduğunu anlamak için başımı kaldırdım.

Selçuk ve Olcay değildi, onların başı yeterince kalabalıktı. Ben kimin vurduğunu anlamaya çalışırken elindeki tüfeğini değnek olarak kullanan Hüseyin amcaı gördüm, karlara bata çıka zorlukla yürüyordu. Elini havaya zafer dolu şekilde kaldırdığında acıyla güldüm.

Beni Hüseyin amca kurtarmıştı.

Hüseyin amca beni gördüğünde hevesle yürümeye başlarken etrafındaki teröristleri görüp hemen tüfeğini kaldırdım.

Etrafındakilerin hepsine sıkarken Hüseyin amca zorlukla yanıma yürümeye çalışıyordu ama birden başına yediğı kurşunla öne düştüğünde arkasından gelen ona yakın teröristi gördüm.

"Kayanın diğer tarafına!" dedim hızla ve sivilleri arka tarafa geçirdim. En azından buradakileri Selçuk ve Olcay temizliyordu.

Elim telsize gitti. "Sivilleri koruyun!" dedim ve kayanın en önüne geçerek teröristleri indirmeye başladım.

Tam bu sırada duyduğum patlamayla gözümü yumdum.

Selçuk'un olduğu tepeye roket atmışlardı. Acıyla etrafıma bakarken o roketi atanları bulmaya çalıştım.

Karanlıkta görmekte epey zorlanıyordum ama dört tane yan yana duran, tepenin ilerisinde bir çakal gibi karlara gömülmüş dört teröristi gördüm. Dördünü de büyük bir hırsla öldürürken vücudumdaki hiçbir acıyı hissetmiyordum, hatta hiçbir şey hissetmiyordum. Evet bir acı vardı ama bedenimde değildi.

"Selçuk! Selçuk!" Olcay'ın haykırışlarını duyduğumda bu acı biraz daha katlandı.

Olcay da benim hissettiğim hırsın aynısını hissederek hiç düşünmeden daldı aralarına, o arkamda çatışırken ben de önden gelenlerin hepsine sıkıyordum. Yaşlardan arada önümü görmekte zorlansam da arkamdaki sivilleri hatırlayarak güç buluyordum.

Olcay çok fütursuzca aralarına daldığı için fazlasıyla yara almıştı ama buna rağmen epey terörist temizlemişti, o kadar azalmışlardı ki silah sesleri de azalmıştı. Karşıdan gelen son üç tanesine de sıktıktan sonra Olcay'a döndüm.

Her tarafından kan akıyordu, her tarafı delik deşikti ama dizlerinin üstünde ateş etmeye devam ediyordu. Ona yakın olan son iki tanesini de hırsla öldürdüm.

Olçay tüfeğini bıraktı, dizleri üstünde sürünerek Selçuk'un yanına gitmeye çalışırken ben de yanlarına koştum.

"Olçay!" dedim ama o Selçuk'a ulaşmaya çalışmaya devam etti. "Dur, kanamanı durdurayım."

"Bitti be kızım," dedi acıyla. En sonunda Selçuk'un yanına uzandığında ben de yanlarına ulaşmıştım.

Selçuk da epey kurşun yemişti ama ona son darbeyi karnını neredeyse ikiye ayıran koca kaya indirmişti. Gözleri açıktı, hâlâ nefes alıyordu.

"Dayanın," dedim acıyla koca kayayı kaldırmaya çalışarak.

"Bırak Tomris, bırak," dedi Selçuk gözleri kapanmasın diye uğraşırken.

"Olmaz, kurtulacaksınız," dedim gözyaşlarım arasında zorlukla konuşarak. Bakışları Olçay'a döndüğünde kan ve is dolu yüzüyle güldü.

"Lan oğlum ölürken bile bırakmadın harbi beni," dedi Selçuk yüzündeki güzel gülümsemeyle.

Olçay da güldü. "Ne sandın oğlum? Ben boşuna mı söz verdim? Kurtuluş yok benden."

"Kurtaracağım sizi," diye sayıkladım ama onlar hâllerinden memnun gözükiyordu.

"Bak dileğin oldu, hepimiz aynı anda şehit oluyoruz," dedi Selçuk.

"Vuslat yine yırttı he," dedi Olçay da gülerek. "Ballı bu kız, diyorum ben."

Daha fazla gücüm kalmadı, yanlarında oturup hıçkırıklarla ağlarken çaresizlik her tarafımı sarmıştı.

"Siviller kurtuldu mu?" diye sordu Selçuk zorlukla.

"Kurtuldu," dedim başımı olumluca sallayarak.

"Turgut da kendini patlattı, değil mi? Manyak lan o, bizden de manyak," dedi Olcay acıyla öksürürken.

"Hepiniz gidiyorsunuz, ben ne yapacağım? Beni bırakıyorsunuz," dedim acıyla inleyerek.

"Savaşacaksın kardeşim, yaşayacaksın ve yaşatacaksın," dedi Olcay kapanmaya yüz tutan gözleriyle. "Bana sakın üzülme he, kankimle şehit oluyorum, daha ne olsun, ağlama arkamızdan," dedi ama ben daha çok ağladım.

"Harbiden herif ölürken bile bırakmıyor peşimi," diye sayıkladı Selçuk da. "Sen de üzülme kardeşim, bir gün elbet kavuşacağız."

"Beni bırakıyorsunuz, hepiniz," dedim acıyla onların gözlerini son kez izlediğimi bilerek.

"Seni bırakmıyoruz, vatani önce Allah'a sonra sana bırakıyoruz," dedi Olcay da. Çok vakitleri kalmamıştı. Eğilip ikisini de son kez koklayıp öptüm.

Selçuk ve Olcay el ele tutuştular.

"Kırk kere dedin, başardın lan," dedi Selçuk acıyla gülerken.

"Ben dediğim her şeyi yaparım," dedi Olcay da.

"Kendine iyi bak Vuslat," dedi Selçuk gözleri kapanmaya yüz tutmuşken.

"Oğlun olursa adını Olcay koy," dedi Olcay da hemen.

"Lan bir kez de kendine pay çıkartma, dinleme bu fırsatçıyı, Olcay ne hem?" diye söylendi Selçuk.

"Tamam be şaka yaptım, hem benim adımın kimin koyduğu bile belli değil. Sen oğluna ne isim koy biliyor musun? Bana en yakışacağını düşündüğün ismi koy," dedi Olcay da keyifle gülerken, sanki ölmek üzere değilmiş gibiydi.

"Koyarım, olursa elbet koyarım."

"Bu kız evde kalacak, sen boşuna söz verdirtiyorsun." Selçuk gözlerime baktı, ardından da Olcay'a. "Hakkınızı helal edin!"

"Helal olsun," dedik Olcay'la aynı anda.

"Bana? Bana da edin," dedi hemen Olcay.

"Helal olsun!"

"Vuslat'a da edelim," dedi Olcay lütfedermiş gibi.

İkisi aynı anda, "Helal olsun," dediklerinde artık nefes alamıyordum.

"Gerekirse can, sana fedadır vatan." Olcay kelime-i şahadet getirip son sözlerini söyleyerek gözlerini yumdu.

"Başladı yine, bari ölürken yapma be oğlum," dedi Selçuk ama onun da gözleri kapanmıştı. "Vatan var olsun, bu can ülkeme yâr olsun." O da kelime-i şahadet getirdi.

Onun da son sözleri bunlar olmuştu.

İkisi birlikte son nefeslerini vermişti.

Kardeşlerimin hepsi şehit olmuştu.

Dudaklarım arasından acı bir çığlık çıktı, omuzlarım sarsılarak acıyla ağlarken şehit olan kardeşlerimin yüzündeki huzur beni daha da yakıyordu. Hissettiğim acı ve öfkeyle Selçuk'un üstündeki kayayı ağır ağır kaldırarak ileri doğru fırlattım.

"Gittiniz, bıraktınız beni bir başıma," dedim saçlarım önüme düşerken.

Bu sırada omzumda bir el hissettim, başımı kaldırdığımda küçük bir oğlan bana bakıyordu. Ayakkabıları olmayan, yüzü is içinde, gözlerinde acı olan bir çocuk.

Omzumu okşuyordu, bana destek veriyordu.

Şehit düşmüş kardeşlerime baktım, işte tüm bu savaş masumlar içindi.

Gün yavaşça doğmaya başlıyordu, yakınlaşan bir helikopterin sesini duyarken vücudumdaki acı da kendini göstermeye başlamıştı. Kan kaybindan, acıdan ve yorgunluktan bitkin düşen bedenim yavaş yavaş bilincini kaybediyordu.

Gözlerim kapanırken başım, şehit kardeşlerimin yanına düştü. Onlar kahramandı, onlar bir kahraman gibi şehit olmuşlardı. Böyle kahramanlar için şehit olmak bir şerefti. Şimdi yastıkları mezar taşı, yorganları kan olmuştu; işte vatanımız böyle kahramanlar sayesinde var olmuştu.

Vatan sağ olacaktı, böyle kahramanlar oldukça vatan da sağ olacaktı.

Üstümde beyaz bir elbiseyle, hayatımda gördüğüm en güzel bahçede yürüyordum. İleride bir masa vardı, o masayı gördüğümde adımlarım hızlandı. O masada beş adam oturuyordu.

Havada güzel bir güneş, etrafta kuş cıvıltıları vardı. Masaya yakınlaştığımda oradakilerin kim olduğunu gördüm, en başlarında babam vardı. Beni gördüğünde gülümseyerek yanıma geldi.

"Baba, babacığım, seni çok özledim." Boynuna hasretle sarıldığımda o da bana sıkıca sarıldı. Ayrıldığıımızda ellerimi bırakmadı.

"Seninle gurur duyuyorum kızım," dedi aynı hatırladığım gibi olan yakışıklı yüzüyle beni incelerken.

Masada Turgut, Selçuk, Olcay ve Fuat Binbaşı vardı.

"Burası neresi?" diye sorduğumda yüzümü okşadı.

"Burası Allah'ın bahçesi kızım." Gülümsemesi genişledi. "Gözün arkada kalmasın, arkadaşların bana emanet."

"Baba, ben seni çok özledim, onları da kaybettim. Şimdi ne yapacağım ben?"

"Kimseyi kaybetmedin kızım, biz burada mutluyuz." Alnımı öptü.

"Vallahi sen ballı falan değilmişsin, asıl ballı bizmişiz," dedi Olcay yerinden keyifle kalkarken. Turgut ve Selçuk da yerlerinden kalkarak güzel bahçenin ortasına geçtiler.

Arkada çalan müzikle üçü birlikte zeybek oynamaya başladı.

"Kendine iyi bak kızım," dedi ve babam benden uzaklaştı.

Babam da onların zeybek dansına katıldı.

Bu sırada bahçenin köşesinde oturan Hüseyin amcaıı gördüm, elinde bastonuyla oturuyordu, beni gördüğünde keyifle el salladı.

Onları izledim, hepsinin yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

Birliktelerdi.

İlk önce Selçuk'un ailesine verilmişti kara haber. Albayın yanında gitmiştim Selçuk'un evine. Köylerinde, kerpiç bir evde yaşıyorlardı.

Buraya daha önce Selçuk bizi birkaç defa getirmişti.

Selçuk'un annesi bahçede hayvanlarla uğraşırken askerî arabaları, siyah Mercedes'i gördüğünde durdu. Anlamıştı.

Önce şok oldu, tepki veremedi.

Albayın yanında formamla dururken gözümünden bir damla yaş düştü.

"Başımız sağ olsun," dedi albay zorlukla.

Selçuk'un annesi çığlıklarla kendini yere atarken evin içinden babası çıktı. Önce albaya sonra bana baktı. "Vatan sağ olsun."

İlk başta bu haberi idrak etmek zordu. Önce bir şok gelirdi, acı idrakten sonra başlardı.

Selçuk'un babası Mehmet amca hislerini pek belli etmeyi seven bir adam değildi ve şu an da güçlü durmaya çalışıyordu. Annesi Seher teyze çığlıklarla dizlerine bakıyordu.

"Benim kuzumu şehit etmişler!" diye haykırırken ona ulaşarak yanına eğildim.

"Seher teyze..."

"Benim yavrumu almışlar." Başındaki yazması düşerken elini acıyla göğsüne vuruyordu. "Ben ona gelecek diye en sevdiği yemeği hazırlayacaktım. Çarşaflarını değiştirmiştim, kıyafetlerini ütülemiştim, benim yavrum bir daha gelemeyecek buraya!"

"Selçuk çok üzölmemenizi istedi, Selçuk bir kahraman gibi şehit oldu, onlarca sivilin hayatını kurtardı." Zorlukla konuşuyordum.

Mehmet amca da daha fazla ayakta durmaya dayanamamış, dizleri üstüne çökmüştü evin önüne.

"Araba almıştı," dedi Mehmet amca. "Yıllarca para biriktirip kendine bir araba almıştı, bir kere binebildi." O arabayı aldığında ne kadar sevindiğini hatırlıyordum. Mavi bir arabaydı.

"Benim kuzum evlenecekti, benim kuzum daha küçüktü, benim kuzum daha büyümemişti," Selçuk'un annesi göğsüne acıyla vururken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kardeşlerimin aileleri acı içinde kavruluyordu ama benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. "Gelecekti yine, öpecekti beni, anam ben geldim diyecekti, bana söz vermişti, arabasıyla gezdirecekti beni," Dizlerine acıyla vuruyordu."

"Ah annem ah annem, ben ölseydim de sen yaşasaydın, ben öleyim annem! Ben bu acıyla nasıl yaşarım annem!"

Şehit olmak, şehitler için bir onurdu, peki aileleri için? Ben de bir şehit kıızıydım ve biliyordum, bu acının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum.

Bir daha onu göremeyecek olmak, kokusunu alamayacak olmak, odasının kapısını açtığında onun bir daha orada olamayacağını bilmek...

Seher teyze sinir krizi geçirirken Mehmet amca tepkisizdi ama gözlerindeki acı öyle somuttu ki tüm tepkileri gözlerindeydi.

Onların yanından ayrıldıktan sonra Gizem'i bulmuş, çalıştığı okula gitmiştim. Beni formalar içinde gördüğünde o da anlamıştı.

"Başımız sağ olsun," dediğimde yanında durduğumuz banka çöktü güçsüzce. Ben de yanına oturdum.

"Selçuk'un benden son bir isteği vardı; o söyleyememiş ama şehit olmasaydı söyleyecekti. Seni çok seviyormuş. 'Gizem'e onu çok sevdiğimi söyleyin, çok güzel bir hayat yaşamasını istediğimi de söyleyin. Yaşasın, gezsın, eğlensin, evlensin, kendi gibi çok güzel çocuklar yapsın, hayatı boyunca mutlu olsun.'" Ben Selçuk'un sözlerini ona söylerken o acıyla karşısına bakıyordu.

"Nasıl yapayım?" dedi acıyla inleyerek. "Ben onsuz nasıl güzel bir hayat yaşayayım? Ben ondan başkasına nasıl bakayım? Ben onunla kurduğum hayallerle dolu hayatı nasıl onsuz yaşayayım?"

Daha fazla yanında duramadım, Turgut'un ailesinin yanına gitmem gerekiyordu. Hayır, tek sebebi bu değildi. Dayanamıyordum, onların yaşama ihtimalleri olan hayatı görmeye dayanamıyordum.

Ben banktan kalktığımda Gizem banka uzandı, bacaklarını kendisine çekti. Boş bakışlarıyla etrafı izlerken gözünden yaşlar akıyordu.

Bu acının adı yoktu, tarifi yoktu, telafisi yoktu... Sadece ömür boyu peşini bırakmayacak keskin bir bıçağı vardı, o bıçak her gün daha da derine batardı.

Fuat Binbaşı'nın haberini ben vermemiştim ama iki kızı bir oğlu olduğunu öğrenmiştim.

Turgut'un ailesine haberi vermeye giderken tam da Turgut'un tahmin ettiği gibi olmuştu manşetler.

On sekiz şehit vardı, en çok onunki konuşulmuştu. "FABRİKATÖR OĞLU ŞEHİT DÜŞTÜ!" diye yazmışlardı. Turgut zaten pek yanılmazdı.

On sekiz şehit! Sayılar ve asla sayılara sığdırılamayacak kahramanlar...

Ah Anadolu, her tarafın ağlayan ana dolu.

Turgut'un babası aldığı haberle kalp krizi geçirmişti, annesiye sakinleştiricilerle bile sakinleşmemişti.

"Hissetmişti, hissetmişti bu görevde," dedi annesi acıyla ağlarken. "Her seferinde benimle vedalaşırdı ama bu sefer bir başka vedalaştı. Rüyasını görmüştü gitmeden, anne dedi ben rüyamda üç tane kardeşim vardı onların yanına gidiyordum dedi! Ben Turgut doğmadan önce üç tane çocuk düşürmüştüm! Turgut'um doğmamış kardeşlerinin yanına gitti!"

Turgut bu rüyasını bana da anlatmıştı. İki erkek bir kız kardeşi olduğunu görmüştü ve annesinin daha önce düşük yaptığı çocukların da ikisi erkek biri kızdı.

"Benim bir tanecik yavrum vardı, bir tanecik, o da gitti," Hastanedeydik, Turgut'un babası kalp krizi geçirince annesini hastaneye ben götürmüştüm.

"Annem yaşasın dedi, annem ne olursa olsun yaşasın dedi." Konuşuyordum ama beni pek duyabildiğini sanmıyordum.

"Her şeyi vardı, hayatı boyunca özel okullarda okudu, çok da yakışıklıydı tüm kızlar ona aşık, yaşlıları gibi gezsün eğlensün istedim hep! Ama o akli erer ermez asker olacağım diye tutturdu! Babasıyla ben bedelli yapsın diye kendimizi yırttık, ben vatani kurtaracağım dedi. Babası en sonunda ona 'Vatani kurtarmak bir sana mı kaldı?' diye bağırdı. O da dedi ki 'Evet baba, bana kaldı. Bana ve benim gibi kahramanlara kaldı.' Benim oğlum kahraman oldu da beni boynu bükük bıraktı."

Turgut'un ailesi İstanbul'da yaşıyordu, onları Selçuk ve Olcay'la birlikte gömülmesi için ikna etmem biraz zor olmuştu, annesi *ben oğlumdan ayrılmam* demişti ama o da Turgut'un bize ne kadar düşkün olduğunu bildiği için içi yana yana kabul etmişti.

Olcay'ın zaten kimsesi yoktu, o ailesiyle birlikte şehit olmuştu hep istediği gibi.

Üçünün de mezarını yan yanaydı, Selçuk'un ailesinin yaşadığı Çanakkale'deydi. Yanlarındaki mezarı da satın almıştım, kendim için.

Selçuk'un babası Selçuk'un tabutuna sarılmıştı, öyle sıkı sarılmıştı ki kimse yanına yakınlaşamıyordu. Selçuk'un babası iniltiye benzeyen bir sesle acıyla konuşuyordu. *"Gömdüm oğul, seni toprağa gömdüm. Kanlı gözyaşlarımla pınara gömdüm. Tabutun üstünde dirildim öldüm. Seni buran eller kırılsın oğlum. Doyamadım sesine, fidan boynuna.*

Gül gibi düştün toprağın koynuna. Seni boğan eller. kırılsın oğul.

Giden oğul hiç gelir mi yerine?

Ah evladım yaram indi derine.

Hele bakın şu zalimin şerrine,

Seni yakan eller kırılsın oğul.

Selçuk oğlum, seni vuran eller kırılsın oğlum, baban sensiz ne yapsın oğlum!"

Düz tabutlarında, onların kahramanlıklarına yakışacak bir törenle defnedilmişlerdi. Etrafta ses yoktu ama sanki kulaklarımda davullar çalıyordu, sadece ağlama sesleri vardı ama bir ses daha vardı; bu ses üzgün bir ses değildi.

Gökyüzü yağmurlu değildi, kışın ortasında olmamıza rağmen hava soğuk bile değildi. Tam Olcay'ın sevdiği havalardı, çarşı iznini hep güneşli günlere getirirdi eğer o gün güneş yoksa izne çıkmazdı.

Yeryüzünde acı, yas ve hüzn vardı ama sanki gökyüzünde kutlama vardı. Kimseden ses çıkmıyordu ama kulağıma tekbir sesleri geliyordu.

Sanki melekler şehitlerimizi karşılıyordu.

Turgut'un ve Selçuk'un anneleri cenazede bir kez daha sinir krizi geçirmişti. Ağlayışlar, haykırışlar, edilen dualar ve geride bırakılanlar vardı artık sadece.

"Siz daha küçüktünüz, siz daha ananıza süt kokardınız," Selçuk'un annesi acıyla bağıırken eşi onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Gelirdiniz birlikte, yemeğimin başına toplanırdınız, ellerimi öperdiniz, ben şimdi nasıl sıziz aş yapacağım?" Dördümüz sık sık dışarıda da bir araya gelirdik, ya Selçuk'un ya da Turgut'un evine giderdik aile sıcaklığı aradığımızda.

Turgut'un babası hastaneden çıkıp gelmişti, o da eşine destek olurken acının getirdiği bir durgunlukla oğlunun mezarını izliyordu. Yaşla dolu gözlerinden acı çığlıklar çıkıyordu. "O daha şu kadardı, gök gürültüsünden korkar yanımıza gelirdi. Büyüdü de şehit mi oldu benim oğlum?"

Kaç saat sürdü bilmiyordum ama onların acısını seyretmenin acımı körüklediğini biliyordum.

"Sen de gel, burada kalma," dedi albay da aileyle birlikte uzun süre beklerken.

"Yok albayım, ben burada kalacağım." Onlarla vedalaşacağım.

Herkes gittikten sonra, ailelerinin de gitmelerini beklemiş ve mezarlarının başına oturmuştum.

"Bıraktınız beni, üçünüz de gittiniz." Derin bir nefes aldım. "Babam size sahip çıkacakmış, sizi çok özleyeceğim ama merak etmeyin, ben de çok geçmeden yanınıza gelirim zaten, hem yerim bile hazır."

Topraklarını okşadım. "Kendinize iyi bakın kardeşlerim, babama da iyi bakın, bu vatan size çok şey borçlu, sizin gibi kahramanlara. Sakın orada birliktesiniz diye beni unutmayın, kötü olur bakın, arada rüyalarım gelin, sesinizi unutturmayın."

Yutkundum.

"Dostlarım, huzurla uyuyun." Ben yanınıza gelene kadar huzurla uyuyamayacağım.

"Sana burada olmamanı söyledim!" Yakup Yarbay'ın bağırışıyla hemen hazır ola geçtim.

"Tatil de mola da istemiyorum, yarbayım!"

"İsteklerini sordum mu ben sana?"

Alay komutanlığındaydık, cenazeden hemen sonra alaya geri dönmüştüm. Tek kalamazdım, düşünemezdim, görevi bırakamazdım çünkü o zaman çok acı çekerdim ve benim daha fazla acıya dayanacak takatim kalmamıştı.

"Sormadınız yarbayım!"

"Yaralısın, iyileşmen, dinlenmen gerek!"

"Burada tedavimi görüyorum, yarbayım!"

"Çok mu meraklısın sen göreve?" diye sorduğunda sessiz kaldım. "Peki, madem öyle şimdi hemen eşyalarımı toplayıp hazırlanıyorsun!"

"Yapmayın yarbayım, beni görevimden almayın," dedim zorlukla konuşarak.

"Hemen kendine çekidüzen ver ve içeri geç asker! Korgeneral Ali Han Kırgız seni bekliyor!" Yarbayın sözleriyle şaşkınlığımı gizleyemedim. Nedenini sormadım, daha fazla konuşmadım, içeri döndüm.

Uzun koridorda yürürken sıraya dizili askerleri gördüğümde korgeneralin nerede olduğunu anlamak çok da zor olmamıştı.

Kapının önünde durduğumda, bir asker bana yandan bir bakış attı ama geleceğimi biliyor olacak ki kapıyı da benim için açtı.

Odadan içeri girdiğimde hemen selam verdim.

"Rahat!" Korgeneralin emriyle elimi indirdim. "Otur asker," diyerek karşısındaki koltuğu işaret etti. Adını çok duymuştum ama bu zamana kadar hiç karşı karşıya gelmemiştim. Heybetli ve güçlü bir adamdı. Saçlarında kırlar olmasında rağmen bedeni hâlâ fazla sağlam duruyordu.

"Emredersiniz!" Başım dik şekilde karşısına oturduğumda kısa bir an beni izledi.

"Gara Dağı'nda görevini layığıyla yerine getirdiğini duydum."

"Diğer kahramanlarımız sayesinde," dedim hemen.

"Yaralıymışsın ama dinlenmek için vakit ayırmıyormuşsun. Çok mu âşıksın işine?"

"Vatanıma âşığım."

"Güzel, madem öyle..." Durakladı. "Rusça, İngilizce, Arapça ve Almancayı iyi şekilde biliyormuşsun."

"Biliyorum."

"Babanı tanırdım, epey iyi bir askerdi rahmetli," dedi koyu gözleri kısılrken.

"Baban bir kahramandı, sen de öyle misin?"

"Umarım olurum, korgeneralim!"

"Birkaç hafta sonra seni bir göreve göndereceğim, bu süreçte yaraların da iyileşir." Elindeki dosyayı bana uzattı. "Ama bu görev dağa çıkmaya benzemez." Bakışlarıyla dosyayı işaret ettiğinde açtım.

İlk sayfada bir adamın fotoğrafı ve bilgileri vardı. "Azrail'in Kılıcı diye bir adam, böyle deme sebepleri bir seri katil olması, ayrıca Türk."

Duyduklarımla şaşırırken dosyadaki adamda gezindi bakışlarım. Esmer, keskin yüz hatları olan bir adamdı.

"Ruh hastasının teki ama onu bu yüzden istemiyoruz. O normal bir insan değil, bir denek, anne karnında asker olmak için üretilmiş bir makine!"

Daha önce V'nin konuşmasında ve medyada denek bebekler hakkında bir şeyler duymuştum ama çok fazla bilgim yoktu.

"Şu an nerede biliyor musun?" dedi ve önümdeki dosyayı bir sayfa çevirdi.

"Rusya'da ve dünyanın en büyük örgütlerinden biri olan Rusya'nın yeraltı mafyası Kuzentsov'un sahibi olarak etrafta borusunu öttürüyor. Hedefimiz bu adamı Türkiye'ye getirmek ama ulaşılması kolay bir adam değil. Seni oluşturduğum bir timle Rusya'ya göndereceğim, Rusya'nın sizden haberi olacak ama orada Kuzentsov sizi Rus askeri sanmalı ki dikkat çekmeyin. Ayrıca Rusya bu adamı isteyecek, siz onlardan önce davranacak ve onu buraya getireceksiniz."

"Emredersiniz!"

"Onu canlı istiyorum," dedi tekrar uyarır şekilde. "Timle birlikte kısa bir süre bu adam hakkında eğitim alacaksınız." Durakladı. "Bu herif fazlasıyla tehlikeli, ayrıca V gibi sadece suçluları da değil, önüne gelen herkesi öldürebilecek bir katil. Sizden daha iyi duyuyor, daha iyi görüyor, belki de daha iyi koku alıyor. Refleksleri normalin çok üstünde, yani karşınızda normal bir insan yok, bir canavar var."

Başımı olumluca salladım, bu sırada dosyayı incelemeye devam ediyordum.

Çelik.

Boy: 2,05

Yaş: 30

"Onu canlı istiyorum, hatta kılına bile zarar gelmeyecek, Rusya'nın ya da başka bir devletin eline düşmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı!"

"Güzel, hazırlanmaya başla! Zorlu bir görev seni bekliyor asker!" Bakışlarıyla kapıyı işaret ettiğinde yerimden kalktım. "Dosyayı da al!" Dosyayı aldım ve odadan çıkmak için arkamı döndüm.

Birden durdum ve dayanamayarak döndüm. "Efendim bu görev daha çok kurtarma operasyonu gibi mi?"

Korgeneralin çatık kaşları düzeldi. "Sorgulama asker ama evet, kurtarma operasyonuymuş gibi titiz çalışmanızı istiyorum!"

"Emredersiniz!" dedim ve odadan çıktım.

Elimdeki dosyadaki adamın yüzüne kısık gözlerimle baktım.

Azrail'in Kılıcı'ymış!

Denekmiş!

Dağa koyalım bakalım iki saat dayanabiliyor muymuş?

Şu an tam da aradığım zorlukta, uğraştırıcı bir görev gelmişti karşıma.

Şimdi Rusya ve Azrail'in Kılıcı düşünsündü çünkü karşılarındaki şanlı Türk askerleriydi!

Yorum ve beğeni yapmazsanız ölersiniz 😊

Instagram: cerennmelek

Tiktok: #İsyandaaşk

X: #İsyandaaşk

2.BÖLÜM: YENİ TİM

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım 💧

Birth Of The Solar System - Anne Nikitin

Ahmet Kaya - Uğurlar Ola

CEREN MELEK

@isyandaaskoffical

2.BÖLÜM: *

YENİ TİM

İSYANDA ASK

2. BÖLÜM
YENİ TİM

İSYANDA AŞK

İSYANDAASKOFFICIAL
CEREN MELEK

2.BÖLÜM: YENİ TİM

Bizim meselemiz sadece asker olmak değildi. Bizim meselemiz atalarımıza yakışacak şekilde Türk askeri olmamızdı. Ailemiz de sevgilimiz de arkadaşımız da vatanımızdı. Eğer böyle olmasa zaten dayanamazdık.

Bu yaşma kadar çok silah arkadaşımı şehit vermiştim ama ailemi hiç şehit vermemiştim. En azından babam dışında. Babamı kaybettikten sonra beni dik tutan tek şey vatan aşkım olmuştu. Sonrasında da kendime yeni bir aile edinmiştim. Onlarla gülmüş, onlarla ağlamış, her anımı onlarla yaşamıştım. Tam beş yıldır onlarlaydım. Onlarsız hayatın nasıl olduğunu unutmuştum.

Olca'yın komik olmayan ama kendi çok eğlendiği esprileri olmadan, Turgut'un babacan tavırları olmadan, Selçuk'un bir kardeş gibi dertleşmeleri olmadan... Nasıl yapacaktım bilmiyordum.

Onları toprağa vereli iki hafta olmuştu. Onları kaybettiğim anları her gece kabuslarımda tekrar tekrar görüyordum. Psikolojik olarak pek iyi bir halde olmadığımın farkındaydım ama bu yeni görevin kafamı dolduracağına ve biraz da olsa acımı unutmamı sağlayacağına inanıyordum. Şu an ne kadar uğraştırıcı bir göreve çıksam o kadar iyiydi.

Düşünmeye devam edersem delirecektim. Düşünmezsem kendimi kaybedecektim.

Ankara'ya Gölbaşındaki Birinci Karargâh Bölgesine gelmiştim. Eğitimimin çoğunu burada almış ve onlarla da burada tanışmıştım ama bir yıla yakındır gelmiyordum.

Üstümdeki yeşil tişört ve yeşil kargo pantolonumla ve sırt çantamla bahçede durmuş etrafa bakıyordum. Burada çok fazla anım vardı. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

Babamı da hep burada ziyaret ederdim. Bu bahçede çok fazla yaşanmışlık vardı.

"La bir bakar mısın? Sen var ya bu dünyadaki en yavşak insansın!" Yapılı bir asker başka bir askeri kovalıyordu. Koştururlarken kaçan bana çarptı.

Sinirlenip omuz attığımda geriye savruldu ve onu kovalayanın göğsüne yapıştı. Bu da başka bir askerdi.

"Önüne bak." Sözlerimle gözleri kısıldı.

"Kadın askerlerin ayrı bir gıcıklığı mı oluyor yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu arkasındakine.

"Sen yeni misin?" Kovalayanın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Eskiyim." Onların da sırtında çantalar vardı, yeni geldikleri belliydi.

"Ama yeni geldin buraya bizim gibi herhalde?" diye sordu kaçan adam.

"Evet." Tek sözümle ikili arasında kısa bir bakışma geçti.

"Ben Talip," dedi diğerini kovalayan bordo bereli asker.

"Vuslat."

Sözlerimle bir sessizlik oluştu. "Ben de Hasan."

"Önüne bakarak koş Hasan," dediğimde omzunu tutmaya devam ediyordu. Bakışlarından bana epey gıcık olduklarını anlamak mümkündü.

Onlara arkamı dönüp ana binaya yürüdüm. Bir toplantı yapılacaktı, sonrasında neler olacağını tam olarak bilmiyordum. Binaya girip adımı verdikten sonra toplantı odasına alındım. Oda boş değildi. On kişi vardı.

Ben içeri girdikten hemen sonra az önce tanıştığım Hasan ve Talip de içeri girdiler. Uzun toplantı masasındakilerin hepsinde bordo bere vardı. Aralarında sadece iki tane kadın vardı.

Biz pek iletişim kurmadan otururken içeri giren albayla yerimizden hızla kalkıp selam verdik. Albayın hemen arkasından da bir binbaşı girmişti. "Rahat asker! Oturabilirsiniz." Yerlerimize geçerken Albay da başköşeye geçti.

"Hepiniz neden burada olduğunuzu az çok biliyorsunuz. Özel bir görev için Rusya'ya gönderileceksiniz. Buraya gelmeniz için özenle seçildiniz ve ona uygun davranacağınızı umuyorum. Bu göreviniz diğerleri gibi dağlarda geçmeyecek."

Kimse soru sormadan albayı dikkatle dinliyordu. "Burada kısa bir eğitim alacak ve hedef hakkında her şeyi öğreneceksiniz. Bu özel görev bu zamana kadar gittiğiniz hiçbir göreve benzemez. İki hafta sürecek hızlandırılmış eğitiminiz olacak. Sakın *biz zaten eğitimliyiz buna ne gerek var* demeyin çünkü karşımızdaki kişi normal bir insan değil." Albay konuşurken yerinden kalktı ve arkasındaki büyük ekranın önünde durdu.

Ekranda bir kadının fotoğrafı belirdi, V'nin fotoğrafı. "Hepiniz onun kim olduğunu biliyorsunuz, adalet arayan bir seri katil ama onun normal bir insan olmadığını da biliyoruz. V bu denek insanlar konusunda tek değil, ondan bir önceki denek daha başarılı hazırlanmış. V adalet arıyordu çünkü böyle programlanmıştı ama önceki denek tamamen asker olma amacıyla programlandı." Albay konuşurken fotoğraf değişti.

Bu sefer bir adamın fotoğrafı çıktı. Esmer, iri ve yakışıklı bir adam. "Azrail'in Kılıcı. Bu zamana kadar öldürmek isteyip öldüremediği kimse yok. Ayrıca V gibi sadece suçluları değil, herkesi öldürebilecek kapasitede, bundan zevk alıyor. Onun hisleri ve duyguları yırtıcı bir hayvanınkilerden çok da farklı değil ve onun korkunç kısmı da tam olarak bu. Ve şimdi Rusya'nın yeraltı mafyası Kuzentsov'un liderliğini yapıyor ve bu da onun gücüne güç katıyor. Onu öldürmek için gitmiyorsunuz, onu Türkiye'ye getirmek için gidiyorsunuz. Biz onun güçlü ve zayıf yanlarını biliyoruz ama yakın olarak daha fazla detay öğrenme şansını kazanacağız ki zayıf yönleri yok denecek kadar az. Onun peşindekiler sadece biz değiliz, başarılı bir denek asker ve şu an tüm dünya onun peşinde. Özellikle Ruslar ona yakın olduğu için memnun, zaten diplomatik olarak daha önce bu adamı bize vermeyeceğini söylemişti. Yani tek yolumuz var; onu biz getireceğiz ve bu kolay olmayacak."

Albay susup kısa bir süre ifademizi seyretti. "Levent Binbaşı bu ekibe liderlik edecek." Konuşurken eliyle mavi gözlü, yaşça olgun duran adamı işaret etti. "Çok titiz ve planlı çalışacaksınız. En ufak hatada görevinizden alınacaksınız. Sorusu olan var mı?"

Albayın sorusunun üstüne yaşça küçük duran bir genç elini kaldırdı. Albayın gözleri kısılrken genç çoktan elini kaldırdığına pişman olmuş gibiydi.

"Tunç Tatar, albayım 5.Bölgeden geliyorum. Bu bahsettiğiniz adamı tam olarak neden getiriyoruz?"

"Uvv çok acemice," dedi az önce bana çarpan Hasan isimli genç. Albayın kısık bakışları ona döndüğünde hemen ağzının üstünü kapatarak yapmacık şekilde öksürdü.

"Sana ne!" Albayın sorusuyla Tunç yutkundü, yanakları pembeleşirken gözlerini korkudan albayın üstünden alamıyordu. "Cevap versene asker! Sana ne? Neden soruyorsun?"

"Merak ettim albayım."

"Edemezsin! Sen her gittiğin görevi böyle sorgular mısın?"

"Sorgulamam albayım." Çocuğun sesi bir taraflarına kaçmıştı.

"Başka sorusu olan var mı?" diye sordu Albay sanki az önce soru soranı bağırışıyla ve ateş saçan koyu gözleriyle yerin dibine sokmamış gibi.

Bu sefer başka bir asker elini kaldırdı, albayın izin veren bakışları ona döndü.

"Teoman Akkara, albayım. 4.Bölgeden geliyorum. Bu adamı Türkiye'ye getirirken anladığım kadarıyla zarar vermememizi istiyorsunuz aksi halde getirmesi çok daha kolay olurdu."

Albayın yine gözleri kısıldı. "Bu kadar zekâ yük olmuyor mu sana Teoman? Ne yedirip içiyorlar size?"

Teoman gözlerini kırıştırtarak albaya bakmaya devam etti. "Yumurta albayım. Bir de süt."

"Teoman," dedi albay sabırla bir nefes alarak. "Yumurta yemeye devam etmek istiyorsan o beynini biraz kullanmaya çalış!"

"Emredersiniz albayım!"

Siyah saçlı, ela gözlü genç kadın kendisini tutamadan güldüğünde albayın bakışları ona döndü. "Komik bir şey mi var asker?"

"Yasemin Kartepe albayım! Hayır, komik bir şey yok. Sadece siz gelmeden önce burası yumurta kokuyor demiştim de arkadaş yalanlamıştı." Yasemin'in sözleriyle Teoman başını hafifçe eğerek kendisini koklamaya çalıştı.

Albay sabırla derin bir nefes çekti. "Sizin doğru seçim olduğunuzdan şüpheliyim, umarım beni yanıltırsınız aksi halde..." Devamını getirmedi, sadece o ürkünç komutan bakışlarından attı ve dışarı çıktı.

Albay dışarı çıktığı an içerideki o gergin enerjinin de bir kısmı onunla birlikte çıkmıştı. Levent Binbaşı ayağa kalktı bu sefer ve hepimizi tek tek inceledi.

"Mehmet Albayın anlattıklarını duydunuz, odalarınıza yerleşip saat 14.32'de bahçede olun."

"Ayıptır sorması neden otuz iki?" diye sordu Hasan dayanmayarak, evet bunu ben de merak etmiştim.

"Ayıpsa sorma!" Binbaşı arkasını dönüp sinirle çıktığında bir gergin enerji daha çıkmıştı odadan.

Toplantı odasının ışığı epey loştu ve içeriği aydınlatan şey Çelik denen adamın fotoğrafıydı. Bakışlarım fotoğrafta gezindi, denek olsa da normal bir insan gibi gözüküyordu.

Binbaşı ve Albay odadan çıktığı için aralarından biri bacağını rahat şekilde kaldırdı ve masanın üstüne koydu ayaklarını. Koltuğunda rahat şekilde yayıldı. Üstünde forma yoktu, siyah bir tişört ve kargo pantolon vardı ve rütbesi belli olmuyordu.

"Ağzıma soksaydın," dedi Talip sinirle, tam önünde duran iki ayağa bakarak.

"Sana öyle bir sokarım ki," dedi adam sinirle.

"Höst! Kadınlar var lan düzgün konuş!" Birden yükselen kişi, diğerlerine göre biraz daha minyon duran bir askerdi.

Sırıttı adam. "Ben Yüzbaşı Kubat Gümüşpala, Binbaşımın sonra gelirim ve cezalarım çok ünlüdür. Sizinle çok eğleneceğiz." Pis pis sıritti Kubat Yüzbaşı. Onu daha önce görmemiştim ama ismini çok duymuştum ve cidden verdiği saçma cezalarla ünlüydü. Bir şehir efsanesi gibi dilden dile dolaşıyordu.

"Affedersiniz," dedi az önce lan diyen.

"Adın ne senin?"

"Yıldıray Güçlü yüzbaşım."

"Yıldıracığım seni," diyerek kötü kötü sıritti Kubat.

Yıldıray suspus olarak oturduğu sandalyeye gömüldü. Talip de sanki olayı başlatan kendisi değilmiş gibi uslu uslu oturuyordu.

Kulağa fazla rahatsız edici bir ses geldiğinde hepimizin bakışları aynı yere döndü. Masadaki kızıl saçlı genç kadın bıçağıyla tırnaklarını törpülüyordu. Hepimizin kendisine baktığımızı gördüğünde durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kubat.

"Bıçağımı biliyorum," dedi kadın hiçbir şey yokmuş gibi.

"Tırnağınla mı?" diye sordu Hasan dayanamayarak.

"He, tırnağınla. Ben tırnağınla kaç tana o itlerden öldürdüm." Kadın rahat şekilde omuz silkti.

"Köpekleri neden öldürdün? Ne suçları vardı? Onlar da canlı! Yüzbaşım biz bu kızı atalım, merhametsiz asker olmaz!" Tunç fazla hararetle şekilde konuşurken bu sefer bakışlarımız ona döndü.

"İt derken dağdakileri kastettim," dedi kız açıklama yapmaya devam ederek.

"Siz ne değişik insanlarsınız? Ne ayaksınız lan siz?" dedi Kubat sinirle bacağı masanın üstünden çekerek. "Özenle mi seçtiler sizi?"

"Aslında evet," dedi Talip ama Kubat'ın bakışları ona döndüğünde hemen sustu.

"Anlaşılan cezalarımı tanısmak için fazla heyecanlısınız. Bugün ilk gününüz o yüzden ceza vermiyorum ama hepiniz yandınız." Keyifle ayağa kalktı Kubat.

"Gözüm, kulağım üstünüzde." Sinsice gülerken toplantı odasından çıktı.

"Kubat 9 Şubat," dedi sinirle arkasından dalga geçerek Hasan.

"Koyayım da tur at," dedi Tunç da aynı gıcıklıkla.

Tam bu sırada toplantı odasının kapısı tekrar açıldı ve Yüzbaşı Kubat sinirle içeri girdi. "Hasan, Tunç, gelin bakayım siz benimle. İlk gün kuralımı bozuyorum, kalkın!" Kubat'ın otoriter bağıışıyla ikisi de suspus olarak hızla ayağa kalktılar. "Gelin benimle siz," dedi ve kısık bakışlarıyla onları odadan çıkana kadar takip etti.

Odada kalanlarla aramızda derin bir sessizlik oluştu. "Başı sağ olsun," dedi aralarından biri bana bakarak. "Vuslat Tomris değil mi?"

Başımı olumluca salladım.

"Ben Eren Türk. İki hafta önceki görevde seni almaya gelenlerin arasındaydım. Yaptığınız kahramanlık unutulmayacak," dedi sarışın genç adam büyük bir gururla.

"Asıl kahraman onlardı," dedim zorlukla konuşarak.

"Kurtardığımız siviller olanları anlattı, defalarca onlara siper olup hayatlarını kurtarmışsın." Eren'in sözleriyle zorlukla derin bir nefes aldım. O günü hatırlamak çok zordu, son zamanlarda kabuslarımda hep o dağdaydım.

"Şu kahraman ekipte miydin?" diye sordu Teoman merakla. "Aralarında tek canlı kalan senmişsin, seninle çalışmak bir onur."

Orada onlarla birlikte şehit olmak için her şeyimi verirdim.

"Demek ki senin daha kurtaracağın çok can varmış," dedi Yasemin de parlayan gözleriyle bana bakarken.

"Böyle acılı bir görevden sonra seni neden yine göreve çağırdılar?" diye sordu kızıl saçlı olan da. "Zeliha Aslan ben."

"Belki de o yüzden çağırdılar," dedi Talip düşünceli şekilde. "Sanırım hepimiz buraya gelmeden önce büyük kayıplar verdik. Bir ay önce timimdeki tüm arkadaşlarımı şehit verdim, aralarında Hasan'la tek canlı kalanlardık."

"Başın sağ olsun." Hepimizin baş sağlığıyla o da zorlukla verdi nefesini.

"Sanırım hepimizi toplamaları tesadüf değil. Ben de aynı şekilde tüm timimdeki arkadaşlarımı şehit verdim," dedi Eren boğazını temizleyerek.

"Ben de," dedi Yasemin dolan gözlerini kırptırarak.

"Ben de," dedi Teoman. Diğerleri sessiz kaldı ama onlarda da durumun aynı olduğu belliydi.

"Neden bizleri seçtiler peki?" diye sordu Yasemin merakla. "Hepimiz arkadaşlarımızı yakın zamanlarda şehit vermişiz."

"Belki de o yüzden seçmişlerdir," dedim Yasemin'in ela gözlerine bakarak. "Belli ki yeni bir tim oluşturmak istiyorlar."

"Ve bunun için de kaybedeceği hiçbir şeyi olmayan, yeterince travma yaşamış güçlü askerleri seçiyorlar," dedi Yıldıray düşünceli şekilde. Sonra bakışları ekrandaki adama kaydı. "Bu adam için bu kadar tantanaya gerek var mı sanmam! Ben tek de getiririm bunu."

"Amaçları farklı," dedi Eren de ekrandaki adama bakarak.

"Acaba üstünde deney yapmak için mi istiyorlar?" diye sordu Yasemin irileştirdiği gözleri ve kısık sesiyle masaya doğru eğilerek.

"Sanmam, bence amaçları farklı ama her neyse büyük bir sır olduğu belli." Eren kaşlarını çatarak önündeki dosyaya baktı. Hepimizin önünde birer dosya vardı.

"Stratejilerini öğrenmek ya da ondan daha fazla üretmek için istiyor olabilirler mi?" diye sordu Zeliha merakla.

"Bu yasa dışı bir şey, ayrıca tüm dünyada da duyulduğu için yapacaklarını sanmıyorum." Eren yine mantıklı şekilde akıl yürütmeye çalışıyordu.

"Amerika zaten bunu yıllardır yapıyor," dedi Teoman da gözlerini irileştirerek. "Hepsi Amerikan'ın oyunları." Ona boş boş baktığımızı fark ettiğinde arkasına geri yaslandı.

"İşsiz kalırız o zaman," dedi Talip gülerek. "O denekler arıza verir, bizim gibi güzel çalışmaz. Ahan da buraya yazıyorum. Devreleri yanar oğlum bunların. Suyu girse bozulurlar."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Eren ama Talip söylediklerine çok inanmış gözüktüyordu.

"Bildiğin normal insan gibi bunlar, V de öyleydi zaten," dedi Teoman iç çekerek. "V de güzel kadın vesselam."

"Kocasını da mafya babası," dedi Yasemin.

"Olsun, o bana bir evet desin ne mafya bırakırım ortada ne başka bir şey. Pederle arayı düzeltirim, işi gücü yoluna koyarım. İsterse evleniriz, ya da bir daire tutarım bize, mafya arkadaşlarını da alırız, onlara bakarım. O mafya bozuntusu kocasına da bakarım." Teoman'ın aşkla, duvara dalıp hülyalı hülyalı konuşmasını hepimiz şaşkınca seyrettik. Bakışlarımızı fark ettiğinde kendini silkeledi.

"V katil lan, askersin sen, kendine gel. Yol yakınken vazgeç bu sevdadan," dedi Talip de elini onun omzuna koyup tavsiye vererek.

"Kötü katil değil ki, kötülerini öldürüyor, bence sayılmaz. Hem bence o da vatan aşkından yaptı bunları, yoksa kim bu kadar uğraşır? Ah ah hem güzel hem güçlü, hem vatanına aşık, bana yâr olsaydı..."

"Bence onu isteme amaçları sandığınızdan farklı," dedi aralarından ilk kez konuşan biri. "Uraz Kalyoncu."

"Ne peki?" diye sordu onun yanındaki de ilk defa konuşarak. "Doruk İzbudak."

"Düşünün, ona asla zarar vermeden getirmemizi istiyorlar. Bunun sebebi üstünde deney yapacak olmaları değil, mükemmel bir askerin nasıl olabileceğini görmek ve ondan faydalanmak." Uraz kendisinden çok emin konuşuyordu ve söyledikleri de mantıklıydı.

"Neyse bu konuları daha sonra uzun uzun tartışırız, odalarımıza yerleşip antrenmana geçelim." Talip masanın üstündeki dosyayı alıp ayaklandığında biz de kalktık.

Yatakhanelerin olduğu tarafa geçmek için bahçeye çıkmıştık.

Bahçede Yüzbaşı Kubat, Tunç ve Hasan vardı. Tunç karşısındaki ağaca selam verip duruyordu, Hasan'sa köşedeki süs havuzunu çay kaşığıyla boşaltmaya çalışıyordu. Yüzbaşı Kubat başlarında durmuş, fazla keyifli şekilde onları izliyordu.

Teoman güldüğünde Hasan ve Tunç bizi fark ettiler. "Neye gülüyorsun sen?" diye bağırdı Kubat.

"Gülmedim komutanım, boğazım gıcıklandı," dedi hemen Teoman.

"Sen gel bakayım gel." Eliyle gel gel yaparken Teoman bize kederli bir bakış atıp Yüzbaşı Kubat'ın yanına ulaştı.

"Bir Hasan'a bir de Tunç'un yanına gidip güleceksin ben dur diyene kadar. Anlaşıldı mı asker?"

"Anlaşıldı yüzbaşım!"

"Hadi siz de oyalanmayın yoksa sizi de alırım!" Yüzbaşı Kubat'ın tehdidiyle hızla uzaklaştık yanlarından.

Yasemin, Zeliha ve benim için bir oda ayarlanmıştı. Üç yataklı bir odaydı. Sırt çantamı açıp eşyalarımı yerleştirirken demir dolabımın iç kısmına cüzdanımdan çıkardığım fotoğrafı astım.

Turgut, Olcay, Selçuk ve ben omuz omuza kameraya bakarak gülümsüyorduk.

Alışamıyordum, aşamıyordum, bu acı ne zaman geçer tahmin bile edemiyordum.

Ben onların fotoğraflarına bakarken omzumda bir bakış hissettim ve dolabın kapağını kapattım. Zeliha mavi gözlerini kırpıştırarak önüne döndü, hiçbir şey söylemedi.

"Gece horlayan olursa kötü olur," dedi Zeliha da eşyalarını yerleştirirken. "Diş gıcırdatan olursa da kötü olur. Uykum hafiftir ve uykumu almadan uyandığımda çok gergin olurum."

Yasemin'le bakışlarımız kesiştiğinde gülümseyerek omuz silkti. O da eşyalarını dizerken gördüğü bir fotoğrafla durakladı. Yutkunarak onu benim gibi dolabının içine astı. "Kardeşim," dedi Yasemin zorlukla.

"Yaşıyor mu?" Soruyla başını olumluca salladı.

"Çok şükür, yaşıyor. Geçen yıl bir saldırıda bacağını kaybetti. Çok yoğun olduğum için onu görmeye gidemiyorum." Benimle konuşurken kardeşinin fotoğrafına sevgiyle bakmaya devam ediyordu.

"Gazi olmaktansa şehit olmayı tercih ederim," dedi Zeliha acımasız bir şekilde.

Yasemin başını hızla ona çevirirken dolan gözlerini kırpıstırmamaya çalıştı.

"Kardeşim de aynı şeyi düşündüğü için her gün isyan ediyor ama bir bilse... Onun bir bacağı gitti diye bizim bin acı çektiğimizi bir bilse, bu isteği için kendisinden utanırdı!" Genelde tatlı bir kız gibi görünen Yasemin konu onun için hassas olunca epey sinirlenmişti.

"Kendim için konuştum," dedi Zeliha gözlerini kaçırarak.

Çantamı boşaltıp camın yanına yakınlaştım, derin bir nefes alarak bahçeyi seyrettim.

"Çok sessizsin," dedi Yasemin yanıma ulaştığında.

"Hayır, sadece sesimi duyurmak istediklerim yanımda değil." Onların yanında çok konuşkandım.

Yasemin beni yalnız bırakmak için yanımdan ayrıldı ama bu görevde pek yalnız kalmaya vaktim olacağını sanmıyordum. Bunu istemiyordum da, hatta nefret ediyordum.

Dağdaki düşmanlardan ne kadar nefret ediyorsam yalnızlıktan da o kadar nefret ediyordum.

Levent Binbaşı'nın tam istediği saatte; 14.32'de hepimiz bahçeye dizilmiş ve hazır ola geçmiştik.

"Rahat asker!"

Ellerimizi belimizin arkasında birleştirirken bacaklarımız omuz genişliğinde açıktı. Tunç ve Hasan çok yorulmuş olacaklar ki rahat pozisyona geçerken bile zorlanmışlardı.

**"Hepinizin yeteneklerini ve sınırlarını görmek istiyorum! Beni takip edin!"
Levent'in arkasından tek sıra halinde yürürken omzumu bir el tuttu.**

"Bacım kolum kopmak üzere, ayıp olmazsa kolum gidene kadar burada kalsa olur mu?" Hasan'ın sözleriyle omzumu silkerek elinin omzumdan düşmesini sağladım.

"Olmaz bacım!" Kısık bakışlarımdan ve ses tonumdan çekinerek hemen uzaklaştı benden.

"Gıcık ya." Hasan homurdanarak yine arkamdan yürümeye devam edip aradaki mesafeyi de korudu.

"Ne konuşuyorsun lan sen yine?" Kubat'ın seslenişiyle Hasan ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Allah belamı versin konuşmuyorum yüzbaşım, güzel başım, kurban olduğum biraz sakın olsan..." Konuşmaya devam edecekken sonunda parkura ulaşmıştık.

"Survivor gibi!" Hasan keyifle karşıımızdaki büyük parkura bakıyordu. Benzeri yerlerde çok eğitim almıştık hepimiz.

"Oğlum sen ne ayaksın? Asker misin sen cidden?" Sorumla hemen ciddileşti.

"Soyuma sopuma kadar askerim ben."

"Bana ne senin soyundan sopundan?"

"Benim ananem bile askerdi!"

"Ananen mi? Kurtuluş savaşımda mıydı?" diye sordu Teoman dalga geçercesine.

"İyi inanmayın," Hasan alınmış şekilde omuz silkerek önüne döndü.

**"Hepiniz başlangıç çizgisinden başlayacak, önünüzdeki engelleri aşacaksınız!"
Levent yine bize dönüp parkuru gösterdi.**

Engel dedikleri sadece tırmanma duvarı değildi, gördüğüm en büyük tırmanma duvarıydı ve aşırı dikti.

Denge tahtaları, kas kuvvetiyle kaldırılacak güller vardı ve bunları ilk defa görüyordum.

"Tamam komandoyuz da Seyit Onbaşı da değiliz yani," dedi Yıldray kısık sesle.

"Buraya gelene kadar bu parkurun bin katı zorluğundaki eğitimlerden sağ çıktığınızı sanıyorsunuz ama bu normal bir parkur değil. Başaramayan tıpkı eğitimlerinizde olduğu gibi askerliğe veda edecek!" Levent'in sözleriyle herkes gerilmişti.

"Ya ama bu haksızlık, benim kolum koptu, ben dört saattir çay kaşığıyla havuz boşaltıyorum! Herif kolumu değiştirmeme bile izin vermedi!" Hasan ağlarcasına yakıırken Tunç da ona hak verdi.

"Lan ben de dört saattir aynı kolla ağaç selamlıyorum!" dedi Tunç kolunu ovuşturarak.

Teoman'ın yüzüne baktığımda irkilerek bir adım geriledim. Ürkütücü şekilde gülümsüyordu, dişleri dışarıdaydı ve cidden korkunç duruyordu.

"Buna ne oldu?" Soruyla Teoman o ürkünç gülüşüyle bana döndü.

"Döyt saağtir sıyıtmaktan yanak kaslarım bozuldu ayıyna koyim!" Konuşurken o koca ve korkunç gülüşü hiç silinmediği için ne dediği zar zor anlaşılıyordu.

Hasan kolunu ovuşturarak güldü. "Ayının ne suçu var hırbo?"

Teoman o ürkünç gülüşünü ona çevirdiğinde Hasan'ın gülüşü kesildi ve boğazını temizleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bir tane korku oyunu vardı ya, oradaki canavara döndü gül gibi çocuk ayına koymuşlar cidden."

"Susun yoksa ben sizin ayınıza koyarım!" dedi Kubat arkadan ürkünç bir sesle. Hepimiz suspus olduk.

"Kubat! Senin bu halin ne?" diye sordu Levent sinirle.

"Ne var halimde binbaşım?"

"Senin forman yok mu?"

"Ben,"

"Bir dakikan var, bir dakika içerisinde formanı giyiniş gelmezsen eşyalarını toplamaya git!" Levent'in sözleriyle Kubat'ın rengi atarken nefes bile almadan hızla binaya koştu.

Hasan, Teoman ve Tunç keyifle onun koşuşunu izlediler. "Oh olsun!" Tunç elini göğsüne götürüp keyifle yukarı aşağı okşarken Talip onun ensesine bir şaplak attı.

"Binbaşı bakıyor, şimdi bir ceza daha alacağız göreceksiniz. Sizin yüzünüzden tuvalet temizlersem ağzımıza sıçarım üçünüzün de."

"Ben ağzımı açarım sen makatını açabilecek misin?" dedi Tunç fazla ciddi şekilde.

"Siz ne değişik tiplersiniz?" Sorumla birbirlerine baktılar ama bir anormallik göremediler. Deli deliyi görünce sopasını sakladılar.

"Engelleri aştıktan sonra bilmeceyi çözeceksiniz." İşte bu hepimizi şaşırtmıştı çünkü hiçbir eğitimde bilmece bulmaca falan hiçbir halt istenmemişti.

Yıldıray elini kaldırdı konuşmak için. "Ne bilmecesi acaba binbaşım?"

"Çözünce görürsün."

"Parkuru tamamlamak için sadece on dakika yirmi üç saniyeniz var! Bir salise bile geçerse başarısız sayılacaksınız. Hanımlar, isterseniz size on beş dakika kırk altı saniye ve ayrı şekilde yarıştıracabilirim!" Levent Binbaşı'nın sözüyle grubun içindeki üç kız ilk önce alayla birbirimize baktık.

"Siz bence o avantajı beylere verin binbaşım!" Sözlerimle binbaşı başımı olumluca salladı.

"Bence de, bizimle aynı parkurda zorlanabilirler," dedi Yasemin de kendinden emin şekilde.

"İlk üç belli zaten Binbaşım!" dedi Zeliha da aynı dik duruşla.

Erkekler bize aşırı gıcık olmuş şekilde bakarlarken Levent Binbaşı suratında memnun bir ifadeyle başını olumluca salladı.

"Aferin, zaten öyle bir şey olmayacaktı. Sizi test ediyordum." Burada epey sabra ihtiyacımız olacak gibi gözüküyordu.

Cidden bu zamana kadar çok fazla komutanla ve komandoyla tanışmıştım ama hiç bu kadar değişik tipi bir arada görmemişim.

Bir dakika dolduğunda Kubat koştura koştura, kemerini bağlamaya çalışarak yamuk şapkasıyla yanımıza ulaşmıştı. "Yetiştin mi?" Öyle hızlı gelmişti ki bir insandan çok tazmanyaya canavarındaki tavşan gibi görülmeyecek bir hızla yanımıza gelmişti.

"Yetiştin yetiştin!" Hasan memnuniyetsiz şekilde yüzünü buruşturdu, ondan kurtulursa çok sevineceği belliydi.

Levent Binbaşı kolundaki saatine bakarak memnun şekilde başını olumluca salladı. "Bir kez daha aynı şekilde karşıma çıkarsan kötü olur ve sadece formanı giyinmekle kurtulamazsın!"

"Anlaşıldı komutanım!" dedi Kubat bir yandan üstünü düzeltmeye çalışarak.

"En sonunda hedefleri vuracaksınız, iskalayan kaybeder." Etrafta hedef yoktu, parkurun sonunda gözlerim gezindi ama silah bile yoktu.

Elini kaldırdı Doruk. "Komutanım acaba tam olarak hangi hedefi vuracağız?"

"Orasını da siz bulacaksınız! On dakikanız başladı!"

Binbaşının sözleriyle herkes şaşırırken aynı anda parkurun başına koştuk. Epey geniş bir alandı ve neredeyse ucu bucağı görünmüyordu.

Hepimiz hızla koşarken ilk kolay engelleri neredeyse aynı anda geçmiştik. Sıra dik duvara geldiğinde birkaç kez denemiş ama geçememiştik.

Gözlerim kısılrken kolay bir yolunu bulmaya çalıştım. "Boşuna çabalamayın, duvarı çıkmamız için hiçbir girinti yok ve üstünde çok fazla diken var," dedim onları durdurarak.

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Talip merakla.

"Engeli birlikte aşacağız, tek başına çıkılmasının bir yolu yok," dememle Talip avucunu bana uzattı yukarı tırmanmam için.

"Yapabilir misin?" Sorusuyla alayla güldüm ve avucuna basarak kendimi yukarı doğru attım. Yine de zirve kısma daha vardı.

"Biraz daha yukarı kaldır!" dememle epey zorlanarak beni en yukarı kaldırdı. Botumla dikenli tellere basarak düz duvara tutundum, Talip elini çekti ama teller çok keskindi. Hızla kalan iki basamağı da tırmanıp aşağı baktım. Evet, epey yüksekti.

"Ee çıktın, şimdi ne olacak?" diye sordu eli belinde Hasan.

"Birini daha gönderin, bir kız bir de erkek!" dememle Talip bu sefer Hasan'ı kucakladı aniden. Hasan'ı yukarı doğru ittiğinde ben de elimi uzattım. "Şu kenardaki tele bas!" Sözümü dinleyerek tele bastı ve elime ulaştı. "Ayağınla duvardan destek al, bana doğru yürü." Elimini sıkı sıkı tutup yukarı doğru yürüdü ve o da yukarı çıktı.

Aşağıda kalanları da aynı yöntemle yukarı aldıktan sonra aşağıda bir kişi kalmıştı. Teoman bilerek kendisini en sona bırakmış, tellere basarak Eren'in eline yetişmişti.

"Bu engellerin hepsi grupça geçilecek engeller, uyum görmek istiyorlar," dedim aşağı atlamadan hemen önce.

Geri kalan engelleri de hızla geçerken hemen hemen hepimiz aynı hızadaydık. "Altı dakikanız kaldı!" diye bağırdı Levent Binbaşı.

12 kişiydik ve dört tane ağır top vardı. "Üçerli geçireceğiz karşıya," dedi Eren birini kaldırmaya çalışarak. Doruk ve Zeliha da ona yardım ettiler.

Üçerli gruplara hızlıca ayrılıp güllerle birlikte çamurlu, dar tahtanın üstünden dengemizi bozmadan zorlukla geçtik. En sonunda güllerini indirdiğimiz koca bir tahtanın önünde durmuştuk.

"Bu ne?" diye sordu Kubat.

"Sen yokken söyledi binbaşı, bulmaca," dedi Tunç koca tahtaya bakarken.

"İyi de düz tahta bu," dedi Hasan da.

"Gülleleri boşuna getirmedik bence," dedim bakışlarım etrafta gezinip bir ipucu ararken. Ayağımın altında hissettiğim şişlikle hızla eğildim ve kumu ellerimle eşeledim.

Kare demir bir zemin vardı. "Gülleyi buraya getirin!" dememle hızla gülleyi zeminin üstüne bıraktılar ve tahtada bir sembol çıktı.

Diğerleri de hızla kumu eşelerken geri kalan gülleleri de üstlerine yerleştirdik ama bilmece tamamlanmamıştı. "Eksik iki parça var," dedi Doruk etrafına bakarak.

"Son dört dakika!" diye bağırdı binbaşı.

"İki tane daha var bunlardan, en ağırınız hanginiz?" derken başka yerleri hızla eşelemeye devam ediyordum.

"Ben doksan altı kiloyum," dedi Eren. Talip ona yandan bir bakış attı.

"Ben değilim, bana bakmayın," dedi Talip.

"Sana bakan yok zaten, olmadığın belli," dedi Teoman o sinir bozucu gülüşüyle.

"Ben doksan sekiz kiloyum," dedi Kubat istemeye istemeye.

"Güzel, gelin ve iki kalanın üstünde durun." Onlar buldukları iki alanın üstünde dururlarken karşımızdaki tahtanın üstünde bir Türk Bayrağı tamamlandı ve tahta ikiye doğru açıldı devam etmemiz için. Hepimiz hızla koşarken Eren ve Kubat yerlerinde kalmışlardı.

"Bizi bırakın," dedi Eren.

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Belki bırakabiliriz," dedi Tunç kısık sesle.

"Amaç birlikte bitirmek, biri arkada kalırsa hepimiz kaybederiz. Zaten hep öyle değil midir?" Sorumla başlarını olumluca salladılar.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Yıldıray. "Ayaklarını çektiklerinde tahta yine kapanacak."

"Son üç dakika!" diye bağırdı binbaşı bir kez daha.

Gözlerim kısıldı, kumu ayağımla hafif hafif kaldırırken altında silahlar olduğunu fark ettim. Diğerleri de benimle birlikte silahları çıkardılar. Burada da altı silah vardı.

"Hedefi vuracağız ama hedef ne?" Talip kafası karışmış şekilde başını kaşıdı.

"Önce onları bu tarafa getirmemiz lazım akıllım," dedi Zeliha da ona laf sokarak.

"Türk bayrağı," dedim kısık sesle. "Eren biraz ağırlığımı çeker misin?" Seslenişimle Eren bacağını çekti ve hafifçe kapanmaya başladı tahta. "Bu tarafta da bayrak görüntüsü var ama tam tersi şekilde, yansıma gibi. Bence burada da o zeminlerden var! Herkes ayağının altındaki kumu temizlesin!" Hepimiz aynı anda kumu çekerek zemini bulmaya çalıştık, zamanla yarışıyorduk.

"Karşıdakiyle aynı şekilde ama aşağı inmiş bu!" diye seslendi Hasan.

"Karşıda ne kadar varsa burada da aynı şekilde varlar, yansıma şeklinde. Yani şu an en önde duruyorlar buraya göre durdukları zeminler en arkada." Doruk konuşarak hızla ilerledi ve birini buldu. Üstündeki kumu temizleyip üstüne bastı.

"Eren sen çekil bakalım!" Seslenişimle Eren çekildi ama tahta kapanmadı. Çözmüştük!

Eren hızla bize koşarken Kubat orada kalmıştı.

"Gözünüzü seveyim onu orada bırakalım," dedi Tunç yalvarırcasına.

"Ben diğerini buldum!" diye seslendi Uraz.

"Off ya..." Söylenerek önüne döndü Tunç.

Uraz da zeminin üstünde durduğunda Kubat da yanımıza ulaşabilmişti.

"Son bir buçuk dakika!" diye bağırdı binbaşı.

"Ya hedef nerede?" diye bağırdı Hasan.

"Ananenin..." Teoman tam başlamıştı ki Hasan cıglık attı.

"Ananem hakkında düzgün konuş!"

"Hedef de aynı yerde." Eren hızla silahlardan birini kaptı. "Şu bastığımız yerlere bir daha basınca karşıdan hedef tahtaları çıkıyor!"

"Ama bu sefer bastığımız yerleri açmamız gerekiyor, diğer türlü hedef gizleniyor," dedim ve aynı anda karşı tarafa koşarak gülleleri kaldırdık. Biz bunu yaparken diğer taraftaki zeminlere basarak tahtanın kapanmasını engellemişlerdi.

Sonunda hepsini kaldırıp hepimiz yan yana dizildiğimizde karşımıza hedefler çıkmıştı.

"Son otuz saniye!" Binbaşının sözüyle dörderli şekilde dizildik. Epey uzaktaydı hedef tahtası. Gözümü kısıtım ve derin bir nefes aldım. Nefesimi tuttum ve tam kırmızı noktaya ateş atarak nefesimi verdim.

Hedefi vurduğum an arkamdaki Talip'e uzattım ve çizginin ötesine koştum. Çizgiyi geçen ilk üçlü ben, Yasemin ve Zeliha olmuştuk.

"Son beş saniye!"

Üçüncü turda kalanların yetişmesi zor gözüküyordu.

"Dört!"

Kubat, Eren ve Uraz kalmıştı.

Üçü de hızla ateş ederek bize doğru koşmaya başlamışlardı.

"Üç!"

Arada mesafe vardı.

"İki!"

"Bir!"

Binbaşı sıfır demeden önce üçü de aynı anda çizgiyi geçip yanımıza ulaşmayı başarmışlardı. Hepimiz yorgun şekilde nefeslenirken binbaşı yanımıza geldi.

"Aranızda elenen olmadı! Yemek saatine kadar koşun!"

"Bunlar yeni nesil eğitim şekli mi binbaşım?" diye sordu Kubat.

"Hayır, ben yaptırdım bunu. Bir asker tek değildir! Siz bir takımsınız, biriniz kaybetse hepiniz kaybedersiniz. Şartlar ne olursa olsun birbirinizi düşüneceksiniz. Zaten bu görevi başarmanızın tek yolu bu ve en basiti de buydu. Yarın daha farklı planlarım var." Son cümleyi çok ürkütücü şekilde söylemişti binbaşı. "Hadi koşun!"

Binbaşının emrinin hemen ardından koşmaya başlamıştık, beş kilometreden fazla koştuktan sonra yemekhaneye geçmiştik. Hepimiz yorgun olsak da iyi haldeydik ve bu da neden hepimizi özenle seçtiklerini daha iyi gösteriyordu.

"Ben anlamıyorum biz zaten eğitimliyiz, neden böyle değişik değişik işler yaptırıyorlar?" Talip söylenerek yemeğini yiyordu.

"Çünkü bir asker güçlü olması gerektiği kadar merhametli ve zeki de olmalı," dedi Kubat.

"Sizin haberiniz var mıydı komutanım?" diye sordu Teoman. Neyse ki artık yüz kasları düzelmişti ve saçma şekilde sırıtmıyordu.

"Yoktu, ben de sizin gibiyim." Kubat Yüzbaşı yemeğe geçerken gözlük takmıştı. Güneş gözlüğü değildi ama numaralı gözlüğe de benzemiyordu.

"Sorması ayıptır neden gözlük takıyorsunuz yüzbaşım?" diye sordu Hasan.

"Size daha iyi cezalar verebilmek için." Kubat konuşurken yüzünde mimik bile oynamamıştı.

"Sen tatlı sevmiyorsun galiba?" diye sordu Talip, Zeliha'nın tabağındaki kemal paşa tatlısına göz dikerek.

"Yoo seviyorum." Zeliha tabağındaki iki kemal paşayı da tek çatala geçirip ağzına aynı anda attı. Talip yüzünü buruşturarak önüne döndü.

"Kemal Paşa sevilmez mi?" diye yükseldi birden Yıldray.

"Tatlı bu, tatlıdan bahsediyoruz." Doruk'un açıklamasıyla bir süre tatlıyla bakıştı Yıldray.

"Ben kemal paşa adamıym, sen seversin sevmezsin beni ilgilendirmez. Kemal paşa bir kültürdür!" Hasan'ın birden yükselmesiyle bakışlarımız ona döndü.

"Tamam bebek adam, anlıyorum seni," dedi Uraz.

"Bebek adam ne be?"

"O değil de burada sıcak su yok, duş alacaktım ben," dedi Teoman sıkıntıyla.

"Oğlum siz değişik misiniz? Askeriyede ilk gününüz m sizin?" Kubat yine sinirlenmişti.

"Onu bırak burada saat sekizden sonra yatakhaneadaki elektrikleri kesiyorlarmış," dedi Tunç da öne eğilerek kısık sesle.

"Aa bunu ilk defa duyuyorum, nedenmiş?" diye sordu Yasemin.

Tunç etrafa bakındı ve o da öne eğilerek, elini havaya doğru kaldırarak konuşmaya başladı. "Kıranın borcu anladın mı? Su borcu... Anladın mı?... İı bura... p var, bilmem ne var. Anladın mı? İmı... p dkmez, bilmem ne anladın mı? Eys anladın mı? Porat bilmem ne anladın mı? Bakmaz, anladın mı? Ble oldu. Evet, evet ble oldu."

Hepimiz ona boş boş bakarken Hasan kahkahalara boğulmuştu. "Ay o amca çok komik bir de altyazıyla çeviriyorlar. Ya sen komik adamsın he."

"Size ceza vermek bile içimden gelmiyor," dedi Kubat Yüzbaşı başını iki yana sallayarak. Tunç ve Hasan aşırı keyifli şekilde kahkaha atmaya devam ediyorlardı. "Kalkın lan ikiniz! Bir yemek yedirtmediniz!" Tunç ve Hasan hemen sustular. "Kalkın çeşmeye gidip masadaki herkese bir bardak su getirin ama tek tek getireceksiniz."

Hasan ve Tunç ayağa kalkıp birbirlerine baktılar. "eşme nerede ki komutanım?" Cevap alamadılar. "Siz biliyor musunuz çeşmenin yerini?" Bizden de bilen kimse yoktu.

"Bu ne gürültü?" Levent Binbaşı'nın sesiyle hepimiz ayağa kalktık. "Rahat, yemeğinize devam edin." Biz geri otururken Tunç ve Hasan ayakta dikilmeye devam ettiler.

"Binbaşım acaba çeşme nerede? Bizim acil çeşmeye gitmemiz lazım." diye sordu Hasan çekine çekine.

"E gidin," dedi Levent Binbaşı sinirle.

"Nasıl gidelim?" dedi Tunç da.

"Siktirin gidin." Levent Binbaşı çok usul şekilde küfredip arkasını dönüğünde Tunç ve Hasan arkasından bakakaldılar.

Herkes gülerken, gülemeyen tek kişi Teoman'dı.

Yemeğin geri kalanında Tunç ve Hasan'ın hepimize su getirmesini beklemiştik ama çeşme çok uzakta olduğu için hepimize getirmeleri epey sürmüştü. "Bugün dinlenin! Yarın daha yorucu olacak sizin için!" dedi Kubat Yüzbaşı ama yanımızdan da kalkmadı.

"Sizin için de zor olacakmış gibi sanki yüzbaşım," dedi Yıldırım ama sonra hemen susarak önüne döndü sanki konuşan kendisi değilmiş gibi.

"Uyumak isteyen kalksın, kalanlar benimle gelsin." Kubat Yüzbaşı'yla birlikte biz de ayaklandık, hiçbirimiz odamıza geçmezken bahçeye kurulduk. Hava çoktan kararmıştı ve epey serindi.

"Biraz salak gibi görünüyorsunuz ama öyle olmadığınız belli," dedi Kubat Yüzbaşı ortamındaki tenekenin içindeki odunları yakarken.

"Sağ olun komutanım," dedi Talip alıngan şekilde.

"Bu görev onlar için çok önemli. En ufak hataya yer yok, sadece fiziki değil, herif hakkındaki bilgileri öğrenmek için de epey çalışacağız. Bugün daha ilk gündü ve emin olun son güne kadar durmak yok." Kubat Yüzbaşı gibi hepimiz tenekenin etrafına oturduk.

"Eğitimden sonra binbaşıyla konuştum biraz. Sandığımızdan daha büyük bir tehlikeye gireceğiz. Sadece denek bir adamı almaya gitmeyeceğiz, bir avuç asker, Rusların arasına karışıp gerekirse onları karşımıza alacağız."

"Rusların haberi var mı peki bundan? Onların haberi olmadan nasıl askerleri arasına gireceğiz?" diye sordu Teoman.

"Haberleri elbette var, izin almak için bir süredir çalışıyorlar. Onlar sadece Azrail'in Kılıcı'nı yakalamak için oraya gittiğimizi zannedecekler, onu kaçırmak için değil. Onu yakaladığımızda kendileri el koymayı planlıyor ama biz onlardan hızlı davranacağız. Düzgün bir planla, asla fire vermeden ilerleyeceğiz." Kubat Yüzbaşı'nın sözlerini hepimiz dikkatle dinliyorduk.

"Saat 20.30'u geçti, çok zaruri şeyler olmadığı sürece bu saatten sonra ceza vermem, rahat olabilirsiniz." Kubat Yüzbaşı sanırım bu sözünün üstüne rahatlamamızı bekliyordu ama hiçbirimiz bu söze pek inanmadığımız için aynı diklik ve ciddiyetle oturmaya devam ettik.

"Bağlama çalan var mı aranızda?" Kubat Yüzbaşı'nın sorusuyla Talip istemeye istemeye elini kaldırdı.

"Bekleyin o zaman." Kubat Yüzbaşı yanımızdan ayrıldığında aramızda sessizlik oluştu.

"Ee anlatın madem," dedi Hasan.

"Ne anlatalım?" diye sordu Yıldırım.

"Ne bileyim, konuşun işte. Bu ilk tanışma gerginliği beni çok gerer her zaman." Hasan omuz silkti.

"Seninle aynı odada olmadığımız için şükrediyorum bebek adam," dedi Teoman.

"O bebek adamı alırım..." Hasan tam yükseleceği sırada Kubat elinde bir bağlamayla gelmiş ve bağlamayı da Talip'in eline tutuşturmuştu.

Talip gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı. İlk önce sadece bağlamasını çalarken sonra sesiyle de eşlik etti.

" Ey sürüden arkaya kalmış yiğit

Arkadaşın gitti, haydi sen de git

Bak ne diyor ceddi şehidin işit

Haydi git evladım, uğurlar ola!"

Diğerleri de Talip'e eşlik etmeye başladı.

Olcaý, Selçuk ve Turgut... Uğurlar ola dostlarım.

"Haydi git evladım, açıktır yolun

Zalimlere karşı bükülmez kolun

Bayrağı çek ön safa geçmiş bulun

Uğurun açık olsun, uğurlar ola!

Uğurun açık olsun, uğurlar ola!"

Az önce birbirlerine gıcık şekilde bakan Hasan ve Teoman omuz omuza vermiş şarkıyı söylüyorlardı.

"Eşele bir yerleri örten kart

Ot değil onlar dedenin saçları

Dinle şehit sesleridir rüzgârı

Haydi git evladım, uğurlar ola!"

***Ot değil onlar dedenin saçları* derken Tunç detone sesiyle bağırmıştı.**

"Haydi git evladım, açıktır yolun

Zalimlere karşı bükülmez kolun

Bayrağı çek ön safa geçmiş bulun

Uğurun açık olsun, uğurlar ola!

Haydi levent asker uğurlar ola!"

Hepimizin gözünde aynı duygular vardı. Keder, acı, hırs ve vatan aşkı. Hepimiz çok büyük kayıplar vermiş, kardeşlerimizi şehit etmiştik ama buna rağmen dik şekilde buradaydık. Bizim gibi son bir asker kalana dek de bu vatanın ne bayrağı inerdi, ne özgürlüğü dinerdi.

"Yerleri yırtan sel olup taşmalı

Dağ demeyip, taş demeyip aşmalı

Sendeki coşkunluğa er şaşmalı

Kahraman askerim uğurlar ola

Haydi git evladım, açıktır yolun

Zalimlere karşı bükülmez kolun

Bayrağı çek ön safa geçmiş bulun

Haydi levent asker uğurlar ola!

Haydi levent asker uğurlar ola!

Haydi git evladım, uğurlar ola!"

Kederimiz sevdiklerimizi kaybettiğimiz içindi.

Acımız kederlerimizin eseri idi.

Hırsımız kederimize sebep olanlardan almak istediğimiz intikamın sesiydi.

Vatan aşkımız ise varlığımızın sebebiydi.

Talip çalmayı bitirdiğinde hepimiz alkış tuttuk. "Eline ağzına sağlık asker!" dedi Kubat gururla. Talip elindeki bağlamayı hafifçe okşadı ve Kubat'a geri uzattı.

"O zaman yeni timimiz vatana millete uğurlu olsun diyelim, sırada isim bulmak kaldı. Şimdi yatmaya gidin, en kısa sürede kendinize havalı bir isim bulun. Anlaşıldı mı?" Kubat Yüzbaşı'nın sözüyle başımızı olumluca salladık.

"Anlaşıldı!" Hepimiz aynı anda bağırmıştık.

"Güzel, hadi hayırlı geceler size." Kubat Yüzbaşı bağlamayı da alıp yerinden kalktı.

"Ne tuhaf adam ya," dedi Hasan arkasından bakarken.

"Cam kenarındaki yatak benim!" Tunç birden bağırarak ayağa kalktı ve Hasan da çılgık atarak peşinden koşmaya başladı.

Onları daha tanıımıyordum, aslında hiçbirimiz birbirimizi tanıımıyorduk ama içimde değişik bir his vardı. Sadece ailemin yanında olduğunda hissettiğim bir his. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm eski bir his.

Uğurlar ola ailem...

Tomris sizin için savaşmaya devam edecek.

RUSYA MOSKOVA

Çelik dar ve karanlık koridorlarda üstündeki siyah takım elbisesiyle yürürken dışarıdan seçilmeyecek kadar karanlıkla bütünleşmişti.

Odasının kapısında iki Rus, kel ve iri adam el pençe duruyordu. Çelik sabırla derin bir nefes aldı çünkü etrafında bu kadar çok Rus görmeyi artık pek sevmiyordu.

Üstelik Rus yeraltı dünyasının istekleri gün geçtikçe enteresan haller alıyordu. Çelik tek tabanca takılmayı severdi ama şu an tam olarak burada olması ve işleri rayına sokması gerekiyordu.

Çelik masasına yerleştiği an kapısı açıldı. Tarık sinirle içeri girdi. "Kendin geldin beni de buraya zorla getirdin amına koyayım!"

Çelik derin bir nefes alarak Tarık'ı izledi. Kardeşini tanımak istiyordu, bir kardeşinin olmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Yeter, Aşkın'ı arayıp ağlamayı bırak. Burada işlerimiz var." Çelik sakın şekilde bacağını kaldırdı ve ayak bileğini diğer bacağının dizine yasladı.

"Senin işin olabilir ama beni sırf keyfine sürükledin buraya!" Tarık söylenerek Çelik'in karşısına oturdu.

"Hayır, keyfim için getirmedim seni buraya. Her şey yeni başlıyor, hem Kuzentsov'u yönetiyorum hem de deneğim. Bana ulaşmaya çalışacaklar."

"Kim çalışacak?" diye sordu Tarık merakla.

"Aklına gelebilecek herkes. Verdiğim sözler var ve onları yerine getirmek için gerekirse bana ulaşmalarına da izin vereceğim." Çelik'in sözleriyle Tarık'ın kaşları çatıldı.

"Daha yeni abim olarak çıktın karşıma! Ölürsen bir daha senin suratına bakmam bak!"

Çelik güldü, gözleri kısılrken Tarık'ı izliyordu. "Of zaten ben sevgilimi, Ferda'mı özledim. Sal beni."

"Tamam az kaldı, yakında gitmene izin vereceğim," dedi Çelik sakince. Tarık tedirgince ona baktı.

"Bak böyle diyerek beni çok geriyorsun."

"Rus silahlı kuvvetleri, önümüzdeki hafta beni bir toplantıya çağırıyor." Çelik'in sözleriyle Tarık'ın tedirginliği biraz daha arttı.

"Sence neden?"

"Çünkü beni istiyorlar."

"Peki ne yapacaksın?"

Çelik sessiz kaldı ve gülümsemeye devam etti. Bu işin sonunda ne olacağını bilmiyordu ve düşünmek de istemiyordu çünkü Çelik kötü olan her şeyi hak ettiğini iyi biliyordu. Zamanı geldiğinde de bu kabullenişle son görevini yerine getirecekti.

Yorum yapıp oy vermezseniz ölersiniz

3.Bölüm: İSYAN TİMİ

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım.

Travis - Happy To Hang Around

3.BÖLÜM

Isyan Tımı @isyandaaskofficial

ISYANDA
AŞK

C E R E N M E L E K

3. BÖLÜM:

İSYAN Fırmı

TAŞ KIRILIR.
TUNÇ ERİR.

AMA TÜRLÜK
EBEDİDİR.

This is a work of Gerem Melek

İSYANDA AŞK

Graphic by /@atespare.va

3. Bölüm: İSYAN TİMİ

Tam bir buçuk haftadır eğitim alıyor ve sınavlardan geçiyorduk. Her geçen gün daha da zorlaşıyordu ve daha önce askeriyede hiç görmediğimiz türden imtihanlara tutuluyorduk.

Bir de bu Çelik denen adam hakkında eğitim alıyorduk. Herif insan değil, çok amaçlı mutfak robotu gibi olduğundan her geçen gün yeni bir şey öğreniyorduk. Öğrendiğimi her yeni bilgi hepimizi şaşırtıyordu. Neden hükûmetlerin bu adamın peşinde olduğunu anlamaya başlıyorduk.

Bu sabah Rusya'ya gelmiştik. Rus hükûmeti sadece dört kişi olacağımızı zannediyordu, geri kalanlar bir evde kalacaktı. Sahada olacak kişiler: ben, Teoman, Talip ve Kubat'tık. Rusya sadece dört askeri biliyor ve kabul ediyordu. Daha fazlasını içlerine sokmayacak kadar tedbirlilerdi.

Henüz askeriye geçmemiştik, diğerleriyle birlikte evde plan yapıyorduk. "Onların arasına girmeden önce bu herife yaklaşmamız gerek," dedi Levent Binbaşı.

Moskova'da ama çok şehir merkezi olmayan bir yerdeydik. Bizim için iki katlı, müstakil bir ev tahsis edilmişti.

"Biz ne yapacağız peki?" diye sordu Eren merakla.

"Adımlarımızı dikkatli atmamız gerekli. Rusya'nın dikkatini çekmemeliyiz. Öyle olmalı ki Çelik'i aldığımızda bile onu bizim aldığımızı bilmemeleri gerek. Diplomatik ilişkileri korumak açısından çok önemli bu."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Hasan merakla.

Levent Binbaşı derin bir nefes aldı ve bakışlarını üstümüzde gezdirdi. "Aranızdan biriniz esir düşeceksiniz." Binbaşının sözüyle hepimiz şaşkınca birbirimize baktık.

"Ne? Esir mi düşeceğiz?" Kubat dayanamayıp konuştuğunda Levent Binbaşı başını olumluca salladı.

"En az birinizin esir düşüp içeriden bilgi alması gerekiyor, biz devreye girene kadar. Bu tehlikeli, ölüm riski yüksek çünkü karşımızdaki adamı ne kadar araştırsak da tam olarak kişiliğini bilmiyoruz; sadece bir katil olduğunu biliyoruz. Tabii esir düşen

kişiyi konuşturmaya çalışacak, işkence etme ihtimali yüksek." Son sözlerini söylerken yüzümüze değil, masanın üstündeki kâğıtlara bakmıştı Levent Binbaşı.

"Ben gönüllüyüm," dediğimde bakışlar üstüme döndü.

"Ben de gönüllüyüm," dedi hemen Talip.

"Ben de gönüllüyüm o zaman," dedi Kubat da yerinden doğrularak.

"Hepiniz ne meraklıymışsınız işkence görmeye." Bakışları tek tek hepimizin üstünde gezindi ama en son benim üstümde durdu. "Tomris sen esir düşeceksin."

"Emredersiniz binbaşım!"

"Binbaşım sözünüzü balla kesiyorum ama neden direkt olarak, hiç düşünmeden Vuslat'ı seçtiniz?" Hasan'ın sorusuyla Levent Binbaşı nefesini sıkıntıyla verdi.

"Paşa gönlüm öyle istedi."

"Peki binbaşım." Hasan hemen sessizce arkasına yaslandı.

"Çünkü bir kadın olması dikkatini çekecek, kadınlara fazla düşkün bir herif." Bunu söylerken seçiminden çok memnun değildi.

"Ya Vuslat'a bir şey yapmaya kalkarsa? Vallahi denek falan dinlemem onun belasını sikerim." Talip hızlı hızlı konuşurken birden karşında binbaşının oturduğunu unutmuştu. "Affedersiniz."

"Eren içeride, daha bir hafta olmadan orada şimdiden kendini sevdirmeyi başardı. Planlarımız istediğimiz gibi gitmezse Vuslat'ı orada bırakacak değiliz. Zaten buraya bu kadar kalabalık gelme sebeplerimizden biri de bu, kayıp vermemek." Levent Binbaşı önündeki dosyayı kapattı. Eren geçen hafta gelip Kuzentsov'da işe girmeyi başarmıştı. Bize epey işe yarar bilgi de getirmişti ama oradaki bir çalışanın alacağı bilgiler sınırlıydı.

Onların arasında esir olarak nasıl bilgi toplayacağımı bilmiyordum ya da o bilgileri nasıl ulaştıracığımı.

"Vuslat'ın esir düşmesinin sebebi sadece bilgi almak değil. Değil mi binbaşım?" Zeliha'nın sorusuyla binbaşı kafasını olumluca salladı.

"Kafasını karıştırarak, dikkatini dağıtacak. İlk önce onun Rus olduğunu zannetse de yavaştan olmadığını anlamaya başlayacak. Zaten tüm hükûmetlerin hedefinde olduğunu biliyor ama kim olduğumuzu bir süre çözemeyecek." Binbaşı ne kadar öfkeli ve somurtkan dursa da tüm sorularımızı yanıtlıyordu.

"Ya direkt onu öldürürse?" Yasemin irice açtığı gözlerle bana baktı, ben onun kadar bu ihtimalden korkmuyordum.

Belki de içimdeki acının sadece bu şekilde biteceğini biliyordum.

"Riskler var ama gözümüz hep onun üstünde olacak. Bu akşam Kuzentsov'a gideceksiniz. Vuslat ve Teoman, ikiniz gidiyorsunuz. Vuslat'ın yüzüne aşına olmalı ki karşısına çıktığında onu esir olarak alsın. Oraya normal bir çift gibi gireceksiniz. Kuzentsov'a girebilmek için referans gerekiyor ve Eren sizin için bir referans ayarladı. Kumarhane kısmına gidin, diğer kısımları mideniz almayabilir."

"Ne yapıyorlar ki?" diye sordu Tunç merakla.

"Aklına gelebilecek tüm pislikler var içeride." Levent Binbaşı yerinden kalktı. Bu kadar pisliğin içinde olan bir adamı neden zarar vermeden ülkeye götürmeye çalışıyorduk, anlamıyordum. "Siz yavaştan hazırlanın, ben odamdayım."

Levent Binbaşı yanımdan ayrıldığında sessiz kalmıştık.

"Bak eğer gözün kesmezse..." Tunç bana bakarak konuşmaya başlamıştı ki sözünü kestim.

"Benim gözümün kesmeyeceği bir şey olmaz." Kendimden emin konuşmamla Tunç başını *git de gör der gibi* ağır ağır salladı.

"Şu herifi alıp götürelim de ülkemize dönelim, bu ne soğuk lan? İnsanlar nasıl yaşıyor burada?" Hasan söylene söylene üstündeki şala biraz daha sarıldı. "Dağları özleyeceğimi hiç düşünmezdim."

"Geldiğimizden beri oturuyorsun, sen en son ne zaman bu kadar kışını yaya yaya oturabilmiştin? Tadını çıkar işte düdük." Talip memnuniyetsiz şekilde önündeki elmasını çakıyla soyuyordu.

"E biz ne yapacağız? Burada böyle oturacak mıyız cidden?" Doruk sıkılmış şekilde salonda dönüp duruyordu.

"Anlamadım kar tanesi?" dedi Uraz elini onun omzuna koyarak. "Burada boş duracak değiliz, araştırma yapmaya ve antrenmanlarımıza devam edeceğiz."

"Kar tanesi kim oluyor? Ben anlamadım." Doruk omzunu silkeleyerek onun elini kendisinden uzaklaştırdı.

"Biz hazırlanalım, kalk Teo." Teoman adını kısaltmama şaşırmıştı.

"Adımı mı kısalttın sen benim? Beni kimse bu kadar sahiplenmemişti ya." Teoman yine cıvıklık yaptı ama hepimizin fazlasıyla ciddi olduğunu gördüğünde toparlandı.

"Kumarhaneye giderken ne giyilir?" Elim belimde düşünürken aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Elbise," dedi hemen Yasemin. "Güzel bir elbise giyilir."

"Elbisem yok ki... Pantolon giyinsem olmaz mı?" Çok nadir elbise giyerdim, hem çok.

"Bende var," dedi Zeliha isteksiz şekilde. Hepimiz ona bakarken açıklama yaptı. "Ne zaman şık bir elbiseye ihtiyaç duyacağımı bilemezsin."

Bu gece epey zor geçecek gibi gözüküyordu.

"İsyan Timi bomba gibi geliyor desenize," dedi Kubat arkasına yaslanıp bizi süzerken.

"İsyan Timi mi?" diye sordu Zeliha. "Güzel, hoşuma gitti."

"O zaman İsyan Timi olarak Rusya'da tozu dumana katalım," dedi Talip de hevesle.

Tozu dumana katacağımız kesindi. Ve hepsinin gözlerindeki parıltıya bakarsak sadece tozu dumana katmakla da kalmayacağımız kesindi.

Şimdi anladım.

Bizi sadece Rusya görevi için toplamamışlardı, bizden hayatta kalanlarla bir tim oluşturmak için toplamışlardı.

Ve hayatta kalanlar en acımasız olanlardı çünkü kaybedecek bir şeyleri kalmamıştı.

Tarık beynimi sikmişti. Ben bu herifi buraya ne bok yemeye getirmişt看?
Kardeşmiş!

Herifin bir yüzüme tükürmediğı kalmıştı, ben de kardeş diye yanımda taşıyordum.

Daraldığımda hep yaptığım şeyi yaparak Aşkın'ı aradım. Aşkın bana benziyordu, Aşkın benim gibi bir denektir. Ve onu izlemek bana normal bir insan olabileceğimi hissettiriyordu, her ne kadar o kabullenmese de.

"Ne var?" diye açtı telefonu.

"Hiç, sıkıldım. Bunaldım. Tarık beni çok baydı. Oralarda ne var ne yok?"

"Aynı işler işte. Dur Ateş!" Kocasına sinirle kızdığında güldüm. Bir mafya babası ve bir seri katil ne kadar iyi bir çift olabilirse onlar da o kadar iyi bir çiftti. "Evet Çelik'le konuşuyorum, kıskanma şu herifi artık."

"Beni kıskanmamak çok zor, ben de onun yerinde olsam beni kıskanırdım," dedim mütevazı olmayarak. Aşkın'la birlikte dünyanın tüm ego ihtiyacını karşılıyor olabilirdik. "Enişte ne diyor ya?" Sorumla bir süre sessiz kaldı.

"Enişten anca beni çıldırtıyor! Sen ne zaman geleceksin? Tarık'ı da aldın gittin."

"Bilseydim almazdım zaten, canımdan bezdirdi. Her şeye burnunu sokuyor, geçen toplantının ortasında sümkürüp durdu! Geldiğinden beri grip, bir iyileşemedi. Tüm havamı çiziyor herif." Sözlerimle güldü.

"Of Tarık'a gülüyorum Ateş ya, bir dur kıskanma hemen."

"Benimle mi konuşacaksın kocanla mı?"

"Bu erkeklerin triplerinden vallahi gına geldi he! Sen ne zaman geleceğini söyle bana."

"Burada otorite sağlamaya çalışıyorum, iyi de gidiyor ama işler biraz karışacak gibi." Onunla konuşurken elimdeki dolma kalemi havaya atarak çeviriyordum.

"Nasıl yani? Tehlikede değilsindir umarım." Son zamanlarda gittikçe daha da anaç oluyordu.

"Tehlikeyi seviyorum." Yine arkadan Ateş'in homurdanmaları geldiğinde yüzümü buruşturdum. "Kocan olmadığında ara beni, git sustur şunu."

"Düzgün konuş lan yavşak!" diye bağırdı Ateş bu sefer.

"Saygılar efendim, iyi akşamlar efendim, kendinize iyi bakın efendim." Onun küfretmesine vakit vermeden telefonu kapattım. İçine atıp çıldırabilirdi.

Arkama yaslandım ve olduğum odaya baktım.

Ben Azrail'in Kılıcı'ydım, Çelik'tim. Tüm dünyada aranan, acımasız bir seri katildim.

Ben hep dışlanmış olandım.

İstenmemiş olandım.

Peki gerçekten ben kimdim?

Eğitilmiş bir denek miydim sadece?

Masanın üstündeki kadehimi aldım, sürekli içiyordum ama içmek de bir işe yaramıyordu. Hiçbir şey beni uyuşturmamıyordu.

Öldürmek, güç, zevk, hepsi ellerim arasındaydı ancak hiçbirini içimdeki boşluğu doldurmuyordu. O boşluğun öldüğüm gün dolacağına emindim çünkü varlığım en büyük boşlukların sebebiydi.

Varlığım sadece kötülüktü.

Yine de duracaktım, dik şekilde savaşmaya devam edecektim. Belki de ilk defa erdemli şekilde savaşacak ve beni çok sonradan kabullenen aileme yardım edecektim.

Tarık kapıyı çalmadan içeri daldığında gevşek olan suratı beni gördüğünde ciddileşti. "Hayırdır?"

"Bir şey yok."

"Sirke satıyor sıfatın," dedi ama beni düşündüğünü çok da belli etmemeye çalışıyordu.

Beni biraz da olsa düşünmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu bilse yine aynı şekilde devam eder miydi merak ediyordum.

"Hiç, düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Abi dersin söylerim," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Siktir git!" Sinirlenmesine rağmen yine de karşıma geçip oturdu. "Zaten böyle iğrenç bir yerde namusumu korumakta zorlanıyorum! Beni daha da germe! Hayır yani eskiden olsa burası bana cennet olurdu, kızlar üstüme atlamak için an kolluyor ama benim artık başım bağlı, ben ciddi düşünüyorum. Olmaz böyle."

"Abartma Tarık."

"Abartma mı? Lan sen daha geçen odadan altı yedi kız çıkarmadın mı? İğrenç iğrenç şeyler yapıyorsun! Deneksin diye makine olmana da gerek yok ki abiciğim!"

"İşte!" Yerimden doğruldum. "Abi dedin sonunda." Şaşkın şaşkın bana baktı.

"Onu ben lafın gelişi dedim! Ciddi ciddi demedim."

"Olsun, duydum ben."

"Demedim öyle bir kelime! Unut onu! Sen benim abim falan da değilsin ayrıca." O söylenirken ben kadehimde kalan son yudumu da içip ayaklandım.

"Peki, değilim."

"Üzıldün mü ki?" diye sordu yüzüme bakmadan yeri izleyerek.

"Ne üzüleceğim, hadi kalk işlerimiz var."

"Ne işimiz var? Beni sürekli süs köpeği gibi koluna takıp gezdiriyorsun!" Söylense de hemen yerinden kalktı ve benimle birlikte çalışma odasından çıktı.

"Bu gece kumarhane kısmında epey sıkıntılı isimler var. Pavlik'le iletişim hâlindeyim, dikkatli ol dedi." Dik omuzlarımla karanlık koridorda yürürken Tarık

da hemen yanımdaydı.

Birbirimize benziyorduk, sadece o benden biraz daha kısa ve zayıftı. Tabii onun cüssesini benimkiyle kıyaslamak pek adaletli olmazdı.

"Pavlik buranın eski sahibi değil mi? Herif de tüm işi size yıkıp kaçtı he, ne kebab."

"Aslında bize büyük bir güç verdi."

Gücü kullanmayı bilersen etkili bir silah olurdu ama gücü kullanmayı bilemezsen o silah senin sonun olurdu.

Neyse ki gücü kullanmayı hep becerebilmiştim.

"Peki Pavlik bu sıkıntılı isimleri de söyledi mi?"

"Söyledi ama Rusça, söylersem aklında kalmaz." Sözlerimle kısa bir an durdu ve bana baktı alınmış şekilde.

"Hava mı atıyorsun amına koyayım!"

"Hayır sadece gerçekler." Sözlerimle sinirle verdi nefesini.

"Yani beni geren kısım bir de gerçekten yerin altında olmamız. Klostrofobim halay çekiyor burada." Bu sefer ben durdum ve ona baktım.

"Tarık, sus artık."

"Susmuyorum, beni buraya getirdiysen çenemi de çekeceksin."

"Hay seni buraya getiren aklımlı..."

"Anlamadım?"

Onunla tartışmayı keserek kumarhane kısmına doğru uzun koridorda yürümeye devam ettim. Kapının önünde duran iki siyah giyinmiş koruma başlarını saygıyla eğerek kapıyı açtı.

Kumarhane kısmı dışarısı gibi karanlık değildi, aksine rengârenkti. Yine de ışıklandırmalar loştu.

"Bunlar seni Kanuni mi sanıyor amına koyayım! Niye başlarını eğiyorlar? Utanmasalar eteğini öpecekler. Yemin ederim günaha giriyoruz, bu Allah'a şirk koşmak değil de ne? Sizin yüzünüzden ben de arada kaynayacağım." Tarık bir türlü susmuyordu. "Ya sen de Aşkın gibi aşkı bulsan da rahatlasak."

Güldüm alayla. "Ben âşık olmam."

"Bizim Aşkın da böyle diyordu, gördü ebesininkini tersten."

Kumarhanenin içinde yürürken üstümde çok fazla bakış hissediyordum ama bir bakış dikkatimi çekti.

"Cidden diyorum bak, şahsen çok şıpsevdi bir insanım. İlk görüşte aşka inanmaz mısın sen?" Tarık konuşurken ben kafamı çevirip bana bakan kişiye baktım.

"Ha..." Konuşmaya devam edemedim, dikkatim inanılmaz hızlı şekilde dağılmıştı.

Masmavi bir bakış.

Bana bakan bir kadın gördüm. Güzel bir kadındı, çok güzel.

Sadece güzel değildi, çok vahşi bir havası vardı.

Omuzlarına dökülen simsiyah ve dalgalı saçlara sahipti. Bembeyaz teni ve uzaktan bile parlaklığı belli olan masmavi gözleri vardı. Siyah, bedenini saran bir elbise giyinmiş, dudaklarında da kırmızı bir ruj sürmüştü.

"Nereye bakıyorsun sen?" dedi Tarık ve baktığım yöne baktı. "Yeter amına koyayım! Doy artık, çükün düşecek!"

Kadın çoktan bakışlarını üstümden ayırmıştı ancak Azrail'in Kılıcı'nın radarına çoktan takılmıştı.

VUSLAT TOMRİS

Işıklar gözümü alırken alkolsüz kokteylden büyük bir yudum aldım. Gözlerim etrafta geziniyordu ama adamımız bir türlü kendini göstermemişti.

"Herifin burada olduğuna emin miyiz?" Sorumla başımı olumluca salladı Teoman.

"Burası adamın."

Burası leş gibi bir yerdi. Yeraltından bahsettiklerinde bunun bir metafor olduğunu düşünmüştüm ama cidden yerin epey altındaydık. Resmen Rusya'nın altında bir şehir kurmuşlardı.

"Burada böyle dikilerek çok dikkat çekiyoruz," dedi Teoman kolunu omzuma atarak. Kısık bakışlarımı gördüğünde sırtmaya çalıştı.

"Bana öyle bakma, korkuyorum. Buraya turist bir çift olarak geldik, bana öldürecekmiş gibi bakarsan daha çok dikkat çekeriz." Sözleriyle sabırla derin bir nefes aldım.

"Ben anlamam böyle zamazingo makinalardan," dedim etrafımdaki şans aletlerine ve masalara bakarak.

Her türlü pislik dönüyordu burada, biz kumarhane kısmına geçmeyi seçmiştik çünkü diğer tarafları midemizin kaldırabileceğini düşünmemiştik.

"Rahat ol kızım, baksana herkes ne kadar da eğleniyor," dedi Teoman yanımdan geçen sarışın kızı süzerek.

"Ben anlamam kumardan falan, haram para yemem." Yine de üstümdeki mini siyah elbiseyle ve kırmızı dudaklarımla fazla alışkın şekilde bir makinanın yanında duruyordum.

"Bir şey yok ki çip yükleyip şu kolu çevireceğiz. Dede oyunu gibi..."

"Dede oyunu mu?"

"Yani biz biraz *online* bahis oynardık, dede oyunu derdik de neyse bak şimdi anlatıyorum..." Teoman heyecanlı heyecanlı makinayı anlatmaya başlarken sonunda adamımız içeri giriş yaptı.

Azrail'in Kılıcı.

Çelik.

Boyu epey uzundu ve etrafındaki herkese yukarıdan bakıyordu. Siyah pantolonu ve gömleği tam üstüne oturuyordu. Hemen yanında da bir adam vardı, Tarık Keskin.

Onunla hararetle konuşarak ilerliyordu, ona selam verenlere başını hafifçe eğerek karşılık veriyordu.

Birden kafasını bana çevirdi ve göz göze geldik. Bakışları üstümde uzunca gezinirken rahat olmam gerekiyordu ama bir erkeğin beni böyle süzmesine hiç alışkın değildim.

Daha fazla dikkat çekmemek için Teoman'a döndüm ama kolu kendisine sertçe çektiğinde makinanın kolu elinde kaldı. Teoman bir elindeki kola bir de bana bakarken bir ses duyuldu.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" Rusça konuşan adama başımı çevirdim. Bu oydu. Azrail'in Kılıcı. Dünyanın en çok aranan adamlarından biri.

Ve adının hakkını vermek gerekirdi, ben bile onun ne ara yanımızda bittiğini anlayamamıştım. Gözlerim koyu gözleriyle buluştuğunda dudaklarında kendinden emin bir ifade vardı. Gözleri *ben tehlikeyim* diye bağıyordu.

Üstelik bu tehlike düşündüğümde daha yıkıcı olacaktı.

Levent Binbaşı yüzümü hatırlaması gerektiğini söylemişti ama bu gece buradan canlı çıkmak istiyorsak çok fazla dikkat çekmememiz gerekiyordu.

"Я думаю, что ваши машины немного проблематичны." (*Sanırım makinalarınız biraz sorunlu .*) Rusça konuşmamla Teoman da hemen dikleşmiş ve adamımıza bakarak elini belime koymuştu.

Çelik'in bakışları kısa bir an Teoman'ın üstünde gezindi ve sonra tekrar gözlerime baktı.

"Это место никогда не останавливается ни утром, ни вечером. Мне жаль, что вы столкнулись с такой ситуацией. Как мы можем исправить свою ошибку?" (*Burası sabah akşam hiç durmuyor. Böyle bir durum yaşadığınız için üzgünüm. Hatamızı nasıl telafi edebiliriz?*) Tam bir beyefendi gibi, saygıyla konuşuyordu. Ayrıca Rusçası kusursuzdu, ana dili gibi konuşuyordu. Ben de iyi şekilde konuşuyordum ama yine de hafif bir aksan sezebilirdi.

Teoman konuştu bu sefer, bizim yanımızdaki laubali hâlimden eser yokken benden daha iyi şekilde konuştu hem de. "Очень здорово, что вы так заботитесь о своих клиентах. Это не серьезная проблема. Сегодня мне и моей девушке понадобится много удачи." (*Müşterilerinizle bu kadar ilgili olmanız çok güzel. Ciddi bir sorun değil. Sevgilimle bu gece bolca şansa ihtiyacımız olacak .*)

Sevgilim kelimesini duyduğu an kaşları hafifçe havalanmış ve bakışlarını üstümde daha dikkatli gezdirmişti.

Çelik boğazını temizledi. "Тогда удача пришла к вашей двери. Буду рад принять вас за столом, за которым буду играть сегодня вечером." (*O zaman şans kapınıza geldi. Sizi bu gece oynayacağım masada ağırlamaktan keyif duyarım .*)

Teoman'la bakışlarımız keşişti, fazla ustaca şekilde oynamaya devam ediyordu. "Что ты думаешь, дорогой?" (*Ne dersin sevgilim?*) Ben sessiz kalınca yine Çelik'e döndü.

Çelik'in yanındaki Tarık denen adam da gözlerini kırmış tip tip bana bakıyordu.

Başımı olumluca salladım bu sefer. Zaten Çelik pek Teoman'a bakmıyor, açık açık beni süzüyordu. Ne gevşek bir herifti.

"Тогда я буду ждать тебя за своим столом. Удачи и веселья." (*O zaman sizi masama beklerim. İyi eğlenceler, şeytanınız bol olsun .*)

Son cümlesini söylerken tam yanımdan geçmiş ve şeytanınız bol olsun derken resmen kulağıma fısıldamıştı. Tarık da onun peşinden gittiğinde yanımdan uzaklaşmalarını bekledik bir süre.

Teoman elindeki kolu makinanın üstüne bıraktı, kalçasını makinaya yaslayıp adamı izledi. "Herif anında göz dikti sana! Yavşağın teki, tipe bak." O gıcık olmuş şekilde saydırırken ben omzumun üstünden Çelik'i izledim.

Dik duruşuyla, uzun boyuyla ve güzel ama vahşi cazibesıyla herkesin dikkatini çekiyordu. Herkes o yanından geçerken bir durup bakıyordu.

"Herif resmen yürüyen cinsellik. Ben bile yükseldim bir ara," dedi Teoman da kısık sesle onu izlerken. "Bak tüylerim diken diken oldu." Tarif etmesi yetmiyormuş gibi bir de gömleğinin kolunu yukarı doğru sıyırıp havaya kalkan kıllarını gösterdiğinde kendine gelmesi için koluna yavaşça vurdum. Vuruşum değil de kolunu sıkışım canını yakarken hemen beyaz gömleğinin kolunu geri kapattı.

"Boşuna denek değil. Mükemmel olmak onun laneti." Konuşurken bakışlarımı üstünden alamadım. Arkası dönük olduğu için bakıyordum ancak bir masaya yaklaştığında artık arkası dönük değildi.

Döndüğü an gözlerimin içine baktı yine, sanki nerede olduğumu çok iyi biliyormuş gibi.

"Bence fazlasıyla dikkat çektin, yüzünü unutacağını sanmıyorum. Bakma daha. Adam gözleriyle ırzına geçecek utanmasa!" Teoman kıskanç bir sevgili gibi önümde durdu bakışmamızı bölermiş gibi.

"Ruslar bu kadar kıskanç olmaz, biraz gevşe."

"Herifin cidden dikkatini çok çektin, bu kadarı işimize zarar verebilir. Gitsek mi şimdiden?" Teo'nun sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, o zaman daha çok dikkat çekeriz. Şu oturduğu masaya bak, herkesin gözü orada ve bizi kendi davet etti." Sözlerim mantıklı gelmiş olacak ki başımı ağır ağır salladı.

"İyi de benim param yok ki ne koyacağım masaya?" Teo'nun çaresiz sorusuyla güldüm.

"Kubat bir sürü *chip* verdi, kullan işte onları."

"Devletimizin parasını bu şekilde harcamak beni çok yaralıyor." Elini kalbine koyarak acı içinde konuştu. "Ayrıca bizimkilerin o masaya yeteceğini sanmıyorum, masada bir Putin eksik."

Çelik'in oturduğu masa yavaşça doluyordu ve oturan herkes de Rusya'nın bilindik, karanlık isimleriydi. Bu eğitim süresinde sadece Çelik hakkında değil, çevresindekiler hakkında da çok fazla şey öğrenmiştik.

"Ne yapacağız? Ciddi ciddi oynayacak mıyız?" Teo'nun sorusuyla omuz silktim.

"Ben anlamam öyle işlerden, oynamayı bilmiyorum. Sen biliyor musun? Çok anlıyor gibi duruyorsun, dede oyunu falan..."

"Bu eski bir bağımlılık," dedi dramatik şekilde uzaklara bakarak. "Şimdi oturursam yine bir bombanın pimini çekmiş olacağım." Nedense pek inanasım gelmiyordu.

"Bak bilmiyorsan hiç oturmayalım, o zaman daha çok dikkat çekeriz." Sözlerime alayla gülerek cevap verdi.

"Rahat ol ve sadece arkana yaslan." Konuşurken bir yandan da gömleğinin kollarını yavaş yavaş yukarı doğru katlıyordu. "Neden ikimizi gönderdiler sanıyorsun? Ben

eski pokercilerdenim, çok ciddi oynarım."

Peki, şu an bir tık mantıklı gelmişti. "Daha önce oynadın yani?"

"Canlı oynamadım, bahis sitelerinde oynadım." Bunu söylerken bile kendisine çok güveniyordu.

"Sıçtık."

Sadece alayla güldü, ağır ağır masaya yürürken ben de onu takip ettim. Bakışlarım etrafımda gezinirken Eren'i gördüm. Elinde tepsiyle geziyordu.

O iri vücuduyla pek de garsona benzemiyordu ama sürekli gülümseyerek sevimli durmaya çalışıyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde bizim nereye gittiğimize baktı.

Bir an sırtışı silinirken hemen önüne dönerek tepsisindeki içkileri dağıtmaya devam etti.

Biz de bu sırada Çelik'in oturduğu masaya ulaşmıştık. Sadece karşısındaki bir sandalye boş kalmıştı. "İsim neydi?" diye sordu kibar şekilde Rusça konuşmaya devam ederek ama Teo'ya değil bana bakıyordu.

"Teo," dedi Teoman hemen.

"Vivien," dedim ben de sahte ismimi söyleyerek.

Başını ağır ağır salladı ismimi duyduğunda. Başını hemen yanında duran Tarık'a çevirdi. "Tarık, Vivien için bir sandalye getir. Bu güzelliği ayakta bekletmeyelim." Türkçe konuşmuştu ve büyük ihtimalle masada kimsenin Türkçe bilmediğini düşünüyordu.

"Getireyim, getireyim amına koyayım. Onu da ben yapayım." Tarık da Türkçe konuşurken söylene söylene yanımızdan uzaklaştı.

Teo boş sandalyeye otururken bana yandan bir bakış attı ama bu bakışı çok şey anlattı. Gözleriyle, 'Herif taktı sana,' diyordu.

Tamam, bu hiç normal gelmemişti. Çirkin değildim ama abartılı bir güzelliğim olduğunu da düşünmüyordum, dış görünüşe önem veren bir insan değildim. Genel olarak sürekli formalar içinde gezdiğim için böyle elbise giyinip makyaj yapmaya ve bir de adamların dikkatini çekmeye hiç ama hiç alışık değildim.

Acaba bizim geleceğimizi biliyor muydu?

Bana direkt bu kadar ilgi duyması hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de bizim kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu iyi bildiği için böyle davranıyordu.

Ben bin türlü şey düşünürken Tarık benim için bir sandalye getirmişti. "Pusat'a benzedim amına koyayım, çok gülmüştüm ona." O kısık sesle Türkçe, kendi kendine konuşurken ben de hiçbir şey anlamıyormuş gibi gülümsedim.

"Спасибо." (*Teşekkürler* .) Rusça pek bilmiyormuş gibiydi. Bana yandan gıcık bir bakış atarak yine Çelik'in arkasındaki yerine geçti.

"Я думаю, вы будете играть на большие деньги." (*Sanırım siz büyük paralarla oynayacaksınız.*) Teo çulsuzluğunu belli ederek Çelik'e baktı.

Çelik ona bir cevap vermeden, yanında duran Tarık'a döndü. "Git ve masada herkesin koyduğu miktar kadar *chip* getir." Türkçe konuşmuştu yine. "Hemen Tarık. Şu güzelliği izlemek istiyorum."

Tarık küfrede ede yanımızdan giderken Çelik yine bakışlarını bana çevirdi. "Просто наслаждайтесь, я позабочусь об этом." (*Siz sadece keyfinize bakın, hallediyorum* .) Teo bana baktı, konuşmasa da bakışları yine çok şey anlatıyordu.

Masada sekiz adam ve bir de kadın vardı. Hepsi orta yaşlardaydı. Adamların yanında genç kızlar vardı ve bu görüntü hiç hoşuma gitmemişti.

"Görüşmeyeli nasılsın Dimitri?" diye Rusça sordu Çelik, göbekli adama bakarak.

"Senin başarıyı gördükçe daha iyi oluyorum." Adam resmen kötü karakterler gibi gülerken Teo'yla boş boş onlara bakıyorduk.

Tarık çok geçmeden yanında bir adamla dönmüştü, adam elindeki tepsideki *chip* 'leri tek tek önümüze dizerken Çelik beni izliyordu.

Sapıktı galiba.

Ya bizim kim olduğumuzu biliyordu ya da sapıktı.

İkisi de çok yüksek ihtimallerdi. Nedense şu bakışları gördükçe ilk ihtimal daha hoş geliyordu. Herif bakışlarıyla soymuştu beni, deli mi ne!

Tarık onun arkasında durduğunda yine ona döndü. "Bana bu kadın hakkındaki her şeyi bul," dedi Türkçe. "Yanındaki lavuğa da bak."

"Derdin ne lan senin? Yıldırım aşkına mı düştün amına koyayım! Âşık olduysan da şöyle bakma, kadın korkup kaçacak. Mal." Tarık sanki çok ciddiymiş gibi konuşurken kelimeleri tamamen ses tonundan bağımsızdı.

Türkçe bilmeyen insanlar onların şu an çok ciddi konuşmalar yaptığını düşünebilirdi.

Çelik de başını ağır ağır salladı, eli kirli sakalları olan çenesine gitti. "Dediğimi yap yoksa Ferda'ya Tarık seni aldatıyor derim. Yüzünü bir kadının yanında *shop* 'latırım."

Tarık da başını ağır ağır salladı ve hızlıca yanımızdan uzaklaştı. Beni araştırmaya gidiyordu. Hakkımda ne bulurdu bilmiyordum çünkü buraya sahte kimliklerle girmiştik. Büyük ihtimalle kimliklerimizin sahte olduğunu anlayacak ve bizi daha çok merak edecekti.

Kimliklerin sahte olduğunu anlamadan buradan gitmemiz gerekiyordu yoksa ikimiz de esir düşebilirdik.

Sarışın, kırmızı formaları olan güzel bir kız masaya eğildi. Yuvarlak göğüslerinin yarısı dışarıdayken Çelik'e de cilveyle bakıyordu ama herif sadece bana bakıyordu.

Teo daha fazla dayanamayarak konuştu. "Ты сравнил мою девушку с кем-то еще?" (*Sevgilimi birine mi benzettiniz?*)

Başını iki yana salladı ve sonunda gözlerimden ayırdı bakışlarını. "Нет, я искал, потому что не мог сравнить его ни с кем другим." (*Hayır, kimseye benzetemediğim için bakıyordum.*)

Teo tam tekrar konuşmaya başlayacaktı ki kız kâğıtları dağıtmaya başladı. Herkese ikişer kart dağıtmıştı. Azrail'in Kılıcı oyun başlarken sadece kısa bir an kartlarına baktı. Masadaki herkes çok ifadesizdi. Herkesin *chip* 'lerini öne doğru ittiğini yeni fark ettim, herifin bakışlarından etrafa odaklanamıyordum ki.

Ne kadar sıkıcı bir ortamdı, ne kadar sıkıcı insanlardı. Bir de keyif almak için buraya geliyorlardı.

Teo'nun kartlarına bakmaya çalıştım ama o çoktan bakıp kapatmıştı kartlarını. Teo da çok ciddiydi, hatta daha önce hiç olmadığı kadar.

Herkes bir şey söyledikten sonra kartları dağıtan kız üç tane daha kart açıp masanın üstüne koydu.

Ben poker oyununu anlamaya çalışıyordum ama daha anlayamadan masadaki insanlar teker teker pas diyerek ayrılmaya başlamıştı.

Ben dikkatimi oyuna vermeye çalışırken Azrail'in Kılıcı dikkatini sadece bana veriyor ancak oyunu da kendinden emin şekilde oynamaya devam ediyordu.

"Benim bu gece için sana güzel bir hediyem var," dedi kel adam yanındaki genç ve güzel kızın elini tutarak. Kızıl saçlı kız kan kırmızısı bir elbise giyinmişti ve vücudunun neredeyse hepsi açıktaydı.

Çelik, adama küçümseme dolu bir bakış attı.

"Bana hediye olarak yanındaki güzeli mi veriyorsun Nikolay?"

"Onu tamamen sana veriyorum. Öldürmekten ne kadar zevk aldığımı biliyorum. Onunla istediğini yap, sonra da öldür." Herifin sözleri kanımı dondurmıştu.

Kıza baktım ancak yüzü çok ifadesizdi. Ya uyuşturucu madde vermişlerdi ya da Rusça anlamıyordu.

"Piçe bak, Aşkın olsa sikerdi bunun belasını." Tarık, elinde tablette Çelik'in yanında dururken adama karşı düşmanca bakışlar atıyordu. Türkçe konuştuğu için adam onu anlamamış ve iğrenç şekilde gülümsemeye devam etmişti.

"Ben bir avcıyım Nikolay. Avlanmayı severim. Savunmasız insanlar hiçbir zaman dikkatimi çekmedi. Yine de hediyeni kabul edeceğim." Elini kıza doğru uzattı Çelik Rusça konuşurken. Midem bulanmaya başlamıştı. Bunlar iğrenç insanlardı. Korkunç ve iğrenç.

Kızı kurtarmamız gerekiyordu.

Teo da en az benim kadar rahatsız olmuştu ama sadece önündeki kartlara bakıyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Gel bana güzellik," dedi Rusça konuşarak Çelik. Kız yanındaki çirkin adamın yanından kalktı ve Çelik'in elini tuttu.

Kızın elini bıraktı ve yanındaki Tarık'a kısa bir bakış attı. Tarık'sa memnuniyetsiz şekilde kıızı yanımdan uzaklaştırdı.

İnanamıyordum, bunların cidden yaşandığına inanamıyordum.

Bunlar da en az dağdaki pislikler kadar iğrençlerdi.

Yerimden hızla kalktım, Teo'ya döndüm. "Я пойду в ванную." (*Lavaboya gideceğim .*)

Teoman karşı çıkmadı ama gitmemi istemiyordu, yutkunarak başını olumluca salladı. Yanlarından uzaklaştım ve Tarık denen şerefsizin kızı götürdüğü yere doğru yürüdüm. Etrafta çok fazla kapı vardı, her taraf farklı bir yere açılıyordu.

Onların gittiği yönden dikkat çekmemeye çalışarak ilerliyordum. Yanımda ne kesici bir şey ne de silah vardı. Ayrıca onların inlerindeydik ama savunmasız bir kadını zevk için öldürmelerine izin veremezdim!

Hızlı hızlı yürürken iri bir koruma önümü kesti.

"Вы не можете войти сюда." (*Buraya giremezsin .*)

Belinde silahı vardı. Etrafıma baktım ama olduğum koridorda kimse yoktu, hatta etrafta kamera bile yoktu.

İri adamın yüzüne sert bir yumruk atarken aynı anda kasıklarına da dizimi geçirdim. Belindeki silahı hızla çekip aldığımda üstüme atlayacaktı ki silahın tersini yüzüne sertçe indirdim. Bir adım gerilediğinde onu omzundan tutup çevirdim ve ensesine silahın arkasıyla iki kez sağlam vurdum.

Bu vuruştan sonra yere düştüğünde çıkan sesle yüzümü buruşturdum. Eğilip yaşıyor mu diye kontrol ettim, evet yaşıyordu. Hatta domuz gibiydi.

Koridorda ilerlemeye devam ettim ama onları kaybetmiştim ve burada çok fazla koridor vardı.

Önümdeki iki koridora baktım, en sonunda sağdan gitmeye karar verdim. Sağ mübarek taraftı ne de olsa.

Kapılara yakın yürürken bir ses duymaya çalışıyordum. Tam yanından geçtiğim kapının ardında duyduğum kadın çığlığıyla hiç düşünmeden elimdeki silahla içeri daldım.

Ancak bu kadın az önce götürülen kadın değildi, üstelik işkence görüyor gibi de değildi. Yanındaki adam da Tarık değildi. Yataktalardı ve kadının acıdan çığlık atmadığı belliydi. "Sorry!" Kapıyı hızla geri kapattım.

Midem ağzıma gelmişti.

Akşama bir gusül abdesti almak şart olmuştu.

Koridorda yürümeye devam ederken yine ses duydum, neyse ki bu sefer çığlık falan değildi. Bir adam konuşuyordu.

"Ya güzelim kızsın, ne işin var böyle adamların yanında?" Bu Tarık'tı ve Türkçe konuşuyordu. "Neden şöyle heriflerin yanında kendinize yazık ediyorsunuz? Para için mi? Para her şey değil ki insanın canı her şeyden daha önemli. Rusça konuşamıyorum ben, öyle bakma bana. *I have a little English. My ex girlfriend was English . (Biraz İngilizcem var. Eski kız arkadaşım İngiliz'di .' İngilizce de mi yok? Tamam o zaman.*"

Aralık kapıdan neler olduğuna baktım. Tarık kızı karşısına almış, hatta kızın üstüne bir ceket giydirmiş, konuşuyordu.

"Bak şimdi, biz, ben..." Bağırarak konuşuyordu sanki bağırduğında kız Türkçe anlayacakmış gibi. "Sana zarar vermek yok!" Kız boş boş suratına bakıyordu.

Elimdeki silahı yavaşça indirdim.

Siz ne ayaksınız lan?

Tam bir adım gerilemiştim ki ensemden hissettiğim nefesle durdum.

"кто ты?" (*Kimsin sen?*) Bu oydu, Azrail'in Kılıcı.

Sıçmış, bir de sıvamıştım. "тот, кого ты не хочешь знать" (*Asla tanımak istemeyeceğin biri .*)

Eli belimi sardı ve beni kendisine çekti. "Kim için çalışıyorsun?" Rusça soru sormaya devam ediyordu. Henüz kimliğimi bulamamıştı, en azından bu iyi bir şeydi.

Cevap vermedim.

Birden beni omzumdan tutup duvara sertçe yasladı, elimdeki silahı bırakmamak için daha sıkı tuttum.

Bedenini bedenime yaslarken elini saçlarıma geçirdi. Canımı yakmıyordu, yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Ses tonu öfkeliydi ama gözleri ifadesizdi.

"Bana cevap ver! Kim için çalışıyorsun?" Konuşurken gittikçe yüzünü, yüzüme eğiyordu.

Silahımı karnına yasladığımda bunu pek umursamamıştı.

Ben de bozuntuya vermeden Rusça konuşmaya devam ettim. "Kimse için. Sadece kıza zarar vereceğinizi düşünerek onu korumak istedim." Söylediğime inanmamıştı, bir süre hiçbir tepki vermeden beni kolları arasında tutmaya devam etti.

Yüzü yüzüme çok yakındı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Sanki hipnoz olmuş gibi bakıyordu.

En sonunda beni bıraktı ve uzaklaştı. "Git buradan, hemen!"

Zaten biraz daha gitmezsem her şeyi batıracaktım. Ondan hızla uzaklaşıp koridorda geldiğim yöne doğru koşarken elimdeki silahı da bırakmıyordum.

Arkamdan Rusça bağırdı. "Seni tekrar bulacağım! Ve o zaman bugün karşıma çıktığın için çok pişman olacaksın!"

Kumarhane kısmına geri döndüm, Teo'yu bulduğum an bileğinden tutup hızlı hızlı çıkışa yöneldim.

"Ne halt ettin?" diye sordu elimdeki silaha bakarak.

"Sorma, hemen çıkıyoruz." Biz çıkarken Eren de endişeli gözlerle bizi izliyordu.

En sonunda lanet olasıca yeraltından çıktığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"*Chip* 'lerim kaldı içeride, o herif kalkınca kazanan ben oldum. İçeride ganimet kaldı!" O hayıflanırken bizi getiren taksi yine önümüzde durmuştu.

"Sus! Bizi takip edebilirler. Bin şuraya." Teoman'la hızla taksiye bindik.

Takip edilmediğimize emin olana kadar taksiyi etrafta dolandırttım.

"Ne halt yedin sen?" Teo'nun sorusuyla nefesimi sıkıntıyla verdim.

"Kızı kurtarmaya gittim. Herif de peşimden gelmiş. Kimin için çalışıyorsun diye sordu."

Her şeyi mahvetmiştim.

Sıkıntıyla gözlerimi yumdum.

"Sakin ol, planımıza ters düşecek bir durum olmadı. Kim olduğunu bilmiyor. Rus askeri olduğunu düşünecek." Teo haklıydı ama yine de yapmamam gereken bir şey yapmıştım.

"Kızı öldürmeyecekler. Kızı özgür bırakmak için aldılar Teo." Teoman sözlerimle şaşkınca bana baktı.

"İşler gittikçe tuhaf bir hâl alıyor desene."

Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de düşünüyorduk. " *Chip* 'ler orada kaldı." Teo bakışlarımı gördüğünde sustu.

Sıkıntıyla nefesimi verdim ve taksinin camından Rusya'nın soğuk ve kasvetli havasına baktım.

Bu herif hakkındaki her şey çok gerçek dışıydı. Ve en büyük gerçekse bu adamın ruh hastasının teki olduğuydu.

Sonunda takip edilmeden eve geldiğimizde herkes salonda oturmuş, bizi bekliyordu.

"Herif Vuslat'a tutuldu, âşık oldu!" İlk konuşan Teo oldu. "Kendimi hiç bu kadar gavat hissetmemiştim! Herif yanımda sevgilime yürüdü de yürüdü!"

"Eren ortalığı karıştırdığınızı haber verdi," dedi Levent Binbaşı sert bir şekilde. "Şimdi olan her şeyi anlatın, sonra da dinlenmek için odalarınıza çekilin. İşleri hızlandırmamız gerek." Uzarsa herifi kaçırabilirdik.

Teo'yla oturup bu gece başımızdan geçen her şeyi anlatmaya başladık. Herkesin eğlendiği kısım Çelik denen herifin bana olan hayran bakışları olmuştu ama ben bunun altında bir şey olduğuna emindim.

Bu görevler bana göre değildi, en kısa sürede yine dağa gitmem gerekiyordu yoksa kafayı yiyebilirdim.

Gözlerimi her yumduğumda o mavi gözleri görüyordum. Her nefes almaya çalıştığımda o yumuşak kokuyu alıyordum.

Sikeyim.

Bana ne oluyordu?

Ben yatağımda uzanırken kapım tıklatıldı. Gelen Tarık'tan başkası olamazdı. "Gel!"

"Emin misin?"

"Gel!" diye bağırdım tekrar.

"Son kararın mı? Geliyorum bak!"

"Gel lan!" En sonunda kapıyı açarak içeri girdi ama tek eliyle gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

İlk önce parmaklarını aralayıp korkarak etrafına baktı. Sonra da şaşkınca elini gözünden çekti. "Oha! Gece vakti ve sen odanda teksin. Kadın yok. Tövbe haşa ama kızıl kar mı yağacak? Yarın güneş batıdan mı doğacak? Aman ya Rabb'i!" Tarık yine abartılı şekilde şaşırırken ben de uzandığım yerden doğruldum.

"Niye geldin? Dediklerimi yaptın mı?"

"Bak, bana bu kadar emir vermen hoşuma gitmiyor. Ben Pusat değilim, sana yaverlik yapamam."

"Sen zaten yaverlik yapamazsın, kıcımlı zor siliyorsundur."

"Kıcımlı oldukça güzel siliyorum bir kere," dedi alınganca ve yanıma yaklaştı ama yatağa oturmadi. Hatta yatağı gördüğünde midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "En azından çarşaf larımı değiştiriyorum, burası *Shrek* 'in ayağı gibi kokuyor."

Odam temizdi, yatağım da ancak güzel bir koku yoktu. Hatta bugün o kadından aldığım koku kadar güzel hiçbir koku yoktu.

"Başlatma *Shrek* 'ine de ayağına da! Sen kadını buldun mu?"

"Buldum." Elindeki dosyayı yatağın üstüne attı. "Aslında sana mesaj atacaktım da böyle dosya şeklinde daha havalı oluyor. Kendimi bir iş yapmış gibi hissediyorum." Uzattığı dosyayı açtım, bir süre göz gezdirdim. Kadın hakkında doğru düzgün hiçbir bilgi yoktu.

"Vivien büyük ihtimalle buraya sahte kimlikle girdi. Kimin referans verdiğini araştırıyorlar. Ancak yaptığım araştırmalara göre... burada beni alkışlayan lazım." Sustu. "Alkışlasana!"

"Senin belanı sikerim Tarık, doğru düzgün ne öğrendiysen anlat."

"Kadın Rus ordusunda olabilir."

"Asker olmasına şaşırmam, bizim korumayı nasıl devirdiğini gözlerimle gördüm." Düşünceli şekilde elimindeki dosyayı bıraktım.

"Yarın Rus Silahlı Kuvvetleri'yle toplantın var, sence bu bir tesadüf mü?" Tarık'ın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Amaçları neyse öğreneceğim ancak amaçları ne olursa olsun bu kadını bulacağım." Dosyayı ona fırlattığımda havada yakaladı.

"Neden?"

"Keyfim öyle istiyor da ondan."

"Sen yıldırım aşkına mı düştün? Kadına zaten hayatında ilk defa dişi görmüş gibi bakıyordun! Sapık mı olacaksın başımıza? Hayır yani normalde de kadınlar sana bayılır, bu da aksine hiç yüz vermedi. O yüzden mi ilgini çekti?"

"Arkasında bir şeyler olduğu belli, ondan sadece," dedim yataktan tamamen kalkıp kendime bir sigara yakarken.

"Bana pek inandırıcı gelmedi nedense. Bizim bir arkadaş da böyle diyordu zamanında." İmalı imalı konuşuyordu. Bir arkadaş diye bahsettiği kişi de benim ikizim gibi olan Aşkın'dı.

"Ee sonra ne oldu?"

"Sonrası ortada, anlatmaya gerek yok. Kız da hiç yüz vermedi ama takmadı bile. Lezbiyen çıkarsa çok gülerim." Yanında sevgilisi vardı, değildir ya.

Yanımda sevgilisi vardı!..

"Tarık, siktirip gider misin?"

"Çok içten söyledin, kırasım gelmedi seni şu an." Sırta sırta odamdan çıktığında ben de camın karşısında durdum.

Yeraltından çıkıp normal bir evde geceyi geçirmek iyi geliyordu. Çünkü o yeraltı bana çok benziyordu.

Sigaramdan derin bir nefes daha aldım.

Aklımdaki o mavi gözleri unutmaya çalıştım.

Sanki gözlerimin önüne mavi bir filtre gelmişti ve her şeyi onun gözleri gibi görüyordum. Acaba içkime bir şey mi katmışlardı?

Belki de Aşkın'ın dediği gibi bozuluyordum.

Yoksa kalp atışlarımın bu kadar hızlanmasının hiçbir imkânı olamazdı.

İsyanda Aşk evreni beni çok heyecanlandırıyor çünkü bu kurgu için inanılmaz güzel planlarım var. Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Görüşleriniz ve yorumlarınız benim için çok önemli. 😊

Yarın Ankara ATO Fuarında imza gününde olacağım. Kitabınız olsun olmasın hepimizi bekliyorum.

Bölümün ardından hikayelerinizde, reels ve Tiktok videolarınızda, yorumlarınızda aşırı şekilde aktif olacağım 😊

Bölüm tarihleri, imza günleri ve diğer tüm gelişmeler için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın aşklarım.

Instagram: cerennmelek / isyandaaskoffical

Tiktok: cerennmeleek / #isyandaask

X: cerennmееk / #isyandaask

Bol bol yorum yapıp oy vermeseniz ölersiniz

4.Bölüm: YIKIK BİR KAZANÇ

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım

Bu kitapta geçen tüm olaylar, kişi ve kuruluşlar hayal ürünüdür.

Beni azad et - Soner Acvu

Aykırı - Ufkun Ötesinde

Running Up That Hill - Kate Bush

THIS IS A WORK OF CEREN MELEK

graphic by/@atespare.va

YIKIK Bir Kazanç

Yeryüzündekiler, yeraltındakileri sadece ölümler sanırdı.
Yeryüzündekiler sadece yeraltındakilerin katilleriydi.
Her savaş bir katliam, her kurtuluş bir kanıştı. Her şeyin sonunda
kazanan tek şey yeraltıydı.

İSTANBUL AŞI

“Yolun sonuna
gelmiştik.”

İSYANDA AŞK
CEREN MELEK

4 *Yıkık*
KAZANÇ

DAZLAKKILICINSAHİBESİ

4.Bölüm: YIKIK BİR KAZANÇ

VUSLAT TOMRİS

İki gündür hiç yerimde durmuyordum. Teo, Talip, Kubat ve ben Rus askerlerinin arasına karışacağımız için tüm günü onların karargahlarında geçiriyor, gece de buradaki evimize geliyorduk. Rusların içine girdikçe emin olduğum bir şey vardı; onlar Azrail'in Kılıcı'nı bizden çok daha fazla istiyorlardı.

Dört Türk askerini kabul etmelerinin tek sebebi de buydu. Diplomatik olarak onu bize vermedikleri için eksi durumdalar! ancak bizi aralarına alarak sözde iyi niyetlerini gösteriyorlardı.

Gittikçe daha iyi anlıyordum ki şu an bu adam tüm dünyada aranmakla kalmıyor, aynı zamanda eşsiz bir tarih eser gibi korunuyordu. Herkes ona sahip olmayı bekliyordu.

Rusların yaptığı plana göre, Azrail'in Kılıcı'na bir teklif götüreceklerdi. Ukrayna'yla girmiş oldukları savaş için sözde bir yardım! Zayıf oldukları bölgede ondan sahte bir yardım isteyecek ve bunun karşılığında da Rusya'nın onu himayesini altına alacağını söyleyeceklerdi. Onlar savaş meydanına geldiğinde ise Çelik'i kaçıracaklardı. Tabii onlar öyle düşünüyordu.

Levent Binbaşı araştırmalarını ve hamlelerini dikkatli düşünüyor, mantıklı şekilde ilerliyordu. Yaptıklarından çok emindi, biz de komutanımızdan emindik.

Levent Binbaşı yine hepimizi masada toplamış ve yapacaklarımızı anlatıyordu.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. Bu görevi ilk kabul ettiğimde fazlasıyla hevesliydim çünkü aklımdaki kötü düşüncelerden uzaklaşacağımı düşünüyordum.

Ancak bu adam felaketti.

Onunla bir daha karşı karşıya gelmek bile istemiyordum. Ancak görünen oydu ki her şey yeni başlıyordu.

"Onunla yüz yüze gelmenize çok az kaldı," dedi Levent Binbaşı konuşurken sadece bana bakarak. "Onun ilgisini çektin ve bu işimize yarar."

"Herif sapığın önde gideni!" Teo bu duruma benden daha çok sinirleniyordu. "Ya Binbaşım Tomris'e bir bakışı var görmeniz lazım, herif hipnoz oldu. Bence bizim kız

elden gitmeden biz planımızda değişiklik yapalım."

"Minik kartala birden âşık olmasını beklemiyorduk ama işimize yarar bu." Levent Binbaşına şaşkınca baktım.

"Adamın bana âşık olduğu yok, bence bir şeylerden şüphelendi," dedim sıkıntıyla.

"Zaten amaç şüphelenmesi. Şu an senin bir Rus askeri olduğunu zannediyor ve onun bu düşüncesini kuvvetlendirmemiz gerekli. Bu ona esir düşmeden önceki son karşılaşman olacak."

"Yine mekanına mı gideceğiz?" diye sordu Teo.

"Sen gitmeyeceksin. Vuslat tek olacak."

"Bu tehlikeli değil mi Binbaşım?" diye sordu Yasemin telaşla.

"Bir Rus askerinin neden onun peşinde olduğunu merak ediyor ve daha çok şey öğrenmek istiyor. Ancak ona zarar vermeyecek çünkü neler olacağını görmek istiyor, Rusların amacını anlamaya çalışıyor." Levent Binbaşının açıklamasını sakince dinledim.

"Ama en son oradan kaçarcasına çıktım, bir daha oraya gitmem mantıklı olmaz."

"Oraya gitmeyeceksin ki," dedi Levent Binbaşı. Pek de tekin olmayan bir şekilde gülümsüyordu.

Geçen kumarhaneye sokmuştu, bu sefer de kerhaneye sokarsa şaşırmayacaktım.

Allah'ım sen günah yazma, görüyorsun hepsi vatan sevdamdan.

"Peki nereye gidecek?" diye sordu Hasan benden daha meraklı şekilde.

"Bir sirk gösterisine." Binbaşının cümlesiyle hepimiz sessizleştik. Bazen hiçbirimizin beyni bu olanlara yetmiyordu.

"Vuslat ne olarak gidecek oraya tam olarak?" diye sordu Yıldıray merakla.

"Palyaço," dedi Tunç alttan alttan gülerek.

"Yok sakallı kadın olarak gitsin!" Hasan da hevesle öne atıldı.

"Tam olarak ne sirki binbaşım?" En sonunda Yasemin konuşarak onları susturdu.

"Kuzentsov ve Rusya'daki benzer örgütlerin yaptığı bir etkinlik. Bu panayırda en büyük ucube şovları olur, konuklar isterlerse kılık değiştirerek gelebilir, maske takabilir ve kimliklerini gizleyerek pis işlerini konuşabilirler. Çelik yarın akşam burada olacak. Bir şekilde yine onun dikkatini çekeceksin." Binbaşı onun dikkatini tekrar çekeceğime çok emindi.

Cidden sakallı kadın kılığında gidersem dikkatini çekeceğime emindim.

"Bu adam bir daha o geceki kadar dibime girerse sakın kalamayabilirim." Sözlerimle Levent Binbaşı bana yandan bir bakış attı.

"Vuslat, adam taş taş." Yasemin gözlerini irileştirerek heyecanla yerinden doğruldu.

"Taş ne kelime, mübarek tablo gibi herif," dedi Zeliha da ona katılarak.

"Kızlar çok haklı, erkek olmasam ben bile âşık olurum o adama." Hasan'ın sözleriyle herkes ona döndü. Gülümsemeye çalıştı. "Niye öyle baktınız ki?"

"Homofobik değilim ama seni odamdan atarım," dedi Tunç da büyük bir ciddiyetle.

"Homo ne? Ne değilsin? Anlamadım. Sen bana ne demeye çalıştın şimdi?" Hasan da gülümsemeyi bırakıp yükselince Levent Binbaşı burada olduğunu hatırlatmak için genzini temizledi. Bu zamana kadar en kibar uyarısıydı kesinlikle.

"Yakışıklıysa yakışıklı, Allah sahibine bağışlasın. Yakışıklı diye herif ağzıma mı girsin? Tövbe tövbe." Sinirle söylendim.

"Cidden, herifte değişik bir şeytan tüyü var. Denek diye bir şey olmasa ben yine adama denek derdim. Gözleri falan böyle cam gibi parlıyor, teni de kadife gibi..." Teo hevesle Çelik'i anlatırken bakışlarımızı gördüğünde sustu. "Yani ben anlamam böyle şeylerden ama herif güzellik merkezlerinde yatıyormuş gibi güzel."

"Aynen canım, anlamazsın. Her sabah maske yaptığımı görmüyoruz sanki düdük," dedi Kubat da sinirle.

"O kadar hava değişimine, çatışmaya ve strese karşı cildim yoksa nasıl böyle kalacak? Sana da tavsiye ederim. Aşın bunları artık, bakım sadece kadınlar için olan bir şey değil." Teo büyük bir ciddiyetle açıklama yaparken diğerleri de ona laf sokmaya devam etti.

"Ben memleketimi çok özledim. Biz buraya neden bu kadar kalabalık geldik binbaşım?" Hasan'ın sorusuyla Levent Binbaşı ona döndü.

"Hiçbiriniz boş yere burada değilsiniz, sadece emirlerimi bekleyin."

Yıldıray, Uraz ve Doruk evde değillerdi. Onlar Azrail'in Kılıcı'nı gözetliyor ve hakkında daha fazla şey bulmaya çalışıyorlardı.

Önümdeki kağıtlara baktım. Bu işin sonunda ne olacağını merak ediyordum ama hiç hayırlı şeyler olacakmış gibi hissetmiyordum.

Binmiştik bir alamete gidiyorduk kıyamete.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Toplantı odasından çıkarken kanlı beyaz gömleğimin yakasını düzelttim. İçeride yaşayan kimse kalmamıştı.

"Sonunda çıktın! Ne oldu içeride? Üçüncü dünya savaşı mı?" Tarık kapının önündeydi. Bir süredir beni bekliyordu.

"Hayır, sadece Azrail'in Kılıcı bir uğradı. Bir daha bana karşı çıkamayacaklar."

Tarık bana tiksintiyle baktı. "Ağzının kenarında kan var!"

"Nerede?" Elimini tersini kaldırdım silmek için.

"Yok solda." Elimi bu sefer ağzımın sol tarafına götürdüm. "Biraz yukarıda." En sonunda dilimle kanı temizlediğimde Tarık öğürdü.

"Vampir! Vampirsin sen amına koyayım! Kesin senin denek yeteneklerinin yanına kan içme özelliği de yüklendi!" O konuşurken ben arkamdaki kapıya alayla baktım. "Orada neler olduğunu görmek istemiyorum." Ancak dayanamadı ve kapıyı aralayarak baktı. Hemen ardından öğürmeye başladığında yüzümü buruşturdum.

"Bir alışamadın gitti!" Sözlerimi duyamadı çünkü kenarda öğürmeye devam etmekle meşguldü.

Loş koridorda yürürken üstümdeki kanlı gömleğin düğmelerini çözmeye başladım. Yeraltındaydım, ait olduğum yerde.

Gökyüzü uzaktı, o da olması gerektiği yerdeydi.

Yeryüzündekiler, yeraltındakileri sadece ölüler sanırdı.

Yeryüzündekiler sadece yeraltındakilerin katilleriydi.

Her savaş bir katliam, her kurtuluş bir kanıştı. Her şeyin sonunda kazanan tek şey yeraltıydı.

Yıkık bir kazanç.

Yeraltındaki odama vardığımda üstümdeki gömleği yere fırlattım. "Çık odadan," dedim karşımdaki genç güzel kadına hiç bakmadan.

"Ama..."

"Çık güzellik." Genç sarışın kadın daha fazla zorlamadan yatağın üstüne bıraktığı sabahlığını üstüne geri giyindi.

"Bu aralar bir sıkıntın mı var senin?" Sarışının sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Dünyadaki tek sıkıntı benim, ne sıkıntım olabilir?" Ona göz kırpıp kendimi yatağıma attım.

"Odana kimseyi almadığını duydum, buna sadece gülerek karşılık verdim ve gelip kendim görmek istedim ama haklılarmış." O konuşurken gözlerimi yumdum, başım ağrıyordu. "Gerçi neden konuşuyorsam, adımı bile hatırlamıyorsundur."

"Bana hiç adımı söylemedin, ben duyduğum bir şeyi kolay kolay unutmam." Genç kadın daha fazla konuşmayarak odadan çıktı.

İki gündür kimseyle birlikte olmuyordum ve bu benim için rekor sayılabilirdi. Kimseyi istemiyordum.

Gözlerimi her kapattığımda bana yeryüzündeki parlak gökyüzünü hatırlatan gözleri görüyordum. Bu normal değildi. Ben yapım gereği çok fazla bir şey hissedemezdim.

Kapım açıldığında yine Tarık'ın geldiğini biliyordum. "Az önce sen bir kadımı gönderdin mi? Yoksa benim Elf gözlerim yanlış mı gördü?" Sorusuna cevap vermedim çünkü tam da öyle olmuştu.

Birden yatağa atlayıp elini alınma koyduğunda gözlerimi açtım. "Ateşin de yok, alt takım mı bozuldu? Vaden mi doldu? Şarjın mı bitti? Ne oldu?"

"Tarık, siktir git başımdan." Sözlerimle oflayarak elini anlımdan çekti ve arkasına yaslandı.

"Ben bizim enişteyi arayacağım, normal değil senin bu hallerin. Bir haller var sende. İki gündür yemeden içmeden kesildin, dalıp dalıp gidiyorsun. Ne oldu sana amına koyayım!"

"Abart biraz daha."

"Yok, eminim ben. Var sende bir haller. Kara sevdaya düşmüş olabilir misin? Ama bu da bozulduğunun göstergesi, hani denek insandın sen? Gerçi Aşkın da âşık oldu ama seninki daha farklı. Sen has deneksin, o yüzden bu çok mantıksız. Seni hemen enişteye götürelim, seni bir cihazlardan geçirsin bir şeyler yapsın." Tarık'ın abartılı tepkilerini kısık gözlerimle izledim.

"Boş boş konuşma." Yanımdaki yastığı yüzüne vurduğumda biraz sert davranmış olacağım ki yataktan düştü.

"Hay amına koyayım ya! Siz unutuyorsunuz herhalde benim narin bir insancık olduğumu! Beynim zonkladı! Kardeş katili olacaksın."

"Sonunda kardeşim olduğunu kabullendin demek." Sözlerimle hemen ciddileşti. Yanıma geri oturdu ve yastığı da kucağına aldı.

"Oradakilerin hepsini neden öldürdün?"

"Yoksa onlar beni öldürecekti." Benim için öldürmek basitti.

Azrail iş ortağımdı.

Bense şeytanın önünde şapka çıkaracağı bir silahtım sadece.

Silah olmak için doğmuştum. Beni azat edecek başka bir yolum da yoktu.

"Rusları ne yapacaksın peki?"

"Bana tuzak kurmaya çalışıyorlar. O Vivien denen kadını bilerek karşıma çıkardılar. Başarılı askerlerini beni daha yakından gözlemlemek için gönderdiler. Onların

istediklerini yapacağım. Yani onlar öyle sanacak." Sözlerimle Tarık'ın kafası karışmıştı.

"Eee? Ne yapacaksın peki? Sonra ne olacak?"

"Davetlerine icabet edeceğim ancak istedikleri vakitte değil. Savaşları bittiğinde gideceğim. Beni o kargaşanın arasında esir almalarına izin vermeyeceğim." Ben onları esir alacağım, onu...

"E hiç gitmesen peki? Madem tuzaksa neden gidiyorsun ki?"

"Çünkü hep düşmanlarımı kendime daha yakın tuttum. Amaçlarımı bilmeliyim ki ona göre hamlemi oynamalıyım."

"He o mavi gözlü Rus için değil yani?" İmalı sorusuyla sessiz kaldım. "Ben savaşa falan gelmem! Ben denek değilim, öyle yerlere giremem. Adım falan da mimlensin istemem."

"Lan V'nin arkadaşı, mafyanın kayınçosusun, benim de kardeşimsin. Ve burada Rus mafyasının ortasındasın. Sen adının temiz olduğunu mu sanıyorsun amına koyayım!" Sözlerimle bir süre düşündü.

"Olsun, ben gelmem!"

"Gelmezsen gelme. Seni çağıran yok zaten," dediğimde bu sefer o bana yastığı atmaya çalıştı ama ben daha havadayken yakaladım.

Bu sefer kinlenerek yastıkla beni boğmaya çalıştı, onu istesem tek bir hamlemlle karşıdaki duvara fırlatabilirdim ama bir süre debelenmesine izin verdim.

En sonunda yorulup nefes nefese yanıma oturdu, eli göğsüne gitti. "Tamam ben de şıpsevdi bir insanım da, ben bile senin kadar değilim! Ayrıca sen deneksin! Numara yapıyorsun değil mi?" Tarık'ın sorusuyla sessiz kaldım.

Beni tanıyan herkes bu duruma bir tarafıyla güler ve inanmazdı. İşin doğrusu ben de aynı şeyi yapardım ama şu an yapamıyordum.

"Yanımdaki de büyük ihtimalle sevgilisi değil, görev arkadaşı," dedim gerginliğim biraz da olsa azalırken.

"Sanki sana fark ediyor amına koyayım! Nefes alsa yeter sana..." Tarık bana saydırırken bakışlarımı gördüğünde sustu.

"Sana bir koyarım, görürsün koymayı." Tehdidim hemen işe yararken sustu ama Tarık çene ishaliydi ve konuşmasa duramazdı.

"O güne dair şeyleri düşünüyorum, birleştirmeye çalışıyorum ama..." Onun sözlerini kestim.

"Sen bir şey birleştirmeye çalışma mümkünse." O günden beri saçma sapan teoriler üretiyordu. Dün, Vivien'in bir uzaylı olduğunu ve bu sayede beni büyülediğini söylemişti. Bunu çok inanarak söylemişti.

"Peki sence ne var bu işin altında?" Sorusuyla omuz silktim.

"Viven'in altında mı?" Sorumla dehşet içinde bana baktı.

"Aman bana ne kadının altında ne olduğundan! Sen ne tür bir sapıksın ya. İki arada bir derede kadının altına mı baktın?" Tarık yine saçmalarken sinirle gözlerimi yumdum.

"Tarık, siktir git. Gözüm görmesin seni. Hatta dön sen, sevgilini özlemişsindir." Sözlerimle kaşları çatıldı, başını iki yana salladı. "Lan neden? Kendini yırtıyordun buraya benimle gelmemek için?"

"Sen kendini ne sanıyorsun? Padişah mı? Kanuni mi? Ben senin her istediğinde çağırıp gönderebileceğin cariyen değilim! Kendine gel! Hasekiyim ben! Köle değilim!" Onu sadece dehşet içinde seyrediyordum.

"Siktin başımı." Sinirle yerimden doğrulduğum anda yataktan korkarak kalktı. "Kaçma gel!"

"Pışık!" Tam yataktan çıkacağım an hızla kapıya ulaştı. Kendini güvene alıp kapının diğer tarafına geçti. Kafasını hafifçe odaya uzattı. "Bu devirde kimse padişah değil hükümdar değil." O keyifle şarkı söylerken ben yine kalkacakmış gibi yaptığım an kapıyı çarparak uzaklaştı.

Koridorda bağırarak şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Denek olmasaydım ben de Tarık gibi mal mı olacaktım? Sabır çektim. Neyse ki denektim.

Arkama yaslandım, kenarda duran paketten bir dal sigara çıkarıp yaktım.

O gün buraya para için gelmedikleri kesindi. O herif ben kalktıktan sonra masanın birincisi olmuş ama tüm parayı masada bırakmıştı. Vivien'in gitmesine izin

vermiştim çünkü biliyordum, o bana gelecekti.

Çok vahşiydi, Vivien ismine sahip olamayacak kadar...

Belki adı da gerçek değildi.

Belki o gerçek bile değildi. şüpheci tarafım her şeyi sorgularken, varlığından yeni haberdar olduğum diğer tarafımsa her şeyi siktir edip o kadını bulmamı söylüyordu.

Bu işin sonunda ne olacağını bilmiyordum ama o mavi gözleri her gün göreceğimi biliyordum.

Kapım yine tıklatıldığında içeri Murat girdi. Murat benim arkadaşım, suç ortağımdı. O benim aksime katil falan değildi, işine düşkün bir polisti. Hem Türkiye'deki işleri yürütmeye çalışıyor hem de bana yardım etmeye çalışıyordu. O görevine ihanet etmezdi, vatanına da. Sadece doğru olduğuna inandığı şeyleri yapardı.

"Selam," dedi elindeki dosyayı yatağıma atarken.

"Selam, senin gitmen gerekmiyor muydu? Türkiye'de işler karışık."

"Sabaha karşı döneceğim. Gitmeden önce şu Vivien denen kadını araştırdım biraz, Rus askeri diye geçiyor ama tüm bilgiler çok havada. Bir de yarın gideceğin şu saçma sirk gösterisinde de davetli listesinde adı var." Murat'ın sözleri ilgimi çekerken yerimden hızla doğrulduğum ve attığı dosyayı aldım. "Gitmeden önce bir kıyak geçeyim dedim."

"Neyin kıyağı bu?"

"Azrail'in Kılıcı'nın ilk görüşte âşık olmasının." Alayla güldü.

"Öyle bir şey yok, sadece ilgimi çekti." Aşkın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum, sevginin de nasıl olduğunu bilmediğim gibi.

"Sen aşkı bilmezsin ki, belirtileri söyle ben teşhis koyarım. Türkiye'ye dönmem gerek, işlerim var. Hadi eyvallah kardeşim." O giderken ben dosyayı elime aldım ve Vivien'in fotoğrafına baktım.

Sadece şimdiki halinin fotoğrafı vardı, geçmişiyile ilgili hiçbir şey yoktu. Sanki bir hayalet gibi, birden ortaya çıkmıştı.

Siyah beyaz fotoğrafta bile parlayan gözlerine baktım.

Gerçekten kimsin sen?

VUSLAT TOMRİS

Aynadaki halime baktım. Yasemin ve Zeliha arkamda durmuş, gülmemek için kendilerini tutuyorlardı.

Onların aksine ben bu görüntümden oldukça memnundum, geçen giyindiğim siyah, neredeyse kışımı gösterecek elbiseden çok daha güzeldi.

Evet, bir palyaço kıyafeti giyinmiştim. Saçlarımda kırmızı, kıvrırcık bir peruk, yüzümde renkli boyalar ve burnumun uzunca da kırmızı bir top vardı.

Beni yine çok seksi bir kadın kılığına sokacaklar diye çok korkmuştum ama neyse ki Levent Binbaşı palyaço olmamı istemişti, canım binbaşım.

"Ay çok yakıştı," dedi Yasemin ağzını kapatmaya çalışarak.

"Gülün, gülün siz." Onlara döndüğümde kırmızı parlak babetleri ayağıma geçirdim.

"Bu halde nasıl dikkatini çekeceksin ki? Şimdi o herifin yanında tavşan kostümüyle seksi kadınlar dolaşır." Zeliha'ya hak veriyordum, bu tipimle sadece çocukların dikkatini çekerdim ama bir itirazım yoktu. Bu kostümle en azından bana yiyecekmiş gibi bakamazdı.

Yasemin yatağın üstünde bağdaş kurarken heyecanla konuştu. "Acaba bu halde bile tanır mı onu?"

"Bu halimle rahmetli babam bile tanımazdı beni," dediğimde Zeliha yanıma ulaştı.

"Hadi git hakla onu, koçum." Omzuma iki kez vurdu.

"Belki de mavi gözlerini gördüğü an tanır," dedi Yasemin hayalperest şekilde.

"Sizinle oturup kız gecesi yaparak çene çalmak isterdim ama geç kalıyorum." Ben kapıya yöneldiğimde onlar da benimle çıktılar.

Askeriyede pek kadın asker olmazdı, çok nadir olurdu. Benim de tüm hayatım askeriye geçtiği için hiç kız arkadaşım olmamıştı. Onlarla henüz büyük bir

samimiyetimiz olmasa da sürekli birlikte vakit geçiriyorduk. Düşündüğüm kadar kötü değildi, hatta bazen eğlenceli de oluyordu.

Dün regl ağrısıyla yatakta dönüp dururken Yasemin bana sıcak su torbası hazırlamış, Zeliha da saçma sapan şeyler anlatarak ağrımı unutmamı sağlamıştı. Dağlarda, görevde geçirdiğim zamanlarda besinsizlikten ve yorgunluktan pek regl olmazdım, rahata erip olduğum zamanlarsa şiddetli ağrı çekerdim.

Aşağı indiğimizde salonda bir uğultu vardı, beni gördüklerinde tüm uğultu kesildi.

Burada evde olmamıza rağmen genel olarak hepimiz hep yeşil giyiniyorduk. Meslekten alışkanlık kalmıştı.

İlk gülmeye başlayan Hasan oldu, Tunç da onu takip etti. Diğerleri de gülmeye başladığında elimi belime koyup gözlerimi kısıtım.

"Gülmeye devam ederseniz sizi de balerin yaparım!" Levent Binbaşının uyarısıyla salondaki tüm gülüşler kesildi. Bana döndü ve yerinden kalktı. "Çok fazla dikkat çekici bir şey yapma, dediklerimi yapman yeterli. Anlaşıldı mı asker?"

"Anlaşıldı Binbaşım!"

"Güzel, seni Talip götürecekt. Sadece bir saat kalıp onunla birlikte döneceksin." Başımı olumluca salladım, Talip de ayaklandı. Dışarı çıkmadan önce neredeyse yere kadar uzanan montunu giyinip eldivenini taktı, bunlar yeterli gelmemiş olacak ki bir de atkı sardı boynuna.

Bakışlarımı gördüğünde durakladı. "Ne? Burası dağlardan daha soğuk. Sen öyle incecik şeyle üşümeyecek misin? Bir de açık alanda olacak."

"İki kat içlik giyindim," dedim içliklerime çok güvenerek.

"Ben de giyiniyorum da yetmiyor, hem de termal içlik. Neyse Levent Binbaşı uzaktan kötü kötü bakıyor çıkalım artık." Birlikte arabaya geçtik.

İçlik giymeme rağmen harbiden çok soğuktu. Arabanın camından dışarı baktım. "Millet bu soğukta incecik geziyor." Yanımızdan mini etekli bir kadın geçmişti.

"Buradakiler alışkın, sürekli de vodka içiyorlar, içleri ısınıyordur. Sana da alayım istersen, biraz ısın." Talip'in sözleriyle hemen yüzümü buruşturdum.

"Ben alkol içmem, ısınmak için bile. O kolonya benzeri şeyi içeceğime şerefimle üşürüm daha iyi." Sözlerimle Talip bana yandan kısa bir bakış attı.

"Kırvem sen vodkayı nasıl şerefe bağladın?"

"Nerden kirven oluyorum lan senin?"

Yolun geri kalanı boyunca birbirimize ustaca laf sokmaya devam ettik. Bir ormana yakın durduğunda etrafa bakındım.

İlerideki ışıklar buradan görünüyordu, etraf rengarenkti. Yerler ve ağaçlar kar doluydu. Üzgünce ayaklarıma, bez babetlerime baktım.

"Götün donacak he," dedi Talip de.

"Sana ne lan benim götümünden?" Ben arabadan inerken o arkamdan söyleniyordu.

"Sonra da kırvem deyince kızılıyorsun, kirvesin işte." Ona cevap vermeden arabanın kapısını sertçe kapattım.

Etrafta insanlar vardı, sirk alanına doğru yürüyorlardı. Ayaklarım yere değdiği an üşümeye başlamıştım. Neyse ki babetin içine de patik giyinmiştim.

Yüzümdeki makyaj yüzünden sürekli gülümseyen Joker gibi duruyordum. Ayaklarım donduğu için hızlı hızlı yürüdüm insanların olduğu tarafa doğru. Koca bir panayır kapısı yapılmıştı, önünde bir sürü güvenlik vardı.

İçeri gireceğim an biri kolumdan tuttu, yüzüne yumruk atmamak için reflekslerimi epey bir kontrol altına almam gerekmişti.

"Как вас зовут?" (Adın ne?) İri kel adamın sorusuyla sahte adımı söyledim.

"Vivien Fedorov." Elindeki listeye kısa bir bakış atıp yana çekildi.

İç tarafa geçtiğimde etrafı izledim. Atlı karıncadan, gondola, korku tüneline kadar her şey vardı. Koca bir sahne ve her tarafta standlar vardı. Gözlerimi kısarak o standlarda ne sattıklarını anlamaya çalıştım, oyuncak satmadıkları kesindi.

Sirk göstericileri, konuklar, maskeli insanlar, ne ararsan vardı. Sadece çocuklar yoktu. Ayrıca burada usturuplu olan tek palyaço da bendim. Yanımdan geçen jartiyerli palyaçoğu gördüğümde eğilip saten babetlerime baktım.

Bu soğukta nasıl götleri donmuyordu onu düşünüyordum.

İnsanların yarısı kendisini kamufle etmiş yarısı da normal halleriyle gelmişlerdi. Azrail'in Kılıcı değişik bir kılığa girmişse onu nasıl bulacağımı merak ediyordum. Gerçi o kolay kolay kılık değiştirmezdi. Ağır abiydi kendileri.

Etrafta gezinirken çok dikkat çekmemeye çalışsam da kabak gibi parlıyordum milletin ortasında. Yanımdan geçen bir palyaçonun elindeki dört toptan ikisini aldığımda tangalı adam bana kötü kötü baktı. Tövbe tövbe.

Gülümseyip topları elimde çevirmeye başladım. Bir yandan etrafı inceleyerek yürüyor, bir yandan da topları çevirmekle uğraşıyordum.

Bu sırada sahneye bir adam çıktı ve Rusça konuşmaya başladı. "Bu gece burada olduğunuz için teşekkürler! Keyifli bir gece geçireceğinizi umut ediyorum. Aramızda çok önemli isimler var, kendilerine burada oldukları için teşekkür ediyorum. En büyük teşekkürümü de isteğimizi kırmadan buraya gelen Kuzentsov'un yeni liderine etmek istiyorum!" Takım elbiseli adam konuşurken Azrail'in Kılıcı'nı işaret ettiğinde sonunda onu görebildim.

Dakikalardır neden göremediğim de belli olmuştu, etrafı insan doluydu. Geneli de aşırı seksi kadınlardı.

Çelik adama doğru elindeki viski kadehini kaldırdı. Adam konuşmaya devam ederken ben de stantların yanından geçiyordum.

Silahla balon vurma oyunu vardı ama balonların yerinde manken kafaları vardı. Ödül de kenara yazılmıştı. 100 Koruma, 2 Kaplan... En büyük ödülde de kimyasal silah vardı.

Yok devesinin nalı! Olmadı atom bombası verin. Ruh hastaları. Böyle şeyler cidden yaşıyordu ve buradaki insanlar da en az dağdakiler kadar iğrençti.

Yeterince kalabalık bir alana geldiğimde gözlerimi Azrail'in Kılıcı'na diktim. Üstünde yine siyah bir takım elbise vardı ve karşısındaki başka takım elbiseli adamla konuşuyordu. Ciddi ciddi konuşurken yanındaki şeytan kostümlü kız da Çelik'i elliyordu.

Kız en sonunda elini Çelik'in kasıklarına indirdiğinde Çelik adamla konuşmaya devam ederek kızın elini hafifçe tutarak kendisinden uzaklaştırdı. Kaşları çatılırken

sinirli gözüküyordu ama karşısındaki adama mı yoksa onu elleyen kıza mı sinirlenmişti emin değildim.

Beni de insan içinde elleseler ben de çok sinirlenirdim.

Çelik konuşmaya devam ederken ben onu izliyordum çünkü bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu ancak bana ulaşmamalıydı. Zaten bu sebeple kalabalık alanlarda duruyordum.

Bu sırada bacağıma bir şey çekiştirirdi. Aşağı baktığımda cüce bir adam gördüm. Parlak kıyafetlerin içinde beni bir yere çekiştirmeye çalışıyordu. Bacağıma kendime çektim.

Sinirle kaşları çatıldı ve sahneye çıkmak üzere hazırlanan palyaçoları gösterdi. Başımı iki yana salladım hemen ama o tekrar paçamı tutarak beni çekiştirmeye devam etti.

Parlak pantolonum üstümden düşmesin diye belimdeki lastikli kısmı sıkıca tuttum cüce beni sürüklerken.

Beni sahnenin yanına çektiğinde diğer palyaçoların yanına getirmişti ve tam bu an beni bu sefer arkamdan öne doğru itmeye başladı. Elleri kalçamın hemen altındaydı.

"Не трогай мою задницу!" (Götümü elleme! Götümü elleme!) Cüce bağırışımı umursamadan beni sahneye diğerleriyle birlikte resmen fırlattı.

Geri dönecektim ama sinirli, bıyıklı cüce bana kötü kötü bakıyordu.

Etrafıma baktım, hareketli bir müzik çalıyordu ve palyaçolar dans ediyordu. Hemen bir tanesinin yanına geçtim dikkat çekmemek için.

İnsanlar sahneye bakmaya başlamışlardı ve ben hayatım boyunca hiç doğru düzgün dans etmemiştim. Yanımdakinin yaptığı hareketleri yapmaya çalıştım, kolunu bacağıma sallıyordu. Ben de onu taklit etmeye çalıştım ama tabii pek beceremedim.

Sahnenin dışına baktığımda Azrail'in Kılıcı'nı gördüm, bana bakıyordu. Hem de aşırı dikkatli şekilde.

Oha! Herif cidden beni gözlerimden tanımış mıydı?

Kolumu bacağıma saçma sapan sallarken hareketlerim yavaşladı kısa bir an, Çelik sahneye doğru birkaç adım attı daha yakından izlemek için.

Hemen yanımdakinin hareketlerini taklit etmek için yanıma bakmıştım ki bir de ne göreyim...

Yanımdaki en kapalı palyaço, üstündeki kıyafeti çıkarmış, yarı çıplak şekilde poposunu millete dönmüş twerk yapıyordu.

Çüş!

Bu sahnede daha fazla duramayacaktım.

Önüme döndüğümde yine bana dikkatle, çatık kaşlarıyla bakan Çelik'i gördüm. Dans etmeye çalışarak arka sıralara geçmeye çalıştım. Çaktırmadan sahnenin arkasına doğru ilerlemeye çalışıyordum.

En sonunda en sonuna geldiğimde, aradaki yüksekliği umursamadan kendimi sahneden aşağı attım. Karlı zemine düştüğümde takla attım. Neyse ki kar düşüşümü yumuşatmıştı.

Hızla koşmaya başladım, bence yeterince ilgisini çekmiştim artık gidebilirdim. Çıkışa doğru yürüyeceğim sırada bana doğru gelen iki korumayı gördüğümde hızla yönümü değiştirdim.

Koşarken burnumu da düşürdüm.

Koştuğum yönde bana doğru gelen kişiyi gördüğümde durdum. Çelik bana doğru emin adımlarla yürüyordu. Etrafıma bakındım.

Şu an tam korku tünelinin önündeydim.

Kendimi korku tüneline attım.

Burası aynalarla kaplı, labirente benzeyen bir korku tüneliydi. Mavi ve kırmızı ışıklar vardı içeride ama o kadar kısıktı ki bu ışıklar önümü görmekte zorlanıyordum.

Hızlı hızlı aynaların arasında yürürken çok ses çıkarmamaya çalışıyor ve tünelde bana yakın biri var mı diye etrafımı dinlemeye çalışıyordum.

Aynaların arasında yürürken önüme çıkan iskeletle geri sıçradım. Cadı gülüşleri yankılanmaya başladı bu sefer.

İçimden nas felek okuyarak yürümeye devam ettim.

Sessizce ilerlerken birden ensemde bir nefes hissettim.

**"Ты думал, что сможешь сбежать от меня?" (Benden kaçabileceğini mi sandın?)
Bu oydu, Azrail'in Kılıcı.**

Herif o kadar sessizdi ki, çok dikkatli olmama rağmen dibime gelene kadar anlamamıştım.

Ona cevap vermedim, karşımdaki aynaya baktım, tam karanlığın içinden çıktığı için onu görememiştim ama bana yakınlaşmıştı ve artık aynada gözüküyordu.

Eli kafamdaki peruğa gitti, kırmızı peruğu hızlıca kafamdan çıkarttığında siyah saçlarım omuzlarıma döküldü.

Tam kaçmak için hamle yapmıştım ki beni belimden tutarak durdurdu. Aynadaki yansımama bakıyordu, gözlerime.

Başını hafifçe eğdiğinde derin bir nefes çekti içine. Beni kokluyordu.

Herif köpekti galiba.

Hemen kaçmam gerekiyordu, beni şimdi yakalarsa tüm planlarımız değişirdi. O zaman Rus askeri olmadığım kısa süre içinde ortaya çıkardı.

"хорошая девочка." (Uslu kız.)

Mal.

Dirseğimi hızla geriye doğru itip ona vurdum ama o hareket bile etmedi. Cidden güçlü ve dayanıklıydı. Hem de gerçek olamayacak kadar.

Bir kez daha vurdum ve bana sarılı kolundan kurtuldum. Ona döndüm, boyu çok uzun olduğu için ona bakarken kafamı kaldırmam gerekiyordu.

İkimiz de hiçbir şey söylemedik, bu sefer geçen ki gibi sorular da sormadı. Sadece beni izledi, hem de avını izleyen sinsi bir kurt gibi.

O beni izlerken ben de sanki aynı onun gibi kitlenmiş şekilde ona baktım. Birden koşmaya başladığımda, önümdeki aynaya çarpmaktan son anda kurtuldum.

Hızlı hızlı koşarken, aynaların hepsi birbirini yansıttığı için onu görmeye devam ediyordum. Koyu gözleriyle dikkatlice bakarak orada durmaya devam etti. Bir adım

bile atmadı.

Ruh hastası, psikopat.

Tünelden sonunda çıktığımda etrafta beni kovalayacak birilerini aradı gözlerim ama kimse yoktu. Sirk alanının çıkışına kadar koştum ve Talip'i görene kadar da koşmaya devam ettim.

Arabaya nefes nefese bindiğimde o da hızla gaza bastı. "Bizi takip etmediklerinden emin ol," dediğimde başımı olumluca salladı.

"Ne oldu orada?"

"Hiç sorma, az daha müstehcen bir palyaço olacaktım." Orada yaşadığım tramvayı bir ben bir Allah bilirdi. Bunlar ne manyak insanlardı, ne gereksiz şeylerle uğraşıyorlardı.

"Nasıl yani?"

"Sorma Talip sorma, bu görev bitene kadar kötü yola düşeceğim." Sözlerimle güldü, halbuki ben çok ciddi dim.

"Yine mi peşine takıldı?"

"Keşke peşime takılsa. Herif bildiğin sapık, durup durup bana kitleniyor. Bir şey de yapmıyor, mal mal bakıyor sadece."

"Bu halinle bile hoşuna gittiysen, herif cidden normal değil." Talip başımı sallayarak beni onayladı.

"Çok konuşma, namusumu zor kurtardım. Bu adam beni esir aldığı anda neler yapar!" Derince ofladım.

"Harbiden ya, o kadar önemli görev dediler geldik. Çok sıkılıyorum burada. Ben çatışmalara girmek istiyorum, hareket istiyorum, aksiyon istiyorum." Talip'in sözleriyle sinirlendim.

"Git çık karşısına, sana da yiyecekmiş gibi baksın görürüm ben aksiyonu. Düşün, adam birden beliriyor ve gözlerine kilitleniyor! Bön bön bakıyor!""

Arabayı sürerken bir süre sessiz kaldı. Yolun geri kalanında da şaşırtıcı şekilde hiç konuşmadı.

Kaldığımız eve yakınlaştığımızda başımı ağır ağır salladı. "Düşündüm, çok korkunç."

"Dakikalardır bunu mu düşünüyorsun? Ne yaptın hayal mi ettin?"

"Tüylerim diken diken oldu, herif zaten normal değil. Denek falan diyorlar da bu adam şimdi normal insan değil. Ya başka bir şeyse?" Gözlerini irileştirerek sorduğu son soruyla sabır çektim. "Bakma hiç öyle, adam hiç normal gözüküyor. Bak ben diyorum, ortaya çıktığında Talip dediydi dersin."

"Tamam Talip adam cin çıkarsa direkt bunu düşüneceğim."

Eve girdiğimizde salon sessizdi, herkes uyumuştı. Sadece Levent Binbaşı masada oturuyordu.

Selamımı verip karşısında durdum. "Dikkatini çektim, beni takip etti ama onunla hiç konuşmadım."

"Güzel, şimdi biraz dinlen. Yarın yorucu bir gün olacak."

"Emredersiniz Binbaşım!" Üst kata, kızlarla kaldığım odaya girdim. Üstümü çıkartıp yarım saat boyunca makyajı temizlemek için uğraştım.

Zeliha bir ara uyanmış ve söylenerek geri yatmıştı. En sonunda yatağa girdiğimde uyumak için çok zamanım kalmamıştı. Birkaç saate uyanmam gerekiyordu.

Yarın ona esir düşecektim.

Bu planlı bir esarette olsa yine de olacakları düşünmek beni geriyordu. O manyak herif her şeyi yapabilecek potansiyele sahipti.

Savaş meydanlarına alışkındım. Kana, acıya, kayıplara alışkındım. Şimdi yine bir savaş meydanına gidecektim ama bu savaş benim değildi. Bu savaş bize ait değildi. O yüzden orada savaşmayacak, sadece gösteriştten elime silah alıp çatışmış gibi davranacaktım.

Hepimiz erken uyanmaya alışkın olduğumuz için daha gün doğmadan kahvaltı hazırdu. Levent Binbaşı yemek işini Hasan ve Tunç'a vermişti. Talip'e de bulaşıklar kalmıştı. Üçü de burada olmaktan çok mutsuzdu.

Levent Binbaşı kahvaltıyı sabahın altı buçuğunda hazır istiyordu. Hazır şekilde mutfağa girdim, asıl savaş bu mutfakta dönüyordu. Hasan'ın her tarafı un olmuş, Tunç sebzeleri doğrarken elini kesmiş, Doruk da masayı hazırlama telaşına düşmüş koşturuyordu.

Kolumu kapıya yasladım ve onları izledim. "Çalışın köleler!" Üçü de bana aynı anda kafasını çevirdi.

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Hasan üzgünce.

"Sus yoksa ben senin bir taraflarını kıracağım, elin çalışsın azıcık lan!" Tunç ona kızarken ben de onları izlemeye devam ettim.

Hissettiğim hüznle gözlerimi kısa bir an yumdum. Selçuk, Olcay ve Turgut... Onlar da böylelerdi. Görev dışında birlikte olduklarında birbirilerine sataşmadan duramazlardı.

Kalbime çöken ağırlıkla kendime gelmeye çalıştım, sırası değildi. Bugün kendimde olmam gerekiyordu. Zaten her gece kabuslarımda o anları tekrar tekrar yaşıyordum.

"Sen neden hazırlandın? Kahvaltıya kalmayacak mısınız?" Tunç'un sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Gitmemiz gerekiyor, geç bile kaldık." Tam ben konuşurken Teo ve Kubat içeri girdiler.

"Beyefendinin cilt bakımının bitmesini bekledik," dedi Kubat gergince.

"Sadece yüzümü yıkadım!" diye çıkıştı hemen Teo.

"Senin yüzün ay zemini mi düdük? Beş karış suratını yıkaman bir saat mi sürdü?" Kubat'ın sözleriyle Tunç gülmeye başlayacaktı ki Kubat başını ona çevirince hemen ağzını kapattı ve duruşunu dikleştirdi.

"Kahvaltı yapıp öyle gidin komutanım," dedi yağcılık yapmak için. Elindeki salata tabağını da bize doğru uzattı.

"Az önce onları doğrarken elini kesti, sebzeler kan oldu. Sonra onları çöpe atmak yerine sudan geçirdi, bence yemeyin komutanım." Sözlerimle Kubat sinirle Tunç'a baktı.

"Sizin bu beceriksiz hareketlerini daha sonra cezalarımıla ödüllendireceğim. Merak etmeyin. Hadi geç kalacağız, gitmemiz gerek."

Daha fazla vakit kaybetmeden dışarı çıktık, yolumuz biraz uzun sürecekti. Talip de kalkmış ve arabayı hazırlamıştı. Rusların gideceğimizden haberi vardı ama biraz geç dahil olacaktık.

Arabanın arka koltuğuna geçtiğimde Teo da yanıma oturdu. "Gergin misin?"

"Hayır." Sürekli diken üstünde yürümeye alışkındım.

"Bu biraz alıştığımızın dışında bir durum. Dikkatli ol, ne olursa olsun sana zarar vermesine izin verme. Levent Binbaşının aklından neler geçiyor bilmiyorum ama askerini tehlikeye atmaz. Seni geri almamız çok uzun sürmez."

Nedense ben aynı şeyi hissetmiyordum. Bakışlarımı kar manzarasıyla kaplı cama çevirdim. Bu görev düşündüğümünden daha kasvetli ilerliyordu. Daha yeni arkadaşlarımı kaybettikten ya da acımdan değildi bu kasvet.

Sanki bir şeyler yanlış gidiyordu.

Ya da direkt almaya çalıştığımız adamın kendisiydi yanlış.

On saate süren yolumuzun ardından Rusya, Ukrayna savaşının yoğunlukta olduğu bölgeye gelmiştik. Sınır bölgesindeydik.

Dördümüz arabadan inip burada bizimle iletişime geçen komutan Igor Lebedev'in yanına gelmiştik. Bizi gördüğünde pek memnun olmamıştı sarışın komutan.

"Geç kaldınız!" Rusça söylenmesiyle Kubat bizden bir adım öne geçti.

"Biz burada sizin savaşınız için bulunmuyoruz, neden burada olduğumuzu iyi biliyorsunuz. Bir komutan olabilirsiniz ama bizim komutanımız değilsiniz." Dört asker Rus silahlı kuvvetlerin arasında girmiş bir de ahkam kesiyorduk!

Bizimkisi de akıl işi değildi, zaten olamazdı da.

"Burada olmanıza izin var ancak işimizi berbat etmenize yok, o yüzden sakın yanlış bir şey yapmaya kalkışmayın! Sonuçları sizin için çok ağır olur!" Sarışın öfkeli adam

konuşup arkasını döndüğünde başka bir Rus askeri bize silahlar ve formalar getirdi. İstemeye istemeye olsa da Rus bayrağı olan formayı giyindim kıyafetlerimin üstüne.

"Şimdi ne yapacağız?" Soruyla Kubat bana döndü. Kolundaki saate baktı.

"Bir süre oyalanacağız, birilerini vurmanıza gerek yok ama vurulmayın da. Azrail'in Kılıcı'nı buraya sahte bir destek için çağırdılar ama onun da destek olacağını sanmıyorum. Gelmemesi olasıdır da var. Şu an önemseyemediğim tek şey sizlerin canı, sizin de öyle olsun. Birbirimizden uzak noktalarda olalım." Kubat'ın sözünü dikkatle dinledik üçümüz de.

"Emredersiniz komutanım!"

"Hadi göreyim sizi askerlerim." Dördümüz de çatışmaların yaşandığı farklı bölgelere doğru ilerledik.

Tüfeğimi alıp bir kayanın arkasına, bir Rus askerin yanına geçtim. Çatışmaya dahil olmadığım için bana kötü kötü baktı.

"Tekniklerin yanlış, tüm mermileri boşa atıyorsun," diye söylendim ama adam pek takmadı.

Burada çok durmamamız gerekiyordu ama Azrail'in Kılıcı henüz gelmemişti. Yanımdaki asker kafasına yediği kurşunla can verirken gözlerimi yumdum.

Karşı taraf epey bir kalabalıktı ve çatışmanın sıcaklığı daha da devam edecek gibiydi.

Etrafıma bakındığımda Teo'yu gördüm, ilerideydi. Etrafında çok fazla ölü vardı, Teo savaşa dahil olmak zorunda kalmıştı. Hemen dibinde bir düşman vardı.

"Teo!" Bağırarak silahımı kaldırdığımda kolumda keskin bir acı hissettim.

Teo arkasındakini fark ettiğinde kayanın arkasına saklandım tekrar. Sadece kolumdan vurulsam da bu bir sıyrık değildi, kurşun kolumda kalmıştı. Etrafıma bakındım, diğerlerinin durumu da benden aşağı değildi.

"Yemin ederim bok yoluna gidiyoruz!"

Bu bizim savaşımız değildi ama silah arkadaşlarımı öldürmelerine izin veremezdim.

Talip de çatışmaya girmek zorunda kalmıştı çünkü ona ateş eden çok fazla kişi vardı. Kayanın arkasından silahımı çıkartıp Talip'i vurmaya çalışanları bulmaya çalıştım.

Tam bu sırada araziye bir bomba düştü. Çok fazla bomba atılıyordu ama bu çok yakınımıza gelmişti. Kulaklarım çınlarken arkasında olduğum kaya kırıldı. Bedenim geri doğru savrulurken tüfeğimi düşürmemeye çalıştım.

Olduğum yerden kalkmaya çalışırken üstüme ateş açılmıştı, bu sefer de bacağımdan vurulmuştum. Acıyla yüzüm buruşurken yerimden doğrulmaya çalıştım. Teo bana vuranlara ateş ediyordu.

Kubat komutanım yoktu, Teo ve Talip'i görebiliyordum ama onu göremiyordum. Onun gittiği bölge, düşmanlara en yakın olunan bölgeydi.

Yakınımıza birkaç bomba daha atıldığında artık göz gözü görmüyordu. Artık ne Teo'yu ne Talip'i görebiliyordum.

Gözümün önüne o korkunç gece geldi, tüm arkadaşlarımı kaybettiğim gece. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Kan kaybediyordum ve iyi değildim.

İlerlemeye çalıştığımda yine yakınımnda patlayan bir bombayla savaş meydanının tam ortasına savruldum.

Yerimden zorlukla doğrulduğumda artık idrak etme seviyemi kaybetmek üzereydim.

Büyük bir bomba düştü önümdeki araziye. Düşmanlar yere düşen dumanla birlikte bir sis perdesinin arkasına gömüldüler.

Yüzümdeki yaralar, vücudumdaki kurşunlar artık takatimi tüketirken yeşil kamufle formamın içinde, düşmanların arasında bir bayrak gibi parlıyordum.

Etrafıma bakındım, bizden kimse kalmamıştı.

Herkes ölmüştü.

İçinde olduğum savaş alanına baktım. Patlayan tanklar, ölü bedenler ve kana bulanmış topraklar. Gözümden bir yaş düşerken kayıplarımı seyrettim. Kaskım düşmüştü, omuzlarıma dökülen saçlarımda kan vardı ama o kan benim değildi. Yerdeki karlar beyaz değildi, kan kırmızısıydı.

Yolun sonuna gelmiştim.

Kaybetmiştik.

Sis ve ateşin arasından bana yşşşyen bir beden gşrdşm, iri ve simsiyah formaların içinde duran bir bedendi. Benim yeşil asker formamın aksine onun şstşnde simsiyah fazla teknolojik duran bir giysi vardı. İriliğinden bir adam olduğunu anlayabiliyordum.

Tam şnşmde durduğunda Rusça konuşmasını bekledim ama o Tşrke konuştu, beni tanıyordu.

"Yolun sonuna geldiniz, Azrail'in kılıcına kafa tutmak da anca Rusların yapacağı bir aptallık." Benimle değil, kendisiyle konuşuyordu. Eli sertçe koluma gitti ve beni kendisine çekti. Bu sefer Rusça konuştu. "Bu saçma savaşı burada bitiriyorum ve seni de esirim olarak alıyorum."

Her şey yeni başhyordu.

Bu kahraman bir askerin ve dşnyaca aranan Rusya'nın yeraltı mafyasının sahibi olan Azrail'in Kılıcı'nın hikayesiydi.

5.Bölüm: BENİM GÜZEL ESİRİM

Bol bol yorum yapmayı ve oy bırakmayı unutmayın aşklarım 💧

Darkest Hours - Daniel Ciurlizza

V BÖLÜM
BENİM GÜZEL ESİRİM

cheaftersex & isyandaaskofficial

İSYANDA AŞK

CEREN MELEK

5.BÖLÜM: BENİM GÜZEL ESİRİM

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Karşımdaki kadını inceliyordum. Baygın hâldeydi. Dalgalı kuzguni saçları omuzlarına dökülmüş, dudakları büzülmüştü. Baygın hâldeyken bile çok hırçın ve asiydi. Kaşları derince çatılmıştı. Beyaz teninin her tarafı yara bere içindeydi.

Nasıl bir oyunun içinde karşıma çıkmıştı bilmiyordum ama bu oyunu burada bitiriyordum. Ne planlıyorlarsa işler istedikleri gibi gitmeyecekti. Onu sadece esir almayacaktım, onu tamamen alacaktım.

Yüzüne düşen saçlarını hafifçe arkaya attım. Huysuzlanarak dudakları biraz daha büzüldü.

Sikeyim.

Gördüğüm en güzel şeydi.

Ben onu izlerken içeri Tarık girdi. Beni gördüğünde eli kapıda kaldı. "Sen baygın kıza mı hâlleniyorsun lan?"

Elimi saçından çekip arkama yaslandım. "Boş boş konuşma."

"Bak iki üç gündür eline kadın eli değmedi diye kafayı yediysen söyle bana. Baygın kızın saçını ellersen seni döverim, öküzün trene baktığın gibi bakıyon kıza!" Tarık söylene söylene kapıyı kapattı. "Bu kızı esir olarak almadın mı sen? Böyle biblo gibi izlemek için mi aldın?"

"Çok konuşuyorsun Tarık, diğerleri ne durumda?"

"Sadece bir tanesini alabildik. Onu da konuşturmaya çalışıyoruz, kendisine gelmesini bekliyoruz. Sen de oturup kızın uyanmasını mı bekleyeceksin?"

"Ne yapmamı istersin Tarık?"

"Ne bileyim, konuşturmak için işkence falan? Lan Ateş eniştem zamanında Aşkın'ı canlı canlı ameliyat ettirmişti." Derin bir iç çekti. "Hey gidi günler hey. Neyse, sen bu kıza nasıl bir işkence taktığı uygulamayı düşünüyorsun?"

Sorusuyla Vivien'i izlemeye devam ettim. "Fiziksel bir acıyla onu konuşturamazsın."

"Bunu nereden anladın? Kız senin asker arkadaşın mı? Gerçi sen askere de gitmemişsindir, asker kaçağısındır kesin. Ben askerliğimi on iki ay Diyarbakır'da yaptım!"

"Bir yerden anlamadım, sadece tahmin."

"Tamam o zaman, ben aksini iddia ediyorum. Bence işkenceyle onu zorlayabiliriz." Konuşurken alttan alttan da tepkimi ölçüyordu.

Göt herif, sanki ben onun aklından geçenleri anlamazdım.

"Tamam, iddiaya girelim. Kazanırsam isteyeceğim şeye hazırlıklı ol ama."

"Yani ona işkence edeceksin, öyle mi?"

Tarık'ın sorusuyla sessiz kaldım.

"Tarık, siktir git başımdan."

"Gitmiyorum. Hanımefendiyi uyandır artık, neden uyandırmıyorsun? Kıyamadın mı?" Tarık susmadan konuşmaya devam ederken yüzümü ovuşturdum sinirle.

"Dua et kardeşimsin, dua et."

"Değilim, araştırmanı öneririm. Değilim." O kendisini yırtarken Vivien de uyanmaya başlamıştı. Onu buraya getirmeden önce, helikopterde ameliyat ettirmiştim. Vücudundan iki tane kurşun çıkarılmıştı. Epey de kan kaybetmişti. Şu an bu şekilde oturmamalı, doktor gözetimi altında olmalıydı.

Elleri bağlıydı ama diğerlerine yaptığım gibi zincirle değil, bir halatla bağlamıştım onu.

Kuzentsov'da sözümü geçiriyor olabilirdim ama bu yine de gözlerin üstümde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Benim başlarına geçmemden memnunlardı çünkü aradıkları tam da bu şekilde bir canavardı.

Beni tuzağa çekmeye çalışan bir askeri ameliyat ettirmem de Boris'in ilgisini çekmişti. Boris, Kuzentsov'un yıllardır sahip olduğu en sadık adamlardan biriydi. Benden önce de Pavlik'in yanındaydı. En az benim kadar iri kıyım bir adamdı.

Boris sadıktı ama bu sadakat bir kişi için değil, Kuzentsov içindi.

Vivien uyanamadı, çok fazla yarası vardı. Kan kaybetmişti.

"Kız uyanmıyor, diğer tarafa giderse çok üzülürüm," dedi Tarık bir eli belinde Vivien'i izlerken. Söylediği şey beni rahatsız etmişti ve ben o kadar geniş bir adamdım ki kolay kolay hiçbir şeyden rahatsız olmazdım.

"Neden?"

"Sana feleğini şaşırtan bir kadın gördüm, ne demek neden?"

"Abart!" Sinirlenmeme sadece omuz silkerek cevap verdi. Oturduğum yerden kalktım. "Boris'in ya da başka birinin ona zarar vermesine izin verme."

Tarık çatılan kaşlarıyla bana baktı. "Onu işkenceyle konuşturmaya çalıştıklarında ne halt edeceğim?"

" *Onun işine Azrail'in Kılıcı bakacak, dokunmak yasak* diyeceksin." Tarık bu sefer dalga geçmedi, hatta ondan beklenmeyecek kadar ciddiye. "Doktoru da çağır, bir kez daha baksın."

"Boku yemişsin sen. Bu hareketlerinde ciddi misin yoksa beni mi trollüyorsun anlamıyorum!" Tarık söylenirken ben vakit kaybetmeden odadan çıktım.

Tam bu sırada Boris'le karşı karşıya geldim. Mavi gözleriyle, altın rengi ve üç numara saçlarıyla tam olarak bir Rus'tu. "Beni mi arıyordun?" Sorumla başını iki yana salladı.

"Şu esire bakmaya geldim."

"Onun icabına ben bakacağım. Anlaşıldı mı?" Sorumla sessiz kaldı.

"Orada o kadar asker varken neden onu seçtin?"

"En ortada olan oydu, ayrıca çekici kadınları sevdiğimi bilirsin." Pis bir sırıtışla omzuna iki kez vurdum.

"Ona bir şeyler söyledin," dedi şüpheli tavırları devam ederken.

"Ne kadar eğleneceğimizi anlattım. Sen beni mi sorguluyorsun Boris?"

"Hayır, sadece merak ettim. Öncesinde buraya gelmeleri ve sonra bir tuzağın ortasında karşına çıkması sence tesadüf mü?"

"Hayır, sanmam. Dertleri neyse öğreneceğim." Tam yürüyecektim ki Boris kolumu tutarak beni durdurdu.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kolumu tuttuğu eline baktım. İstesem kolumu tutmasını engelledim çünkü tutacağını anlamıştım. Ben her şeyi önceden sezerdim ama bazen bazı şeylerin gerçekleşmesine izin verirdim.

Bakışlarımı gördüğünde elini çekti. Hayır, Boris korkak bir adam değildi. Sadece beni tanımaya başlamıştı.

"Senin burada olmandan oldukça memnunum, üyeler de aynı şekilde. Ama sen bir Rus değilsin, bir Türk'ün başımızda olabilmesinin tek sebebi denek olman. Güzel şeyler yapacağına inanıyorum ama Kuzentsov'a bir yanlış yaparsan bunun altından sen bile kalkamazsın."

Alaylı bir ifade oluştu dudaklarımda. "Sen beni tehdit mi ediyorsun Boris? Sana şimdi burada durup bir Türk'ün neler yapacağını gösterirdim de dua et, dediğin gibi bir deneğim. Gücü severim Boris ama güçten daha çok sevdiğim bir şey varsa o da avlanmak. Avım olmak istemezsin." Boris'in yüzünde mimik bile oynamazken beni dikkatle dinliyordu.

Daha fazla orada durmayarak zindana benzeyen, eski koridorda yürümeye devam ettim. Kuzentsov yer altındaydı ama bu zindanlar onların da altındaydı.

Cehennem böyle bir yer olmalıydı.

Önünde durduğum kapıyı açtım, içinde yakaladıklarımızdan bir sağ asker daha vardı. Oradan sadece konuşturmak amacıyla iki asker almış ve uzaklaşmıştım. Beni bir savaşa çekmelerine izin vermezdim. Zaten en başından beri beni destek için değil de tuzak için çağırdıklarını biliyordum.

Askerin her tarafı kan içindeydi, Boris onu iyi pataklamıştı. Koyu gözlerini düşmanca üstüme dikti.

"Ты не очень похож на русского." (Pek Ruslara benzemiyorsun.) Sözlerimle alayla güldü, cevap vermedi.

"Как вас зовут?" (Adın ne?) Yine cevap vermedi, alayla yüzüme bakmaya devam etti.

İngilizce sordum ama yine cevap vermedi.

Beni anlıyordu, sadece cevap vermek istemiyordu.

"Buradan hiçbir ihtimalde sağ çıkmayacaksın ama sana daha vicdanlı bir ölüm sunuyorum." İngilizce konuştum.

"Bir tuzak hazırlarken amacınız neydi ve onu neden yerine getirmediniz? Ya da amacınız en başından beri esirim olmak mıydı?" Sorduğum sorularla sessizliği devam etti.

Koyu saçları, esmer teni ve koyu gözleriyle Ruslara değil, Türklere daha çok benziyordu.

"Senden DNA örneği alıp tüm aile ağacını dizmek bir saatimi bile almaz," dedim ve gerçekten öyleydi. Vivien ve karşımdaki adamın kanını aldırıştım helikoptere bindirdiğim an. Asker oldukları için bu bilgiye ulaşmak zor olabilirdi ama aramayı sadece Rusya'da değil aynı zamanda askerî bölgede de yaptıracaktım. Orada da çıkmazlarsa ikisinin de ya bir ajan ya da farklı bir ülkenin askeri olduğunu düşünecektim.

"Şu an karşımda olduğuna göre beni tanıyorsun." Bir yandan konuşurken bir yandan da etrafında dönüyordum yavaş adımlarla. Elimi yaralı omzuna koyduğumda bir tepki vermedi, omzunu sertçe sıktım.

Bağırmasını ya da konuşmasını bekledim ama o hareket bile etmedi. Dayanıklılığı beni şaşırtmıştı.

"Vivien'i tanıyor musun?" Sorumla bir tepki vermesini bekledim ama vermedi. "Epey ilgimi çekti, onunla ilgili çok güzel planlarım var." Etrafında yavaşça ilerlerken tepkilerini izliyordum.

Gerilmişti.

Birbirlerini tanıyorlardı.

"Sağlam bir tarafın kalmamış ama konuşmamakta ısrarcısın. Rus askerleri birbirlerine ne kadar düşkünler tam olarak bilmiyorum ama öğreneceğim." Bana karşılık vermiyordu, yarı kapalı gözleriyle karşısına bakmaya devam ediyordu.

"Ölmeni istemiyorum, en azından şimdilik." Tam karşısında durdum ve gömleğimin kollarını ağır ağır yukarı doğru katladım.

Çenesini yukarı kaldırdım ve sıktım. "Kiminle dans ettiğinizin farkında bile değilsiniz. Sadece bir denek olduğumu düşünüyorsanız yanıyorsunuz. Ben görüp görebileceğiniz en tehlikeli insanım." Yüzünü fırlatırcasına bıraktım. Şu an bir darbeye daha vücudu dayanamazdı ve bana canlı lazımdı.

Tıpkı Vivien gibi.

Gerçi ona hiç zarar veresim yoktu.

İki kez sikeyim!

VUSLAT TOMRİS

Canım yanıyordu, her tarafımda acı vardı. Gözlerimi zorlukla açtığımda ilk önce hiçbir şey göremedim. Sonra gözlerimi birkaç kez sertçe kapatıp açtım.

Kendime geldikçe hissettiğim acı da arttı.

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Patlama...

Yine asker arkadaşlarım ölmüş müydü?

Hayır, o an onların öldüğünü görmemiştim. Duyduğum patlamayla o dağda geçirdiğim korkunç geceye dönmüştüm. Tüm ailemi kaybettiğim ana dönmüştüm.

Operasyon sırasında bilincimi kaybetmiştim. Haklılardı. Şu an bir göreve girebilecek psikolojide değildim ve bu görevi tehlikeye atmıştım. Benim yüzümden ifşa olabilirlerdi. Bir an Türkçe konuşsam çoğu şeyi ele vermiş olurum.

"Удобно ли у вас место?" (Yerin rahat mı?) Duyduğum sesle başımı çevirmeye çalıştım ama aynı anda inanılmaz bir ağrı girdi boynuma. Ağrımayan tarafım yoktu.

Dönemediğimi anladığında sesin sahibi karşıma geçti. Bu adam Tarık'tı.

"Меч Азраила будет мучить тебя." (Azrail'in Kılıcı sana işkence çektirecek.) Kısık gözleriyle ifademi izliyordu. Onun Rusça bilmediğini sanıyordum.

"Не делай все возможное." (Elinden geleni ardına koymasın.) Sözlerimle güldü.

"Вы пожалеете, сказав это." (Bunu söylediğin için pişman olacaksın.)

He he dercesine salladım kafamı.

Başımı vücuduma eğdim, üstümdeki forma epey yırtılmıştı. Kurşunlar çıkarılmış ve yaralarım dikilmişti. Zaten başka türlü hayatta kalabilmemin çok da imkânı yok gibiydi.

Olduğum yere bakmaya çalıştım; kapkaranlık, kutu gibi bir odadaydım. Odadaki tek aydınlık, köşede duran beyaz ışıktı. Ne kadar rutubetli bir yer olduğunu kokudan anlayabiliyordum. Aldığım nefes sanki ciğerlerime batıyormuş gibi hissediyordum.

Kollarımı tavandaki demirlere halatla bağlamışlardı ve ayakta duruyordum.

Kapı açıldı ve içeri Azrail'in Kılıcı tüm heybetiyle girdi. İri bedeni ve ateş saçan koyu gözleriyle odayı girdiği an doldurmuştu.

"Onun kendine geldiğini neden bana haber vermedin?" diye sordu Türkçe ama Tarık'a değil, bana bakıyordu.

"Kara sevdanın uyanışını göremediğin için üzüldün mü? Ayrıca sen gelmeden önce onu sandalyeden kaldırdım. Misafir ağırlamıyoruz sonuçta, yoksa nasıl konuşacak, değil mi?" Tarık'ın sözleriyle kısa bir an bakışlarını benden ayırdı ve Tarık'a baktı.

Tarık'sa bana döndü ve yine Rusça konuştu.

"Я бы не хотел быть на твоём месте." (Yerinde olmak istemezdim.) Sözde beni korkutmaya çalışıyordu.

"Sen ne ara Rusça öğrendin?" diye sordu Çelik yine Türkçe konuşarak.

Tarık omuz silkti. "Öğrenmedim ki... Havahı birkaç cümle ezberledim. Neyse Behlül kaçır." Çıkışa yöneldi.

"Boris içeri gelmesin," diye uyardı Çelik. Bu ismi daha önce duymamıştım.

"Neden? Bak sen iyice niyeti bozdun he!" Onlar Türkçe konuşurken ben başımı eğmiştim sanki hiçbir şey anlamıyormuş gibi.

"Tarık siktirip gider misin?"

"Çok nazik küfrettin, kırasım gelmedi." Tarık odadan çıktığında Azrail'in Kılıcı bana doğru ağır adımlarla yürümeye devam etti.

Tam önümde durdu, başımı kaldırmadım.

Derin bir nefes aldığımı işittim. Eli çeneme gitti, yumuşacık bir dokunuşla çenemi tutarak havaya kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı.

Koyu gözleri dehşet saçıyordu, sadece tehlike değildi gözlerindeki. Karanlığın ta kendisiydi. Sonsuz bir siyahlıktı.

Hiçbir şey yapmadı, tam bir dakika boyunca çenemi tutarak beni izledi. Ve bunu yapması, bana işkence yapmasından daha korkunçtu.

Çenemi hafif hafif okşadı.

Yandık.

Herif ırz düşmanı çıkmıştı.

Tamam işkenceye hazırdım da cinsel bir saldırıya değildim. Hem de hiç.

Çenemi bırakıp elini cebine soktuğunda derin bir nefes aldım ama rahatladığımı çok da belli etmemeye çalıştım.

"Kimsin sen?" diye sordu ama Rusça değil, Türkçe sordu. İç çekerek, kendi kendine sorduğu bir soruydu. "Neden sürekli karşıma çıkıyorsun?"

Yüzüne anlamsızca bakıp başımı öne eğdim. Kimsenin önünde başımı eğmezdim ama bedenimi dik tutmakta zorlanıyordum. Ayrıca tavana bağlı olan bileklerim de acıyordu.

"Больно?" (Canın yanıyor mu?) Sorusuna cevap vermedim. Başımı hafifçe kaldırdım ve gözlerine alttan bir bakış attım.

Alt dudağını ıslattı ve beni keyifle izledi. Bu adamda değişik bir şeyler vardı. Öldürücü cazibesi sadece korku saçıyordu. Belki de denek olduğu içindi. Çünkü daha önce hiç onun gibi bir insan görmemiştım.

Hem bu kadar güzel hem de bu kadar korkunç.

Tövbe Ya Rabb'im!

"Теперь ты мой пленник, и я могу сделать с тобой все, что захочу." (Şu an benim esirimsin ve sana istediğim her şeyi yapabilirim.)

Dur Bismillah! Daha yeni kendimize geldik hıyar.

Tekrar başımı öne eğdiğim an eli yine çeneme gitti, başımı yine çenemden tutarak havaya kaldırdı ve gözlerime baktı. Gözlerimi ondan ayırmamı istemiyordu, bu cidden manyaktı he.

Ona istediğini verdim.

Kısık gözlerimi gözlerine diktım ve ayırmadım.

Mal mal sabaha kadar birbirimize bakalım böyle!

Gerçi şu an da sabah mı akşam mı hiçbir fikrim yoktu.

"Vivien." Sonunda elini çenemden çekebildi. "Vivien." Dilini damağına vurarak cıkladı. "Это звучит так надуманно во всех смыслах. Ваше настоящее имя Вивьен?" (Kulağa her anlamda çok yapmacık geliyor. Gerçek adın Vivien mi?)

Ona yine cevap vermedim. Sessizliğimle onu delirtme taraftarıyđım.

"İşimi zorlaştıracaksın değil mi?" Bu sefer yine Türkçe konuşmuştı. "Gözlerini gözlerimden ayırmayacaksın çünkü daha önce hiç yerin altında gökyüzünü görmemiştım."

Hay anasını ya...

Herif Âşık Mahzuni Şerif çıkmıştı.

"Ответь на мои вопросы." (Sorularıma cevap ver.)

Gözlerine meydan okurcasına baktım. "От меня вы ни на что не получите ответов." (Benden hiçbir şeyin cevabını alamazsın.)

Sözlerimle dudaklarında alaylı bir gülüş oluştu.

"Думаю, твой друг думает то же самое." (Sanırım arkadaşın da aynı şeyi düşünüyor.) Sözleriyle şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım.

Arkadaşın da...

Bir askeri daha mı esir almıştı?

Ve o asker acaba bizimkilerden biri miydi?

Sakin ve mantıklıca düşünecek olursak orada yüzlerce asker vardı, benim dışındaysa sadece üç Türk askeri vardı. Yani diğerlerini esir alma ihtimali çok daha yüksekti.

Gerçi biz bu şansla yağmurlu havada susuz kalırdık.

Bizimkilerden biri çıkarsa bu tüm planı altüst ederdi.

Ama hiç konuşmadığımı söyledi ve bu da endişelerimde haklı olduğumu hissettiriyordu. Daha timi tam olarak tanıımıyordum ama tanıdığım kadarıyla hepsinin sağlam olduğuna emindim.

"У меня нет друзей." (Benim hiç arkadaşım yok.)

Sözlerimle kaşları havalandı. "Откуда? Ты настолько плох? Даже у такого монстра, как я, есть друзья." (Neden? O kadar mı kötüsün? Benim gibi bir canavarın bile arkadaşları var.)

Sözleriyle alayla gülen ben oldum bu sefer. "Хорошо знать себя." (Kendini bilmen güzel.)

Sözlerim onu rahatsız etmedi. Sanki olduğu şeyden fazlasıyla memnundu. Aksine, yüzünde o kendinden emin sırıltılarından biri oluştu.

Eli bileğime gitti ve halatı tek bir hamleyle çözdü. Vücudum güçsüzce öne doğru düşerken Çelik bir elini belime koydu ve göğsümü göğsüne yasladı düşmemem için.

Diğer eli de hâlâ bağlı olan diğer bileğime gitti. Gözleri halatta değil, benim üstümdeydi. O halatı da açtı ve ben ayakta duramazken diğer kolunu da sararak beni ayakta tuttu.

Gerçi pek ayakta durabildiğim söylenemezdi, daha çok onun göğsünde duruyordum. Beni kendisinden ayırmadı, sadece yüzümü seyretti.

Bu herif sadece sapık da değildi, daha rahatsız edici bir şeydi. Ne halt yediği belli değildi.

Kurumuş dudaklarımı zorlukla araladım. "Ты не получишь от меня ничего, что хочешь." (Benden istediğin hiçbir şey alamayacaksın.)

Bakışları kısılrken derin bir nefes aldı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki aldığı nefesi yüzümde hissetmiştim.

"Ты понятия не имеешь, чего я от тебя хочу." (Senden ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok.)

Beni ne zaman konuşturmaya çalışacak ya da işkence etmeye başlayacak diye bekliyordum ama bu adam gittikçe daha da değişik davranıyordu.

Tüm gücümle onu itmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Kendini boşuna yorma, benden kurtuluşun yok," dedi Rusça konuşmaya devam ederek.

Şu an normal gücüme sahip değildim, her tarafım yara içindeydi ve ona karşı koyamıyordum. Gerçi karşı koymak istesem de en sonunda yine burada onun esiri olarak kalmam gerekecekti. Bu iş ne kadar sürecek, ne kadar onun yanında olacaktım bilmiyordum ama sadece hepsinin kısa sürmesini diliyordum.

Vücudumu kendisinden ayırmadan kenarda duran eski sandalyeye oturttu, ellerimi tekrar bağlamadı. Bana arkasını dönerken de bir tedbir almadı. Şu an odada tektik ve ona arkadan saldırısam ne yapacağımı merak ediyordum.

Kendisine bu kadar güvenmesi ona karşı duyduğum merakı arttırıyordu. Gerçekten söylenenler kadar güçlü ve çevik miydi merak ediyordum.

O ileride duran sandalyeyi çekecekken ben yerimden hızla kalktım ve sırtına atılıp dişlerimi boynuna geçirdim.

Boynunu o kadar derin ısırmıştım ki ağzıma kan tadı gelmişti ama bu çok kısa sürmüştü. O kadar hızlı bir hareketle beni sırtından alıp geri sandalyeye oturtmuştu ki hareketlerinin hızını takip edememiştim.

Nefes nefese ona bakarken tepkisini anlamaya çalışıyordum. Kızmasını, bana sağlam bir yumruk geçirmesini ya da daha beterini yapmasını bekledim ama o çok sakin duruyordu.

Beni sandalyeye oturtttuktan sonra kanla dolmuş ağzıma baktı, eli boynuna gitti. Etini koparmamıştım ama epey bir zedelediğim kesindi.

Elindeki kana baktı ve sırttı.

Evet, cidden sırttı!

Ben herifin üstüme atıp beni dövmesini beklerken o keyifle elindeki kana baktı.

Manyak lan bu.

Eli yine çeneme gitti, bu sefer başparmağı dudaklarımda gezindi ve ağzımdaki kanımı dudaklarıma yaydı.

"Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi," dedi Rusça konuşarak. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım.

Herif mazoşist çıkmıştı!

Ya sabır, Yüce Rabb'im, sen beni nelerle sınıyorsun?

Kendisine çektiği sandalyeyi tam önüme getirdi, sandalyeye ters şekilde oturduğunda uzun bacaklarını iki yana açmıştı.

İri bedeninin üstüne giyindiği takım elbise epey kırıkmıştı. Siyah gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış, göğsündeki ilk üç düğmeyi de açmıştı. Az önce ısırığımı boynundan akan kan bronz teninde, göğsüne doğru uzun bir çizgi şeklinde yol almıştı.

"Rus askerlerini aç mı bırakıyorlar?" diye sordu aynı keyifli ifadesiyle Rusça konuşmaya devam ederek. "Yoksa sen de benim gibi insan kanı içmekten mi zevk alıyorsun?"

Af buyur?

Bu herif ciddi miydi?

Onun hakkında çok şey öğrenmiştim ama insan kanı içmesi bunlar arasında değildi. Ya mecaz yapıyordu ya da... Bu herif *insan kanıyla besleniyorum* dese de şaşırmazdım gerçi. Öyle değışik bir şeydi.

İnsandan başka her şeye benziyordu.

Bence bu kadar yakışıklı olup iyi görünme sebebi de denek olmasıydı yoksa normal bir insanın böyle gözükmesi çok da muhtemel değildi.

Yüzünün, vücudunun her bir santimi sanki özenle işlenmişti. Ürkütücü bir güzelliğı vardı ve bu çok gerçek dışıydı.

Tövbe de Vuslat! Herif katilin teki!

Beni izlerken yüzündeki sırıtış genişledi. "Merak etme, gerçekten insan kanı içmiyorum." Rusça ona yakışıyordu, kaba dil bile dudaklarından değışik bir zarafetle çıkıyordu. "Bu hâlinle beni alt edeceğini düşünüp boynuma atlanan komik ama hoşuma gitti."

Zaten manyağın hoşuna gittiğı belliydi. Mal mal sırıtıyordu. Bir kolunu sandalyenin baş kısmına yasladı. Başımı bana doğru eğdi.

"Peki sen? Sen kan içer misin? Bu hâlde buradan kaçabileceğini düşünecek kadar aptal mısın yoksa sadece kanımı mı merak ettin?" Kara gözleri dikkatle üstümde gezinirken sanki ben cevap vermeden o tüm cevapları alıyor gibi bakıyordu ve bu çok rahatsız ediciydi.

Dişlerime bulaşan kanı dilimle temizledim ve başımı olumluca salladım. Sırıtışı genişledi, bakışlarını bir süre dudaklarımdan alamadı.

"Tam bana göre bir manyaksın," dedi keyifle. "Seninle çok eğleneceğiz, Vivien."

Henüz ne beni konuşturmaya çalışmış ne de elde tutulur bir şey yapmıştı. Sadece durup durup bana hâlleniyordu manyak herif.

"Bana bilerek esir düştüğünüzü düşünüyorum. Özellikle senin. Ve sebebini merak ediyorum. Bende ne arıyorsun?" Rusça konuşmuştu yine.

"Senin esirin olmaktansa bir dağda tek başıma ölmeyi seçerdim," dedim ben de Rusça cevap vererek.

Alayla güldü ama bu gülüş çok kısa sürdü. Sadece birkaç salise içerisinde yüzü ciddi bir hâl alırken ben sakince onun manyaklıklarını izliyordum.

Sandalyemin altından tuttu ve kendisine doğru çekti. İrkilerek öne doğru kaydığımda yüzlerimiz fazla yakındı. "O zaman neler kaçıracağını asla bilemezdin."

Kapı açıldığında Çelik'in sırtı kapıya dönüktü. İçeriye birisinin girmesinden rahatsız olmuştu ama kafasını çevirip gelen kişiyi görme zahmetine bile girmemişti.

İçeriye sarışın, neredeyse Çelik kadar uzun ve iri bir adam girdi. Tarık da peşinden can havliyle söylenerek geliyordu. "Sen bana diyorsun ki bunu durdur. Ben on katım olan adamı nasıl durdurayım, Allah aşkına?" Türkçe konuşarak sarışın adamın arkasında durdu.

Çelik başını onlara çevirmemekte ısrarcıydı. Bakışları benim üstümdeydi.

"Esirleri baştan çıkararak mı konuşturmaya çalışıyorsun?" diye sordu iri adam. Konuşmasından ve düzgün aksanından Rus olduğu belliydi.

"Orası da benim sırrım, ayrıca rahatsız edilmemek istediğimi söylemiştim."

"İşkence şeklini izlemek istedim," dedi adam bize biraz daha yaklaşarak. "İstersen sana yardım edebilirim."

En sonunda Çelik omzunun üstünden adama baktı. "Canımı sıkma ve dışarıda kal Boris."

"Sana kurulan tuzak Kuzentsov'a da kurulmuş demektir ve sen burada sadece Azrail'in Kılıcı olarak değil, Kuzentsov'un lideri olarak da bulunuyorsun. Bence bu kirli işleri bize bırak ve gücünün tadını çıkar." Boris denen adam yanımıza kadar geldi ve tam arkamda durdu.

Eli saçlarıma gitti, saçlarımı kökünden tutup kendisine doğru çektiğinde acı çektiğimi gösteren her ifadeden kaçındım.

"Elini çek Boris." Azrail'in Kılıcı yerinden kalktı.

"Neden? Biraz eğlenme vakti değil mi? Bence ona çok güzel işkence edebiliriz birlikte." Saçlarımı biraz daha çekti ve başımı kaldırmamı sağladı. Yüzüme doğru

eğilerek ürkütücü bir gülümsemeyle beni inceledi. "Daha önce hiç Rus askerinin tadına bakmamıştım."

Azrail'in Kılıcı az önce kalktığı sandalyeyi tek bir tekmeyle küçük odanın duvarına fırlattı. Sandalye parçalara ayrılırken Boris'e doğru yürüdü.

"Ellerini onun üstünden çek, bu sana son uyarım." Çelik ürkütücü bir sakinlikle konuşuyordu.

"Öyle mi? Bir esir için bana kızacak mısın yoksa?"

Çelik, Boris'in yüzüne sağlam bir yumruk geçirdi. O kadar kuvvetliydi ki neredeyse kendisi kadar iri olan adamı tek yumruğuyla yere devirmişti.

Sessizce onları izlemeye devam ettim. Tam da şu an eğilip Boris denen adamın belindeki silahı alabilirdim. Ama planımız içinde başkaldırı yoktu.

Boris tam kalkacağı sırada yüzüne bir tekme attı Çelik. Hareketleri o kadar rahat ve çabasızdı ki gören biri onun dans ettiğini düşünebilirdi.

Onun hakkında çok fazla şey duymuştum ama şu an gücünü kendi gözlerimle görüyordum.

Ve sanırım o anlatılanlardan çok daha fazlasıydı.

Boris tam kalkacağı sırada bu sefer çenesine bir yumruk attı ve Boris tamamen yere yattı. Çelik, ayağını Boris'in göğsüne yasladı.

"Sen bana işimi öğretecek kişi değilsin. Sen ve buradaki kimse!" Bağırışı boş odada yankılanıyordu.

Gözüm Tarık'a kaydı, kapıya yaslanmıştı ve tırnağını kemirerek endişeyle Çelik'e bakıyordu. Ona baktığımı görünce tırnağını kemirmeyi bıraktı, bana ağız burun büktüğünde tepkisizce onları izliyordum.

Çelik ayağını adamın göğsüne bastırmaya devam etti. Çok çabasız ve rahat duruyordu ama adam sanki üstünde bir bina yükü varmışçasına kızarmış, nefessiz kalmıştı.

"O benim esirim, senin ya da buradaki kimsenin değil. Ve ben bana ait olan hiçbir şeyi paylaşmayı sevmem, esirimi bile. Anlıyor musun Boris?" Boris konuşmaya çalışıyordu ama konuşamıyordu.

Bu herifin kas gücü kesinlikle tahminimden çok daha yüksekti. Bu herif tek başına bir ordu gibi bir şeydi. Sıçmştık! Biz bunu nasıl götürecektik Türkiye'ye kadar? Bu herif hepimizi ezer, uçağı eliyle geri çevirirdi.

"Sana anladın mı dedim?" Çelik'in bağıışıyla Boris başını olumluca sallamaya çalıştı. Çelik en sonunda ayağını onun göğsünden çektiğinde koskoca adam nefes nefese iki büklüm oldu acıyla.

"Güzel, o parmaklarını koparmamı istemiyorsan bir süre gözüme gözükme. Ayrıca bir doktora görünsen iyi olur, göğüs kafesini ezdim ve akciğerine batma ihtimali yüksek." Çelik rahat şekilde gülümsedi ve bana döndü.

Birden elini bacağımın altından geçirip beni omzuna bir un çuvalı gibi attığında tepki verebilecek kadar zamanım olmadı. "Beni istediğın kadar ısırabilirsin," dedi yine Rusça konuşarak. Başım neredeyse makatına geliyordu ve kesinlikle hiç ısırasım yoktu.

Hızlı hızlı yürürken kaşlarım çatıldı. Herifin ne yuvarlak kıcı vardı. Top gibiydi.

Tövbe tövbe! Allah'ım sen günah yazma.

Uzun koridorda hızlı hızlı yürürken Tarık da peşimizden geliyordu.

"Çelik, gözünü seveyim sen ne halt ediyorsun?" Hem konuşuyor hem de Çelik'e yetişmek için koşturuyordu. "Boris'in ne kadar sıkıntılı bir manyak olduğunu ben bile anladım. Seni şikâyet edebilir ve tüm planların mahvolur."

"Lider benim amına koyayım kime şikâyet ediyor?" diye çıkıştı Çelik. Aralarında Türkçe konuşuyorlardı.

Bense Çelik'in kıcıyla yüz yüze yolculuğuma devam ediyordum.

"Tamam gıcık herifin teki de sen bu zamana kadar sabrettin bu adama! Şimdi niye dayanamadın?"

"Ben kimseye sabretmek zorunda değilim!" Koridor da ne uzundu, git git bitmiyordu.

"Kızı nereye götürüyorsun?" diye çıkıştı bu sefer Tarık.

"Eve."

"Ne? Eve mi?" Tarık cırlak bir ses tonuyla bağırdı. "Ay bana fenalık geliyor, ay komşular yetişin! Biz neden elin askerini evimize götürüyoruz?"

"Sorgulama Tarık, yarım diğer esiri de getir bana."

En sonunda koridoru bitirip asansöre bindiğimizde Tarık da peşimizden girdi. "Bak yanlış yapıyorsun. Onu burada bırakmak en iyisi. Ayrıca Boris'e karşı onu resmen korudun! Şu an Kuzentsov bizden şüphelenebilir! İçeriden iş çevirdiğimizi düşünebilir ve bu kızı eve götürerek bu düşünceleri güçlendiriyorsun."

"Merak etme, konuşma bu kadar. Siktin başımı iki dakikada yine." Çelik'in sözleriyle Tarık alınarak ofladı. Kollarını göğsünün altında birleştirdi küskünce ve sırtını asansörün duvarına yaslandı. Kafamı kaldırıp ona baktığımı gördüğünde bana dil çıkardı.

Ona boş boş bakmaya devam ettim. Bu sefer o dili biraz daha uzattı.

"Sen niye peşimden geliyorsun?" Çelik'in sorusuyla hemen duruşunu düzeltti ve dilini ağzının içine geri soktu.

"Ne demek sen niye geliyorsun? Bak beni çok geriyorsun sen. Beni buraya çağırdıysan peşinde dolaşmama da katlanacaksın! Sen güçlüsün tabii! Boris orada kırılan kemiklerinin hıncını benden çıkarmak istese ben ne bok yiyeceğim, hiç düşündün mü?"

"O piç hiçbir sik yapamaz sana," dedi Çelik hemen sinirle.

"Korur musun sen beni?" dedi Tarık yarım ağız.

"E herhâlde! Eşek başı mı var burada? Hayırdır? Kim kardeşime ne yapıyor?"

"Bak ya..." Tarık yumuşayarak gülüşünü bastırmaya çalıştı.

Bunlar nasıl mafyaydı?

Beş yaşında çocuk gibi konuşuyorlardı kendi aralarında. Hâlbuki dışarıdan aşırı havah gözüktüyorlardı.

"Neyse benim geliş sebebim sadece bu değil." Tarık yine sinir sinir konuşarak bana baktı.

Yerin kaç kat altına inmiştik de bu asansör çık çık bitmiyordu, sadece onu düşünüyordum şu an.

"Neymiş?"

"Kıza değişik bakıyorsun, yani sen öldürdüğün insanlara bile böyle tutkuyla bakmıyorsun. O yüzden biraz endişelendim açıkçası. Hem kız suçlu mu değil mi onu da bilmiyoruz. Asker sonuçta. Askerlik kutsaldır. Tamam, sen de mafya olabilirsin ama durup dururken kıza neden zarar veresin, değil mi?" Görebildiğim tek şey Çelik'in o yuvarlak kalçalarıydı ve başımı kaldırdığımda da en fazla Tarık'ı görebiliyordum.

Başımı yormayıp Çelik'in yuvarlak götüne bakmayı tercih ettim.

"Daha yarım saat önce ona işkence yapmam için benimle iddiaya giriyordun?"

"O iddiamın hâlâ arkasıdayım ama pardon da sen kıza işkence edecekmiş gibi de öldürecekmiş gibi de bakmıyorsun." Tarık imalı imalı konuşurken Çelik sinirle derin bir nefes aldı.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Çok pardon ama sikecekmiş gibi bakıyorsun."

"Tarık!" Çelik onun adını bağırmadı, resmen kükredi.

Ben de sanki konuştukları hiçbir şeyi anlamıyormuş da duyduğum bağırişla merakla başımı kaldırmış gibi Tarık'a baktım yine.

Asansörün en uç köşesine sinmişti. Hem korkaktı hem çenesi hiç durmuyordu.

"Yani ben de ondan geliyorum..." Tarık açıklama yapmaya çalıştı ama Çelik omzunun üstünden ona nasıl bir bakış attıysa sustu.

En sonunda asansörden indiğimizde yine bir koridora girdik. Dışarı çıktığımızda rahat bir nefes aldım. Sanırım magmaya inmiştik! Dışarı çıktığımda resmen basınç hissetmiştim.

Rusya'nın soğuk havası kendisini hissettirirken normalden daha fazla üşüyordum. Büyük ihtimalle çok kan kaybetmiştim. Mide bulantımdan, başımın dönmesinden de belliydi.

Çok geçmeden bir arabanın arka koltuğuna oturtulmuştum. Karşımdaki koltuğa da Çelik oturdu. Tam Tarık da arabaya binecekken Çelik kapıyı tuttu. "Sen öne geç." Yine Türkçe konuşarak Tarık'ı öne gönderdi.

Tarık benim pek hak verebileceğim bir tip değildi ama asansörde söylediği şeylerde sanki haklıydı.

Tarık söylene söylene uzaklaştı. Bu sırada arabanın kapısı yavaşça kapandığında Azrail'in Kılıcı'yla küçücük bir alanda baş başa kalmıştık. Yine.

"Вам больно?" (Ağrın var mı?) Sorusuyla gözlerimi kısarak ona baktım.

"Если да, то что вы будете делать? Ты поцелуешься?" (Varsa ne yapacaksın? Öpecek misin?) Sözlerimle sırttı.

"Это была неплохая идея." (Hiç fena fikir değilmiş.)

Araba çalıştığında arkama yaslandım. Rahat bir koltukta oturmak vücuduma iyi gelmişti. Kaç saattir bir yerlere sürükleniyordum ve yaralı vücudum yorgun düşmüştü.

Azrail'in Kılıcı beni inceliyordu yine, bu sefer bakışları bir süre bacağымda kaldı. Neye baktığını anlamak için başımı eğdiğimde bacağымdaki sargının kana bulandığını gördüm.

Çelik yanındaki puro kutusunu açtı ama içinde puro yoktu. İlk yardım kiti vardı. Eli bacağыma gittiğinde ona karşı koyacaktım ama ayak bileğimi parmakları arasına hapsetti.

Bacağымdaki sargıyı çıkardığında ben de yaramın durumuna baktım. Merminin girdiği tenim epey bir hasarlıydı. İlk kurşun yaralarım bunlar değildi, vücudumda çok fazla yara vardı.

"Bir dikişin patlamış," dedi Rusça konuşarak bacağыımı dikkatle inceleyerek. Sargıyı değiştirip başka bir sargı takarken ben onu izliyordum.

Ne yapmaya çalışıyordu?

Neden böyle davranıyordu?

Belki de en başından beri her şeyi biliyordu ve bizimle oynuyordu, daha doğrusu benimle. Aksi halde bu olan hiçbir şey mantıklı değildi.

"Her esirine böyle mi davranırsın?" Sorumla dilini damağına vurarak başını varla yok arası salladı iki yana doğru.

"Ben kolay kolay birini esir olarak almam, direkt öldürürüm çünkü bir esirden öğrenebileceğim her şeyi zaten kendi imkânlarımla da öğrenebilirim." Kendine çok güveniyordu. Gerçi o koca, kaslı adamı nasıl devirdiğini düşününce ona hak vermeden edemiyordum.

"O hâlde neden esirinin?"

"Çünkü canım öyle istiyor." Bacağımdaki sargıyı bağladı ama bacağını bırakmadı. Ayağım, iki bacağının arasında duruyordu.

"Beni esir aldığın için pişman olacaksın." Sözlerimle alt dudağını ıslattı.

"Öyle mi? Beni gittikçe daha da çok heyecanlandırıyorsun. Düşmanım olarak karşıma çıkman bir bakıma üzücü. Çünkü..." Hafifçe öne doğru eğildiğinde ayağım hâlâ iki bacağının arasındaydı. Neyse ki ayağımda kalın bir bot vardı yoksa...

"Senin gibi hırçın, dinç ve seksi bir kadınla geçireceğim sek..." Konuşmasına müsaade etmedim.

"Uçkuruna çok düşkün olduğunu duymuştum." Bu sefer alaylı olma sırası bendeydi.

"Bir kez tadına baksan sen daha düşkün olursun." Kendinden emin şekilde göz kırptı. Tarık'a verdiği hak, vakit geçtikçe artıyordu. Bu adam beni şey yapmadan bırakmayacaktı. Tövbe tövbe.

Yol boyunca Çelik'in beni izlemesinin rahatsız edicilik seviyesi bambaşka bir boyuttu. En sonunda araba durduğunda konuştum.

"Nereye getirdin beni?" Sorumla yanımdaki kapının açılması bir oldu. Dışarıda kocaman, fazlasıyla şatafatlı bir malikâne vardı.

"İnime."

"Bir hayvan olduğunu sen de biliyorsun demek." Ben ona laf sokuyordum ama ben laf saktukça o daha çok eğleniyordu.

Arabadan indiğinde beni orada bırakacak ya da peşinden sürükleyecek sandım ama öyle olmadı. Arabadan indikten sonra bana döndü ve beni kucağına aldı.

Beni omzuna atarken dikişimin patladığını düşünmüş ve bu sefer normal şekilde kucaklamıştı. Peki bunu neden yapıyordu?

"Beni bağlamıyorsun?"

"Bu kadar kan kaybetmiş birine göre fazla dinçsin. Şu an baygın olman gerekirdi senin. Ayrıca daha önce de dediğim gibi seni bağlamama gerek yok, bu zamana kadar benden kaçabilen kimse olmadı." Vücudumu tutuşu sertleşirken bu dediğinde ne kadar ciddi olduğunu daha iyi anlıyordum.

Kollarında sıkarak bir insanı öldürmesi bile mümkündü bu besili gorilin.

"O zaman sana bir ilki yaşatacağım desene." Sözlerimle bakışlarımı bana çevirdi, gözlerime kısa bir bakış atıp önüne döndü. Tarık peşimizden geliyordu.

Onun kucağından inmeye çalışmadım, bu boşuna bir çaba olurdu. Yine de bir adamın beni bu şekilde kucaklaması fazlasıyla yabancı olduğum bir durumdu.

Karşımdaki koca malikâneye baktım. Bembeyaz, eski bir köşk gibiydi. Bahçede karlar vardı ve biz yürüdükçe üstümüze beyaz karlar düşüyordu. Başımı kaldırıp havaya baktım. Karanlığı aydınlatan karların yüzüme düşmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım.

Burada görev için bulunuyordum, gerekirse de görevim uğruna ölmek için. Ölmek bana korkutucu gelmiyordu, özellikle de tüm sevdiklerimi kaybetmişken. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey bana bakan kara gözler oldu. Uzun ve kıvrık kirpiklerinin üstüne bir kar tanesi düştü.

Rusya'nın soğuk havası ona pek etki etmiyormuş gibiydi. İncecik bir gömlekle, sanki güneşin altında yürürcesine rahattı.

En sonunda eve ulaştığımızda beni yine bodrum kata götürecekti diye bekledim ama götürmedi. Bir üst kata çıkardı ve normal bir odaya girdik. Hatta epey güzel bir odaydı.

Beni çift kişilik yatağa bıraktı. Aynı anda içeriye bir adam girdi. "Beni çağırmışsınız." Adam Rusça konuşarak yanımıza ulaştı.

"Yarasını tekrar dik, ona bir ağrı kesici ve antibiyotik ver. Yaşamasını istiyorum." Çelik'in sözleriyle adam başını olumluca salladı ve elindeki siyah çantayla yanıma oturdu.

Doktor benimle ilgilenirken Çelik odanın bir köşesine geçip cebinden telefonunu çıkardı. Neye bakıyorsa kaşları çatılmıştı. Telefonu kulağına götürdüğünde bakışları yine bana döndü, gözlerimi üstünden ayırdım sanki onu izlemiyormuş gibi ama kulağım ondaydı.

"Güzel annemiz bugün nasıl?" Çelik Türkçe konuşurken gözlerine sıcak bir ifade yayıldı.

Konuşurken yerinden kalktı, Çelik'in sözlerini zar zor seçebiliyordum.

"Adın zaten çok da temiz sayılmaz annecik." Keyifle gülmüştü bunu söylerken. Acaba bizim bilmediğimiz bir çocuğu mu vardı? Gerçi onun çocuk sahibi olamayacağı yazıyordu raporlarda.

Yine ne dediğini anlayamadım. Bir süre durdu ve karşıdaki kişinin konuşmasını dinledi. Konuşarak yine bana döndü. "Daha dün bir saldırıdan çıktık. Rusya sözde bizden destek istedi, aramızdaki bağı güçlendirmek için biz de gittik ama destek sırasında Kuzentsov'u hedef aldılar. Yani şu an Kuzentsov onları koruyamadığımız için kızgın ve Rus hükûmeti peşimizde. Elimde birkaç tane esir Rus askeri var." Rus askeri derken bakışları üstümde gezindi.

Yine durdu ve karşıdaki kişiyi dinledi. "Daha çok taze, aradaki saat farkı da varken seni hamile hâlinle rahatsız etmek istemedim." Acaba cidden bu herifin bizim bilmediğimiz bir çocuğu mu vardı? Ayrıca telefonla konuşmaya başladığından beri yüz ifadesi de yumuşaktı.

Karşı taraf ne söylediye Çelik alayla güldü. "Aslında işin tuhaf tarafı da burada. Askerleri elimde ama onları almak için bir atakta bulunmuyorlar. Ayrıca askerleri cidden sinir bozucu, elimde kalacaklar." Benden bahsederken bir yandan doktora bir yandan da bana bakıyordu.

Çelik yine bana sırtını dönüp konuştuğunda ne dediğini duyamadım. Herif telefonla konuşurken Evliya Çelebi olmuştu. Bir süre konuştular, telefonu kapatacak sandım ama bana döndü yine.

"Onları güzel ağırhıyorum. Hatta bir tanesi karşımda, çok inatçı ve..." Durakladı. "Konuşturamıyorum ama güzel mavi gözleri var."

Karşıdaki kişi ne söylediye güldü. "Doğru, pek benzemiyor. Neyse burası bende, iletişimde olalım. Bebeğe iyi bak." Sonunda etrafta gezinmeyi bıraktı ve telefonu kapattı.

Doktor da sargıyı bitirdikten sonra bir enjektör hazırladı. Koluma iğne yaparken doktora bir zorluk çıkarmadım çünkü ağrı kesiciye cidden ihtiyacım vardı.

Doktor işini bitirip yanımdan kalktığında Azrail'in Kılıcı'yla yine yalnız kalmıştık.

Gözlerimi zorlukla kırıştırdım, üstümde büyük bir ağırlık vardı ve yattığım yumuşak yatak uyanık olmamı gittikçe zorlaştırıyordu.

"Vivien," dedi Çelik yanıma doğru birkaç adım atarak. "Kimsin ve amacın ne bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum." Türkçe konuşuyordu. Eli yanağıma gittiğinde kolumu kaldırdım ona karşı koymak için ama buna gerek kalmadan elini geri çekti. "Çünkü bundan sonra hiçbir şeyin önemi yok."

Gözlerim gittikçe ağırlaşırken artık uyanık kalamıyordum. Gözlerimi kapatmadan önce yanağımda yine elini hissettim.

Ve Türkçe konuştu yine kısık sesle. "Benim güzel esirim."

Uyandığımda tüm vücudumda ağrı vardı. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama sanki günlerdir yatıyormuş gibi hissediyordum. Yataktan zorlukla doğruldum. Çok susuz ve aç hissediyordum.

Üstümde hâlâ asker üniforması vardı ama formanın her tarafı yırtıklarla doluydu. Yataktan zorlukla kalktığımda bacağımanın üstüne basmakta zorlanıyordum. Vücudumun farklı yerlerinde de yaralar vardı.

Kapı hışımla açıldı ve içeri Tarık girdi. "Şuraya bak, hanımefendiyi esir gibi değil de prenses gibi ağırlıyoruz." Türkçe söylenerek yanıma geldi.

"Davay davay!" Ona kötü kötü bakmakla yetindim. "Bu Rusça ne değişik dil, bir öğrenemedim gitti. Neyse davay!"

Ona doğru birkaç adım attığımda bakışları üstümde gezindi. "Hâle bak, her tarafı yara bere içindi." Yine Türkçe konuşurken hâlimden pek memnun değildi. "Siz Rus askerleri de ne kolaysınız ya, şuraya bir Türk askeri koyacaktın var ya, ortalığın anasını ağlatırdı. Neyse Davay!" Yürümekte zorlanıyordum ama kapıya kadar ulaşmayı başardım.

Tarık'ın yanına ulaştığımda birden koluma girdi. Bana yardım ediyordu. Şaşkınca ona baktım ama o sadece önüne bakıyordu.

Beni alt kata inene kadar Türkçe söylenmişti. "Ben niye buraya geldim? Biz burada ne yaşıyoruz ya! Sen de artık konuş da bizi daha fazla oyalama. Yoksa Çelik cidden sana farklı şeyler yapacak. Herifin seni gördükten sonra şuuru gitti. Herif çarpıldı amına koyayım! Nesin sen? İn misin cin misin? Gözlere bak, tövbe estağfurullah."

Bir insanın çenesi bu kadar düşük olabilir miydi ya?

Sonunda aşağı indiğimizde koca malikânenin salonuna girmiştik. Azrail'in Kılıcı koltuğunda rahat şekilde oturuyor, bir yandan da viskisini yudumluyordu. Salon altın ve beyaz renkle döşenmişti. Bir oturma salonundan çok kraliyet salonuna benziyordu. Azrail'in Kılıcı da siyah pantolonu, eteklerini pantolonuna soktuğu beyaz hafif bol gömlekle fazlasıyla bu havaya uygun duruyordu. Omuzlarının iki tarafında, pantolonuna kadar uzanan ince deri siyah kemerler vardı. Koyu saçlarını havalandırmıştı ve bu çağın çok ötesinde bir duruşu vardı.

Tarık beni onun karşısında bıraktığında Çelik gözleriyle yanındaki boş koltuğu işaret etti. Bu saate kadar bana işkence yapmamış, hatta yaralarımı sarmışlardı ve bu da bana daha kötü şeyler yapacaklarını hissettiriyordu.

İşaret ettiği koltuğa sakince oturdum. Yanındaki viski şişesini kaldırıp bir kadeh daha viski koydu ve bana uzattı. Sadece başımı iki yana salladım.

O şeyi ağzıma bile sürmezdim. Beni zorlamadı ve kadehi yerine bıraktı.

"Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Neden bu kadar güzel ağırlandığımı merak ediyorsun eminim ki," dedi Çelik Rusça konuşarak. "Ama merak etme, ben tüm yanlışların bedelini en doğru şekilde ödetirim. Şimdi sana beni yormadan önce konuşma fırsatı veriyorum."

"İstersen etlerimi lime lime et, yine de hiçbir şey öğrenemeyeceksin." Sözlerimle güldü.

"Tam da tahmin ettiğim gibi ama benim planlarım biraz daha farklı." Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştım. Aşırı kendisinden emin duruyordu. "Böyle güzel bir bedene ve yüze hiç zarar veresim yok."

Ruh hastası sapık.

Cümlesini tamamlar tamamlamaz salonun dışında bir hareketlilik oldu. İçeri iki kişi geldi. İkisinin de Rus olduğu belliydi. Biri erkek biri kadındı, ikisi de fazlasıyla iriydi. Ama tek değillerdi.

Bir askeri kollarından tutarak içeri sürüklemişlerdi. O askerin yüzünü göremiyordum çünkü öne eğikti başı.

"Kafasını kaldır." Çelik'in emriyle iri, sarışın kadın elini askerin saçlarına daldırdı ve başını kaldırdı.

Talip.

O da esir düşmüştü. Yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım, Azrail'in Kılıcı dikkatle beni izliyordu.

Talip'in her tarafı kan içindeydi, yüzünde şişmedik bir yer kalmamıştı ve hâli çok kötüydü. Talip beni gördüğünde en az benim kadar ifadesiz kaldı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Çelik. Başımı iki yana salladım. "Öyle mi? Üstünüzde aynı birliklerin rozetleri vardı. Bence tanışıyorsunuz."

Ona cevap vermedim. Talip'in hâli çok kötüydü.

"Ona ne yaparlarsa yapsın bir kelime bile etmemiş. Epey benziyorsunuz bence." Azrail'in Kılıcı gözlerini Rus kadına dikti. Kadın da belindeki silahı çıkardı ve Talip'in ensesine yasladı.

Talip'se sadece alayla gülümsedi.

Koçum be!

Ama ben onun kadar sakin ve rahat değildim. Daha fazla Türk askerini karşımda şehit olmasına tahammül edemezdim. Daha yeni kardeşlerimi toprağa vermişken başka kimseyi toprağa verecek mecalim kalmamıştı.

"Konuş Vivien, yoksa arkadaşın ölecek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Talip gözleriyle benimle konuşuyordu. "Sakin konuşma," diye bağıırıyordu gözleri.

Onun benimle birlikte esir düşmesi tüm planlarımızın dışındaydı ve benim ne olursa olsun gerçeği ifşa etmemem gerekiyordu.

"Acele etsen iyi olur Vivien," dedi Azrail'in Kılıcı ve bu lafının üstüne Talip'in ensesine silah dayayan kadın silahın emniyetini indirdi.

Talip gözlerime bakmaya devam etti. Korkmuyordu.

Tıpkı diğer şehit kardeşlerim gibiydi cesareti.

Başımı dikleştirdim ve Çelik'e baktım. O acımasız bir adamdı. Onun kim olduğunu şimdi daha iyi anladım. O bir katil, bir canavar, insan olamayacak her şeydi. Korkunç bir yaratıktı. Ve kazanamayacaktı.

En azından karşısında biz varken.

"Sadece üç saniyen var karar vermek için," dedi Çelik. İnsanlarla oynamaktan keyif alıyordu, insanları yönetmeyi ve çıkarları uğruna kullanmayı seviyordu. Bu her hâlinden belliydi.

Zaten insan öldürmekten zevk alan bir katilden başka ne beklenirdi?

"Üç..."

"İki..."

"Vee bir."

Dudaklarımı araladım. Çelik hemen elini kaldırdı ve kadını durdurdu. Gözlerime bakıyordu dikkatle.

Ona gerçeği veremezdim ama Talip'in ölmesine izin de veremezdim. Olabildiğince hayatta kalmamız gerekiyordu. Ben buradan sağ salim çıkamasam bile o çıkacaktı. Artık bizden kimse ölmeyecekti, en azından ben yaşarken.

Ama görevime de ihanet etmeyecektim.

Tam şu an bir karar vermiştim.

O kararın başıma ne büyük dertler açacağımsa henüz hiç farkında değildim.

O beni bir Rus askeri sanabilirdi ama ben anlı şanlı bir Türk askeriydim.

Aradığım güç damarlarımdaki asil kanda mevcuttu.

Bölüm sonu canavarı 🤖 Oy verip bol bol yorum yapmazsanız ölersiniz

6.Bölüm: ESİRİN ESERİ

Bol yol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım 💧

6. BÖLÜM
ESİRİN
Eseri

İSYANDA
AŞK

CHEAPTRISK

C E R E N M E L E K

6.Bölüm: ESİRİN ESERİ

Milyarlarca yaşamış bir galakside, küçük bir gezegende kendisini evrenin sahibi sanan bir toz parçasıydık. Hiç ölmeyiz sandık.

Ey dünya, ne hayatları gördün, ne büyük güçleri izledin...

Ey dünya, kimseye kalmadın.

Biz neden bize kalırsın sandık?

Renklerine mi kandık? Yoksa renksizliklerinin kurbanı mıydık?

-CEREN MELEK

Bir yanda yine asker, kahraman bir arkadaşla sınanırken, bir yandan da görevime ihanet etmekle sınanıyordum. İkisini de hiç yapmak istemiyordum. Evet Talip'i sadece birkaç haftadır tanıyordum ama yine de ona bir zarar gelmesini istemiyordum.

İnsan büyük acıdan sonra diğer acılara bağışıklık kazanıyordu. Ben babamın acısından sonra hiçbir acıda mahvolmam sanmıştım, ben arkadaşlarımın acısından sonra da hiçbir acıda mahvolmayacağımı sanıyordum. Belki de sanmakla kalmak en iyisi olacaktı.

"Süren doldu," dedi Azrail'in Kılıcı acımasız gözleri, dik duruşu ve tehlikeli ifadesiyle beni izlerken.

"Onu öldürmeyeceksin," dedim ben de Rusça konuşarak.

Kaşları havalandı, dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi? Bunu nasıl engelleyeceksin? Sana sadece iki seçenek sundum."

"Ama ben sana hiçbir seçenek sunmuyorum. Onu öldürürsen artık elinde hiçbir kozun kalmayacak ve ben de hiçbir acıyla konuşmayacağım. Onu öldürdüğün an beni de ölmüş kabul etmen gerek ve inan dilimi koparıp eline bırakırım yine de benden bir tek kelime alamazsın." Sözlerimi büyük bir sakinlikle dinlemişti, alaylı gülüşü yavaşça kayboldu.

"Ben acımasız bir adamım Vivien, benimle boy ölçüşme."

"Öyle mi? Çenemi okşarken öyle söylemiyordun?" Hızla konuşmam onu eğlendirdi ama odadaki iki koruma birbirlerine kısa, şaşkınlık dolu bir bakış attılar.

Sarışın kadın ve adamın ikisi de birbirinden iriydi ve bize verilen dosyalardan onların Kuzentsov'un sadık korumlar olduklarını biliyordum.

"Benim zaaflarım yoktur Vivien, benim arzularım vardır. İnsan öldürmek de bunlardan biridir, o yüzden güzel yüzüne çok güvenme, belki seni öldürürken de aynı zevki yaşarım." Bu adam hastaydı, hem de epey...

"İstediğin zevki yaşamaktan seni alıkoyan ne peki Azrail'in Kılıcı?" Azrail'in Kılıcı derken dudaklarım alayla büzülmüştü.

Sessiz kaldığında daha fazla konuşmadım. Nefesimi tutarak kararını beklemeye başladım. Onu öldürmesine izin veremezdim. Bu sebeple gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum, korumalara bir göz işareti yaptığı an harekete geçmem gerekiyordu.

Korumalar da bunu bekliyor olacak ki, özellikle silahı tutan, kısa saçlı sarışın kadın gözlerini Çelik'in yüzünden ayırmıyordu.

Ama Çelik ona istediğini vermedi, çenesindeki sakallarını hafifçe okşadı ve mayhoş bir gülüş ekledi ürkütücü görüntüsüne. Gerçi bu haliyle ürkünç olmaktan çok uzaktı.

"Onu aşağı indirin, o da özel misafirim olacak. Ölmesin ama çok da yaşıyor hissetmesine gerek yok." Çelik'in cümlesi tamamlandığı an Talip'i iki kolundan tutarak kaldırdılar ve hızla salondan çıkardılar.

Tarık nefesini tutmuş şekilde bizi izliyordu, Rusça anlamadığı için pek olaylara dahil olamıyordu.

"Söyledi mi?" diye sordu Tarık Türkçe konuşarak.

"Hayır."

"E, o zaman niye gönderdin adamı?" diye şaşkınca kapıya baktı Tarık.

"Çok konuşma."

"Benimle böyle kırıcı konuşursan Türkiye'ye döndükten sonra bir daha asla seninle buraya gelmem!" Tarık aşırı tripli şekilde salonu terk ettiğinde Çelik'le odada yalnız kalmıştık.

Ve onunla her yalnız kaldığımda inanılmaz geriliyordum.

Çelik, yanındaki duran masadaki viski kadehini tek dikişte bitirdi. Oturduğumdan beri ikinci kadehiydi. Onun dayanıklı olduğunu ve kolay kolay sarhoş olmadığını biliyordum.

"Bana kafa tutabilecek cesaretinin olması hoşuma gidiyor ama sınırlarım vardır Vivien. O sınırlara yakınlaştığındaysa ne olduğunu bile anlamadan yok olursun." Bitirdiği kadehi cam sehpaye sertçe bıraktı.

Konuşmadım. İşin ucunda sadece kendi hayatım varken konuşmak kolaydı ama artık ortadaki tek hayat benimki değildi.

Yerinden kalktı, pantolon askılarını düzeltti baş parmaklarıyla. Dik duruyor, bana bakmıyordu. "Şimdi odana çıkacak ve yaralarımın sarılmasına izin vereceksin. Sonra duşa girecek ve dinleneceksin. İstedğim saatteyse burada olacaksın."

"Daha fazla soru yok mu? Sorgu yok mu?" Merak ediyordum, sessizliğini ve aklından geçenleri merak ediyordum. O sadece gizemli değildi, çok da çetrefilliydi.

Bana döndü ama yaklaşmadı. "Soru yok Vivien, itaat var." Ben ona itaat edecek bir kadın değildim ve o da bunu iyi biliyordu.

O bana itaat edecekti. Belki bugün değil ama bir gün.

İşin aslı kimsenin bana itaat etmesini falan istemiyordum ama bu herif öyle bir ego topuydu ki onu mahvetmek istiyordum!

Yerimden kalktım, kaçacak yerim yoktu, zaten kaçmam plana aykırıydı. Her bir hücrem buradan hızla uzaklaşmak isterken ben onun istediğini yaptım ve usulca indiğim merdivenleri geri çıkararak ondan uzaklaştım.

Bana verdiği odaya girdiğimde yatağın toplanmış olduğunu gördüm ama odadaki tek değişiklik toplanan yatak değildi. Yatağın üstünde çamaşır takımı ve mavi bir elbise vardı. Normalde sadece siyah ya da beyaz çamaşır giyinen biri için böyle renkli ve dantelli çamaşırlar aşırı korkunçtu.

Hem çok rahatsız hem de abartılardı. Bedenleri de bedenime yakındı. Kaslı olduğum için omuzlarım geniş ve göğüslerim de sertti.

Ben yatağın başında durmuş çamaşırları incelerken içeri orta yaşlarda bir kadın girdi. Sımsıkı topuzu, kalp şeklindeki dudakları ve kırısklıklar olan yüzüne rağmen epey dinç duruyordu. Gerçi çok da suratsızdı.

Kadın hiçbir şey söylemeden yanıma ulaştı ve yanında getirdiğı sargıları çıkardı. Su geçirmez sargılardı.

"Merhaba," dedim Rusça ama bana cevap vermedi, hatta duymazlıktan geldi.

Sargılarımı sararken öyle hızlı ve suratsızdı ki başka da bir soru soramadım. Eliyle odadaki kapıyı işaret etti.

İtiraz etmeden kapıyı açtım ve tahmin ettiğim gibi banyoya karşılaştım. Büyük banyo da evin diğer kalanı gibi loş ve iç karartıcıydı.

Ama daha önce hiç böyle bir küvet görmemiştim...

Hatta daha önce hiç küvete de girmemiştim.

Herif insan öldürerek hayatı yaşıyordu resmen.

İçimden söylenerek küvete yakınlaştım ve on dakika boyunca küvetin ayarlarını çözmeye çalıştım. En sonunda içine girebildiğimde sıcak su tüm vücudumu mayıştırmıştı. İnanılmaz şekilde iyi gelmişti.

Ben burada sıcak suyla küvette keyif çatarken, Talip de aşağıda belki de dayak yiyordu. Kesin gözden kaybediyordu. Talip mavi gözlü olsa belki ona da takardı. Bilseydim Talip'e lens takardım.

Ben ne saçmalıyordum?

Burada beyin hücrelerim ölüyordu!

Neredeyse bir saat banyoda geçirdikten sonra çıkmış ve beyefendinin benim için hazırlattığı giysileri giyinmişim. Askılı, mini bir elbiseydi ve kesinlikle bana göre değildi. Ama koyu mavi gözlerimle aynı renkteydi.

Arada ağdaya gidiyordum ve bu göreve gelmeden önce de gitmişim, çok kıllı biri olmadığım için bir ağda beni uzun süre götürüyordu. Gerçi kıllarım çıksa iyi olurdu, belki o zaman bana şey yapacakmış gibi bakmazdı!

Su geçirmez sargıları çıkardım ve yumuşacık yatağa uzandım. Babamla yaşadığımız ev dışında hiç bu kadar rahat bir yatağım olmamıştı. Hiçbir zaman konfor ya da güven aramamıştım. Sanırım bu da büyürken hep babamı izlediğim içindi.

Beni halamla tek bırakıp göreve gittiğinde her seferinde korkardım çünkü bir gün onu kaybedeceğimi bilirdim.

Şayet öyle de olmuştu.

Babamdan sonra tamamen yalnız kaldığımda üç arkadaşım olmuştu, küçük bir ailem olmuştu. Allah'ın bana dayanmam için bir hediye verdiğini düşünmüştüm onlarla tanıştıktan sonra. Peki Allah'ım şimdi de dayanmam için bana bir güç verecek misin?

Hiçbir zaman isyan etmemiş, hep şükürdar olmuşum. Bu yolu ben seçmiştim.

Yatakta öylece uzanıp, neredeyse gökyüzü gibi uzak olan tavanı incelerken kapı açıldı yine. Kadın hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve başında bekledi. Sanırım çıkmamı istiyordu.

Yataktan kalktığımda, duştan sonra rahatlayan vücudumdaki yaraların varlığını biraz daha keskin hissettim. Yine de dik şekilde kapıya yürüdüm ve kadın önden giderken ben de peşinden ilerledim.

Aşağı indiğimde burnuma gelen lezzetli kokularla ne kadar acıktığımı yeni anladım. Kadın hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaşırken ben de salona girdim.

Azrail'in Kılıcı salondaki yemek masasında oturmuştu tek başına. Elinde bir gazete vardı, gazeteyi dikkatlice incelerken başını hiç kaldırmamıştı.

"Karşıma otur," dedi tok ve emredici sesiyle.

Masaya yaklaştım, tam karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Masa lezzetli yemeklerle doluydu ve hepsi de Türk yemekleriydi.

"Ye." Emredici şekilde konuşurken bu sefer başını gazeteden kaldırdı. Gazetesini katlayıp masanın üstüne bıraktı.

En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyordum. Çok açtım ama iştahım yoktu, aşağıdaki Talip şu an açlıktan ölmek üzere bile olabilirdi.

"Arkadaşıma da yaşamasına yetecek kadar yemek vereceğiz, yemeğini ye."
Şaşkınlığımı gizledim. Beni tanıımyordu, nasıl düşündüklerimi bu kadar iyi
bilebilirdi?

Acaba bu herif aynı zamanda zihin falan da mı okuyordu? Okuyorum dese
şaşırmazdım, öyle değişik bir şeydi.

Yemeğe başladığımda o da sessizce yemeğini yiyordu. Yemek boyunca benimle
konuşmaya çalışmadı, hatta çok fazla kafasını kaldırıp yüzüme de bakmadı.

Yemek bittiğinde masaya gelen tatlılara kesinlikle yerim kalmamıştı.

"O kasları beslemek için epey iyi beslenmek gerekiyordur." Sözleriyle başımı
kaldırdım. Çok kaslı bir bedenim yoktu, yani şiş şekilde gezmiyordum ama
vücudumdaki yağ oranı kas oranına göre epey azdı. "Benimle konuş Vivien, ben
konusurken bana bak."

Nefesimi verdim ve ona baktım. "İşte böyle," dedi tatmin olmuş şekilde. Manyağın
tekiydi!

"Seninle henüz ne yapacağıma karar veremedim, aslında çok güzel planlarım var."
Bunları söylerken gözleri parlıyordu.

"Her esirini bu kadar güzel ağırlar mısın Azrail'in Kılıcı?" Son iki kelimem,
gözlerinden değişik bir parıltının geçmesine sebep oldu ama bu çok kısa sürdü.

"Hayır, aşağıdaki arkadaşımı düşünürsek bunun zaten cevabının aldığını
düşünüyorum. Neden seni güzel ağırladığımı soruyorsan da, henüz yeni başladık
Vivien." Yani bu rahatlığa aldanma demeye getiriyordu.

"Heyecanla bekliyorum," dedim ben de dik başlılıkla.

"Peki neden bekliyorsun? Kapın kilitli değildi ama sen kaçmak için çabalamadın
bile." Bu adamın zeki olduğunu biliyordum ve elbette bu gözünden kaçmayacaktı.

"Her tarafta korumalar varken, Kuzentsov'un sahibinin esiriyken kaçmaya
çalışmak boşuna bir zahmet olur." Sözlerimle başımı olumluca salladı.

"Orası doğru ama sen, anladığım kadarıyla pek boyun eğip kaderini bekleyecek bir
tip değilsin." Gözlemleri iyiydi, sezgileri iyiydi, bu adama sadece vahşi bir hayvan
gibi demek az kalırdı.

"Peki nasıl bir tipim?"

"Tam bana göre." Bunu söylerken yüzünde alay yoktu, fazlasıyla ciddi idi.

Masadaki peçeteyi aldı ve dudaklarını silip yerinden kalktı. Salonun başka bir köşesine ilerlerken kendisine yine alkol dolduruyordu. Sanırım bu da viskiydi.

Sırtı bana dönüktü, hareketleri acelesizdi. İri bedeni her bir hareketinde yavaşça kasılıyordu. Fazlasıyla göz dolduruyordu.

Bakışlarımı kaslı sırtından ayırdım.

Oturmadı, camla kaplı duvarın karşısında durdu. Bahçesi kışın getirdiği soluklukla kaplıydı ama hava kararmış ve ışıklar yakılmıştı ve bu da solukluğu biraz olsun kapatıyordu.

Yeşillikten çok mermer vardı manzarasında.

"Buraya gel." Bu herifin emirlerine uymaktan nefret ediyordum. Oturduğum yerden kalktım ve ona yaklaştım, birkaç adım kala durdum.

Viskisinden birkaç koca yudum aldı ve bitirerek, yanındaki sehpa bırakarak. Bana döndü ve tam karşımda durdu.

**"Kimse benimle kumar oynayamaz Vivien, neden biliyor musun?" Sessiz kaldım.
"Çünkü kimse kaybedeceği bir oyuna girmek istemez. Bugün sen tam olarak bunu yaptın."**

"Ama kaybetmedim." Başını olumluca salladı, dudaklarında alaylı bir gülüş vardı.

"Daha yeni başladık Vivien." Bana bir adım daha yaklaştığında aramızdaki mesafe istemeyeceğim kadar azdı.

Eli hafifçe havalandı, yüzüme gelen saçımı yavaşça omzumdan geriye doğru attı.

"Seni bana kim gönderdiyse, amacını görüyorum ama asıl şaşırdığım benim bu amaca bu kadar uymam." Eli saçlarımdan düştü, boynuma gitti ama sıkmadı.

Koca eli tüm boğazımı kaplamış ve sarmalamıştı. O kadar iriydi ki ellerini biraz kapatmaya çalışsa, ensemde parmak uçlarına çok rahat ulaşabilirdi. Boynumu kırmasıysa sadece bir hareketine bakardı.

Beni hafifçe tutarak, boynumdan kendisine doğru çekti. Gözlerime koyu gözleriyle, ürkütücü şekilde baktı ama ondan korkmuyordum. Bunu görmek onu biraz daha kızdırıyordu.

"Ellerim arasında durmuş akıbetini bekliyorsun. Öyle gözüküyorsun ama gözlerin beni bir savaşa davet ediyor Vivien. Ben de davet edildiğim hiçbir savaşı geri çevirmem." Son cümlesinde ne kadar ciddiydi bilmiyordum ama sanırım onu tuzığa çekmek için savaşa bile dahil olma sebebi buydu.

Hiçbir savaşı reddetmemesi.

"Bana cevap ver, o sivri dilini çıkar ve bana kafa tut Vivien. Çünkü aksi hiç sana göre değil."

"Beni tanı mıyorsun."

Sözlerimle alayla güldü. "Seni tanı mıyorum, doğru. Ama seni görüyorum Vivien. Ve sana Vivien demekten bile hoşlan mıyorum." Yutkunmaya çalış tığımda, boynuma sarılı eliyle bunu hissetti.

Adımın gerçekten Vivien olmadığını biliyordu ama peki daha fazlasını biliyor muydu? Her şeyi sadece şüphe miydi yoksa bildiği şeyler vardı da oynuyor muydu?

Bu herif beni deli edecekti!

"Uzun zamandır hiçbir şey beni bu kadar heyecanlandırmayı başaramamış tı Vivien. Ve Azrail'in Kılıcı'nı heyecanlandırabil diğ in için sevinçten karşımda titremen lazım." Hıyara bak! Kendini bir bok sanıyordu.

Gerçi bir bok oldu ğ u kesindi de...

"Bu hayatım boyunca, benden etkilenmeyen insan sayısı çok azdır Vivien ve sen de onlardan birisin. İşte bu yüzden ilgimi daha çok çekiyorsun. Seni serbest bırakırım, tek bir şartla..." Eli boğ azımdan indi ve daha fazla benimle temas etmedi.

"Neymiş o şart?"

Dudaklarında ürkütücü bir gülümseme oluştu, ellerini ceplerine soktu ve beni pek de tekin olmayacak şekilde inceledi.

"Bana teslim olacaksın."

"Zaten öyle değil mi?" Başımı iki yana salladı.

"Hayır, ben her anlamda teslimiyetten söz ediyorum." Sanırım burada bel altı bir ima vardı.

Bu herif sapığın tekiydi!

"İstediğin şeyi benden alamazsın."

"İşte tam olarak bunu anlamıyorum, bu hayatımda benden etkilenmeyen kişi çok azdır. Şu an hürriyetin için benim kucağıma atlaman gerekir. Hatta işin ucunda özgürlüğün olmasa da..."

Kendini o kadar beğeniyordu ki, birinin ondan etkilenmeme ihtimali ona imkânsız geliyordu. Kendisini beğenmekte haklıydı çünkü hayatımda gördüğüm en güzel yüze ve vücuda sahipti ama herkes sadece güzel bir yüzden ve vücuttan etkilenmezdi.

Sessizliğim onu biraz daha öfkelenlendirdi ama bunu belli etmedi. "Odana dön Vivien ve sana yapacaklarımı bekle."

"Tek bakışınla senin için ölecek bir sürü kadın var, benden ne isteyebilirsin ki?" Sorumla dudaklarında alaylı bir ifade oluştu ama cevap da vermedi.

"Odana dön Vivien ve uslu bir kız ol."

Sinirle arkamı döndüm ve üst kata geri çıktım. Burada halim ne olacaktı bilmiyordum ama hiçbir şey normal gitmiyordu!

Dün akşam olanlardan sonra Azrail'in Kılıcı'mı hiç görmemiştim. Ayrıca odam sürekli kilitliydi ve sadece çalışan kadın yemek getirdiği zaman açılıyordu.

Tüm günümü yatakta uzanarak geçirmiştim, yapacak hiçbir şey yoktu. Beni karşısına alıp konuşması sinir bozucu gelse de şu an sıkıntıdan ona bile razıyım.

O her açıdan fazlasıyla etkileyici bir adamdı ama bir o kadar da korkunçtu. Burada son gördüğüm yüz onun yüzü olduğu için sanırım sürekli aklıma gelip duruyordu. Ve bu beni çıldırtıyordu!

Mavi elbise dışında da kıyafetler göndermişti. Ayrıca gönderdiklerinin çoğu mavi ve beyaz renklerdeydi. Kıyafetlerin arasında bacaklarımı örtebilecek tek şey tayttı. Ve ben hayatımda çok sayılı kez tayt giyinmişim, genelde taytları içlik olarak kullanıyordum.

Ayrıca tüm kıyafetlerde kumaş cimriliği vardı. Koyu mavi üstün kalın askıları ve belimi bile kapatmayan kumaşı Rusya'nın soğuk havasına uygun değildi. Gerçi burada pek soğuğu hissettiğim söylenemezdi.

Isıtıcı kaynağını bulmaya çalışmış ve en sonunda zeminden ısındığını anlayarak epey bir şaşırmışım. Demek o yüzden bu kadar sıcaktı.

Ben odada salak salak şeyler düşünürken kapı gürültüyle açıldı.

İrkilmedim, omzumun üstünden arkama baktım.

İri, sarışın bir adam gelmişti. Bu adamı daha önce görmüştüm, Çelik'in beni ilk esir aldığı gün yanıma gelip saçlarımı çeken adamdı. Boris.

İçeri büyük bir öfkeyle girdi ve birkaç adımda ulaşıp yine saçlarıma asıldı. "Gidiyoruz güzellik," dedi Rusça konuşarak. "Bu kadar keyif çattığın yeter."

Beni saçlarımdan sürükleyerek aşağı katlara indirirken canım yanıyordu ama sesim çıkmıyordu. Onunla dövüşebilirdim ama vücudumda çok fazla yara vardı. Ayrıca dövüşmemin de bir faydası yoktu.

Beni en alt kata indirdiğinde, ilk uyandığım zindana benzeyen bir yerdeydim. Beni bir sandalyeye oturttu. Sarışın kadın ve Boris'in yanındaki adam dün Talip'i getirenlerle aynı kişilerdi.

Bacaklarımı ve kollarımı demir kelepçelere bağlı zincirlerle bağlarlarken sakinliğimi korumaya devam etsem de birazdan neler yapacaklarını tahmin edebiliyordum.

Boris gömleğinin kollarını yukarı doğru savurdu. Bana doğru eğildi, ellerini oturduğum sandalyenin iki yanına koydu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Konuşmadığın her saniye, ölmek için daha çok dua edeceksin. Sana öyle bir işkence edeceğim ki çıktığında adını bile hatırlamıyor olacaksın, tabii çıkabilirsen." Keyifle güldü, epey eğleniyordu.

Yüzüne tükürdüğümde yüzü sinirle buruştu. Aynı anda yüzüme bir tokat attı. Başım sağ tarafa düşerken, sakince doğruldu ve kolunun tersiyle yüzünü temizledi.

Ben daha başımı kaldırmadan bir yumruk attı, bu sefer kafam sol tarafa düştü. Bu da yeterli gelmemiş olacak ki karnıma bir tekme atarak sandalyeyle birlikte yere düşmeme sebep oldu.

Hissettiğim acı tüm vücudumu kıvrandırırken aldığım nefesler sıklaşmıştı.

"Tatiana, buzla başlayalım. Küvet hazır mı?" Boris'in sözleriyle sarışın iri kadın koca bir küveti içeri soktu.

Boris oturduğum sandalyenin altından tutarak beni kaldırdı, sandalyeye bağlıydım ve o hiç zorlanmadan sandalyeyi tek eliyle kaldırabiliyordu.

Buz dolu suya yaklaştırdı beni. Sadece sandalyenin arkasını tutuyordu, yüzüm buzlu suya bakıyordu.

"Isınmaya başlayalım," dedi büyük bir keyifle.

Sandalyeyi buz dolu küvetin içine itti. Tüm bedenim soğukla titrerken, nefesimi ciğerlerimde tutmaya çalışsam da ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Suyun soğuk olması, dayanmayı çok daha güçleştiriyordu. Bir dakikaya yakın bir zaman nefessiz şekilde tüm bedenim suya bastırıldı.

En sonunda sandalyeyi tutarak beni havaya kaldırdığında nefes nefese kalarak başımı kaldırdım. Sadece bir saniye nefes almama izin verdi ve beni buzla kaplı suya tekrar soktu.

Bu sefer bir buçuk dakika civarında tutarken sadece soğuk değil, nefessizlik beni yavaş yavaş tüketiyordu.

Bedenimi sudan çıkarttı ve kafasını bana doğru eğdi. Nefes nefese kalmıştım yine. "Konuşacak mısın?" Sorusunun cevabını beklemedi.

Zaten cevap vermemi de istemiyordu, sadece acı çektirmek istiyordu.

Kafamı tekrar suyun içine soktu, bu sefer daha da uzun tuttu.

Tekrar ve tekrar buna devam etti. Sadece iki saniye, hayatta kalabilmem için kafamı çıkartıyor ve sonra daha sert şekilde geri sokuyordu. Bazen o kadar sert itiyordu ki kafam küvetin mermerine vuruyordu.

Buzla kaplı küvetteki buzlar erimeden yenileniyordu, başımdan akan kan suyu bulanıklaştırmıştı.

Ne kadar süre bu işkence devam etti bilmiyordum ama bir saatten fazla geçtiğine emindim. Belki de daha fazla...

Ciğerlerim ve tüm vücudum acı içindeydi. Daha fazla nefessiz kalacak gücüm kalmamıştı. En sonunda beni küvetten uzaklaştırdı ve geri yere bıraktı sandalyeyi.

Beni tek eliyle indirip kaldırırken bence daha çok işkence çektirmişti kendisine.

"Henüz yeni başladık, cevap vermediğin her dakika daha da büyük işkencelerle karşılaşacaksın. Ayrıca Rus askeri değilsin!" Nasıl bu kadar emindi? Ya araştırma yapmıştı ya da tahmin ediyordu.

"Vücudu ıslakken elektrik yemesi onu hemen öldürür mü?" diye sordu Boris, Tatiana'ya.

"Büyük ihtimalle."

"Güzel," dedi ve elini ona doğru uzattı.

Diğer adam yanıma ulaşır, ağızma bir bez parçası taktı. İletkenliği azaltması için kafama tahta bir kask taktılar, hemen ölmemi istemiyorlardı.

Tatiana iki mandala benzeyen şey getirdi. Boris ikisini de iki eliyle açıp kapattığı an, oluşan elektrik ışık ve cızırtılı bir ses yaydı.

Bana çirkin bir gülümsemeyle yaklaştı ve iki mandalı da bacağıma yapıştırdı. Elektrik akımının vücuduma girdiğini hissettiğim an acıyla haykırdım. Tüm bedenim sanki yanıyordu.

Çok kısa tuttu, zaten biraz fazla tutsa yaşama ihtimalim yoktu.

"Konuşacak mısın?" Yine sorusuna cevap beklemeden bacaklarıma yapıştırdı mandalları.

Bu sefer daha uzun tutmuştu. Tüm vücudum elektrik akımıyla ve acıyla titrerken keyifle izliyordu. Yine geri çekildi ve titremelerimi büyük bir keyifle izledi.

"Konuşmak için yalvarman gerekirdi, sağlamışsın." Bir adım uzaklaştı. "Ama benim yöntemlerim daha sağlamdır. Seni öldürmeyeceğim, ölmek için yalvartacağım."

Bunu yapabileceğine emindim.

Vücuduma ara ara elektrik vermeye devam etti, işi bittiğinde de yaşamam için ayaklarımın altına toprak getirtti.

"Biraz dinlen ve sıradaki eğlencemizi bekle," dedi keyifle.

Odada yalnız kaldığımda rahatlamış şekilde nefesimi verdim. Saatlerdir tuttuğum yaşlar gözümünden akarken omuzlarım acıyla sarsılıyordu.

Daha önce çok fazla fiziksel acı çekmiştim ama elektrik yemek canımı çok yakmıştı, sanki tüm organlarım içten içe yanmıştı.

Kalp atışlarım elektriğin etkisiyle o kadar hızlanmıştı ki, her an kalp krizi geçirebilirdim. Kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyordum, ağzımın içinde metalik bir tat vardı. Gözlerim kararıyordu.

Başım öne düştü ve daha fazla bilincimi yerinde tutamadım.

Kaç saattir bu hücrede, aralıklı olarak işkence görüyordum bilmiyordum. 24 saat mi? 48 saat mi? Yoksa daha fazla mı?

Zaman algımı kaybetmiştim, ne gündüz ne de gece ayrımı vardı. Sadece acı vardı. Su ve yemek vermiyorlar, arada serum vererek ölmemi engelliyorlardı.

Vücudumdaki yaralar her geçen gün biraz daha artıyordu. Sadece işkence etmiyorlar, bir de iyi şekilde dayak atıyorlardı. Gözümün ne halde olduğunu bilmiyordum ama sağlam bir yumruktan sonra sağ gözüm artık bulanık, hafif kırmızı görmeye başlamıştı.

Bir ara sırtımı kırbaçlamıştı, piçin elleri yeterli gelmemişti. Üstümdeki kıyafetlerin her tarafı, aldığım darbelerle yırtılmıştı.

Ağzımdan tek bir kelime alamamışlardı ve alamayacaklardı.

İşkence görmek zaten beklediğim bir şeydi.

Benim anlamadığım şey şuydu; neden ilk başta bir prenses gibi ağırlayıp sonrasında işkenceye başlamışlardı?

O herifi reddettiğim için miydi tüm bunlar?

Ondan etkilenmediğim için mi? Onunla bir şey yaşamak istemediğim için mi?

Eğer öyleyse, devam etseler iyi olurdu işkenceye. Bu işin sonunda ölsem bile bana dokunmasına izin vermeyecektim.

Anlamadığım da buydu, beni bir şeylerin zorunda bırakabilirdi. Sanırım bu da egosundan dolayıldı. Onu neden istemediğimi anlayamıyordu.

Şerefsiz egoist.

Kibirli hıyar.

Olduğum hücrenin kapısı açıldığında yine başlayacaklarını anladım. Bakalım bu sefer nasıl bir işkence yöntemi uygulayacaklardı?

Boris yine kendini beğenmiş ifadesiyle, fazlasıyla keyifli şekilde bana yaklaştı. Bakışlarım ellerinde ve arkasında gezindi. Bu sefer nasıl bir şekilde işkence çektireceğini merak ediyordum.

"Nasılsın? Seni oldukça iyi gördüm." Keyifle bana doğru eğildi.

Burada günlerdir beni bir oyuncağa çevirmişti, ne isterse onu yapıyordu ve piçin hayal gücü çok genişti.

"Harika," dedim ben de Rusça konuşarak. "Elinden gelen bu kadar mı?"

"Yöntemlerimin basit olduğunu söyleyemezsin."

Alayla güldüm, acımı belli etmiyordum. Acıdan kıvranırken bile bunu ona göstermiyordum.

Bakışları aşağı doğru kaydı, ayaklarıma bakıyordu. "Hoş ayakların var." Bir de ayak fetişi çıkmıştı herif.

Eli arka cebine gitti, bir kerpeten çıkarmıştı.

Gerildiğimi belli etmedim.

Allah'ım sen bana yardımcı ol.

Sürekli dua ediyordum, bu hücrede beni biraz olsa hayatta tutan tek şey bu dualardı.

"Bu sefer şarlatanların yok mu?" Şarlatanlar derken yanında gezdirdiği o iki Rus'tan bahsediyordum.

"Onlara gerek yok, en azından şimdilik." Bir dizinin üstüne çöktü. "Konuşmayı planlıyor musun? Yoksa eğlencemize devam mı edelim?"

Omuz silktim. "Ben daha eğlenmeye bile başlamadım, hepsi bu kadar mı?" Sözlerim onu kışkırtıyordu. Ona yalvarmamam ve hatta küstahlık yapmam onu daha da acımasızlaştırıyordu.

Dayanabilirdim.

Daha fazlasına da dayanabilirdim.

Görevimi bitirene kadar hayatta kalmam yeterliydi, ne de olsa bu da vatanımın bana verdiği bir görevdi.

"Parmağımı mı koparsam tırnağımı mı yoksa dişini mi diye düşünüyorum." Bir süre durup bunu düşündü. En sonunda parmağa ya da tırnağa karar vermiş olacak ki bacağına kendisine çekti.

Kerpeteni ayağıma yaklaştırdı.

Gözümü yummadım, ona bakmaya devam ettim.

Kerpeteni başparmağıma yaklaştırdı ve ifademi keyifle izlemeye de devam etti.

Başparmağımın tırnağını tek hamlede kopardığında yüzüm acıyla kasıldı.

Allah'ım sen bana dayanma gücü ver.

Ona ağladığımı göstermek istemiyordum ama bir damla yaş yüzümden istemsizce süzüldü. Bunun onu hasta bir şekilde tatmin ettiğini biliyordum.

İki tane tırnağımı daha çektiğinde acıdan tansiyonum düşmeye, gözlerim kararmaya başlamıştı. Bayılırsam devam etmezdi çünkü artık keyif almazdı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Keyifli sorusuyla ayağa kalktı. "Şimdi parmaklarına mı geçsek?"

"Boris," dedim kuruyan dudaklarımı zorlukla aralayarak.

Adını söylemem dikkatini çekmişti, bana doğru eğildi heyecanla. Yalvarmamı bekliyordu, hem de aşırı büyük bir keyifle.

"Eğer azıcık aklın varsa, beni öldürürsün. Hayatta kalırsam.." Konuşmaya devam edemedim, yüzüme attığı iki sert yumruk, sandalyemin geri düşmesine sebep oldu.

Bu düşme de yetmemiş olacak ki yerdeki bedenimi öfkeyle tekmelemeye devam etti.

Bedenim daha fazla bu acıya dayanamadı, gözlerim gittikçe karardı.

Bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordum ve artık bitmesine dair ümitlerim de tamamen tükenmişti. Burada ölecektim.

Ölmek kaçtığım bir şey değildi ama bu kadar acı verici olması beni mahvediyordu.

Sadece dua ediyordum, Allah'tan başka sığınacak kimsem yoktu.

Burada uyumuyordum, arada dayaktan dolayı bayılıyordum ve o baygınlıklarım arasında da yine dayak yediğim kabuslar görerek uyanıyordum. Genelde acıyla uyanıyordum ve acıyan yer de son darbe aldığım yerler oluyordu.

Kaçmak için çabalamıyordum, bu bile Boris'in sinirlerini bozuyordu. Odada bir kamera vardı, geldiğimden beri beni izliyordu.

Azrail'in Kılıcı olacak o şerefsizin de beni izlediğini tahmin etmek zor değildi. Beni izliyor ve acımdan zevk alıyordu. Belki de bana bu şekilde günümü göstermeye çalışıyordu.

Kapı açıldığında yine içimden dua okumaya başladım. Başım öne eğikti ve gelen kişiyi göremiyordum. O kadar ağrım vardı ki kafamı kaldıramıyordum bile.

Bir el çeneme gitti ve çenemi havaya kaldırdı. Gördüğüm tanıdık yüz ve mavi gözlerle şaşkınlıkla yutkundum.

Eren gelmişti.

Eren, Kuzentsov'da işe girmeyi başarmıştı ama buraya kadar gelmeyi nasıl başarmıştı hiçbir fikrim yoktu. "Sikeyim!" Ettiği küfrü, buğulu şekilde duyabildim. "Vuslat," dedi fısıldayarak.

"Görevi bırakıyoruz, seni çıkarıyorum." Konuşurken bir yandan da ağzıma bir ilaç tıkmıştı. "Bu ilaç tüm ağrıları kesecek ve bir süre acı hissetmeni engelleyecek." Su dayadı dudaklarıma. "Hadi, gidiyoruz buradan." Eli aceleyle zincirlere gitti.

Zorlukla dudaklarımı araladım ve sadece fısıldayarak konuşabildim. "Levent binbaşının emri mi?"

Durakladı. "Sessizlikten şüphelendi ve sizi kontrol etmem için gönderdi beni. Ama Allah aşkına haline bak! Ölmek üzeresin. Seni buradan çıkaracağım."

Başımı iki yana salladım. "Burada kamera var." Elimle kamerayı işaret ettim.

"O yüzden vaktimiz kısıtlı! Bizimkiler kayıtlara birkaç dakikalık bir blokaj koydular," dedi telaşla.

"Talip ne durumda?"

"Senden çok daha iyi. Sana neden bu kadar ağır işkence ediyorlar? Sebebi ne? Bir şey mi yaptın?" En azından o hayatta ve daha iyiydi...

"Yapmadığım için," diye bildim sadece.

"Vaktimiz yok Vuslat, seni hemen buradan çıkarmam lazım."

"İstemiyorum, görevimi tamamlamadan çıkmayacağım."

"Ne görevi? Öleceksin!"

"Git Eren. Birazdan buraya gelirler."

"Vuslat, şu halinin farkında mısın? İç kanama geçiriyor olabilirsin, her tarafın şişmiş! Orospu çocukları ne hale getirmiş seni!"

"Eren, sen de yakalanmadan çık buradan." Çaresizce yüzüme baktı.

Cebinden çıkardığı ilaçtan bir tane daha tıktı ağzıma ve biraz daha su verdi.

Kurumuş, ağrıyan boğazımı su daha fazla sızlatmıştı. Ve bedenim o kadar acı içindeydi ki suyun mideme kadar inişini hissetmiştim acıyla.

"Dayan, Levent binbaşından emir alıp seni buradan çıkaracağım." Aceleyle hücreden çıktı, tek duam onun da yakalanmamasıydı.

Buradakiler normal insanlar değillerdi. Hepsi, acı çeken insanlar görmekten zevk alıyorlardı.

Başım yorgunca tekrar öne doğru düştü.

Kaç gün geçmişti ya da daha kaç gün geçecekti?

Bu tutsaklık ne zaman bitecekti?

Belki de asıl tutsaklık bir bedenin içindeydi.

Ve o tutsaklık son nefesimi verdiğimde sona erecekti.

Hangi kemiklerimin kırıldığını, hangilerinin sağlam olduğunu bilmiyordum çünkü vücudumun acı içinde olmayan hiçbir tarafı yoktu.

Kapı her açıldığında yeni bir işkencenin başlayacağını biliyordum. Çok fazla takatim kalmamıştı, ölüm bana çok uzak değildi. Sanırım bu sefer görevimi layığıyla yerine getiremeyecektim.

Boris yine içeri girdiğinde kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzü midemi bulandırıyor, onun yüzünü görmek bile tüm bedenime acıyı hatırlatıyordu.

Yaralarımın beni öldürmesine izin vermiyordu ama onların iyileşmesine de izin vermiyordu.

"Senden çok sıkıldım," dedi Boris etrafımda ağır adımlarla dönmeye başlarken.

"O zaman ne yapacağımı biliyorsun," dedim ama sesimin güçsüzlüğünden nefret ettim.

"Biliyorum..." İç çekti. "Hiç eğlenceli olmamaya başladı. Ama birazdan çok eğleneceğiz." Daha fazla ne yapabiliirdi bilmiyordum. Bu sırada o lanet kadın ve adam içeri bir şeyler taşımaya başladılar.

Korkumu belli etmedim.

Sonumun geldiğini anlamıştım.

Geriye sadece dua etmek kalmıştı.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Azrail'in Kılıcı...

Bana Azrail'in Kılıcı denmesinin önemli bir sebebi vardı. Gözüme kestirdiğim kişinin yaşama ihtimali yoktu. Girdiğim savaşı kaybetme ihtimalim yoktu.

Tüm ihtimaller, ben işin içine girince bir kurala dönüşürdü.

Kimseden korkmazdım, hiçbir şeyden korkmazdım ve hiçbir şeye gereğinden fazla inanmazdım.

Güç benim adımdı.

Hiçbir güçsüzlüğe tahammülüm bile olmazdı.

Kan benim tek arkadaşımdı.

Vahşet ailemdi.

Böyle bir adamdan çok da bir şey beklenmezdi.

Ben sadece gittiğim yere kötülük ve acı getirirdim. Ve hiçbir zaman bunun için suçluluk hissetmezdim.

Hiçbir şeye üzülmez, her şeyle dalga geçerdim.

Kendimi hiçbir yere ait hissedemezdim.

Hiçbir zaman bir evim olmamıştı, aslında sahip olduğum çok ev olmuştu ama hiçbiri evim olmamıştı işte.

Ben insanları uzaktan izlerdim, onların nasıl hissettiğini anlamaya çalışırdım. Bir insan olmayı çok isterdim. Günün sonundaysa adımı sadece bir canavar olarak yazdırırdım.

Bu benim lanetimdi.

Türkiye'ye gizlice gelmiş, sonrasında Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki bir adaya geçmişim. Buradaki tüm işimi halletmiş, hep uzaktan izlediğim o aileyle vedalaşmışım.

Ben hiçbir aileye ait değildim. Şeytanlar yalnız olurdu.

Rusya'ya dönme vaktim gelmişti. Buradaki insanları bırakmak istemiyordum ama varlığımın kimseye acıdan fazlasını da getirmeyeceğini iyi biliyordum.

"Ne düşünüyorsun böyle kara kara?" Duyduğum sesle bakışlarımı okyanustan çektim. Yanıma yaklaşan kişi Pusat'tı. İlk başlarda birbirimizden hiç hazzetmesek de hayatımda büyük bir yer kaplamıştı, tıpkı diğerleri gibi.

"Yaşadıklarımızı, acıları ve bitişi."

"Bitti mi sahiden?" diye sordu acılı bir sesle.

"Bitmedi mi?"

"Bilmem, hiç bitmiş gibi hissetmiyorum ben. Sen ne yapacaksın? Bunca şeyin ardından yine Kuzentsov'un başına mı geçeceksin? Seni öldürene kadar durmayacaklar. Burada kal." Pusat iri kıyım bir adamdı, neredeyse benim kadar..

Sert görünüşünün ardında aşırı yumuşak bir kalbi vardı, bizimkiler ona Shrek dese de ben onu daha çok oyuncak bir ayıya benzetiyordum.

"Benim vahşetim yeni başlıyor Pusat." Sözlerimle bana bakıp kaldı.

"Bir sen eksiktin amına koyayım! Sen ne çıkaracaksın başımıza? Yetmedi mi? Yaşadıklarımız yetmedi mi?"

"Yaşadıklarımız? Beni aileden mi sayıyorsun? Pusat, benim yerim hiçbir zaman burası olmadı." İtiraz etmedi ama kabullenmedi de, sadece derin bir iç çekti.

"Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, şimdilik sadece tek bir isteğim var," dedim gözlerimi koyu mavi okyanustan alamayarak. Okyanus koyu maviydi çünkü çok derindi, tıpkı onun gözleri gibi...

Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Aklıma sürekli gelmesi iyi değildi, sürekli ondan haber almak istiyordum. Buradaki işlerim çok yoğundu, arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyordu ve ben ondan fazlasıyla uzak kalmıştım. O kimdi ki ben ondan uzak kaldığımı düşünüyordum?

"Ben bu bakışı tanıyorum," dedi Pusat tatsız şekilde. "Bu feci şekilde Ateş'in ilk âşık olduğu zamanlar uzaklara dalıp dalıp bizim Şam Şeytanının düşünmesine benziyor. Tarık bir askerden bahsediyordu, bir Rus askerinden. Ne ayak?"

"Bir ayak yok, önce kendi ayağına bak sen, elli numara!" Neyse ki onun dikkatini dağıtmak çok kolaydı.

"Kes sesini be! Kırk altı numara bir kere! Elli değil!" Şaşkınca ona baktım.

"Benimkilerden bile daha büyük, Pusat sen de denek olmadığına emin misin?" Sorumla bir süre düşündü, ciddi ciddi düşündü.

"Değilimdir ya, boş boş konuşma." Hemen celallenmişti.

"Neyse sakın ol." Arka cebimden çıkardığım kâğıdı ona uzattım. "Acıkmışsındır, ye sakınleşirsin." Bana kötü kötü bakmaya devam etti.

Zamanında koruması olduğu Ateş'in, Aşkın'la boşanmaması için boşanma kağıdını yemişti ve o günden beri benim favori dalga konumdu.

"Ya bir siktir git ya!" Sinirle söylenerek benden uzaklaştı. "Ben de tam senin bu askerin gerçek kimliğini bulmak üzereydim. Nah sana kimlik!" Söylene söylene uzaklaşırken arkasından baka kaldım.

"Nasıl? Sallama la! Ben bile bulamadım. Sen nereden bulacaksın?" Arkasından bağıırıyordum ama o kendinden çok emin şekilde hızlı hızlı yürüyordu.

Durakladım, olabilir miydi?

Ben uluslararası çalışsam da Pusat ve Ateş sadece Türkiye odaklılardı. Gerçi bu puştların bulamayacağı hiçbir şey yoktu.

Pusat'ın peşinden yürümeye başladım. "La dursana! Sen ciddi misin yoksa benimle taşşak mı geçiyorsun?" Bana cevap vermeyerek hızlı hızlı yürümeye devam ediyordu.

En sonunda ona ulaşp omzundan tutarak durdurdum. "Sahiden onu araştırıyor musun?"

"E herhalde amına koyayım! Tarık geldiğinden beri senin feleğinin şaştığından bahsediyor, araştırmaz olur muyum? Gerçi henüz emin değilim ama bir şeyler buluyoruz. Eğer doğru gidiyorsak, şok olacaksın." Ballandıra ballandıra anlatıyordu yavşak.

"Neymiş? Neye doğru gidiyorsunuz? Ayrıca ben tüm gücümü kullandım..."

"Ya şimdi kendi gücünle bizimkini de kıyaslama, yeriz oğlum biz seni." Beni asla geçemezlerdi ama madem yaklaştı, o zaman bunu düşünmesine izin verebilirdim.

"Haklısın, bulursun sen. Ateş zaten sen olmasan bir halt yapamaz." Sözlerimle hemen göğsü şişmeye başlamıştı. "Yatsın kalksın dua etsin senin gibi bir adamı olduğuna, o hayattaysa bu zamana kadar senin sayende."

"Yaa..." Pusat başını sağ omzuna doğru yatırdı, koskoca adamdı şu hareketlerinden de utanmıyordu. "Tamam tamam, bulunca sana da söyleyeceğim. Tarık senin birine abayı yaktığını söylediği an ben adadaki tüm tesisi bu kadını araştırmaya yönelttim. Şimdi kadın senin gibi seri katil falan çıkar, sonra işin yoksa Ateşpare 7.Kitabı oku. Neyse bulmaları yakındır, rahat ol. Bahar'la evlendiğimde duvak takarsan düşünürüm."

"Pusat seni de duvağını da sikerim. Bahar'la değil benimle evlenme hayali mi kuruyorsun? Ateş bitti bana mı başladın amına koyayım?" Pusat ve Bahar...

Bahar benim kardeşim gibiydi, Bahar benim hiç haberdar olmadığım merhametli bir yanımdı gibiydi. Ben onların yaşamını hep uzaktan izlemiştim, onlar beni asla tanımamışlardı. Onlar beni görmemişlerdi bile.

Ben sadece gölgelerin ardına saklanan bir canıydım.

"Tarık da seninle dönecek mi?" Pusat'ın sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, sanmam. Zaten benden kurtulmaya yer arıyordu, bıktı iyice. Sizin yanınıza döndü diye havalara uçuyor, gelmez."

"Peki gelmesini istiyor musun?" Pusat'ın sorusuyla sessiz kaldım.

Elbette istiyordum, Tarık benim hayatımda kan bağı olan tek insandı. Bazen çekilmez olsa da benim kardeşimdi. Onunla çok geç tanışmıştık, ben onu hep tanıyordum ama o beni tanıyalı daha bir yıl bile olmamıştı ve hiç de kabullenememişti. Benim gibi bir canavarın, abisi olmasını istemiyordu. Zaten beni oldu olası hiç sevmemişti.

"Gelmez," dedim sadece.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Alışmış sana."

"Gelmesini istemiyorum, bu adada güvende ve benim daha batışım yeni başlıyor Pusat."

Pusat'ın yüzü ciddileşti. "Çelik, daha fazla kayıp vermeyelim. Zaten yeterince mahvolmadık mı?" Yorgundu ama yorulmaya hakkı vardı. Çektikleri acılar ve kayıplar onları yormuştu...

"Ben sizden değilim Pusat, bir kayıp daha vermiş olmazsınız."

Tam itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki telefonuna gelen mesajla bakışlarını üstümden ayırdı. "Verdiğin kanı tüm dünyada arattık resmen! Önce Rusya'dan başladık ama ne askeriyede ne de sivil hayatta kimseyle uyuşturamadık. Biz de farklı ülkeleri araştırmaya başladık. Yine ona ait hiçbir şey bulamadık ve bu da bize farklı bir ülkenin askeri olduğunu düşündürdü. Rusya'yla şu an sıcak ilişkide olan Ukrayna başta olmak üzere..."

"Pusat, sadede gel."

"Dur amına koyayım, sen ananın karnında nasıl bekledin 9 ay? Gerçi siz denekler 9 ay mı kalıyorsunuz anne karnında?" Bir süre bunu düşünmek için başını kaldırdı. Bu herifte ciddi bir dikkat bozukluğu vardı ve bu halde nasıl Ateş Alanguva gibi bir adamın baş yaveriydi anlamıyordum.

"Pusat siktirtme bana dokuzunu ayını!"

"Üstüme gelme! Bulmaya çalışıyorum," dedi gergince. Bu herifin olur olmadık narinlikleri beni çıldırtıyordu.

"Oha! Oha Galatasaray Şampiyon!" Tarık'ın ılığı tüm adayı inletirken Pusat'ın telefonu parmakları arasından kayıp çimlerin üstüne düştü.

"Ne?" Bağırmamış, resmen haykırmıştı. "Galatasaray yine şampiyon mu oldu?" ılık atarak yanımdan uzaklaşırken yere düşürdüğü telefonunu elime aldım.

Mal herifler.

Pusat'a gelen raporu incelemeye başladım ama gördüklerimden emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Hayatım boyunca beni bu kadar şaşırtan çok az şey olmuştu. Dakikalar boyunca dosyayı okudum, her ince ayrıntısına kadar.

Tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Onun kim olduğunu şimdi anlıyordum. Ve her şey çok mantıklıydı.

O sıradan bir asker değildi.

O bir Rus askeri de değildi.

O bir Türk askeriydi.

Gerçek adı Vivien değildi.

Ve ben onun buraya ne için geldiğini biliyordum. Tek amaçları benimle oynayıp beni Türkiye'ye götürmekti.

Ona ya da yanındaki askere zarar vermeyecektim. Burada bir Rus mafyası olarak yer alsam da Türk askerlerine daha fazla zarar vermeyecektim. Belki de onlara istediklerini verecektim.

Ne de olsa her tarafta her şeyin sonuna gelmiştik.

Belki de benim de sonum böyle gelmeliydi.

Bu hak ettiğim bir son olurdu. Hatta hak ettiğimden daha güzel bir son olacağı kesindi.

Azrail'in Kılıcı'nı yok etmek için fazla güzel bir Azrail göndermişlerdi. Mavi gözleri olan, eşsiz bir güzellik...

Azrail ölümü sezerdi, Azrail ölümün kendisiydi. Ben sadece Azrail'in kılıcıysam bu gök gözlü kadın Azrail'in kendisiydi.

Ve kılıcın Azrail'in karşısında boynu ipten inceydi.

Bu bir vazgeçiş değildi, savaşırsam yine istediğimi her şeyi elde edeceğimi biliyordum. Sadece artık savaşmak istemiyordum. Uğruna savaşılacak ne kalmıştı ki?

Belki de ona boyun eğmek savaşların en güzeliydi.

VUSLAT TOMRİS...

Savaşçı bir kadına kavuşmak, belki de vedaların en görkemlisiydi.

Hızla Rusya'ya dönmeye karar vermiştim.

Vuslat Tomris.

Onu artık konuşturmama gerek kalmamıştı, zaten onu hiç konuşturasım yoktu. Çünkü onu konuşturursam artık hayatta kalması için bir bahaneye sahip olamazdım.

Ben tek döneceğimi zannederken Tarık da peşime takılmıştı. Onu buraya ilk seferde zorla getirdiğim düşünülürse benimle gelmesi epey bir sürpriz olmuştu. Bu sefer kendi isteğiyle, hatta ısrarla gelmişti.

Gerçi kendi isteğiyle gelse bile yine başımı çok ağrıatacağını ve söylenip duracağını biliyordum.

"Tarık." Seslenmemle uyanmadı, eve varmak üzereydik. "Tarık!" Onu kolumla dürttüğümde hızla yerinden doğruldu şapşal şekilde.

"Geldik mi?" dedi etrafa alık alık bakarak.

"Az kaldı da, aklıma bir şey takıldı." Eve varmadığımızı öğrenince başını yine koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. "Sen bu Boris'i benim söylediğim gibi gönderttin değil mi? Vuslat'ın evde olduğundan haberi yok?"

"Vuslat kim be?" dedi söylenerek, gözleri kapalı şekilde.

"Vivien, Rus asker."

Tarık birden tekrar gözlerini açtı, bu sefer korkuyla. "Ben Boris'i Kuzentsov'un başına koydum uğraşıp dursun diye, merak etme evine girip esirlerine bir şey yapmaya cesaret edemez. Ayrıca yaparsa ne olur? Çok mu üzülürsün?" Durakladı. "Bir dakika, bu kız Türk askeriye ve Boris ona bir zarar verseyse..." Taşları yeni yeni oturtmaya başlamıştı. "Sikerim onun belasını!" dedi birden hışımla. "Kim la benim askerime zarar veriyor?"

"Daha geçen işkence etmem için beni kışkırtıyordun?"

"O zaman Türk olduğunu bilmiyordum bir kere! Gavur sandım! Ay bir de yanında rezil rezil konuştuk. Gitti amına koyayım tüm karizma!" Artık uykusu tamamen açılmıştı. Elini ağzına götürmüştü, bir eli de belinde konuştuklarımızı düşünüyordu.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren yanında sık sık Türkçe konuşmuştum. Aslında Türkçe bilme ihtimalini hep düşünmüştüm ama açıkçası pek umursamamıştım, belki de anlamasını istemişim.

Üstümdeki beyaz gömleğin bir düğmesini daha açtım. Buradaki işleri fazlasıyla aksatmıştım, bir buçuk haftadır ortada yoktum. Planım bu kadar uzun süre uzak kalmak değildi ancak işler istediğim gibi gitmeyince mecbur kalmıştım.

"Boris bir şekilde evime girdiyse senin belanı sikerim Tarık."

Tarık biraz daha gerilerek yerinden tamamen doğruldu, neredeyse arabanın içinde ayağa kalkacaktı. Sersem şekilde telefonunu arıyordu.

"Senin evine girmeye cesaret edemez ya," dedi ama o da bundan pek emin değildi.

"Benim tanıdığım Boris girer, zaten o yüzden onu meşgul etmeni ve Vuslat'ı korumanı söylemişim." Vuslat dediğinde yine boş boş suratına baktı. "Vivien!"

"Hee..." Bu herifin jeton on köşeliydi!

"Boris ona bir zarar verseyse, Boris'i öldürürüm."

"Öldüremezsın Çelik! Bu tamamen Kuzentsov'a baş kaldırı demek! Tamam bu kadının Türk askeri olduğunu öğrendik ama yine de seni almak için buraya geldikleri gerçeğini değiştirmez bu. Ona zarar vermeyeceğiz ama Boris'i öldürmen Kuzentsov'un seni artık saymamasıyla eş değer olur."

"Tarık, sikimde bile değil." Tarık nefesini sıkıntıyla verdi.

"Oğlum sen bu kadar çok mu beğendin bu kızı? Gerçi Türk olduğunu öğrendikten sonra benim de bir kanım kaynamadın değil ama..."

"Kanın dursun yerinde." Sert sözlerimle imalı imalı güldü.

"Çen kıskanmaya da mı başladın çen?"

"Tarık, sikerim senin gelmişini geçmişini. İki dakika düzgün dur amına koyayım ya!"

"Tamam tamam, celallenme hemen. Âşık olmak normal bir şey, ayrıca daha önceden tecrübelerimiz var ve deneklerin de âşık olabildiklerini biliyoruz. Sadece seninki kadar hızlı olmadı o, yani normal bir insan bile bu kadar hızlı âşık olmazken senin âşık olman... Bilemedim. Gerçi şimdi düşününce ben de çok şıpsevdi bir insanım. Demek ki bizim genlerde var."

"Kimseye âşık olduğum falan yok. Boş boş konuşma. Eve gittiğimizde Boris evime bir kez girmiş olsun, bak ben sana neler yapıyorum."

"Ay, yeter!" Tarık elini göğsüne koydu. "Bu Tarık'ın ne kadar büyük bir başı var ya! Hem Türkiye'deki işlerle ilgilen hem Rusya'yla ilgilen, savaşı önle, Putin'i sakın tut, Kuzentsov işlerini ayarla! Ya bu Tarık olmasa siz ne yapacaksınız acaba? Hiç düşündünüz mü? Bir de yok parasına çalışıyorum, bir dakika! Ben para da almıyorum amına koyayım ya! Bulmuşsunuz benim gibi köleyi, bırakır mısınız hiç? Enayi yazıyor tabii benim alımda."

Başım zonkluyordu, bir insan bu kadar geveze olamazdı.

Yol da bitmek bilmiyordu!

Ne halt vardı da uyandırmıştım bu manyağı?

Vuslat...

Bir Türk olması beni hem şaşırtmış hem de şaşırtmamıştı. Ben çok fazla ülkede yaşamış, çok fazla değişik milletten insan tanımıştım ama onun asker olduğuna emin olduğum için Rus oluşunu da fazla sorgulamamıştım. Ya da gerçeklerin er ya da geç karşıma çıkacağına inanmıştım.

Soluk beyaz teni ve keskin yüz hatları, bir Rus gibi gözükmelerini sağlasa da gözlerinde çok canlı parıltılar vardı. Tanıdık parıltılar...

Sonunda eve vardığımızda etraf sessizdi. İçeri girdim, Tatiana beni gördüğünde şaşırmişti çünkü hiçbirinin geleceğinden haberi yoktu.

"Patron?" dedi şaşkınca.

"Bir sorun mu var Tatiana?" Bakışları merdivenlere kayd, aşağı doğru inen merdivenlere.

"Bir sorun yok patron, her şey istediğiniz gibi ilerliyor."

"Esirim nerede?" Sert sorumla şaşkınlığı arttı.

"İstediğiniz gibi, bodrumda. Onu konuşturmaya çalışıyoruz. Gerçi siz gittiğinizden beri konuşturmaya çalışıyoruz, ona en kötü işkenceleri yaptık ama ağzından bir kelime bile alamadık." Ellerim uyuşuyordu, gözlerim öfkeyle kararıyordu.

"Sen, ne yaptım dedin?" Ses tonumla ürkmüştü ve Tatiana da önemli bir korumaydı Kuzentsov için.

Vakit kaybetmeyerek hızla aşağı koştum, iki kapı vardı, birinde Talip denen asker vardı.

Diğerine sert bir tekme attığımda demir kapı kırılırcasına geriye doğru açıldı.

Vuslat...

Kanlar içindeydi, sağlam hiçbir yanı kalmamıştı.

Bir taşın üstündeydi, kolları ve bacakları iki yana doğru çekiliyordu. Boris'se başındaydı.

Boris geldiğimi görünce gerilmişti ama bunu belli etmemek için tam konuşmaya başlayacaktı ki müsaade etmedim.

Boris'in yüzüne sert bir yumruk indirdim ve hızla Vuslat'a ulaştım. Gözleri açıktı ama kendinde değildi. Yaşayıp yaşamadığını anlamak bile güç olmuştu, o kadar kötü bir haldeydi.

Onu hızla oradan kurtarıp kucağıma aldım. Çok kötü haldeydi, hâlâ nefes alıyor olması bile mucizeydi.

"Geldim, yaşayacaksın," dedim Türkçe ama beni duymuyordu bile. Başı arkaya doğru düşmüştü.

İnsanları öldürmeye çok alışkın olan ben için, kollarım arasında bir cansız beden de tutmak da olağan olmalıydı ama bu an hiç olağan değildi.

Beynimi kaplayan öfke ve gözlerimi karartan acı bana çok yabancıydı.

Bir ölüm makinesi sadece ölüm getirirdi.

Azrail'in işi can almaktı, can kurtarmak değildi.

Peki bu da neyin nesiydi?

Hangi esirin eseriydi böylesine tutsak eden, kasırgayla kaplı bir kalbi hızlandırmak...

Hangi şaheserin gerçeğiymiş bu beden?

Hangi vahşetin acısıydı bana bu kalbimin varlığını hatırlatan?

Peki hangi esaret kaplamıştı zihnimi tümünden?

Hızla hücreden çıkarken, kapıyı ardımdan kapattım. Tarık merdivenlerden inerken bizi gördüğünde telaşla durdu.

"Ne? Ne olmuş?"

**"Boris'i oraya kilitle, Vuslat'a yaptıklarının on katını yaşayarak can verecek!"
Bağırışımla Tarık hızla koştu.**

Üst kata çıkarken bir yandan da bağıırıyordum. "Hemen buraya tüm doktorları getirin! Buna sebep olan herkes kaşıma geçecek!" Sesim yeri göğü inletirken Vuslat'ı odama taşıdım.

Ayak tırnakları koparılmıştı, tüm saçları tiftik tiftik olmuştu ve bu da vücuduna elektrik aldığını belli ediyordu. Bedeninde keskin ve uzun yaralar vardı, piç onu kırbaçlamıştı. Teni bembeyazdı ama yüzünde ve vücudunda şişmedik bir yer kalmamıştı. Günlerdir burada işkence çekiyordu.

Nabzımı hızla kontrol ettim, normalin çok altındaydı.

**Elim saçlarına gitti. "Yaşayacaksın... Yaşayacaksın ve yaşamama sebep olacaksın."
Çünkü ben daha önce hiç yaşamaya sebep bir şey bulamadım.**

Hayatım boyunca ilk defa aldığım nefesin ciğerlerime ulaşamadığını hissettim.

Ben hiçbir şeye inanmazdım, hislerle alay eder ve hiçbir şeyin varlığından korkmazdım.

Korktuğum her şey başıma yıkıldı. Bu takıntı mıydı? Yoksa varlığıyla alay ettiğim bir hissin esareti miydi?

VUSLAT TOMRİS

Acı içindeydim, hissettiğim tek şey acıydı. Gözlerimi zorlukla araladım. Beyaz bir odadaydım, burası bir hastane odasına benziyordu.

Demek ki hâlâ yaşıyordum.

Öleceğime çok emindim, ölecek ve kardeşlerimin, ailemin yanına gidecektim. Bense buradaydım, daha fazla acı çekmek için.

Daha fazla acıya dayanacak takatim kalmamıştı.

Etrafıma bakındım ama gözlerim o kadar şişti ki etrafımı görmekte zorluk yaşıyordum.

Gündüzdü, günler sonra ilk defa aydınlığı görebiliyordum. Yataktan kalkmaya çalıştım ama hareket edemedim.

Sargıda olmayan bir tarafım kalmamıştı, kolumda bir serum vardı.

Bu görevi daha ne kadar sürdürecektim ya da ondan ne öğrenecektim bilmiyordum. Sadece bu görevin bitmesini bekliyordum ve bu görev sadece ben öldüğümde bitecekmiş gibi hissediyordum.

Olduğum odanın kapısı açıldı. Başımı zorlukla kapıya doğru çevirdim ama bu bile canımı yaktı. Azrail'in Kılıcı.

Bunca acıyı yaşamama sebep olan o cani.

İnsanları gözünü kırpmadan öldüren bir katil.

Acıdan zevk alan bir vahşi.

"Uyanmışsın." Rusça konuşarak yanıma yaklaştı. "Yaşaman epey zor oldu. Bir haftadır yoğun bakımdasın." Olduğum oda hastane odası gibi olsa da, hastanedeymişim gibi değildi.

Daha çok evini hastaneye çevirmişti. Zaten benim gibi bir esir için elbette kendini tehlikeye atamazdı.

"İyileşeceksin, biraz zaman alacak ama iyi olacaksın." Çift kişilikli manyağın tekiydi!

Beni bu hale getiren sanki o değilmiş gibi konuşuyordu.

"Ağrı kesiciler ne kadar işe yarıyor bilmiyorum ama ağrı kesici aldıkça vücudun bağışıklık kazandığı için, acı çekmemen için seni uyutuyorum. Ve şimdi de uyutmaya devam edeceğim."

Tam başımda durduğunda ona nefretle bakıyordum.

O benim hayatımda yaşadığım en büyük fiziksel acıları yaşamama sebep olmuştu. Bundan da zevk almıştı.

"Uyutmamı istemiyorsan bunu söyle," dedi sanki benim sözlerimin bir önemi varmış gibi.

Anlamıyordum, cidden bu herifin bu kadar çift kişilikli olmasını anlayamıyordum.

"İç organlarında zarar vardı, iç kanaman vardı ve ölmek üzereydin. Vücudundaki elektrik işleri epey zorlaştırdı, kalp atışlarını düzene sokmak için tüm doktorlar ellerinden geleni yaptılar. Çok fazla kırığın var ve yerleri kritik. Dinlenmen gerekli, uzun bir süre yerinden kalkmamalısın." Bakışlarında doğru olmayan bir şeyler vardı.

Gördüğü görüntüden memnun değildi.

Peki neden?

Her şey onun istediği gibi gitmişti işte.

"Neden konuşmadın?" diye sordu. "Konuşursan tamamen öldürüleceğine emin olduğun için mi yoksa sadakatin için mi? Böyle bir acıya nasıl bir motivasyonla dayanabildin?" Konuşuyordu ama hiçbir sorusunun cevabını alamayacaktı.

Kendini beğenmiş tavrı, egosu ve caniliğiyle sadece midemi bulandırıyor.

"Yaşaman bir mucize ve ben mucizelere inanmam." Eli konuşurken saçlarıma gidecekti ki başımı sağa doğru çevirdim bana dokunmaması için. Biraz pasif agresif bir kaçış olsa da, elini geri indirdi ve bana dokunmadı.

"Sen adi bir manyaksın." İlk defa konuşabilmişim.

Azrail'in Kılıcı başımı olumluca salladı.

"Kendini Allah sanan acınası bir canavarsın. Aslında hiçbir şey değilsin ve istersen beni burada öldür yine de konuşmayacağım. Beni o kameranın arkasından izlerken keyif aldın mı? Aldıysan, devam et."

"Hayır," dedi kesin bir şekilde ama neye hayır demişti emin değildim.

Bu sırada kapı hışımla açıldı. "Geldiler." Bu Tarık'ın sesiydi ama Çelik'in iri bedeni onu görmemi engelliyordu.

Çelik başını ağır ağır salladı. "Beklediklerimiz mi?"

"Evet, tam olarak beklediklerimiz. Türk askerleri," dedi Tarık.

Şaşkınlığımı ve hissettiklerimi belli etmedim.

Görevi bitirmeye mi gelmişlerdi yoksa yeni başlatmaya mı?

Gerçi ne olursa olsun sonucunda kazanan biz olacaktık, etimi lime lime ederek beni öldürseler bile.

Çünkü biz boyun eğmezdik.

7.Bölüm: GECENİN KANDIRMACASI

Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın aşklarım.

İSYANDA AŞK

7.BÖLÜM

GECENİN
Kandıracağı

CEREH MELEK

Army Dreamers - Kate Blush

(Bu şarkı kurguya çok uyuyor yaa bir edit patlatın da keyiflenelim.)

No Honor Among Men Like - Daniel Ciurlizza, Joni Fuller

7.BÖLÜM: GECENİN KANDIRMACASI

Aşk nedir?

Aşk denilen kelime sadece iki sevdalının arasında mıdır?

Bir vatana âşık olunmaz mı?

Yaradan'a âşık olunmaz mı?

Aşk her dilde farklı mıdır?

Öyleyse ne kolaydır, değilse ne yarımdır.

Ben aşkın tüm dillerini çözmüşüm de bir *sencesini* çözememişim. Ah, ne acıdır.

- CEREN MELEK

On yaşındaki çocuk yanındaki adamın yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışıyordu. Ayağı kayalığa takıldığında düşeceğini hissederek eli öne gitti, neredeyse yanındaki Kaptan'ın elini tutacaktı. Kaptan bunu anlayarak kendisini çektiğinde çocuk yere yapıştı. Çenesi, göğsü ve dirsekleri sertçe kayaya yapıştığında Kaptan duraklamıştı.

"Sen düşemezsin."

"Neden?" diye sordu çocuk yerden tek başına kalkmaya çalışarak.

"Çünkü sen normal bir insan değilsin. Sen bir askersin, hem de daha önce benzeri görülmemiş türden." O yerinden kalktığında Kaptan, sarı botlarıyla önden

yürümeye devam etti.

"Ben asker olmak istemiyorum ki."

"İstesen de olamazsın zaten, askerlik onurlu bir meslektir. Sense onursuz bir katil olacaksın." Kaptan'ın sözleriyle öfkelenen çocuk ellerini yumruğunu sıkı.

"Ben onursuz falan olmayacağım!" diye çemkirdi. Yaşından çok daha büyük duruyordu, bedeni çok hızlı geliyordu.

"İçindeki canavarla savaşmanın iki yolu var. Ya katil olacaksın ya da kahraman."

Çelik duyduğu kelimelerle durakladı. "Ben kahraman olacağım!"

"Sen iyi olan hiçbir şey olamayacaksın evlat. Bu senin lanetin."

"Neden?"

"Çünkü sen bunun için doğdun." Çelik onu anlamıyordu ama sürekli aynı şeyleri duymaktan bıkmış usanmıştı.

"Ben normal olmak istiyorum," dedi Çelik ama bunu her dediğinde olanları biliyordu.

"Gel buraya evlat," dedi Kaptan ürkütücü bir sessizlikle. Çelik birkaç adım daha attı ve Kaptan'ın yanında durdu. Karşılarında bir ev vardı. Çelik'in kaldığı mağara gibi olan barakadan çok daha güzel bir yerdi.

Denizin kıyısında, uzun bir iskelenin hemen karşısındaydı. Evin bahçesinde iki erkek çocuğu vardı. Bahçede koşturarak birbirlerini kovalıyorlardı. Çelik onları ilgiliyle izlerken Kaptan elini onun omzuna koydu.

"Biri Tarık biri de Deniz. Onlar normal çocuklar, senin gibi değiller." Çelik onları izlemeye devam etti. Kaptan onun gözlerindeki heyecandan hoşlanmamıştı. "Tarık senin kardeşin, küçük kardeşin." Çelik hızla başını kaldırdı.

"Kardeşim mi?" Şaşkınlıkla irileşmişti gözleri.

"Evet, kardeşin." Çelik heyecanla eve doğru bir adım atacaktı ki Kaptan onun omzunu daha sert tuttu. "Ama bu onu asla bilmeyecek."

"Ben neden biliyorum o zaman?" diye sordu Çelik başını kaldırıp Kaptan'a bakarak.

"Çünkü sen her şeyi bileceksin, her şeyi bilecek ve göreceksin. Sen normal bir çocuk değilsin, onlar gibi değilsin. Sen hissedemezsin."

Ama hissediyorum demek için dudaklarını araladı Çelik ama Kaptan'ın bakışlarını gördüğünde sustu.

"Sen herkesin sahip olmak isteyeceği bir güce sahipsin. Bu gücü kullanmayı öğrenmek zorundasın evlat, yoksa o güç seni mahveder."

Çelik önüne döndü, karşısındaki Deniz ve Tarık'a baktı. Tarık, Deniz'in başından aşağı bir kova kum boşaltıp koşmaya başlamıştı. "Elimde kalacaksın! Abinim ben senin!" Deniz bağırarak koşarken Çelik bir adım geriledi.

"Aynen böyle evlat. Durduğun yeri bileceksin. Sınırları geçmeye çalışmayacaksın."

"Çalışırsam ne olur?" diye sordu Çelik merakla.

"O zaman lanetinin kurbanı olursun. Sen etrafına sadece ölüm ve kötülük getirirsin. Yalnız olmak zorundasın. Yalnız ve güçlü." Çelik sessiz kaldı ama tekrar karşısındaki iki çocuğa baktığında Kaptan'ın yanından uzaklaşıp onlara katılmak istiyordu.

"Güç sadece sana aitse güzeldir. Ve sen öyle güçlüsün ki, bu dünyada eşin ve benzerin yok. Bunun kıymetini bil evlat."

"Peki kardeşim?" diye sordu Çelik merakla. "Onu da yanıma alabilir miyim?"

"Hayır!" dedi Kaptan sert ve kesin şekilde. "Onun yaşamasını, mutlu olmasını istiyor musun?"

"Evet..." Çelik fısıldadı güçsüzce.

"O zaman ondan uzak olacaksın, ondan ve sevebileceğin her bir varlıktan uzakta olacaksın. Birini seversen ona zarar verirsin. Ona zarar vermek istiyor musun?"

"İstemiyorum." Çelik bir adım daha geriledi.

"Güzel, hadi gidelim. Fikret seni bekliyor."

Çelik son kez karşısındaki güzel eve baktı. Hep hayalindeki o güzel eve... Hem de iki katlıydı!

Kahkahalarla oynayan iki çocuğa baktı Çelik, onların gülüşlerini izlerken hayatı boyunca hiç hissetmediği tatlı bir sıcaklık doldurdu göğsünü.

Kaptan ona sürekli hissedemediğini söylüyordu ama Çelik bu hayatı boyunca hiç hissetmediği bir sevgi hissediyordu ilk defa kardeşine karşı.

Çelik, hayatının büyük bir kısmında onları böyle seyredeceğinden habersizdi. Onların ailesi her büyüdüğünde, yeni gelen her kişiye hemen bağlanacağından habersizdi. Çelik her şeyden habersizdi. Bildiği tek bir şey vardı; onlara yaklaşmak ve onları sevmek yasaktı.

Kaptan onu omzundan tutarak yürüttüğünde Çelik arkasına dönüp bakmak istese de Kaptan'ın bakışlarını üstünde hissettiği için bunu yapamadı.

Bir süre kendini tuttu ama yeterince uzaklaştıklarında dayanamadı ve omzunun üstünden arkaya baktı. O sırada Tarık'la göz göze geldi.

Kaptan, Çelik'in kafasını hızla öne çevirdi ve karanlıkta hızlı hızlı yürüttü. Yeterince uzaklaştıklarında Çelik yanağında sert, keskin bir acı hissetti. Kaptan ona tokat atmıştı. Yaşı küçük olmasına rağmen bu tokat onun başını bir milim bile kaydırtmamıştı. Kaptan emekli koramiralı, artık yaşlanmaya başlasa da güçlüydü. Kaptan yanındaki çocuğun ne kadar özel ve benzersiz olduğunu iyi biliyordu.

"Bir daha onlarla göz göze gelmeyeceksin!" Kaptan'ın uyarısıyla başını olumluca salladı Çelik.

Birlikte rıhtımda yürümeye devam ettiler, Çelik bir daha asla omzunun üstünden arkaya bakmadı.

Tarık'sa bahçenin kenarında durmuş arkalarından bakıyordu. "Ne dikildin oraya?" dedi Deniz söylenerek. "Her tarafımı mahvettin, ağzına sığcam senin."

"Bana küfrettiğini Kaptan'a söylerim," dedi hemen Tarık ama hâlâ aynı yere bakıyordu.

"Neye bakıyorsun oğlum sen?"

Tarık omuz silkti. "Kaptan geldi sandım da o değildi galiba. Yanında da bir çocuk vardı."

"Eee?" Tarık bir kez daha omuz silkti. "Aşık mı oldun? Ne bakıyon öyle bön bön?" dedi Deniz onu omzundan dürterek.

"Ya ben erkeğim, sünnetimi bile senden önce oldum ben! Erkeklerle erkek nasıl aşık olsun? Sen de iyice saçmaladın he."

"Doğru dedin," dedi Deniz de derin düşüncelere dalarken. Bu sırada dışarıdan gelen polis sirenleri, kırmızı ve mavi ışıkların gölgesiyle Deniz olduğu yerde heyecanla zıpladı. "Polis kahramanlar geldi! Ben de polis olacağım! Sen beni sinir ettiğinde, silahımı çıkarıp sana bam bam diye vuracağım!" Deniz heyecanla polisleri görmek için evin ön tarafına koşarken Tarık da arkasından koşmaya başladı.

"Ya bi git sen daha çarpım tablosunu bilmiyorsun! Kesin polis olursun!"

"Sen de bilmiyorsun!" diye çıkıştı Deniz.

"Ben daha küçüğüm senden, senin yaşına geldiğimde bilmezsem tükür suratıma."

"Bak ağzımı bozdurtma bana," dedi Deniz.

"Hadi, hadi boz ağzını bekliyorum. Kaptan geldiğinde ben de senin ağzını nasıl bozduğunu anlatırım," dedi Tarık gözlerini kısıp, başını bilmiş şekilde ağır ağır sağa sola sallayıp, sinir bozucu bir sırıtışla.

"Gıcık ya," dedi Deniz sinirle.

Deniz ve Tarık birbirleriyle uğraşmaya devam ettiler, hem de büyüyene kadar...

Çelik'se, Fikret'in yanına ulaşmıştı. Onunla gitmeyi sevmiyordu, Türkiye'de olmayı seviyordu. Ayrıca Fikret ona çok yorucu şeyler yaptırıyordu. Yaşından çok daha büyük olması gereken şeyler...

"Gitme vakti geldi Çelik," dedi Fikret elini ona uzatarak.

Çelik o ele aldanmaması gerektiğini biliyordu. Tutmadı.

Başını dikleştirdi ve ondan bekleneni yaptı...

Hayatının geri kalanı boyunca...

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Daha önce sayısız kez ölüm getirmiştım, daha önce sayısız kez işkence çektirmiştım. Ama hiçbirisi şu anki kadar yaratıcı ve acı verici değildi. Aynı zamanda zevkli.

Ben fazla öfkelenmez, aslında hiçbir şeyi çok fazla hissetmezdim. Ama o videoları izlemiştim.

Boris'in Vuslat'a yaptığı her şeyi ve o hücrede geçen her dakikayı görmüştüm. Ben hayatım boyunca hiç bu kadar öfkeyle dolduğumu hissetmemiştim. Vuslat'a yaptıklarının on katını yapmıştım ona.

Yine de içim soğumuyordu.

Bir düşman olarak karşıma çıkan ve amacı belki yakalamak belki de öldürmek olan bir asker için neden bu kadar öfkelenmiştim anlayamıyordum. Boris'in bedenine baktım. Bu ölümün başıma iş açacağını biliyordum ama sikimde bile değildi.

Güç sadece bana aitse güzeldi.

Ölüm ellerimde doğduğunda benimdi.

Kapıyı kapattım ve kanlı kıyafetlerimi değiştirmek için odama çıktım. Vuslat ölümün pençesinden kurtulmuştu.

Belki de ölümün pençesine yeni tutulmuştu.

Üstümdeki siyah gömleğin düğmelerini tek tek açtım. Yan odayı bir hastane odasına çevirmiş ve tüm doktorları seferber etmiştim.

Peki bunu neden yapmıştım? Bu kadın kimdi de ben onun ölmesinden bu kadar endişelenmiştim?

Hissettiğim hareketlilikle bakışlarımı odamdaki ekrana çevirdim. Vuslat kıpırdanıyordu. Kendine geliyordu.

Rahat bir nefes verdim. Hızla dolabımdan bir tişört çıkardım ve yan odaya girdim. Beni gördüğünde mavi gözlerinde düşmanlık parıltıları gezindi.

Gitmeden önce onunla zıtlaşmıştım ve büyük ihtimalle benim onu bu hale getirdiğimi zannediyordu. Halbuki onu bu hale getirenlere neler yaptığımı hiç bilmiyordu.

İyileşmesi zaman alacaktı. Acı çekmemesi için elimden gelen her şeyi yaptırıyordum. Onu bilerek uyutuyordum.

Onunla bir şeyler konuştum ama ne konuştuğumu bile bilmiyordum. Sadece günler sonra sesini duymanın verdiği garip hissi yaşıyordum.

Tarık odaya girene kadar da bu sersemliğim devam etti. "Geldiler." Kimlerin geldiğini biliyordum. Onları ben davet etmişim.

"Beklediklerimiz mi?"

"Evet, tam olarak beklediklerimiz. Türk askerleri." Tarık'ın sözleriyle gözlerimi Vuslat'ın üstünden ayırdım ve odadan çıktım.

"Doktorunu çağır, onu biraz daha uyutsun."

"Tamam derim de..." Tarık yanımda yürürken durdu ve kolumdan tutarak beni de durdurdu. "Sen neden bu kızın acı çekmemesi için elinden geleni yapıyorsun? Sen insanların acı çekmesinden zevk alan manyağın tekisin. Bu kıza neden kıyamıyorsun?"

Cevabım yoktu, bu cevabı ben de deli gibi arıyordum. "Bilmiyorum."

Önüme döndüm ve malikanenin görkemli merdivenlerinden ağır ağır indim. Şimdi diğer Türk askerleriyle tanışma zamanıydı.

"Sen burada kal, seni görmelerini istemiyorum." Tarık sözlerimle durakladı.

"Neden? Ben de geleceğim."

"Hani pis işlere karışmak istemiyordun? Burada kal ve onlara gözükme Tarık." Tarık sözlerimle huzursuzlandı.

"Ne yapacaksın? Yine ne işler karıştırıyorsun sen?"

"Rahat ol, abine güven." Omzuna iki kez vurup merdivenlerden inmeye devam ettim.

Salona girdiğimde üç adam bir de kadın vardı. "Hoş geldiniz." Ellerimi iki yana açtım. "Umarım güzel ağırlanmışsınızdır." Salonda ayakta dikiliyorlardı. "Oturun lütfen."

Onlar buraya gelmeden önce hepsini araştırmıştım. En önde duran kişi Binbaşı Levent Beyazıt bana kısık gözleriyle bakıyordu. Sert duruşu ve heybetli bedeniyle mevkisini de oldukça iyi taşıyordu.

Hemen yanında Yüzbaşı Kubat Gümüşpala vardı. Onun hakkında eğlenceli şeyler duymuştum. Başarılı bir asker olduğu kadar, saçma cezalar vermeyi de seviyormuş.

Sarışın ve daha yumuşak hatlara sahip olan Hasan Altan ve yanındaki kızıl kadının da Zeliha Aslan olduğunu biliyordum. Buraya dört kişi gelmiş olsalar da daha kalabalık olduklarını ve bir süredir beni götürmek için planlar yaptıklarını biliyordum.

"Askerlerim senin elinde," dedi Levent.

"Askerlerin mi? Ama benim elimde sadece Rus askerleri var. Kafam çok karıştı şimdi." Onlara askerlerinin elimde olduğunu ve planlarının işe yaramadığını söylemek için birini göndermiştim.

"Benimle oyun oynama evlat," dedi Levent sert sesiyle.

"Ben senin askerin değilim."

"O kumaş yok zaten sende," dedi hızla, öfkeli şekilde.

Sabırlı kalmak için derin bir nefes aldım. Rahat şekilde tekli koltuğuma oturdum.

"Konuşmamız uzun olacak, o yüzden..." Gözlerimle koltukları işaret ettim.

Yanımdaki uzun cam sehpanın üzerindeki şişeyi açıp bir kadeh viski doldurdum. "Siz de ister misiniz?" Sorumla ters ters bakmakla yetindi hepsi.

"Askerlerim hayatta mı?" diye sordu Levent tam karşıma geçip otururken.

"Evet, hayattalar. Ama herhalde onları size vermemi beklemiyorsunuz?" Sorumla sessiz kaldılar. "Planınızı biliyorum da anlamadığım bir nokta var. Neden onları

elime esir düşürdünüz? Benim namım ortada, onlara neler yapacağımı düşünemediniz mi? Yoksa bunu umursamayacak kadar çok mu istiyorsunuz beni?"

"Seni isteyen tek biz değiliz," dedi Kubat, kapalı alanda güneş gözlüğü takıyordu.

"Biliyorum, bu kadar harika bir adam olmak benim seçimim değildi." Onlara gıcık şekilde gülümsediğimde bana fazlasıyla sinir olduklarını biliyordum.

"Boş konuşmaları bırak!" Levent otoriter şekilde konuştuğunda arkama keyifle yaslandım.

"Siz benim kim olduğumun farkında mısınız? Ben istemediğim sürece, beni Türkiye'ye götürebileceğinize inanıyor musunuz?" Bunu ciddi bir merakla soruyordum çünkü kimse bana bu hayatta istemediğim bir şeyi yaptıramamıştı. Kimse o kadar kuvvetli değildi.

"İnanmıyoruz, biliyoruz," dedi temiz yüzlü sarışın çocuk.

"Büyüklerin konuşmalarına girme Hasan." Sözlerimle adını bilmemin şaşkınlığıyla ve kelimelerimin gıcıklığıyla sessizleşti.

"Senin kim olduğunun farkındayız. Normal bir insan olmadığımı bir hayvana benzediğini biliyoruz. Zaten seni bu yüzden istiyoruz." Neden istedikleri umurumda değildi, beni herkes isterdi. Çünkü bu gen doğal değildi.

"Orasını anladım, ben planınızı anlamadım. Askerlerini bana esir düşürerek beni nasıl yakalayacaktın? Beni oyalayacak mıydın? Benim kollarım her yerde Levent." Onunla laubali konuşmam onu fazlasıyla geriordu. Ben de bu yüzden devam ediyordum zaten.

"Karşında asker arkadaşın mı var lan senin?" dedi Kubat sinirle.

Ona küçümseyici bir bakış atıp viskimden bir yudum aldım.

"Sana söz hakkı verdiğimi hatırlamıyorum Şubat." Sinirden esmer teni kızarmıştı.

"Kubat," diye düzeltti beni ama hiç umurumda değildi.

"Bizi buraya alay etmeye mi çağırdın lan sen? O elindeki bardağı senin siki..." Hasan onun ağzını tutarak susturdu.

"Sansür için teşekkürler," diyerek Hasan'a göz kırptım ve yine Levent'e çevirdim bakışlarımı. "Beni buradan asla götüremezsiniz. İsterseniz deneyin."

"Laf salatasını bırak! Bizi neden buraya çağırdığını söyle." Levent gerilse de askerleri elimde olduğu için sakinliğini koruyordu.

"Önce sen, beni nasıl yakalamayı planladığını söyle."

"Hakkında daha çok bilgi topluyorduk," dedi Levent sonunda. "Zayıf bir anında baskın düzenleyecek ve seni götürecektik."

Güldüm, epey keyifle güldüm. Hatta uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Benim gülüşümü aşırı sinir olmuş şekilde izliyorlardı.

"Siz epey eğlenceliymişsiniz he. Bırakın bir timi, bir ordu getirseniz beni yine de zayıf anımda yakalayamazsınız. Benim zayıf anım olmaz, he oldu diyelim yine de kimsenin gücü yetmez."

Bir ölüyü öldüremezsin. Bir ölümsüzü ölümle tehdit edemezsin. Ama en kötüsü ikisi de olmayan bir herifi aslında göremezsin.

Benim en zayıf anım dahi zapt edilemezdi, en zayıf halim bile en güçlüsüne yenilmezdi.

"İnsanüstü bir güce sahip olduğunu biliyoruz," dedi Levent sakince konuşmaya devam ederek. "Ama karşında Türk askeri var." Kendilerinden çok eminlerdi. Karşılarında normal insanlar varken bu eminlik kesinlikle işe yarardı.

"Gücünüz yetiyorsa hepiniz karşıma dizilin ve ben yalnız şekilde ortanızda durayım. Yine de benim kılıma zarar veremezsiniz siz. Neyse bunu zaten bildiğinizi farz ediyorum. Planınızı da anladım. Ruslar beni sizi vermek istemeyeceği için gizliden iş çeviriyorsunuz, bana esir verme sebebiniz de bu. Ruslar şu an Kuzentsov'un başında olduğum için rahat, eninde sonunda bana ulaşacaklarını düşündükleri bir yanılığın içerisinde. Tıpkı sizin gibi. Planınız zekice sayılabilirdi, karşınızda ben olmasaydım."

Dördü de bana düşmanca bakıyordu. "Simon!" Seslenişimle Simon içeri girdi ama yalnız değildi. Başka bir Türk askeri olup Kuzentsov'a sızan Eren'le birlikteydi.

Eren'in elime düştüğünden bile haberleri yoktu çünkü bilerek Eren onlara haber verdikten sonra Eren'i yakalamıştım. "Çöz onu!" Simon emrimle Eren'i

çözdüğünde Eren öfkeyle onu ittirdi.

Simon'a kısa bir bakış attığımda ne istediğimi bilerek salondan çıktı.

"Sen de otur Eren. Ne de olsa hemşeri hemşeriye gurbette sikermiş." Sözlerimle öfkeyle diğerlerinin yanına geçti.

"Bizi buraya çağırmandaki asıl sebep ne?" Levent bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Asıl sebep..." Biten kadehi yanımdaki sehpa'ya bıraktım. "Size zarar vermeyeceğim. Beni yakalamak için girdiğiniz bu yersiz çaba epey keyfimi yerine getirdi. Beni isteme sebebinizi de sormayacağım çünkü büyük ihtimalle bunu siz de bilmiyorsunuz."

Hepsinin gözünde öfke vardı, alev alevdiler. Ellerinden gelse beni buracıkta parçalayacak kadar nefret dolulardı.

Simon çok geçmeden Talip'i de getirmişti. Uzun süredir esir olan Talip diğerlerine göre biraz çökmüştü. Salondaki asker arkadaşlarımı gördüğünde telaşla bana baktı.

Simon onu bıraktığında ayakta durmakta zorlandı. Hasan yerinden kalktı hızla ve ona destek olarak ayakta tutmaya çalıştı. Levent askerini bu şekilde görmekten hoşlanmamıştı, kısılan gözlerini bana çevirdi.

"Vuslat nerede?" Levent'in sorusuna cevap vermedim. "Ona neden işkence çektirdin? Ne yaptı sana?" Ben yokken Eren buraya gelmiş ve Vuslat'ın yanına gitmişti. Kamera kayıtlarına blokaj konulsa da benim onu yakalamam çok uzun sürmemişti. Zaten o sayede Eren'i de bulmuştum.

"Vuslat derin bir uykuda."

"Yaşıyor mu?" diye sordu Kubat gergince.

"Sizden tam bir ay isteyeceğim." Sözlerimle şaşkınca birbirlerine bakındılar. Levent binbaşı sadece bana bakıyordu.

"Ne için?" diye sordu Levent buz gibi sesiyle.

"Yarım kalan işlerimi tamamlamam için. Vuslat bu süreçte benimle kalacak. Bir ayın sonunda gelip teslim olacağım." Böyle bir teklif beklemiyorlardı, Levent bile şaşkınlığını gizleyemedi bu sefer.

"Hayır," dedi Kubat kesin şekilde ama bakışları Levent'e kaydığında sustu.

"Şu an ben izin vermezsem buradan çıkamazsınız bile. Ayrıca beni, ben istemediğim sürece yakalayamayacaksınız. İstiyorsanız dileğiniz kadar deneyin. Bir ayın sonunda size söz verdiğim gibi geleceğim."

"Peki neden?" diye sordu Levent saf bir merakla.

"Yarım kalan işlerimi tamamlayacağım."

"Sana nasıl inanacağız?" diye sordu Kubat öfkeyle.

"Başka bir seçeneğiniz var mı ki? Hadi yapabiliyorsanız beni şimdi tutuklayın." Oturduğum yerden kalktım. "Tam bir ay sonra bugün, Türkiye'ye döneceğim. Yanımda sağ şekilde Vuslat'la birlikte." Kafaları epey karışmıştı.

Neden böyle bir şey istediğimi anlayamıyorlardı çünkü altında bir sebep arıyorlardı.

Belki Vuslat'ı esir alacağımı belki de kaçacağımı düşünüyorlardı. Her şeyi düşünüyorlardı ama söylediklerimin gerçek olabilme ihtimalini düşünmüyorlardı. Yine de ellerinden bir şey gelmezdi.

"Bizimle alay mı ediyorsun? Elinde bu kadar güç varken, Kuzentsov'a hükmederken her şeyi bırakıp teslim olacağına inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Levent beni dikkatle incelerken.

"Güç Kuzentsov değil ki. Güç benim." İşaret parmağımla göğsüme iki kez vurdum. "Misafirliğin kisası makbuldür. Ayrıca Talip'in bayılmasına az kaldı. Bence ben fikrimi değiştirmeden buradan gidin."

Hepsi ayaklandı. Talip'in bir koluna Hasan diğer koluna da Kubat girmişti. Kızıl cadı bana kötü bakışlar atarak en önden geçti. En sona Levent kalmıştı.

"Ona neden işkence çektirdin? Konuşturmak için mi? Öyleyse neden en başında bunu yapmadın?"

Bakışlarım Levent'te değil diğer askerlerdeydi. Salondan çıkmadan önce Talip bayılmıştı.

"Gitsen iyi olacak Binbaşı."

Son kez bana baktı ve hızla çıktı salondan.

Arkadaşları için geri geleceklerini biliyordum çünkü onlar Türk askeriydi ve kolay kolay birini arkalarında bırakmazlardı.

Kendime bir kadeh daha viski doldurdum. Karşımdaki büyük camın önüne geçtim, bir elimi cebime soktum.

Bu sırada Tarık aşağı inmişti. Tüm konuşmayı yukarıdan çaktırmadan dinlediğini biliyordum.

"Neden onlara öyle söyledin? Yine ne planlıyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece yapacağım şeyi söyledim."

Anlayamadı, yanıma kadar yürüdü. "Nasıl yani? Sahiden teslim mi olacaksın?"

"Evet."

"Neden?" Ona baktım. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti ama sadece şaşkınlık değil öfke de vardı. Benim için endişelenmişti, abisi için.

Bu düşünce beni gülümsetirken, gülüşümü dudaklarıma götürdüğüm kadehle gizledim.

"Tüm dünya peşimde Tarık. Beni isteyen kaç tane hükümet var biliyor musun? Kaçamaz mıyım? İstersem çok rahat kaçarım tıpkı şu an da olduğum gibi. Ama bir yerde bitmesi gerek."

"Çelik..." Zar zor, kısık sesle konuştu.

"Madem buna son vereceğim, o zaman kendi memleketimde olacağım. Kendi topraklarımda büyüyemedim ama kendi topraklarımda öleceğim." Söylediğim her bir kelimeyle korkusu da öfkesi de artıyordu.

"Bunca şeye bunun için mi katlandık?" Kendini tutamayarak bağırdı. "Sen teslim ol diye mi?"

"Benim tek bir amacım vardı Tarık. Beni bu hale getirenlerden intikam almak. O intikam çoktan alındı ve artık bir amacım yok. Her şey olması gerektiği gibi."

"Siktir oradan amına koyayım! Sen bu kadar erdemli misin sanki? Sallama! Bana da oynuyorsun kesin. Sen anca kendini ve gücünü düşünüyorsun." Ona cevap vermedim.

"Lan madem böyle yapacaktın, beni niye yanında getirdin?"

"Hissetmek istedim." Bir ailenin nasıl olduğunu, bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hissetmek istedim.

"Sen narsist yavşağın tekisin! Abi olacaksın bir de! Siktir git yarın teslim ol. Ne diye kışını yırttın kendini bana kabullendirmek için o zaman?" O kadar öfkeliydi ki elini göğsüme koyup beni sertçe itti ama tabii hareket bile ettiremedi. Bu onun daha çok sinirini bozmuştu.

Mahsustan sanki canım acımış gibi elimi göğsüme koydum.

"Senin kardeşin olanı siksinler, kardeşmiş, senin ben kafana sığayım." Bir kez daha vurdu göğsüme ve ben sanki onun vuruşundan etkilenmiş gibi geriye savruldu.

Küfrede ede çıktı salondan.

Önüme dönüp karla kaplı manzaraya baktım.

Hayatım boyunca tüm hisleri ya diplerde ya uçlarda yaşamıştım. Benim için uça olan tek şey zevkti. Dipte olan şeyse iyi olan her şeydi.

Şimdi bana dipteki şeyleri hissettirebilen sadece Tarık vardı. Ve de nasıl yaptığını bilmediğim Vuslat.

Bu Azrail'in Kılıcı'nın düşüşü değildi çünkü hiçbir şey onu düşürecek kadar güçlü değildi. Bu sadece yıllarca normalliğe duyulan bir meraktı ve o da sona erecekti.

Manzarayı izlerken gözlerim karların ortasındaki çiçeğe takıldı. Yarı mavi, yarı kırmızı bir çiçektir. Rüzgârın etkisiyle hızla savruluyordu, kökünde kalmaya çalışıyordu. Kırmızı olan kısmı sanki kan lekesi gibi yapışmıştı. Normal gözlerle görülmeyecek kadar uzaktaydı.

Dışarıda sert bir fırtına esti. Çiçek daha fazla dayanamadı ve uçarak gözden kayboldu.

Ben kendimi anlatmaya çalışmazdım çünkü kimse beni anlayabilecek kapasiteye sahip değildi. Bu kibir değildi. Ego da değildi. Bunlar sadece gerçeklerdi.

Azrail'in Kılıcı yenilmezdi, sadece seçerdi.

Ve bu seçim, bin güce bedeldi.

VUSLAT TOMRİS

Ne kadar süredir yarı baygındım bilmiyordum. Kaç gündür bilinçsiz şekilde yatıp, arada uyandığımı bilmiyordum.

Sadece arada uyandığımda bana bakan o koyu gözleri biliyordum. Bazen saçlarımda dokunuşlarımı hissediyordum ama bunun bir kâbus mu yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edemiyordum. Artık o kadar da acı hissetmiyordum.

Yerimden doğrulmaya çalıştım ama o kadar uzun süredir hareketsizdim ki bunu yapamadım. İşkence sahneleri, Çelik'in ifadesiz yüzü ve doktorların başımda döndüğü anlar zihnime uğrayıp uzaklaşıyordu.

Kapı açıldı ve Azrail'in Kılıcı içeri girdi. Türk askerlerinden bahsettiklerini hatırlıyordum en son ama sonrası yoktu. Bunu ona soramazdım.

Kapıyı kapattı ve yanıma birkaç adım attı. "Her geçen gün daha iyi oluyorsun." O mükemmel görüntüsü ve kusursuzluğuyla başımda durdu. Rusça konuşuyordu, demek ki kimliğimi henüz öğrenmemişti.

Ben kalkmaya çalışırken beni durdurdu, eli belime gitti ve beni hafifçe yukarı doğru çekerek oturmamı sağladı. Bana hiçbir şekilde dokunmasını istemiyordum.

"İyi olmamı istiyormuşsun gibi konuşma." Nefesimi öfkeyle verdim. "Gerçi belki de tekrar işkence çektiirmek için istiyorsundur. Ne kadar süredir baygınlığım?"

"Biraz da olsa iyileşmene yetecek kadar süredir."

Yanımdaki sehpadan bir bardak su doldurdu, bana uzatmasını bekledim ama o bardağı ağızıma kadar götürdü. Ne kadar susamış olsam da suyu içmedim. Zorla ağızıma dayadığında su ağızıma girdi. Bardağı benden uzaklaştırdığında suyu yüzüne püskürttüm.

İrkilmedi, sinirlenmedi. Bu herif cidden robotun tekiydi, tepkileri yoktu. Elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Vicdanını mı rahatlatıyorsun? Yoksa vicdanın da vücudunun geri kalanı gibi mekanik mi?" Sorumla nefesini verdi sakince. Bardağı bıraktı aldığı yere.

"Direnme, sana zarar vermeyeceğim."

"Ölüyordum, daha ne kadar zarar verebilirsin? Neyi telafi etmeye çalışıyorsun? Beni konuşturmak için iyileştirmeye çalışmanı anlıyorum ama bunu anlamıyorum!"

"Daha kendine yeni yeni geliyorsun. O yüzden nefesini bana bağırmakla tüketme."

"Sana bağırmıyorum."

"Evet, bağırıyorsun," dedi aynı sakinlikle konuşup beni çıldırtırken. "Ayağa kalkmak ister misin?"

İstiyordum. O kadar uzun süredir hareketsiz yatıyordum ki bedenim ağrıyordu.

Çelik bakışlarımdan cevabını aldı. Elini belime koydu ve beni hafifçe kaldırdı. Kollarımı kaldırdım ve güçsüzce aramıza koyarak ittirdim.

"Kolunda çatlak var, çok zorlama." Sözleriyle sol koluma baktım, alçıdaydı.

"Ruh hastası!" Tıslarcasına onu biraz daha ittirdim alçılı kolumla. Ne kadar güçlü olduğunu ve istemese onu yerinden bile oynatamayacağımı biliyordum.

"Öfken..." Bir adım uzaklaştı. "Sana yakışıyor."

"Mallık..." Onun gibi durakladım. "Sana yakışıyor."

Alt dudakımı ağzının içine yuvarladı ve bir adım daha geri attı. Yürümekte zorlanıyordum, kollarını havaya kaldırdı sanki düşsem anında tutacakmış gibi. Belki de sadece alay ediyordu.

"İşkence yöntemlerin berbat, senden daha yaratıcı şeyler beklerdim." Ona doğru bir adım attım, ayaklarımın üstünde durmak bile çok zordu.

"Emin ol benim yöntemlerimle tanışsaydın şu an nefes alıyor olmazdın." Bir adım daha geriledi, kollarını hâlâ indirmemişti.

Kollarına bakarak içimden sabır çektim. "Sen ne çeşit bir manyaksın?" Bir adım daha attığımda yataktan uzaklaşmıştım ve artık destek alabileceğim hiçbir yer yoktu. Yürümeyi yeni öğrenen bir bebek kadar zorlanıyordum.

"Daha önce hiç görmediğin türden."

Ona ne şüphe...

Daha önce hiç konuşan bir hıyar görmemiştim mesela.

Konuşan, uzun, kaslı ve melek yüzlü şeytan bir hıyar.

Yüce Ya Rabbim sen bu herifi bilerek mi böyle yarattın? Yoksa görünüşü de mi yapay? Çünkü içi çirkin olan bir insanın bu kadar görülmesi hiç mantıklı değil.

Vuslat, kendine gel kızım.

Düşman topraklarındasın!

Çok elektrik yemiştin, hep ondandı bunlar.

Ben kendimle büyük bir iç çatışma yaşarken Azrail'in Kılıcı da kısık gözleriyle beni izliyordu. Üstünde bedenine yapışan siyah bir tişört vardı, saçları hep olduğu gibi şekilli değil dağımktı. Gerçi kaftan da giyinse, altın suyla da yıkansa hıyar yine hıyardı.

"Nasıl kaçacağını mı planlıyorsun?" Sorusuyla bakışlarımı yerden kaldırdım. Bunu planlasam daha mantıklı olurdu.

"Sen ne çeşit bir manyaksın? İşkence ettin ettin, ne diye öldürmedin beni?"

"Ölmeyi tercih mi ederdin?" diye sordu sakın, tok ve yatıştırıcı bir tonla.

"Senin gibi bir canavarın elinde olmaktansa, ölmeyi yeğlerim." Sözlerimle başımı olumluca salladı.

"Tüh, çok yazık. Maalesef bir canavarın elindesin ve ben isteyene kadar da asla ölemezsin." Herif konuştuğu benim şalterler atıyordu! Zaten fazla elektrik yüklüydüm... "Otur artık, bu kadar yürüdüğün yeter, dinlenmen gerek. Eğer dediğimi yapmazsan seni uyutmaya devam edeceğim."

"Ne kadar süredir uyuyorum?" Bu herife hiçbir şey sormak istemesem de el mahkumdu.

"Ben istediğim kadar süredir." Ağzının üstüne bir tane yapıştıracaksın! "Yüzünü öyle yapma," dedi havadaki ellerini indirip ceplerine koyarak. "Sevimsiz gözükyorsun."

Yüzüm nasıl gözüküyor bilmiyordum ama beni daha da sevimsiz görmesi için elimden gelen her şeyi yapardım!

Öne doğru bir adım daha attım, dizlerim titriyordu, zorlanıyordum ama bir adım daha attım.

Allah'ım sen bana güç ver, beni bu herifin vicdanına bırakma. Bırakacaksan da sabretmem ve dayanmam için güç ver.

İçimden dua edip bir adım daha attığımda bacağıma giren ağrıya yüzümü buruşturdum. Azrail'in Kılıcı tam düşecekken beni tuttu, göğsümü göğsüne yaslayarak destek oldu.

Onu itmeye çalışsam da bu sefer istemiyor olacak ki ne kadar itsem de işe yaramadı. "Sakin ol," dedi kısık sesle. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece sözümü dinle." Konuşurken bön bön gözlerime bakıyordu.

Bu herif hayatında ya daha önce mavi renk görmemişti, ya da kadın görmemişti. Gerçi yanındaki mankenlere taş çıkaracak güzelleri düşünürsek ikisi de pek mümkün değildi.

Ya da onun denek özelliklerinde bir de gözleriyle insanları etkileme özelliği vardı ve böyle bakarak beni etkisi altına almaya çalışıyordu! Evet! Büyük tabloyu görüyordum, işi çözmüştüm.

Biz odanın ortasında, göğüs göğse ve saçma sapan şekilde yüz yüze bakarken kapı açıldı. "Sen de bu odaya girdiğinde çıkmıyorsun he!" Tarık Türkçe konuşarak içeri girdi.

Bizi gördüğünde durakladı.

O durakladığı için ben de psikolojik olarak, sanki bizi müstehcen bir vaziyette yakalamış gibi geri çekilmeye çalıştım.

Tarık bir Çelik'e bir de bana baktı, sonra tekrar ona ve tekrar bana baktı. Bu bakışma Hint dizileri tadında sürdü.

"Ne var oğlum?" dedi Çelik de Türkçe konuşarak.

"Burada, neler neler oluyor acaba?" Tarık ağzını yaya yaya imayla konuştu. "Sen neden favori esirinle neredeyse dudak dudağa duruyorsun?"

Bu herifin kaç tane esiri vardı da ben favoriydım?

Erkekler, hep aynısınız.

Allah bilir bana yaptığı işkencelerin aynısını onlara da yapmıştır.

Yok yok. Ben o işkencede aldığım elektrikten sonra geri zekâlı olmuştum.

"Sana hesap mı vereceğim düdük?" dedi Çelik de Türkçe.

"Yok, hesap verme tabii." İmalı imalı bakışları aramızda gezindi. Önceden olduğu kadar sert bakmıyordu artık Tarık bana. "Sen bu vahşi asker gülüyle ne yapacaksın?" Vahşi asker gülü mü? Daha kötü çok az şey duymuştum.

Azrail'in Kılıcı gözlerini bana çevirdi. Zaten benden başka bir yere uzun baktığı yoktu manyağın. "Her şey, hiçbir şey. Onunla ilgili güzel planlarım var ve bu gidişle ilk planım onu karım yapmak." Türkçe konuştu.

Sakın çaktırma kızım, sakın çaktırma. Adam Türkçe konuştu.

"Hee anladım," dedi Tarık da gülererek. Bir yandan da ağzını açıp tek gözünü kırpyordu.

"Ne anladın çok merak ediyorum?" diye sordu Tarık yine ona bakarak.

"Anladım anladım, sonra şey yaparız biz."

Karım yapacağım derken? Bu herif ciddi miydi?

Eli çeneme gitti ve yerdeki bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. Başımı hafifçe kaldırdı.

Tarık orada dikilmeye devam ediyordu. Çenemdeki elini sertçe ittiğimde bana karşı koymadı. "Görüyor musun? Canını yakacak ama sorun değil, ben onun sadece canını değil başka şeylerini de yakacağım." Azrail'in Kılıcı Türkçe konuşuyordu. Türkçe konuştuğu için onu anlamıyormuş gibi durmam lazımdı.

Bu da çok zordu. Herif sapığın önde gideniydi!

Takmıştı bana kafayı.

Birden Tarık'a döndü, az önce çenemi tutan elini cebine yerleştirdi. "Sen neden hâlâ dikiliyorsun? Bizi yalnız bırak."

"Yalnız kalınca ne yapacaksınız ki?" diye sordu Tarık da hemen. Türkçe konuşuyorlardı! Benim hiçbir şey anlamıyormuş gibi bakmam gerekiyordu.

Yüzümü ifadesiz tuttum. Yine de Azrail'in Kılıcı yüzüme bakarken fazlasıyla eğleniyordu. "Dışarı çıkmak ister misin?" Bu sefer Rusça konuşmuştu. Başımı iki yana salladım. Daha fazla yanında durup bana Türkçe yürümesine katlanamazdım. "O zaman yatağa dön güzelim. İyileşmen zaman alacak."

Sinirle yatağa döndüm ama o dedi diye değil. Vücudum ağrıyordu ve birazcık ayakta durmak bile beni zorlamıştı.

Tarık da içerideki muhabbeti sevmiş olacak ki kapıyı kapattı ve tamamen odaya girdi. "Türk askerlerini de nasıl dövdük ama," dedi Tarık da yandan yandan bana bakarak.

İmkânı yoktu!

Çelik odanın içinde ilerledi, sonunda o rahatsız edici bakışlarını üstümden çekmişti. Camın önünde durdu. "İki tanesini iyi öldürdüm, dediğim yere gömdün mü?" diye sordu Çelik de Türkçe.

"Çok temiz hallettim."

İfadesiz kalmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Ciddiler miydi? Kalbim ağzımda atarken sadece bunun gerçek olmaması için dua ediyordum.

"Yarın akşam onu yanıma alacağım," dedi Çelik Türkçe. Onu dediği burada galiba ben oluyordum.

"Gelebilecek mi? Ayrıca yanında böyle birini gezdirmen dikkat çekmez mi? Hem neden?"

"Bir Rus askerini açık arttırmaya çıkaracağım," dedi yine Türkçe.

Şeref yoksunu adi hıyar!

Yaptığı işkenceler yeterli gelmemişti bir de beni satacaktı mal gibi! Burada bir mal varsa o da kesinlikle kendisiydi.

"Mantıklı, gerçi bu haliyle kim alır onu bilmem ama..." Tarık da en az Çelik kadar sinir bozucuydu. "Ağrın var mı?" diye sordu bana Türkçe. Sonra durakladı. "Are you in pain?" Öyle bir bağırmişti ki yüzümü buruşturdum.

Yüzüne boş boş bakmaya devam ettiğimde daha fazla benimle konuşmaya çalışmadı. "Tamam o zaman ben her şeyi hazırlıyorum yarın akşam için." Tarık odadan çıktı.

Yine sapıkla baş başa kalmıştım.

Karnım ağrıyor, midem bulanıyordu ve başımda daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir ağrı vardı. "Uyu, uyu ve iyileş. İyileş ve iyileşmeme sebep ol." Türkçe konuştu yine, çok kısık sesle konuşmuştu ve doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Bedenini sadece arkadan görürken gözlerimi biraz yukarı kaldırdığımda camdaki yansımasından bana baktığını gördüm.

Herif cin gibi bir şeydi.

Ayakları ters dönse şaşırmayacaktım.

"Benim olacak mısın bilmem ama benimle olacaksın. Bir ayımız var, iyileş. İyileş de bir ayımı normal bir insanın ayına çevir. Sonra zaten bir daha hiç olmayacağız." Kendi kendine konuşuyordu. Herif ciddi ciddi kendi kendine konuşuyordu Türkçe.

Sonunda camın önünden ayrıldı ve bana döndü. O kadar heybetliydi ki kocaman oda, o içindeyken küçücük oluyordu. Yüzüme yine uzun uzun baktı ve sonunda odadan çıktı.

Tuttuğum nefesimi verdim.

Yataktan zorlukla kalktım, banyoya girdiğimde aynada gördüğüm şey gerçek mi değil mi anlamak için gözlerimi kırıştırdım. Felaket haldeydim.

Saçlarım kabarmış ve havaya doğru elektriklenmişti. E o kadar elektrik yedikten sonra normaldi. Ne kadar zamandır uyutuluyordum bilmesem de yüzümdeki şişlikler azalmaya başlamıştı. Yüzümdeki ve vücudumdaki morluklar yeşile dönmeye başlamıştı. Ayakta durmakta zorlandığım için lavabonun tezgahına tutundum.

O hücreden sağ çıkabileceğime hiç inanmamıştım. Orada ölecek ve ailemin yanına gidecektim. Öfkeyle gözlerimi yumdum. *Allah'ım ölmeyi istediğim için bana kızma, ben senden gelecek her şeye razıyım ama ailemi çok özledim.*

Gözümünden düşen yaşı elimin tersiyle sildim. Vücudumda sargılar ve alçılar vardı, onları sarmadan duşa girmemem gerekiyordu ama tek istediğim temizlenmekti.

Hiçbir şeyi umursamadan küveti doldurdum ve ağrıyan vücudumla sıcak suyun içine girdim. Üstümde beyaz, hastane giysisine benzer bir elbise vardı ama onu bile çıkaracak gücü kendimde bulamamıştım. Başımı dik tutmakta zorlandığım için küvetin kenarına yasladım.

Gözümünden akan yaşlar hızlandı. Memleketimi özlemiştim. Burada ölmek istemiyordum, en azından vatanımda can vermek istiyordum ama bu manyak herif beni o kadar uzun süre canlı tutmayacaktı.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Normal insanların duyamayacağı sesleri duyabiliyordum. İlk kumarhaneye geldiklerinde onların ne konuştuklarını duyamamıştım çünkü etrafta çok gürültü vardı. Ama şimdi yan odada zorlukla yürürken attığı adımları, verdiği kısık ve acı dolu nefesleri, duşa girdiğini duyabiliyordum.

Sadece sesleri iyi duymuyor, bir de iyi koku alıyordum. Günlerdir hasta halde o yatakta yatıyordu ve berbat kokacağını düşünmüştüm, hatta bunu uzun süre beklemiştim. Ama sanki orada kaldıkça kendi kokusu tenine de odaya da yayılmıştı. Amber kokuyordu, temizlik ve saflık kokuyordu.

Odamda oturmuş viskimi yudumlarken odamın dışında gelen ayak seslerini duyuyordum, çok geçmeden odanın kapısı açıldı. Tarık içeri girdiğinde yine başımı sikeceğini biliyordum.

Ve kapıyı açtığı an konuşmaya başladı. "Ay Türk olduğunu çaktırmamak için nasıl kızardı bozardı. Çok eğlendim ama kıyamam ya, bizim asker sonuçta."

"Tarık sus da motorun soğusun."

"Ne? Benim motorum yok ki. Ben sen değilim ki." Sanki çok komik bir şaka yapmış gibi anıra anıra gülererek yanıma ulaştı ama yanıma oturmadı. Gözlerimle yanıma

işaret ettim ama ayakta dikilmeye devam etti.

Onunla vakit geçirmek, normal kardeşler gibi sohbet etmek istiyordum kalan zamanımızda.

"Sen benden sonra doğarsın, belki de annemizin rahminde sana da yetecek kadar mekanik bir şeyler kalmıştır." Sözlerimle şok içinde bana baka kaldı. Hay şu dilime! Şimdi her gün *ben de denek miyim acaba* diye diye sikecekti beynimi.

"Nasıl yani? Böyle bir şey mümkün mü? Ben hemen teknoloji dâhisi eniştemi arayıp bu konuyu araştıracağım ama şu an daha büyük sorunlarımız var. Ay böyle konuşunca da iyice Pusat'a benzedim ama burada böyle oturmaya devam edersen yakında kapımızı sadece Kuzentsov değil Putin bile çalabilir."

"Çalsınlar, buyursunlar."

Bir elini beline koydu sinirle. "Boris'in öldüğü duyuldu, hem de işkenceyle! Ve senin yaptığın tahmin ediliyor. Boris Kuzentsov'un en güvenilir adıydı. Onu öldürerek bizi nasıl bir haltın içine sürüklediğini farkında mısın?"

Başımı ciddi anlamda sıkmişti. Yüzümü buruşturdum.

Vuslat hâlâ duştan çıkmamıştı.

"Aloo abiciğim sana diyorum!" Elini gözümün önünde salladı Tarık. Sanki onu görmemek mümkündü! O çenesiyle kendisini dünyanın öbür ucundan bile buldurturdu bana.

"Efendim abisi?" dedim hemen bana abi demesini fırsat bilerek.

"O anlamda abiciğim demedim, sen benim abim falan değilsin. Deniz, hatta Pusat bile senden daha çok abim benim! Neyse konumuz şimdi bu değil. Kuzentsov'un başında olman tehlikeli. Bence seni indirmeyi planlıyorlar."

"İndirsinler yapabiliyorlarsa," dedim rahat şekilde.

"Hmm, valide sultan olacağım diyorsun. İyi güzel ama Kuzentsov seni bir yerlere vermeyi düşünüyor bence. Rusya'ya teslim ederek, yaptıkları pis işlere göz yumulmasını isteyebilirler."

"Bana bilmediğim bir şey anlatacak mısın?"

"Diyorum ki biz de her şeyi bırakalım ve gidelim. Bize ne Rusya'dan? Bize ne Putin'den? Biz ne yapıyoruz artık burada? Dönelim evimize."

"Evimiz? Benim bir evim mi var Tarık?" Bu soruyu beklemediği kesindi. Hep alaylı olan ifadesi kısa bir anlığına da olsa ciddileşti.

"Yani yaparız sana da bir tane. Eniştemin adası çok güzel, büyük de. Hem sen oradaki yüzlerce insanın hayatını kurtardın ve tüm ada halkının kahramanısın! Ya meydana senin heykelini dikeceklerdi ben zor tuttum."

"Beton yetmez ki," dediğimde Tarık'ın belindeki eli düştü.

Daha önce Alanguva adası olan teknoloji adasına bir saldırı düzenlenmişti. Adaya yapılan saldırıda tüm teknolojik cihazlar bloke edilmişti, silah bile kullanamamıştık. Bir kılıçla insanların arasına dalmış ve oradaki halkı kurtarmıştım. Bir kahraman gibi yani! Hayatım boyunca yaşadığım en kötü tecrübeydi.

"Neyse işte, burada kalırsak kötü şeyler olacak. Hem yarınki açık arttırma muhabbetinde ciddi değildin değil mi? Türkçe anlıyor diye şaka yapıyorduk değil mi?" Bazen nefes almadan nasıl bu kadar çok konuşabildiğinde şaşırıyordum.

"Öyle bir şey olmayacak Tarık. Esirimi kimseye vermem."

Tarık burnunu kırıştırdı. "Haspam! Esirimmiş! Türk askeri esir olmaz bir kere. Ayrıca yarın akşam Boris'in olmaması, onun senin öldürdüğüne dair tüm söylentileri doğrulayacak. Bunu kendi yönetimlerine bir darbe gibi görecekler. Seni öldürecekler!"

"Ölmeyeceğim Tarık, sakın ol. Korkuyorsan burada olmak zorunda değilsin."

"Yoo korkmuyorum ki, ne korkacağım hem? Ben ne yangınlar gördüm senin haberin var mı? Bu oturduğumuz ev bile Kuzentsov'a ait, dışarıdaki korumalar Kuzentsov'a ait ve seni öldürmek istediklerinde önlerinde hiçbir şey olmayacak."

"Yanılıyorsun," dedim sakın şekilde. "Sana yanıldığımı anlatmayacağım, göstereceğim."

Vuslat hâlâ duştaydı.

Çıksa duyardım. Düşse duyardım.

"O zaman yarın akşam oraya gidiyoruz? Sonra da hiçbir şey yokmuş gibi eve dönüyoruz? Yanımızda da esir olmayan Türk askerimizle öyle mi? Ben buradaki amacı hiç anlayamadım."

"Tarık, senin mekanik bir yerin varsa o da çenen galiba." Sözlerimle gözleri kısıldı.

Çok konuştuğunu bildiği için, gevezeliğiyle onu vurduğumda hemen alınıyordu.

Sonunda odamı alıngan şekilde terk etti.

Bir an hiç susmayacak sanmıştım.

Vuslat'ın sesi hâlâ gelmiyordu. Su da çok açık değildi ama hafif hafif akıyordu. Biten viski kadehimi bıraktım ve odamdan çıktım.

Hem yan odanın kapısını açıp banyoya yürüdüm. Daha önce çok kez çıplak kadın görmüştüm ama bu kapının arkasında olmak bedenimde değişik bir etki bırakıyordu. Elimi kaldırdım ve kapıya iki kez vurdum. "Vivien!"

Sesi gelmiyordu.

Birkaç kez daha tıklatıp sahte adını söyledim ama yine ses yoktu.

Bayılmış olabilirdi. Daha fazla dayanamayarak banyonun kapısını açtım.

Vuslat küvetteydi. Ayrıca çıplak da değildi.

Hangi manyak kıyafetiyle duş alırdı ki? Üstündeki elbiseyi çıkarmamış, başını küvete yaslamış ve gözlerini de yummuştu. Nefes alışverişleri düzenliydi.

Daha saçlarını yıkayabilecek kadar bile uyanık kalamamıştı. Kabarık saçları küvetten sarkıyordu.

Yanına yaklaştım. Sargılarını düşünmeden suya girmişti, gözlerinin kenarlarında ya su ya da kurumuş yaşlar vardı. Uyurken ağlıyordu.

Uyurken ağladığını daha önce de görmüştüm. İlaçların etkisinde yatarken, birkaç kez gözlerinden yaşlar akmıştı. Şimdi yine aynı şekilde gözlerinden ağır ağır yaşlar akıyordu.

Uyurken ağlamak mümkün müydü? Ya da uyurken bile ağlatacak kadar acı çekmek mümkün müydü?

Yanına ulaştım, bir dizimin üstüne çöktüm.

Kim olduğunu biliyordum. Vuslat Tomris. Ama bende neden bu etkileri bıraktığını bilmiyordum.

Birileriyle seks yapmak benim için çok sıradan, sadece zevk veren bir şeydi. Ayrıca zevkime de çok düşkündüm. Şimdiyse...

Bende bir sorun vardı.

Kimseyi yanımda istemiyor, sadece onu görünce zevk alıyordum. Bana öfkelenmesini, şaşkınca bakmasını izlemekten zevk alıyordum. Gerçi zaten bu zamana kadar başka da bakmamıştı ya...

Suyu biraz daha açıp uyanacak mı diye baktım ama uyanmadı. Sadece uyku değil, vücudundaki acıların ağrısı ve aldığı kuvvetli ilaçların da etkisi vardı.

Suya uzandım ve saçlarını ıslattım. Dudakları büzüldü, artık uyurken ağlamıyordu. Üstündeki elbise beyaz olsa da kumaşı kalın olduğu için bedeni gözükmüyordu. Yine de beyaz elbise tüm bedenine yapışmıştı ve ne kadar iyi bir fiziğe sahip olduğunu gösteriyordu.

Sikeyim.

Tarık'ın dediğı gibi gerçekten bir sapık olma yolundaydım.

Saçlarını ıslattıktan sonra şampuanladım. Ben hayatım boyunca ilk defa birinin kafasını yıkadım.

Saçlarını duruladıktan sonra bedenini de hafifçe yıkadım, sadece elbisesinin açık bıraktığı dirseklerinden aşağısına ve dizlerinin altına kadar yıkadım. Havluyla kurulayıp bedenini kucağıma aldım. Başı göğsüme sokuldu.

Durakladım, derin bir nefes aldım.

Kıyafetlerim su içinde kalmıştı. Evet, şu anda düşünmem gereken tek şey buydu. Onu neden yıkadığım ya da neden kucakladığım değil...

Sert ve kıvrak bir bedeni vardı. Tenini saran ince kumaş bedenini hissetmeme engel değildi.

İki kez sikeyim. İyi değildim.

Onu yatağa ıslak halde yatırdım ve odadan kaçarcasına çıktım. Evdeki çalışan kadından üstünü değiştirmesini istedim ve kendimi odama attım.

Kadınlar beni beğenirdi, ben de kadınları severdim. Onu gördüğüm günden beri, karşımda dünyanın en seksi kadını bile olsa arzulamamıştım. O baygın ve hasta haliyle bile...

Birkaç küfür savurup telefonumu elime aldım. Camın karşısındaki deri koltuğa üstümdeki kıyafetleri bile değiştirmeden oturdum. Ateş'i aradım. Ateş Alanguva. Anne karnında bana deney yapılmıştı, o zamanlar Alanguva da çocuk olsa da büyüdüğünde babasının teknolojik dehalarını geliştirmişti. Benden anlasa anlasa o anlardı.

Telefon çok geçmeden açıldı. "Karım bitti şimdi beni mi taciz etmeye başladın sen?" dedi aksi sesiyle.

"Karım hâlâ favorim ama kızın doğunca ilk favorim o olacak gibi."

Ateş sabırla nefesini verdi, kısık sesle küfür saydırıyordu.

"Niye aradın lan sen beni? Sabrımı sınamak için mi?" Sinirle bağırdı.

"Sakin ol, hamileyken bu kadar gerginlik bebeye zarar verir."

"Bebegi ben mi taşıyorum amına koyayım?"

"Öyle davranıyorsun!" dediğimde artık sinirden küfür bile etmiyordu. "Neyse, benim arama sebebim çok zaruri."

"Neymiş?"

"Biraz değişik bir durum, kimsenin bilmemesi lazım. Ayrıca sana da hiç güvenmiyorum."

"Keyfin bilir, kapatıyorum," dedi Ateş daha fazla bana tahammül edemezken.

"Dur dur! Kızının karının üstüne söz ver kimseye söylemeyeceğine?"

"Ya Çelik siktir git amına koyayım! Sence ben kızımın karının üstüne söz verir miyim? Kapatıyorum ben."

"Sen de Aşkın'ın anlattığı kadar nazlı bir şeysin cidden ya. Bir dur!"

"Sen de lafı geveleme!" Ateş bağırışının ardından durakladı. "Pardon aşkım, rahatsız mı ettim seni? Tamam sen git yat geliyorum ben birazdan." Aşkın yanına gelmiş olacak ki Ateş varlığını hızlıca unutmuştu. "Tamam, anlat artık."

"Şimdi sen benim ne kadar çapkın, yatakta harikalar yaratan bir adam olduğumu biliyorsun," dedim arkama yaslanarak.

"Lan hıyar herif! Ben nereden bileceğim senin yatakta nasıl olduğunu? Tövbe tövbe. Pusat bitti şimdi sen mi başladın?"

"Konumuz bu değil. Sakin ol Alanguva. Ben bir süredir birileriyle seks yapmak istemiyorum ve ben normalde makine gibi bir şeyim." Ateş beni sakince dinliyordu. "Yani niyetlenmiyorum bile, içimden gelmiyor."

"Senin kuş ötmüyor mu artık? Beni bunun için mi aradın? Bana ne lan senin kuşundan? Oradan bakınca Haydar Dümen'e mi benziyorum?"

"Lan bir dur, başlayacağım şimdi sana da dümenine de! Ayrıca kuş demesek, ayıp oluyor. Bari kartal falan de." Hiç de abartmıyordum. "Ben kartalımdan şüphe etmiyorum, yeri geldiğinde işini çok güzel icra eder ama neredeyse üç haftadır kimseyle seks yapmadım. Bu benim hayatım boyunca yaşadığım en büyük rekor."

"Aşkın'ı kaçırdığınızda bir yıl gördüm ben o rekoru. İyi oluyor sana." Aşkın'ı kaçırmamıştık, tamamen abartıyordu. "Bunun için mi aradın beni? Kuşun ötmüyor diye yani?"

"Kartalım çok güzel ötüyor Alanguva. Ama yanlış yerde ve sadece bir kişiye ötüyor gibi. Ondan da tam olarak emin değilim gerçi ama..." Ateş bir süre ses vermedi. Ardından keyifle gülmeye başladı. "Ne? Neye gülüyorsun? Söyle ben de güleyim."

"Geçmiş olsun," dedi Alanguva keyifle.

"Ne? Ne oldu? Baban deneklerle ilgili bir kitapçık falan yapmadı mı? Neyi anladın şimdi sen?" Yerimden gergince doğruldum ama Alanguva gülmeye devam ediyordu.

"Kuşunda sorun olduğunu sanmıyorum, bence normale dönüyor. Tamam güzel karımdan önce ben de çapkın bir insandım ama seninki çok farklı bir seviyeydi. İyi oldu sana. Zaten dua et deneksin, yoksa çoktan hastalık kapıp gebermiştin."

"Kuş deme," diye uyardım tekrar ama Alanguva keyifle gülmeye devam ediyordu.

"Peki bu kartalın kime ötüyor tam olarak?" Puşt fazla eğleniyordu.

"Yani emin değilim ama..."

"Şu esire mi? Türk olan, askere?"

"Aynen o ama dediğim gibi henüz ona da ötüp ötmediğini bilmiyorum. Zaten yani hiç benim beğeneceğim bir tip değil, ben cilveli kadınları severim, Vuslat bildiğin odun, tiksiniyor benden. Onu neden isteyeyim ki? Çok saçma değil mi? Bence bende bir sorun var, beni tamir et, bir şey yap." Tedirgince söylediğim sözler onu daha da keyiflendirdi. "Sana şurada derdimi anlatıyorum amına koyayım! Dalga geç, kapatıyorum ben." Sinirle telefonu kapatacaktım ki sonunda gülmesini bastırıp tekrar ses verdi.

"Aşkın'ı gördükten sonra ben de aynı şeyi yaşadım. Bu bir sorun değil. Ben sizin gibi denek değilim ama onu hayatıma aldıkça, onu görmeye başladıkça artık herkes silikleşmeye başladı. Bir Aşkın vardı bir de diğerleri. Bu tehlikeliydi, sonumu getirebilirdi ki bazılarına göre de getirdi zaten. Ama sor başa dönsen aynılarını yapar mıydın diye, yapardım. Çünkü o benim çektiğim her şeye değerdi." Ben onların ölümsüz aşkını dinlemek için aramamıştım.

"Sen ona aşkıydın çünkü, ondan oldu. Ben bu kıza aşık falan değilim. Ayrıca ben Aşkın'dan daha çok deneğim ve her şeyi en ufak düzeyde hissederim. Senin gibi yoğun olup..."

Ateş sözümü kesti. "Bir dakika, sen her şeyi en ufak düzeyde hissettiğini mi düşünüyorsun? Çelik, sen asker olmak için hazırlanmış bir deneksin. Yani emir vermez, emir alırsın. Kaptan ve Fikret seni yetiştirirken de hep böyle olmadı mı? Hep onların emirlerini hayatının ortasına koyup onlar için çabalamadın mı? Onların sözlerini belki de şu anda bile yaşıyorsun. Ben senin hissiz olduğuna katılmıyorum, sadece gereksiz şeyleri çok fazla hissetmiyorsun. Ama gerekli şeyleriyse haddinden fazla hissediyorsun; insan öldürme arzun, kadınlarla birlikte olmak, güç aramak... Sen sadece bunlar için yaşamıyor muydun? Bu hisleri doruklarda yaşamıyor muydun? Belki de hissiz olduğunu zannederken aslında en büyük hislere sahip olabilecek kişi sensindir. Sadece yanlış yerlerde yaşamışsındır bu büyük hislerini." Alanguva'nın bana karşı en uzun ve sabırlı konuşması buydu kesinlikle.

Ateş uzun uzun yaptığı konuşmasını bitirdiğinde arkadan Aşkın'ın sesi geldi. "Sen kiminle konuşuyorsun böyle uzun uzun? Ben yatakta uzanmış seni bekliyorum sen burada çene çaluyorsun. Babayı görüyor musun kızım? Babaya küstük."

"Ya bebeğim geliyorum, kızma dur." Ateş telefonu kapattı.

Yüzümü buruşturarak telefonu koltuğa fırlatırcasına bıraktım. Koskoca mafya ve seri katili bu hale getiren şey aşk mıydı? Aşk gereğinden fazla abartılmış, insanlar tarafından da fazlasıyla kabullenilmiş saçma bir inanıştı. Bense yönetemediğim hiçbir şeyin varlığına inanmazdım.

Alanguva da saçmalamıştı.

Bende bir sorun vardı ve bunu çözecektim. Bunu da Ateş'in söylediklerine inanarak yapmayacaktım.

VUSLAT TOMRİS

Bugün yürümeyi yeni öğrenen bir bebek kadar zorlanıyordum dik durmakta. Sürekli yanımdaki bir şeylere tutunmam gerekiyordu ve o an her geldiğinde tutunacak bir şey buluyordum.

Sabah uyandığımda yine yataktaydım, hatta üstüm bile değiştirilmişti. O banyodan nasıl çıktığımı bile hatırlamıyordum. O şerefsizin bana dokunup, üstümü değiştirme düşüncesi sadece midemi bulandırıyor.

Timdeki diğer kişileri gerçekten öldürmüş olma ihtimali her aklıma geldiğinde kinle doluyordum. O hücrede bile bu kadar çok nefret etmemiştim ondan.

Eğer bugün beni gerçekten açık arttırmaya çıkaracaksa ve işimi başka biri bitirecekse o zaman tüm plan yok olurdu. Bana verilen görevi yerine getirememiş olurdum.

Bir şey yapmam gerekiyordu ama ben yürümekten bile acizdim!

Birazcık nefes almak için dışarı çıkmış ve yalın ayak şekilde çimenlerin üstünde yürüyordum. Hava soğuktu ve çimenler de yer yer karla kaplıydı ama kendime gelmem gerekiyordu.

Bugün o pisliği hiç görmemişim. Kapıların da hiçbiri kilitli değildi, bahçeye çıkmak istediğimde de kimse önümü kesmemişti. Büyük malikanede sanki sadece ben vardım. Arada yemek getiren kadın dışında kimseyi görmemişim.

İzlendiğimi hissederek başımı kaldırdım. Evin bir camında o duruyordu. Elinden düşürmediği viski bardağıyla bana bakıyordu. Onun yüzüne bakmak bile kusma isteği yaratıyordu.

Talip'in ne durumda olduğunu merak ediyordum. Bir ara bodrum kata inmiş ve onun tutulduğu hücreye girmiştim. Ama boştu.

Belki de tüm tim arkadaşlarımı öldürmüştü ve ben de burada kısıtlı kalmıştım.

Fazlasıyla yorulup üşüdüğümde eve doğru yürümeye başladım. Ben içeri gireceğim sırada elinde valizle genç bir kadın yanıma yaklaştı. "Vivien?" diye sordu kadın Rusça.

Başımı olumluca salladığımda eliyle üst katı işaret etti. Sözde benim olan hastaneye benzeyen odaya gelene kadar beni takip etti. İçeri girdiğimizdeyse beni oturttu ve valizini açtı. İçinde silah ya da benzeri şeyler yoktu, makyaj malzemeleri vardı. Silah olmasını tercih ederdim.

Kadın hızla saç ve makyajımı yapmaya başladığında şaşkınlıktan tepki bile verememiştim. Resmen beni kurbanlık dana gibi hazırlıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Rusça.

"Bana verilen emri yerine getiriyorum," dedi kız da aksi şekilde cevap vererek. "Seni insana benzetmem gerekiyor ve bu epey zor olacak."

Küfretmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kadını ittirdim ve oturduğum yerden kalktım. "Eğer seni hazırlamama izin vermezsen seni çıplak şekilde dışarı çıkaracağımı söyledi." Kızın sözleriyle içimi kaplayan öfke daha da arttı. Bunu yapabilecek manyaklıkta biri olduğunu biliyordum. Bana o işkenceleri eden herif çıplak mı dolaştırmayacaktı? Öfkemi yutmaya çalıştım ve geri oturdum.

"Aynen böyle. Uslu dur. Koskoca Azrail'in Kılıcı senin neyini beğendiye?" Kız sinirle söyleniyordu. Sarışın, mavi gözlü ve fazlasıyla güzel bir kızdı. Onun yerinde olsam büyük ihtimalle ben de aynı soruyu sorardım.

"Al o kılıcı bir tarafına monte," dediğimde ne dediğimi pek anlamamıştı.

Kadın saatler boyunca benimle uğraştı, saçlarımı maşaladı. Saçlarımdan resmen duman çıkmıştı! Yüzümün halini görmesem de epey bir ağırlık hissediyordum. En sonunda da kadife, uzun bir elbise giydirmişti. Kollarımdaki sargıları örtmek için, dirseklerime kadar uzanan kadife bir eldiven giydirmişti. Elbise siyah değildi ama ışısız bir yerde siyah gibi görünebilirdi. Gece mavisiydi, çok koyuydu ve üstünde sim gibi saçma parıltılar vardı.

Aynada kendimi gördüğümde bu görüntü bana çok yabancı gelmişti çünkü ben sadece düğünlerde falan elbise giyerdim. Uzun zamandır da hiç düğüne gitmemiştim. Ayrıca elbisenin göğüs dekoltesi de çok fazlaydı. Hep bol şeyler giyindiğim için bu kadar büyük göğüslerimin olduğunun ben bile farkında değildim. Her tarafım açıktaydı resmen. Neyse ki elbise uzundu. Ben makyaj yapmayı da bilmezdim, onu da sadece düğünlerde yapardım. Ve şimdiki görüntüm kesinlikle bana tamamen tersti.

En sonunda topuklu ayakkabı giydirdiğinde zaten yaralı olan bedenimle üstünde duramamıştım.

"Aaa yettin be sen de!" diyerek kızı ittim kendimden uzaklaştırmak için. Beni burada oyuncak bebek gibi süslemelerine sinirlenerek ayakkabıyı en sonunda sinirle fırlattım.

Ayakkabı duvara çarpacak zannederken havada asılı kalmıştı. Azrail'in Kılıcı ben tam ayakkabıyı fırlatırken odaya girmiş ve ayakkabı yüzüne gelecekken son anda havada yakalamıştı.

Keşke kafasının ortasına çarpsaydı da geberip gitseydi hıyar herif.

Onun üstün reflekslerine sonra şaşıracaktım. Ayakkabıya bakıp güldü, bakışlarını bana çevirdi.

Bana hep böyle uzun uzun, öküzün trene baktığı gibi bakıyordu ama sanki bu sefer daha farklı bir tren görmüş gibi bakıyordu.

Siyah bir smokin takımı giyinmişti, güzel görüntüsüyle ve üstündeki şeylerle seri katil dışında her şeye benziyordu. Hem beyefendi hem de mükemmel duruyordu. Pislik herif. Allahım sen neden böyle güzellikleri böyle pislik insanlara veriyorsun? Tövbe Rabbim, senin işini sorgulamak bana düşmez.

Önce yüzümde gezindi koyu gözleri, sonra boynumda, omuzlarımda, göğüslerimde...

Memelerime bakıyordu hıyar. Elimi göğsüme götürerek dekolteyi kapatmaya çalıştığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Tepeden tırnağa incelemesi bittikten sonra bana doğru birkaç adım attı.

"Onu istediğin gibi hazırladım," dedi kız dikkatini çekmeye çakışarak.

"Güzel," dedi sadece.

"Benden istediğin her şeyi, her zaman yaparım biliyorsun." Kız cilveli cilveli konuşarak ona doğru yürüdü ama gözleri kıza bir kez olsun kaymamıştı. Hâlâ beni incelemekle meşguldü kendileri.

"Çık," dedi kıza sadece.

"Tamam ama bu gece için bana söz verirsen?" dedi kız da elini onun göğsüne koyup yüzünü Çelik'in yüzüne yaklaştırarak.

Çelik kısa bir an eğilip kıza baktığında kız istediğini almış gibi gülümsedi. "Seni çok özledim, seninle yaşadığım deneyimi bir daha kimse yaşatamadı bana. Namının büyük olduğunu, tüm kadınların kapıda dizildiklerini biliyorum ama..."

Ben şok!

Demek bu herif bu kadınlar yüzünden kendisini bu kadar bir şey sanıyordu.

Yüzünü kadının yüzüne doğru eğdi ve bu da kadını daha çok heyecanlandırdı. "Sana dışarı çık dedim."

Kız ondan sinirle uzaklaştı ve eşyalarını bile toplamadan odadan hızla çıktı. Azrail'in Kılıcı da bana bakmaya devam etti.

"Güzel olduğunu biliyordum ama bu kadarı benim için bile beklenmedikti." Türkçe konuştu ve cümlesinin sonunda da derin bir iç çekti. "Ne yapacağım ben seninle yaralı asker?"

"Anladığım dilden konuş," dedim ben de Türkçe bildiğimi çaktırmadan.

Bu sefer gülüşünü bastırmadı, yarım ağız gülümserken gamzesi belirginleşti. Birkaç adım daha attı ve tam önümde durdu. "Ben senin anladığın dili biliyorum," dedi Rusça. "Topuklu giyinemiyor musun? Hiç şaşırmadım." Sanırım kendi çapında beni aşağılamıştı.

"Sen giyin, sana daha çok yakışır." Sözlerimle alt dudağımı ıslattı.

"Bana daha çok yakışacak bir şey biliyorum," dedi bakışları dudaklarımdayken. Hemen bir adım geriledim.

Bu herif beni ya öldürecek ya da ırzıma geçecekti, ilk seçenek kesinlikle tercihimdi.

"Otur Vivien," dedi emir vererek. Ben ayakta dikilmeye devam ettiğimde omzuma küçük bir fiske atarak beni arkamdaki yatağa oturttu. Canımı yakmamıştı ama ufacık bir hareketi bile istediğini yapmaya yetmişti.

Bu herif süper kötü adam gibi bir şeydi.

Ben oturduğum sırada kapı tekrar açıldı, iri Rus olduğu belli olan bir adam içeri girdi. Elinde bir kutu vardı.

Kutuyu Çelik'e uzattı ve hızla odayı terk etti.

Bomba falan mı vardı kutunun içinde?

Ya da işkence aleti?

Kutuyu açtığımda içinden çıkacak şeyi büyük bir merakla bekliyordum. Gerçi kutu da hiç bomba kutusuna benzemiyordu.

Kutunun içinden bir ayakkabı çıktı. Bildiğimiz, normal bir ayakkabı. Topuğu olmayan sade bir ayakkabı. Ayakkabıyı bana uzattı. "Bunlar olur mu?" Cevap veremedim, şaşkınca ona baktım.

"Uzun boyuna rağmen minik ayakların var, bence doğru tahmin ettim, tıpkı bedeninin diğer tarafını da ettiğim gibi." Kendinden emin şekilde konuşurken ben ona boş boş bakmaya devam ettim.

Tahmin edersin tabii, utanmasan elleyerek ölçeceksin dağ ayısı dememek için dilimi ısırımdı.

"Bugün bana eşlik edeceksin."

"Etmezsem?" Sorumla başımı hafifçe omzuna doğru eğdi.

"Sana seçenek sunmuyorum, ne yapacağımı söylüyorum." Sözleriyle başımı iki yana salladım.

Ayakkabıyı kendi rızamla giyinmeyeceğimi anladığında eğildi. Elbisenin bir tarafına eli gittiğinde gördüğüm yırtmaçla gözlerim irileşti. Ben bu elbiseyi giyinirken yırtmaçlı olduğunu fark etmemiştim.

Bu şerefsiz yüzünden mahrem falan kalmamıştı.

O koca elini ayak bileğime sardı ve ayakkabıyı giydirdi. O kadar sıkı tutuyordu ki hareket bile ettiremiyordum. Bu herifle tanışana kadar kas gücü olarak yeterli olduğumu düşünüyordum.

Kutudaki diğer ayakkabıyı da çıkardı ama bu ayağım sargılı olduğu için tutmadı. O tutmadığı için de ben ayağımı çekmeye çalıştım. Bu işi onun için yapacak bir sürü insan vardı ama kendisi özel olarak canımı sıkmaktan ayrı bir zevk alıyordu.

Güç bela diğer ayakkabıyı da giydirdikten sonra tek dizinin üstünden kalacaktı ki sağlam bacağımla göğsüne sert bir tekme atarak onu düşürmeye çalıştım.

Yerinden bile kıpırdamadı.

"Beni bir yerlere yatırmak istiyorsan söylemen yeterli, bu kadar uğraşmana gerek yok," dedi keyifle ayağa kalkarken.

Elini uzattı. "Elimi tut ve asla bırakma. Yoksa başına geleceklerden ben sorumlu olmam."

"Korktuğumu mu zannediyorsun?"

"Korkmadığımı biliyorum ama dediklerimi yapacaksın. Çünkü başka şansın yok." Beni bir şeylere zorlamak ona keyif veriyordu. Gerçi o insanların acı çekmesinden keyif alan bir psikopattı.

Elini tutmadan ayağa kalktım. "Yürümekte zorlanıyorsun, yanımdaki kadın tökezleyemez, o yüzden koluma gireceksin ve yorulduğunda bana tutunacaksın." Emirlerini al da bir tarafına sok.

Eliyle kapıyı işaret ettiğinde yavaş adımlarla yürüyordum. Yüzümdeki makyaj yaralarımı gizlese de, üstümdeki elbise sanki çok mükemmelmışim gibi bir sahne yaratsa da gerçekler içten içe kendisini hatırlatıyordu.

Yürümekte zorlandığımı görünce elimi zorla aldı ve koluna götürdü. Ona dokunmak istemiyordum, sert bedenini ve kaliteli kıyafetlerinin dokusunu hissetmek

istemiyordum. Ben ondan sadece kan kokusu alıyordum.

Merdivenlerden inerken acı çektiğim için çok ağırdım ama acele ettirmedi ve sabırla bekledi beni. En sonunda dışarı çıktığımızda hissettiğim soğukla tüm bedenim üşüdü ama bunu ona belli etmedim.

Tarık kapıdaydı, yanındaki bir Rus çalışanla Türkçe konuşuyordu. Rus'un Türkçe anladığından şüpheliydim, daha çok kendi kendisine konuşuyor gibiydi.

"Sonra ben de ona dedim ki, sen benim kim olduğumu biliyor musun dedim! Bilmiyorum dedi, ben de dedim ki..." Tarık hararetli hararetli konuşurken bizi gördüğünde durdu. "Vaov! Hay Maşallah! Yuh babayın ya! Ohalles ya!"

"Ne oluyor? Ne götün başın ayrı oynuyor?" dedi Çelik sert şekilde.

"Ya esir olmayan esirinin bu kadar güzel olması şaka mı? Bana fenalık geldi, en son Ferda'ya bu kadar hayran kalmıştım ben. Bu güzellik nedir ya? Bir insan nasıl bu kadar güzel olur? Bayılacağım şimdi."

"Sana ne? Sana mı kaldı güzelliği? Geç arabaya adamı hasta etme!" Çelik'in otoriter sesiyle Tarık sonunda bakışlarını üstümden ayırdı.

Beyaz tenli olduğum için çabuk kızarırdım. Umarım yüzümdeki on kilo makyaj kızardığımı belli etmezdi. Türkçe anladığımı bilmemesi gerekiyordu.

Ben kızarmamı, zihin gücüyle durdurmaya çalışırken Azrail'in Kılıcı bana kısa bir bakış attı ama ben kafamı çevirdiğimde önüne bakıyordu. Bana baktığına emindim. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu?

Tamam denek olduğumu biliyordum ama deneklerin bu kadar üstün özelliklere sahip olabileceklerine görmeme rağmen inanmıyordum.

Önünde olduğumuz siyah lüks minibüsün kapısı açıldı, Azrail'in Kılıcı önce benim geçmemi bekledi.

Beni bu eve getirdiği zamanki gibi yine tam karşıma geçti ve bakışları aynı o günkü gibi üstümde gezindi. Bu herifin bakışlarından fenalık geçirmeme çok az kalmıştı.

"Sıcakladın mı?" diye sordu Rusça.

"Hayır," dediğimde kaşları havalandı.

"Kızardın sanki," dedi keyifle. Neden keyif aldığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ona cevap vermedim, kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Bunu yaptığımda göğüslerim neredeyse dışarı fırlayacakmış gibi gözüktüğü için hemen kollarımı indirdim. Yandan bir bakış atarak kontrol ettim beni izliyor mu diye. İzliyor tabii, herifin başka vasfı mı var?

"Sakin ol," dedi Rusça. "Sana zarar vermeyeceğimi hâlâ anlayamadın mı?" Bana yaptığı onca şeyden sonra nasıl bunu sorabildiğini anlamıyordum. Çift karakterli olduğuna dair teorim gün geçtikçe netlik kazanıyordu.

"Sen bana zarar veremezsin. Anca aciz şekilde yanındaki şaklabanlara işkence ettirirsin, o da zaten bana bir zarar vermez."

Sonunda sustu, cevap falan vermedi. Beni de izlemeyi kesti ve bakışlarını cama çevirdi. Yarım saat süren yolun sonunda araç durdu.

Kapı açıldığında yine önce benim inmemi bekledi. Çakma centilmen! Elini de bana uzattı destek vermek için ama tutmadım. Arabadan indiğinde o da peşimden indi. Karşımızda koca bir şato vardı, gördüğüm en görkemli yapılardan biriydi.

Elimi aldı ve koluna götürerek koluna girmemi sağladı. Yavaş yavaş yürürken Tarık da peşimizden geliyordu.

Kırmızı halıda yanımdaki bu adamla yürürken kendimi izlediğim filmlerin içinde gibi hissettim. Bu an gerçek olamayacak kadar saçma, benim yaşantımla alakası olamayacak kadar komikti.

Azrail'in Kılıcı hemen yanımda, ifadesiz yüzüle dümdüz önüne bakıyordu. Ben de tökezlememeye, ondan çok destek almamaya çalışıyordum. Kocaman bir kapıdan geçtiğimizde, aynı dışı gibi görkemli bir salona girdik.

Azrail'in Kılıcı'nı gören herkes ona bakıyordu. Ve yanında olduğum için bana da. Görünüşü herkesi etkiliyordu, heybetli ve güzeldi. İnsanlar da onun bu görünüşüne aldanıyordu. Salonda ilk önce derin bir sessizlik oldu, biz ilerledikçe fısıldaşmalar başladı.

"Bunlar kim?" diye sordum kısık sesle.

"Gereksiz insanlar, tanımana gerek yok."

Bir masanın önünde durduğumuzda yine centilmence sandalyemi çekti ve oturmamı bekledi. Hemen sonra yanıma oturdu ve ona bakan kalabalığa başını hafifçe eğerek selam verdi.

"Buradakiler Kuzentsov üyeleri, burada olmamdan pek memnun değiller ama bu gece onlara güzel bir sürprizim olacak." Benimle konuşup konuşmadığını anlamak için etrafıma bakındım çünkü bana bakmıyor, karşısındaki bir boşluğa bakıyordu.

"Benim burada ne işim var?"

"Senin benim olduğum her yerde işin var," dedi önemsiz bir şey söylemiş gibi.

"Bugün dünyanın en önemli eserleri burada olacak, çoğu kaçak. Bir açık arttırma yapılacak. Aklının alamayacağı rakamlar dönecek. Askeriyede size bunları öğretiyorlar mı?"

Bunları öğretmediler de senin gibi andavallarla baş etmeyi öğretiler diyemedim.

Klasik bir müzik çalarken, yemekler servis ediliyordu. Tarık ortalıklarda yoktu. Etraftaki kadınların çoğunun tek ilgi odağı Azrail'in Kılıcı'ydı. Tamam haksız sayılmazlardı ama insan insana da öyle bakmazdı.

"Buradakiler sadece Kuzentsov üyeleri mi?" Sorumla ilgiyle bakışlarını bana çevirdi.

"Hayır, farklı mafyalar da var." Mafya kelimesi de midemi bulandırıyor. Onursuz, vatana zarar veren her şey midemi bulandırıyor. "Bu yılın en büyük açık arttırması burada oluyor. Katılımcılar arasında sadece alıcılar değil satıcılar da var."

Sessiz kalıp önüme döndüm. Ona ne kadar çok bakıyorlarsa bana da o kadar bakıyorlardı. Daha önce hiç görmedikleri bir yüz olduğu için merak ediyor olabilirlerdi. Ya da sadece yanımdaki bu tehlikeli adam yüzündendi tüm merakları.

"Çok güzelsin," dedi Çelik ama bunu bir iltifat gibi söylememiştii. "Dikkat çekiyorsun ve bu hiç hoşuma gitmedi." Onun sözleriyle etrafıma bakındığım an bir iki adamla göz göze geldim. Bakışlarında hayranlık vardı. Bu bakışlar beni yanımdaki katilin bakışlarından bile daha çok rahatsız etti. "Benim esirime bakmalarını sevmedim."

O benimle konuşurken masaya kırmızı elbiseli, kızıl ve seksi bir kadın yaklaştı. Gördüğüm en çekici insanlardan biriydi. "Çelik, seni görmek ne güzel," dedi İngilizce. Çelik'e eğildi ve yanaklarını samimi şekilde öptü.

"Seni görmek de öyle Cat."

Kadın derin bir iç çekti ve elini Çelik'in omzuna koydu. "Hep olduğu gibi baş döndürüyorsun." Bakışları bana döndü. "O kim?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Çelik sert şekilde. Kadının yüzündeki gülümseme hızla kayboldu.

"Kaba konuşmaları sevmem Çelik, kaba şeyleri seninleyken sadece yatakta sevdiğimi biliyorsun. Bu gece sergiden sonra burada olacağım, hep olduğum otelde. Çok istiyorsan yanına arkadaşımı da getirebilirsin." Arkadaşın mı? Kadın benden mi bahsetmişti? Neye çağırıyordu ki?

"Bunları konuşma zamanı değil Cat," dedi Çelik onu başından göndermek istemiş gibi.

"Neden gerildin? Kadınların çoğunlukta olduğu grupları epey seversin sen."

Oha!

Yok ama artık ya!

Bu adama duyduğum mide bulantısı gittikçe artıyordu. Ne iğrenç sapkın bir şeydi böyle.

"O güzel ağzını kapat ve uzaklaş Cat, gece icabına bakacağım." Sövüyor muydu flört mü ediyordu emin değildim ama kadın istediği cevabı alınca keyiflendi.

Gitmeden önce yine Çelik'in omzunu ellemeyi ihmal etmedi. Sessizce olanları seyrediyordum.

"Miden mi bulandı?" Sorusuna cevap vermedim. "Benimle ilgili çoğu şey mideni bulandırıyor sanki."

"Doğru tespit."

Tekrar konuşmadı, ona baktığımda sessizce viskisini yudumluyordu. Benim önümde de bir kadeh vardı. "İçmiyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Birkaç yudum seni rahatlatabilir."

"Senin gibi rahatlamayı bir içecekten ya da kısa sürekli zevklerde bulmuyorum." İçimde, inancımda buluyordum.

Yine bana cevap vermedi. Sessiz kaldı.

Bu sırada salonun ortasındaki platforma bir kadın çıktı. "Hepiniz hoş geldiniz! Bugün birbirinden eşsiz parçaları alacak ve yeni sahipleriyle buluşturacağız. İlk önce biz elimizdekileri sergiye çıkaracağız, sonra da sizin getirdiklerinizle sergiyi devam ettireceğiz!"

Kadın heyecanla sunum yaparken masaya bir adam geldi. Lacivert takım elbisenin içinde, sarışın ve genç bir adamdı. "Sen böyle etkinliklere katılır mıydın Azrail'in Kılıcı?"

"Görünen o ki katılıyorum Leo," dedi Çelik kısık gözleriyle ona bakarak.

"Yanıdaki hanımefendinin parıltısından seni görmem epey zor oldu. Umarım senin değildir." Burada sürekli benden bir mal gibi bahsetmeleri kanıma dokunuyor, öfkemi körüklüyordu.

"Evet, fark ettim. Ve Leo biraz daha bakmaya devam edersen o taşşaklarını koparıp eline veririm." Kısa bir an durakladı. "Gerçi olmayan bir şeyi kopartmak zor ama." Alaylı bir bakış attı Leo denen adama.

"Demek yanındakine değer veriyorsun? Kuzentsov'u yönetip bir de hayatına birini alabileceğini sanman çok komik. Bu gece onun senin yanında olduğunu gören herkes, senden önce ona saldıracak."

"Bak tam sana göre bir yüzük satışa çıkmış, sikinin boyutunda, küçük yani. Ben söylemedim, senin hanımlar söyledi. Önümü kapatma Leo." Şiir gibi küfretmişti.

Adam kızarıp bozarak yanımızdan uzaklaştı. Önümdeki yemeği hiç sevmemiştim. Türk yemeklerini özlemiştim. Azrail'in Kılıcı arada Türk yemekleri yaptırıyordu ve tek yiyebildiğim zamanlar o zamanlar oluyordu.

"Bu gördüğünüz kolye Kleopatra'ya ait, 88 tane özel taştan üretilmiş bu kolye dünyanın en pahalı mücevherleri arasında. Taban fiyatı 400 Milyon Dolar!"

Bir tarih esere bile o kadar para vermek mantıksızdı, aslında bir insanın o kadar paraya sahip olması bile mantıksızdı.

"Beğendin mi?" diye sordu Çelik de diğerleri gibi kolyeyi incelerken.

Kolye cam bir fanusun içinde, ışıklar arasında dönüyordu. Taşları o kadar parlaktı ki fanusun içinde olmasına rağmen gözlerimi kamaştırıyordu.

"Yani, meraklısına güzeldir," dedim omuz silkerek. "Yakışır sana da."

"Bu kadar komik olma asker," dedi gülüşünü bastırarak.

"O kolyeye verecek paran var mı?" Sorumla alayla güldü.

"O kolyeyi ve buradaki tüm eserleri alacak param var asker. O kolyeyi alacağım ama para vermeyeceğim. Sonuçta sahibi yok, onu buraya getirenler de birilerinden çaldı değil mi?" Bu sefer mantıklı konuşmuştu.

Açık arttırma başlarken her duyduğum sayıyla ayrı şok oluyordum. Bu kadar büyük zenginlikler varsa, dünyada bu kadar insan neden açlıktan ölüyordu?

Hep birbirine yakın miktarlar söylenirken Azrail'in Kılıcı elini kaldırdı. "750 Milyon!"

Onun teklifinin üstüne bir adam çıkmaya çalıştığında onunla da pazarlığa girdi. Kolye en sonunda 900 Milyon dolara ona satıldı!

Nasıl çalacağımı merak ediyordum. Parayı vermeden nasıl çıkacaktı buradan?

Açık arttırma devam etti, bir sürü tarih eser tek tek satıldı ama satılan tek şey tarihi eserler değildi. Anlayamadığım silahlar ve başka anlayamadığım şeyler de satılmıştı. Sadece olanları şaşkınca izliyordum.

"Sizden gelenleri alıyoruz şimdi! Bay Topez bize bu yazıtı getirdi!" Kadın heyecanla yine bir şeyler sattı.

"Sırada kim var?" diye sordu kadın. Bu sırada Çelik elini kaldırdı.

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapacak mıydı?

"Bugün Azrail'in Kılıcı davetimize katılarak bize onur verdi. Eminim kıymetli bir şey getirmişsinizdir, yoksa burada sizi hayranlıkla süzen herkes hayal kırıklığına uğrayabilir." Kadın hem mikrofonla konuşuyor hem de Çelik'e yürüyordu.

"Kalabalık etkinlikleri ve samimi yetsiz insanları sevmediğim için katılmıyorum aranızda. Ama merhaba!" dedi Çelik oturduğu yerden kalkarak. "Bugün buraya

hepinizin ilgisini çekecek, özellikle bazılarınızın iştahını kabartacak bir şey getirdim." Konuşurken bakışları arada bana kayıyordu.

Şerefsiz! Beni gerçekten açık arttırmaya çıkaracaktı. Masanın üstündeki bıçağı çaktırmadan eldivenin içine sakladım. Beni sattığı an ne olursa olsun kaçmam gerekiyordu çünkü artık görevin de planlarımızın da bir önemi kalmayacaktı.

"Size bir asker getirdim! Kendisi sıradan bir asker değil!" Çelik'in sözleri herkesin ilgisini çekmişti. "Size bir Rus askeri getirdim! Hem de savaş alanından çıkarıp taze taze!"

Tedirginliğimi saklamadım, zaten açıkça görünüyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum.

"İşte karşınızda!" Çelik'in sözleriyle alkışlar başladı. Bu mallar herhalde benim için alkış yapmıyordur diyerek tek gözümü açtım.

Bugün odaya ayakkabıyı getiren adam bu sefer de üniformalı bir adamı getiriyordu. "Kendisi sıradan bir asker değil, bir sürü sivilin öldürülmesine sebep olan aynı zamanda Kuzentsov'a düşman olan bir komutan!"

Ben değildim.

Kafamı kaldırıp Azrail'in Kılıç'ına baktım. Herkes getirilen askere bakıyordu ama o sadece bana bakıyordu.

"Taban fiyatı da pazarlığı da sizlere bırakıyorum. Cehennemde görüşürüz!" Eli elime gitti ve beni oturduğum yerden kaldırdı.

Hızla salondan çıkarırken yaşanılanları sorguluyordum.

Dışarı çıktık, büyük şatodan biraz uzağa gidene kadar yürüttü beni.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Rusça.

Kırmızı halının bittiği yerde durdu ve bana döndü. "Bu kadar oyun yeter Vuslat. Azrail'in Kılıcı karşında, daha fazla kendini yorma." Türkçe konuştu elbette.

Biliyordu.

Nefesimi verdim.

Elini yine bana uzattı. "Şimdi dans et benimle."

"Ne?"

"Benimle dans et Vuslat, dans etmezsen karşıdaki şatoyu patlatacağım." Onu anlamıyordum, neden bunu istediğini anlamıyordum.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama konuşmama izin vermedi. Bakışlarıyla elini işaret etti.

İçeride bir sürü insan vardı, tamam mafya olabilirlerdi ama belki de aralarında masumlar da vardı. Söylediğinde ciddi miydi bilmiyordum ama elini tuttum.

"Ben dans etmeyi bilmem," dedim artık Türkçe konuşarak.

"Kendini bana bırak," dedi ve elini belime sardı. Beni tek bir hareketle kendisine çekti. Göğsüm göğsüne çarptığında şaşırarak kadar bile vaktim olmadı.

Ayakları ağır ağır sağa sola hareket ederken ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum. En son babamla dans etmişim bir akrabanın düğününde.

Belimdeki eli elbisenin üstünden tenimi hafif hafif okşuyordu, uzun boyu yüzünden bana doğru eğilmek zorunda kalmıştı. Şatonun içindeki müzik buraya kadar ulaşıyordu.

"Çok güzel," dedi sadece.

Gözleri gözlerimdeyken, bedeni bedenime neredeyse yaslıyken o hiç de bir canavara benzemiyordu. Aksine puslu bir gecenin içinde siyah atlı bir prens kadar kahraman gözüküyordu. Ne büyük aldatmacaydı ona dair her şey.

Nasıl da bir insana benziyordu gecenin karanlığında, nasıl da masuma benziyordu gecenin kandırmacasında.

Beni kendisinden biraz uzaklaştırdı. Kendi etrafımda döndürerek sertçe kendisine çekti. Tam bu sırada büyük bir patlama oldu.

Tüm şato patladı. Şaşkınca şatoya baktığımda kolları hâlâ bana sarılıydı.

Patlamanın ardından şatonun üstünde havai fişekler patlamaya başladı.

"Dans ettim seninle, bunu neden yaptın?"

"Ben yapmadım, sen yaptın," dedi beni bırakmadan.

"Ne? Benimle dans etmezsen patlayacak dedin! Dans ettim."

"Evet, dans etmesen ve ayakkabılarının üzerinde yürümeye devam etsen patlayacaktı. Dans ettin ayakkabılarının üzerinde ve yine patladı." Ondan uzaklaştım ve bakışlarım ayakkabılara indi.

Bu ayakkabılarda bir şey vardı!

Patlayıcı düzeneğini bana verdiği ayakkabının içine yerleştirmişti! Bu nasıl mümkün olurdu?

"Beni bir daha kandırma Vuslat. Çünkü ben gerçek adını çok sevdim."

Bir adım geriledim.

Bu sırada şatonun olduğu taraftan bir adam sakın adımlarla yanımıza ulaştı. Havai fişekler sinir bozucu şekilde patlamaya devam ediyordu. Adam elinde bir kutuyla geldi.

Yaklaştıkça kutunun içindekinin bir kolye olduğunu gördüm. Ama bu kolye, Azrail'in Kılıcı'nın içeride yüz milyonlar döktüğü kolyeydi.

Kolyeyi kutudan çıkardı, arkama geçti. Boynuma takacağını anladığımda ondan uzaklaşmaya çalışsam da bir elini belime sararak beni durdurdu.

Bana doğru eğildi ve bir yandan kolyeyi takarken bir yandan da saçlarım arasına fısıldadı. "Beni bir daha kandırma Vuslat. Yoksa ödeşmek zorunda kalırım." Kolyeyi taktığı an boynuma bir ağırlık bindi.

Eli boynuma gitti, tenime değil kolyeye dokunuyordu. "Benden tiksitmeye devam et, nefret etmeye devam et. Çünkü haklısın, ben korkunç, iğrenç bir canavarım. Sense benim inime giren kendini kurnaz sanan tatlı bir kuzusun. Üzgünüm seni parçalayacağım çünkü doğanın kanunu bu."

Parmakları kolyede geziniyordu, her bir santimini eliyle hissediyordu. Sırtım göğsüne yaslıydı ve hemen yanımızda koca bir şato cayır cayır yanıyordu.

Kalbim hızla atıyordu, korkudan değildi.

Biraz daha eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Belki de üzgün bile olamayacağım."

Ondan uzaklaşacak ve yaptıklarının hesabını soracaktım. Kimliğimi bilmesine rağmen beni neden yanında tuttuğunu öğrenecektim. Yapacağım çok şey vardı ama sadece öylece durdum. Bu Azrail'in Kılıcı'nın etkisi miydi yoksa onun kurnaz oyunlarının getirdiği bir şaşkınlık dalgası mıydı bilinmezdi.

Bilinen tek şey vardı; biz asla aynı tarafta olamayacak isyanlardık. Ben vatanım için savaşırdım, o kendi için.

Ben zorunda kalınca öldürürüm, o zevk almak için.

Ben yaşatmak için öldürürdüm, o öldürmek için yaşardı.

Her şey ne kadar da zıttı. Tıpkı karların ortasında yanan bir şato kadar...

Belki de yanan tek şey şato değildi.

Herkes selamlar! Nasılsınız aşklarım? Umarım iyisinizdir. Siz bölümler kısa diye şikayet edince ben de uzun bir bölümle geldim size. Bölümlerin uzunluğu gerçi konuya göre de değişiyor ve bence henüz konuya bile tam olarak girmiş değiliz. İlerisi için aşırı heyecanlıyım umarım siz de seversiniz.

Bölümü hemen attıktan sonra yorumlarınızda, Tiktok, Reels videolarınızda, hikayelerinizde ve #İsyandaask tagıyla da X'de olacağım. (Sonuncusu şüpheli.)

Bölümlerden, imza günlerinden haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın. Ayrıca İsyanda Aşk Official hesapta da karakterlerin yapay zekayla hazırlanmış fotoğrafları var.

Gelecek bölümde görüşmek üzere aşklarım. Bölüm daha çabuk gelsin istiyorsanız beni bolca şımartın, şımartılmayı çok sever Angel bilirsiniz. Beni nasıl şımartacağınızı bence gayet iyi biliyorsunuz siz.

Bölüm sonu Angel'ı! Bölüme oy verip bol bol yorum yapmazsanız ölersiniz!

8.BÖLÜM: UZUN BİR YOLCULUK

8.BÖLÜM: UZUN BİR YOLCULUK

Bir canavar aşık olabilir mi?

Bir canavar, canavar olduğunun farkında olabilir mi?

Peki bir canavardan kahraman olabilir mi?

Aşık da olurdu, farkında da olurdu ama kahraman olamazdı.

Ama en büyük suç ne kahraman olmayanda ne de canavar olduğunu sanandaydı. En büyük suç bu canavarı yaratandaydı.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Nasıl bir tip olduğunu da. Önce beni prensesler gibi ağırlayıp sonra işkence çektiriyordu sonra da boynuma gelip milyonlar olan, koca bir servet değerinde bir kolye takıyordu.

Ondan korkmuyordum, ben sadece Allah'tan korkardım ama bu herif o kadar dengesizdi ki amacını anlayamamak beni ürkütüyordu. Öldürmek istemediği kesindi, daha çok acı çekmemi istiyor gibiydi. Bunu da kendi elleriyle yapmıyordu.

Sadece bir saat önce, içinde insanlar varken koca bir şatoyu patlatmıştı. Bir sürü insanı sırf keyfi için öldürmüştü.

Ayrıca gerçek kimliğimi de biliyordu. Nasıl öğrendiğini değil de ne zamandan beri bildiğini merak ediyordum. Beni yine ve getirmişti, yol boyunca hiçbir şey söylememişti. Bana verdiği odaya çekilmiş oturuyordum. Üstümü değiştirmek istiyordum, bu kadife elbise çok rahatsız ediciydi ama elim ulaşmıyordu, fermuarı açamıyordum.

Evde çalışan kadından yardım istemek için odanın kapısını açtım ve koridora çıktım.

"Çelik! Sen ne yaptığını sanıyorsun? Çelik o patlattığın insanların ne kadar büyük olduğunun farkında mısın? Orada nasıl bir serveti yok ettiğinin farkında mısın? Ne olsun istiyorsun? Sen ölmek mi istiyorsun?" Bu Tarık'ın sesiydi. Hemen yanımdaki odada bağırış sesleri geliyordu. Odanın kapısı hafif aralıktı.

Kapıya yaklaştım. "Belki de evet."

"Bunun daha kolay yolları var! Madem niyetin kendini öldürtmek o zaman sal bizi. Bırak ben döneyim, şu kız da evine dönsün. Kendini acı içinde öldürtürken yanında olmak zorunda değiliz!"

"İkinci gelişinde seni zorlamadım, istersen gidebilirsin."

"Peki asker kız? O?" Evet Tarık, bunu sorduğun iyi oldu.

"O gitmeyecek, o benimle." Hay böyle işe ya! "Vuslat, kapının arkasında olduğunu biliyorum, gir içeri." Bu adamın insan üstü duyu yetilerinin olduğunu unutmamam gerekiyordu. Kapıyı tamamen açtım ve içeri bir adım attım. Kısa bir an bana bakıp Tarık'a döndü. "Başka bağırmak istediğin konu yoksa gidebilirsin."

"Yok! Sana artık söyleyeceğim hiçbir şey yok." Tarık sinirle ona arkasını döndüğünde benimle göz göze geldi.

Azrail'in Kılıcı çalışma masasında oturmuş, gömleğinin düğmelerini fazladan bir tane daha açmış viskisini yudumluyordu. "Tarık, uçak ayarlayayım ve yarın git."

"Ben istediğimde giderim, ben de sana meraklı değilim ama Aşkın seninle kaynaşana kadar adaya dönmeme izin vermiyor. Yoksa zaten bir dakika durmazdım yanında." Tarık bunları ona arkası dönük söylemişti. Çelik'in elindeki bardağı tutuşu sıklaştı, yüzü her zamanki gibi bu sefer çok da ifadesiz değildi.

"Ben senin abinim Tarık, kabullenemesen de nefret etsen de bu gerçek."

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin ve asla da olmayacaksın." Tarık yanımdan geçip giderken Azrail'in Kılıcı'yla yalnız kalmıştım. Tarık çıkarken kapıyı da kapatmıştı, hayır kapıyı niye kapatıyorsa?

Kadehte kalan son yudumu da içti ve sakince masanın üstüne bıraktı. Bakışlarını bana çevirdi.

"İnsanları gizli gizli dinlememelisin Tomris."

"İnsanları birden patlatmamalısn Azrail'in Kılıcı. Ayrıca soyadımı ağzına alma, senin gibi bir caninin ağzına yakışmayacak kadar değerli bir anlamı var." Güldü, başını arkaya atarak güldü.

Onun gibi bir caninin bu kadar güzel gülmesi de korkunçtu, gerçi ona ait çoğu şey böyleydi.

"Kardeşinin seni kabullenmemesine şaşmamalı, kimse böyle bir canavarla aynı kanı taşımak istemez." Sözlerimle gülüşü bıçak gibi kesildi.

"Karşında cani bir canavar varken sence de çok cesaretli değil misin?" Oturduğu yerden kalkarken kasları gerildi, gömleği bedenine biraz daha yapıştı. Her an Hulk gibi kıyafetlerini patlatıp daha büyük bir canavara dönüşmesinden korkmuyor değildim.

"Alışkınım ben kansız piçlere, benim görevim onları öldürmek."

"Bakıyorum da gerçek kimliğini öğrenince epey cüretkâr oldun." Bana doğru yavaş yavaş adımlar atıyordu. "Diğer asker arkadaşlarına mı güveniyorsun? Bu dünya üzerinde öldüremeyeceğim kimse yok."

"Öldürmek güç mü yani?" Alaylı sorumla bir adım daha atarken kısa bir an durakladı.

"Değil mi?" Alaylı bir ifade oluştu dudaklarında. "O zaman neden askersin? O zaman neden dağa çıkıp birilerini öldürüyorsun?"

"Onlar birileri değil, onlar kötü insanlar. Masumların canına düşünmeden kıyabilecek insanlar, yani senin gibi insanlar." Alaylı ifadesini koruyamadı ama ifadesiz durması onu tüm ifadelerinden daha korkunç gösteriyordu.

Aramızda sadece iki adım kaldığında durdu. "Sen de bir katilsin. Bunu hangi motivasyonla yaptığının ne önemi var?"

"Hayır! Ben katil değilim. Zorunda kalmadıkça kimseyi öldürmem, birilerini öldürmekten zevk almam. Bu benim mesleğim! Beni sakın kendinle bir tutma." Bana bir adım daha attı.

"Kendini kandırmaya devam et. Kim olduğunu biliyorum, yaşadıklarını da. Son görevinden yeni çıkmışsın, timindeki herkesi kaybetmişsin. Bir tek sen sağ

kalmışsın. Bunun bir bedeli yok muydu?" Vardı ama onun sandığı gibi bunları yaşamak için değil yaşatmak için yapmıştım.

Bu konuyu konuşmasını istemiyordum, aslında bu konuyu bilmesini bile istemiyordum. Benim şehit arkadaşlarım onun pis ağızına sakız olamayacak kadar değerliydi.

"İkimiz de günün sonunda birilerini öldürüyoruz Tomris."

"Tomris deme."

Aramızdaki o bir adımı da kapattı. "Tomris. Savaşçı kadın, hoşuma gitti." Geri adım atmadım ama onu ittirmek için elimi göğsüne koydum. Tüm gücümü versem de yerinden hareket bile etmedi. Göğsü o kadar sertti ki sanki bir deriye değil de cidden bir çeliğe dokunuyormuş hissiyatı vermişti. Elim çektim göğsünden.

"O şatonun içinde masum insanlar vardı, çalışanlar vardı. Sense hepsini öldürdün."

"Ee yani?" Bu herif sadece korkunç değil bir de iğrençti.

"E yani mi? Onların hayatları vardı, insanlar onlar. Aileleri var, belki hayalleri belki amaçları var!" Sözlerim onun için pek anlam ifade etmiyordu.

Karşımda duran kişinin ne olduğunu kendime hatırlatmam gerekliydi. Karşımdaki normal bir insan değil, denekti. O bir seri katildi. Empati yapmasını, normal duygular hissedebilmesini düşünmem belki de delilikti.

Gözlerime bomboş baktı. "O sergiden çıkarılan para ne yapılacaktı biliyor musun? Senin bu dağlarda savaştığın heriflere silah olarak verilecekti, belki uyuşturucu ticareti yapmak için belki de yolsuzluklarına kılıf giydirmek için kullanılacaktı." Bunu duymayı beklemiyordum.

"O dağda savaştıkların ne biliyor musun? Onlar sadece piyonlar, sizinle uğraşılması için gönderilmiş değersiz canlar. Peki benim az önce öldürdüklerim kimler biliyor musun? O piyonları sahaya sürenler."

Az önce o üstüme gelirken gerilemeyen ben, bu sözleriyle bir adım geriledim.

"Yani onları suçlu oldukları için öldürdün?"

Gözlerini kaçırdı. "Keyfim öyle istediğı için yaptım, ikisi arasında ne fark var ki? Sonuç olarak senin de dediğın gibi az önce onlarca insanı göz kırpmadan parçalara

ayırttım."

"Evet, aksine inanmak saçmalık olur. Sen insanları öldürmekten zevk alan bir manyaksın. Sen bir insanın işkence çekmesini izleyip bundan keyif alacak kadar ruh hastasısn!" Bana yaptırdığı işkencenin acıları ve izleri hâlâ vücudumdayken onun bir an bile iyi olabileceğini düşünemezdim.

"Haklısın, öyleyim." Benim az önce açtığım adımı yine bana bir adım atarak kapattı. Alkol kokusu midemi bulandırırdu ama sadece alkol değil, güzel bir koku da geliyordu ondan.

"Kimliğimi ne zamandan beri biliyorsun?"

"Odandan neden çıktın Vuslat?" İsmimi söylerken bana doğru hafifçe eğildi, diliyle damağına vurarak ismimin son hecesine baskı yaptı.

Elim boynumdaki kolyeye gitti. "Bunları çıkarmak istiyorum."

"Ama sana çok yakıştı," dedi boynumdaki milyon dolarlık kolyeye bakarken. "Onu senin için çalmıştım. İçindeki safir taşlar mavi gözlerini daha da güzel gösteriyor."

"Benimle ne yapmak istiyorsun?" Soruyla dudakları iki kenara geriledi, bu sefer alaycı değil muzip bir ifade oluştu dudaklarında da karanlık gözlerinde de.

"O konuya hiç girme."

"Madem kimliğimi biliyorsun amacımı da biliyorsundur. Beni neden inatla yanında tutuyorsun?"

"Komutanınla konuştum, şu Levent denen adamla. Ona seni alacağımı ve bir ay boyunca bırakmayacağımı söyledim. Komutanlar askerlerini düşünürler değil mi Tomris? O seni düşünmedi. Seni benim yanımda bıraktı, 1 ay boyunca, hem de burada insan üstü bir işkence görüp ölümün kıyısından döndüğünü bildiği halde." Sözleriyle hızla kafamı kaldırıp yüzüne baka kaldım. "Seni bana bıraktı, seni benim vicdanıma bıraktı." İrileşen gözlerime bakarken derin bir iç çekti.

"Bu benim görevim, vardır komutanımın bir bildiği."

"Bana çok iyi tanıdığım birini hatırlatıyorsun," dedi kısıp bakışlarıyla, bir anlığına geçmişi düşünürmüş gibi. Beni bir kez daha uzunca süzdü, eli boynuma gittiği an geri çekilecektim ki kolyeyi çıkardığını anlayarak durdum.

"Bu kolyeyi satarsan ömür boyu çalışmana gerek kalmaz, bence kolyeyi alıp bu evden kaçmak senin için en mantıklı seçim olacak."

"Sen tak, sana daha çok yakışır." Sözlerimle dudağı kıvrıldı, gülüşünü bastırmadı. Kolyeyi açabilmek için beni kendisine biraz daha çekti. O kolyeyi açmaya çalışırken yüzüne bakmamak için çaba sarf ediyordum.

Yüzüne bakmadığım için bu sefer gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsüne bakmam gerekiyordu. Bronz teni loş ışığın altında parlıyordu. Bu sefer göğsüne bakmamak için kafamı hafifçe sağa çevirdim. Bu sefer de neredeyse kafamdan iki tane olan pazılarına denk geldim. En sonunda kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Kolyeye bakmıyordu, eli ensemdeydi ama pek de açmaya çalışmıyordu. Başımı hafifçe eğmiş beni inceliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Sinirli soruyla boynumdaki kolyeyi çekti, çoktan açmıştı. Beni tek bir hareketiyle döndürdü.

"Kolyeni açtım, şimdi de elbiseni açıyorum. İstedğin bu değil miydi?"

"Senden istemedim."

"Şu an evde bizden başka kimse yok, bunlarla uyumak istersen seçim senin." Omzumun üstünden suratına baktım çaresizce sessiz kalarak kabullendim.

"Tamam, acele et biraz." Önüme döndüm. Eli saçlarıma gitti, tüm saçımı bir avcunda topladı ve yavaşça sol omzuma bıraktı. Daha günler önce bana işkence yaptıran biri için hareketleri çok yumuşaktı. Farklı biri olsa, beni incitmemeye çalıştığını bile düşünebilirdim.

Bir eli belime gitti ve beni kendisine çekti. "Açamıyorum da, uzak kaldın." Artık sırtım göğsüne yashydı.

"Dibimde nasıl açacaksın? Sabrı-" Konuşmaya devam edemedim çünkü fermuarı açtığımı hissettim. Fermuarı açmış ve yarısına kadar indirmişti.

"Elbise sana çok yakışmıştı. Uzun zamandır gördüğüm en güzel şeydin tüm akşam." Ben iltifat almaya alışkındım ama bu şekline değildim hele bir seri katilden almaya hiç hiç değildim. Benim genelde silah tutuşum, görev bilincim falan iltifat alırdı.

"Beni bu yüzden mi yanında tutuyorsun? Güzelim diye mi? Çevrende yerince güzel kadın yok mu zaten?" Fermuarın hepsini açtığında elbiseyi düşmesin diye tuttum. Sırtımı çıplak görmesi hoşuma gitmezken ona dönecektim ki sıcak elini sırtımda hissettim. İrkilerek ondan uzaklaşacaktım ki beni tuttu. Uzaklaşmaya çalışsam da onun kas gücü o kadar kuvvetliydi ki hareket bile edemedim.

"Bunlar ne izleri?" Vücudumun çoğu yerinde yara izleri vardı, hepsi eski görevlerimden kalmıştı.

"Bırak beni."

"Neden buradasın? Neden bu görevi kabul ettin? Neden komutanının seni bana esir etmesine izin verdin? Bu kadar mı aşıksın işine, acı çekerek ölmek bile umurunda değil mi?"

"Sana bırak beni dedim." Bıraktı, ellerini vücudumdan çektiğinde öfkeyle ona döndüm. Bir elimle elbiseyi göğsüme sıkıca bastırıyordum.

"Git ve güzel bir uyku çek Vuslat, önümüzdeki günler biraz yorucu olacak." Olduğum yerde dikilip suratına öfkeyle bakmaya devam ettim. Bir adım geriledi. "Çık odamdan yoksa üstünde zor duran elbiseyi çekip seni hemen şu yandaki koltuğa yatıracağım." Bunu o kadar ciddi ve kesin söylemişti ki ona arkamı hızla dönüp kapıya yürüdüm. Çıplak sırtımı görmesin diye diğer elimle de sırtımı kapatmaya çalışıyordum.

Tam odadan çıkacağım sırada tekrar konuştu. "Ben hiçbir kadına rızası olmadan elimi sürmem Tomris. Endişelenme. Sana elimi sürdüğümde sen de bunun için tutuşuyor olacaksın."

"Rüyada bile göremezsın." Sinirle odadan çıktım.

Yakışıklıydı, baş döndürücü bir cazibesi vardı ve bu yüzden kimse ona hayır diyemez sanıyordu. Bence onun gerçekte nasıl bir mahlukat olduğunu bilen kimse ondan etkilenemezdi.

Bana verdiği odaya girdiğimde kapıyı sinirle kapattım arkamdan. "Hıyar herif! Kendini ne bok sanıyorsa! Pislik." Söylene söylene üstümdeki rahatsız elbiseyi çıkardım. Vücudumda hâlâ bana yaptırdığı işkencelerden kalan yaralar vardı ve sızlıyorlardı.

Burnumu çektim ve dolabı açtım. Gece giyinmem için sadece abartılı saten gecelikler vardı. Gece mavisi gecelik diğerlerinden daha usturuplu olan tek şeydi. Üstüme giyinip yatağa girdim.

Burada olmak, dağlarda olmaktan daha zordu.

Bu görev, bu zamana kadar girdiğim en zor görevdi. Evimi, ülkemi özlemiştim. Burun direğim sızladı. Ailemi çok özlemiştim. Turgut, Olcay ve Selçuk yanımda olsaydı bu görev bile bana zor gelmezdi.

Bir ruh hastasının elindeydim, görevim onu öldürmek olsa her şey daha kolay olurdu ama benim en büyük görevim ona zarar vermemekti.

Dışarıda şiddetli bir fırtına varken yatağa biraz daha gömüldüm. Levent komutanın aklından neler geçtiğini, diğerlerini ne yaptığını merak ediyordum. Levent binbaşının en önemli önceliği Azrail'in Kılıcı'nı tanımamızdı. Belki de bu bir ayda onu tanıyacağımı düşünmüştü. Gözlerimi yumdum.

Bu bir ayın sonunda gerçekten her şey bitecek miydi bilmiyordum ama bu heriften kurtulmak için gün sayıyordum.

Tüm gün onu görmemiştim ve onunla karşılaşmamak burada geçen saatlerimi çok daha katlanılabilir yapıyordu. Odamın kapısı tıklatıldı. Esir olsam da birilerinin görgü kurallarına uyması güzeldi.

"Gel." Yataktan doğruldum.

Tarık ilk önce başını soktu. "Müsait misin?" Başımı olumluca salladım. İçeri tamamen girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Seninle biraz konuşmak istiyordum."

"Ne konuşacaksın?"

"Biraz uzun olacak. Oturabilir miyim?" Bakışlarıyla yatağı işaret ettiğinde bacaklarımı kendime çekerek ona alan açtım. "Çelik iki saat içinde seni onun yanına götürmemi istedi."

"Eee?"

"Ama sen istemezsen götürmeyeceğim, hatta seni bırakmayı düşünüyorum." İşte bunu duyduğuma şaşırmıştım.

"Bırakmayı mı?"

"Evet, büyük ihtimalle Çelik'in hoşuna gitmeyecek ama gitmek istersen seni hemen şimdi buradan çıkarırım." Beni mi deniyor diye onu bir süre inceledim ama pek öyle gözükmüyordu. Çelik ondan çok daha yapılı olsa da dikkatli bakıldığında yüzleri benziyordu. Tarık'ın saçları biraz daha sık dalgalıydı. Gözleri onunkiler kadar koyu değildi.

"Neden?"

"Çünkü o yanında durulacak bir adam değil ve seni zorla tutamaz."

"Onun hakkında neden böyle konuşuyorsun? Kardeşin değil mi?"

"Abim olduğunu öğreneli daha birkaç ay oluyor, öncesinde de uzun süredir tanıdığım söylenemez. Benim için çok bir şey ifade etmiyor yani."

"O seni seviyor gibi gözüktüyor," dediğimde bakışlarını kaçırdı.

"Buradan çıkmana yardım edebilirim diyorum, son kararın ne?"

"Kalacağım." Kararımla kaşları havalandı.

"Sana istemediğin bir şey yapmaz, sana dokunmaz, endişelenme. Öyle biri değil. Demek Türkiye'den onu almaya geldiniz? Siz askerler böyle görevlere gidiyor musunuz?"

"Normalde hayır, bu özel bir görev."

Tarık başını olumlu anlamda salladı. "Askerlik baya havalı ya, güzel meslek. Ben de on iki ay Diyarbakır'da askerlik yaptım. Bilirim yani askeriye." Yüzüne boş boş baktığımda bakışlarını kaçırdı. "Öyle işte, sen neden gitmiyorsun? Hoşlandın mı ondan? Piçte biraz şeytan tüyü var kabul ediyorum ama tiksiniyormuşsun gibi bakıyorsun gidersin diye düşünmüştüm."

"Kimseden hoşlandığım falan yok." Söylediğimin doğruluğuna inanmak için bir süre ifademi inceledi.

"Vay be ondan hoşlanmayan bin dışiden biri falansın. İtte dehşet bir çekim gücü var, yani biraz kabul bu tarafı bana çekmiş ama sende işe yaramadı demek. Bu da normalde çok çapkındır, bu aralar duruldu."

"İnan hiç umurumda değil."

"Fark ettim. Çok sıkıcı olduğunu daha önce söyleyen olmuş muydu?" Yüzüne boş boş bakmaya devam ettim. "Neyse, madem gitmiyoruz hazırlan. Seni Kuzentsov'a götüreceğim."

"Abini sevmeme sebebin yeni tanıman mı? Gerçekten iğrenç biri olması mı yoksa başka bir şey mi?"

"O kadar da iğrenç biri değil, abartmayalım. İğrenç biri falan değil zaten. Katil olabilir ama kötü biri değil." Kendi sözleriyle çelişiyordu, ne kadar inkar etse de abisini seviyordu.

"Gerçi sen V'nin de arkadaşıydın, alışkınsın katillere." Sözlerimle hemen surat ifadesi değişti.

"V falan hayırdır? Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun? Biraz çenem düşük olabilir ama dostlarımı asla satmam." Biraz gıcık olabilirdi ama kötü birine benzemiyordu.

"Abini sattın az önce."

"Yok, o benim abim değil, hem sen Türk askeri olduğun için Rus askeri olsaydın aynı şeyi yapmazdım." Sustu, yüzüme baktı uzunca. "Yakından tanıdığım birine hem çok benziyorsun hem de hiç benzemiyorsun."

"Kime?"

Omuz silkti, cevap vermedi. "Ben kapıda seni bekliyor olacağım, hazırlan." Yataktan kalktı.

"Tarık, bence o iğrenç biri." Durakladı.

"Neden öyle dedin?"

"Günlerce bana işkence çektirdi, oturdu keyifle izledi." Sözlerimle yüzüme baka kaldı.

"Boris'in yaptığı işkenceden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

Ağzı hafifçe açıldı şaşkınlıktan. "Bilmiyor musun? Sana söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Boris sana işkence yaparken biz Rusya'da bile değildik, Çelik bırak sana işkence yaptırmayı sana dokundurtmadı bile kimseyi. Gelip seni o halde gördükten sonra Boris'i öldürdü. Hem de sana yapılan tüm işkenceleri yaşatarak." Şaşırma sırası bendeydi.

Bana o işkenceleri yaptıran kişi Azrail'in Kılıcı'ydı! Emindim buna, aksini imkanı yoktu! Ayrıca bana işkence çektirdiğini söylediğimde beni yalanlamamıştı, yapmadığını söylememişti.

"Çelik katil olabilir ama V gibi işkencelerle pek uğraşmaz, öldürür geçer."

Ona cevap vermedim, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Odadan çıktı.

Tarık sahiden doğru mu söylüyordu?

Ama bu hiç mantıklı değildi. Neden bana zarar vermek istemiyordu ki? Anlayamıyordum. Türk askeri olduğum için olabilirdi. Onun gibi bir adamın benden etkilenme düşüncesi çok saçma geliyordu, çirkin olduğum için değildi elbette ama ona göre de değildim. Ayrıca birinden bu kadar kısa sürede etkilenmek imkansız falandı.

Yataktan tamamen kalktım. Dolapta en kapalı olarak seçtiğim siyah bir kumaş pantolon aldım, üstüme de beyaz bir gömlek giyindim. Siyah uzun bir kürk vardı, dışarı çıkarken üstüme alabileceğim tek şey buydu. En azından bu sefer bir taraflarım açıkta kalmamıştı. Hiç giyilmemiş, ayak numaramla aynı olan otuz sekiz numara botları ayağıma geçirdim. Odadan çıktığımda Tarık'ı görmeyi bekledim ama burada değildi.

Aşağı kata indiğimde salonda oturuyordu. Ben indiğimde oturduğu koltuktan kalktı. "Madem artık burada zorla kalmıyorsun ve kimse seni konuşturmaya çalışmıyor, esir falan değilsin." Zaten hiçbir zaman gerçek bir esir olmamıştım.

Tarık'la dışarı çıktığımızda hava henüz aydınlıktı ama Rusya'nın kasvetli havası gündüzü pek yaşatmıyordu. Siyah bir jeepin ön koltuğuna geçtim, Tarık da sürücü koltuğuna geçti.

Tarık yol boyunca ağzımı arasa da konuşmaya da çalışsa ben cevap vermeyince sıkılıp susmuştu. Kuzentsov'un olduğu yere ulaştık, ormana yakın bir yerdeydi. Karların ortasında bir binaydı. Bina simsiyahtı, bir kutuya benziyordu. Buraya daha önce de gelmiştim ama gündüz gözüyle daha detaylı görebiliyordum.

Arabadan indiğimizde Tarık siyah kaşe kabanından bir güneş gözlüğü çıkardı ve taktı. "Burada biraz daha ciddi duruyorum da ondan takıyorum," dedi açıklama da yaparak.

"Sormadım."

Binanın içine girdiğimizde koca alandaki tek şey asansörlerdi. Asansörlerden birinin önünde durduk. "Bugün burası epey kalabalık olacak. Çelik özel bir eğlence düzenlettirdi."

Asansöre binip aşağı inmeye başladık. "Peki beni neden buraya getirtti?"

"Bilmiyorum. Tıpkı seni neden bir ay yanında tutmak istediğini bilmediğim gibi." En sonunda asansör durdu.

Koridorlar bile kalabalıktı ama buna rağmen içerisi havasız değildi. Tarık'la birlikte yürürken en son bir odanın önünde durduk. Tarık kapıyı tıklattı ve hemen ardından açtı.

Uzun bir toplantı masası vardı, en başında da Çelik duruyordu. Siyah kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyinmişti. Yine pantolon askısı takmıştı, beyaz gömleğinin üstünden geçen kemer ona değişik bir hava katıyordu. Saçları da çoğu zamanda olduğu gibi dağınık değildi, aksine özenle geriye doğru taranmış ve güzel yüzü biraz daha ortaya çıkmıştı Toplantı masasında altı kişi daha vardı. Azrail'in Kılıcı bana kısa bir bakış atıp masadakilere geri döndü.

Tarık beni köşedeki masaya doğru ilerletti. Bu sırada masadaki adamlardan biri konuşuyordu. "Hepimiz senden çok ümitliydik ama işler umduğumuz gibi gitmedi. Sen buradayken işlerimiz neredeyse durma noktasına geldi ve kimse bu durumdan memnun değil."

"Ben katilim, mafya değilim anlamıyorum bu işlerden Konstantin." Kendi aralarında Rusça konuşuyorlardı.

"İşler o kadar yavaş ki ne ticaret yapabiliyoruz ne de ithalat ihracat! Geçen gün tonlarca mal olan yük gemisi battı ve sen bu konuda açıklama bile yapmadın."

"Hangisiydi o?" dedi Çelik ama çok da umursarmış gibi bir hali yoktu.

"Silah olan!"

"Ah doğru, kötü olmuştu." Onları ciddiye almıyordu, daha çok dalga geçiyordu.

"Resmen koskoca Kuzentsov şu an sadece salon üyelerinden ve kumarhaneden kazanıyor. Artın yok, zararın var!" dedi masadaki başka bir adam da. "Kim olduğunu bilmesek birinin seni Kuzentsov'u bitirmek için seni başımıza getirdiğini düşünürüz."

Hepsi otururken o ayaktaydı. Dirseklerini önündeki koltuğun baş dayama kısmına yasladı. "Pavlik burayı epey severdi, öyle bir amacımın olduğunu sanmıyorum." Dudaklarını hafifçe büzdü. Cidden alay ediyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun peki? Daha ne kadar bu şekilde devam edecek?" Bunu da başka bir adam sormuştu. "Eğer liderlik yapmayacaksan aradan çekilsen iyi olur."

"Ashnda hiç liderlik yapasım yok, pek bana göre bir iş değil." Azrail'in Kılıcı kardeşine kısa bir bakış attı.

Tarık bu bakıştan ne anlamıştı bilmiyordum ama beni odadan çıkarmak için kapıyı işaret etti. Nefesimi sabırla vererek çıktım onunla birlikte.

Kapının önünde durduğumuzda Tarık'a baktım. "Bu herif sürekli beni bir yerlere mi göndertecek?"

"Bilmiyorum." Arkasındaki kapıya gergince bir bakış attı. Bir şeylerin yolunda gitmediği açıktı. "Ben gelene kadar burada bekler misin?"

"Beklerim."

Tarık aceleyle koridorda ilerlerken ben de etrafı incelemeye başladım. Tarık yeterince gözden uzaklaştığında ben de koridorun diğer tarafına doğru yürümeye

başladım.

Yürürken birden bir kol beni çekti, kendimi savunmak için yumruğumu kaldırmıştım ki gördüğüm kişiyle durdum. Karşımdaki kişi Eren'di. Burada onu görmek beni şaşırtırken, beni yanındaki odaya çekti. Burası bir yatak odasına benzese de odada değişik değişik şeyler vardı.

Kırbaç, ayna, direk, işkence masasına benzeyen bir şey...

Ben dehşet içinde odayı incirlerken Eren ellerini omuzlarıma koydu. "İyi misin?"

"Evet, sen burada ne arıyorsun?"

"Teoman'la, seni almaya geldik."

"Ne? Neden?"

"Bu herif binbaşımın bir ay istedi, binbaşı da bunu kabul etti. Kabul ederken bizim de burada olup arada sizi kontrol edeceğimizi düşünmüştü ama sanırım bu herifin planları farklı. Bir şeyler planlıyor ve seni yalnız bırakamayız. Görevin bitmiştir Vuslat Tomris." Eren'in sözlerini algılamak için bir süre suratına baka kaldım.

"Nasıl yani? Gidiyor muyuz?"

"Evet, o manyağın elinden kurtuluyorsun."

"Ama o zaman görev başarısız olur," dedim kısık sesle.

"Vuslat görev önemli ama senin canın da öyle. O piç sana işkence çektirmiş biri, Allah bilir buradan götürdüğünde neler yapar." Eren'in sözleriyle başımı iki yana salladım.

"Hayır, bana işkence yaptıran o değilmiş. Beni buraya getirdiğinden beri bir kez bile zarar vermedi."

Eren'in kaşları çatıldı.

"Dün içinde siyasilerin de olduğu koca bir davet binasını patlatılmış. Kimin yaptırdığı belli değil ama o lider ve davetin güvenliğinden de o sorumluydu. Yakında

güveni iyice kaybedecek ve liderliği de kaybettiğinde bir kaçak olacak. Seni de alıp kaçarsa seni Türkiye'ye karşı rehin olarak kullanabilir. Anlıyor musun durumu?"

"Anlıyorum ama binayı zaten o patlattı." Eren'in mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Ne? Emin misin?"

"Amacı ne bilmiyorum ama Kuzentsov'u sandığınız kadar önemsemiyor hatta nefret ediyor gibi bir hali var. Bana da zarar vermiyor, bu vermeyeceğinin garantisi değil ama yapabilirim Eren. Bak daha bu kadar kısa sürede hakkında bir sürü şey öğrendik, ben bu görevi tamamlayabilirim."

"Vuslat," dedi Eren kararsızca. "Gel ve gidelim buradan, onun icabına hep birlikte bakarız."

"Hayır Eren, o normal bir adam değil. Cidden anlattıldığı gibi çok kuvvetli, demirden gibi. Ona istemediği bir şeyi yaptırmak çok zor, öldürürsek de görev başarısız olacak. O yüzden ben onunla kalmaya devam edeceğim ve Türkiye'ye onunla birlikte döneceğim. Rehin olan da ben olmayacağım." Eren bir süre sessiz kalarak düşündü.

"Levent Binbaşı, kafamıza göre iş yaptığımız için ağzımıza sıçacak."

"Hadi git, yüzlerinizi tanıyor. O görmeden çıkın buradan."

"Peki," Eren pantolonun cebinden bir telefon çıkardı. "Gittiğin yerleri, yaşadıklarımı gizlice haber ver. Biz zaten konumunu takip ediyor olacağız. Telefonu yakalatırsan ve konum uzun süre aynı yerde kalırsa yanına geleceğiz." Telefonu aldım.

"Tamam, hadi git artık."

"Kendine çok dikkat et."

"Siz de." Olduğumuz odanın kapısını açtı. Ben az önceki kapıya ilerlerken o da hızlı adımlarla uzaklaştı.

Telefonu pantolonun cebine koymuştum. Tam bu sırada Tarık göründü. Beni bıraktığı yerde gördüğü için rahatlamıştı.

"Bizi burada böyle kapıda bekletmek için mi çağırttı?" dedim sanki beklemekten sıkılmış gibi.

"Ben de bilmiyorum." Tam bu sırada önünde durduğumuz kapı açıldı. Azrail'in Kılıcı odadan çıktı. Siyah kaşe kabanını tam giyinmemiş, omuzlarının üstüne atmıştı.

"On beş dakika içinde dediklerimi yap," dedi Tarık'a ve eli bileğime gitti. Koca eli bileğimi kelepçe gibi kavradı ve çekiştirmeye başladı. Önden yürürken beni de peşinden sürüklüyordu. Ona karşı koymadım. Uzun koridoru bitirdiğimizde aşağı inen merdivenlere doğru yürüdü. Bordo duvarlar üstüme üstüme geliyordu ve aşağı indikçe ışıklar da daha loş bir hale geliyordu.

En son bir odanın önünde durdu, kapıyı açtı ve beni de peşinden sürükledi. Burası normal bir çalışma odasıydı. Bileğimi bıraktı ve çalışma masasının arkasına yürüdü. Masanın üstünde bir at biblosu vardı, o bibloyu kenara doğru ittiği an çalışma masasının arkasındaki duvar iki yöne doğru açıldı. İçinde envai çeşit silah vardı. Ağır tüfeklerden küçük tabancalara hatta el bombalarına kadar her şey vardı. Gözüne kestirdiği bir tabancayı yerinden çıkardı, beline taktı. Sonra eli başka bir tabancaya gitti, tabancayı çıkardı ve bana uzattı.

"Al, ihtiyacın olabilir." Sözleriyle ona doğru yürüdüm.

"Seni vurmamdan endişelenmiyor musun?"

Bana yandan bir bakış attı. "Hayır, beni vurmak öyle kolay bir iş değil. Ayrıca ölürsem işine yaramayacağıma eminim. Hadi al." Uzattığı tabancaya kısa bir bakış attım.

"Tabanca sevmem, onlardan bir tane istiyorum," dedim ve hafif taramalı tüfeklere baktım.

Yüzünde küçük bir sırıtış oluştu. "Taşımakta zorlanmayacaksan al. İstedğin senindir." Taşımakta zorlanmayacaksan al lafıyla ona küçümseyici bir bakış attım ve tüfekleri inceledim.

Burada daha önce hiç görmediğim tarzda tüfekler de vardı. En hoşuma gideni aldım. Üstümdeki kürklü ceketini çıkardım. Azrail'in Kılıcı durmuş, dikkatle hareketlerimi inceliyordu. Tüfeğin kemerini boynumdan geçirip tüfeği kolumun altına gelecek şekilde yerleştirdim. Kürkü üstüme geri giyindim.

"Seni çatıştırken görmek isterim," dedi sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Ben sadece görevim için çatıştırım. Senin için değil."

"Ama ben senin görevinim ve bence beni hayatta tutmak için de çatıştırırsın. Neyse, tamam mıyız?" Bana döndü.

"Bunları neden aldık?"

"İhtiyacımız olabilir."

"Neden?"

"Bugün normale göre epey çenen düşük. 5 yaşındaki çocuklar gibi her şeyi böyle sorgulayacak mısın?"

Ona laf yetiştirmeyecektim, o yolun sonu yoktu. Ayrıca onunla bu kadar diyalog kurmak istemiyordum.

Eli yine elime gittiğinde tutmasına izin vermedim. Elimi kendime çektim.

"Korkma, yemem."

"Pek de öyle bakmıyorsun," dediğimde alt dudağımı ağzının içine yuvarladı ve bileğimi tuttu.

"Seninle uzun uzun sohbet etmek isterdim ama buradan hemen çıkmamız gerekiyor." O yine beni peşinden sürükleyerek odadaki kapıya sürükledi.

"Neden?"

"Çünkü birazdan burada epey hareketli saniyeler yaşanacak."

Durdum. "Ne? Ne olacak?"

"Tüm yeraltını patlatacağım," dediğinde ciddi mi diye anlamak için yüzüne baka kaldım ama o zaten hep ciddiydi. "Hayatım çok durağan, biraz hareket katayım dedim."

"Sen böyle canın sıkıldıkça bir yerleri mi patlatıyorsun?"

"Evet, beğenemedin mi?"

Eren, Teoman... Onlar da buradaydı. Acaba çıkmışlar mıydı? Ya burada fazladan zaman geçirmek zorunda kalsalardı!

"Hayır! Patlatamazsın."

"Nedenmiş?"

"İçeride bir sürü insan var, neden patlatacaksın ki? Hem şu an kırmızı bültenle aranmanın tek sebebi Kuzentsov lideri olman."

"Merak etme, arkadaşların çıkmak üzere." Biliyordu. Eren ve Teoman'ın geldiğini biliyordu. "Asker arkadaşımın fantezi odasında ne yaptığını sorgulamayacağım ama artık gitmemiz gerek." Eli bileğine gitti ve daha fazla konuşmama müsaade etmeden hızla odadan çıkardı.

Hızlı hızlı yürütüp en sonunda bir asansörün önünde durdu. Bu Tarık'la indiğimiz asansör değildi. Asansör kapısı açıldığında beni yine içeri çekti. Bileğimi bırakmadı. Ona döndüm, dibimde duruyordu. Göğsünden ittirdim ve bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. Ben kuvvetli bir kadındım, elim de ağırdı ama bu herife hiçbir şey işlemiyordu ki.

"Fantezi odalarını merak ettiğini söyleseydin ben sana seve seve yardımcı olurum."

Yüzümü buruşturdum. "İğrençsin."

"Bu hayatın içindeki bir şey."

"Fantezi odaları mı?"

"Hayır, fanteziler. Seninki ne?" Kaşlarım çatıldı, onunla bel altı konuşmayacaktım. "Benimki..."

"Hiç umurumda değil!"

Gülerek sustu. "Tamam, sakın ol."

"Burayı neden patlatıyorsun?"

Sorumu duymamazlıktan geldi. "Seninle bir yolculuğa çıkacağız Tomris. Bu uzun ve yorucu bir yolculuk olacak ama dayanabileceğini düşünüyorum."

"Ne yolculuğu?"

Asansör durdu, zaten soruma cevap verecekmiş gibi görünmüyordu şimdi hiç vermezdi.

Dışarı çıktığımızda tam on adım uzaklaştık asansöre girilen yerden. On adım sonunda Azrail'in Kılıcı bileğimi bıraktı ve asansörlere doğru döndü. İç cebinden bir sigara paketi çıkardı, paketi bana uzattığında başımı iki yana salladım.

Sigarayı dişlerinin arasına alıp paketi geri cebine koydu ve zippo çıkardı. Zipposunu yaktığı an büyük, şiddetli bir patlama oldu. Bu patlama o kadar büyüktü ki yerin ayaklarım altından kaydığını hissettim.

Ben yerimden sıçrarken o sakın şekilde sigarasını yaktı. Asansörlere girilen siyah bina patlamıştı ama asıl büyük patlama ayaklarımızın altındaydı.

Asansörlerin tarafında yer ikiye ayrılmaya başladı, ikiye ayrılan karlı yol bize doğru parçalanmaya başladı. Tam önümüze geldiğinde çatlama durdu.

Yerin altındaki her şeyi yok etmişti. Alevler, dumanlar karla kaplı manzarayı karartırken şaşkınca bir ona bir önümdeki manzara baktım.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben bir lider değilim, ben hiçbir şeyin bir parçası olmam. Ben sadece kendim için çalışırım."

Anlayamıyordum, bu herifin hiçbir hareketini anlayamıyor, yaptıklarını bir mantık çerçevesine oturtamıyordum.

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Cıkladı. "Yanlış soru, bir daha sor." Yandan bir bakış attı bana.

Soruyu nasıl sormamı istediğini biliyordum. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Akıllı kızsın. Şimdi seninle tehlikeli bir yolculuğa çıkacağız. Bu yolculuğu tek yapmayı planlıyordum ama böyle çok daha keyifli olacak. Kim bilir Tomris, belki de sen tam olarak bu yüzden bana gönderildin."

"Ben sana gönderilmedim." Sözlerimle dudaklarında kendinden emin bir gülüş oluştu. "Ne yolculuğu bu? Nereye gideceğiz? Ne yapacağız?"

"İşyan yolculuğu. Her yere. Her şeyi." Söylediklerinden bir kelime anlıyorsam Arap olayım!

O önüne döndüğünde ben de önüme döndüm ve karın üstündeki cayır cayır yanan yangına baktım. Alevler gittikçe çoğalıyordu.

"Sahiden Tomris, fantezi odasında o adamla ne yaptın?"

"Her şeyi biliyorsun ya, bunu da bilirsin, neden soruyorsun?"

"Tuhaf bir şekilde hoşuma gitmedi ve Tomris." Bana döndü tamamen, sigarasından derin bir nefes aldı ve elini indirdi. "Ben normalde kolay kolay bir şeylerden rahatsız olan bir adam değilimdir. Arkamda iş çevirirken dikkat et. Bir daha fantezi odasına asker arkadaşlarınla gitmeni yasaklıyorum." Lan sen ne tuhaf bir şeysin!

"Yasaklıyorsun? Sen bana hiçbir şey yasaklayamazsın."

"Gitmeyi mi planlıyordun?"

"Hayır ama..." Sinirle nefesimi verdim. Bu adam beni çıldırtacaktı. Saçıma başıma yolacaktım!

Sigarasını karlı yere attı. Aşağıdaki patlama yüzünden karlar bu bölgede erimeye başlamıştı. Eli elime gitti ve yine hızla yürümeye başladı.

Biraz ilerimizde duran klasik, eski bir arabanın önünde durup yolcu kapısını açtı. Gözleriyle binmemi işaret etti.

"Çelik!" Tarık koşturarak yanımıza geliyordu. Karların arasında bata çıka yanımıza ulaştığında nefes nefese kalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum. Bir ay sonra geleceğim, o zamana kadar buralara sen bakarsın."

"Lan az önce herkesi patlattın! Ne demek gidiyorum?"

"İşlerim var, döneceğim. Tomris benimle olacak. Sen de dikkatli ol, burasıyla baş edemeyecek gibi olduğun an beni ara." Çelik'in sözleriyle Tarık sinirle etrafına bakındı.

"Yine yapıyorsun, yine gidiyorsun. Hem de beni hengamenin ortasında bırakıp."

"Hayır Tarık, ben senden hiç gitmedim, ben sana hiç geledim ki kardeşim. Hadi eyvallah." Beni kolumdan hafifçe ittirdi. Gerçi ben hafifçe diyordum ama herifin dokunuşuyla arabanın içine resmen düşmüştüm. Kapıyı serçe kapattı.

Sürücü koltuğuna geçti ve sürmeye başladı. Eski bir araba olduğu için manuel ve arabanın içi aşırı soğuktu. Karlı yolda ilerlerken yangını hâlâ görebiliyordum.

"Sen bir ruh hastasısn."

Dilini damağına vurarak cıkladı. "Hasta olduğum doğru değil ama o ruhla ilgili değil. Kliması biraz geç çalışır, üşürsen arkada şal var."

"Yolumuz uzun mu?"

"Biraz."

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Tüfek batmaya başlamıştı ama o kadar soğuktu ki üstümdeki kürkü çıkarmak istemedim.

Eli arabadaki eski usul teybe gitti, radyoyu açtığında cızırtılı Rusça bir şarkı arabanın içini doldurdu. Ana yola çıkmıştık.

Ona baktım. Fazla iri bir adam olduğu için araba ona biraz küçük gelmişti, kafası neredeyse tavana değecekti. "Bana işkence yaptıran kişi sen değilmişsin."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Tarık söyledi." Şaşırmadı.

"Bendeki de soru. Elbette Tarık söyleyecek."

"Sen neden söylemedin? Sana daha önce bunun için kızdım ve sen inkar etmedin."

Bakışlarımı yoldan kısa bir an ayırdı. "Fark eder miydi?"

"Ederdi." Arkasından az küfür ve beddua etmemiştim. Gerçi yine hak ediyordu da.

"Benden daha az mı nefret ederdin?"

"Hayır ama yedi ceddine saymazdım."

"Saymaya devam et война." Война (Voyna) Savaşçı ruhlu kadın demekti Rusça. Tomris'i kullanmasını sevmiyorum diye kendisine benim için bir lakap bulmuştu.

Böyle olmamalıydı, yanlış giden bir şeyler vardı. Onun çok daha rahatsız edici, iğrenç, korkunç ve tahammül edilemez bir adam olması gerekiyordu. Çoğu zaman gıcık oluyordum ama bu o kadar da kuvvetli değildi. Onun çok daha kötü bir adam olması gerekiyordu.

"Peki neden? Neden bana işkence çektirtmedin? Bir de üstüne sanki misafirmişim gibi ağırladın? Seni yakalamaya gelen herkese karşı böyle mi davranırsın?"

"Hayır," dedi hemen kesin şekilde. Yine bana baktı, bu sefer tam gözlerime.

"Hiçbirinin seninkiler gibi büyüğü okyanusları yoktu."

Bakışlarımı kaçırmak istedim, koyu gözlerini hapsinden çıkmak istedim ama öylece kaldım. Tekrar karlı yola çevirdi bakışlarını.

"Ne yani güzel gözlerim var diye mi?" Güldüm alayla.

"Güzel gözlerin yok, güzel okyanusların var. Sorgulama Voyna, sorularının altında kalırsın." Sustuğunda romantik Rusça şarkının sözleri arabada yankılandı.

Sarıl bana sarıl bana sarıl bana

Şefkatle ve asla bırakma

Sarıl bana sarıl bana sarıl bana

Baharın gelsin...

Sorgulamadım. Onun bir ruh hastası olduğu ve eylemlerinin hiçbirinin mantıklı olmadığını kendime hatırlatmaya çalıştım. Zaten başka hiçbir anlam veremezdim.

Şehir dışına çıktığımızı anladığımda ona döndüm. "Cidden nereye gidiyoruz?"

"Bu geceyi Tver'de geçireceğiz. Moskova'nın 170 kilometre kuzey batısında, yolumuz çok uzun sürmez." Her şeye çok kısa ve beni asla tatmin etmeyen cevaplar veriyordu.

Yol boyunca Rusça şarkılarla, karlı manzaraları izleyerek geçirmiş ve düşünmekten kaçınmışım. Tver'e vardığımızda bir restoranda yemek yemiştik ve bu yemek boyunca da hiç konuşmamıştık. O kadar soğuktu ki asla ısınamıyordum. Dağlarda karların içinde kalan ben soğuğa alışkın olsam da Rusya'nın soğuğu kan dondurucuydu.

Sonrasında yine arabaya bindiğimizde bu sefer bir otele gelmiştik. Bu otel, onun malikanesi gibi gösterişli bir yer değildi. Hatta epey köhne bir oteldi. Arabayı park ettiğinde ben de onunla birlikte indim.

"Burası senin standartlarının altında değil mi?" Sorumla güldü.

"Sahte kimliklerimizle gezeceğiz. Ayrıca daha önce nerelerde ne geceler geçirdiğimi bilsen kafayı yersin. Hadi gel, soğuktan rengin attı iyice." Bir eliyle önünü işaret ederken diğer elini de belimin arkasına götürdü ama belimi tutmadı.

"Nerede geçirdin ki?" Otelin içine girdiğimizde hissettiğim sıcak havayla tüm vücudum rahatladı. O kadar uzun zamandır soğuktan kendimi kasiyordum ki sığağa kavuştuğumda bir kenara yığılacığım sandım.

"Mağarada kalmışlığım bile var," dediğinde durup suratına baktım.

"Teröristsin sen değil mi?"

Sorumla gülmemek için yanağının içini ısırdı ama gözlerindeki parıltıyı saklayamadı. "Hayır, öyle değil seni minik bozkurt önüne dön düşeceksin." Karşımdaki merdiveni onun sözleriyle fark ettim.

Resepsiyona ulaştığımızda Çelik cüzdanından iki tane kimlik çıkardı. Benim için hazırladığı kimliğin üstünde Vivien yazdığını gördüm. Ona karşı kullandığım sahte kimlikti bu.

"Merhaba, iki odalı süit daireniz var mı?" Rusça kaba bir dildi ama onun ağzına yakışıyordu. Başımı iki yana salladım. Allah'ım sen aklıma mukayyet ol.

"Hayır maalesef," dedi sarışın adam.

"O zaman yan yana iki oda alabilir miyiz?" dedi dirseklerini resepsiyonun tezgahına yaslayarak.

"Otelimizde tadilat var ve şu an boşta olup kullanılabilir sadece bir odamız var."
Adamın sözleriyle Çelik bana baktı. Başımı hemen iki yana salladım.

"Kalıyoruz," dedi beni pek umursamayarak.

Adam anahtar uzattığında Çelik alıp elini yine belime götürdü, az önce yaptığı gibi dokunmadan elini sadece orada tuttu.

"Seninle aynı odada falan yatmam!"

"Başka otel ayarlayabilirdim ama iyi değilsin Voyna. Dudakların mor, rengin dışarıdaki kara dönmüş, ısınmaya ihtiyacın var." Dayanamayıp durdum.

"Neden bu kadar kibarsın? Neden beni bir şeylere zorlamıyorsun sen?"

Kısa bir an düşündü. "Hmm, demek zorba seviyorsun."

Sinirle yürümeye devam ettiğimde asansörlerin önünde durduk. Eski asansör oldukça da dardı. "Seni taşımaz bu, merdivenle çık," dedim ama beni umursamadı. Bu sefer belime dokundu ve asansörün içine ittirdi.

İttirmesiyle sırtım asansörün duvarına çarptı. O kadar küçüktü ki o da bindiğinde içeride hareket edecek alan yoktu.

Azrail'in Kılıcı asansörün tuşuna bastı ve elini arkamdaki zemine yasladı. Başım göğsüne geliyordu, onunla bu kadar dar bir alanda olduğum için aşırı gerilmiştim. Nefes aldığında şişen göğsünü bile hissedebiliyordum.

Kafamı kaldırmamak için direndim, gencinden gülermiş gibi bir ses çıkardığında dayanamadım ve kafamı kaldırdım.

"Ne? Komik olan ne? Söyle ben de güleyim." Ters ters söylediğim sözlerle kafasını bana doğru eğdi. Ondan kaçmak için başımı iyice asansörün duvarına yasladım. "Gelme be, nereye geliyorsun?" Durdu sonunda.

"Vuslat, bu kadar tatlı olma."

"Bana tatlı diyen bu dünyadaki tek insansın."

"Sabahtan beri kireç gibi olan güzel yüzün, asansöre bindiğimizden beri pancara döndü. Sinirden mi kızarıyorsun yoksa başka bir şeyden mi?" Sözlerinde ima vardı.

"Sinirden, başka ne olacak!" En sonunda asansör durduğunda sonunda benden uzaklaştı.

Asansörden indik, eski binanın uzun koridorunda yürüdük bir odanın önünde durana kadar. Beş yüz elli beş numaralı odaydı. Çelik kapıyı açtı ama giriş önceliğini bana verdi. İçeri bir adım attım, burası dışarısından da soğuktu.

İçeri doğru iki adım atıp durdum, o da arkamdan gelip odanın ışığını açtı. Kapıyı kapattığında fazla yakınım gelmişti yine.

Oda küçüktü ama problem odanın küçük olması değil, sadece çift kişilik bir yatağın olmasıydı. O yatak dışında sadece tek kişilik bir koltuk vardı.

"Ben burada seninle kalmam." Odadan çıkmak için ona döndüm ama kapının önünde dikilip bana ters ters baktı.

"Elimizde bu var, sıcak bir duş al ve biraz ısın." Omuzlarımdan tutup çevirdi ve odanın ortasına doğru itti. Yanımdan uzaklaşıp odaya kısa bir bakış attı, peteklerin yanında durup yanıyor mu diye kontrol etti. En sonunda da üstündeki siyah kabını çıkarıp tekli koltuğa oturdu. Koltuğa pek sığdığı söylenemedi, altında kırıldı kırılacaktı.

"Ne yaşıyoruz ya biz? Ne diye buradayız?" Sinirle yatağa oturdum. "Daha düzgün bir otel ayarlayamadın mı? Ben seninle aynı odada uyumam."

"Yemem seni Vuslat, merak etme. Yarın yorucu bir gün olacak, biraz dinlen. Hava eksi on derece, ilerleyen saatlerde daha soğuk olur ama oda birazdan ısınır."

Sigara paketini çıkardı, odadaki küçük balkona çıkarken kapıyı da kapattı. İçerisi o kadar soğuktu ki kürkü hiç çıkarasım yoktu. Yataktan kalktım, odadaki banyoya girdim. Malikanesinde yerlerde bile ısıtma olduğu için Rusya'nın soğuğunu hissetmemiştim ama burası kuzeye daha yakın ve daha soğuktu ayrıca yerlerde ısıtmayı geç doğru düzgün çalışan petek bile yoktu.

Ben karlı dağlarda ne geceler geçirmiş insandım ama o zamanlar hareket halinde olduğum için ya da üstümdeki kalın kıyafetlerden dolayı bu kadar üşüdüğümü hiç hatırlamıyordum.

Aslında gerçekten sıcak bir duş beni rahatlatabilirdi ama üstümdekileri çıkaramayacak kadar üşüyordum. Tuvalete girip elimi yüzümü yıkamaya çalıştım. Su hemen ısınmadığı için daha çok üşümüştüm.

Odaya geri döndüm, soğuktan titreyen ellerimle üstümdeki kürkü çıkardım. İçliklerim olsaydı bunlar olmazdı işte! Bir de patik olsaydı daha ne isterdim...

Tüfek hâlâ omzuma asılıydı. Sinirle tüfeği çıkarıp yatağın kenarına koydum. Ayağımdaki botları çıkardım. Kürkü tekrar üstüme giyinip yatağa girdim, yorganı üstüme çektim. Yorganı bile inceydi.

Yorganı kafama kadar çekmiştim ve sadece gözlerim açıkta kalmıştı. Azrail'in Kılıcı tam karşımdaydı. Kabanımı içeride bırakmıştı, üstünde incecik bir gömlek vardı ve dakikalardı balkondaydı. Ona bakınca bile üşüdüğümü hissediyordum.

Tam arkasını döndüğü sırada gözlerimi kapattım, onu dikizlediğimi düşünmesini istemiyordum. Zaten dikizlediğimden bakmıyordum! Bu soğukta nasıl orada olduğunu düşünüyordum yoksa bakışında başka bir amaç yoktu!

Balkonun kapısı açıldığında içeri girdiğini hissettim. Hemen kapıyı geri kapattı.

"Bayılmadıysan bu kadar kısa sürede uyuma ihtimalin yok. Çok mu üşüdün?"

"Burada ne halt yiyoruz?" Konuşurken gözlerimi ağır ağır açtım.

"Bir işimiz var. Bir kız çocuğunu kurtaracağız. Normalde öldürmek için tutulurum, kurtarmak için değil ama anladığım kadarıyla bu normal bir çocuk değil."

"Senin gibi robot mutant bir şey mi?" Sorumla güldü.

"Robot değilim ben." Bu inkarına çok kulak asmadım çünkü aynı bir robota benziyordu.

"Çeliktensin ya sen."

"Çelik yerlerimin olduğu doğru," dedi hafif bir sırıtışla. Ayıp bir ima yaptığı kesindi. Ona kötü kötü baktım.

Bana doğru birkaç adım attı, eli alnıma gittiğinde kendimi hemen geri çektim ama yine de yaklaşarak elinin tersini anlıma bastırdı. Benim soğuk tenim aksine, dakikalarca balkonda durmasına rağmen eli sıcacıktı.

"Buz gibisin, vücut ısın çok düşmüş. Duş neden almadın?" Ona cevap vermedim.

"Hasta olup bana ayak bağı olursan kötü olur."

Elini sonunda alnımdan çekti. Gözlerimi kapatacakken gömleğinin düğmelerini açmaya başladığını gördüm. Zaten serseriler gibi bağı açık geziyordu, ilk üç düğmesi açıktı ve şimdi dördüncü düğmeyi de açmıştı.

Beşinciye ve altıncıyı da açtığında kaslı, bronz bedeni loş ışığın altında parlayarak görünmeye başlamıştı.

"Neden soyunuyorsun?" dedim yorganı biraz daha kendime çekerek.

"Büyük ihtimalle düşündüğün şey için değil," dedi yine hazır cevap haliyle. Gömleği üstünden tamamen çıkardı. Göğsünün hemen üstünde, loş ışıpta bile belli olacak kadar büyük bir V harfi vardı.

"V mi? Neyin V'si?" Meraklı sorumla sıırttı.

"Vuslat'ın V'si."

"Hadi lan oradan." Güldü, eli pantolonunun kemerine gitti. Hemen bakışlarımı kaçırdım ondan. "Çüş! Git başka yerde soyun."

"Senin için soyunuyorum, ne kadar nankörsün."

"Ne? Benim için mi?" Yorganı açıp yatağın diğer tarafına girdiği an ben yataktan doğruldum. O kadar iriydi ki yatağa girmesiyle yatak onun tarafına doğru hafifçe çökmüştü. "Ben seninle asla aynı yatakta uyumam."

"Sana dokunmam, endişelenme. Sadece biraz ısınmanı sağlayacağım."

"Neden? Kurt adam mısın sen? Çık şuradan." Üstüne yorgan örtse de ona bakmamak için ekstra bir çaba sarf ediyordum.

"Vuslat, hipotermi geçireceksin. Sadece biraz uzanıp kalkacağım."

"Ben karlı dağda hipotermi geçirmedim, burada geçirecek değilim."

"Vücut direncin o kadar da güçlü değil şu sıralar." Doğru söylüyordu, bir aydan fazladır onun esiri olduğum için epey güç kaybetmiştim. "Uzan şuraya Voyna, sana dokunmam."

"Ben seninle aynı yatakta yatmam! Bir de çıplaksın."

"Tamamen çıplak değilim. Tamam arkamı da döneceğim, uzan şuraya."

Yataktan çıkmak istiyordum ama o kadar üşüyordum ki yorganın altından kalkamıyordum. Dayanamayıp en sonunda, "Sen üşümüyor musun?" diye çıktım.

"Ben kolay kolay üşümem." Çıplak sırtını bana dönmüştü.

"Robotsun işte."

"Uyu biraz Voya, sabaha çok kalmadı."

"Üstünü geri giyin o zaman."

"O kıyafetlerle rahat yatamam ayrıca çıplakken daha iyi ısı alışverişi yaparız." Sözleriyle kaşlarım daha da çatıldı.

"Ben seninle ısı alışverişi falan yapmayacağım! Soğuktan donsam da seninle de aynı yatakta yatmam ben." Tüm gücümle yataktan kalktım. Kürküne sıkıca sarılıp tekli koltuğa yürürken beni kolumdan kavradı.

Ona yumruk atmak için elimi kaldırmıştım ama daha ne olduğunu anlayamadan kendimi yatakta, onun altında buldum. Beni o kadar hızlı çekmişti ki tepki bile verememişim.

Mutant, denek ve hatta robot olduğunu söyleyen kim varsa az bile diyordu bu herife. Babam bana kendimi savunmayı çok küçük yaşta öğretmişti ve o zamandan beri de kimsenin yanında güçsüz hissetmemiştim. Ta ki şu ana kadar. Onun gücü beni rahatsız ediyordu.

Kollarım kollarının altında kalmıştı, yüzü yüzüme gereğinden fazla yakındı. Çıplak teni bedenimin hemen üstündeydi. Gücünü tam olarak üstüme vermiyordu. Bedeni sıcaktı, hatta odadaki petekten daha sıcak olduğuna emindim.

"Üşümekten kürkünü bile çıkaramamışsın hâlâ inat ediyorsun. Zor kullanmak istemiyorum ama dinlenmemiz lazım, ölmeni de hiç istemiyorum. O yüzden o güzel ağzını kapat ve biraz ısınıp dinlenmeye bak."

Yutkundum.

Kara gözleri iki derin çukurdu, iki kara delikti. O deliğin sonu da çıkışı da yoktu. Gözlerimi zorlukla gözlerinden kaçırdım. Üstümden kalktı ve tekrar yana yattı.

Üstümdeki kürkü çıkarıp atma ihtiyacı hissettiğimde, sıcakladığımı, hatta terlemek üzere olduğumu fark ettim.

Yataktan çıkmadım, itiraz da etmedim. Bunların ne kadar gereksiz olduğunu az önce yeterince görmüştüm. O arkasını dönerken ben de ona arkamı döndüm.

Kürkün tüyleri tenimi kaşındırırken kürkü çıkarıp attım ve gömleğimle kaldım. Yorganın altına girdim tekrar.

İlk defa karşı cinsten biriyle aynı yatakta yatmanın verdiği gerginlikten midir bilinmez, dilim damağım kurumuş kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Artık uyur musun?" dedi gergince.

"Güvenmediğim bir insanın yanında nasıl kolay uyuyabilirim?" Birbirimize laf sokarken sırtlarımız birbirine dönüktü.

"Sana dokunmayacağım dedim ya!" dedi gergince.

"Sana güvenmiyorsam sözüne de güvenmem."

"Korkma Vuslat," dedi ama bunu diğer sözleri gibi sert söylememişti.

"Korkmuyorum."

"O zaman kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" Yuh! Abarttın sen de! Kalp atışlarımı mı duyuyordu?

"Sinirdendir."

9.Bölüm: KÖR BIÇAK

Kitaplara bölümleri cerenmelek.com internet sitemden atıyorum, orada daha hızlı ulaşabilirsiniz. Buraya da girebildiğim kadar yüklemeye çalışacağım çünkü buradan asla olamıyorum ama olur da bir gün artık hiç giremezsem tüm kitaplarımı aynı şekilde cerenmelek.com'da yayınlıyor olacağım.

В последний раз | For the Last Time

Nalyssa Green - Коктэйλ

9.BÖLÜM: KÖR BIÇAK

Bir kelebeğe her gün canı olduğunu söylersen o kelebek günün sonunda canı olur.

Merhamet acı bir tat masumun damağında, caninin gözlerinden nefret, dudaklarından kan akar.

Canı, masum maskesi takmayı bilir ama kim bilir belki de o da öncesinde sadece bir kelebektir.

"Uykum var," diye fısıldadı küçük çocuk. Artık başını dik tutmakta zorlanıyordu.

"Uykun yok, senin uykuya ihtiyacın yok," dedi adam o tok ve sert sesiyle.

Çocuk gözlerini zorla açık tutmaya çalıştı. Ellerinde kan vardı, yıkanmasına bile izin yoktu. Artık kendini tutamazken gözleri yavaşça kapandı. Yanağında hissettiği sert tokatla irkilerek açtı yine gözlerini.

Buz gibi bir barakada, çıplak ayaklarıyla oturuyordu. Karşısındaki adamın, Fikret'in üstünde bir ton kalın kıyafet varken çocuğun üstünde sadece beyaz bir atlet vardı.

"Senin uykuya ihtiyacın yok! Sen üşümezsin! Sen hissetmezsin! Eğer bu gece bir dakika bile uyursan bir daha kardeşini uzaktan olsa bile görmeye gitmene izin

vermem!" Fikret'in sözleriyle üşüdüğünü ilk defa hissetti.

Hemen oturduğu yerde dikleşti, bacaklarını kendisine çekti ve gözlerini karşısındaki boş duvara dikti. Ne kadar zor olacağı umurunda değildi, bu gece asla uyumayacaktı.

"Sen Çelik'in sen Azrail'in Kılıcı'sın." Kim olduğu umurunda değildi, sadece yine yakında kardeşini uzaktan da olsa görmek istiyordu.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Çıplak bedenimin üstünde yatan kadını izliyordum. En etkileyici kısmının derin mavi gözleri olduğunu düşünmüştüm ama o gözleri kapalıyken de çok etkileyiciydi.

Buraya eski bir arabayla gelmiştik ve araba klasik, eski bir araba olduğu için kliması çalışmıyordu. Üşüdüğünü belli etmemeye çalışsa da renginin nasıl attığını görmüştüm. Odaya girdiğimizde daha da kötü olmuştu.

Soyunup yanına yatarken, şaşırtıcıdır ki gerçekten tek amacım ısınmasıydı. Bu zamana kadar hiçbir kadınla aynı yatakta uyumamıştım.

Uykuya daldıktan sonra sıcaklığım ona iyi gelmiş olacak ki iyice rahatlamış ve çıplak belime kollarını sarmıştı. Sonra o da yetmemiş başını göğsüme yaslamıştı.

O uyanmadan kalkıp ondan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa epey çene çalacağını biliyorum ama bunu bilmeme rağmen yine de kalkamıyordum. Sadece bir saat dalmıştım ve onda da göğümse sarıldığını hissedip geri uyanmış ve bir daha da uyuyamamıştım.

Küçük odada, bordo duvar kağıdının üstünde duran eski saat fazla ses çıkarıyordu. Saate baktığımda gözlerim kısıldı. Sikseler inanmazdım! Tekrar uyanmamın ardından üç saat geçmiş olamazdı.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. Uyanacak zannederek bir an gözlerimi ona diktim ama o göğsüme biraz daha sarıldı. Dudaklarını çıplak göğsümde hissettiğimde kan dolaşımım hızlandı.

Zaman algımı kaybetmiştim, sadece zaman algımı değil farklı özelliklerimi de kaybediyordum. Saatlerce koşsam anca hızlanan kalbim, şu an rahatsız edici

şekilde hızlıydı.

Bu anlam veremediğim hisler silsilesi içinde afallamıştım.

Zaten çok uyku arayan bir herif değildim ama sikeceğim ki o bir saat on saat gibi iyi gelmişti bana.

Sanırım gerçekten bozuluyordum.

Dudaklarının tenime değişimini hissettikçe daha da sıcaklıyordum. Seks yapmayı severdim, hatta epey düşkündüm ama benim için sonsuzluk gibi bir süre olan bir ayda kimseyle en ufak bir yakınlaşmam bile olmamıştı. İçimden gelmemişti, hatta gereksiz gelmişti. Bu durum beni endişelendirmişti ama görünen o ki endişelenmeme gerek yoktu. İpeksi yanağımı göğsümde hissetmek bile bedenimi uyarıyordu.

Vuslat Tomris.

Kimsin biliyorum ama bende nasıl böyle bir kafa karışıklığı yarattığını sanırım asla bilemeyeceğim.

Artık buradan kalkmam gerekiyordu, uyanıp kendisini bana sarılı halde bulursa kıyameti koparırdı. Değişik bir kişiliği vardı, çok sertti ama bu sertlik daha çok bana özel gibiydi.

Geriye kalmıştı 29 gün. Bu uzun ve zor bir yolculuk olacaktı. Bu yolculuğun sonuna kadar da benimle olacaktı.

Kalkmam gerekiyordu yataktan.

Evet, evet. Kalkacaktım.

Kokusu ne kadar da güzeldi...

VUSLAT TOMRİS

Derin bir uykudan uyanırken, hatırladığım son şey sadece çok üşüdüğümdü. Artık üşümüyordum, hatta saçlarım enseme yapışmış, terliyor bile sayılırdım. Sıcacıktı ama bu bunalıcı bir sıcak değildi. Aksine, kış günü yataktan hiç kalkmak istemeyeceğimiz türden huzurlu bir sıcaklıktı.

Gözlerimi zorlukla araladım. Bu yatak da sertti. Hiç kalkasım yoktu, esneyerek kollarım arasındaki yastığa biraz daha sarıldım. Ne kadar güzel kokuyordu, biraz sert ama biraz da mayıştıracıydı. Bu koku bir yerden tanıdıktı.

Bir dakika!

En son neler olduğunu hatırlayarak bu sefer irkilerek doğruldum yataktan. Azrail'in Kılıcı'nın göğsünde yatıyordum! Hem de mışıl mışıl.

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle ona baktım. Uyanmış ve beni izliyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben bir şey yapmadım ama senin elin kolun bir rahat durmadı." O da doğruldu yataktan, sırtını yatak başlığına yasladı.

Şok içindeydim ve bu şoku bir süre atlatamayacak gibi hissediyordum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama adama sarılan taraf bendim.

Azrail'in Kılıcı yataktan kalktığında o iri bedeniyle sadece siyah bir baksırla duruyordu. Hemen ona sırtımı döndüm.

"Üşüdüğün için bana yanaşmışsın, abartma Voyna."

"Ne malum benim sana yanaştığım? Belki sen bana yanaştın?"

"Pardon da üstüme çıkan sendin!" Sözleriyle daha da sinirlenirken bir de inanılmaz şekilde utanıyordum.

"Uykulu ve üşümüş halimden faydalanmışsın!" dedim sinirle yine ona dönerken ama pantolonunu daha yeni üstüne geçiriyordu. Kafamı hemen geri çevirdim.

"Bana Nuri Alço muamelesi yapmaktan tahmini ne zaman vazgeçersin?"

"Soyunup yanıma yattın!"

"Abartma, uyuduk işte, dinlendik biraz. Ben giyecek bir şeyler alıp geliyorum, sen de o zamana kadar kendine gel." Gömleğinin düğmelerini iliklerken önüme geçti. "Sıcak duş al ama sonra saçlarını kurutmayı unutma, dışarısı hâlâ çok sıcak."

Gömleğini iliklemeyi bitirip siyah kaşe kabanını omuzlarının üstüne attı. Çıkmadan önce bana baktı ve çekici yüzünde alay dolu bir gülümseme oluştu.

"Çıplak olmadığının farkındasın değil mi?" Gözleriyle üstümü işaret etti. Başımı eğip baktığımda istemsizce yorganı üstüme çekip göğsüme yapıştırdığımı fark ettim.

"Çok konuşma lan, ırz düşmanı." Keyifle güldü ve başını iki yana sallayarak odadan çıktı.

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesi verdim. Üstümde duran yorgana bakıp sinirle yatağın bir köşesine fırlattım.

Dünkü kadar üşümüyordum, hatta oda epey sıcaktı. Banyoya girdiğim an Eren'in bana getirdiği telefonu çıkardım. Telefona kayıtlı olan tek numaraya mesaj attım.

Tver'de Casablanca isimli bir otelde geçirdik geceyi ama farklı bir yere gideceğiz.

Mesajım anında görüldü.

Konumunu takip ediyoruz. Dikkatli ol minik kartal, bir aksilik olduğunda hemen yaz, telefonu fark ettirme.

Emredersiniz!

Onların telefonun ucunda olduğunu bilmek beni biraz da olsa rahatlatıyordu. Telefonu kıyafetlerimin arasına sıkıştırdım ve ılık bir duş aldım. Otelde tek kullanımlık diş fırçası ve macununu kullandım. Dünkü kıyafetlerimi ve çamaşırlarımı giyinmek istemezken bedenime sardığım havluya sarıldım.

Kıyafet alıp geleceğini söylemişti, belki çamaşır da alırdı. Gerçi çamaşır da yıkanmadan giyilmezdi ki.

Ben kara kara düşünürken banyonun kapısı tıklatıldı. "Kıyafet ve çamaşır getirdim."

Tamamen kapının arkasına geçtim, kapının kilidini açtım ve kapıyı ağırca araladım. Kapıdan dışarıya sadece elimi çıkardım.

O da hızlıca poşeti elime tutuşturdu. Hemen geri kapattım kapıyı.

Poşeti karıştırdım, bu sefer daha kullanışlı kıyafetler getirmişti ama iç çamaşırları için aynı şeyi söylemek zordu. Dantelsiz bir şey getirse şaşardım.

Belden sonra bollaşan siyah kumaş pantolonu ve siyah boğazlı kazağı giyindim. Telefonu sütyenimin içine sıkıştırdım. Banyodaki makinayla saçlarımı kuruttum.

Banyodan çıktığımda o yine balkondaydı. Dirseklerini tırabzanlara yaslamış sigara içiyordu. O da kıyafetlerini değiştirmiş, siyah kumaş pantolon ve bedenine yapışan boğazlı siyah bir kazak giyinmişti.

Sanki benim onu izlediğimi biliyormuş gibi kafasını yavaşça bana çevirdi ve zaten sonuna geldiği sigarasını söndürdü.

Yatağın yanında duran tüfeği yine boynumdan geçirip üstüne siyah kürkü giyindim. "Kahvaltı yapıp yine yola koyulacağız," dedi kabanını üstüne geçirirken.

Otelden çıktığımızda üstüme inanılmaz bir rahatlık geldi, o herifle bir daha o kadar küçük bir alanda kalamazdım. Hele de aynı yatakta hiç!

Dün birlikte geldiğimiz arabaya yürürken o başka bir arabaya yürümeye başladı. Evinin önündeki siyah büyük jeplere benziyordu.

"Bu araba ne olacak?" Sorumla kısa bir an düşünüp sonra omuz silkti. Ön koltuğa geçtim, o da sürücü koltuğuna. Zaten onun gibi iri bir adam anca böyle büyük arabayı rahat sürebilirdi.

Arabayı çalıştırmadan önce durup bana baktı, sonra da eli arka koltuğa gitti. Beyaz bir atkıydı bu.

"Bu ne?" dedim o arabayı çalıştırırken.

"Atkı."

"Onun farkındayım."

"O zaman ne diye soruyorsun?" dedi gıcık şekilde. "Bir daha hipotermiye eşikine gelme, gittikçe daha kuzeye çıkacağız."

Sadece bir iki sokak ötede aracı durdurdu, küçük bir kafeye oturduk kahvaltı yapmak için. "İnsan serpmek kahvaltıyı özlüyor değil mi?" dedi menüye bakarken.

Ona cevap vermedim, sadece kahvaltıyı değil ülkemi, vatanımı özlemiştim.

"Pankek sever misin? Sandviçlerin içinde genelde domuz eti var."

"Domuz eti pişen mutfaktan bir şey yenmez," dedim arkama yaslanarak.

"Pankekler pankek tavaalarında yapıyor Voyna, abartma, yiyebilirsin." O benim yerime sipariş verirken ben karla kaplı şehir manzarasına çevirdim bakışlarımı. Moskova kadar kalabalık bir şehir değildi burası.

"Ne yapacağımızı merak etmiyor musun?" Sorusuyla ona çevirdim kafamı.

"Ne yapacağız?"

"Amerika senatosunun kızı kayıp, herifin önümüzdeki seçimlerde kazanacağı kesin. Yani gelecek Amerikan Başkanın kızı kaçırıldı."

"Trump mı?" dedim şaşkınca.

"Yok o değil, Victor Northside. Henüz güçlü bir aday olarak gözükmüyor, adı çok bilinmiyor ama halktan çok önce seçtiler yeni başkanlarımı. Northside kızımı kurtarıırken adımı bulaştırmak istemiyor çünkü aksi halde adı skandala karıştığı için artık garanti başkan adayı olamaz. Kızı Rusya'ya kaçırıldı ve beni onu kurtarmam için tuttu. Bu son görevim Voyna. Kızı Ceceilla Northside henüz beş yaşında." Sözleriyle kafam iyice karışmıştı.

"İyi de sen kiralık katilsin, neden senden istiyor ki?"

"Daha önce onun için öldürdüğüm birileri oldu, ne kadar temiz çalıştığımı iyi bilir. Adımın bulaşmayacağını da biliyor." Bu sırada siparişlerimiz gelmeye başlamıştı. Garson sarışın ve tam anlamıyla Rus güzeli olan kız Çelik'in yakışıklılığına hayran kalmış olacak ki sürekli ona kaçamak bakışlar atıyordu.

Kız geldiği için konuşmamıza ara vermiştik ama gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Garson gittiğinde gözleriyle çatal bıçağı işaret etti. "On dört saatlik yolumuz var bence kahvaltını güzel yap."

"On dört saat mi?"

"Evet Ceceilla'yı kaçırانlar onu Arhangelsk'e götürmüş. Rusya'nın kuzeye açılan kapısı ve yerleri tespit edildiğinde su yoluyla kaçırmak için mükemmel bir lokasyon. Uçakla gidemeyiz, sahte kimliklerimizle dikkat çekemeyiz. Oraya Türk bir çift olarak, iki turist olarak gideceğiz yoksa Ceceilla'ya biz yaklaşmadan tekrar farklı bir yere kaçırlırlar."

"Kimler kaçırmış ki?"

"Bu bizi ilgilendiren kısım değil, emin ol bilmek istemezsin. Amerika ve Rusya arası patlamaya hazır bir bomba gibi. Ceceilla'yı kurtardıktan sonra babasına götüreceğiz ve sonra seni özgür bırakacağım."

Bu bir ay cehennem gibi geçecekti.

"Korktun mu?" Sorusuyla alayla güldüm.

"Ben bir Allah'tan korkarım."

Gülümsedi ve yemem için tekrar tabağımı işaret etti. "Ceceilla'yı kaçıranlar masum değiller, bunu bil ve ona göre yanımda dur. Beni korumak için çatışmak zorundasın, yoksa beni Türkiye'ye götüremez ve görevinde başarısız olursun." Bu herifin pişkinliği sinirlerimi hoplatıyordu.

Ona daha fazla cevap vermedim. Kahvaltıya başladım.

Kafeden ayrılmadan hemen önce tuvalete gidip sütyenimdeki telefonumu çıkardım ve Azrail'in Kılıcı'nın söylediği her şeyi noktası noktasına yazdım.

Kahvaltıdan sonra yola koyulmuştuk. Rusya'nın bunaltıcı, gri ve soğuk havasının yanında onunla saatler süren bir yolculuk yapmak pek keyifli olmasa da işkence gibi de değildi.

Arabanın içi epey sıcaktı. Beş saattir yoldaydık. Daha bir o kadar daha yolumuz vardı.

"Çok sessiz ve sıkıcısın," dedi bana yandan bir bakış atarak.

"Seni eğlendirmeye gelmiş gibi bir halim mi var?"

"Hayır ama o sivri dilini çıkarmadığında aslında oldukça eğlendiriyorsun." Sözleriyle iyice kıl kapmıştım.

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Hadi ya, palyaço mu var lan senin karşında? Dön de kıcına eğlen."

"Palyaço da olmuşsun sen, şimdi niye aşağıladın ki palyaçoları? Ayrıca o sahnede twerk atan palyaçoların yanında oldukça tatlı duruyordun." Doğru, öyle bir olay da yaşanmıştı. Herifi tanıyalı daha bir ay olmuştu, hayatımı sekilden şekle sokmuştu.

"Sahiden, beni nasıl tanıdın?" Sorumla bana yandan bir bakışa attı, sadece gözlerime. Sonra geri önüne döndü.

"Ben dikkatli bir adamımdır Voyna. Hiçbir şey benim dikkatimden kaçmaz, hiçbir oyunda ihtimaller benim hesaplarımın dışında olmaz."

"Bu sorunun cevabı değil."

"Sorunun cevabını vermek isterdim ama ya inanmaz ya da alay edersin. Bak yine ihtimaller benim elimde."

"Her zaman olamaz," dedim kesin şekilde.

"İzle ve gör Voyna."

İzleyip görelim bakalım Azrail'in Kılıcı.

Yolculuğumuzun onuncu saatinde sıkıntıdan patlama noktasına gelmiştim. Ara ara uyuklamıştım, ara ara Rusça şarkılar eşliğinde karları seyretmiştim. Bir iki kez ben istiyorum diye mola vermiştik, birinde yemek yemiştik. Bu molaların hepsinde tuvalete girip telefonu sütyenimden çıkarıp mesaj atmıştım.

Çok konuşmuyor. Üşümüyor, hatta hiçbir şey hissetmediğini düşünüyorum.

Çok dikkatli, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Çok zeki. Kulakları çok keskin.

Hayatımda gördüğüm en egolu varlık, burnu Kaf dağında. Sanırım kimseye bu kadar gıcık kapmamıştım.

Yine de bana pek kaba davrandığını söyleyemem, hatta iyi hissetmem için bazen davranışlarına dikkat ediyor. Bu hareketlerinin samimi olduğunu düşünmüyorum. Ondan her türlü kötülüğü bekliyorum, şu an da bu kadar dürüst bir insan gibi gözükmesi beni daha da şüphelendiriyor.

Ona insan demeye bin şahit gerekir.

Benim isteklerim dışında onun hiç molaya ihtiyacı olmamıştı. Hiç yorulmuş gibi bile durmuyordu.

Onu gözlemliyordum ve her seferinde ona daha çok şaşıryordum. O daha önce tanıdığım kimseye benzemiyordu.

"Son iki saat yolumuz kaldı, dinlensen iyi edersin çünkü oraya vardığımızda hiç dinlenemeyeceğiz." Uyarısıyla kaşlarım havalandı.

"Nasıl yani? Direkt Ceceilla'yı almaya mı gideceğiz?"

"Evet, şehirde varlığımız dikkat çekmemeli ve gecenin tam ortasında orada olacağız. Beklemeye gerek yok. Umarım bahsedildiği kadar iyi bir askersindir. Tüfeğini kontrol et. Ayrıca bagajda farklı silahlar da var."

"Ben masum kimseyi öldürmem," dediğimde bana ters ters baktı.

"Orada masum biri olduğunu sanmıyorum, istersen kapıda bekleyebilirsin ama olur da beni öldürürlerse görevini nasıl tamamlayacaksın?" Sürekli beni görevimden vuruyordu! "Ayrıca başarısız olursak, ki ben asla başarısız olmam, tarihte görülmemiştir bu. O zaman o küçük kızı çok yaşatmazlar."

Egosu arada komiğime gitse de daha çok sinirlerimi bozuyordu.

Telefonu çaldı, arayan kişi arabanın ekranında gözüküyordu. *Kardeşim* yazıyordu. Çelik aramayı yanıtladı, hatta saklayacak hiçbir şeyi olmasa gerek direkt arabaya bağlı şekilde konuşmaya başladı.

"Efendim kardeşim?"

"Neredesin sen?" dedi Tarık hep olduğu gibi hiddetli şekilde.

"Rusya'nın karlı dağları arasındayım." Dağlar derken bana baktı ve kısık sesle fısıldadı. "Seversin sen." Ona göz devirdim.

"Burada ortalık feci karıştı, herkes seni arıyor! Evi bastılar sabah."

"Sana zarar veren oldu mu?" diye sordu, ses tonu sakindi ama kısık gözleri alev alevdi.

"Hayır, sadece tehdit. Liderliğin falan da düşmedi çünkü ortada lideri olacak bir Kuzentsov kalmadı. Neyse ki kimse seninle kan bağıımız olduğumu bilmiyor yoksa sıkılmışlardı kafama."

"Bugünden sonra daha da karışacak, bence artık git Tarık." Çelik'in sözleriyle uzun bir sessizlik oluştu.

"Ben istediğimde giderim! Ayrıca burası koca malikane, bana kaldı. Siz neredesiniz? Hâlâ bizim asker sana yüz vermiyor mu?"

"Seni duyabiliyor," dedi Çelik.

"Nasılsın devrem?" diye bağırdı Tarık.

"Nereden devren oluyorum lan?"

"Öf bu kız da hiç eğlenceli değil. Sen de hiç eğlenceli değilsin. İkinizle baş başa kalmak zulüm gibi bir şeydi. Shrek'imi o kadar özledim ki."

"O zaman git Tarık." Gerçekten Tarık'ın gitmesini istiyordu, burada başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

"Gitmiyorum! Canım istediğinde giderim, sana soracak değilim. Zaten senin malikaneye Ferda'yı atacağım, yarın gelip bir iki gün kalacak. Hep onun mu malikaneleri olacak? Bir kez de benim olsun. Bizim zengin kız fakir oğlan hikayesinden de sıkıldım, artık ben de zengin adam olacağım!"

"Gözün doysun Tarık. Üç yüz kilo altının var." Çelik'in sözleriyle kaşım havalandı.

"Olsun, Ferda yine de benden çok daha çok zengin. Neyse işte, güvenliği iyi ayarla. Ferda buradayken saçma bir şey olmasın. En üst düzeye çıkar."

Çelik hafifçe gülümsedi. "Güvenlik zaten en üst seviyede Tarık, sen oradasın."

"Neyse, ben kapatıyorum. Sen de ne halin varsa gör. Rus topraklarında ölürsen seni Türkiye'ye götürmekle uğraşmam."

"Zaten götürme, deney yaparlar yine. En ufak bir sıkıntı çıkarsa ara beni. Hadi eyvallah kardeşim."

Telefon kapandığında yine Rusça şarkı çalmaya devam etti.

"Rusya'da ölürsen deney yapmazlar mı ki?" Sorumla omuz silkti.

"Yaparlar."

"Nerede yapamazlar ki?"

"Bilmem, sanırım bu dünya üzerinde huzurla gömüleceğim bir yerim bile yok." Sözleri göğsümde rahatsız edici ve anlamsız bir ağırlık bıraktı.

"Benim mezarım hazır." Öyle ağzımdan çıkıvermişti ama bir tık nispet yapar gibi hissettirmişti. Mezarın nispetini yapmak da bi ikimiz arasındaki konuşmada mümkün olurdu zaten.

"Şu asker arkadaşlarının yanında mı?" Sorusuyla kaşlarım çatıldı. Turgut, Selçuk ve Olcay'dan bahsetmesi bile hoşuma gitmemişti.

Üçünü hatırladığımda göğsümdeki ağırlık daha da arttı. Sanki yıllardır bu görevdeydim ve onları da farklı bir hayatımda tanımışım gibiydi...

Onların yasını yaşamamak için bu göreve sıkı sıkı bağlanmıştım. Acı hâlâ taze ve şiddetliydi ama istediğim olmuştu. Bana o kadar zor bir görev gelmişti ki günün tüm kısmını onları düşünerek geçirmiyordum, hatta bazı günler hiç düşünmüyordum...

Bu herifin yanında ağlamak istemiyordum.

"Onlar hakkında konuşma!" Sert uyarıma cevap verecekti ki kestim onu. "Onlar senin ağzına alamayacağın kadar şerefli ve onurlu askerlerdi."

"Konuşmadım zaten," dedi ve daha fazla açıklama yapmadı.

Onu bu şekilde terslememeliydim, hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsam onu konuşturmam gerekiyordu.

"Tarık seni neden sevmiyor?"

Alt dudağını sarkıttı, omuz silkti. "Sanırım sevmeye değer görmüyor."

"Ama sen onu seviyor gibisin." Sözlerimle sohbetimiz tekrar kesildi.

Hatta yolun geri kalanı boyunca bir daha hiç konuşmadık.

"Mola verebilir miyiz?" Sorumla sıradaki benzin istasyonunda durdu.

Telefonumu tekrar çıkardım ve yazdım.

Öldüğünde üstünde deney yapılacağını düşünüyor.

Kardeşi Tarık'a değer verdiği belli ama Tarık ondan nefret ediyor gibi.

Sanırım hiçbir şey hissedemediği konusu pek doğru değil.

Arhangelsk'e giriş yaptığımızda saat sabaha karşı üçe geliyordu. Burası Tver'den da sakindi. Gece etrafta ne bir araba, ne de ışığı yanan bir bina vardı. Sadece karlı zeminleri aydınlatan sokak lambaları vardı.

Radyoda kulağa hoş gelen Rusça bir şarkı çalıyordu.

Zaman geçecek ve sen olan her şeyi unutacaksın.

Bizim aramızdaki,

Hayır seni beklemeyeceğim ama seni sevmiştim.

Son bir kez.

Onun bakışlarını gördüğümde şarkı boyunca bir daha ona hiç bakmamaya çalıştım.

"Şu an eksi on beş derece gösteriyor ama normal bir eksi on beş değil, hissedilenin eksi otuz olduğuna eminim." Arabanın içi o kadar sıcaktı ki dışarıdaki soğuktan habersizdim. "Ama merak etme birazdan o kadar hareket halinde olacağız ki artık üşümeyeceksin."

"Sen bana edepsiz ima mı yapıyorsun?" Sorumla gülmek için alt dudağını ısırıldı.

"Edepsiz ima mı?" Sorusunu duymamazlıktan geldim.

"Üşümek için elimden geleni yapacağım yoksa maazallah yine soyunursun."

"Maazallah mı?" Dudaklarını diliyle ıslatarak gülümsedi. "Soyunmam için yalvaran kadınlar var." Bu herifin kendini beğenmişliği ve egosu beni deli edecekti.

Yüzümü buruşturdum. "Hadi lan oradan."

"İyi, inanma. Belki bir gün sen de bunun için yalvarırsın." Sözleriyle kaşlarım daha da çatıldı.

"Lan sen ne değişik bir tipsin? Dolandırıcı mısın manyak mısın nesen sen?"

Moskova'nın aksine burada uzun binalar çok değildi, gittikçe daha da تنها yerlere gidiyorduk. En sonunda arabayı bir binanın önünde durdurdu. Beş katlı, dümdüz bir binaydı. Etrafta tek tük birkaç bina daha vardı ama sokak o kadar sessizdi ki bizden başka kimse yok gibiydi.

"Hazır mısın?" Sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Hadi o zaman," dedi ve kapısını açtı. Ben de kapımı açtığımda arabanın ısıcağından sonra buz gibi havayla karşılaşan vücudum birden şok etkisi yaşadı.

Soğuğa normalde bu kadar dirayetsiz değildim ya da Rusya cidden çok soğuk bir memleketti.

"O kadar önemli bir kızı bu binada mı tutuyorlar?" Sorumla başımı olumluca salladı.

"İçeride epey sağlam korumalar var, ayrıca biraz ilerisi Rusya'nın Kuzey'e açılan kapısı, yani aksi bir durumda onu kaçırmak çok kolay."

Arabanın kaportasını açtığında ben de yanında durdum. Kaportada bir sürü silah vardı. "Daha hızlı ateş edecek bir şeylere ihtiyacın olacak."

Bu sırada karşımızdaki binanın demir kapısı açıldığında Çelik bana doğru hafifçe eğildi. "Çaktırma, bana ayak uydur."

Kafasında kahverengi kürkten bir şapkası olan, üstünde de aynı renkte kürkü olan bembeyaz tenli bir adam bize bakıyordu. Kürkünün neden o kadar kabarık olduğunu tahmin etmek zor değildi, silah saklıyordu.

"Neden burada durdunuz?" diye bağırdı adam Rusça.

"Arabam arıza verdi, eşimle otel bulmaya çalışıyoruz," dedi Çelik de ama o kadar aksanlı konuşmuştu ki onun turist olduğuna ben bile ikna olmuşum.

"Burada otel falan yok! Hadi ilerleyin!" Kapıdaki adamın bağıışıyla iki adam daha dışarı çıktı.

"Tamam arabamı çalıştırabilirsem gideceğiz," dedi o da ikna edici şekilde. "Siz anlar mısınız?"

Ruslar birbirlerine baktılar, aralarından bir tanesi arabaya yaklaştı. Dışarısı karanlıktı ama kaporta tamamen karanlıktı ve silahlar zar zor seçiliyordu.

"Bir adım geri çekil," dedi bana Türkçe. Dediğini yapıp bir adım geri çekildim.

Adam kaportaya ulaşp eğildiği sırada Çelik, kaportayı açık tutan demiri çekti ve diğer eliyle tamamen ittirerek adamın kafasının sıkışmasını sağladı.

Bu hareketi ona hiç zaman kaybettirmemiş gibi siyah kabanının içinden çıkardığı iki silahı, ona ateş etmek için bekleyen adamların kafalarına sıktı. Tabancalarının uçlarında susturucu vardı.

Sonra dönüp kaportadaki adamı ensesinden tutup çıkardı, bana iki tabanca uzattı ve kaportayı kapattı. Kafasıyla binanın kapısını işaret ettiğinde şaşkınca onu izliyordum. Silah kullanmaya da birilerinin kafasına sıkmaya da alışkındım ama bunu bu kadar hızlı yapabilen dünya üzerinde kimseyi görmemiştim.

Binaya doğru birkaç adım attı, hâlâ aynı yerde durduğunu görünce durakladı. "Ne o? Hayran mı kaldı soğuk askerimiz?"

Ona cevap vermedim, peşinden yürümeye başladım.

Binaya giriş yaptığımız an büyük bir cümbüş başladı. Her tarafta silahlı adamlar vardı. Onu da kendimi de buradan sağ çıkarmak istiyorsam ona yardım etmem gerekiyordu.

Azrail'in Kılıcı tam bir adım önümde, tüm kurşunların hedefinde duruyordu. İki elini de kaldırmıştı ve bakmadan ateş ettiğinde bile hedefi ıskalamıyordu. Kürkümün içindeki tüfeği düğmelerin arasından çıkardım ve tüfeğin gövdesini karnıma yaslayarak ateş etmeye başladım.

Gerçi ben arkasında duruyordum ve sakın sakın ateş ediyordum çünkü o bana hiçbir şey bırakmıyordu. Sesi duydukça daha da kalabalıklaşıyorlardı.

Silah seslerinden sesimi duyabilmesi için bağırdım. "Aralarında böyle açık durmak mantıklı mı?"

"Mantığa ihtiyacım yok bebeğim, arkamda kal. Ben seni korurum." İki eliyle aynı anda ikişer kişi öldürürken bir de omzunun üstünden bana bakıp göz kırparak cilve yaptı!

Bu herife denek demek çok az kaldırdı.

İlk katta kimse kalmadığında ilerideki merdivenleri gözüne kestirdi. Kısa bir an, sol tarafında kalan asansörlere baktı. Asansörün düğmesine hızlıca bastı ve kapı açılır açılmaz öldürdüğü iki adamı asansörün içine tıkıp bir tuşa bastı.

Tam bu sırada merdivenden inen iki kişi bize ateş açmıştı, asansör kısmını görüyorlardı, ben kör noktalarında kalmıştım. Onlar Azrail'in Kılıcı'na ateş etmeden önce ikisine de ateş ettim.

"Asker olman şimdi daha hoşuma gitmeye başladı," dedi keyifle ama sorun şuydu ki hâlâ asansörün önündeydi ve arkası bana dönüktü.

Hızla bana döndü ve merdivenleri işaret etti, ben önden bir adım atmıştım ki hızla önüme geçti. "Arkamda kal."

Başka biri olsa ondan daha iyi olduğumu savunurdum ama dünya üzerinde hiçbir insanın ondan daha iyi bir nişancı olduğunu sanmıyordum.

Cesetlerin arasından merdivenleri çıkmaya başladık. Üst kattan geliyorlardı. Kalabalıklardı ve gittikçe artıyorlardı. Çelik hızlı hızlı ateş ederken hiçbir kurşununu boşa harcamıyordu. Mermileri bittiğinde bana omzunun üstünden baktı.

"Görelim seni minik kartal," dedi keyifle.

Lakabımı biliyordu.

Önce üst taraftakilere ateş ettim, o da bu sırada şarjörlerini değiştiriyordu. "Arkana bak," dediğinde hızla arkama döndüm ve asıl kalabalıkla şimdi karşılaştım.

Azrail'in Kılıcı hızla şarjörlerini değiştirip kendi tarafındaki herkesi öldürdükten sonra, iki merdiven aşağı inerek yine önüme geçti.

Tüfeği bir yere sabitlesem daha rahat ateş edebilirdim. Ve yaslayabileceğim tek bir yer vardı.

Tüfeğimi Çelik'in omzuna yasladım ve ateş ederken ona yardım etmeye başladım. Şaşkınca kafasını kaldırdı ve omzuna yasladığım tüfeğe baktı. Normalde uzun olduğu için asla onun omzuna tüfek yaslayamazdım ama merdivenlerde altta kaldığı için tam hizamdaydı.

"Bu hayatımda yaşadığım en seksi şey," dedi şaşkınca. Ateş ederken sinirle ensesine vurdum ama pek hissetmedi, aksine gülerek önüne döndü. "Seninle çatışmak çok hoşuma gitti minik kartal ve ben normalde yanımda asla birini istemem."

"Bana laf yetiştireceğine önüne dön hıyar."

"Hıyar?" Her tarafımızda silahlı adamlar varken biz hâlâ birbirimize laf yetiştirmekten geri kalmıyorduk. "Arkana dön sen, bu kısım bende," dediğinde arkama döndüm ve merdivenlerden inenlere ateş etmeye başladım. Çelik gibi direkt kafalarına sıkıyor, genelde etkisiz hale getirmeye yönelik ateş ediyordum.

Dakikalar boyunca süren çatışmamızın sonunda bir kat daha ilerleyebilmiştik.

"Kara ekipleri desteğe gelmeye başladı, hava ekipleri de devreye girmeden onu bulmamız lazım," dedi Çelik kesin şekilde.

"Onu nasıl yapacağız?"

"Sen sadece bana ayak uydur." Tüfeğimin şarjörünü iki kez değiştirmiştım ve üçüncü de sonlara geliyordu. Çelik'in bana verdiği tabancaları çıkardım.

Üçüncü katta da kimse kalmadığında, tekrar üst kata çıkmaya hazırlanmadan önce tüm odaları kontrol etmişti. En sonunda yine asansörün önünde durup üst kata bastı. Asansör kapanırken Çelik hızla merdivenlere koştu.

Üst kata çıktığımızda en az on beş kişi asansörde olduğumuzu düşünerek kapıyı hedef almışlardı. Asansörün kapısı açılmaya başladığı an hepsi hızla ateş etmeye başladı. Çelik hızla kata ulaşmaya kalan son bir adımı kapattı ve koridora adım atıp ateş etmeye başladı. Onlar daha arkalarını bile dönmeye vakit bulamadan çoğuna ateş etmişti.

Arkasından ona destek çıkmak için ateş etmeye başladım. Koridorda yaşayan kimseyi bırakmadı, bu sefer odaları gezmedi. Direkt gözlerini üst katın merdivenlerine dikti.

Ben de kolay kolay yorulmazdım ama o hiç yorulmuyordu, nefesi bile teklemiyordu.

Dördüncü kata geldiğimizde işler biraz daha zorlaşmaya başladı. Üstümüze ateş ederlerken, bir tanesi keskin bir bıçak fırlattı.

Çelik hızla beni kafamdan tutup aşağı eğdi. Fırlatılan bıçak az önce önünde durduğum duvara saplandı. Eğer bu kadar hızlı beni eğmeseydi o bıçak şu an kafamda olacaktı.

Mermisi biten silahlarından birini bıraktı ve az önce duvara saplanan bıçağı öfkeyle yerinden çekti. Doğrulup ateş etmeye devam ettim.

Sabrı tükenmiş olacak ki tamamen aralarına daldı. Bu herif kafayı yemişti ya da gerçekten tamamen çelikten yapıldığını düşünüyordu.

Onu canlı tutmam gerekiyordu! Tabancaları kaldırıp ona ateş edenlere hızla sıkmaya başladım. Beni tam arkasına almıştı, beni kör noktaya almıştı ve önümde kalkan gibi duruyordu.

Onu koruyan ben değildim, beni koruyan oydu.

Öne doğru birkaç adım attım ve daha yakından ateş etmeye başladım.

Bu sırada birinin bana ateş ettiğini fark ettim ama biraz geç fark ettim. Azrail'in Kılıcı benden önce davranmıştı. Sağa doğru bir adım atarak kurşunu kendi bedenine aldı.

O kadar sarsılmazdı ki, yediği kurşunla bile sarsılmamış ve hatta dimdik durup bana vurmaya çalışan kişiyi alnını ortasından vurmuştu. Son kalan iki kişiye aynı anda sıktık, bana döndüğünde gözlerim vücudunu taradı. Sağ omzundan vurulmuştu.

"Üst katta," dedi yine önüme geçerken. Sol omzundan tutarak onu durdurdum.

"Yaralısn." Önce gözlerime baktı, sonra omzundaki elime, hafifçe sırttı.

"Benim için endişelendin mi?"

"Ne kadar mutant olsan da bir insansın sonuçta ve kan kaybediyorsun." Boynuma sarılı olan atkıyı çıkarıp omzuna sıkıca sardım.

"Çok vaktimiz kalmadı," dedi ve hızlıca harekete geçti.

Artık en üst kata çıkmıştık ve kız burada da değilse kaçırmışlar demekti. Koridor çok sessizdi.

"Onu götürdüler mi acaba?" Fısıldayarak sorduğum soruyla hemen işaret parmağını dudaklarıma götürdü ve beni susturdu.

Sadece bir saniye bu şekilde kaldı ve etrafına bakındı. Kaşları çatılırken birden beni elimden tuttu ve hızla farklı bir koridora sürükledi. Beni yere fırlatıp kendi bedenini de bedenime siper etti. Az önce durduğumuz yerde şiddetle bomba patladı.

Kulaklarım çınlarken, onun üstümde olduğunu bile idrak edemedi hızla kalkmış ve tekrar çatışmaya başlamıştı.

İnanılmazdı. Kurşunu biten silahını köşeye attı ve ona silah doğrultan adamın kolunu tek tutuşta ters çevirip bıçağı boynuna sapladı.

Artık silah kullanmaktan sıkılmış olacak ki elindeki bıçakla kalan kişilerin üstüne saldırıyordu. Beni attığı yerden kalktım.

O kadar çok kişiyi kesmişti ki bıçağı körelmeye başlamıştı. En sonunda karşısında iri bir adam kaldığında zorlanır sandım ama yine zorlanmadı.

Adam dizlerinin üstüne çökerken bıçağı çenesinin altından geçirdi. Bıçağı çıkardığında, kulaklarımdaki çınlama da azalmaya başlamıştı. Çelik bir eliyle adamı bir eliyle kanlı, kör bıçağı tutarken birden durup ilerisindeki kapıya baktı.

Küçük bir kız çocuğuydu bu.

Çelik hemen kanlı bıçağı arkasına sakladı ve adamın bedenini duvara yasladı, küçük kız görmesin diye. Sapsarı saçları, masmavi gözleri vardı, üstündeki beyaz elbisesi kirden grilemişti. Gözleri çok iriydi ve bu onun güzelliğine epey bir tatlılık katıyordu. Gördüğüm en güzel çocuklardan biriydi.

Kapının pervazına yasladı bir elini. Korkuyordu.

Çelik ona doğru birkaç adım attı. Kız ona bakmak için kafasını kaldırdı. Çelik onu zorlamamak için eğildi ve bir dizini yere yasladı.

Kanlı bıçağı hâlâ arkasında saklıyordu. "Bitti Cece, seni evine, babana götürmeye geldim," dedi İngilizce.

Kıza elini uzattı, aralarında uzun bir bakışma geçti.

Azrail'in Kılıcı böyle olmamalıydı. Merhametsiz, cani ve canavar olmalıydı. Bir çocuğu kurtarmak için bu kadar çabalayıp sonra da onu ürkütmemek için bu kadar dikkatli olmamalıydı.

Kız onun elini tuttu. Çelik kızı tek hareketiyle kucağına aldı ve başını göğsüne bastırarak etraftaki görüntüyü görmesini engelledi.

Onu izledim, kan ve is doluydu. Yine de dimdikti. Göğsüne yasladığı küçük kızla bana doğru yürürken onun kim olduğunu bir kez daha sorguladım.

Karanlığın içinde bana doğru yürürken onu aydınlatan tek şey göğsünde sakladığı kızın sarı saçlarıydı.

Gördüğüm en güçlü kişi olması bir yana, kabul etmem gereken bir şey vardı ki gördüğüm en tarif edilemez adamdı.

Ona ne yakışıklı, ne havalı ne de karizmatik demek yeterliydi. Bu herif tüm sıfatların, tüm insani algıların üzerindeydi.

Yanıma ulaştığında yürümeye devam etti, peşinden gitmeyince durdu ve omuzunun üstünden bana baktı.

"Hadi Voyna, yolumuz uzun."

Yolumuz ne kadar uzundu bilmiyordum ama bu adamın yanında tüm algılarımı şimdiden kaybetmeye başlamıştım.

Yolun sonu onun gözlerinden daha karanlıktı.

10.Bölüm: KIRIK ZİNCİRLER

Bölüm Şarkıları

Beautiful Crime – Tamer

Journey to the End – Dirk Leupolz

10.Bölüm: KIRIK ZİNCİRLER

Genç oğlan boynundan başına doğru akan kanı hissediyordu. Vücudu ne haldeydi bilmiyordu ama çok kan kaybettiğini biliyordu.

Bacaklarından tavana bağlanmıştı, vücudunun çeşitli yerlerinde derin kesikler vardı. Bilekleri kelepçelerle birbirine bağlıydı, ayaklarından zincirlerle tavana asılmıştı.

Bir teknedeydiler, okyanusun ortasındalardı. Fikret etrafında ağır adımlarla dolanıyordu.

"Bir saattir, bir saattir buradan kurtulmayı beceremedin," dedi Fikret sert sesiyle.

"Kolaysa gel sen kurtul."

"Çabalamıyorsun, yeterince çabalamıyorsun." Fikret onun etrafında son bir tur attı ve Çelik'in yüzüne doğru eğildi. "Ben şimdi buradan çıkacağım, botumla karaya gideceğim. İlerleyen saatlerde fırtına artacak. Biraz daha bu şekilde kan kaybedersen öleceksin." Ölmek hiçbir zaman Çelik'i korkutmamıştı. Fikret de bunu iyi biliyordu.

"Eğer ben botla karaya varmadan önce buradan kurtulur ve benden önce karaya ulaşırsan Tarık'ın orta okul mezuniyetini izlemeye gidebilirsin." Çelik için işler şimdi değişmişti. "Ve tam üç gün Türkiye'de kalmana izin vereceğim."

"Bu süre boyunca ne halt ettiğime karışmayacaksın?"

"Görünmez olduğun sürece."

Çelik başını olumluca salladı.

"Ben şimdi gidiyorum, acele etsen iyi olur," dedi Fikret ve Kaptan köşkünden çıktı. Hızla bota binip motoru çalıştırdığında Çelik küfrederek bedenini doğrultmaya çalıştı.

"Nasıl hızlı gidiyor puşt," dedi Çelik sinirle.

Altı aydır onu göremiyordu. Onu ve diğerlerini...

Tarık, Naz, Deniz ve aynı kendisine benzeyen Aşkın... Onları görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Çelik onlarla konuşamıyordu, Çelik'in onlara görünmesi bile yasaktı ama onları uzaktan da olsa izlemeyi seviyordu. Kardeşinin, kendi sahip olamadığı hayata sahip olduğunu görmek onu rahatlatıyordu. Ve onu çok özlemişti.

Çelik hissettiği ağırlıkla daha da öfkeyle sarıldı zincirlere. Böyle olmuyordu, önce bileğindeki kelepçelerden kurtulması gerekiyordu. Bedenini aşağı doğru bıraktı, tüm gücünü bileklerine verdi ve kollarını iki yana açtı.

İlk seferde açılmadı, ikinci seferde daha güçlü asıldı, bileğinin kırılmasını bekledi ama bileği kırılmadı. Üçüncü seferde gırtlğından öfke dolu bir haykırış yükseldi, kelepçe iki tarafa açıldı.

Vakit kaybetmeden bedenini üst tarafa çekmeye çalıştı. İki elini, ayak bileğine asılı zincirlere götürdü. Tüm kuvvetiyle zinciri kendisine doğru çekti.

İlk asıldığında başarısızdı, ikinci asıldığında teknenin tavanı içeri çökmeye başladı. Ve yine son kuvvetine kadar vererek zincirlere asıldığında teknenin tavanı çöktü.

Önce bedeni yere düştü, ardından da tavan üstüne düştü ama o yine vakit kaybetmeden ayaklarındaki zincirleri çözmeye koyuldu. Sonunda tamamen kurtulduğunda dümene geçti tekneyi çalıştırmak için.

Tekne çalışmadı.

"Kurnaz pezevenk," dedi öfkeyle Çelik. Fikret teknedeki yakıtı boşaltmıştı ve Çelik'in son bir şansı kalmıştı.

Teknenin ön kısmına geçti, okyanusa baktı. Eksi on derecedeki havada suyun ne kadar soğuk olduğunu tahmin edebiliyordu.

Derin bir nefes aldı, kafasını gökyüzüne kaldırdı. "Abin ilk mezuniyetini kaçırmayacak kardeşim."

Hızla buz gibi suya attı kendisini ve tüm gücünü hızlı yüzmeye harcadı. O kadar hızlıydı ki attığı kulaçlar bile görünmüyordu hızından. Yapacaktı, işin sonunda kardeşini görmek varsa o her şeyi yapardı.

Fikret botuyla iskeleye ulaştığında gördüğü manzarayla durdu.

Çelik karşısındaydı.

Sudan çıkmış, çıplak bedeniyle nefes nefese kalmış şekilde ondan önce karaya ulaşmayı başarmıştı.

Fikret onun yapabileceğini tahmin ediyordu ama yine de imkansız gelmişti. Fikret bugün biraz daha anladı, karşısındaki sadece etten ve kemikten değildi. Ve en büyük zaafı daha onu tanımayan kardeşiydi.

VUSLAT TOMRİS

Binadan çıktık. Çelik, o küçük kızı göğsünde saklıyor ve hızla hareket ediyordu, ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Çelik arabanın arka kapısını açtığı sırada sokağa arabalar girmeye başladı. O yine de sakinliğini bozmadı. Cece'yi çocuk koltuğuna oturttu. Çocuk koltuğunu normal koltuğun üstüne koymadı. Çocuk koltuğunu arka koltukla ön koltuk arasındaki boşluğa sıkıştırdı. Eli çok hızlıydı. Arabanın kenarındaki gözden bir kulaklık takıp Cece'nin kulaklarına geçirmeden önce ona baktı ve gülümsedi.

"Kafanı çıkarma, gözlerini yum. Kimse sana zarar veremeyecek." Cece onun sözlerini sakince dinlediğine emin olduktan sonra kulaklık ve göz bandı taktı ona. Hemen ardından kapıyı hızla kapattı ve bana döndü.

"Sürüşün iyi mi?"

"Bizim orada tank sürüyordum, bu tank gibiye sürerim," dedim kararsızca.

"Tamam Voyna, yan koltuğa geç." Konuşurken arabanın kapısını açıp beni koltuğa neredeyse fırlattı. Kapıyı kapatmasının hemen ardından üstümüze ateş açılmaya başladı.

Elbette üstüne ateş açılması onu engellemedi. O mükemmel hızıyla sadece saniyeler içinde sürücü koltuğuna ulaştı.

Etrafımızı sarmışlardı, her tarafımızda araba vardı. Arabalardan eli silahlı insanlar iniyordu. Biz de hepsinin ortasında kalmıştık. Resmen etrafımızda bir çember oluşturmuşlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordum, kısık gözleriyle etrafa bakındı.

"Araba zırhlı, rahat ol. Cece'nin kemerini kontrol eder misin?" Sorusuyla hızla arkama dönüp Cece'ye baktım. Kemerlerini takmıştı Çelik ama yine de elimle kontrol ettim.

"Kemerler tamam."

"Seninki," dedi hızla. Elim kemere gitti ve kemeri taktığım an arabanın motorunu çalıştırdı. O arabanın mortunu çalıştırır çalıştırmaz üstümüze daha kuvvetli ateş etmeye başladılar.

Buradan çıkabilmemizin imkanı yoktu! Her tarafımızı sarmışlardı.

"Gidecek yer yok ki, nereye gidiyorsun?"

Bize ateş eden üç kişinin üstüne hızla sürdü. Arabaların arasından geçebileceğimiz tek boşluk orası olabilirdi ama orası da çok dardı.

Arabayı son sürat o araya sürerken, onlar da bunu fark edip o boşluğu kapatmaya çalıştılar.

Çelik iki arabanın dibine kadar girip son anda direksiyonu tam tersi yöne çevirdi. O iki araba birbirine çarparken, Çelik az önce o boşluğu kapatmak için hareket eden arabanın arkada bıraktığı boşluktan çemberin içinden kurtuldu.

Arabanın içinde şiddetle savrulurken tuttuğum nefesi verdim. Tek eliyle direksiyonu düzeltirken onu hayretler içerisinde izliyordum.

Omzumun üstünden arkaya baktım, Cece'nin koltuğunu tam iki koltuğun arasına sıkıştırdığı için Cece sarsılmıyordu bile.

"Torpidoyu aç," dediğinde hızla açtım. Burada da çeşit çeşit silahlar vardı. "El bombası var, onu çıkar." Kafamı biraz daha eğip el bombasını bulmaya çalıştım.

Sonunda bulup elime aldım. Benim eğildiğim sırada arabanın üst tarafında bulunan sunroofu açmıştı bile.

"Kemerini aç," dediğinde vakit kaybetmeden açtım.

El bombasını ona uzattım. "Onu da mı ben yapayım? Tamam," dedi ve kafasını hızla bana uzattı. Dişerini bombanın pimine götürdü. Pimi iki dişin arasına aldı ve ipi kendisine doğru çekti. "Görelim seni minik kartal," dedi ağzındaki pimi üfleyerek arabanın bir köşesine atarken.

Hızla arabanın üstündeki açık camdan bombayı geriye doğru tüm gücümle fırlattım.

Azrail'in Kılıcı arabanın hızını iyice arttırdı ve arkamızda büyük bir patlama olurken ben biz tam tersi yönde hızla ilerlemeye devam ettik.

Arkama yaslandığım sırada şaşkındım. Bir ona baktım, bir de geride bıraktığımız patlamaya bakmaya çalıştım.

İmkanı yoktu, bir denek bile olsa bu kadar mükemmel olabilmesinin imkanı yoktu. Dilim damağım kurumuştı. Yutkundum, ona baktım.

Bir saatten fazla süre yorucu şekilde çatışmıştı, yaralanmış, üstüne bir de kurşun yemişti ama yine de gücünden de reflekslerinden de zekasından da hiçbir şey kaybetmemişti.

"Bana hayran hayran bakarsan başımıza çorap öreceksin Voyna."

Bakışlarımı üstünden ayırmaya çalıştım. "Sana hayran hayran baktığım yok, sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi?"

"Nasıl bu kadar şey, yani böyle olabildiğini..." Doğru düzgün cümle bile kuramıyordum.

"Mükemmel olduğumu söylemiştim, dünya üzerinde görebileceğin en harika herif benim. Sen de anca bana laf sok." Sözleriyle gülesim gelirken gülüşümü bastırdım.

Gerimizde cayır cayır yanan bir alan bırakmıştık.

"Sen sürekli böyle bir yerleri patlatır mısın?" Sorumla omuz silkti.

"Eğer bir şeyden kurtulmaya çalışıyorsam, onu en keyifle yok etme yolum patlatmak. Beğenemedin mi?"

"Beğenemedim, canlı bomba da olursan sen." Sözlerimle güldü, göğsü sarsılırken epey keyifle güldü hem de.

"Öyle şeyler yapmam minik bozkurt."

Gülüşümü saklamak için cama doğru çevirdim başımı.

Bu sırada eli çeneme gitti ve yüzümü kendisine çevirdi. Şaşkın bakışlarımı gördüğünde eli hemen çenemden düştü.

"Gülüşünü saklama Voyna, epey güzelmiş." Yutkundum, etkisine girmemeye çalıştım. "Cece iyi mi?"

Omzumun üstünden arkaya baktım Cece çocuk koltuğunda her şeyden habersiz oturuyordu. Gözlerinde bant, kulağında kulaklık vardı.

"İyi gözüküyor."

"Bir süre takip edilme riskimiz var, birazdan açarız gözlerini," dedi sakince.

"Bu çocuk koltuğu, göz bandı, kulaklık... Hepsini düşünmüşsün."

"Bir çocuğun görmemesi gereken şeyler vardır Voyna, eğer o şeyleri görürse artık çocuk olamaz. Herkes hayatında çocuk olmalı, değil mi?" O böyle olmamalıydı. O

kötü olmalıydı, vahşî ve insan dışı olmalıydı. Ama değildi. İnsan dışı olduğu doğru olsa da yine de kötü değildi.

Beni afallatıyordu.

"Kolunda hâlâ kurşun var," dedim omzuna sardığım beyaz atkıya bakarak. Gerçi artık beyazlığı kalmamış, kıpkırmızı olmuştu.

"Çıkarırız."

"Kan kaybediyorsun ama."

"Benim için endişelenmen tatlı ama merak etme, ben öyle kolay kolay ölmem."

"Onu fark ettik."

"Ne o? Hoşuna gitmedi mi?" dedi dudaklarını ıslatarak. "İşte bu yüzden bu göreve gönderildiniz Voyna. Bana isteğim dışında kimse bir şey yaptıramaz." Zaten bunu çok net şekilde görmüştüm, anlatmasına gerek yoktu.

"Seni öldürmek için gelmedik."

"Evet ve bu daha da zor, beni öldürmeden bir yere götürmek imkansız gibi bir şey gerçi beni öldürmek de öyle." Eğer geçtiğimiz bir saat boyunca onunla olmasaydım sözlerine güler ve boş ego olduğunu düşünürdüm ama şimdi daha iyi anlıyordum.

"Takip ediliyoruz," dedi dikiz aynasına bakıp.

"Ne yapacağız?"

"Onları atlatıp araba değiştireceğiz." Henüz güneş doğmamıştı ve yollar bomboştu.

"Torpidoadaki tüfeği çıkarıp onlara ateş eder misin?" Sorusuyla yüzüne baktım.

"Senin yüzünden Rusya'da kırmızı bültenle aranmak istemiyorum."

Sırıttı. "Bunu söylemek için artık çok geç Voyna."

"Ben sadece görevim için öldürürüm!"

"Bu da senin görevin. Ayrıca sen onları öldürmezsen onlar bizi öldürür. Bir çocuğu öldürürler, hem de gözlerini kırpmadan. Onu bu zamana kadar hayatta tutmalarının en büyük sebebi tehdit unsuru olarak kullanmaları ama onu kaybedeceklerini anlarırsa öldürürler. Anlıyor musun beni Voyna?"

Anlıyordum.

Anlayamadığım tek bir şey vardı. Ülkemde görevimi yapan bir askerken nasıl olur da birden Rusya'da büyük bir kaçak durumuna düştüğümdü o da.

Torpidodan hafif taramalı tüfeği çıkardım.

Ben camı açarken uyarıda bulundu. "Dikkatli ol."

Oturduğum yerden hafifçe kalktım, kalçamı torpidoya yasladım ve tüfeğimi camdan çıkardım.

"Bunlar Rus askerleri değil değil mi?" diye sordum emin olmak için.

"Sence askere benzer bir halleri mi var?"

"Şu an ben de askere benzemiyorum," dediğimde sabır çeker gibi derin bir nefes aldı.

"Yapmak istemiyorsan sen arabayı sür, ben yapayım."

Sözleriyle önüme döndüm ve tek gözümü kapatıp nişan aldım. Biz hızlı gidiyorduk, onlar da hızla hareket ediyor arada arabaya ateş ediyorlardı. Arabalardan birine ateş etmeye başladım. Tekerine üç el ateş ederek dengelerini bozmaya çalıştım ama sanırım onların aracı da zırhlıydı.

İçeri girdim. "Üstteki camdan daha rahat olacak," dediğimde Çelik başımı iki yana salladı.

"Kafamı çıkardığın an o güzel kafana sıkarlar, böyle devam et," dedi aksini kabul etmez şekilde.

Nefesimi verdim, tekrar önüme döndüm ve ateş etmeye devam ettim. Bizi takip eden diğer bir araca sıktım, bu diğeri kadar dayanıklı değildi. Bir gözümü kapattım ve odaklanmaya çalıştım. Ön cama sıktım, ikinci seferde direkt sürücünün kafasına gelmiş olacak ki yüksek hızda giden araba savrulurak yoldan çıktı.

"Harikasin, hoşuma gitti." Çelik'in sözleriyle kısa bir an ona baktım.

"Senin hoşuna gitmeyen bir şey var mı?"

"Bilmem, konu sen olunca pek yok gibi."

Karşı taraf da bana ateş etmeye başladıklarında ateşlerine ateşle cevap verme niyetindeydim. Ancak Azrail'in Kılıcı beni ceketimin sırtından tutup içeri çekti ve camımı kapattı.

"Geri kalan bende, kemerini tak."

Dediğini yaparak kemerimi taktım. Bu sırada o da hızını iyice arttırdı. Virajlara hızla giriyor, yolunu ara ara değiştiriyordu.

Bir ara hızımı epey düşürdü, bu sırada arkamızdaki iki araç bizi aralarına aldılar. Onlar iki yandan sıkıştırmaya çalışırken ben bu sefer endişelenmiyordum. Sadece Çelik'in bir dahaki hamlesini merakla ve heyecanla bekliyordum.

İyice yavaşladı, hatta durma noktasına geldi. İki yanımızdaki araç bizi artık tamamen sıkıştırırken birden arabanın vitesini R'ye aldı ve geriye doğru hızla gitmeye başladı. Bizi sıkıştırmaya çalışan iki araç aniden boşluğa düşerek birbirlerine çarptılar.

Çelik tek eliyle direksiyonu tam tur çevirdiğinde savrulmamak için kemeri tuttum. İki arabanın çevresinde tam bir tur atıp tekrar hızımı düşürdü. Arkasında birbirine çarpan arabalara dikiz aynasından bakarken dudaklarında tehlikeli bir sırıtış oluştu.

"Sanki kalmadılar," dediğimde başımı belli belirsiz salladı.

"Durmadan hızla ilerlememiz lazım, vakit kaybetmeden aracı değiştirmeliyiz yoksa çok kaçamayız."

"Aracı değiştirmek için ne kadar yolumuz kaldı?"

"Kırk kilometremiz var." Kırk kilometre bu araçla yakalanmamak çok zordu.

"Ana yoldan gitmeyeceğiz. Cece'ye bir bakar mısın?"

Sorusuyla hızla Cece'ye baktım, usluca oturmaya devam ediyordu. "Gidene kadar bu şekilde kalsın," dediğinde sessizdim. "Gideceğimiz rota sakın ve polis denetimi

yok."

"Nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Ömrümün yarısına yakınını Rusya'da geçirdim," dediğinde bu bilgiyi bize vermişler miydi diye hatırlamaya çalıştım. Bilgileri arasında sadece çok az Türkiye'de olduğu vardı. Diğer ülkeler hakkında detaylı bilgi yoktu.

Bir süre yolculuğumuz normaldi, peşimizden araba da gelmiyordu. Çok hızlı ilerliyordu, gözleri sürekli saate kayıyordu.

"Neden saate bakıyorsun?"

"Güneş doğmadan arabayı değiştirmeliyiz," dedi o da aynı sakinlikle.

Güneşin doğmasına çok kalmamıştı.

Tam tekrar konuşacağım sırada yüzündeki solgunluğu fark ettim. Her zaman canlı duran ten rengi solmuş, dudakları beyazlamıştı.

Kolundaki beyaz atkıya baktım, evet çok kan kaybetmişti ama o insan üstüydü ve bu hale gelmesi için kan kaybından daha fazlasını yaşamış olması gerekiyordu.

"Başka nerenden yaralandın?"

"Kalbimden," dedi ve bana bakıp göz kırptı.

"Çok ciddiylim."

"Ben de öyleyim," dedi çapkın bir gülümsemeyle.

"Başka nerende yara var?" Sorumla eli göğsüne gitti, sol göğsüne. "Başlatma şimdi," dediğinde güldü.

"En sonunda siyah boğazlı kazağını yukarı kaldırdı ve çıplak bedenini gösterdi.

Herif cidden kalbinden vurulmuştu!

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken hemen ona yanaştım. Elim yaraya gitti. Sol göğsünde, V dövmesinden vurulmuştu.

"Biraz daha aşağı girseydi bu sefer ben bile yaşayamazdım ama yeri çok kötü değil."

"İnanamıyorum," dedim fısıltıyla.

"Arabayı sen sürmelisin. Birazdan kan kaybından bilincimi yitireceğim, otuz kilometre yolumuz kaldı ama on beş kilometre sonra büyük ihtimalle ayık olamayacağım."

"Tamam, sağa ek ben süreyim," dedim ama başını iki yana salladı.

"Duramayız, peşimizdeler. Vakit kaybedemeyiz."

"Ne yapacağız peki?" Sorumla kararsızca bana baktı.

"Kucağıma gel."

"Ne?"

"Cidden edepsiz ima falan yapmıyorum, ben de kendime inanamıyorum ama fazlasıyla ciddiylim."

"Kucağına gelmeyeceğim."

"Gelmek zorundasın."

Tam on kilometrelik yol boyunca ben ikna etmeye çalıştı.

Rengi gittikçe atıyor, gözleri kayıyordu. Ayık kalmak için kendisini ne kadar zorladığını görüyordum. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Tamam, geliyorum kucağına." Azrail'in Kılıcı'na bu cümleyi kuracağımı söylemeler epey bi gülerdim.

Ehliyet kemerini açtı. "Sonunda Voyna, hayatımda senin kadar inatçı bir şey görmedim." Ben de ehliyet kemerimi açtım. "Cece'yi de kontrol eder misin?"

Cece oldukça iyiydi, burada iyi olmayan tek bir kişi vardı.

Bir süre ona bakıp nasıl kucağına daha az temasla çıkabilirim diye düşündüm. En sonunda bunun bir yolu olmadığına karar vererek dizlerim üstünde durdum. Bir ayağımı ona doğru attım, sonra hemen diğer ayağımı da attım.

Ve o çok iri olduğu için ayakta duramadan direkt kucağına düştüm. şaşkınca ona baktım, sırtıttı yorgunca ama çok halsizdi. Hemen önüme döndüm.

Ellerimi direksiyona götürdüm, onun da elleri hâlâ direksiyondaydı.

"Güzel," dedi sakince. "şimdi ayağımy yavaşça gazdan çekeceğim sen de ayağımy pedala götüreceksin. Gideceğimiz yerin konumu, izleyeceğin güzergah navigasyonda açık."

Onu dinledim, o ayağımy yavaşça çektiğı an ben ayağımy pedala yerleştirdim. Ellerini direksiyondan da çektiğinde artık arabanın hakimiyeti tamamen bende ydi.

"Tamam sen kalkabilirsin artık," dedim ama sesi çıkmadı. "Sana diyorum!" Kafamy çevirip kısa bir an ona baktım.

Olamaz ya! Olmaz ya!

Herif bayılmıştı.

"Çelik! Uyansana Çelik!" Uyanmıyordu. "Deneksin lan sen kendine gel!" İşe yaramıyordu.

Uyanmayacağını anladığımda sinirle nefesimi verdim ve önüme döndüm. On beş kilometre yolumuz kalmıştı, tam dediğı zamanda bayılmıştı herif.

Başlayacağım böyle işe!

Benim Rusya'da, denek bir adamın kucağında, arkada gelecek Amerikan başkanın kızıyla ne işim vardı!

Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun?

Ben ne günah işledim de şu an bunları yaşıyorum?

Çelik'in gittiğı hızda ilerlemeye çalıştım, konumu harfiyen takip ederken dikiz aynasından da geriye bakıyordum. Çelik'in kucağında olduğumu unutmaya çalışıyordum. Ama bedeni o kadar iriydi ki unutmak imkansızdı.

Vücudunda iki kurşun varken nasıl bu kadar dayanabilmişti? Denek bile olsa yine de kulağa çok imkansız geliyordu.

Çelik'in telefonu çalıyordu, arayan kardeşiydi. Telefon arabaya bağlıydı, elim ekrana gitti ve hızla kabul ettim arabayı.

"Kızı kaçırdınız mı? İyi misiniz?" diye sordu hemen.

"Kız güvende, Çelik gidici, ben de iyiyim," dedim sakın şekilde.

"Ne? Ne demek Çelik gidici?" Neredeyse çığlık atmıştı.

"Gidici işte, iki tane kurşun yemiş biri omzuna biri kalbine yakın, epey de kan kaybetti. Hâlâ yaşayabilmesine şaşıyorum."

"Ne?" dedi sesi kısılırken. "Ciddi misin?"

"Şaka yapar gibi bir halim mi var?" Zaten gergindim, Tarık'ı tanımasam bile beni azıcık konuşarak bile daha da gerginleştiriyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama o ne yapacağını biliyor gibiydi. Omzundan vurulduğunu gördüm ama kalbine yakın olandan haberim yoktu, o halde çatıştı ve araba kullandı herif."

"Ya o biraz öyle, o biraz şeydir ya, dayanıklıdır. Ama çok mu ölümcül acaba?" Artık sesi fazlasıyla gergindi.

"Öyle gözüküyor, tam bakamadım ama."

Nefesini sıkıntıyla verdi. "Ya bu adam bir keresinde koca bir orduya karşı kılıçla savaştı bildiğin, binlerce insanın hayatını kurtardı. O gün ölmediyse bugün de ölmez. Ölmez değil mi Vuslat?"

"Kılıç ne alaka ya?" dedim merakla.

"Aman çok uzun mevzu, hiç girmeyelim o konuya. Yaşar değil mi?"

"Abin için endişeli olmamı anlıyorum ama yaşaması için bir yüzdelik veremiyorum. Dayanıklı olsa bile bu çok fazla, anlıyor musun beni?" Sesi tamamen gitti.

"Anlıyorum. Sizi yine arayacağım, ben yanınıza gelmeye çalışacağım," dedi ve telefonu kapattı.

On beş kilometre boyunca onun kucağında araba sürdüm. En sonunda konuma ulaşmıştım.

Konumun işaretlendiği yerde bir araç ve bir adam vardı. Kararsızca etrafa bakındım. Her ihtimale karşı Çelik'in kenara koyduğu tabancayı aldım.

Sarışın, neredeyse Çelik kadar iri bir adamdı. Arabayı durdurup kapıyı açtığımda kolundaki saate baktı. Güneş doğuyordu.

Araçtan indim. Adam hemen yanıma ulaştı. "Geç kaldınız," dedi Rusça. Kafasını kaldırıp Çelik'i gördüğünde kaşları çatıldı.

"Vuruldu, hem sol göğsünden hem de omuzundan." Rusça konuştum ben de onunla.

"Diğer arabaya geç," dedi ve Çelik'in başında durdu.

Hemen arka kapıyı açıp Cece'yi kaldırdım koltuğuyla. Gözleri ve kulakları kapalı olsa daha iyi olacaktı çünkü nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Çelik'i dürtükleyerek hafif uyandırdı ve diğer arabaya taşıdı. Cece'yi önceki arabadaki gibi yine iki koltuğun arasına sıkıştırdım.

Çelik'i arka koltuğa yatırdı, ben de bu sırada arabanın başında durdum.

Bizim geldiğimiz arabaya döndü, arabayı çalıştırdı ve gaza basıp arabadan indi. Araba kenardaki göle giderken sarışın adam yanıma ulaştı.

"Sürücü koltuğuna geç, konum açık," dedi ve o da Çelik'in yanına geçti. Yanımdaki koltuğu tamamen aşağı indirdi, kendisine alan açtı.

Sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım. Adam bir ilk yardım çantası çıkardı. "Sen hızla konuma sür," dediğinde iki yüz kilometrelik yolumuz vardı.

"İlk yardımdan anlıyor musun?" Soruyla ilk önce sessiz kaldı, cevap vermeyecek sandım.

"Ben doktorum," dediğinde rahatlayarak nefesimi verdim.

Çantasında yok yoktu. Bu basit bir ilk yardım çantası değil de küçük çaplı bir ameliyathaneydi. Yanımdaki koltuğu tamamen eğmiş, o tarafta oturuyor ve dikkatle çalışıyordu. Eldiven takmış, arabanın arka ışıklarını açmıştı.

Göğsündeki kurşunu çıkarmaya çalışıyordu.

"Araba giderken yapabilecek misin?"

"Sen arabayı çok sarsma yeterli," dedi hızla cevap vererek.

Son suratla giden bir arabanın arka koltuğunda herif resmen ameliyat yapıyordu. Ara ara dönüp onları kontrol ediyordum.

Çelik'e kan veriyordu, kan torbasını da arabanın askılığına asmıştı. Eminim araba tasarlanırken oraya takım elbise asılacağını düşünerek tasarlamışlardı ve bir kan torbası asılacağı akılların ucundan bile geçmemişti.

Yüz elli kilometre boyunca onu ameliyat etti. Çelik baygın vaziyetteydi.

"Onu öldürmediğinden emin misin?" Sorumla bana ters bir bakış attı tanımadığım adam.

"O kolay kolay ölmez, daha kötülerini atlattığını gördüm. Yarım saate kalmaz uyanır," dedi ve yorgunca eldivenleri çıkardı. Bakışları kıza kaydı.

"Başarmışsınız,"

"Sen kimsin?"

"Roman," dedi daha fazla detay vermeden. "Çelik'in eski bir dostuyum. Sen, sen kimsin? Onun tek olacağını sanıyordum?"

Sahiden, ben Çelik'in yanında kim olarak vardım?

Suç ortağı olarak mı?

Esiri olarak mı?

Bilmiyordum.

"Tek yapamayacağına karar vermiş, illa dedi sen de gel. Ben de mecbur kabul ettim." Sözlerimle bana yan yan baktı. Pek inanmamıştı ama tam olarak böyle olmuştu! Yani tam olarak olmasa bile epey benzerdi.

"Durumu nasıl?"

"Yaşayacak," dedi soğukkanlı şekilde. "Birazdan kendine gelir."

Yolun geri kalanı boyunca konuşmadık, ara ara Çelik'i kontrol ediyordu. Yolumuz az kalmıştı.

"Neredeyiz?" Bu Çelik'in sesiydi. Dikiz aynasından ona baktım. Gözlerini açmış etrafına bakıyordu.

Hiç az önce arabanın arka koltuğunda ameliyat geçirmiş gibi bir hali yoktu. Üst tarafı çıplaktı, koluna ve göğsüne dikiş atılmıştı.

Göğsünden, kalbine çok yakın bir yerden kurşun çıkarılmıştı. Ölecek kadar çok kan kaybetmişti. Bu kadar kısa sürede kendine gelmesi imkansız gibi bir şeydi.

Sanırım artık alışmam gerekiyordu.

Azrail'in Kılıcı imkansızların adamıydı.

"Ayarladığın eve gelmek üzereyiz," dedi Roman Rusça konuşarak.

Gözlerini açıp kapattı, bana baktı. "İyisin," dedi emin olmaya çalışmış gibi. "Cece nasıl?" dedi ve kafasını eğdi.

"O da iyi," dediğimde başımı olumluca salladı.

Gözleri Cece'nin üstünde gezindi. "Uyumuş."

"Epey kan kaybetmiştin, göğsündeki kurşun sadece yarım santim aşağıda olsaydı şu an ölü olurdun," dedi Roman Rusça konuşarak.

"Eyvallah," dedi Çelik yerinden doğrulmaya çalışarak.

Konuma ulaşmıştık, karların ve ormanın ortasında bir dağ eviydi burası.

"Planına devam mı?" diye sordu Roman.

"Devam, şu çantası bize bırak ihtiyacımız olabilir," dedi Roman'ın minyatür ameliyathanesine bakarak.

Arabayı durdurdum. İndiğimde Çelik de inmişti. Karların arasında üstü çıplak şekilde duruyordu. Roman'a baktım ters şekilde. "Yardım etsene, adam az önce ameliyat oldu," dedim Rusça.

Roman bana alaycı bir bakış attı. "Seni pek tanımıyor sanırım," dedi Çelik'e.

"Tanıyacak," dedi o da emin şekilde.

Çelik diğer kapıya ulaştı ve Cece'nin koltuğunun üstündeki kuptan tutup kaldırdı. Hem de yaralı koluyla.

Bu sırada Roman bagajı açtı. Bagajda bir motor vardı. Çelik de onun yanına ulaştı, motorun yanında duran kabin boy valizi diğer eline aldı.

"Ben gidiyorum, telefonum açık olacak. Sana da birkaç ilaç bıraktım. Çok steril çalışmadım, antibiyotik kullan."

"Tamam, hallederim," dedi Çelik ve aralarında kısa bir bakışma geçti.

"Bunu sana diyeceğimi tahmin etmezdim ama ölme Çelik," dedi Roman.

Çelik hafifçe gülümsedi. "Hadi git artık." Roman motoru, arabanın bagajından tamamen indirdi. Çelik de bagajı kapattı ve eve yürümeye başladı.

Cece'yi almak için elimi uzattım ama Çelik sadece evin kapısını işaret etti. "Anahtar cebimde, alır mısın?"

Kapının önünde durduğunda elimi cebine götürdüm. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtım.

Ahşap ev tam bir dağ eviydi, çoğu şey kahverengiydi. Ayrıca içerisi sıcacıktı. Buz gibi havadan sonra vücudum rahatlarken Çelik'e baktım. Cece'nin koltuğunu yere bıraktı. Cece'yi dikkatle koltuktan çıkardı ve koltuğa yatırdı. Kulaklığını, göz bandını çıkardı. Koltuğun kenarındaki battaniyeyi aldı ve Cece'nin üstüne örttü.

"Artık oturmahsın," dedim daha fazla dayanamayarak.

"Çantada sizin için kıyafet var, ben biraz dinleneceğim." Elimdeki valizi işaret etti.

"Burası güvenli mi?"

"Evet, evin etrafında sinyal kesiciler var. Ayrıca drone sistemi yaklaşan birini görürse bize haber verecek. Bir süreliğine güvenli, endişelenme." Nasıl ayakta durduğunu bile anlamazken daha fazla bu şekilde durmasın diye onu soru sormayı kestim.

İleride duran bir odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı.

Şaşkınca salonun ortasında kaldım.

Kabin boy valizi açtım. Yarısında çocuk giysileri ve çamaşırları varken diğer yarısında da bana göre giysiler, çamaşırlar vardı.

Cece uyandığında giyindirmek için kıyafetlerini kenara ayırırken, gördüğüm ayıcıkla durdum. Kahverengi, tatlı bir ayıcıktı. Bunu bile düşünmesi kafamı iyice allak bullak ediyordu.

Valizden kendim için kıyafet baktım, içi polarlı bir tayt vardı. Bu beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Kıyafetleri alıp evin içinde gezindim. Zaten Çelik'in gittiği oda dışında sadece banyo vardı.

Banyoya girdim ve telefonumu çıkardım. Sinyal kesici olduğunu söylemişti, mesajlarım ulaşacak mıydı bilmiyordum ama yine de telefonu açtım. Mesaj gelmişti.

Her şey yolunda mı minik kartal? Sinyalin kesildi.

Kızı kurtardık.

Bir ordunun içine daldık ama o kadar zeki, çevik ve kuvvetli ki aralarından sağ çıkabildik.

Çelik yaralandı.

Yararlardan biri beni kurtarmaya çalışırken oldu. Diğer yarası daha beterdi. Hayatta kalması imkansızdı. Kalbine yakın kurşun gelmiş, omzundan da vurulmuştu. O halde çatıştı ve bir saat araba sürdü.

Ameliyat olup yarım saat sonra kendisine geldi.

Kızı sadece kurtarmıyor, kıza sahip çıkıyor.

Tuhaf ama bana da.

Kafam çok karışık.

Bizi bir eve getirdi.

O normal bir insan değil, o cidden insan gibi değil. Hayatım boyunca ona benzeyen şeyleri sadece süper kahraman filmlerinde gördüm.

Bu evde kaldığımız sürece sinyal almanız olanaksız size haber vereceğim.

Cevap beklemeden telefonu kapattım. Kısa bir duş aldım ve bugün yaşadıklarımı sindirmeye çalıştım. Daha önce defalarca çatışmalara girmiştım ama böyle şeyler yaşamamıştım.

Duşun ardından temiz çamaşırları, polarlı taytı, V yaka siyah bodyi giyindim. Telefonu yine sütyenimin içine sakladım.

Banyodan çıktığımda gördüğüm manzarayla durdum.

Çelik, Cece'nin yanındaydı. Üstüne siyah bir tişört ve eşofman geçirmiş Cece'nin yanına diz çökmüştü. Cece de gözlerini açmış hayran hayran ona bakıyordu.

"Sana zarar verdiler mi?" diye soruyordu Çelik İngilizce.

Kız cevap vermedi.

"Canını yaktılar mı?"

Cece uzandığı yerden doğruldu, başını olumluca salladı.

"Biz sana zarar vermeyeceğiz, canını yakmayacağız. Ve Cece, sana zarar veren o kişiler bir daha sana asla zarar veremeyecek."

Onların konuşmalarını izlerken kalp ritmim bozulmuştu. Azrail'in Kılıcı her geçen saat beni daha çok şaşırtmayı bir şekilde başarıyordu.

"Acıktın mı?" Çelik'in sorusuna cevap vermedi bu sefer, kafa da sallamadı.

Çelik diz çöktüğü yerden doğruldu, bana döndü. "Cece'nin üstünü değiştirir misin? Hatta yıkasan güzel olur. Ben de bir şeyler hazırlayacağım."

"Sen dinlenmelisin."

"İyiyim, bir kez daha aynı çatışmaları yaşayacak kadar hem de. Benim için endişelendiğini görmek gözlerimi yaşarttı."

"Senin için endişelenmedim! Amerikan başkanının kızıyla, Ruslar tarafından aranırken senin ölmenden kendim için endişelendim."

"Tamam, öyle olsun," dedi hafifçe sırıtarak. "İçerideki yatak odasını da kullanabilirsiniz," dedi ve salonun içinde olan mutfığa geçti.

Mutfakla salonu ayıran tek bölme ahşap ada tezgâhtı. Cece'nin yanına ulaştım, ona elimi uzattım.

Kararsızca elime sonra yüzüme baktı.

Gördüğüm en güzel kız çocuğuydu.

Elimi tuttu ve koltuktan kalktı. Onun için alınmış kıyafetleri yanımıza aldım.

"Yıkarken vücuduna bakar mısın? Eğer vücudunda yara varsa oraya tekrar döneceğim." Çelik'in sözleriyle başımı olumlu anlamda salladım. Kafam daha fazla karışamayacak kadar karışıktı.

Cece'yi banyoya soktum, vücudunda hafif morluklar vardı onlar da eklem yerlerindeydi. Onlar dışında vücudunun hiçbir kısmında farklı bir yara yoktu.

"Sana istemediğin bir şey yapıldı mı?" İngilizce sorumla, mavi iri gözlerini biraz daha irileştirerek bana baktı. Elimle koluma vuruyormuş gibi yaptım. "Böyle şeyler yaptılar mı?"

Bana cevap vermedi.

Elimi kendi bacaklarıma götürdüm. "Özel bölgelere senden izinsiz dokunan oldu mu?" Başımı yine iki yana salladı. Rahatlayarak nefesimi verdim. Elim kendi göğüslerime, bacaklarıma, kasıklarıma gitti ve ona tek tek gösterdim. "Biri buralarına izinsiz dokunmaya çalıştığı an çılglık at ve kaçmaya çalış Cece. Tamam mı? Buralar bir insanın özel bölgeleridir, kimse sen izin vermedikçe dokunamaz."

Bu sefer başımı olumluca salladı. Onu yıkadığım süre boyunca çok sessiz ve sakindi. Gördüğüm en sakin çocuktü. Sakinliği biraz canımı sıkırmıştı çünkü yaşadığı şeylerin onu çok korkuttuğu belliydi.

Onu yıkarken ara ara vücudunun bazı yerlerine hafifçe dokunuyordum canı acıyor mu acııyor mu diye bakmak için ama tepki vermiyordu. Onu güzelce yıkadıktan sonra saçlarını kuruttum ve taradım.

Yıkanınca daha da güzelleşmişti. Çantadan onun için çıkardığım ayıcıklı pijamaları giyindirdim.

İşimiz bittiğinde onunla banyodan çıktık. Çelik hâlâ mutfak kısmındaydı. Aldığım kokularla acıktığımı fark ettim.

Cece'yi koltuğa oturttum ve Çelik'in yanına geçtim.

"Tamam sen otur, geri kalanı ben hallederim," dedim ama o işine devam etti.

"Sorun yok Voyna."

"Dinlenmelisin."

"İyiyim." Durdu ve bana baktı. "Sen iyi misin? En son kucağımda oldukça gergindin." Son cümleyi söylerken yüzünde muzip bir ifade oluştu.

"Kucağına çıktığımda bayıldın! Ve tüm yol boyunca senin kucağındaydım."

"Bir saat naz yapmasaydın bayılmadan altından kalkardım," dedi sırtarak. Salatalık doğruyordu, bir tanesini ağzına attı. Ardından başka bir tanesini bana uzattı, kafamı çevirdim.

"Tamam kızı kurtardık, babası gelsin alsın."

"Onu babasına biz götüreceğiz," dediğinde gözlerim kısıldı. "Bunun uzun bir yolculuk olacağını söylemiştim, uzun ve zor. Büyük ihtimalle her günümüz bugün olduğu gibi geçecek. Sahte kimlikler gezecek, Cece'yi korumaya çalışacağız. Amerika'ya kadar uzun bir yolumuz var ve oraya direkt gidemeyiz. Biraz ülke ülke gezmek zorunda kalacağız izimizi kaybettirene kadar." Onu şaşkınlıkla dinliyordum.

"O yüzden mi bir ay istedin?"

Cevap vermedi bana. "Cece iyi mi? Ona zarar vermişler mi?"

"Dizinde ve dirseklerinde morluklar vardı, daha çok itip kakmış gibiler. Onun dışında vurmamış gibiler, tacize de uğramamış." Sözlerimle rahatlamış şekilde verdi nefesini.

Tavuk kızartıp yanına da makarna yapıyordu. "Sen baygınken Tarık aradı. Senin için endişelendi." Son cümlemlerle hızla kaldırdı kafasını.

"Endişelendi mi?"

"Evet, bence epey endişelendi." Başımı eğerek sırtışımlı gizlemeye çalıştı.

"Ne dedin ki ona?"

"Senin ölmek üzere olduğunu söyledim. Öyleydin de zaten."

"Ben dokuz canlı değil, doksan dokuz canlı falanım Voyna."

"Orasını fark ettik canım."

"Canın?" dedi elindeki havluyu omzuna atarak.

"Lafın gelişi işte."

"O laflar sürekli gelebilir." Alay etmiyordu, bana yürürken o kadar ciddiydi ki beni asıl afallatan tam olarak bu oluyordu.

Telefonu çalmaya başladığında o yoğun bakışlarını üstümden ayırdı. Yemekle uğraştığı için hoparlörü açtı.

"Efendim kardeşim?"

"Yaşıyorsun!" dedi Tarık rahatlamış şekilde.

"Evet epey ağlamışsın arkamdan."

"Hadi lan oradan, bir taraflarıma kına yakarım ben. Neyse, sen ne yaptın?"

"Ne yaptım?"

"Sen olanların farkında mısın?"

Çelik sıkılmış şekilde nefesini verdi. "Ne olmuş kardeşim?"

"Haberleri aç," dedi Tarık sadece.

Çelik'in bakışları benimle kesişti ve hızla salon kısmına geçti. Televizyonu açtı.

Rusya'nın ulusal kanalını açtı.

Ulusal kanalda biz vardık!

Bir tarafta Çelik diğer tarafta ben. Fotoğraflarımızın altında kırmızı yanıp sönen tehlikeli yazan bir yazı vardı.

İkimizin binaya girerken çekilmiş görüntüsü vardı, ikimizin de elinde silah vardı.

Kırmızı bültenle arananlar listesinin başındaydık!

Selamlar! Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle daha sizlerleaydim, umarım keyif alarak okumuşsunuzdur.

Geçtiğimiz son iki bölümde bölümlerin kısıalğından şikayet ettiğınızı görüyorum, aslında çok kısa bölümler değiller ama siz benden destanlar okumaya alışkın olduğunuz için kısaymış gibi hissediyorsunuz. Bölümler bu uzunlukta olduğunda sizi daha az bekleterek, daha tadında ilerlediğimizi düşünüyorum. Duruma göre ilerleyişimize karar veririz birlikte.

İsyanda Aşk nasıl gidiyor? Kurgudan keyif alıyor musunuz?

En çok sevdiğiniz karakter hangisi oldu?

Sizce ilerleyen bölümlerde neler olacak?

Görüşleriniz, yorumlarınız benim için çok önemli aşklarım.

İsyanda Aşk'ı seviyorsanız, Tiktok, Reels, Instagram hikayelerinize, X postlarınıza #isyandaaşk tagıyla paylaşım yapmayı unutmayın çünkü sizlerin ilgisini gördüğümde kurguya karşı daha da heyecan doluyorum aşklarım.

Gelecek bölüm görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın.

11.Bölüm: İÇGÜDÜ

Bölüm şarkısı: California Dreamin' – The Mamas & The Papas

11.BÖLÜM: İÇGÜDÜ

Çelik yediği tokatla bir adım geriledi. Sadece bir soru sormuştu, basit ve masum bir soruydu. Her çocuğun sorabileceği bir çocuktu. 'Ben okula ne zaman başlayacağım?' diye sormuştu. Yanıtı da sert bir tokat olmuştu.

"Sen okula gitmeyeceksin, sana eğitimi biz vereceğiz. Eğer gerekli görürsek göndereceğiz. Sokakta gördüğün çocuklara özenme, sen onlar gibi değilsin. Sen çocuk değilsin hatta sen insan bile değilsin anlıyor musun beni?" Camdan dışarısını işaret etti Fikret. Yolda yürüyen bir köpeği gösterdi. Çelik'e.

"Şu köpeği görüyor musun?" Çelik simsiyah, iri duran ve karların üstünde yürüyen köpeğe baktı. "Cevap ver bana!"

"Görüyorum," dedi kısık sesle çocuk.

"İşte senin o hayvandan çok bir farkın yok. Bu bir hakaret değil. Bu senin gerçeğin. İç güdüleriyle hareket eden tek işi avlanmak ve çiftleşmek olan bir hayvandan farkın yok! Ekstra olarak sadece konuşma kabiliyetin ve eksi olarak da iki bacağın var! Dışarıdaki çocuklara özenme, asla onlar gibi değilsin. Onlardan çok daha üstünsün."

"Bir köpeğe benziyorsam nasıl onlardan daha üstünüm?"

"Sen çok fazla hissetmezsin, acı çekmezsin, sen o köpekten de üstünsün. İnsanlardan da. Sen sadece iç güdülerinle hareket eder ve görevlerini yerine getirirsin. Anlıyor musun beni evlat?"

"Anlıyorum," dediğinde Fikret ondan uzaklaştı.

Çelik camda durup o siyah köpeği izlemeye devam etti. Siyah köpeğin yanında iki köpek ulaştı ve oynamaya başladılar.

Çelik bir adım geriledi.

O köpek ondan çok daha şanslıydı, arkadaşları bile vardı.

VUSLAT TOMRİS

Gördüğüm manzaranın gerçekliğine inanamıyordum. Yüzümü ara sıra baktığım ayna dışında hiçbir yerde görmezdim ben. Şimdiyse Rusya'nın ulusal kanalında yüzüm kabak gibi ortadaydı. Yanımda katil bir adam, elimde de silah vardı.

Ben kötü biri değildim, ben bu hayatta kötü hiçbir olaya karışabileceğimi düşünmezdim. Benim tek amacım görevimi yapmaktı.

Ellerim uyuşurken, kalp atışlarım hızlanmış, dilim damağım kurumuştı ve hiçbir tepki veremiyordum. Televizyonda yanımda duran adamla bir suç ortağı gibi gözüküyordum.

"Sakin ol Voyna." Bakışlarımı ona çevirdim. O benim aksime epey sakindi, koyu gözleri üstümde gezinirken tepkimi ölçüyordu.

"Sakin mi olayım? Sakin olayım öyle mi?" Karşımdaki televizyonu gösterdim. "Bir terörist gibi arıyorum!"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini havaya kaldırdı. "Sen her şeyi niye teröristliğe çekiyorsun, burada hayırlı bir iş yapıyoruz." Hayırlı bir iş derken bakışları kısa bir an Cece'ye kaydı.

"Başlatma hayırlı işine! Ben şimdi nasıl görevimi tekrar yapacağım? Adım çıkacak! Ben..." Birkaç adımda yanıma ulaştı ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Bunu seni bu göreve gönderenler düşünsün, sen değil. Görevini yaptığın için görevinden olmayacaksın Voyna," dedi yumuşak ses tonuyla beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"Yüzüm, yüzüm kabak gibi ortada. Yakında gerçek kimliğim de tespit edilecek. Ülkeme döndüğümde bile Ruslar peşimi bırakmayacak ve beni isteyecekler. Görevimi bile yapamayacağım..."

"Çok derin düşünüyorsun Voyna. Bizim yarın sabaha uyanabileceğimizin garantisi bile yok ama sen çok düşünüyorsun. Sürekli ölümle yüz yüze gelen bir asker için geleceği çok detaylı düşünmüyor musun sence de?"

Elleri hâlâ omuzlarımdaydı, omuzlarımı silkeleyerek ellerinin düşmesini sağladım.

"Bunun olacağını biliyordun!"

"Evet, tahmin ediyordum. Benim için epey sıradan bir olay aslında, yakında sen de alışırın. Ünlü olmak epey havalı." Bir de benimle dalga geçiyordu! "Yemeğim yanacak," dedi ve bana arkasını dönüp salonla iç içe olan mutfığa geçti.

Cece'nin yanına oturdum. Banyoya gidip bizimkilerle iletişime geçmem gerekiyordu ama dikkat çekmemeliydim. Cece bizi pek umursamıyordu, Çelik ona ne ara oyuncağını vermişti bilmiyorum ama elindeki oyuncak ayıya sarılmış ekrana bakıyordu.

Televizyonu izlemeye devam ettim.

İki silahlı şüpheli, Arhangelks sokaklarında terör estirdi! Onlarca kişinin ölümüne sebep olup, sokaklarda silahlarla gezip, lüks araçlara zarar verdiler.

Ben haberi izlerken ekran birden kapandı. Hemen kafamı Çelik'e çevirdim.

"Çocuğa böyle şiddet içerikli şeyler izletmeyelim." Onun umursamazlığı beni daha da şoka sokuyordu.

"Çocuğu o şiddetin içinden çıkardık zaten!"

"Evet, anılarını tazelemeye gerek yok." Konuşurken bana bakmıyor, hazırladığı yemeklerle ilgileniyordu.

Ona diyecek söz bulamadım, elimi saçlarım arasından geçirdim ve sakinleşmeye çalıştım. Bir sorun olmayacaktı, bu bir ay elbette bitecekti. Sanırım ömrümün en uzun bir ayı olacaktı.

"Çok tembelsin, her işi ben yapıyorum," dedi Çelik masayı hazırlarken.

"Biraz ciddi olur musun? Ne halde olduğumuzun farkında mısın?"

Elindeki tabakları masaya bıraktı ve bana baktı. "Farkındayım, ne yapmamı bekliyorsun? Oturup yas mı tutalım? Ben sana hiçbir zaman gül bahçesi

vadetmedim, zorlu bir görev olduğunu en başında söyledim. Ve sen gitme şansın varken benimle kaldın. O yüzden durup da değiştiremeyeceğin şeyler için endişelenme, değiştirebileceklerine odaklan." Gitme şansım olduğunu nereden biliyordu? Eren'le olan konuşmalarımızı dinlemiş miydi? Eren'le o odaya girdiğimi biliyorsa konuştuklarımızı da biliyor olabilirdi. Hatta telefonu da görmüş olabilirdi. Ama telefonu görse almaya çalışırdı. Yok yok bu adamın hiçbir hareketi mantıklı gelmiyordu.

Ona bir cevap vermedim, o da masayı düzenlemeye devam etti. "Çocuklar makarna sever değil mi?" diye sordu bana makarnaları tabaklara doldururken.

"Severler herhalde."

Kızardığı etleri de tabaklara doldurdu ve yanımıza ulaştı. Dizlerinin üstüne çöküp Cece'ye baktı. Etrafı kokladı abartı şekilde ve gülümsedi ona. "Sence de çok lezzetli kokmuyor mu Cece?" İngilizce konuşuyordu. "Epey yorucu günler geçirdiğini biliyorum ama hepsi geçti. Bundan sonra güvendesin, sana kimse zarar veremez." Cece onu arada kırıştırdığı gözleri dışında tepki vermeden dinliyordu. "Bu yorucu günler seni de acıktırmadı mı? Birlikte güzel bir yemek yiyelim mi?" Elini Cece'ye uzattı.

Cece ilk başta tepki vermese de sonra Çelik'in eline baktı ve o eli tutmaya karar verdi. Çelik diz çöktüğü yerden kalktı ve Cece'yle masaya yürüdü. Cece'yi kollarının altından tutup kaldırdı ve sandalyeye oturttu.

Çelik'in bakışları bana döndü. "Seni de mi aynı şekilde yemek için ikna etmem gerekiyor?"

Oturduğum yerden kalktım ve masaya geçtim. Çok büyük olmayan masada Çelik'in tam karşısına oturdum. Çelik, Cece'nin tabağını özenle hazırlamıştı. En son kendi de yerine geçti.

"Dünyanın en güzel yemeğini yer gibi yer misin? Yoksa bir şey yemeyecek gibi duruyor," dedi Çelik, Cece'nin çelimsiz kollarına bakarken.

"Zaten epey acıktım." Yemeğe başladık ama Cece hiçbir şey yemiyordu. Makarna bol soslu ve lezzetliydi. Aynı şekilde et de tam kıvamında pişmişti. Bu adamın kötü yaptığı hiçbir şey yok muydu?

"Sen de yesene, çok güzeller," dedi Çelik ona ilgiyle ama Cece sessiz kaldı.

"Makarna sevmiyor musun? Peki et? Onu da mı sevmiyorsun?" Cece yine sessiz

kaldı.

Çelik elindeki çatalı bıraktı, onun çatalını aldı. Makarnayı çatala doladı ve burnuna yaklaştırdı. "Seninki daha da güzel kokuyor! Seninkini mi yesem acaba?"

"Hayır onu yiyemezsin o Cece'nin," dedim ben de ona ayak uydurup İngilizce konuşarak.

Çelik üzgünce burun kıvırdı ve çatalını Cece'nin ağzına uzattı. Cece ağzını açtı ve onun uzattığı makarnayı yedi. Onun bir çatal yemesi bile Çelik'i rahatlattı, nefesini vererek gülümsedi.

Ama sonra ne kadar uğraşsa da Cece'ye bir çatal daha yediremedi. "Neden yemiyor ki?" dedi çaresizce.

"Zor zamanlar geçirmiş, belli ki iştahı yok." Cevap verirken şaşkındım, ona sadece düşünceli demek bile yeterli değil gibiydi şu an.

"Ama aç olduğuna eminim," dedi Çelik sıkıntıyla.

Cece daha fazla masada oturmadı ve koltuğa geri döndü.

"Çok dikkatlisin, ona çok güzel bakıyorsun, onun senin çocuğun olduğunu bile zannedebilirim." Sözlerimle bakışlarımı koltukta oturan Cece'den ayırdı ve bana çevirdi.

"Benim asla çocuğum olmaz," dedi, çok rahat söylemiş gibi gözüксе de gözüktüğü kadar rahat olmadığını hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dediğimde şaşırmadı.

"Çalışkan bir askersin, doğru," dedi dirseklerini masaya yaslayarak.

"Bu durum seni üzüyor mu?" Onu tanımak için görevlendirildiğimi elbette biliyordu. Bu soruları neden sorduğumu da biliyordu.

"Çocukları severim, çok masumlar, daha hiç günaha bulaşmamışlar. Ama bu durumumdan memnunum. İyi ki de bir çocuğum olmayacak." Bakışlarını kendi tabağına çevirdi, Cece'ye yedirmeye çalışmaktan kendi hiç yememişti.

"Seviyorsan neden iyi ki?"

"Çünkü o zaman onun da peşine düşerlerdi, onun da üstünde deney yapmak isterlerdi. Belki ben öleceğim, o zaman çocuğumu koruyamayacağım. Belki o da benim kaderimi yaşamak zorunda kalacak." Son cümleyi söylerken irkilmişti. Onun kim olduğunu biliyordum ama sadece kim olduğunu biliyordum, onu aslında hiç tanı mıyordum. Her geçen bunu daha iyi görüyordum, hatta her geçen saniye. "Eğer çocuğum olabilseydi spermlerimi çalar ve bir sürü çocuk yaparlardı mükemmel insana ulaşmak için. Bu yüzden iyi ki olmuyor." Son cümlelerinin ardından kafasını kaldırıp tekrar yüzüne baktı. Düşünceleri çok kapsamlı ve bir o kadar da mantıklydı.

"Yemeği sevdin mi?" Konuyu değıştiriyordu.

"Evet, epey lezzetli olmuşlar."

"Afiyet olsun," dedi ve yemeye devam etti. "Canını da sıkma, bu bir ayın sonunda her şey geçmiş olacak."

"Sözlerine nasıl inanacağım? Şimdiden hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı ortada değil mi?"

"İnanman için ne yapmamı istersin? Sözleşme mi imzalayalım? Yemin mi edeyim?" Beni neden inandırmaya çalışıyordu bilmiyorum ama bu ayın sonunda cidden hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Kuran'a el bas," dediğimde yüzüme boş boş baktı. "Şaka yapıyorum sadece," dedim. "Geriye kaldı yirmi altı gün." Bu sefer sözlerimle güldü.

"Demek ki benden kurtulmak için gün sayıyorsun. Sayılı gün çabuk geçer. Ben gücümü toparlayana kadar burada kalacağız. Sonra yine yola düşeceğiz, bu sürede bolca dinlen."

Yemeklerimiz bittiğinde bu sefer masayı toplarken ona yardım ettim. Cece'nin dolu tabağını dökerken gözleri yine Cece'ye kaydı. "Ona ne yapsak yer acaba?"

"Babasıyla konuşamaz mısın?"

"Hayır, onunla asla iletişime geçemem. Adımı saklıyor deli gibi. Hiç benimle iletişim kurup bu olayın öğrenilme riskine girer mi?"

"Kızının bu durumda olduğunu bilse belki saklamaz," dediğimde başını iki yana salladı.

"Öyle olsaydı kızımı gelip kendi kurtarırdı. Onun için başkanlık kızından daha önemli. İnsanları anlamak zor değil mi? Benim böyle dünyalar güzeli bir kızım olsaydı onun bir saç telini dünyalara değişmezdim, Amerikan başkanlığı da neymiş."

Bu sözleri gerçekten o muydu? Yoksa bana kendini mi böyle tanıtmaya çalışıyordu? İkincisine pek de gerek yok gibiydi. Yine de anlam veremiyordum.

"Git ve dinlen, yaralısın," dediğimde kaşları havalandı.

"Beni düşünmen hoşuma gitmeye başladı, bir daha mı vurulsam?"

"Ne ara göğsünden vuruldun ki? Ayrıca öyle ölümcül bir yaradan sonra nasıl şimdi karşımda böyle sağlıklı durabiliyorsun?"

"Bu benim güçten düşmüş halim halbuki," dedi masum bir sırıtışla. Benle çene çalarken bulaşıkları bile yıkamıştı.

Salon tarafına geçti, Cece koltukta kıvrılmış uyuyordu. Çelik onu yavaşça kucağına aldı ve geldiğinde girdiği odaya götürdü. Banyoya gidip mesaj atıp atmamakta kararsız kaldım ve en sonunda salondaki koltuğa oturdum.

Kısa bir süre sonra odadan çıktı, salonun köşesindeki dolabı açtı. İçi envai çeşit alkol şişesiyle doluydu. Bir kadeh çıkarıp şişeyi de yanına aldı.

Ardından benim oturduğum koltuğa oturup bacaklarımı uzattı. Kadehini doldurduğunda burnuma gelen kötü kokuyla yüzümü buruşturdum, bunları nasıl su gibi içtiklerini hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Rusların neden sudan çok vodka içtiğini anlıyor musun? Çünkü feci şekilde soğuk, bir de burası tepede." Dışarıdaki karanlığı tek aydınlatan şey koca koca yağan kar taneleriydi.

"Üşüdüğün için içtiğini sanmıyorum, hatta o alkolün sende etkisi olduğunu da sanmıyorum neden içiyorsun ki?"

"Çok içince biraz oluyor, birazcık." Birazcık derken işaret ve baş parmağını birbirine yaklaştırmıştı. "Kolay kolay canım yanmaz ama fena vurmuş piçler. Roman'ın da eli çok ağırdı." Rengi hâlâ soluktu, dinlenmesi gerekiyordu.

Başımı koltuğa yasladım. Az önce Cece'nin üstüne örttüğü battaniyeyi bana doğru attı. Battaniye bacaklarıma düştü, bu sırada o çoktan ilk kadehini bitirip ikincisine geçmişti.

"Nasıl böyle bir adama dönüştün?" Sorumla tam kadehi dudaklarına götürecekken durakladı.

Bana yandan bir bakış attı. "Nasıl bir adama? Korkunç ve cani bir adama mı?" Hayır, öyle demek istememiştim. Onun ne korkunçluğunu ne de caniliğini görmüştüm, evet çıktığı her tarafı patlatmasına rağmen yine de görememiştim.

"Böyle işte, mükemmel." Sağ yanağında varla yok arasında bir gamze vardı, o gamze epey belirginleşti.

"Teşekkür ederim Voyna, teveccühün."

"Bana Voyna deme."

"Sana Tomris demeyeyim Voyna demeyeyim ne diyeyim?" İsmimi söylemek çok da zor değildi.

"Vuslat diyebilirsin."

Dudak büzdü. "Sana herkesin seslendiği isimle seslenesim gelmedi ama madem sana Vuslat dememi istiyorsun Vuslat derim."

"Az önce konuyu değiştirdin," dedim battaniyeyi biraz daha kendime çekerek.

"Ashnda sen daha çok değiştirdin, sorulardan kaçmam Vuslat." İsmimi baskı yaparak söylüyordu, diğer tüm kelimelerin yanında sırtıyordu ya da onun dudaklarında sırtıyordu. Bilmiyordum, bildiğim tek şey vardı o da en iyi bildiğim şey olan adımın bile onun dudaklarından çok daha farklı çıktığıydı.

"Nasıl şu an olduğun kişi oldun?"

"Denek olduğumu biliyorsun zaten, çilem daha doğmadan başlamış. Annem bana hamileyken düşük tehlikesi geçirmiş, beni kaybedeceği kesinmiş. Sonra bir kahraman çıka gelmiş ve ona demiş ki seni de çocuğunu da kurtarabilirim hatta çocuğunu daha sağlam bir insan yapabilirim, tüm insanlardan daha üstün bir insan. Annem kabul etmiş. Beni doğurana kadar aralıklı olarak tedavi görüp doz doz iğne almış. Doğum zamanı geldiğinde çocuk ölü doğmuş, yani anneme öyle söylemişler.

Benim yerime başka bir ölü bebek vermişler ve beni gizlemişler. Beni Fikret ve Cüneyt adında iki adam kaçırdı. Cüneyt Keskin, emekli Koramiral beni kaçırma meselesi tamamen deneyi yapan şirketle ilgili ve kendi hırslarıyla. Ben doğduğum andan itibaren diğerlerinden daha üstündüm, çoğu şey DNA'ma daha ben doğmadan önce kodlanmıştı. Üşümemek, hastalanmamak, çabuk iyileşmek, iyi duymak, iyi koku almak, hızlı koşmak, hızlı refleksler, inanılmaz bir hafıza, beynimi yerinden söküp atmak istettirecek bir zeka..." Durakladı, kadehinden bir yudum daha aldı. Göğsü derince şişti ve yavaşça geri indi.

İfademi izledi kısa bir süre. "İlk defa beni bu kadar sakın dinliyorsun. İlgini mi çekti?"

İnkâr etmeye gerek yoktu, epey merakla dinliyordum. "Evet, görevim bu sonuçta."

"Doğru." Bunu kısık sesle söylemişti, sanki kendisine söyler gibi. "Görevin."

Sadece görevim olmasaydı da onun hikayesini merakla dinlerdim sanırım. "Seni neden kaçırdılar?"

"Çünkü bu özellikler DNA'ma kodlanmış olsa da iyi bir eğitime ihtiyacım vardı mükemmele ulaşmak için. Beni eğitmek isteyen iki delinin arasında büyüdüm. Göğsüme kazıdıkları harfi bile isteyerek yaptırmadım, ilk beş denek önemliydi ve bu görevimizi temsil ediyordu. Göğsümdeki dövme, kardeşimi bir gün fazladan görme şansım için yaptırdım." Bu kadar anlatmasını beklemiyordum. Aslında hiçbir şey anlatacağımı düşünmemiştim. Beni onun yanına onu daha yakından tanımak için göndermişlerdi ama sanki yeni tanışmış olsak ve ben bunları sorsam o beni yine yanıtlar gibi bir hali vardı.

"Eğitim derken? Nasıl bir eğitim?"

"Sizin askeriyedekine pek benzer olduğunu sanmam, epey insanlık dışı şeylerdi. Kendimi tanımaya başlayacak kadar büyüdüğümde başladı eğitimler ve geçtiğimiz son beş yıla kadar devam etti. Sonra beni kaçıran iki adam da hayatımdan çıktı, öldüler. İntikam uğruna yetiştirdikleri ben de bir süre bu intikamın peşinden koştum ama intikam alacağım kimse hayatta değildi. Hatta intikam almam gereken kişiler o iki adamdı. Her şeyi fark eden ben bu durumu epey geç fark ettim, belki kabullenmek istemedim çünkü onlar sahip olduğum tek kişilerdi."

"Neden kendini bu kadar anlatıyorsun?" Sorumla epey keyifli şekilde güldü. Konuşurken üçüncü kadehine geçmişti bile.

"Sordun diye anlatıyorum, sende biraz B12 eksikliği mi var acaba?" Kadehini de şişesini de önündeki masaya bıraktı, başını benim gibi koltuğa yasladı ve beni izledi.

"Onu demiyorum, bu kadar detaylı anlatmana şaşıyorum sadece."

"Sana bir ayın sonunda istediğin her şeyi vereceğime söz verdim, sen de bu süreçte benimleysen uğruna burada olduğun bilgileri elbette sana vereceğim. Ama sanırım bu senin görevin olmasa da yine de anlatırdım çünkü bunları kimse bana doğru düzgün sormadı." Ve soran o kişi de bunu görevi için soruyordu.

O yalnız bir adamdı, hatta epey yalnızdı. Bunu onunla vakit geçirdikçe daha net görüyordum. Üstelik bu kısa süreli bir yalnızlık da değildi, geçmişten süregelen epey kapsamlı bir yalnızlıktı. Özenle planlanmış bir yalnızlık... Bu plansa ona ait değildi.

Göğsümde değişik bir sızı hissettim, ben bu sızıyı çok nadir hissederdim. Sadece sevdiğim insanları kaybettiğimde hissederdim.

"İnsanları zevk için mi öldürüyorsun?"

"Görevime dahil olan insanları öldürürüm, ekstra zevk veren bir şey mi bilmiyorum sadece alışkanlıklarımdan biri, seks gibi bir şey." Bu kadar mahrem bir şeyden böylesine bahsetmesi beni utandırırken bakışlarımı kaçırdım. Güldü yine. "Kızardın Vuslat. Seks kelimesini duyduğunda kızaran birini ilk defa görüyorum."

"Kızarmadım," dedim ama yüzüne de bakmadım.

Sesli güldü bu sefer. "Hafif kızardın, büyük ihtimalle bu kadar derin gören gözlerim olmasa fark edemezdim ama kulaklarından elmacık kemiklerine uzanan o hafif kızarıklığı görüyorum." Birden durdu ve yerinden doğruldu. "Hatta kalp atışların bile hızlandı! Beni seks yaparken falan mı hayal ettin yoksa niye hızlansın bir kelimeyle kalp atışların?"

"Ben seni niye şey yaparken hayal edeyim ya tövbe tövbe bana ne senin yaptığın şeyden?" Sözlerimle daha keyifli güldü, en son suratına baktım, cidden keyif alıyordu. "Ayrıca sen nasıl oluyor da benim kalp atışlarıma kadar duyuyorsun? Madem o kadar iyi duyuyorsan Teo'yla kumarhanede konuşmalarımızı nasıl duymadın?"

"Çünkü orası fazla gürültülü ve kalabalıktı, siz de uzaktaydınız. Şimdi burası sessiz ya, dışarıda biri yürüse bile duyarım ben." Beni daha ne kadar şaşırtabilirdi bilmiyordum.

Ona nasıl baktığımı yakaladı bilmiyorum ama bakışlarını kaçırdı. "Evet, tıpkı bir hayvan gibi."

"Hayır, öyle düşünmedim," dedim hemen ama neden savunmaya geçtiğimi ben bile bilmiyordum.

"Düşünsen de haklısın, iç güdüleriyle hareket eden tek işi avlanmak ve çiftleşmek olan bir hayvandan farkım yok bence. Ekstra olarak sadece konuşma kabiliyetim ve eksi olarak da iki bacağım var." Bunu alayla kıvırdığı dudaklarıyla söylemişti ama az önceki keyifli gülüşünden eser yoktu.

Ona katılmıyordum, o buna inanıyor olabilirdi ama bundan daha fazlasıydı, bu konuşmalarından ve hareketlerinden belliydi.

"Hayır Çelik, hayvana benzediğini düşünmedim." Adını duymasıyla gözleri kısıldı.

"Çelik..." Beni tekrar etti, başımı tekrar koltuğa yasladı ve gözlerime baktı. "Adımı ilk kez söylüyorsun." Alt dudağımı ıslattı, gözleri kısıldı. "Bu hoşuma gitti."

"Adını söylemem mi?"

"Evet, bir daha söyler misin?"

"Sen ne çeşit bir manyaksın çözemedim gitti, Çelik." Gülümsemesi genişledi.

"Sanırım asla da çözemeyeceksin, Vuslat."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu, bu süre boyunca gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Bu beni rahatsız ederken önüme döndüm, oturduğum yerden doğruldum.

"Gerginliğin azaldı, artık kırmızı bültenle aranmak en büyük sorunun değil." Söyleyene kadar bunun aklımdan çıktığını bile fark etmemiştim. Ona o kadar odaklanmışım ki içine düştüğüm vaziyeti bile unutmuşum kısa bir anlığa.

"Bu bir ay zor geçecek deyip duruyorsun, bu işin sonunda yaşayacağıma emin misin?" Sorumu sorup yüzüne baktığımda kaşları çatıktı.

"Elbette, elbette yaşayacaksın. Sen ölesin diye seni yanımda istemedim." Sorumun onu epey şaşırttığını ses tonundan anlayabiliyordum.

"Ölümünden korkmam ama bunun hep vatanımı korurken olmasını hayal ettim, o yüzden seninle ölmek istemiyorum."

Önüne döndü, derin bir nefes aldı. "Ölmeyeceksin Vuslat. Bu bir ayın sonunda sağlıklı halde yaşıyor olacaksın. Sana söz veriyorum."

"Peki sen? Sen ölürsen?" Yüzü bu sefer ifadesizdi, ölüm onun için pek bir anlam ifade etmiyor gibiydi.

"Ben ölürsem sen yine de başarılı olursun, hakkımda epey bilgi götüreceksin ve belki de cesedimi." Bunu söylemek onun için kolaydı. Ben ölmem diyen bir adam içinse çelişkiliydi.

"Hayır, sen ölürsen başarısız olurum. Bu zamana kadar yaşamışsın o kadar çatışmalara girip insan öldürmüşsün benim görev zamanımda mı öleceksin?" Hesap sorar tavrımla kaşları havalandı. "Hani sen doksan dokuz canlı falandın?"

"Ölme düşüncem seni epey endişelendirdi bakıyorum da, merak etme Vuslat. Görevinin başarılı olması için elimden geleni yapacağım ama sen bu bir ay içerisinde ölmeyeceksin bunu bil." Ne çok ölümünden konuşmuştuk böyle.

Ayrıca onunla ilk defa bu kadar uzun konuşuyorum. Hatta biz basbayağı sohbet etmiştik.

"Bu görevi bu yüzden kabul etmedin mi Vuslat?" Bu soru beklenmedikti işte.

"Ölmek için mi? Hayır."

"Benim için gönderdikleri timdeki insanları araştırdım, hepsi ama hepsi büyük kayıplar vermiş kişiler. Zorlu görevlerden çıkmış ve yakınlarını kaybetmiş askerler. Bunun bir sebebi olmalı. Bu normal bir görev değil, normal bir askerin geleceği görev hiç değil. Hatta böyle bir teklifin size getirilmesi de normal değil. Kaybedecek bir şeyi olmayan ve her şeyi göze alacak kişileri göndermiş gibiler." Zeki bir adamdı ve biraz araştırmayla tabii bunları çözecekti. Onun düşündüğü şeyleri ben de düşünmüştüm buraya gelmeden önce.

"Ama sen, seni direkt yangının ortasına attılar, bana..." Konuşurken sesi gittikçe kısıldı. "Baban askermiş, şehit düşmüş." Babamdan bahsettiği an ciddileştim, artık

az önceki kadar rahat hissetmiyordum. "Annense..." Konuşmasını hızla böldüm.

"Benim hakkımda konuşmanı istemiyorum!"

"Peki, hep benden konuşalım, peki." Sıkılmış şekilde verdi nefesini.

Gözlerini kapattı, yüzü buruştu. "Ateşim var gibi."

Bakışlarım yarılanmış şişeye kaydı. "Az önce içerken pek ateşin var gibi değildi."

"Ne alakası var ya? Bir bakar mısın?" Sorusuyla ona baktım. Gözlerini açtı, yine güldü ama gülerken bile pek hali yok gibiydi. "Bana bak demedim, biliyorum bana bakmak daha keyifli ama, elini alınma getirir misin?"

"Neden?"

"Ateşim var mı yok mu onu anlamaya çalışıyorum, kendi sıcaklığımdan anlayamıyorum." Başını yasladığı yerde bana doğru kaydırıldı.

Koltukta aramızda bir bedenlik mesafe vardı ama o kadar iriydi ki birazcık yayıldığında o mesafeyi epey azaltmıştı.

"Ateş ölçer falan yok mu?"

"Altı üstü elinin tersini alınma getireceksin, çok zor bir şey istemedim. Korkma insan yemiyorum." Bu sefer haklıydı, abartıyordum. Ama ona olabildiğince en az şekilde temas etmek istiyordum. Bu bir ayı onunla ne kadar az temas ederek geçirsem o kadar iyiydi.

Elimi kaldırdım, elimin tersini alınma yaklaştırdığımda bile teninin sıcaklığını hissettim. Elimin tersini tamamen alınma yasladığımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Sen resmen yanıyorsun! Hani hasta olmazdın sen?"

"Ya senin elin buzdan yapılmış ya da benim şu an kırk derece ateşim var. Hasta değilim, vücuduma giren kurşunlar yüzünden. Antibiyotik içmem gerek." Gözleri kısıktı, bana bakıyordu ama daha çok gözünü dinlendiriyor gibi bir hali vardı.

"İlaçlar işe yarıyor mu peki sende?"

"Normal insanlarda olduğu kadar yaramıyor, o yüzden genelde yüksek doz alıyorum. Roman'dan aldığım çantada antibiyotik olması lazım, getirir misin? Yoksa

Rusya'nın ortasında tek başına kırmızı bültenle aranıyor olarak kalabilirsin." Hızla oturduğum yerden kalktım.

Bahsettiği çanta kapının yanında duruyordu. Çantayı salona getirip berjerin üstüne koydum, fermuarını açıp antibiyotik aradım. Başka ilaçlar da vardı ama hepsi ekstrem durumlarda kullanılacak şeylerdi.

Antibiyotiği ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedi kibarlığı asla bırakmayarak. Masanın üstündeki kadehine uzandı ve kalan son yudumla ilacını içti.

"Antibiyotikle alkol mü içiyorsun?"

"Merak etme, ölmem ben," dedi daha çok beni sakinleştirmeye çalışarak. "İçerideki yatak epey geniş, Cece'yle birlikte uyuyabilirsin. Ben burada yatacağım. Battaniyeyi uzatır mısın?" Konuşurken koltuğa uzandı. Koca koltuğa bile tam sığmamıştı, bacakları koltuğun ucundan aşağı doğru sarkmıştı.

"Ateşin var, üstünü örtme."

"Birazdan geçecek, hastalıktan olan bir ateş değil dedim ya." Zaten o kadar yaradan sonra sağlıklı şekilde gezip bir de üstüne yemek falan yapması beni epey şaşırtmıştı.

Battaniyeyi üstüne örttüm. "İyi geceler Vuslat," dedi bayık bakan gözleriyle.

"İyi geceler," dedim ben de gayri ihtiyari.

Cece'nin yattığı odaya sessizce girdim. Cece'yi yatağa yatırmış, üstüne de yorgan örtmüştü. Yatak epey büyüktü, iki kişilik demeye bin şahit gerekirdi, daha çok üç kişilik falandı.

Yatağa oturdum ve sütyenimin içindeki telefonu çıkardım.

Haberleri gördünüz mü?

Mesajı atıp gergince beklerken mesajım hemen görüldü oldu.

Gördük. Binbaşım epey öfkелendi, senin adını olaya dahil etmemeye çalışıyor ama zor gibi gözüküyor. -Teo

Bana mı sinirlendi?

Hayır, senin ne suçun var? O herife sinirlendi.

Umarım bu herif, bu görev cidden bu uğraşlarımıza değer. -Teo

Binbaşı bir şey söyledi mi?

Yok sadece sinirlendi -Teo

TAMAM! ANLADIK TEO OLDUĞUNU YAZIP DURMA TEO DİYE.

TMM -Teo

Binbaşı döndüğünde bana yaz. Akıbetimi öğrenmek istiyorum, adım ortaya çıkarsa ne olacak? Bu sorunun cevabı benim için önemli. Ve endişelenmeyin görevimi ne olursa olsun yerine getireceğim.

Tmm endişelenme sen, akıbetim falanlı da konuşma hayırdır kendini Şehzade Mustafa mı sanıyorsun sen? Sakin kal, bu sefer Hürrem kazanamayacak. -Teo.

Bu heriflere ne yedirip ne içiriyorlardı! Sinirle telefonumu kapattım ve yatağa yattım. Yorganı üstüme çektiğimde bakışlarım yanımda yatan küçük kıza kaydı.

Onun için endişelenmeli miydim bilmiyordum ama içerideki adamın ona nasıl sahip çıktığını gördükten sonra artık endişelenmiyordum.

Bu hissi bana bir seri katil veremezdi.

Bu hissi bana bir seri katil vermemeliydi.

Ama vermişti.

Uyandığımda Cece yanımda değildi, ne kadar süredir uyumuştum bilmiyordum ama uzun olduğuna emindim. Uyuduğumda dün akşam bile olmamıştı ve şimdi gün doğmuştu. Gün algımı, zaman algımı onun yanında gittikçe daha fazla kaybediyordum.

Yataktan çıkıp banyoya girdim, bu sırada salondan sesler geliyordu. Dişlerimi fırçalayıp elimi yüzümü yıkadım ve salona yürüdüm.

Çelik uyanmış ve ayaklanmıştı. Hatta ayaklanmakla da kalmayıp Cece'yle ilgilenmeye başlamıştı. Cece mutfak tezgahında oturmuş onu izliyordu. O da ara ara Cece'yi kontrol ediyor ara ara da ocağa bakıyordu.

"Günaydın," dedi bana dönmeden. Üstünde siyah bir eşofman ve havanın soğukluğuna rağmen incecik bir tişört vardı. "Bu dil Türkçe, daha önce duymuş muydun?" Cece'ye baktı ama Cece ona yine cevap vermedi. Cevap vermese de ilgisiz gözükmüyordu. "Sana Türkçe öğretmemi ister misin? Az önce günaydın dedim."

"Ne yapıyorsun?" Sorumla bana döndü. Daha zinde gözükmüyordu, hatta dün o halsiz halinden eser yoktu.

"Cece'nin pankek seveceğini düşündüm, umarım sever. Ara ara da dikkatini dağıtıp ağzına birkaç sebze atmayı başardım. Güneş batmadan burayı terk etmemiz gerek."

Ona doğru birkaç adım attım. "Nereye gideceğiz? Herkes yüzümüzü tanıyor ve aramıyoruz."

"Merak etme, bizim için güzel bir rota oluşturdum. Gözlük, peruk falan kullanırız." Durakladı ve merakla yüzüme baktı. "Plastik makyajdan anlar mısın sen?"

"O ne?"

"Tahmin etmiştim, neyse işte makyaj falan yapıp kendimizi değiştiririz. Sahte kimliklerimizle ülkeden çıkana kadar dikkatli olsak yeterli. Cece'yi kızımız gibi yanımızda tutarız. Haberlerde Cece'yi ifşa edemeyecekleri için sadece ikimizi kullandılar ve bu işimize yarar."

"Kızımız gibi mi?" Başımla Cece'yi gösterip güldüm. "Bizden böyle bir kız çıkması imkansız."

Güldü, ocaktan kaldırdığı tava elinde asılı kaldı ve bana kısa bir bakış attı. "Neden imkansızmış?"

"İkimiz de siyah saçlıyız! Senin gözleri demiyorum bile, bu kız sapsarı!"

"Ama gözleri seninkilere benziyor, bence gözden yırtıyoruz. Olmadı saçlarımıza sprey boya sıkarsın ya da boyarsın bilmiyorum duruma göre bakarız. Ayrıca bence

ikimizin çocuğu da en az Cece kadar güzel olurdu bence tek fark saç rengi olurdu." şu an onunla asla olmayacak çocuğumuzu neden konuştuğumuzu bilmiyordum ama tuhaf hissettirdiğini biliyordum.

Bir bakıma haklıydı, sanırım çocuğumuz olsa ona benzer ve sadece koyu saçları olurdu. Epey güzel olacağı kesindi. Ben güzellik standartlarını pek önemsemesem de Çelik her görenin bir daha bakmak isteyeceği kadar yakışıklı bir herifti. Başımı iki yana sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Ne saçmalıyordum ben böyle.

"Hayallerinden çıktıysan gel de masaya geç." Cece'yi kucaklayıp sandalyeye oturttu.

"Ne hayali? Hayal falan kurmadım ben." Bu adamın zihin okuma özelliği de mi vardı!

Cece'nin tabağındaki pankekleri çikolata ve reçelle süslemiş, gülen yüz yapmıştı. Tabağı gördüğümde şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Cece'ye portakal suyu doldurdu.

Cece'ye eğildi. "Bu sefer yersin değil mi Cece?" Cece belli belirsiz başını salladı. "Kahvaltıda pankek yemekten sıkıldığımı biliyorum ama sen de ye," dedi bu sefer Türkçe konuşarak.

Dayanamadım. "Çelik, neden böyle davranıyorsun?"

Kendi yerine geçerken kaşları havalandı. "Böyle derken nasıl?"

"Böyle işte! Anlayışlı, merhametli, düşünceli, şefkatli. Sen bir katilsin. Böyle olmamalısn. Oyun mu oynuyorsun? Aklımla mı oynuyorsun? Sen düşünmeden insanları öldüren bir yerler patlatan bir adamsın. Peki bu halin? Beni manipüle mi etmeye çalışıyorsun?"

Sorularıma tepki vermek yerine, masanın üstüne koyduğu çaydanlığı eline aldı ve bana çay doldurdu.

"Seni neden manipüle etmek isteyeyim ki? Her türlü yanımda kalmayacak mısın bu ay? Bundan ne gibi bir çıkarım olacak?" İşte tam da bu yüzden anlayamıyordum. "Ses tonunu sabit tut, Cece ürkmesin."

Çıldıracaktım, gerçekten çıldıracaktım.

Kendine de çay doldurdu.

"Bana gönderilmeden önce aklında nasıl bir adam profili oluştu bilmiyorum ama görünen o ki pek iyi bir profil olmadığı belli. O profil doğru Vuslat, ben tam olarak düşündüğün gibi bir adamım. Ama ben böyle de bir adamım. Rol yapmaya gerek duymam, kendimi farklı biri gibi göstermeye de çalışmam. Bana hayallerindeki kadar kötü değilim diye kızma çünkü emin ol hayallerinden daha kötü bir adamım."

Ama değilsin işte.

Beni afallatan nokta da tam olarak burası. *ok fazla kötü adam görmüş ve hatta onları ldrmştm ama sen onlardan biri değilsin. Yanlarından bile gemiyorsun çünkü sen merhametlisin.*

Bunları ona söylemedim, zihnimde düşünceler büyük bir kargaşa içindeyken ben kahvaltı yapmaya başladım.

"Benim yüzünden o ulu görevinden menedilme ihtimalini düşün ve benim manipülatif bir adam olduğumu düşünmeye devam et. Bana nefretle bak, bana bir canavara bakıyormuşsun gibi bak. Aksi halde..." Dirseklerini masaya yasladı, bana doğru hafifçe eğildi zaten sesi de bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

"Aksi halde?" Merakla ona baktım.

"Aksi halde sözümü ığnerim ve seni bir ay sonra bırakmam." Resmen beni tehdit ediyordu, sebebiyse tehdidinden daha komikti.

Ama haklıydı, onun iyi taraflarını görüp ona karşı yumuşamamalıydım, sadece görevimi yapmalıydım. Onun hakkında öğrendiğim bilgileri iletmeliydim. İlerisi olmamalıydı.

Bakışlarım camla kaplı mutfak kapısına kaydı. Ülkenin her tarafında aranırken böyle her tarafı camla kaplı bir evde durmak ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama havayı görebiliyordum. Karların arasındaydık ama kar yağışı yoğun şekilde devam ediyordu.

Cece sonunda çatalını eline alıp yemeye başlayınca elik onu inceliyordu. Cece henüz pankekini yeni yarılamıştı ki elik'in telefonundan ses gelmeye başladı. Bu bir alarm sesiydi.

"Sikeyim, sizin güneş battıktan sonra burayı bulmanız gerekiyordu." Hızla oturduğu yerden kalktı ve bana döndü. "Hemen eşyaları hızla topla, bizi buldular, buradan gitmemiz gerekiyor."

Ben de hızla kalktım, dün açtığımız valizden çocuk montunu çıkardım ve hızla geri kapattım. Ben kürkü üstüme geçirirken Çelik de Cece'ye kaldırmış ve montunu giydiriyordu.

"Sikeceğim hepsini, kız ilk defa doğru düzgün yemek yiyecekti!" Öfkeyle söylenerek Cece'nin montunun fermuarını çekti. Cece'nin yüzünü avuçları arasına aldı. "Dün yaptığımız yolculuğun aynısını yapacağız. Sakın korkma tamam mı? Ne olursa olsun korkma."

Cece başını olumluca salladı. Çelik onu omzundan hafifçe iterek bana uzattı. Kenarda duran ceketini aldı, silah da almıştı. Ben kapıya yürüyecekken durdurdu beni. "Hayır, oradan değil." Başıyla mutfağın yanındaki kapıyı işaret etti. O kapının nereye açıldığını bilmiyordum, hatta o kadar arada kalıyordu ki orada bir kapı olduğunu bile yeni fark ediyordum.

Çelik yerden dün Cece'nin oturduğu çocuk koltuğunu aldı ve kapıyı açtı. Burası ahşap bir garajdı, içinde epey yüksek bir araç vardı. Tam bir dağ aracıydı. Cece'nin koltuğunu dünkü gibi arkaya, iki koltuğun arasına sıkıştırdı ve Cece'yi oturtup kemerini taktı.

"Bu araç zırhlı değil ama zaten bize yetişemeyecekler," dedi ve benim kapımı da açtı. Arabaya binmek için ilk önce öndeki basamağa bastım ve kendimi yukarı attım. O da hızla şoför koltuğuna geçti. "Kemer," diye hatırlattı bana. Zaten onun sürdüğü arabada kemer takmamak zulüm olurdu.

"Ya kalabalıklarsa?"

"O zaman çatışırız," dedi rahat şekilde. "Zaten bir kez ifşa olduk, bence artık çekinmeni gerektirecek bir şey kalmadı. Bence kendini perdelemeyi bıraksan asıl maharetlerini göstereceksin." Evet, kendimi olaylara dahil etmek istemediğim için geri planda durmaya çalışıyordum ki normal görevlerimde her şeyin ortasına atlamaya gönüllü olurdum.

Peki bu adam bunu nereden biliyordu?

Garajın kapısı yavaşça açıldı. "Henüz gelmediler ama sadece saniyeler kaldı," dedi ve garajın kapısı tamamen açıldığında hızla gaza bastı.

Nasıl bildiğini bilmiyordum ama direkt kendisine bir yol seçip sürmeye başladı. Araç seslerini duyabiliyordum, hatta helikopter sesi bile duyuyordum. Başımı kaldırıp baktım, eve doğru bir helikopter gidiyordu! Evden uzaklaştığımızda daha dün geldiğimiz aracın yarısının kara battığını gördüm.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Sorumla sırttı.

"Çıktık bile bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," dedim ters şekilde sanki tüm problemimiz buymuş gibi.

"Haklısın, neden değilsin ki? Bence olmalısın." Göz kırptı. Erkeğin cilvelisi olur muydu? Bu adamdan resmen cazibe ve cilve akıyordu.

"Elini cebime sokar mısın? İçinde bir kumanda var," dedi iki eli de direksiyona sarılıyken.

"Cebinde olmayan bir ben varım herhalde," dedim söylenerek ve elimi cebine attım. Cebinde telefon ve kumandaya benzeyen değişik bir sürü şey vardı.

"Üstünde sadece kırmızı tuş olan," dediğinde bahsettiği kumandayı buldum. Dağlık yolda hızlı ilerlediği için epey sarsılıyorduk.

"Altımızdaki canavara benzer bir araç olmadığı sürece oraya ulaşmaları zaman alacak, kar lastikleri ve biraz yüksek bir araç yeterli değil. Sadece kar değil aynı zamanda dağlık bir alandayız." Zaten burayı seçme sebebi de büyük ihtimalle buydu.

Biz aşağı doğru inerken onlar yukarı doğru çıkıyordu. "Bizi görecekler," dediğimde başını iki yana salladı.

"Şimdi şu kırmızı tuşa bas Vuslat da biraz dikkatlerini dağıtalım."

"Yine patlayacak değil mi?" Artık buna şaşırıyordum.

"Bassana güzelim," dedi dikiz aynasına bakarken.

Bastım ve dağın üst tarafında büyük bir patlama yaşandı, hatta o kadar kuvvetliydi ki giden bir arabada olmamıza rağmen yerin sarsıldığını hissettim.

"Dört gün! Tam dört günde dört kez bir yerleri patlattın!"

"Oraya girip parmak izlerimizi bulsalar daha mı iyi olurdu? O zaman adını asla gizleyemezdin. Ayrıca biraz oyalansınlar. Biz de bu sürede kaçalım."

En sonunda dağdan tamamen indiğimizde düz yolda ilerlerken omzumun üstünden dönüp arkaya baktım. Cece aynı şekildeydi, rahat gözüküyordu. Önüme döndüğümde Çelik bana bakıyordu.

"Epey alıştın bakıyorum da benimle suç ortağı olmaya."

"Ben seninle suç ortağı falan değilim."

"Bunun için çok geç." Omuz silkti ve arkasına yaslandı. Biz kıyametlerden çıkıp başka kıyametlere girerken bu adamdaki keyfe bir türlü anlam veremeyecektim. "Geriye kaldı yirmi beş gün." Sözleriyle ona baktım.

"Demek gün sayan sadece ben değilim," dedim, sırtıttı.

"Aynı şey için gün saydığımızı sanmıyorum Vuslat."

Onunla birbirimize ölesiye zıttık, ortak hiçbir görüşümüz ya da hareketimiz yoktu. O ateşe ben suydum, o beyazsa ben siyahtım böyle bir zıtlıktan bahsediyordum. Hatta belki bunlardan bile daha zıttık.

O kadar çok kar yağıyordu ki silecekler pek bir işe yaramıyordu, resmen kardan göz gözü görmüyordu ama o yine de sakın ve hızlı şekilde arabayı sürmeye devam ediyordu.

Telefonuna bildirim geldi. "Bakar mısın?" Sorusuyla elim yine cebine gitti ve telefonunu çıkardım.

"Şifre 02.02." Söylediği şifreyi girdim. Tarık mesaj atmıştı, mesaja tıkladım.

Bu bir haber başlığıydı, evet, yine.

Ve bu sefer ikimizin de ismi açık açık yazıyordu haberde.

İşte bu her şeyin daha da battığının ilk göstergesiydi, diğer göstergeler çok daha ağır olacaktı.

Bu bir ayın sonunda bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Zaten bu bir ayın sonunda hiçbir şeyin aynı olmayacağını biz en başta anlamıştık değil mi?

Yepyeni bir bölümle karşınızdayım, umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Siz Vuslat'ın yerinde olsaydınız Çelik hakkında ne düşünürdünüz?

Sizce Çelik'in telefon şifresi neyin tarihi?

Sizce gelecek bölümlerde neler olacak? Tahmin yürütebiliyor musunuz?

Bölüm kısa demeyin lütfen, gerçekten kelime sayıları çok kısa değil. Attığım aralığa göre normal olduğunu düşünüyorum bence epey akıcı olduğu için size öyle geliyor. Geçen bölümde de dediğim gibi bölümleri uzatarak araları açabilirim ama bunu da pek yapasım gelmiyor, yazdığım gibi yayınlamayı seviyorum. Konumuz derinleştikçe bölümler de derinleşecek, henüz çok baştayız.

Bölüme tepkilerinizi çok merak ediyorum, yorumlarda, tiktok ve instagram paylaşımlarınızda sizlerle olacağım.

Gelecek bölümde görüşmek üzere, kendinize iyi bakın.

Instagram: [cerennmelek](#) / [isyandaaskoffical](#)

Tiktok: [cerennmeleek](#)

12.Bölüm: DERİN SULAR

CEREN MELEK
İSYANDA
AŞK

12. BÖLÜM:

DERİN
SULAR

DESIGN / @ATESPARE.VA

Bölüm şarkıları:

sergey shnurov - почти любовь (из к/ф бумер. фильм второй)

Kosandra – Miyagi & Andy Panda

İşte Bir Anda – Ufuk Beydemir

12.Bölüm: DERİN SULAR

Küçük çocuk üstündeki ince ceketle, kar dolu bahçede geziniyordu. Fikret onun yalnız başına evden çıkmasına pek izin vermiyordu. Fikret olmadıyındaysa Çelik kendini bahçeye atıyordu sonra Fikret gelmeden eve geri giriyordu. Bahçede bir şey yaptığı da yoktu ama evde sıkılıyordu.

Yan evdeki çocuğu izledi, çocuk kendisiyle aynı yaşlarda olmalıydı. Her gün okula gidip geliyordu, bir sürü de arkadaşı vardı. Annesi ve babasıyla her gün bir yerlere gidiyordu. Bu sefer de o çocuk bahçede çikolata yiyordu. Çelik çocuğu izlerken çocuk ona doğru yürümeye başladı. Çelik sanki sabahtan beri onu izlemiyormuş gibi etrafı izlemeye başladı.

"Hey," dedi çocuk onun karşısında durduğunda. Aralarında iki evin bahçesini ayıran çitler vardı. "Ne diye bana bakıp duruyorsun?" diye sordu çocuk.

"Ben, sana bakmıyorum."

"Seni çok az görüyorum, evden hiç çıkmıyor musun? Okula da mı gitmiyorsun?" diye sordu çocuk merakla.

Çelik ne cevap vereceğini bilemedi, birileriyle konuşması katiyen yasaktı. Bu sırada çocuk yediği çikolatayı ikiye böldü. Hiç yenmemiş kısmını Çelik'e uzattı. Çelik şaşkınca önce çikolataya sonra çocuğa baktı. Fikret ona sürekli protein veriyordu, yağ yapacak şeyler kesinlikle yasaktı, vücudunun tamamen kastan oluşması gerektiğini söyleyip duruyordu. Sabahları çiğ yumurta içmekten tiksiniyordu, hatta tavuktan da tiksiniyordu, tüm tavuklar ölsün yumurtalar yok olsun istiyordu.

"Alsana," dedi çocuk.

Çelik çikolatayı aldı, büyük bir ısırık aldı. Çok lezzetliydi, buna bayılmıştı. "Bana neden çikolatayı verdin?"

"Evde çok var, ayrıca çikolatama bakıp duruyordun!" dedi çocuk ellerini çite yaslayarak.

"Çikolatana bakmıyordum," dedi Çelik utanarak, artık o kadar iştahlı yemiyordu.

"Adım Roman, arkadaşlarım bana Rom derler bazıları da Ponçik der ama sen Roman de." Çelik onun yuvarlak yüz hatlarına ve göbeğine bakıp güldü.

"Ponçik mi?"

"Evet, bunu pek sevmem. Senin adın ne? Arkadaş olalım mı?" Roman elini Çelik'e uzattı.

Çelik tam cevap verip elini sıkacakken bahçeye bir araba yaklaştı. Bu Fikret'in arabasıydı. Çelik hemen elini indirdi, artık eve dönmesi için çok geçti çünkü Fikret onu görmüştü.

"Baban mı geldi?" diye sordu Roman ama Çelik cevap veremedi.

Fikret arabadan indi. Hiçbir şey söylemeden Çelik'in yanındaki çocuğa baktı. Roman rahatsız olarak geriledi ve çitlerden uzaklaştı. Fikret Çelik'in elini tuttu ve eve yöneldi. Dışarıda asla Çelik'e kaba davranmazdı, dikkat çekemezlerdi.

Ama Çelik önündeki bir ay boyunca bu hatası yüzünden gün ışığını göremedi.

VUSLAT TOMRİS

Bir canavar nasıl görünürdü bilmiyordum ama kötü insanların nasıl olduğunu biliyordum.

Ona kötü demek istiyordum. Bu göreve başlarken hissettiklerimi hissetmek istiyordum çünkü o zaman her şey daha kolaydı. Adam gözünü kırpmadan insanları öldürüyor, o kötü biri. Evet, o kötü biri. Öyle olmalı...

Gözleri sürekli dikiz aynasına kayarken Cece'yi kontrol ettiğini biliyordum. Şu an üstünde arabayla ilerlediğimiz zeminin yol olduğunu düşünüyordum, düşünüyordum çünkü kar o kadar kalın ve yoğundu ki hiçbir şey anlaşılmıyordu. İçinde olduğumuz araç bu kadar yüksek ve güçlü olmasaydı ilerlememizin imkanı olmazdı.

Şu haline bak Vuslat! Öldürmeye gittiğin hainler gibi dağların arasında geziyorsun!

Görünürde peşimizde kimse yoktu, buna da şaşıırıyordum. Tüm ülkeyi birbirine katıyordu ama sonra bir şekilde hayalet gibi gezmeyi başarıyordu.

Sanırım ona hayran kalıyordum. Her anlamda çok üstündü, çok zeki ve çevikti. Artık neden tüm dünyanın onun peşinde olduğunu daha iyi anlıyordum. O gerçekten eşi benzeri olmayan bir adamdı. Ancak bu onun lanetiydi.

Mükemmel olmak onun en büyük belasıydı.

"Dakikalardır beni izliyorsun, hoşuma gitmediğinden değil sadece merakımdan soruyorum yakışıklılığımı izlemeye doyamıyor musun? Yüzümün her bir karesini hafızana mı yerleştirmeye çalışıyorsun? Yoksa sadece hakkımda bilgi toplamak için mi beni izliyorsun?" Sanırım hepsinden birazdı.

Hemen önüme döndüm, arabanın içi sıcaktı ama sıcaklanacak kadar değildi, şu an sıcaklamaya başlamıştım. "Yol kardan gözükmüyor, nereye bakayım?"

"Hayır, yanlış anladın. Bakmaya devam et lütfen, hoşuma gidiyor. Sadece merakımdan sordum." Konuşurken gülüşünü bastırmaya çalışırken gamzesi belirginleşti.

"Ne diye hoşuna gidiyor?" Ters şekilde konuşarak kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Bilmem, mavi gözlerinin üstümde gezinmesi uzun zamandır hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyor beni. Sebebini henüz çözemedim." Bu sefer nereye sığacağımı ne yapacağımı bilemeyerek sağ tarafa dönmeye çalıştım.

Güldüğünü işittim ama ona bakamadım, baktığı an ne hissettiğimi anlıyordu.

"Bugün geleceklerini söyledin ya, hani güneş battıktan sonra geleceklerini, nereden tahmin ettin? Gerçi tahminin de yanlış çıktı ama kendinden çok emindin."

"Ben tüm ihtimalleri tahmin edebilir ve ona göre önlem alabilirim, evet böyle bir özelliğim de var."

"Geleceği de görebiliyor musun peki?" Bu kadar özelliğin yanında geleceği görmesine de şaşırmayacaktım.

"Yok, o yüklenmemiş maalesef," dedi hafif alaycı şekilde. Ona tekrar baktım, bana bakıyordu.

Birden kaşları çatıldı ve kafasını öne çevirdi, ne gördü bilmiyorum ama arabayı ani bir fren yaptı. Fren yaparken eli arkaya gitti ve Cece'nin oturduğu çocuk koltuğunu tuttu sarsılmaması için.

"Ne oldu?" Etrafa bakındım ama hiçbir şey göremiyordum. Arabanın önüne doğru baktım, daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstığımda ilerimizde sadece siyah gölgeler olduğunu görebildim.

"Önümüzde bir şey var, bakıyorum şimdi." Arabanın kapısını açtığı an içeri büyük bir soğuk hava dalgası girdi. Sadece kar değil, tipi vardı ve neredeyse göz gözünü görmüyordu. Kaçak olduğumuz için bu durum işimize gelirdi.

Çelik'in ardından ben de arabadan indim. Arabanın tam önünde bir motor vardı, görüş mesafesi çok az olduğu için motora değebilecek kadar yaklaştıktan sonra görebilmiştim. Tam konuşacaktım ki Çelik'i gördüm ama yalnız değildi. Birini kucağına almış taşıyordu. Gözlerimi kıstım ne olduğunu anlamak için.

"Roman kaza yapmış. Arabaya geç." Roman dediği bizim buraya gelmemize yardım eden ve Çelik'i arabada ameliyat eden doktordu.

Roman da Çelik kadar olmasa da iri bir adamdı ve Çelik onu zorlanmadan kucaklayabiliyordu. Sanırım artık Çelik'in gücüne şaşırmamam gerekiyordu. Roman'ı arka koltuğa oturttu. Koltuğuma geri geçerken Çelik de sürücü koltuğuna yerleşti.

Omzumun üstünden Roman'a baktım. Kafasında yara vardı ama akan kanı donmuştu. Yüzü bembeyazdı. "Ne zamandır bu halde acaba? Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor."

"Ama bu soğukta yaşayabilmesinin imkanı var mı? Bizi bıraktıktan sonra kaza geçirdiyse şimdiye kadar çoktan ölmesi gerekmez miydi?"

"Gerekirdi," dedi sakince.

"O zaman nasıl hayatta?"

"Büyük ihtimalle onu bulmasaydık bir saate kalmaz ölürdü. Sudan çok alkol aldığı için dayanmış olabilir."

"İyi de bu alkolün de karşı koyabileceği bir soğuk değil, buzdan bir cehennemin ortasındayız. Nasıl yaşayabilir ki?"

"Vuslat, adam ölseydi daha mı iyi olurdu? Ne güzel ölmemiş işte," dedi hafif alaylı şekilde.

"Yok canım niye ölsün? Anlam veremedim sadece."

"Zaten bu karda motorla buradan uzaklaşması mucize olurdu. Gerçi Roman dikkatli adamdır." Bir süre durdu ve düşündü. "Sanırım onun yüzünden erken bastılar evi. Birileri onu bulup etrafı aramaya başlamış olabilir."

"Bulup öylece bırakmışlar mıdır?"

"Evet, büyük ihtimalle," dedi bir yandan dikiz aynasından Roman'a bakarak.

"O arkadaşın mı?" Uzun süredir onunlaydım, sadece kardeşi vardı, başka kimsesinin olduğunu görmemiştim.

"Hayır, benim arkadaşım yoktur, pek arkadaş canlısı bir insan değilim de. Ama Roman arkadaşla en yakın kişilerden biri olabilir. Gerçi beni pek sevmez." Çelik'i yaralı gördüğünde de soğuk kanlıydı ve hayatından endişe eder gibi değildi.

"Sevmese neden yardım etsin?"

"Para verdim. Ağzı sıkıdır, başarılı bir doktor, Cece'yi kurtardığım zaman bir doktora ihtiyacım olduğunu tahmin etmiştim. Aracı istediğim saatte istediğim yerde ayarlaması için de gerekliydi. Kuzentsov'daki çalışanları ya da korumaları kullanamam. Bu görevi çok gizli ilerletmem gerekiyor. Rusya'dan çıkana kadar dikkatli olmalıyız."

"Rusya'dan nasıl çıkacağız? Tüm Rusya peşimizde." O bir yerlerden kaçmaya alışkındı ama ben değildim. Bu hayatta ilk kez bir yerlerden kaçmaya çalışıyordum.

"Deniz yolunu kullanacağız. Arhangelsk'den rıhtıma ulaşacağız. Beyaz Deniz bu soğukta donmuş olmalı, bu sebeple sadece buz kırıcı gemilerle geçebiliriz. Bizim için bir gemi ayarlattım. Finlandiya'ya geçiyoruz. Orada biraz daha rahatlarız."

"Finlandiya mı?"

"Evet, sevmez misin?"

"Bilmem, hiç gitmedim. Soğuk memleketlerden gına geldi." Söylenmemle gülümsedi.

"Haklısın, merak etme gittikçe güneye ineceğiz. Söz seni ısıtacağım." Yine edepsiz ima yapıp bir de göz kırptı.

Kısa bir an düşündüm. "Büyük ihtimalle Finlandiya'ya kaçacağımız tahmin ediliyordur, mantıklı değil."

"Aslında evet, normal şartlarda değil. Eğer Cece'yi aldıktan hemen sonra ilk seferle gidiyor olsaydık mantıklı olmazdı. Ama Cece'yi aldıktan sonra Arhangelsk'den ters tam dört yüz kilometre yol geldik kuzeye doğru. Bu da onlara kuzeyden kaçacağımızı düşündürtecek. Tabii yine dikkatli olmalıyız, rıhtım da şu an korunaklıdır ama en azından ilgiyi dağıtmış olduk. Şimdi de onların bizi aradığı yolun tam tersine doğru gidiyoruz. Ayrıca bineceğimiz bir yük gemisi, yolcu gemisi değil." Tamam, bu şekilde mantıklıydı. Zaten hesap etmediği bir şey çıksa şaşardım.

"Tanınmayacak mıyız?"

"Umarım tanınmayız," dedi rahat şekilde. "Gemiye de ben ayarladım, planım aylar öncesinde belliydi."

"Bak planlarını bana doğru düzgün anlatmalısın, en azından neler yaşanacağını ben de bilmeliyim ki bir şey olduğunda şaşırıp kalmayayım!"

"Anlatırım tabii ama sana anlattıktan sonra yaşanan son gelişmelerle olaya gelene kadar elli tane plan değiştirmiş olabilirim. Sonra sen hepsini böyle tek tek sorarsın, senin bin tane soruna cevap vermekten yeni plan yapmakla uğraşamam ben de.

Sonra da birlikte demir parmaklıkların ardını boylarız." Konuşurken keyifliydi ama iğneleyici sözleriyle bana laf sokuyordu.

"Kusura bakma! Çok soru sorarak başımı şişirdim, yordum seni," dedim alayla.

"Yok, hoşuma gidiyor soruların. Zaten ondan cevap veriyorum. Ondan diyorum ya plan yapmakla uğraşamam diye, sen soru sorunca her şeyi açıklayasım geliyor." Son kelimelerini söylerken bana yandan, kısa bir bakış attı.

"Benimle flört etme," dedim ters şekilde.

"Neden? Hoşuna mı gider diye korkuyorsun?"

"Hayır! İlgimi çekmiyorsun sadece, işimize bakalım." Büyük ihtimalle bu adama ilgimi çekmiyorsun diyebilen tek insandım. Allah vardı, şimdi gözün gördüğü kuldan saklanmazdı, bu adamın ilgisini çekmeyeceği canlı yoktu. Ama ilgimi çekmemeliydi işte.

"Beni nasıl izlediğini görmesem buna inanabilirdim." Ukala şekilde omuz silkti.

"Evet, ilgimi çekiyorsun çünkü işim bu. Oldu mu?"

"Olmadı, ayrıca beni beğenmek sana neden bu kadar korkutucu geliyor? O kadar korkunç biri miyim gözünde?" *Değilsin* ve tüm sorun da bu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm dünya senin peşinde, o kadar çok seri cinayet işliyorsun ki adın Azrail'in Kılıcı'na çıkmış, elbette öylesin." Öyle olmalısın.

"Ben insanların beni nasıl gördüğünü sormadım ki, senin beni nasıl gördüğünü sordum," dedi yoldan bakışlarını ayırıp bana bakarak, sorusunun cevabını epey merak ediyor gibiydi.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Ne kadar öneminin olduğunu bilsen inanamazdın."

Gözlerimi gözlerinden ayırdım ve önümdeki karla dolu cama baktım. "Aynılarımı düşünüyorum."

O da önüne döndü. Ağzından çok kısa ve kısık bir kelime çıktı, "anladım."

İkimiz de sustuk. Radyoda çalan Rusça şarkı ve dışarıdan gelen rüzgarın uğultusu dışında tamamen sessizdik.

"Cece'nin gözlerini açar mısın? Kulaklığımı da çıkarabilirsin, bir süre sakın ilerleyeceğiz." Çelik'in sözleriyle emniyet kemerini açtım. Arkaya doğru döndüm. Cece'nin göz bandını ve kulaklığını çıkardım. Uyumamıştı, hep olduğu gibi ürkek bakışlarıyla bize bakıyordu. Yanında yatan koca adamı gördüğünde şaşırdı ve bir süre onu inceledi.

Roman, Çelik onu arabaya koyduğunda nasıl bir haldeyse hâlâ tamamen aynı haldeydi. "Sen bu adamın yaşadığına emin misin?" dedim önüme dönerken.

"Kemerini tak," dedi ve dikiz aynasına baktı. "Yaşıyor." Eli koltuğun yanındaki cebe gitti, içinden iki tane büyük çikolata çıkardı. Birini kucağıma attı, diğerini de arkaya doğru uzattı. İngilizce konuştu, "Cece sana çikolata almıştım, yer misin?" Cece ona cevap vermese de çikolatayı çok geçmeden aldı. "Çocuklar çikolataya asla hayır diyemiyor," dedi kısa bir an omzunun üstünden Cece'ye bakarak.

Cece çikolata paketini açmakla kısa bir süre uğraştı. Açar açmaz büyük bir ısırık alırken iri gözleriyle etrafı inceliyordu. Çikolata olsa yerdim olmazsa çok aramazdım ama tam kahvaltı yapamamıştım ve yolculuk beni acıktırmıştı.

Çikolata paketini açtım. Çelik de kahvaltı yapmamıştı. Çikolatamı ikiye bölüp ona uzattığımda, sana ona uzattığım bir çikolata değil de bombaymış gibi şaşkınca çikolataya baktı.

"Sevmiyor musun?" dediğimde elimdeki çikolatayı aldı, tekte ağzına attı. Benim on ısırığımı falan ederdi o tekte attığı kısım.

"Sevmiyorum," dedi ama ağzı çok dolu olduğu için düzgün konuşamıyordu.

"Sevsen elimi de yiyecektin herhalde," dedim önüme dönüp çikolatadan bir ısırık alırken.

Ağzındaki çikolatayı yuttu ve diliyle dudağına bulaşan çikolatayı temizledi. "Senin elinden olunca lezzetli oluyor mu diye bakayım dedim, oluyormuş. Parmaklarına bal mı sürdün?"

Hayır hayır, asla hoşuma gitmemeliydi bu konuşması. Gerçi zaten hoşuma gittiğinden değildi de çok ani söylüyordu ben de şaşıırıyordum. "Bir şey süreceksam acı biber sürerim,"

"Öyle bile lezzetli olur bence." Göz kırptı yine.

"Böyle şeyler söyleme, hoş değil," dedim çikolatayı yiyip utanmamaya çalışarak.

"Ama seni utandırmak çok hoş, epey keyif alıyorum. Bu kadar çabuk utanan bir insanla hiç tanışmamıştım. Ne olsa yanakların kızarıyor, halbuki o kadar masum konuşuyorum ki beni azıcık tanıyan biri senin yanında çok edepli bir adam olduğumu düşünür. Şaşıyorum ve merak ediyorum. Eğer bir gün seninle gerçekten edepsiz şeyler konuşsam sanırım bir alev topuna dönüşüp yok olursun." Çikolatayı yerken koltuğa gittikçe biraz daha siniyordum.

"Bu edepli halin yani?"

"Evet, oldukça. Diğer halime zaten dayanamazsın," yine göz kırptı çapkınca. Yok yok, bu herif cilve yapmadan duramıyordu! "Artan kalp atışlarımı dinlemek, kızarmış yüzünü izlemek hoşuma gidiyor ama kalp krizi geçirmenden korktuğum için susuyorum, şimdilik." Şimdilik kısmı önemli bir detaydı.

Eli yine koltuğun yanındaki cebe gitti, bu sefer ıslak mendil çıkardı. Mendili alıp Cece'ye uzattım ve elindeki boş paketi alıp kendi paketimle birlikte benim tarafımdaki cebe koydum.

Cece'ye seslendi. "Baksana her taraf kar, karı sever misin Cece?" Cece cevap vermedi. "Kar topu oynamayı sever misin? Daha önce hiç oynadın mı?" Cece yine cevap vermedi ama artık önceki kadar donuk bakmıyordu. Sanırım kar gerçekten ilgisini çekmişti. Çelik arabayı yavaşlattığında şaşkınca ona baktım.

"Bu soğukta kar topu oynamak için çocuğu dışarı mı çıkaracaksın? Tüm Rusya'nın peşimizde olma konusuna değinmiyorum bile!"

"Sıcakta mı oynanır kar topu? İki gündür ilk defa bir şey onu heyecanlandırdı, bırak her şey için ben endişeleneyim. Ayrıca hep bu kadar sıkıcı mısın?" Ashında evet, genel olarak sıkıcı bir insandım. Ama bu konu benim sıkıcı olmamdan çok uzaktı.

Aracı tamamen durdurdu. "Tipi etkisini azalttı, bence burası uygun. Üşüyorsan inme sen," dedi arabadan inmeye hazırlanırken.

Yine kapıyı açmasıyla içeri büyük bir soğuk girdi. O soğuktan hiç etkilenmiyordu ve soğuğun ne kadar keskin olduğunun farkında olmayabilirdi. Araçtan tamamen indi ve Cece'nin kapısını açtı. Onu arabadan indirmeden önce ellerine pembe

eldivenler, kafasına bere ve boynuna da bir atkı sardı. Bu herif bunca şeyi neresinden çıkartıyordu?

"Üşüyor musun?" diye sordu ama Cece başını iki yana salladı. Çelik onu kucağına alıp indirdi. Gözlerim Roman'a kaydı, hâlâ kendine gelememişti. Ölmesi epey olasıydı.

Arabadan indim ben de. Çelik eğilip yerden kar aldı ve Cece'ye uzattı. "Hadi at bana," dedi heyecanla. Cece karı aldı ama atmadı. İrileştirdiği gözleriyle, eline değen soğuk karın etkisiyle birbirine bastırdığı dudaklarıyla çok şirin gözüküyordu. "Elin üşür ama bana atman lazım onu, şimdi ben sana atarsam sen taa havaya doğru uçarsın," dedi Çelik bir yandan eliyle gökyüzünü göstererek. Cece gülecek gibi olduğunda Çelik heyecanla ona bakıyordu.

Eğildi ve yine yerden kar alıp, avuçları arasında yuvarlamaya başladı. "Bak şimdi şöyle yapacaksın," dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kafama bir kar topu yedim. Herif o kadar hızlıydı ki, neredeyse ışık hızına kafa tutuyordu.

"Başlarım lan kar topuna! Donuyoruz zaten burada." Ben de sinirle yere eğildim ve kar toplamaya başladım. Sinirle söylenirken ona doğru yürüyordum. Çelik'se adımlarımı geri geri atıyordu.

Kar topunu istediğim sertliğe getirdiğimde kafasını nişan aldım. O hızlı olabilirdi ama ben de iyi bir nişancıydım. Kar topu tam yüzünün ortasına isabet etti.

Bu sırada ona kar topu atmamdan daha keyifli olan bir ses duydum, küçük bir çocuğun gülüşü. Cece öyle kahkaha atmadı ama gülmeye yakın bir nida çıkardı. Eğilip o da kar toplamaya başladı. Küçük parmaklarıyla küçücük kar topları yaptı ve o da Çelik'e doğru atmaya başladı.

Çelik'in kara kirpikleri bembeyaz olmuş, koyu saçlarının önünden kar taneleri su damlaları şeklinde akıyordu. "Bak ya, hanımefendinin ilk hedefi ben oldum." Çelik kaçıyor gibi yapsa da aslında Cece'nin ekseninde daire çiziyordu. Cece kollarını kocaman açarak Çelik'e kar topu atmaya çalışıyordu, en sonunda attıklarından biri isabet ettiğinde Çelik çok ağır bir darbe yemiş gibi kendisini yere, karların üstüne attı. "Vurdun beni! Beni yendin!" Acı çekiyormuş gibi eli, Cece'nin kartopu attığı yere, omzuna doğru gitti.

Cece onun iyi olup olmadığını anlamak için başında dikildi. Çelik birden ayağa kalkıp Cece'yi kucakladığında Cece yeniden gülüyordu. Simsiyah giyinmiş Çelik ve

pembeler içinde hemen onun yanında duran Cece... Hayal bile edemeyeceğim kadar gerçek dışı görünüyorlardı.

Çok güzellerdi, Azrail'in Kılıcı'mı hayretler içinde izliyordum. Önüne geleni asıp kesen o adam bir çocuğu eğlendirmek için her şeyi yapıyordu. Tüm Rusya peşindeyken, dünyada kırmızı bültenle aranırken o durmuş bir çocuğun gülüşü olmak için çabalıyordu.

Ne kadar kötü biri olduğunu şehir efsaneleriyle anlatmaya devam edebilirlerdi, bu gördüğüm kötülükten çok öteydi.

Bir çocuğa bakarken bile gözleri parlıyordu, böylesine bir canavar mı olurdu? Bu adama ilk kim neden canavar demişti ki? Adı niye böyle kalmıştı? Bu adam bu saniye katile de benzemiyordu. Kötü olan hiçbir şeye benzemiyordu, işte bu yüzden kafamı feci şekilde karıştıyordu.

Çelik kendisini karlara doğru attı ve düşüp kollarını aşağı yukarı hareket ettirdi. Onu gören Cece de hemen onun gibi yanına yattı ve onun gibi kollarını açıp kaldırdı.

"Buraya izimizi bıraktık, Çelik ve Cece'nin izleri," dedi Çelik üşümesin diye onu hemen yerden kaldırarak. "Artık gitmeliyiz." Arabaya doğru yürüdüler.

Yerde yaptıkları izlere baktım. Kollarını açıp kapattıkları için kanat görüntüsü oluşmuştu karın üstünde. İki melek figürü oluşmuştu ama o kadar şiddetli kar yağıyordu ki o izlerin üstü şimdiden hızla kapanmaya başladı.

Çelik Cece'ye arabaya bindirdikten sonra bana baktı. "Hasta olacaksınız, bu kadar yeterli."

Başımı havaya kaldırdım, kar tanelerinin yüzüme hızla vurduğunu hissederken tek gördüğüm şey beyaz tanelerdi, gökyüzü bembeyazdı.

Kafamı eğdiğimdeyse Azrail'in Kılıcı Çelik kapkara gözleriyle bana bakıyordu, gözlerini kısmış ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordu. Ne yaptığımı ya da neden durduğumu sorgulamadı, sadece beni izledi.

Ne yaptığımı ben de bilmiyordum, sadece ait olmadığım bir yerde olduğumu biliyordum ama bu o kadar da kötü hissettirmiyordu. Bana doğru yürüdü, aramızda sadece bir adımlık mesafe kaldığında durdu. Koyu gözleri saçlarıma düşen kar tanelerinde, kirpiklerimde, gözlerimde teker teker gezindi.

"Güzelsin," dedi tek nefeste. "Sen baya baya güzelsin."

Kalp atışlarım hızlanırken, titrek bir nefes aldım. Hiç kendimi güzel bulmamıştım, hatta kendimi güzel bulmaya ihtiyaç bile duymamıştım. Peki şimdi o bana güzel olduğumu söylediğinde kalbim niye böyle hızlanıyordu?

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım ve yanından geçip arabaya yürüdüm. O ise bir süre orada, arkası dönük şekilde kaldı. Arabaya binip yan koltuğa oturdum, ona baktım. Eldiven bile olmayan elini havaya doğru kaldırdı. Siyah kaşe uzun montuyla bir süre orada durdu.

Nefesim cama vurup buğu yaparken o da sonunda orada dikilmeyi kesti. Tekrar sürücü koltuğuna geçtiğinde ikimiz de sessizdik. Roman da kendine gelmemişi, hâlâ ölmüş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Beni gerçekten güzel mi buluyordu? Pek yalan söyleyecek bir adama benzemiyordu. Beni neden güzel buluyordu ki? Çevresinde ona hayran olacak benden bin kat daha güzel bir sürü kadın vardı. Gerçi bu yolculukta benimle yalnızdı, belki de o yüzden öyle düşünmüştü.

"Lastik izleri karda belli olmayacak mı? Buralar çok تنها, izimizi bulmazlar mı?" Çelik sorularıyla başını iki yana salladı.

"Kar epey hızlı yağıyor, izleri çabuk kapatır. İlk anlarda hızlı olmamız bu yüzden önemliydi." Zaten bunu düşünmemiş olsa şaşardım.

Cece arka koltukta ara ara cama ara ara Roman'a bakarken iyi görünüyordu. Çelik onu arabaya geri bindirdiğinde üşümemesi için ıslak eldivenlerini, beresini atkısını çıkarmış ve kuruması için klima ızgaralarının yakın yerlerine dizmişti. Bunu şimdi fark ediyordum.

"Birazdan daha merkezi yerlere ineceğiz. Bere takıp yüzümüzün büyük kısmını atkıyla örteceğiz. Bir benzin istasyonunda duralım, kısa bir mola verelim." Kısa mola sırasında bizimkilere mesaj atabilirdim. Artık adım da ifşa olmuştu ve beni neler beklediğini öğrenmek istiyordum.

"Roman'ı bir hastaneye mi bıraksak? Şimdiye kadar ölmediyse bile artık ölebilir," dediğimde başını iki yana salladı.

"Hastaneye gidemeyiz, ölmeyecek ama ne zaman kendisine gelir bilmiyorum." Roman'ın ölmeyeceğine çok emindi ama bana kalırsa şu an beyaz ışığı görüyordu.

Benzin istasyonuna geldiğimizde Çelik bana doğru eğildi, eli hemen dizlerimin önündeki torpidoya gitti. İki tabanca çıkarttı, birini kucığıma bıraktı. "Bunu yanından ayırma." Tabancayı kürkümün içine yerleştirdim.

İstasyondakilerin Roman'ı görmemesi için arabayı biraz uzakta bırakmıştı, Roman'ın kafasının kan akan kısmını da koltuğına yaslamış ve uyuyor gibi görünmesini sağlamıştı.

"Cece'yi sen tuvalete götürür müsün? Yarım saattir oturduğu yerde kıvranıyor."

"Götürürüm, sence o konuşma engelli mi?"

"Hayır, değil. Yaşadığı şeylerden sonra üstünde travma kalmış olabilir. Hadi acele edelim," dedi bir yandan etrafı dikkatle incelerken.

Atkıyla yüzümün yarısını kapattım ve bere taktım. Çelik de arkaya doğru dönüp Cece'nin az önce kuruması için çıkarttığı beresiyle atkısını giydirdi. Arabadan inip Cece'yi indirdim, Çelik de arabadan indi. Cece'nin elini tutup istasyonun içine girdik, epey küçük bir yerdi. İçeride sadece genç bir adam vardı.

Tuvaletlerin olduğu kısma girdik. Cece tuvalet kabinin görür görmez kabine koştu, gerçekten epey sıkışmış olmalıydı. Elim hemen telefonu çıkarmak için sütyenime gitti.

Sağ tarafa koyduğuma emindim ama sağ taraf boştu, gergince sol tarafa baktım ama orada da yoktu. Bodyimin içini kontrol ettim, asla olmayacağını bildiğim halde ceplerimi kontrol ettim. Yoktu, hiçbir yerde yoktu. Kaçarken evde düşürmüş olabilirdim, arabadan da iki kez inmiştik, o zamanlarda da düşmüş olabilirdi.

Benden haber alamazlarsa, konumumu takip edemezlerse her şey daha kötü olurdu. Derin bir nefes aldım, bu sırada Cece kabinden çıktı. Ellerini yıkamak için lavaboya yaklaştı. Parmak uçları üzerinde durmaya çalışırken musluğına ulaşmasına az bir mesafe kalmıştı.

Kayıp olan telefonum için şu an yapabileceğim hiçbir şey yoktu, arabaya döndüğümde oturduğum yerleri de kontrol edecektim.

Musluğı açtım ve Cece'yi belinden tutarak biraz havaya kaldırdım, ellerini güzelce yıkadı ve işini bitirdiğinde elinin tersiyle musluğı kapattı. "Bizim askeriyedekilere tuvalet eğitimi vermen gerek," kenardaki peçeteleri alıp elini kuruttum.

Tuvaletten çıkmıştık ki gördüğüm manzarayla Cece'yi hemen omzundan tutarak arkama çektim.

Çelik silahını çıkarmış ve kasadaki sarışın genç adama doğrultmuştu. "Çelik! Ne yapıyorsun sen?"

"Bizi tanıdı! Polisi arayacak. Sen Cece'yle arabaya geç, geliyorum," dedi sabırsız şekilde. "Hadi çıkın."

"İndir o silahını! Kimseyi öldürmeyeceksin."

"Buna karışmazsın sen. Onu öldürmezsem bizi şikayet eder ve tüm planlarım batar." Cece'yi arkamda tutmaya devam ettim ama Çelik'in namlusunun ucuna yaklaşıyordum. Karşısındaki genç adam korkuyla titriyordu.

"Onu öldürmeyeceksin, onu asla öldürmeyeceksin."

"Öyle mi? Buna ne engel olacak?" dedi sinirle bana bakarak.

"Ben, ben olacağım. Onu öldürürsen bir dahaki kurşun senin bir tarafına girer, kırmızı bültenle aranmayı da umursamam. İndir şu silahını!" Bana ilk defa öfkeyle bakıyordu. Genelde hep keyifli bakardı, çok nadir ifadesiz ama ilk defa öfkeli. Koyu gözlerinden alevler çıkarken onun lakabının neden Azrail'in Kılıcı olduğunu daha iyi anlıyordum. Gözleriyle bile cinayet işleyebilecek bir güce sahipti.

"Çekil şuradan Vuslat, Cece'yi de al arabaya geç. Bu adamı öldürmezsem ifşa olmamız çok olası. Her şey mahvolur, görevin başarısız olur."

Başımı iki yana salladım. "Ona göre plan yaparsın, hani her şeyi beceriyorsun ya onu da becerirsin! İndir şu silahını."

"Gereksiz risk alamam!" Bağırды, aslında çok bağırılmamıştı ama sesi bana ilk kez bu kadar yükseliyordu. Boynundaki damarları bile belirginleşmişti öfkeden. Cece de onun bu halinden ürkmüş olacak ki arkadan kürküme tutundu. Çelik bunu fark etti, o her şeyi fark ederdi. Yutkunarak gözlerini kaçırdı ondan.

"Gereksiz değil, o bir insan, o normal bir insan, suçsuz bir insan Çelik. İndir hadi şu silahını."

Çelik silahını indirdi. "Bunu yapmadığım için pişman olacağım, on yıldır ilk defa biri bana istemediğim bir şey yaptırıyor!" Yanımızdan geçip genç adama ulaştı,

korkudan titreyen genci ensesinden tuttu ve kendisine çekti. "Eğer bizim hakkımızda birine tek bir kelime söylersen, seni bulur ve öldürürüm ama bunu acısız yapmam. Anladın mı?" Rusça sorusuyla genç başını hızla salladı korku havliyle. "Güzel," dedi Çelik ve gencin kafasını kasaya çarptı.

Bakışlarımı gördüğünde nefesini verdi. "Ölmeyecek, en fazla iki saat baygın kalır. En azından kaçmamız için bayıltmalıydım! Bakma bana öyle! Buradan hemen gitmemiz gerek." Benzin istasyonundan çıkıp arabaya bindik.

Çelik hızla gaza basıp oradan uzaklaşırken ben de çaktırmadan oturduğum yerleri incelemeye çalışıyordum.

"Bunu mu arıyorsun?" Çelik'in sesiyle kafamı kaldırdım.

Elinde telefonum vardı.

"Kar topu oynamaya indiğimizde düşürdün, göğsün kapıya çarptı. O sırada düştü. Biliyordum zaten, Eren geldiğinde vermiştir yerimizi takip etmek için." Telefonu bana uzattı. "Rapor da veriyorsundur."

"Evet," dedim ve telefonu elinden aldım. "Telefonu camdan dışarı atmayacak mısın ya da el koymayacak mısın?" Çok saçma bir şey sormuşum gibi kaşları çatıldı.

"Elbette hayır. Biliyordum zaten. Rapor vermeye devam edebilirsin, işin bu sonuçta."

"Mesajları okudun mu?"

"Neler yazdığını biliyorum zaten," dedi ama bu sefer konuşurken bana değil sadece yola bakıyordu. "Ve yazdıklarında haklısın. Ben kötü olan her şeyim. Az önce o adamı öldürecektim, hem de tereddüt etmeden. Ve öldürmeme engel olduğun için sana sinirliyim. Raporlarına devam et Voyna. Bu işin sonunda o raporlar senin çıkış yolun olacak." Yine Voyna demeye başlamıştı.

"Nasıl bir çıkış yolu?"

"Seni esir tuttuğumu ve zorladığımı söyleyeceksin. Zaten öyle değil mi?" Öyleydi ama tam olarak öyle de değildi. Hiçbir şeyi bana silah zoruyla yaptırmamıştı.

"Öyle," dedim kısık sesimle.

"Tamam Şimdi o telefonu a, mesaj attığın kişiye yine mesaj at. Artık gizli kapaklı yapmak zorunda değilsin." Hayır, o yanımdayken onun hakkında bilgi vermek için mesaj atmayacaktım. Telefonu cebime koydum, bakışlarımı sağ tarafıma çevirdim ve onun alanından uzaklaşmaya çalıştım, tabii aynı arabanın içinde bu ne kadar mümkünse.

Saatler süren yolun sonunda rıhtıma yaklaşmıştık. Merkez kısımlara inmeden önce elik inmiş ve arabanın plakasını değiştirmişti. Arabanın hızını düşürdü ve Roman'a baktı. "Onu burada bırakırsam yakalanır, benimle iletiŐimi olduğu ortaya çıkar."

"Ne yapacağız peki?" Soruyla kısa bir süre düşündü.

"O da bizimle gelmek zorunda."

"Bak adamı arabaya bindirdiğinden beri yaşam belirtisi göstermedi, hastaneye de gtrmedin. Şimdi yanımızda bir de cesetle mi gezeceğiz?"

"lmeyecek ama uyanıp bizimle okyanusun ortasında olduğunu görürse sinirinden ölebilir." Roman'a bakmayı kesti ve derin bir nefes aldı. "Şu an başka seçeceğimiz yok gibi gözüküyor. Erken ayılsaydı."

Sakince arabayı sürmeye devam etti. Direkt gemiye geçeceğimizi zannettim ama öyle olmadı, elik arabayı geniş bir konteynırın içine sürdü. Sanırım bunu gemiye bindiğimizin görünmemesi için yapıyordu. Konteynırın içindeyken etraf çok karanlıktı. elik artık araba sürmediği için arkasına yaslamış ve dinleniyordu.

Bu planı çok önceden, detaylıca yapmış olmalıydı. Her Şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü.

"Birazdan gemiye bineceğiz Cece, gemileri sever misin? Denizin üstünden gideceğiz." Omzunun stnden Cece'ye baktı ve gülümsedi onu rahatlatmaya çalışırmış gibi. Konteynırın içine girdiğimiz için içerisi kapkaranlıktı ama elik arabanın içindeki ışığı açmıştı. "Birazdan karanlık olacak ama korkma, ben buradayım, korkarsan ne atıl ve elimi tut."

nne döndü ve ışığı kapattı. İçinde olduğumuz konteynırın hareket etmeye başladığını hissediyordum. Bu sefer bana döndü. "Sen, sen karanlıktan korkar mısın Voyna?"

"Hayır, korkmam."

"Peki korktuğun bir şey var mı?"

En büyük iki korkum vardı, biri sevdiğim birini kaybetmek diğeri de derin sulardı. Yüzmeyi bilmiyordum. Güvenmediğim birine asla korkularımı söylemezdim ama o... "Sular, derin sular." Neden söylediğimi bilmiyordum. Konu bu adamken ben kendimi bile tanıııyordum.

"O zaman okyanus yolculuğı senin için pek keyifli geçmeyecek," dedi, içerisi karanlık olduğı için ne yaptığını göremiyordum. "Ama merak etme, benim yanımda kimse size zarar veremez." Bunu öyle kesin söylüyordu ki sanki nesnel bir fikri dillendiriyordu. Sanki aksi asla mümkün olamazmış gibi...

"Neden? Ayrıca denek olabilirsin ama süper kahraman değilsin, elbette senin de gücünün yetemeyeceğı şeyler vardır."

"Evet, varmış," dedi kısık sesle.

Yarım saate yakın bir süre boyunca karanlıkta, konteynırın içinde kaldık. Çelik saati kontrol etti ve ışığı açtı. "Gemi birazdan kalkacak, ben dışarı çıkıp etrafi kontrol edeceğim." Tam arabadan inecekken durdu ve elini açıp bana uzattı. "Numaramı kaydedeyim."

Kürkün cebindeki telefonu çıkarıp ona uzattım, numarasını kaydedip bana uzattı. "Gelmem çok sürmez ama dikkatli ol, neyse ki askersin." Arabadan indi ve çok geçmeden konteynırdan da çıktı.

Arabada bir çocuk ve baygın olduğı şüpheli bir adamla baş başa kaldım. Kollarımı göğsümün altında birleştirmiştım ama bir elim kürkün içindeki silahtaydı. Her an her şeyi bekliyordum, diken üstündeydim. Onları elbette koruyacaktım ama masum insanları öldürmek istemiyordum.

Ben düşüncelerime dalmışken cam tıklatıldığında yerimden sıradım. "Tövbe Bismillah!" Hemen silahımı kaldırdım, karanlık olduğı için kim olduğunu göremiyordum.

Bu sırada karşı taraftan bir ışık yakıldı, telefon ışığını yüzüne tutmuştu. Teo! Teoman buradaydı.

Hemen silahı indirip arabanın kapısını açtım. "Senin burada ne işin var?"

"Vuslat, iyisiniz çok şükür."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Mesajlara cevap vermedin, biz de konumunu takip ediyorduk zaten ama rıhtıma doğru geldiğinizi görünce ülkeden gideceğinizi anladık. Konumunu takip etsek de sık sık kaybediyoruz ve güvende değilsin. Levent Binbaşı senin iyi olduğuna emin olmamızı istedi, hatta istersen bu görevi sonlandırmayı. Vuslat adam seni ülkeden kaçırıyor, daha nerelere götüreceği belli değil ve sinyali tamamen kaybedebiliriz. Bu iş gittikçe daha tehlikeli bir hal almaya başlıyor." Söylediklerinin hepsinde farkındaydım yine de burada tanıdık birini görmek beni şaşırtmıştı. Gerçi onlarla da çok yeni tanışıyordum, sadece birkaç hafta vakit geçirmiştım. Azrail'in Kılıcı'yla bile daha çok mazım vardı ama yine de asker bir arkadaşımı görmek bana iyi gelmişti.

"Tek mi geldin buraya?"

"Hayır, Eren ve Kubat yüzbaşıyla geldik. Onlar dışarıdalar, dikkat çekmememiz gerekiyordu."

"Gemi birazdan kalkacak, gitmelisin," dedim telaşla.

"Sen? Devam mı edeceksin? Korkmuyor musun? Vuslat, şu an bir askerin asla olmak istemeyeceği konumdasın. Binbaşı bile dayanamadı, göreve devam etmek zorunda değilsin."

"Hayır, bana bir şey olmayacak. Ne kadar anlatsam da onu tanıımıyorsunuz, Teo ben hayatımda böyle bir adam görmedim. Bırak Rusya'sını Amerikasını tüm dünya bu adamın peşinde koşsa o istemediği sürece yakalayamaz. Benim için endişelenmeyin, bana komik derecede iyi davranıyor. Gitmelisiniz Teo. Bu bir yük gemisi, biz içerisi kontrol edildikten sonra girdik. Siz nasıl girdiniz?"

"Tek ben girebildim işte, nasılıni hiç sorma. Son kararın mı?"

"Son kararım, artık git Teo. Teşekkür ederim."

Beni kararımdan döndüremeyeceğini anlayınca nefesini verdi. "Peki, Allah yolunu açık etsin. Dikkatli ol." Elini bana uzattığında elini tuttum, hafifçe öne eğildi ve kafalarımızı tokuşturdu.

Tam arkasını dönmüştü ki içinde olduğumuz gemi hareket etmeye başladı.

Teo'yla aynı anda gözlerimiz korkuyla irileşti. "Gemi hareket mi etti?" dedi Teo eliyle ağzını kapatarak.

Başımı olumluca salladım. "Ediyor, baya baya hem de."

"Ben, ben gemide kaldım," dedi etrafına bakıp ne yapacağımı düşünerek.

"Dur bi sakın ol,"

"Sakin mi ol? Vuslat şu an bu gemide kaçak şekilde bulunuyorum!" Kendi etrafında dönerken eli ensesine gitti, ne yapacağımı düşünüyordu. "Acaba yüzsem mi? Evet evet, iş işten geçmeden yüzeyim ben en iyisi," dedi konteynırın çıkışına doğru birkaç adım atarak.

Kolundan tutup durdurdum. "Saçmalama! Hava eksi bilmem kaç derece, okyanus buz kesmiş! Donarak ölürsün!"

"Ne yapacağım peki? Of Kubat'la Levent Binbaşı benim ağzıma sığacak! Nereye gidiyor bu gemi?"

"Finlandiya. Sakin olsana sen bi!"

"Of o katil adam beni yer, beni köpek balıklarına yem eder."

"Yok, öyle biri değil o," dediğimde Teo'nun kaşları havalandı.

"Nasıl değil?"

Yutkundum, cidden nasıl değildi? "Değil işte, az buz tanıdım biraz."

"Saklanayım ben, Finlandiya'ya varana kadar saklanayım, sonra siz çıkınca ben de gemiden kaçıp Rusya'ya dönerim ya da vatanıma giderim artık, çok sıkıldım buradan. Bana asker olacağım da böyle olacağımı söylemediler, vatanım burnumda tütüyor, gurbetinden ölüp kalacağım." Dramatik ve abartılı konuşmasıyla nefesimi sıkıntıyla verdim.

"Nereye saklanacaksın? Herif K-9 gibi hem kokunu alır hem nefes sesini duyar." Sözlerimle dehşeti daha da arttı.

"Eğitimde anlattıkları kadar var mı cidden?"

"Valla fazlası var azı yok, ben de alışamadım daha."

"Aman canım kocaman gemi, nasıl kokumu alsın? Abartma sen de, şimdi gidip saklanayım ben en iyisi."

"Dur, şu an konteynırdan çıkmayalım, polis de peşimizde ya," dediğimde daha da fenalaştı.

"Polis benim peşimde değıl, sen aranıyorsun," dedi ama her an o da aranıyor konumuna düşebilirdi.

"Bu yük gemisi, kaçak yolcusun!"

"Off!" Dışarıdan sesler gelmeye başladığında Teo bana baktı tedirgince. Koca konteynırda sadece araba vardı, bir de kenarda variller ve koliler vardı. "Ben varillerin içine mi girsem?"

"Yok, içinde ne var bilmiyoruz. Arkasında dur yeterli, ben onu oyalarım ses falan çıkarırım. Gürültülü ortamlarda çok iyi duyamıyor." Dışarıdan dalga sesi pek gelmiyordu ama buz kıran bir geminin içinde olduğumuz için buzun kırılma sesi çok kuvvetliydi.

"Bu kız sabahtan beri bana bakıyor, tatlı ama ürkütücü bir havası da var. Beni gammazlamaz değıl mi?" Sorusuyla bizi camdan izleyen Cece'ye baktım. Sanırım telaşlı konuşmamız, ne dediğimizi anlamasa bile ilgisini çekmişti.

"Yok, merak etme. Hadi o gelmeden geç şunların arkasına." Teo varillerin arkasına geçtiğı sırada konteynırın kapılarından ses geldi.

Kapı iki yana açıldığında Çelik yanında bir adamla içeri girdi. Adama doğıru dönüp Rusça konuştu. "Tamam sen gidebilirsin, şüpheli bir durum olmazsa bizi rahatsız etme." Adam başını sallayıp çıktığında bana döndü. "İyi misiniz? Karadan ayrıldık. Neden arabada değılsin?"

"Hava alıyordum, sesler duyunca da merak ettim. Oturmaktan da kurudum. Yolculuk ne kadar sürecek?"

Yanıma yürümeye başladı. "Normalde yirmi beş saat civarı ama kış aylarında Beyaz Deniz buz tuttuğı için buz kıran gemilerinin hızına göre otuz beş kırk saat civarı." şu an bu sözleri duyan Teo'nun yüz ifadesini tahmin edebiliyordum. "İyi olduğuna emin misin? Üşüdüñ mü?" Başımı olumluca salladım. "Birazdan ısıtaçağım seni," dedi göz kırparak. Teo bu konuşmaları duyuyordu! Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sakin kalmaya çalıştım.

"Roman kendine gelecek sanırım," dedi ama bana bakarken ne ara Roman'ı görmüştü bilmiyordum.

Omzumun üstünden arabanın içine baktım, Roman kafasını doğrultmaya çalışıyordu. Gözleri de yavaş yavaş açılıyordu.

Çelik arabanın etrafında dönüp Roman'ın oturduğu tarafa geçti, arabanın kapısını açtı. Roman'ın kafası Cece'ye dönük olduğu için Çelik'i göremiyordu. Ben de durumunu görmek için Çelik'in yanına ulaştım.

Roman uzun uzun Cece'yi inceledi. "Sen kimsin?" dedi Rusça konuşarak Cece'ye. "Bana bakma, seni ben doğurmadım. Doğurmadım ben,"

Çelik kafasını hafifçe bana çevirdi. "Uçmuş bu, keşke yol kenarına atsaydım."

"Adam hipotermiinin eşiğinden döndü, kafasına darbe almış." Çelik bıkmış şekilde gözlerini açıp kapattı ve Roman'ın omzuna dokundu. "Sen zaten doğuramazsın Roman."

Roman başını zorlukla bize doğru çevirdi. İlk gördüğü ben oldum ve sırttı. "Cennetteyim, nasıl girdim ki cennete? Hayır işi de yapmıyorum ki hiç," dedi ama Çelik onun yanağına tokat attığında Çelik'i gördü ve tüm sırtışı silindi. "Yok, cehenneme gelmişim. Biliyordum, hepsi Çelik piçine yardım ettim diye geldi başıma."

"Roman senin belanı sikerim," dedi ama Roman gözlerini geri yumdu.

"Ölmedim mi?" diye sordu gözleri kapalıyken.

"Maalesef. Kendine gel, zaten beyin yoktu iyice gitti. Bu kafayla nasıl tıp okudun oğlum sen?" Roman'ı omzundan sarstı kendine getirmek için.

"Adam iç kanama geçirmiş olabilir, gözleri kayıyor sen de adamı sarsıyorsun!"

"Yok yok bir halt geçirmiyor, salaklığından. Piçmiş, piç sensin."

Roman oflayarak gözlerini açmaya çalıştı. "Neredeyiz biz?"

"Beyaz Deniz'deyiz," dedi Çelik arabanın açık kapısına hafifçe yaslanarak.

Roman'ın gözleri hızla açıldı, sanki birden kendine gelmiş gibi Çelik'e baktı.

"Ben, ben neden buradayım? En son yine senin kurşunlarınla uğraşıyordum, evime gidip votka içerek maç izleyecektim. Kabus bu değil mi?"

"Hayır, dümdüz yolda motorunla kaza yapmışsın." Çelik'in sözleriyle kısa bir an düşündü neler olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi. "Kazara oradan geçip seni görmesem ya da bir saat geç görsem ölecektin. Hayatını bana borçlusun."

Roman elini başına götürdü, kafasındaki kurumuş kandaki buzlar çözölmüştü. "Keşke ölseymişim amına koyayım! Beni niye getirdin oğlum sen buraya?" Gittikçe kendine geliyor olacak ki sesinin tonu artıyordu.

"O sesine dikkat et, Cece'yi korkutma. Ne yapsaydım? Tüm ülke peşimdeyken seni hastaneye mi götürseydim? Bu halde soğuk havada seni yol kenarına mı atsaydım? Ben de bayılmıyorum seni yanımda gezdirmeye. Uyanmadın, camış gibi bayılmışsın."

"Buz tutmuştu yollar, kar lastiğim vardı ama çok hız yaptım," dedi yüzünü buruşturarak. "Ya da sen bilerek yolu önceden kayganlaştırmış bile olabilirsin, yolda doktora ihtiyacın olur diye, ben senden her şeyi bekliyorum amına koyayım!"

Çelik sabırla nefesini verdi. "Bu kadar yeter, kendine gel artık. Artık aynı geminin yolcusuyuz," gülererek hafif iki tokat attı Roman'a. Onunla uğraşmayı bırakıp bana döndü. "Başka konteynıra geçeceğiz, ihtiyacın olan eşyaları alalım."

Kapıyı Roman'ın yüzüne kapattı ve Cece'nin tarafına ulaştı. Cece'yi yüksek arabadan indirdi ve elini tuttu. Yanımızda getirdiğimiz çantaya uzandığımda Çelik benden önce davramp çantayı boştaki eline aldı.

Biz konteynırın çıkışına yürürken Roman da arabadan sarsak adımlarla indi. Hepimiz konteynırdan çıktığımızda gözüm kapısı kapanan konteynıra kaydı, Teo'yu orada yalnız bırakmaya içim hiç el vermiyordu.

Hava o kadar soğuk ve rüzgarlıydı ki bir an uçacağımı zannederek yere daha sağlam bastım. Etrafıma baktım, buz tutmuş bir denizin ortasındaydık. Gemi o kadar büyüktü ki ucu bucağı yok gibiydi. Çelik eğilip Cece'yi kucığına aldı ve Cece'nin başını eliyle tutarak göğsüne yasladı. Bir sürü konteynır vardı ama bir tanesinin önünde iki tane adam hazır olda bekliyordu. Bizi gördüklerinde kapıyı açtılar. Çelik içeri girmeden önce Cece'ye bıraktı ve benim geçmemi bekledi.

Roman da peşimizden geliyordu ki kapıyı onun üstüne kapattı. Burası bir konteynırdan çok daha fazlaydı. Sıcacıktı, lüks bir oda gibi dekore edilmişti.

Kenarda şatafatlı bir yemek masası vardı. Ben etrafı şaşkınca izlerken kapı tekrar açıldı Roman küfürler savurarak içeri girdi ama o da içeriyi gördüğünde şaşırıp sustu.

"Yol acıktırmıştır, bu sefer yemek yersin değil mi Cece?" Çelik bir yandan Cece'ye masaya doğru yürütüyordu.

İçerisinin sıcaklığı vücuduma o kadar iyi gelmişti ki tüm vücudum rahatladı. Bunca belanın arasında kendisine konfor alanı yaratmasını ise hayretlerle izliyordum. Koltuk takımından, içki köşesine kadar her şey hazırlanmıştı. Yerlerde halı bile vardı. Çelik üstündeki kabını çıkardı ve Cece'nin de üstündekileri çıkarmasına yardım edip onu masaya oturttu. Gözleri beni bulduğunda bakışlarıyla masayı işaret etti.

"Kafamdan darbe almak beni çok acıktırmış," dedi Roman hızla masaya yürüyerek.

Aklım Teo'daydı, umarım kimseye yakalanmazdı. Bu gemideki herkesi Çelik ayarlamış olmalıydı.

Çelik'in karşısına geçip oturdum. "Biz gemiye binmeden önce geminin incelendiğini söylemiştin, burası dikkat çekmedi mi?" Türkçe konuştuğum için Roman anlamamış olmalıydı.

"Bu konteynırda yasa dışı bir şey yok, aksine epey masumane. Gemi çalışanları kendilerini şımartabilir. Epey yoruldun, sorgulayacağına biraz dinlenmeyi dene Vuslat."

Masada bir kuş sütü eksikti. İçeride takım elbiseli bir garson bile vardı, Cece'ye portakal suyu diğer bardaklara da şarap servis etti. Yemeğe başlarken ne yersem yarısını da tabağın üstüne bırakıyordum önceden. Cece de acıkmış olacak ki bu sefer öncekiler kadar iştahsız değildi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Çelik ayırdığım yemeklere bakarak. Zaten dikkatinden bir halt kaçsa dişimi kıracaktım!

"Yolluk, yolluk ayırıyorum," dediğimde kaşları havalandı.

"Yolluk mu? Merak etme, seni aç bırakmam." Gözlerini kısarak bana baktı, kesin anlamıştı!

"Şimdi sıcak şarap içtikçe kendime geliyorum, ben şimdi seninleyim, sen kaçaksın ve seninle Finlandiya'ya geliyorum öyle mi Çelik?" dedi Roman gergince.

Roman her şeyi silip süpürmüştü. "Sıcak şaraptan değildir, bir öküzü yemendendir. Sen de mi deneksin yoksa?" Rusça değil Türkçe konuşmuştum, sadece kendi kendime söyleniyordum ama Roman alıngan şekilde bana baktı.

"Ne dedin bana? Bana küfür mü ettin sen?" Kafasını Çelik'e çevirdi. "Bu bana küfür mü etti?" Ne alıngan bir şeydi!

"Bu değil, Vuslat. Hayır, küfretmedi ama bir daha bu dersin sana daha önce hiç duymadığın küfürler öğretirim," dedi Çelik gergince. Roman'ın kaşları havalandı ve bana bu sefer daha dikkatli baktı. Sanırım Çelik'in tepkisi yüzünden kim olduğumu çözmeye çalışıyordu.

"Seninle iş yaptığım duyulursa kendi ülkemde hain olurum Çelik!" dedi Roman öfkeyle.

"Evet ama zorundaydım, keyfimden getirmedim seni."

"Senin gibi bir herifle adımın aynı anda anılması bile rahatsız edici! Nasıl yapacaksın bilmiyorum ama beni bu işten çıkaracaksın!" Öfkeyle masadan kalktı ve koltukların olduğu kısıma geçti.

"Senin yerinde benimle bu şekilde konuşan başka birisi olsaydı onu buz dolu denize atmıştım Roman ama haberin olsun sen de de müsemma gösterebileceğim nokta en fazla bu kadar. O yüzden o çeneni kapat," dedi Çelik, sesi yüksek değil ama gerginlik vericiydi.

Bakışları Cece'ye döndüğünde göz kırptı, Cece'nin tabağına biraz daha pilav ve et doldurdu. "Ben gelene kadar bunları bitirirsen çok güzel olur," dedi ve oturduğu sandalyeden kalktı.

Konteynırın çıkışına yürüdüğünde ben de hemen önüme dönüp tabağımda biriktirdiğim etleri ekmeğin arasına koydum ve kalktım, diğer konteynıra gitmemeliydi. Üstüne kabanımı bile almadan dışarı çıktı. Ben de peşinden hızla çıktım.

Sırtını konteynıra yaslamış, sigarasını yakıyordu. Çıktığımı görünce bakışları bana döndü. "Bu soğukta neden çıktın?"

"Hiç, hava almak istedim."

"Bu soğukta?" Sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Bunaldım içeride." Onun yanında durdum. "Bu gemi nasıl buzları kırıyor? Buzlar çok kalın gözüküyordu."

"Bu gemiler özellikle buz kırması için tasarlanan gemiler. Gövdeleri normal gemilere göre çok daha kalın ve dayanıklı. Özel olarak güçlendirilmiş çelikten yapılırlar, V şeklinde bir alt tasarıma sahip olduğu için buzun üstüne çıkıp ağırlığıyla kırabilir. Özellikle çok kalın buzlarda bu çok etkili. Şu duyduğun uğultulu yüksek ses de pervanelere ait, çok güçlü bir motoru var. Sıcak su püskürtüp eritince o pervanelerle buzları dağıtarak yolu açabiliyor." O kadar detaylı anlatmıştı ki aklımda hiçbir soru işareti kalmamıştı.

"Google gibi adamsın, bilmediğin bir halt var mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, "Sanmam. Çok zekiyimdir."

"Çok da mütevazi."

"Sen de benim kadar mükemmel olsan mütevazi olamazdın güzelim."

"Bana güzelim deyip durma," dedim aksi şekilde.

"Neden? Sen baya güzelsin," dedi konuşurken kafasını hafifçe bana eğerek.

"Benimle alay etme! Düzgün dur."

"Seninle alay ettiğimi nereden çıkardın Vuslat? Ben oldukça ciddiym. Çok güzelsin, dikkat dağıtacak kadar güzel. Zaten bence o yüzden seni esir olman için bana gönderdiler. Kadınları sevdiğimi biliyorlar, sen de benim dikkatimi fazlasıyla çekecektin. Onların amaçlarını en başından beri anlıyorum benim anlamadığım şey her şeyi bilmeme rağmen yine de seni istemem, yanımda." Bu kadar çekici, yakışıklı bir adamın karşısında sanırım dağ olsa çatlardı. Gözlerini hafifçe kısıp üstüme doğru eğilirken kokusu etrafımı sarıyordu ve odağım dağılıyordu.

"Neden dışarı çıktın sen bu soğukta? Sigara içmek için mi?" Evet, konuyu değiştirmek en iyisiydi.

"Yemiyorum ama seni utandırmayacağım. Seni utandırmaktan çok keyif aldığım halde," dedi ve sigarasından derin bir nefes çekerek benim üstüme doğru eğilmeyi kesti sonunda. "Sigara içmek için çıktım, çocuğun yanında sigara mı içeyim? Çocukların ciğerleri pasif içici olamayacak kadar temiz."

Nasıl Azrail'in Kılıcı'ydı bu adam?

Derin bir nefes aldı burnundan bu sırada kaşları çatıldı. Bana doğru eğildi yine ama bu sefer çok eğildi. "Sen, sen et kokuyorsun."

Hemen bir adım geriledim. "Et yedim çünkü, normal," dedim ama kürkümün içindeki ekmeğin kokusunu çoktan almıştı. Yok yok bu heriften bir şey gizlemenin imkanı yok!

Tam konuşacaktı ki gördüğüm şeyle gözlerim irice açıldı! Bizi gemiye bindiren kırmızı konteynır, geminin içindeki bir vinç tarafından kaldırılıyordu. "Ne! Nereye gidiyor bu konteynır? Durdur şunu!"

Çelik kafasını kaldırıp havalanan konteynıra baktı. "Denize atacağız, işimiz bitti onunla."

"Ne? Durdur şunu hemen! İçinde içinde bir şeylerim kaldı! Çelik durdur şunu!" Gözleri şüpheyle kısıldı. "Durdur! Çelik lütfen durdur!"

"Sergei!" Çelik ileriye doğru bağırdı. Sanki onun bağırışını bekliyormuş gibi bir adam çıktı konteynırların arasından. "Vinçi durdurun, konteynırı geri indirin! Hemen!" Çelik'in Rusça bağırışıyla adam hemen başını sallayarak koştu.

Kalbim korkuyla çarparken Çelik şüpheli gözlerle beni izliyordu ama tuhaftır ki hiçbir şey sormadı.

Vinç konteynırı indirene kadar ömrümden ömür giderken içimden bildiğim tüm duaları sırasıyla okuyordum. En sonunda konteynır indiğinde Çelik sigarasını söndürdü. "Gidip alalım içeride neyin kaldıysa bakalım," dedi ve eliyle önünü işaret etti yürümem için.

Konteynıra ulaştığımda tam kapıyı açacaktım ki benden önce davranarak, elini omzumun üstünden kapıya bastırdı ve kapıyı açtı. İçeriye bir adım attığımda içerisi kapkaranlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Arabaya doğru ilerlerken Teo'yu görmeye çalışıyordum.

"Neyini unuttun da bu kadar endişelendin?"

"Arabada," dedim sadece ne yapacağımı bilemeyerek. Acaba ben Çelik'i oyalarken Teo kaçabilir miydi? Yok, kesin duyardı bu herif sesi.

"Sen cidden et kokuyorsun," dedi yine takmış gibi.

"Olabilir, çok yedim," derken arabaya yürümeye çalışıyordum.

"Yok, daha yoğun kokuyor. Senin kokunu biliyorum, böyle değil," tam bir adım arkamdaydı.

"Kokumu nereden biliyorsun?"

"Seni çıplak göğsümde uyutmuşluğum bile var bence bu soruları da konuları da aştık güzelim." Çelik'in sözlerinin bitimiyle eş zamanlı olarak varillerin olduğu kısımdan ses geldi. Yer yarılıyordu da içine girseydim!

Çelik durdu, ona döndüm. Dışarıdan gelen az bir ışık dışında hiçbir şey görülmediği için Çelik'in yüz ifadesini göremiyordum. O karanlıkta da normal insanlara göre daha iyi görebiliyordu.

Varillere doğru yürüdüğünü görebiliyordum sadece. "Tamam Vuslat, bu kadar yeter." Varillerin arkasına ulaştığında Teo'yu görmüştü.

"Ne arıyorsun lan sen burada?" dedi Çelik, onu gördüğüne şaşırmış şekilde. Bir şey sakladığımı zaten biliyordu ama kim olduğunu bilmiyordu.

"Şey ben şeye gelmiştim sonra şey oldu, aslında şey yapmak istememiştim."

Çelik hiçbir şey söylemeden konteynırın çıkışına yürüdü. Teo da bir süre orada bekleyip sonra beni bulmaya çalıştı, sadece silüetini görebiliyordum. Artık saklanmasına gerek kalmamıştı.

Teo'yla ikimiz de konteynırdan çıktığımızda sonunda bir şeyler görebilmeye başlamıştım. Çelik'in arkası bize dönüktü, elleri belindeydi ve sinirli olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kürkümün içindeki ekmeği çıkarıp Teo'ya uzattım. "Al acıkmışsındır."

Ekmegi aldı. Burnunu çekti. "Allah razı olsun. Denizi boylayacağım sandım, öleceğim sandım." Bana sarıldığında sarılışına karşılık verdim.

Bu çok kısa bir an sürmüştü ki Çelik bize dönüp Teo'yu omzundan tutup benden ayırdı. "Ne işin var lan senin burada?"

"İsteyerek gemide sizle mahsur kalmadım! Vuslat'ı götürmeye gelmiştim, o sırada gemi hareket etti," dedi Teo omzunu silkip Çelik'in elini düşürerek. Ama bence Çelik'in elinin düşmesini sağlayan şey Teo'nun omuz silkmesi olmamıştı.

"Ne? Götürmeye mi?" Çelik bana baktı. İfadesiz yüzünde gördüğüm bir duygu vardı ama çok belli belirsizdi. Gözlerindeyse o duygu epey belliydi. Bu hayal kırıklığı mıydı?

"Evet, görevi bitirecektik. Senin gibi biriyle onu daha fazla yalnız bırakmayacaktık, dur çok acıkmışım. Korkunca kan şekerim düştü biliyor musun," Teo bir yandan konuşup bir yandan ona verdiğim ekmekten büyük bir ısırık aldı.

Çelik bana bakmaya devam etti. "Gidecek miydin? Öylece, hiçbir şey söylemeden."

Gitmeyecektim ama gidebilirdim de, peki gitme ihtimalim onu neden bu kadar rahatsız etmişti? Hayır, bu öfke değildi. Bu çok daha başka bir şeydi. Tüm beynimi allak bullak edecek bir şey.

"Aslında amacım oydu ama Vuslat gelmedi," dedi Teo ama ağzı dolu olduğu için ne dediği pek anlaşılmıyordu.

"Gelmedi mi?" Çelik'in çatık kaşları düzeldi, az önceki ifadesi uçarken şimdi keyifli gibiydi. "Gitmeyecektin demek."

"Yok gelmedi ben de anlamadım Vallahi, ne inatçıymış bu kız da. Diyorum Levent binbaşı okey seni geri çekmeye Vuslat diyor ki görevim de görevim. Neyse sonra ben gidecektim gemi hareket etti, kaldım burada."

"Tamam, siz içeri geçin," dedi diğer konteynırı işaret ederek.

Teo ağzındaki lokmayı çiğnemeyi durdurdu. "Ne? Kızmayacak mısın? İşkence falan yok mu? Beni ayağımdan tutup denize sallandırmayacak mısın?"

"Biraz daha çene çalarsan olabilir," dedi ve tekrar ilerideki konteynırı işaret etti. Teo şaşkınca bir ona bir de bana baktı. "İçeri geçin." Teo'yu kolundan tuttum ve kendimle birlikte yürütmeye başladım.

"Vuslat!" Çelik'in seslenmesiyle durdum. "Teşekkür ederim, gitmediğin için."

Kalp atışlarım hızlandı, hem de az önce Teo'nun hayatı için endişelendiğim o anki kadar. Yutkunarak omzumun üstünden ona baktım.

"Senin için değil, görevim için."

"Biliyorum," dedi dimdik duruşuyla, kara gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Yine de teşekkür ederim."

Önüme döndüm ve yürümeye devam ettim. Onun etki alanından hemen çıkmam gerekiyordu. Teo'nun bakışlarını gördüğümde gözlerimi kaçırdım. "Siz, hayırdır?"

"Sus Teo, duyuyor her haltı."

Konteynıra ulaştığımızda Teo ekmeğini bitirmişti bile. İçeriye gördüğünde o da en az benim kadar şaşırıldı. Önce Cece'ye sonra koltukta oturmuş içen Roman'a baktı. "Selamın aleyküm," dedi ama Roman ona tip tip baktı sadece. Teo bana döndü. "Vuslat, bu adam niye böyle? Hiç kızmadı bile, işkence falan yapmadı, beni sıcak bir yere gönderdi sadece. Niye böyle oldu ki? Keşke boşuna saklanmasaydım, denizin dibini boylayacağım diye aklım çıktı kızım benim."

Hâlâ yaşananların şokunu atlatamamıştı.

"O böyle biri, değişik baya. Tahmin ettiğimiz gibi değil."

"Vuslat, sen," dedi ve başımı omzuna doğru eğdi. "Bu adamla sanki çok yakınlaşmışsın?"

"Hayır! Saçmalama, öyle bir şey yok elbette."

"Duyduklarım," Konteynırda saklanırken duyduklarından bahsediyordu.

"Hipotermi geçirmemem için aynı yatakta yattık sadece, o kadar. Başka bir şey yok," dedim hızlı hızlı konuşarak.

"Peki gördüklerim?" dedi Teo bu sefer cevap veremeyeceğim bir soru sorarak.

"Ne gördün ki?"

Teo tam konuşacaktı ki konteynırın kapısı açıldı ve Çelik içeri girdi. Bakışları üstümüzde tek tek gezindi. "Üçtük beş olduk, anca başıma iş açıyorsunuz." Sinirle söylenerek içkilerin olduğu bölüme ulaştı. Kendisine bir kadeh doldurdu, gözü Cece'ye kaydı. "Tabağımı bitirmişsin, teşekkür ederim. Hadi gel dinlen biraz."

Teo duyduklarıyla daha da şaşırarak bana baktı. Daha çok şaşıracaktı.

"Finlandiya'ya ulaştığımızda seni de bırakırız, merak etme. Bir daha böyle gizli kapaklı iş yapmaya kalkmayın, Vuslat'ı almaya gelecekseniz bile bunu mertçe yapın, gizli değil."

"Bir katilden mertlik öğrenecek değilim," dedi Teo bu sefer ciddi şekilde. Onu ciddi görmek pek mümkün değildi.

Çelik kadehi dudaklarına götürürken burnunu çekti ve Teo'ya o korkunç katil bakışlarından attı. "Doğru, siz onurlu askerlerdiniz." Kadehini tek dikişte bitirdi ve masanın üstüne bıraktı.

"Öyleyiz tabii!" Teo gergince bir adım atmıştı ki Teo'yu kolundan tutup durdurdum. Çelik'in gözleri hemen onun kolunu tutan elime kaydı.

"Teo, tartışmanın hiç sırası değil. Senin benim baş edeceğimiz bir şey değil, işleri batırma."

Şey derken bahsettiğim oydu, o da bunu biliyordu. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum ama yine de merakıma yenik düşerek yüzüne baktım.

Neyi o kara gözlerindeki duygu? Üzgünlük? Hayal kırıklığı? Acı? Hayır, bu hiç mantıklı değildi.

Ama gördüklerim çok gerçektir.

Koltuklara doğru bir adım atmıştım ki konteynırın kapısı açıldı, Sergei denen adam telaşla içeri girdi. "Patron! İziniz bulunmuş, şu an helikopterler sizi yakalamak için buraya yaklaşıyor! Ne yapacağız?"

Çelik sakince derin bir nefes aldı, bana baktı. "İzimiz nasıl bulunmuş?" Bu soruyu formalite sorduğunu biliyordum, aslında izimizin nasıl bulunduğunu çok iyi biliyordu.

"Sanırım geldiğiniz arabadan."

Geldiğimiz arabada bizi gören tek kişi benzin istasyonundaki o gençti, Çelik'in öldürmesine izin vermediğim.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Sergei korkuyla.

Her durumu için planı olan Azrail'in Kılıcı bence bu sefer yolun sonuna gelmişti. Buzlarla dolu okyanusun ortasında gemideydik ve bizi bulmuşlardı, kaçış yolumuz yoktu.

Ona baktım ama o yine çok sakindi. Ellerini önündeki masaya yasladı, bakışlarını sonunda benden ayırdı ve Sergei'ye baktı. "Gelsinler bakalım," Dudaklarında tehlikeli bir kıvrım oluştu, bu bir sırıtış ya da gülüş değildi.

Yanılmıştım.

O öyle bir adamdı ki, okyanusun ortasında kaçmamız imkansızken bile bir plan yapabiliirdi.

BÖLÜM SONU

Not: Beyaz Deniz aslında deniz kendi başına bir okyanus değildir ama Arktik Okyanusunun bir koludur. Bir denizdir ama doğrudan Arktik Okyanusuna bağlandığı için okyanus da denilebilir.

Bu bölüme de kısa dersiniz düşüp bayılırım kenarda!

Yepyeni bir İsyanda Aşk bölümüyle karşınızdaydım, umarım keyif alarak okumuşsunuzdur. Bu kurguda aksiyon asla hız kesmeyecek, beyinlerimizin sınırlarını zorlayacak kadar farklı şeyler olacak. Özellikle önümüzdeki bölümün ilk sahnesi o kadar uçuk ki sanırım böyle bir şey yazabileceğimi asla tahmin edemezdim.

Ah Çelik, denek kekim. Ben bu çocuğa neden bu kadar üzülüyorum? Cidden yazarken en içimin burkulduğu karakter. Siz de benimle aynı mı düşünüyorsunuz yoksa ben İA evreninde delirdim mi?

Tüm kurgularım tüm evrenlerim benim için çok değerli ama İA da farklı bir tulsım var. Bunu sizler de hissediyor musunuz bilmiyorum ama epey değişik hissettiriyor

bana.

Vuslat'ın buzları yavaştan kırılıyor mu dersiniz? (Gerçi Vuslat'ın yerinde taş olsa çatlardı. Nasıl karşı koyuyosun kızım sen bu adama? Ayrıca Çelik hareketli bir geçmişe sahip olsa da bunları hak etmedi.)

Okyanusun ortasında nasıl bir çare bulacak Çelik?

Sizce gerçekten bu görevde başarılı olabilecekler mi?

Teo ve Roman bu işten kurtulabilecek mi?

Ya da en önemli soruya geelim, bu bir ayın sonunda neler olacak dersiniz?

Bölüm hakkındaki görüşleriniz benim için çok değerli. Aynı zamanda hisleriniz ve tahminleriniz de öyle. Bu yolculuğumda beni yalnız bırakmadığınız, hayal gücümün arkadaşları olduğunuz için sizlere çok teşekkür ederim.

Bölümle ilgili editleriniz, paylaşımlarınızı, Instagram ve Tiktok hesaplarımdan takip ediyor olacağım.

Kendinize çok iyi bakın, gelecek bölümde görüşmek dileğiyle.

13.Bölüm: YAŞAM NEFESİ

Bölüm şarkıları: ooes – права

Mavi – Barış Akarsu

13.Bölüm: YAŞAM NEFESİ

Ruh huzur ister.

Beden toprak ister.

Kaybedeceği hiçbir şeyi olmayanlar kumar oynamak ister.

Kumarsa bedel ister.

Hileli bir kumarda her hamle kaybedişe bir adımdır. Ama bu sefer belki de hile kaybetmek içindir.

Onu meraklı gözlerle izliyordum. O bir sonraki hamlesini asla tahmin edemeyeceğim bir adamdı. Okyanusun ortasındaydık ve bizi yakalamak için buraya yaklaşan bir helikopter vardı ama o çok sakindi.

Hatta bu sakinlikten de öteydi.

Sanki beklediği hamleler karşısında sıraya diziliyordu. Onunlayken bir felaketin ucundayken bile geri dönme ihtimali vardı, onunlayken en imkansız yollar bile kolaydı. İşte o tam olarak böyle bir adamdı. Onu anlatmaya ne kelimeler ne de bir görev yeterdi. Şimdi daha iyi anlıyordum, onun gibi bir adamı anlamaya bir ömür bile yetmezdi.

Teo'nun yanından uzaklaşıp ona bir adım attım. "Şimdi ne yapacağız?"

Elleri hâlâ masaya yashydı. Masaya eğdiği başını hafifçe kaldırdı, üstündeki kazağı bedeninin üstünde kasılırken derin bir nefes aldı ve kara gözleriyle gözlerime baktı.

"Bana öyle bakarsan hiçbir şey yapamam. Gözlerini benden uzak tut Voyna."
Yutkundum, Teo'ya bakmamaya çalıştım. Utanıyordum. Ben bir görevdeydim ve o görevime asla ait olamayacak şeyler söylüyordu bana, Teo da buna şahit oluyordu.

Teo bana doğru bir adım attı ve kulağıma doğru fısıldadı. "Bu herifin kafanın kırık olma ihtimali nedir?" Teo'nun sözlerini duyduğunu biliyordum ama duyduğunu belli eden bir şey yapmadı, sadece Teo'ya aramdaki kısa mesafeye bakarak derin bir nefes aldı ve gözlerini yavaşça üstümüzden ayırdı.

Doğruldu ve bir elini kumaş pantolonun cebine atarak dik duruşunu sergiledi. "Sergei hemen kaptana söyle buzları kırmayı kessin, sağlam buz parçasının önünde dursun ve bir halat ayarlayın," dedi Rusça konuşarak. Rusça kaba bir dildi ama ona yakışıyordu, gerçi ona yakışmayan hiçbir şey görmemiştim ya.

Tövbe tövbe, neler düşünüyordum böyle. Başımı iki yana salladığımda onun bakışlarına yakalandım. Kısık gözleriyle bakarken sanki zihnimden geçen her şeyi duymuş gibi sıcaklarken bakışlarımı kaçırdım.

Okyanusun ortasındaydık, Ruslar peşimizdeydi ve belki de yakalanacaktık, bense bunları düşünmek yerine ona Rusçanın ne kadar yakıştığını düşünüyordum! Bunlar hiç bana göre şeyler değildi. Kendime gelmem gerekiyordu.

Sergei denen adam hızla onun emirlerini yerine getirmek için ayaklanırken Roman bir köşede kendisine hızlı hızlı alkol dolduruyordu. Çelik onun yanına yaklaştı ve bir şişe, bir de kadeh çıkardı. "Sakin ol Roman, abartma her şeyi."

"Abartma mı? Senin yüzünden ülkemden sınır dışı edileceğim amına koyayım!"

"Bağırma sikerim senin belanı çocuğu korkutacaksın," dedi Çelik bir köşede sessizce oturan Cece'den bahsederek.

"Çocuğu mu korkutacağım? Çocuğun şu an nasıl bir kıyametin ortasında olduğundan haberin var mı senin?"

Çelik ofladı. "Sizin bu evhamlarınızdan da sıkıldım açıkçası." Sanırım siz derken bahsettiği diğer kişi bendim. Roman'a arkasını döndü ve bize döndü.

Bir elinde üç kadeh taşıdığını yanımıza yaklaşıncaya fark ettim. Elleri o kadar iriydi ki üç kadehi rahatça avucunun arasına alabilmişti. Hepsine tek tek alkol doldurdu. Birini Teo'ya uzattı.

"Yok eyvallah, ben sadece yıl başında içerim," dedi Teo almayarak ama Çelik kadehi tutmaya devam etti.

"Zevkinden içmeyeceksin, ısıtması için. Ne kadar içersen aşağıda o kadar şükredersin." Aşağıda derken tam olarak nereden bahsediyordu?

Teo onun uzattığı kadehi aldı. Diğer kadehi de bana uzattığında başımı iki yana salladım.

"Vuslat, zaten günlerdir yeterince üşüdün. Bir kez daha hipotermiye eşikine gelmeni istemiyorum." İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama o kadar net bakıyordu ki hiçbir şey söyleyemedim. "Zehir değil, abartma."

Teo birkaç yudum almıştı ve yüzü ekşimişti. Ben de uzattığı kadehi aldım elinden. O merakla beni izlerken kadehi burnuma yaklaştırdığım an öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Nefesini tut öyle iç tek dikişte," dedi ama ağzıma hiç götürmem yoktu.

"Yok bu çok iğrenç bir şey, midem almaz kusarım şuraya bak," İlk önce kendisine bir kadeh doldurdu ve tek dikişte içti. Benim elimdeki kadehe ve yüz ifademe bakıp nefesini sıkıntıyla verdi

Elindeki kadehi ve şişeyi Teo'ya uzattı. "Alır alır." Eli burnuma gitti ve burnumu tek eliyle kapattı. Kadehi tutan elimi tuttu ve ağzıma doğru götürdü. Alkolün keskin tadı ağzımı yaktığı an çekecektim ama o çekmeme izin vermedi, tüm kadehi bitirene kadar zorla yutturmaya çalıştı.

Genzimden kulaklarıma kadar yanarken nefessiz kalmıştım. Kadeh sonunda bittiğinde ağzımdan çıktı ve öğürerek onu göğsünden ittim. "Bu ne be! Ne bu? İspirto mu içirdin lan sen bana? Yandım lan!" Gözlerimden yaş akarken sinirle yaşları sildim.

"Harbiden, bu tam olarak ne? Ben arada içerim de beni de yaktı," dedi Teo merakla.

"Alkol oranı biraz yüksek," dedi ama bakışları bendeyken iyi olup olmadığımı tartıyordu. "Bana öyle kötü kötü bakma Voyna, amacım seni sarhoş edip kötü amellerime alet etmek değil. He onları da isterim ama ayık olmanı tercih ederim, hadi geç kalacağız." Sanki bir cümle önce edepsiz imalar yapmamış gibi bana arkasını döndü ve konteynırın diğer köşesine yürüdü.

Teo'yla birbirimize baktığımızda ikimizin de aklından aynı şeyin geçtiğine yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. 'Nasıl bir manyağın elindeyiz lan biz?' Evet, ben bunu zaten sık sık düşünüyordum.

"Beni de yaktı biliyor musun, harbiden ispirto içmiş gibiyim. Lan biz alışkın da değiliz, sana bi de tek dikişte içirdi, birazdan Rus askerleri burayı bastığında senle zom olmayız inşallah," dedi Teo telaşlı telaşlı ve hızlı konuşarak.

Çelik konteynırın köşesinden bir el çantası çıkardı ve Cece'nin yanına döndü. Cece'nin üstündeki montu çıkardı, çantadan lacivert renkli bir tulum çıkarmıştı. Cece'nin kalın kıyafetlerinin üstüne tulumu giydirdi. Giydirirken bir yandan da ona açıklama yapıyordu. "Birazdan dışarı çıkacağız, çok soğuk olacak. Şimdi birazcık sıcaklayacaksın ama dayan tamam mı? Seni sırtıma alacağım, kollarını boynuma sar ve gözlerini yum. Olur mu Cece?" Cece uslu şekilde başını salladı. "Aferin kızıma." *Aferin kızıma.* Bu laf ağzına çok yakışmıştı. Cece'nin tulumunun fermuarını çekti, tulum vücudunun her tarafını kapatıyordu, kafasındaki kapüşonla birleşiyordu. Çelik fermuarı kafasına kadar çekmişti ve Cece'nin sadece burnun bir kısmıyla gözleri açıkta kalmıştı.

"Tam olarak inmek derken? Nereye ineceğiz?" dedim merakla.

"Okyanusa," dedi Cece'nin yanında diz çöktüğü yerden doğrularak.

"Ne? Ne demek okyanusa?" Doğru mu duyuyordum diye anlamak için yüzüne baktım ama oldukça doğru duymuş gibiydim, o da oldukça ciddi gibiydi.

"Geldiklerinde geminin her yerini arayacaklar. Bizim burada olduğumuza emin olmasalar helikopter göndermezlerdi," dedi bana dönerken. "Burada olduklarımıza asla emin olamazlardı! Tabii arabayı gören olmasaydı." Benzin istasyonunda bizi tanıyan adamı öldürmediği için beni suçluyordu.

"Nasıl yani? Okyanusa nasıl ineceğiz?"

"Ön kısımdaki kırılmamış buzların üstüne çıkacağız, geminin hemen altında duracağız. Bu işin başka çıkış yolu yok."

"Ama, ya buz kırılırsa?"

"O zaman Beyaz Deniz'in tadını çıkarırız," dedi bir de göz kırparak. Kafayı yiyecektim! Bu adamın bu kadar değişik işleri sanki çok normalmiş gibi anlatıp uygulamasından cidden kafayı yiyecektim.

"Ne yapacaktınız ne yapacaktınız?" dedi Teo çatık kaşlarıyla neler olduğunu anlamaya çalışarak.

"İşte görevim bu adam, dağda bir ay geçirsem bu kadar yorulmazdım." Bıkılmış şekilde yüzümü ovuşturdum. "Peki araba? Arabanın olduğu konteynır? Onu bulurlarsa bizim bu gemiye bindiğimizi anlamazlar mı?"

"Hayır, Teo'yu indirdikten sonra arabayı denize attırdım." Kolundaki saate baktı ve bir kemer çıkardı çantadan. Kemerini Cece'nin tulumuna sıkıca sardı. Cece'yi yanındaki koltuğa çıkarttı ve yere diz çöktü. "Bacaklarımı ve kollarımı hafifçe bana sar Cece," dedi İngilizce konuşarak. Cece onun dediğini yaptı ve Çelik kemerin diğer kısmını kendi göğsüne çapraz şekilde geçirdi. Ayağa kalkıp Cece'ye omzunun üstünden baktı. "İyisin değil mi?" Cece başını olumluca salladı.

"Vuslat kontrol eder misin kemerleri?" Bana doğru yürüdü.

"Türkçe konuştuğunda bir halt anlamıyorum ne bok yiyeceğimizi bana da anlat!" dedi Roman Rusça bağırarak.

"Bir kez daha bağırırsan yiyeceğin tek şey Beyaz Deniz'in suyu olur Roman," dedi sakince önümde durarak. Kemerleri kontrol ettim. Önce Cece'ye bağlı kısmı kontrol ederken sonra Çelik'in etrafında döndüm ve elim göğsüne yaslı kemere gitti.

Kemerini tutup çektiğimde Çelik beni izliyordu. Kemerini iki taraftan da kontrol ettim. "Epey sağlam gözüküyor." Ondan hızla uzaklaştım çünkü ona yakinken iyi hissetmiyordum.

Sanırım verdiği o iğrenç içki de etki etmeye başlıyor olacak ki başım hafiften dönmeye başlamıştı. "İyi misin?" dedi hemen bunu fark ederek. Daha ben fark etmedim be adam! "Sarhoş halini görmek için neler verirdim bir bilsen," dedi hafifçe sırıtarak.

Gemi hareket etmeyi durdurdu. "Montlarınızı giyinin," dedi konteynırın kapısına doğru yürürken. Roman köşede son kadehini de içti. Teo da bu sefer şişeden koca bir yudum aldı ve yere bıraktı.

"Bu görevi ilk verdiklerinde Rusya'ya gelip bir adamı alacağız gideceğiz sandık konu nerelere geldi," dedi söylene söylene.

Konu bende nerelere gelmiş bir bilseydi oturup bu haline şükrederdi.

Çelik kapıya ulaştığında bize döndü. "Oyalanmayın, acele edin."

"Sana para için yarım eden aklımı sikeyim ben, tamam mı?" dedi Roman montunun fermuarını çekerken.

Çelik konteynırdan çıktığında biz de peşinden çıktık. Rüzgar kulaklarımı uğuldatırken Çelik'in arkasında durduk. Sergei denen adam koştura koştura yanımıza geliyordu. Yanında birkaç adam daha vardı.

"Helikopterlerin geldiğini görüp bir terslik olduğunu düşündüğünüz için gemiyi durdurdunuz! Onlara böyle söyleyeceksiniz! Tamam mı?" Rusça bağırıyordu. "Ve ne olursa olsun gemiyi çalıştırmayacaksınız. Sizden çalıştırmanızı isterlerse durduğunuz için motorda sıkıntı olduğunu söyleyeceksiniz! Anlaşıldı mı?" Adamlara talimatlar verdikten sonra bize döndü. Yanımızdan geçip geminin kafa kısmına doğru yürümeye başladığında biz de peşine düştük.

"Helikopterler beş dakika içinde burada olacak! Acele edin!" Bize arkasını dönmeden seslendi bu sefer.

"Cidden şu an bunu yapıyor muyuz? Halatla dağ taş tırmanırım ondan değil de bu soğuk dağlarda bile yok. Keşke biraz daha içseydik!" Teo yanımda söylenirken ona hak veriyordum.

Bize içirdiği zıkkım her neyse bir kadehle bile beni mahvetmişti, başım dönüp duruyordu, soğuğu hissediyordum ama henüz beni rahatsız edecek bir raddede değildi.

"Siz onun yanında ne yapıyorsunuz?" Roman'ın Rusça konuşmasıyla Teo'yla aramızdaki konuşma bölündü.

"Görevimizi," dedi Teo da.

"Görev mi? Siz nasıl bir belaya bulaştığınızı farkında mısınız?" dedi memnuniyetsiz şekilde. Bu sırada geminin burnuna ulaşmıştık. "Tanrım bu işin sonunda hâlâ yaşıyor olursam ve de aranmıyor olursam sana söz veriyorum her Pazar kiliseye gidecek ve bir daha günah işlemeyeceğim," dedi Roman kafasını havaya kaldırarak.

"Görüşmeyeli epey çenen düşmüş senin," dedi Çelik ve geminin tam ucunda durdu. Omzunun üstünden Cece'yi kontrol etti. Yanına yaklaştığımızda aşağıdaki manzara başımı döndürdü. Yüksekteydik ama sorun yüksekte olmamız değildi.

Geminin ucu buzulların üstüne oturmuştu. Buzları kırarak ilerlediği için gerimizde kalan ve burnun biraz iç tarafında kalan tüm kısımlardaki buzlar kırılmıştı. Burun kısmında da çatlaklar vardı ama buz epey kalın gözüküyordu. O suyun altının ne kadar derin olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Eğitim sırasında defalarca su korkumla sınanmıştım, sığ sularda yüzmeyi öğrenmiştim ama bu benim için hiç kolay olmamıştı. Ve eğitimler bittiğinden beri sudan uzaktım. Derin sulardan korkma sebebim zaten bu eğitimlerin en başına dayanıyordu. O gün Turgut, Olcay ve Selçuk olmasaydı o eğitimden geçemeyecek ve asla bir asker olamayacaktım. Şimdiyse yıllar sonra yine bu korkumla yüzleşmek zorundaydım.

Çelik halattı tuttu ve koyu gözlerini bana dikti. "Korkma, hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermem. Aşağıda seni bekliyor olacağım." Halata tutunup aşağı doğru inmeye başladığında kalp atışlarım hızlanmıştı.

Hayır, onun sözlerinin beni rahatlatması çok saçmaydı, bu olmamalıydı. *Ama oluyordu...*

Teo merakla onun arkasından baktı. Ellerini tırabzanlara yasladı ve Çelik'in inişini seyretti. "Bu herif örümcek adam gibi bir şey, süper kahramanlara benziyor dediğinde bu kadarını da tahmin etmemiştik. Bizimkiler taşak geçti hatta, Talip buna ayar olmuş zaten sen bunu anlattıkça kuruldu. Sen yokken baya kaynaştık biz. Sen de kaynaşmışsın gerçi birileriyle," dedi Teo hızlı hızlı konuşarak. "Aşağısı iki metreden fazladır adam iki dakikada indi, ciddi söylüyorum bu adam bileğinin içinden ağ falan atacak diye tetikteyim. Sen süper kahraman falan dediğinde Talip dedi ki sikerim süperini bundan olsa olsa kötü örümcek adam olur dedi. Çok haklıymış." Teo çok konuşkandı, normalde sessizliği severdim ama uzun zaman sonra tanıdık bir yüz görmek iyi geldiği için konuşması da iyi geliyordu.

Çelik tamamen indiğinde ben de halata ulaştım, önce bir bacağımı attım geminin dış kısmına. Halata tutundum ve diğer bacağımı da dış kısma attım. Çelik aşağıda durmuş bekliyordu.

"Dikkatli ol," dedi Teo.

"Sen acemi birliğinde ağırlarken ben halatla dağdan dağa geziyordum," dedim ve daha fazla konuşmasına müsaade etmeden halatla aşağı doğru inmeye başladım. İki elimi de halata sıkıca sarmıştım ve ellerimi hafifçe açarak hızla iniyordum.

Aşağı bakmak benim için sorun değildi ama suyun kırılmış kısmını görmemek için aşağı bakmıyordum. En sonunda ayaklarımın yere değdiğini hissettim. Tam ayaklarımı basacağım sırada ayaklarımın ön kısmının boşluğa geldiğini gördüm. Buzulun kırılmış kısmındaydı ve ayağımın altında bir okyanus vardı.

Tam bu sırada tanıdık bir el belime sarıldı, sıkıca sarıldı. Beni hızla kendisine çekti. O aradan kurtulmamı ve buzlu zemine tam basmamı sağladı.

"Utanmasan benden bile hızlı inecektin, hayran kaldım doğrusu," dedi ve belimi sarmayı bırakıp önüme geçti.

Başımı eğip nerede olduğuma baktım. Kalın bir buz tabakasıydı ama bu sadece buzdu! Şu an dipsiz bir okyanustan bizi ayıran tek şey bu buzul parçasıydı.

Ben bunun farkındalığımı yaşarken o tanıdık el bu sefer çeneme gitti ve başımı kaldırdı. "Aşağı bakma, karada olduğumuzu farz et." Başımı olumluca salladım ama eli çenemden öyle hemen düşmedi, hatta epey yavaş düştü. "Epey iyi indin, sıradan bir asker olmadığını biliyordum da bu kadarını bilmiyordum. İnişin sırasında ellerini çok iyi kullandın, nasıl hızlanıp yavaşlayacağımı çok iyi biliyordun. Keşke maharetlerini göstermekte bu kadar nazlı olmasan." Parlayan koyu gözlerinde inişimi ne kadar beğendiğini görebiliyordum.

"Naz falan yapmam ben."

"Sen bana baya baya naz yapıyorsun," dedi tek kaşı havalanırken keyifli şekilde.

"Hayır! Öyle bir şey yapmıyorum." Sırıttı kafasını kesin öyledir diye sallayarak. Siyah kabanını Cece'yi sırtına almadan önce giyinmişti. Cece o tulumun içinde sıcak ve rahat olacak ki başını Çelik'in ensesine yaslamış ve uyur gibiydi. Olan hiçbir şeyin farkında değildi. Sadece küçük, masum bir candı ama şanslıydı. Çelik ona çok iyi bakıyordu. Çelik ona asla bir zarar gelmesine izin vermezdi.

Bu düşünce göğsüme bir ağrı başlattı. Çelik, onun merhametiydi bu ağrının sebebi.

Roman ve Teo'nun sesleriyle indiklerini fark edebildim, Çelik'in etkisinden çıkmaya çalışarak onlara döndüm. "Kafama çıksaydın, bir bekle biz inelim, ne gıcık bir şey bu ya." Teo Rusça konuşurken son cümlesini Türkçe kurmuştu.

Gözümü açıp kapattığımda başımın döndüğünü hissederek kendime gelmeye çalıştım ama gittikçe daha da dönüyor gibiydi.

"Seni bekleseydim yakalanacaktım," dedi Roman da memnuniyetsiz şekilde.

Dördümüz de buzun üstündeydik. Evet, buzun üstündeydik. Dördümüzün ağırlığını ne kadar süre taşıyabilirdi bilmiyordum. Yerdeki buzlara bakarken başım daha da dönmüştü.

"Kırılmaz, yani bizim toplam ağırlığımıza en az on dakika dayanır. Başın mı dönüyor senin?" dedi kısık gözleriyle beni süzerken.

Elim başıma gitti. "Cidden bize ne içirdin?"

"Alkol oranı öldürücü derecede fazla olan bir şeyler ama merak etme sadece bir kadeh sana zarar vermez," dedi sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi.

Üstümde tuhaf bir rahatlık vardı. Gülesim geliyordu, ayrıca bu adam da gözüme gittikçe daha yakışıklı geliyordu. Sarhoş olmak böyle bir şey miydi? Yok, o kadar sarhoş değildim bence ama biraz olabilirdim.

Buzulların üstündeydik, inanılmaz bir soğuk vardı ama dayanılmayacak kadar değildi. Sanırım bu da verdiği alkol sayesindeydi. Ve eminim o kadehi içmeseydim şu an bu buzların üstünde bu kadar sakin şekilde duramazdım.

Çelik kolundaki saatine baktı. "İnmek üzereler." Cümlesinin hemen ardından helikopterlerin çıkardığı sesler duyulmaya başladı. Pervanelerin sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Burada bizi görmeyecekler mi?" dedi Teo merakla.

"Hayır, burun kısmının tam altındayız. Hava pek aydınlık değil. Ayrıca kimse buzların üstünde okyanusta durduğumuzu düşünemez."

"Bi zeki sensin," dedi Teo gıcık olmuş şekilde ama o da hafiften alkolden etkilenmeye başlamış olacak ki konuşması ağırlaşmıştı.

"Rusça konuşun," dedi Roman gergin şekilde. "Türklerle iş yapmak en başta yanlıştı."

"Bana bak sarı düdük, sikerim seni. Düzgün konuş lan!" Teo bağırarak Roman'ın üstüne yürüdüğünde Çelik elini Teo'nun omzuna attı.

"Bağırma, çok hareket de etme yoksa buzlar tahmin ettiğimden önce kırılır."

"Ama Türklere laf etti," dedi Teo savunmaya geçerek.

"Biz de Ruslara ederiz, sakin dur sen. Yukarıda bakarsın onun icabına, zaten hep böyle bir piti bu." Sanırım Teo ve elik'in anlaşılabilecekleri tek bir konu da olsa olmuştı.

"Rusça konuşun," dedi Roman yine.

"Aa sen ne kadar boş konuşuyorsun ya," dediğimde Roman'ın bakışları bana döndü. Türkçe söylemiştim bunu.

"Gördüğüm en güzel Türksün ama Rusça konuş benimle," dedi bakışları benim ve elik'in üstünde gelip giderken. elik'in kaşları çatılırken Roman onun ifadesini izliyordu.

"Benim dışımda başka Türk görmedin çünkü Roman. Ama biraz daha konuşmaya devam edersen göreceğın son şey bir Türk olacak." elik konuşurken çok ciddi ve de gergindi. Ses tonunu öyle bir ayarlıyordu ki kimse o ses tonuyla konuşulan kişi olmak istemezdi.

Roman sırttı, sanki bilerek yapıyor gibiydi.

Helikopter sesi biraz daha yaklaşmıştı. "Gemiye iniyorlar," dedi elik etraftaki sesleri dikkatle dinlerken.

Kafamı havaya kaldırıp gri gökyüzüne baktım. Havada kapkara bulutlar vardı, o kadar çok bulut vardı ki henüz saat çok geç olmamasına rağmen havayı karartmıştı.

"Ben neden buz devri Sid'in kaderini yaşıyorum ki şu an? Yemin ederim kırk yıl düşünsem şöyle bir ortamda olacağımı aklım almazdı," Teo hâlâ şaşkındı.

"Vuslat, gel buraya. Nereye gidiyorsun?" elik'in sözleriyle onlardan uzaklaştığımı fark ettim. Bana ağır adımlarla ulaştı.

Hıçkırdım. Elim ağzımın üstüne gitti, bir kez daha hıçkırdım. elik gülmekle kızmak arasında kalmış gibi bir ifadeyle bana baktı. "Gel buraya," dedi ve eli bana uzandı. Beni belimden tutup kendisine çekti. "Sessiz ol Vuslat," dedi fısıldayarak.

"Ama hıçkırıyorum."

"Sen, cidden sarhoş oldun," dedi gülüşünü bastırmaya çalışarak. Geri geri yürürken beni de kendiyile birlikte yine gemiye yaklaştırıyordu.

Elimi ağzımdan çektim, ellerimi göğsüne yasladım. "Senin yüzünden, hepsi senin yüzünden," dedim gözlerimi kara gözlerinden alamadan.

Şu an bir okyanusun ortasındaydık, buzların üstünde idik ama umurumda olan şey bu değildi. Umurumda olan tek şey onun ne kadar güzel görüldüğüydü. Soğukta kalmaktan sanki beyazlaşmış teni ve hafifçe kızarmış yanakları onun bir insan olduğunu bana bu zamana kadar hissettiren nadir şeylerden biri oldu.

Bir erkeğe göre dolgun dudakları, kıvrık ve uzun kirpikleri, keskin yüz hatları, adem elmasının üstünde başlayıp yüzünün yarısını kaplayan kirli sakalları...

Bir adamın bu kadar güzel olması görülmüş şey değildi. "Ne oldu?" dedi yüzünü bana biraz daha eğip fısıldayarak.

"Sen, sen çok..."

"Ben çok?" dedi gülüşünü bastırmaya çalışarak.

"Güzelsin."

"Keşke her gün seni böyle sarhoş etsem." Beni kendisine o kadar çekmişti ki göğsüm artık onun bedenine yaslıydı. "Ya da boş ver. İyi ki de bana yüz vermeyen, nemrut, soğuk bir kadınsın."

"Neden?" dedim ben de yine onun gibi fısıldayarak.

"Aksi olsaydı değil bir ay bir ömür seni bırakamazdım da o yüzden. Şu an bunu daha net görüyorum."

Mırıldandım, gözlerimi irileştirdim. "Bana hep edepsiz ima yapıyorsun, günah."

Güldü yine, göğsü sarsılırken güzel dudaklarını ıslattı. "Vuslat, bak biraz daha bana böyle güzel bakarsan asıl günah o zaman olacak."

Mırıldandım. "Hmm nasıl olacak?" Bakışlarını üstümden ayırıp derin bir nefes daha aldı. "Merak ediyorum, cidden."

"Cilveli halini çok merak etmiştim, bana hep mahkeme duvarı gibi suratınla bakarken bana ilgiyle baktığında nasıl görüneceğini çok merak etmiştim. Öğrenmiş oldum."

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama onun çok güzel olduğunu biliyordum.

"Siz ne yapıyorsunuz orada?" Roman'ın sesiyle Çelik onlara doğru çekti beni. Teo yere oturmuş, elini suya uzatmıştı.

"Ne yapıyor bu?" dedi Çelik Teo'ya bakarak.

"Anlamadım ki, bir şeyler oldu buna," dedi Roman da.

Çelik elini belinden çekmedi ama göğsümü kendisinden uzaklaştırıp Teo'ya yaklaştı. "Teoman, sana diyorum," dedi ama Teo ona dönmeyince elini omzuna koydu.

Teo buzlu sudan ellerini çıkardı. "Sen hiç köpek balığı mı gördün?"

Çelik ve Roman onun suratına boş boş bakarken ben gülmek için elimi ağzıma bastırdım.

"Hata ettim, bunlara o alkolü vermekle hata ettim," dedi ama Teo'yu omzundan tutarak havaya kaldırdı.

"Ben dünkü kazada o alkol sayesinde sağ çıktım, bizi ele vermedikleri sürece sorun yok," dedi Roman ilk defa sakin şekilde.

Cece, Çelik'in sırtında gözlerini kapatmış mışıl mışıl uyuyordu. Çelik'in sırtının rahat olduğuna emindim.

Üstünde bulunduğumuz buz artık ilk indiğimizdeki kadar tok gözüküyordu, sanki incelmış gibiydi. Çelik sakince Teo'yu denizin dibinden uzaklaştırdı.

"Artık gitmeleri gerek," dedi Çelik bir saate bir de yukarıya bakarak.

Bir süre daha bekledik ama üstünde bulunduğumuz buzdan çatlama sesleri geliyordu. "Hepimiz farklı noktalara ilerleyeceğiz, aynı yerde durmayalım," dedi Çelik hepimize geçeceğimiz yerleri bakışlarıyla işaret ederek. "Hızlı hareket etmeyin, varlığımızdan şüphe etmesinler."

Birbirimizden uzak noktalara geçtik, geminin gölgesi altındaydık görünmemek için.

"Olması gerekenden çok daha uzun kaldılar," dedi Çelik gergince kolundaki saate bakarak.

Üstünde olduğum buzdan kırılma sesleri geliyordu.

Tekrar helikopter sesleri gelmeye başladığında rahatlayarak verdim nefesimi. "Gidiyorlar," dedi Çelik ama o da buzun ne kadar inceldiğinin farkındaydı. "Çok yavaş ilerleyeceğiz halata. Asla hızlı bir adım atmayın." Roman'a döndü. "En ağırları sensin önce sen çık sonra Teo," dedi ama Teo pek kendinde değildi.

Üstünde bulunduğum buzdaki çatırtılar arttı. Onlar benden çok daha ağırdı, onlarınki kırılmıyorsa benim olduğum kısım hiç kırılmamalıydı. Ama ben onlardan farklı bir noktadaydım ve bu nokta geminin oluşturduğu çatlak bir kısma çok yakındı.

Çatırtılar arttı. Bağırdım, "Çelik!" Kara gözleri beni bulurken altımdaki buzun kırılmasından daha çok şaşırdım gördüğüm şeye. Onun gibi bir adamın gözlerinde endişe göreceğimi asla düşünemezdim. Altımdaki buz kayarken koşmaya çalıştım ama ikinci adımı atamadan kendimi buzlu suyun içinde buldum.

Suyun soğukluğu tüm bedenimi derin bir şok dalgasına sokarken yüzmeye çalıştım ama sadece benim olduğum kısım kırılmış olacak ki gittikçe buzun altında kalıyordum.

Yüzmeye çalışırken daha çok, buzun kırılmadığı kısımlara kayıyordum. Yüzeye ulaşmaya çalışıyordum ama yüzey sadece buzdan oluşuyordu. Soğuk su sadece tüm bedenimi dondurmakla kalmamış, ağzımdan içeri dalarak nefesimi kesmişti. Elim buza gitti, buza vururken kırmaya çalıştım.

Gördüğüm son şey Çelik'ti, buzun diğer tarafındaydı, yüzeydeydi. Nefes alamadığım için güçsüzleşirken az önce yumruk şeklinde olan elim öylece havada kaldı.

Buzun kırılan kısmından uzaklaşmıştım.

Nefessizlik ciğerlerimden kulaklarıma kadar derin bir sızı yaratırken gücümü kaybediyordum.

Belki de sona gelmiştim.

Belki de artık aileme kavuşma zamanım gelmişti.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Onun gözleri okyanusa benzediği için güzel değildi, okyanuslar onun gözlerine benzediği için güzellerdi. Ama hiçbir okyanusun güzelliği onun güzelliğini çalamazdı.

Vuslat.

Vuslat Tomris.

Gözlerime korkuyla bakarken daha saatler önce bana korktuğu şeyi söylemişti. *Sular, derin sular.*

Gözlerime korkuyla bakmasıyla kırılan buzların arasında okyanusa düşmesi bir olmuştu. "Vuslat!" Sesim sonsuz boşlukmuş gibi duran buzulların üstünde yankılanırken koştum.

Cece'nin bana bağlı olduğu kemerleri hızla açtım. Onu Roman'ın kucağına bıraktım. "Gittiler Cece'yi hemen yukarı çıkar Roman!"

"Vuslat!" Teo'yu elimle durdurdum. "Buzların kalın olduğu kısma hızla kayıyor!"

Suya atlayacaktım ama debelendiği için düştüğü noktadan çok uzağa kaydığını fark etmemle daha da hızlı koştum. Buzun en kalın olduğu noktaya, gemiden uzağa kaymıştı. En son ona en yakın kısımda durdum. Eğildim.

Buzun diğer tarafında çırpınışını görmek ağzımdan acı bir haykırışın çıkmasına sebep oldu. Buza yumruk atıyordu. Tüm gücümü topladım ve buza bir yumruk geçirdim. O kadar kalındı ki kırılmadı. Bir yumruk daha attım. Yine kırılmadı.

Artık yumruk atmıyordu, gözleri açıktı. Eli buzun arka kısmında sanki bana uzanmaya çalışıyormuş gibi havaya kalkmıştı.

Mavi gözleri bana bakarken yavaşça kapanıyordu.

Hayatımdaki en sıkı yumruğu attım buza. Kırılma sesi buzdan mı yoksa parmaklarımdan mı gelmişti emin değildim ama buz kırıldı. Kırılan kısımlara hızla yumruk atmaya devam ettim. Ciğerlerime derin bir nefes doldurup ağzımın içini bu nefesle şişirdim. Yeterince kırılan kısma kendimi attım.

Buzlu suya girdiğimde onun dibe doğru uzaklaştığını gördüm ve hızla ona yüzdüm. Ciğerleri dayanamayabilirdi. Daha da hızlı yüzdüm. Belki de Tarık'ın ilk mezuniyetini görmek için yüzdüğüm o yüzüşten bile daha hızlı yüzdüm.

Ona ulaştım, bedenini kollarım arasına aldım ve yukarı doğru yüzmeye başladım. Üstümüz buzla kaplıydı, açık kısım arıyordum.

Ben dayanabilirdim ama o dayanamayabilirdi. Gözleri kapanmıştı, buzun açık kısmı bizden uzaktı. Daha da hızlandım, tüm gücümü kullandım açık bir alan aramak için.

Hayır, ciğerleri dayanamayacaktı. Onu biraz daha kendime çektim, bir elimle kulaç atarken diğer elimle belini tutuyordum. Başımı omzuma yasladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp yukarıda tuttuğum nefesi ona vermeye çalıştım. Nefesim tükenince tekrar yüzdüm hızla.

Sonunda açıklığa ulaştığımızda onu kendimle aynı anda yüzeye çıkardım. Derin derin nefes aldım, ona baktım ama o nefes almıyordu. Gözleri kapalıydı. "Vuslat! Vuslat!"

"Bana uzat," dedi Teo telaşla. Vuslat'ı ona doğru uzattığımda Vuslat'ı buzların üstüne çekti. Ben de bir elimi yasladım buza ve bedenimi yukarı attım.

"Nefes almıyor, suni tene-" Teo cümlesini tamamlamadan ben Vuslat'ı tamamen buzların üstüne yatırdım. Heyecanlandığında bir kuşun kalbiymiş gibi hızlı hızlı atan kalbinden şu an hiçbir şey duyamıyordum.

Başımı hafifçe geriye eğdim, çenesini yukarı kaldırdım. Burnunu sıktım.

Derin bir nefes alıp ona eğildim, dudaklarımı dudaklarına yasladım. Ciğerlerimdeki tüm nefesi ona üfledim. Nefesi o kadar kuvvetli üflüyordum ki verdiğim nefes göğsünün şişmesini sağlıyordu. Bir kez daha aynı kuvvetle bir saniye boyunca nefesimi ona verdim. Geri çekildim, ellerimi birbirine geçirdim avuç içlerimle göğsüne bastırdım.

Kalbi atmayı kesmişti. Kalbi atmayı kesmişti.

Göğsüne belli bir ritimle kuvvetli şekilde bası uygularken gözlerim sürekli üstünde geziniyordu ondan bir yaşam belirtisi almak için.

Tam otuz kez göğsüne bası uyguladıktan sonra durdum.

"İşe yaramıyor," dedi Teo korkuyla.

"Yarayacak."

Tekrar burnunu tuttum, dudaklarımı ıslak ve soğuk dudaklarına yasladım. Bir saniye boyunca ona derin bir nefes verdim, geri çekildim. Derin bir nefes aldım. Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım ve derin bir nefes verdim.

"Hadi be güzelim, hadi." Tekrar parmaklarımı birbirine geçirdim. Göğsüne bası uygulamaya başladım. "Uyan Vuslat, uyan da bana gökyüzünü göster." Basılar yanıt vermiyordu. Vuslat uyanmıyordu.

"O daha çok genç," dedi Teo acıyla.

Basıya devam ettim. "Hadi güzelim, daha görevin bitmedi." Tam otuzuncu basıya geldiğimde ağzından sular çıkmaya başladı.

Ben hayatım boyunca hiç bu kadar rahat bir nefes vermedim. Ağzından sular çıktı, öksürmeye başladı.

Buzların üstüne oturdum yorgunca ki ben kolay yorulmazdım. Artık kalbini duyabiliyordum. Onu hafifçe kaldırdım, sırtını göğsüme yasladım. Derin derin soluklandım. Gözlerini açmadan öksürmeye devam etti.

"Geçti, kurtuldun." Islak saçlarımı okşadım, onu göğsüme sakladım. "Yaşıyorsun Vuslat." Başımı eğdim, ona baktım. Boğulmaktan kurtulmuştu ama hipotermiden kurtulamayabilirdi. Öyle soğuk bir sudan çıkmıştık ki ben bile üşüdüğümü hissediyordum.

"Teo, Cece için hazırladığım kemeri getir, gemiye dönüyoruz." Teo hızla arkasını dönüp gemiye doğru yürürken ben de Vuslat'a baktım.

"Yaşıyorsun savaşçı kadın, elbette yaşayacaksın. Sen gördüğüm en güzel savaçısın." Eğildim, saçlarının bitimine, alnıyla birleştiği o ince çizgiye bir öpücük bıraktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sadece yapmak istemiştim.

Kalbimin neden böyle delicesine attığını da bilmiyordum.

Daha fazla üşümemesi için onu kucağıma alıp buzların üstünde doğruldum. Buzların kırılmamış kısımlarından gemiye doğru yürüdüm. Teo'nun getirdiği kemeleri bu sefer onun için kullandım, Vuslat'ı göğsüme bağladım ve halatı kullanarak yukarı tırmandım.

Gemiye ayağımı bastığım an konteynıra doğru koşarken bağıryordum. "Roman! Roman!"

Roman gelip konteynıra girmişti, Cece de yanındaydı, hâlâ üstünde tulumu vardı. "Roman, kalbi atmayı kesti. Suni teneffüs uyguladım, kalbine bası uyguladım. Elli beş saniye kalbi atmadı, duyamadım kalbini. Tam dört dakika otuz dokuz saniye nefessiz kaldı."

Konuşurken bir yandan da konteynırın diğer ucuna hızlı hızlı yürüyordum. "Sence o iyi mi?" Bana boş boş baktığında dayanamadım. "Roman! Senin o saçma tavırlarının hiç sırası değil! Ona bir şey olursa bu gemiyi de seni de patlatırım!" Roman sonunda rahat duruşunu kaybetti ve yanımda getirdiğim ilk yardım çantasını eline aldı.

Vuslatı konteynırın diğer köşesinde duran yatağa yatırdım, yatağın etrafında konteynırdan ayıran bir perde vardı. İçerisi sıcaktı ama az önce yediğimiz soğuk yüzünden ben bile ısınamamıştım. Ben böyleysem o...

"Beynine oksijen gitmediği için net bir şey söyleyemem ama nefes alıyorsa endişelenmemiz gereken başka şeyler var." Çantayı açtı ama çanta pek dolu değildi. Daha çok ilaçlar ve açık yaralar için gerekli malzemeler vardı. Eli Vuslat'ın yüzüne gitti. "Çok soğuk, onu hemen ısıtmamız gerek. Üstünü çıkar, şu kabanı hemen çıkar." Roman'ın dediğini hızla yaptım. Vuslat'ın üzerindeki kabanı çıkardım. Kat kat giyindiği için üstündeki pantolonu ve kazağı da çıkardığımda hâlâ taytla ve ince bir bodyle duruyordu.

"Bunlar da ıslak Çelik, soy onu tamamen, üstünde ıslak hiçbir şey kalmasın, battaniye getir ve ekstra ısıtıcı iste, sıcak havlu da," dedi Roman bir yandan çantadan çıkardığı serumu hazırlarken.

Perdenin diğer tarafına geçtiğimde Teo'nun da geldiğini gördüm. Sergei de bana rapor vermek için kapıdaydı ama Roman'ın istediklerini bağırmamla onları bulmak için hızla yanımdan uzaklaştı.

"Vuslat yaşayacak mı?" dedi Teo kısık sesle.

"Yaşaması için elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözlerim Cece'ye kaydı. Tulumuyla oturmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Cece'nin tulumunu çıkar kız pişik olacak."

Vuslat'ın kıyafetlerinin olduğu valizi ve koltuğun üstündeki kalın battaniyeyi alıp geri Vuslat'ın yanına döndüm. Roman ona damar yolu açmış ve serum takmıştı. "Vücut ısısı çok düşük  elik," dedi Roman sakince. "Isıtsak bile yeterli gelmeyebilir."

"Gelecek."

Roman yataktan kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "şu an onu ısıtmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu tamamen soy."

"Tamam,  ık sen, çok işe yaradın amına koyayım!" Onu omzundan tutup perdeye doğru ittirdim. O diğer tarafa geçince hemen Vuslat'ın yanına eğildim.  st ndeki bodyinin eteğine gitti elim, yukarı doğru çekerken vücudunda bakmamaya çalıştım.

Kafasından tamamen çıkarıp bu sefer taytına uzanırken çok hızlı hareket ediyordum. Taytımı tamamen çıkardım, yine bedenine bakmadım. Kadın bedeni görmeye alışkındım, benim için sıradan bir şeydi ama ona bakmama sebebim bu değildi. Kendinde olsa asla yanımda çıplak durmayacağımı biliyordum, bu yüzden yanlışlıkla bir olsa gözümü çıplak bedenine değdirmiyordum. Bu benim gibi bir adam için çok erdemli ve beklenmedik bir davranıştı. Ama şu an tek düşündüğüm şey onu yaşatmaktı.  st nde sadece çamaşırları kaldığında üstünü örttüm. Bedeni titremeye başlamıştı, bu iyiydi. Titremek vücudun kendi ısısını üretmesini sağlardı.

" stediklerin geldi!" Teo'nun bağırısıyla perdenin diğer tarafına geçtim. Küçük bir ısıtıcı ve bir battaniye daha gelmişti. Teo'dan almak için elimi uzattım ama Teo yüzüme boş boş baktı.

"Sen doktor değilsin, onunla o perdenin arkasında yalnız olamazsın," dedi ve bunu söylerken çok ciddiye.

Elindekileri çekip aldım, vermemeye çalıştığı için elindekilerle birlikte o da bana yaklaştı. Ona eğildim. "Vuslat'a asla istemediği bir şey yapmam, bakmam da."

"Buna nasıl emin olacağım? şu an kendinde değil! Ben de geleceğim." Teoman sınırlarımı çok zorluyordu. Onu ilk kez Vuslat'la kumarhaneye geldiğinde

görmüştüm, o zaman sevgili gibi davranıyordu bir de bu puşla.

"Hayır, gelmeyeceksin. Burada beklemeye devam et. Benim sinirlerimi daha da bozma." Kaşları çatıldı, geri adım atmayacak gibiydi. Yüzüne bir yumruk çakıp geri adım atmasını sağlayabilirdim ama bu Vuslat'ın pek hoşuna gitmezdi. Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Vuslat haftalardır benim yanımda, ona istemediği bir şey yapacak olsam fırsatım çoktu. Onun yaşamasını benim kadar istediğini sanmıyorum asker, geri bas." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden ellerindekileri aldım ve içeri döndüm.

Isıtıcı çok kuvvetli değildi ama yine de açıp Vuslat'ın yanına koydum. Havluları ısıtıcının üstüne koydum ısınmaları için. Yeni gelen battaniyeyi de Vuslat'ın üstüne örttüm.

Durdum, artık ısınmasını beklemekten başka yapabilecek bir şey yoktu. Üstümde hissettiğim ıslaklıkla hâlâ kabanımın bile üstünde olduğunu yeni fark ettim. Valizde benim için de kıyafetler vardı.

Kabanı çıkardım, soyunmaya devam ederken Vuslat baygındı. Üstümü değiştirip kuru kıyafetler giyindim. Bu sürede ısınan havluları ısıtıcının üstünden aldım.

Havlulardan birini alnına diğerlerini de koltuk altlarına yerleştirdim. Üstündeki battaniyeleri kafasına kadar örtmüştüm ama titremesi daha da artmıştı. Roman serumu yatağın başlığına asmıştı.

Yatakta yanına oturdum, kalbim hızla atıyordu. Gözlerimi yumdum.

Sikeyim.

Bu his de neydi böyle?

Küçükken Fikret'in beni Tarık'ı bir daha görmemekle korkutmasıyla benzer hatta daha yoğun bir histi.

Isıtıcı güçlü değildi ve pek işe yaramıyordu, ben bile zar zor ısınmaya başlamışken onu tahmin edemiyordum. Ellerime baktım, buz yanıkları olmuştu, derim buza vurmaktan aşınmıştı. Acıyı yeni hissetmeye başlamıştım.

O da buza vurmuştu, defalarca. Elim battaniyenin altına gitti, kollarını açığa çıkardığımda vücudunda yer yer oluşan buz yanıklarını yeni fark ettim.

Canı epey yamıyor olmalıydı.

Sinirle yerdeki ilaç dolu çantayı karıştırıp bir yanık kremi buldum. Ellerinin yanan kısımlarına sürmeye çalıştım ama canını yakmamak için yavaş hareket ediyordum. Kremi eline yayarken kaşları acıyla çatıldı. Eğilip yanığın üstüne üfledim.

Nefes alıyordu ama nefesleri çok düzensizdi, göğsü yeterince havalanmıyordu. Kremi kollarındaki yanıklara sürüp yataktan kalktım. Perdenin diğer tarafına geçtim, Cece koltukta oturmuş ona aldığım oyuncak ayıya sarılmıştı. Teo endişeyle beklerken Roman köşede sakince oturuyordu.

"Roman, buraya bakman gerek. Nefesleri çok düzensiz, nefes alamıyor gibi."

Roman nefesini sıkıntıyla verdi. "Vücut ısısı normale döndü mü?"

"Hayır, pek değil."

"Uzun süre nefessiz kaldığı için ciğerleri zarar görmüş olabilir, solunum cihazına ihtiyacımız var."

"Solunum cihazımız yok Roman," dedim öfkeme hakim olamayıp bağırırken. Bağırışım Cece'yi ürkütmüştü, sakın kalmalıydım.

"Bak yoksa yapabileceğimiz şeyler sınırlı, şu an hayatta olabilmesi büyük bir şans."

"Aldığı nefes ona yetmiyor, karaya Rusya'ya geri dönelim," dedim ve saate baktım. "On saatlik uzaklıktayız, Rusya'ya dönene kadar dayanabilir mi?"

"Bilmiyorum ama döndüğümüz gibi yakalanırız. Finlandiya'ya kaç saat var?"

"Yirmi saatten fazla, nasıl dayanacak?"

"Ara ara suni teneffüs yapar gibi ona nefesini verebilir misin?" Roman'ın sorusuyla başımı hızla salladım.

"Roman şu kıcıyı kaldır ve Vuslat'la ilgilen!"

Bağırışımla bıkmış şekilde kalktı, karşıma dikildi. "Bak, onun için burada yapılabilecek her şeyi yaptık. Suni teneffüs, kalp mesajı yaparak onu kurtardın. Oksijen alabilmesi ve ısınması için ona yapabileceğim tek şey serum vermek ama

serumun içeriği de bunda çok etkili olmayabilir." Eli alnıma gitti, vücut sıcaklığıma baktığında kaşları çatıldı. "İnanılmaz, sadece dakikalar önce buzun içinde yüzmemiş gibi vücut ısın yükselmiş. Onun yanında uzan, ara ara ona nefesini ver. Başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Var, helikopter çağırıp onu hastaneye gönderelim," dedim elim telefonuma giderken.

"Çelik, bunu yaptığın an yakalanırız."

Onun yaşaması şu an benim yakalanmamdan çok daha önemliydi ama gözlerim Cece'ye kaydı. Koltukta korkuyla oturmuştu, neler olduğunu anlamıyordu. Eğer yakalanırsak o asla evine dönemezdi.

"Başka bir yolu yok mu?" diye sordu Teo da çaresizce, epey sarsılmış gözüküyordu.

"Yapabileceğimiz her şeyi anlattım," dedi Roman ama bu sefer gıcık vermek isteyerek değil gerçekten yardım etmek ister gibiydi. "Ben onu bir kez daha kontrol edeyim." Roman Vuslat'ın yanına giderken Cece'ye yaklaştım.

Oturduğu koltuğun önünde diz çöktüm. "İyi misin Cece?" Bana cevap vermedi. "Korktun mu?" Sessiz kaldı ama bana baktı. "Korkma. Bazen sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum ama o zaman da korkma. Ben sana asla zarar vermem ve sana bir zarar gelmesine de izin vermem. Sana söz veriyorum. İnanıyor musun bana?" Bu sefer başımı olumluca salladı. Nefesimi rahatlamış şekilde verdim. "Ben Vuslat'la ilgileneceğim, sen de o sırada biraz dinlen. Bir şey istersen yanıma gel, tamam mı?" Yine olumluca salladı başını. "Aferin kızım." Saçlarımı okşadım ve kalktım.

Teo şaşkın bakışlarla beni izliyordu. Hayırdır der gibi başımı salladığımda o da aynı şekilde başını salladı. "Boş boş duracağına Cece'yle ilgilen, kızın canı sıkılıyor." Sözlerimle daha da şaşırp gözlerini irileştirdi. "Türkçe konuşuyorum, anlamıyor musun? Bakma bana bön bön."

"Düzgün konuş lan benimle," dedi sinirle ama dediğimi yapmak için de oturduğu köşeden kalktı ve Cece'nin yanına oturdu.

Vuslat'ın yanına gittim, Roman başında durmuş durumunu inceliyordu. "Vücut ısısı çok düşük, ciğerleri de dediğin gibi pek iyi durumda değil. Dediklerimi yap," dedi biten serumu çıkartırken.

O yanımızdan uzaklaşırken perdeyi çektim. Üstümdeki siyah kazağı çıkardım, yarı çıplak şekilde yanına uzandım, battaniyenin altına girdim.

Onu sudan çıkardığımda suni teneffüs yapmak kolaydı, sadece onu kurtarmaya çalışıyordum, şimdi de aynı şekilde onu kurtarmaya çalışıyordum ama durum aynı değildi. Şimdi yatakta yatıyordu ve benim yine onun dudaklarına değmem gerekiyordu. Hayır, hoşuma gitmediğinden değildi, eminim kendinde olsa çok giderdi. Ama kendinde değildi ve kendine geldiğinde ona suni teneffüs yaptığımı öğrense belki de iğrenecekti, midesi bulanacaktı.

Yine de yapmam gerekiyordu, onun yaşaması için. Burnunu bir elimle kapattım, üstüne eğildim. Derin bir nefes aldım. Dudaklarımı, soğuk ama beni yakan dudaklarına bastırdım. Bir saniye boyunca nefesimi üfledim. Geri çekildim, derin bir nefes aldım. Bir kez daha dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Benim hayal ürünüm müydü emin değildim ama sanki beni öpermiş gibi hareketlenmişti dudakları. Nefesimi verip hemen geri çekildim. Nefes nefese şekilde kendimi yatağa attım. Sikeyim. İyi değildim, hem de hiç.

Sıcaklamaya, hatta terlemeye başlamıştım.

En kısa zamanda kendine gelmesi gerekiyordu yoksa ben kendimi kaybedecektim.

Başımı yastığa yasladım, gözlerimi yüzüne çevirdim. Ona verdiğim nefes iyi gelmiş olacak ki şimdi göğsü şişip iniyordu. Onun yüzünü daha rahat izlemek için ona doğru döndüm, kolumu başımın altına aldım. Mavi gözleri çok güzeldi ama o gözlerini kapattığında da çok güzeldi. Yine de gözlerini kapalı görmek hoş değildi.

Öyle çok hayat dolu, neşeli bir kadın değildi. Hatta gördüğüm en suratsız insan olabilirdi. Hiç gülmüyordu, belki yanımda olmaktan hiç keyif almadığı içindi.

Saatler geçerken ara ara yine nefesimi ona vermiştim, benim vücut sıcaklığım da iyi gelmiş olacak ki sonunda vücut ısısı yükselmeye başlamıştı.

"Turgut..." Sesini duymamla yine ona döndüm. Gözleri kapalıydı, sesi çok kısık çıkıyordu. Hatta o kadar kısıktı ki bu kadar iyi duymuyor olsam ne dediğini anlayamazdım. "Selçuk..." Bu isimleri onu araştırdığımda görmüştüm. "Olca..." Üçünün de ismini acıyla söylüyordu. Şu dağda kaybettiği çok yakın arkadaşlarıydı. O adamlara epey değer vermiş olmalıydı. Onun gibi bir kadın tarafından sevilme güzel bir his olmalıydı. Görevleri için şehit düşmüş olsalar da bence yine de şanslı adamlardı. "Baba..."

Acaba kabus mu görüyordu?

"Vuslat, uyan artık," dediğimde sesime bir tepki vereceğini düşünmemiştim ama gözleri hafifçe aralanıyordu. Ona biraz daha yaklaştım. "Vuslat."

"B-ben," dedi ama konuşamıyordu. "Boğazım, çok acıyor," dedi fısıldayarak.

"Çok fazla su yuttun, göğsün de ağrıyor olmalı," dedim ama dediklerimi algılayabiliyor muydu bilmiyordum.

Sonunda gözlerini aralamayı başardı, mavi gözleri ilk beni gördü. Sorgulayacak, kızacak sandım ama o sakince durmaya devam etti. Bu da onun ne kadar kötü bir halde olduğunu gösteriyordu.

"Babam, babam gelmişti," dedi fısıldayarak.

"Baban biraz daha bekleyebilir mi? Seninle henüz yeni tanıştık," dedim ama gözleri açılıp kapanıyordu.

"Turgut, Selçuk, Olcay da vardı," dedi yine fısıltıyla.

"Onlar da beklesin lütfen. Canın çok yanıyor olmalı, yanıyor mu?" Cevap vermedi.

"Boğazım," dedi sadece ve gözleri yine kapanmaya yüz tuttu.

"Özür dilerim, suya düşmeni engellemeliydim, affet beni savaşçı kadın," dedim ama o duymadı.

En azından artık kendisine geliyordu. İyiydi, daha iyi olacaktı. O bu görev boyunca, benim yanımda olduğu süre boyunca yaşayacaktı, ona da Cece'ye de bir şey olmasına izin vermeyecektim.

Okyanusun ortasında olduğumuz için sinyaller arada kesiliyordu ama arada zayıf da olsa geliyordu. Telefonum suya girmiş ama bozulmamıştı, Vuslat'ın telefonu bozulmuş olabilirdi. Onun telefonunu da kendi telefonumu da çıkarmıştım. Telefonuma gelen bildirim sesiyle Vuslat'ın üstünden ayırdım gözlerimi.

Mesaj gelmişti, kardeşimden. Hatta bir tane değil bir sürü gelmişti.

Hayatta mısın?

Neden saatlerdir sana ulaşamıyorum?

Öldün mü?

İyi, öl. Senin mirasa konarım.

Cidden, hiç bu kadar uzun süre beni cevapsız bırakmazdın.

Ayıp ediyorsun bak.

Yataktan doğruldum, Vuslat artık ısınmıştı. Kazağımı üstüme geçirdim ve yanından istemesem de kalktım. Tarık'ın mesajlarını tekrar tekrar okurken sırtışıma engelleyemedim.

Mesajına cevap verecektim ama sinyal yine gitti. Tarık bir süre daha beni merak edebilirdi. Belki beni sevmeye başlardı bu merakla.

Vuslat'ın yanıklarına tekrar krem sürsem iyi olacaktı, uyanana kadar acısının geçmesini istiyordum.

VUSLAT TOMRİS

Tüm bedenimde bir ağrı vardı, bu ağrının yanında bir de yer yer şiddetli acılar vardı. Ellerimin kenarlarında, ciğerlerimde, başımda...

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım o kadar ağrıdı ki yutkunamadım. Gözlerimi açtığımdaysa gördüğüm ilk şey Azrail'in Kılıcı'nın dipsiz kara gözleri oldu.

"Günaydın, sonunda kendine geldin," dedi ayağa kalkarak. "Temiz ve kuru kıyafetlerini başının ucuna koydum. Kendini iyi hissedince kalkmaya çalış, yolumuz az kaldı."

Onu duyuyordum ama tam olarak algılayamıyordum. Yattığım yerden doğruldum, bir yataktaydım. Üstümde kat kat battaniye vardı ve üstümde sadece iç çamaşırlarım vardı. Battaniyeyi hemen göğsümün üstüne doğru çektim.

"Ben... Ne oldu? En son düşmüştüm." Buzların altında kaldığım kısmı hatırlıyordum, ne kadar nefessiz kaldığımı da. Hatta o kadar iyi hatırlıyordum ki o boğulma hissini tekrar yaşadım.

"Evet, boğulmak üzereydin ama yetiştim. Kollarında buz yanıkları var, krem sürdüm bol bol ama ağrırsa söyle."

"Beni sen mi soydun?" dedim utançla.

"Ölmek üzereydin Vuslat ve merak ettiğin şey bu mu? Evet, seni ben soydum." Ona kızmak için dudaklarımı aralamıştım ki konuşmaya devam etti. "Seni hayatta tutmak yeterince zordu Vuslat. Vücuduna bakmadım bile. Önce bir kendine gel, hayret bir şeysin." Gergince karşımdaki perdeyi araladı ve gözden kaybolmadan önce perdeyi kapattı.

Vücudumda inanılmaz bir ağrı vardı. Zorlukla yataktan kalktım, göğsümdeki sızı arttı. Üstümdeki çamaşırlar kurumuştu ama Çelik yatağın başına kıyafetlerin arasına temiz çamaşırlar da koymuştu. Bu adamla gereğinden fazla samimiydik ve bu durum hoşuma gitmiyordu.

İç çamaşırlarını da çıkardım, temiz ve kuru kıyafetleri giyindim. Kalın bir tayt, boğazlı beyaz örgü bir kazak vardı. Çoraplara kadar her şeyi düşünmüştü. Ayakkabı aradı gözlerim ama ısıtıcının kenarında duran ayakkabılar ıslak duruyordu.

Üstümü giyindikten sonra perdeyi açtım. Konteynırın içindeydik. Teo bir köşede oturmuş Cece'yle ilgileniyordu. Roman tekli koltukta oturmuş karşıdaki boşluğu izliyordu. Çelik'se kendisine alkol dolduruyordu.

"Vuslat! Çok şükür!" Teo beni görür görmez oturduğu yerden kalktı. Bana hızlıca ulaşip boynuma atıldı. "Öleceksin diye ödüm koptu, vallahi gidiciydin, direkt döndün." Sarılışına karşılık verirken Azrail'in Kılıcı'nın keskin bakışlarını üstümde hissediyordum. "İyisin değil mi?" dedi Teo benden uzaklaşırken.

Başımı olumluca salladım. "İyiyim, tam olarak ne oldu?"

"Ne olmadı ki, çok fantastik şeyler yaşadık. Gel buraya, anlatacağım," dedi beni bileğimden tutup konteynırın bir köşesine çekerken. Bu köşede ısıtıcı vardı ve ısıtıcının da önünde iki minder vardı. Minderlere oturduk. Vücudum sıcak istese de ellerimdeki yanıklar sığağa yaklaşıncaya sızlamıştı.

"En son suya düştüğümü hatırlıyorum," dedim ve kısa bir an durakladım. Suyu düşmeden öncesini de hatırlıyordum. Alkolün verdiği etkiyle Çelik'e söylediğim şeyleri! Utançla nefesimi verdim, rezil olmuştuk iyi mi?

İlk defa alkol kullanmıştım, çok içmesem bile adama yürümüşüm demek sarhoş olsam adama neler yapacaktım! Tövbe tövbe!

"Senin olduğun buz kırıldı biz peşinden koştuk ama çok hızla buzların olduğu kısma kaydın. Çelik buzları eliyle kırdı. Böyle üç tane yumruk attı buza, koca geminin zorla kırdığı buz kısmını eliyle kırdı herif. Sonra daldı peşinden ama o sürede sen baya suda kaldın. Neyse seni çıkardı buzların üstüne attı ama senin nefes gitmiş, kalbin falan durmuş öyle düşün. Ben seni görür görmez suni teneffüs yapmak için eğildim ama Çelik benden erken davrandı. İlk yardım konusunda baya bilgili."

"Ne? Ne anlamadım?" Fısıldadım. "Bana suni teneffüs mü yaptı?"

"Evet, kaç kez, kalp masajı da yaptı. Epey uğraştı da ondan sonra çıkardın içindeki suyu, nefes almaya başladın. Sonra seni kemerle kendine sarıp buraya çıkardı. Buzlu suyun içinde çok kaldığın için hipotermi geçiriyordun ama senin için epey uğraştı." Teo da benim gibi fısıldayarak konuşuyordu.

Teo'nun sözleriyle omzumdan geriye doğru baktım, Çelik yemek masasında oturmuş alkolünü yavaş yavaş yudumluyordu. Bizi duyuyor mu duymuyor mu emin değildim ama bakışlarımı görünce o da kafasını bana çevirdi.

Önüme döndüm. "Yani bana bildiğin suni teneffüs yaptı, ağzıyla?"

"Neresiyle yapsın adam?" dedi Teo dayanamayarak.

"Neden ona bıraktın? Sen yapsaydın."

"Fark eder mi? Ölmek üzereydin, ayrıca dudaklarım güzeldir ama sen de yürüme şimdi bana asker arkadaşısın benim." Gülerek söylediği şeylerle omzuna vurdum. Doğru söylüyordu gerçi, ne fark ederdi ki?

Ama onun dudaklarını kendi dudaklarımda düşünmek tüm dengemi altüst ediyordu, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

"Boş boş konuşma Teo, sonra ne oldu?"

"İşte seni ısıtmaya çalıştı, neredeyse yirmi saattir bilinçsizsin. İyi misin?" Başımı belli belirsiz salladım çünkü iyi olup olmadığımı ben de bilmiyordum.

Teo'yla aramızda sessizlik oluştuğunda Teo dayanamayarak bana doğru eğildi ve bu sefer daha kısık sesle fısıldadı. "Vuslat, senin bu adamla aranda ne dönüyor?"

"Hiç," Yutkundum. "Hiçbir şey dönmüyor."

"Vuslat, gözlerimle gördüm. Bak biz bu adam hissiz, mutant falan diye peşindeyiz değil mi? Ama seni kurtarmaya çalışırken hiç de öyle gözüküyordu. Senin için korktu, seni yaşatmak için her şeyi yaptı, delirmiş gibiydi. Bak mesela biz tanışıyoruz, ben de senin yaşaman için her şeyi yapardım ama onun gibi yapamazdım sanırım. Anlıyor musun ne demek istediğimi?"

"Anlamıyorum, o değişik biri. Görev boyunca yaşayacağıma dair bana söz verdi. Ondandır."

"Vuslat," dedi Teo hayretler içinde. "Seni nasıl kurtarmaya çalıştı biliyor musun?"

"Nasıl?" dedim merakla. Onu beni canla başla kurtarmaya çalışması beni daha da heyecanlandırmamalıydı.

"Hayatındaki en önemli insanı kurtarmaya çalışıyormuş gibi, sen yaşayamazsan o da yaşayamazmış gibi. Aranızda bir bağ olduğu belli ama merak ediyorum bu tek taraflı bir bağ mı?"

Omzumun üstünden Çelik'e baktım yine. Kadehini yudumluyordu, bana bakmıyordu. Gürültülü ortamlarda çok iyi duyamadığımı söylemişti, dışarıdan çok fazla motor sesi geliyordu, bizi duyabileceğini sanmıyordum.

"Bağ falan yok, o değişik bir adam, size söylemiştim. Ona iyi biri diyemem ama kötü de diyemiyorum. Onun gibi bir adamın bana bağlanması normal geliyor mu sana?"

"Vuslat, ben onu sormuyorum ki sana, onu yeterince net görüyorum. Ben seni soruyorum. Bak eğer bir şey hissediyorsan bu göreve devam edemezsin, doğru olmaz. Sadece son otuz saatte bile başına gelmeyen kalmadı, Finlandiya'ya ulaştığımızda benimle birlikte dön, siktir et görevi. Böyle görev mi olur? Bu dağdakileri indirmek gibi değil, çok daha zor."

"Hayır, onun gibi bir adama bir şey hissetmem imkansız. Sadece görevimi yapıyorum. Korkunç ve insan dışı ama beni kurtardığı için ona minnettarım. Hepsi bu kadar," dedim ama doğru mu söylüyordum? Yoksa böyle olmalı diye düşündüğüm için mi bunları söylüyordum? Bilmiyordum.

Rahatlamış şekilde nefesini verdi. "Denek ve asker aşkı hiç çekilmezdi. Çok şükür," dedi ama yine de şüpheyle bana bakıyordu. "Bizimkilerle iddiaya girdik

biz."

"Ne? Ne iddiasına?"

"Hasan dedi ki bu adam çok yakışıklı, etkileyici, cazibeli falan acaba dedi Vuslat'ın gönlü kayar mı dedi? Zeliha kesin kayar dedi. Talip asla olmaz öyle bir şey boş konuşmayın dedi, Eren biraz arada kaldı, Yasemin de arada kaldı. Ben dedim ki imkanı yok. Biz öyle bir iddiaya girmiş bulunduk ama tam tersi oldu adam senin cazibene kapılmış, iddia bize girdi yani."

"Kimsenin kimseye kapıldığı yok! Ben bunca beladayken siz oturduğunuz yerde hakkımda iddiaya mı giriyordunuz?"

"Ne yapsaydık Vuslat? Seni uzaktan izliyorduk sonuçta. Geçen Hasan çok güldürdü beni. Seni televizyonda kırmızı bültenle arandığını gören ilk kişi o oldu aramızda. Sen olduğunu anlamamış diyor ki bunların da teröristleri böyle oluyormuş demek ki diyor, şu lavuklara bak ellerine almışlar keleşleri sokakta geziyorlar hepsini şişten geçireceksin diyor," Teo hem konuşuyor hem de çok komik bir şey söylüyormuş gibi gülüyordu. "Sonra dedim ki dur sövme bu bizim asker Vuslat..." Teo gülerken ona boş suratımla bakmaya devam ettim. "Gül diye boş yapıyorum be, ne suratsızsın."

Gülmeye başladım, kahkaha attım. Gülüşüm boş konteynırı inletirken Çelik'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Hayır, keyiften gülmüyordum, sinirlerim çok bozulmuştu. Gözümden yaş gelene kadar gülmeye devam ettim.

Durabildiğimde ona baktım, kara gözlerini kısmış bana bakıyordu. Beni öpmemişti, sadece suni teneffüs yapmıştı, bunu sadece hayatımı kurtarmak için yapmıştı.

"Toparlanmaya başlayın, varmak üzereyiz," dedi tok sesiyle otoriter şekilde. Cece'yi hazırlamak için Cece'ye yaklaştı.

"Bu kız bu adamın olabilir mi?" dedi Teo merakla.

"Onun çocuğu olamazmış, asla," dediğimde başını olumluca salladı.

"Biliyorum ama, öz babası olsa bu kadar ilgilenirdi. Şaşıyorum sadece. O hiç eğitimde gördüğümüz gibi bir adam değil, çok daha farklı." Teo da benim yaşadığım afallama sürecini yaşıyordu ama ben artık alışmaya başlamıştım.

Teo'yla oturduğumuz minderlerden kalktık, siyah çoraplarımla gezerken ayakkabıyı giyinmeye gidecektim ki Çelik bana döndü. Gözleriyle koltukların yanını işaret etti, botlar vardı. Bir şeyi düşünmese şaşardım zaten.

Botları ayağıma geçirdim. "Göğsün ağrıyor mu?" Roman'ın sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım. "Dayanılmayacak kadar çok mu?"

"Hayır, sadece sızı var."

"Bu normal. Çelik ara ara sana nefes vermeseydi oksijen seviyen daha da düşecekti," dedi Roman da ayaklanıp montunu giyinirken. *Çelik ara ara sana nefes vermeseydi...*

Burada bir cihaz olduğunu sanmıyordum, bana sürekli suni teneffüs mü yapmıştı? Ama ben hiçbir şey hatırlamıyordum.

Kendin gel Vuslat, hatırlasan ne olacak? Niye hatırlamak istiyorsun?

Dilim damağım kurumuştı.

Çelik Cece'nin montunu giydirdi, Cece'nin saçları örülüydü. O mu örmüştü acaba?

"Şimdi sen V'nin arkadaşı oluyorsun değil mi?" dedi Teo merakla Çelik'e bakarken. "Şimdi ne yapıyor acaba kurban olduğum?"

"Onun yaşadığını nereden çıkardın?" dedi Çelik sert şekilde.

"Koskoca V'den bahsediyoruz, bir patlamada kendini bitireceğini sanmam. V'yi tanıyorum bir kere ben, kadın alev ateş." Teo derin bir iç çekti. "Nasıl biri? Anlatsana biraz, ineceğiz gideceğim zaten. Kaç saattir sormamak için kendimi tuttum ama dayanamıyorum, anlat."

Çelik onun suratına boş boş baktı.

"Nasıl kokuyor?" dedi Teo merakla.

Çelik ona sinirli bir bakış atıp Cece'nin elini tutarak masaya yürüttü. Az önce Cece'nin oturduğu koltuğun altını kaldırdı, burada silahlar vardı. Hepimize silah uzattı.

"Karaya indiğimizde ikiniz merkeze gideceksiniz, uçakla Rusya'ya döneceksiniz. Biz de yolumuza devam edeceğiz, komutanına söyle bir kez daha Vuslat'ı almaya sizlerden birini gönderirse tüm anlaşmayı iptal ederim. Vuslat'ı da bir daha asla göremezsiniz. Anladınız mı?"

"Vuslat istediği an bu görevi bırakabilir, sana esir olarak göndermedik!"

"Hayır, tam olarak esir olarak gönderdiniz. Ona göre davranın," dedi sert şekilde. Bana çevirdi bakışlarını. "Çorba hazırlattım, onu iç inene kadar. Sergei!" Dışarı doğru bağırmasıyla Sergei sanki bunu bekliyormuş gibi çorba kaseleriyle içeri girdi. Çelik Cece'nin yanına oturdu, ona kendi elleriyle çorba içirmeye başladı.

Ben de karşısına oturdum, Teo da yanıma oturdu.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsunuz? Biliyor musun sen?" dedi Çelik Cece'ye çorba içirirken sorusu Teo'yaydı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Vuslat benimleyken hakkımda konuşmuyor musunuz? Nasıl bilmiyorsun?"

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Teo merakla.

"Pek yok ama sadece Türkiye'ye gelmeyi kabul ediyorum, beni başka bir ülkeye satarsanız kötü olur. Komutanına bunu söyle."

Teo'yla baktık, ikimiz de şaşırmiştık, bunun olacağını asla düşünmemiştik.

"Öyle bir şey olacağını sanmam, öyle olsa senin için bu kadar çabalamazdık," dedi Teo net şekilde.

"Sen komutanına ilet yine de," dedi Çelik Cece'ye çorbayı uzatmadan önce kendi dudaklarına götürüp hafifçe üflerken.

Cece bir kaşık daha aldı ve doymuş olacak ki bir daha uzatınca başını iki yana salladı. Çelik masadaki peçeteyle onun ağzını sildi. Onları izlerken ben de ağır ağır çorbamı içtim.

Gemi durdu. Çok şükür artık karaya ayak basacaktık.

Hepimiz ayaklandık, Çelik Cece'yi kucağına aldı. "Vuslat, sen bunu al," dedi Çelik bana büyük bir kaban uzatırken. Bu onun kabanydı, benimki henüz kurumamış olmalıydı.

Kabanı elinden alıp giyindim. Konteynırdan çıktık, karşımızda Finlandiya vardı. Roman ve Teo arkadan gelirken Çelik'in yanında durdum. Üstünde bir kaban bile yoktu, sadece siyah kazağı vardı.

"Sıradaki durağımız neresi?" dedim merakla.

Kafasını ağırca bana çevirdi, Cece'yi başından tutmuş göğsüne yaslamıştı. Kara gözleri yüzümü dikkatle inceledi. En son bakışlar dudaklarıma kaydı ama bu sadece saniyelik bir bakış olurken gözlerini gözlerime dikti.

"Sıradaki durağımız yok, senin son durağın burası. Görevin bitti Vuslat. Teo'yla birlikte döneceksin. Bu korkunç adama daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayacaksın, daha fazla hayatınla kumar oynamayacaksın. Bitti Vuslat, özgürsün."

İstediğim özgürlük değildi, görevimdi, yani öyle olmalıydı.

Ama kalbimdeki sızı artarken bu ne görev ne de hürriyet içindi. Kara bir çift göz içindi.

O bir çift gözse kıyametimin bedeliydi.

Selamlaar! Nasılsınız aşklarım? Umarım iyisinizdir. İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle karşınızdayım. Umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Vuslat ve Çelik arasındaki her sahne bana o kadar keyif veriyor ki bunu sizlere kelimelerle anlatmam mümkün değil sanırım.

Buzun altındaki sahneleri nasıl buldunuz ya da Çelik'in Vuslat'ı kurtarmaya çalıştığı sahneleri mi demeliyim?

Sizce Çelik neden Vuslat'ın görevinin bittiğini söyledi?

Gelecek bölümlerde neler olacak dersiniz?

Bölümle ilgili paylaşımlarınızı, hikayelerinizi, reelslerinizi, Tiktok videolarınızı ve elbette satır arası yorumlarınızı ilgiyle izliyor/okuyor olacağım. Kendinize çok iyi bakın, gelecek bölümde görüşmek üzere.

Instagram: cerennmelek / isyandaaskoffical

Tiktok: cerennmeleek / #isyandaaşk

14.Bölüm: İMKANSIZ HAYALLER VE ACI İHTMALLER

Prvrln - не хочу тебе звонить

Fırtınam – Hayko Cepkin

By the way – NASTEISHA, INSOMNIA

14.BÖLÜM: İMKANSIZ HAYALLER VE ACI İHTİMALLER

Hayaller filizlenirse topraklara, filizler büyür de ağaç olursa...

Bir hayalin ağacı nasıl olur? Dalları mutluluk, yaprakları gelecek, gövdesi umut mu olur?

Bu topraklar o kadar kurak ki hayaller bile sonbahar olur.

Küçük çocuk camın önünde oturup dışarıyı seyrederken vücudunda hissettiği ağrıları görmezden gelmeye çalışıyordu. Çenesini eline yaslamış ve hayal kuruyordu. Hayalinde yanında kardeşi de var, çok mutlular. Ne Fikret var ne Kaptan. Büyümüşler, birlikte yaşıyorlar, Çelik kardeşini yanına almış ve kardeşi de onu anlamış sonra da çok sevmiş.

Çelik bu düşünceyle daha da gülümsedi. Bu kötü yerde sadece hayalleriyle hayatta kalabiliyordu. Oysaki ona hayal etmek bile yasaktı.

"Ne yapıyorsun?" Kaptan yanına oturduğunda Çelik doğruldu oturduğu yerden.

"Hiç, hiçbir şey."

"Çelik, bunları sana acı vermek için yapmıyoruz, bize öyle düşmanca bakma," dedi Kaptan ama Çelik ona öyle bakmaya devam etti.

"Ne için yapıyorsunuz o zaman?"

"Mecbur olduğumuz için, bunu sana biz yapmadık, senin genetiğinle oynayanlar yaptılar. Dışarı bak, herkes ne kadar da normal, her şey ne kadar da sıradan. Sen onların hepsinin dışındasın, hepsinden üstünsün." Çelik Kaptan'ın buraya gelmesini

seviyordu, Kaptan'ı sevdiğinden değildi ama sürekli Fikret'in yüzünü görmekten çok bunalmıştı.

"Ben üstün olmak istemiyorum, ben kardeşimin yanında olmak istiyorum."

"Ama olamazsın, sen onun gibi değilsin." Çelik bunları duymaktan çok sıkılmıştı. "Çok hayal kuruyorsun evlat, hayaller sana güç verir ama gerçekleşmezse sadece hezimet getirir."

"Hayallerimde kardeşim benimle," dedi Çelik Kaptan'ın gözlerinin içine derince bakarken. Kaptan bu hayatta sadece iki kişiden utanıyordu yaptıkları için ve bunun azabını ömrü boyunca çekeceğini biliyordu.

"Tarık senin gibi değil, o çok eğlenceli bir çocuk." Çelik, Kaptan'ı heyecanla dinledi. Zaten ne zaman Kaptan Tarık'tan bahsetse hemen susup dikkatle dinlerdi kardeşiyle ilgili fazladan bir şey bile olsa öğrenmek için.

"Bir gün kardeşinle kavuşacaksınız ama o senin kadar seni sevmeyecek, senin kadar seni benimsemeyecek. Belki de nefret edecek." Çelik'in omuzları düştü.

Bakışlarını kaçırdı Kaptan'dan.

"Fikret onun benden öğreneceğini, hatta midesini bulandıracağımı, onun masumiyeti yanında canavar gibi kalacağımı söyledi. Yalan söylüyorsunuz, kardeşim beni çok sevecek."

"İlk başta zorlanır ama bir gün kabullenir," dedi Kaptan hissettiği ağırlıkla gözlerini kapatarak.

"Bir gün ne zaman gelir Kaptan?"

"Hezimete uğradığın o gün."

Çelik sessiz kaldı, Kaptan'ın yanından uzaklaştı. Hayal etmeye devam edecekti çünkü hayallerinde Tarık'la çok mutluydu ve sonsuza kadar öyle kalacaklardı.

VUSLAT TOMRİS

Bu görevi acılarımdan kurtulmak için, düşünmeye vaktim kalmaması için kabul etmişim. Ama görev beni çok farklı noktalara sürüklemişti, bu görevi kabul ederken denek bir adamın yanında tek başıma olacağımı, onunla ülke ülke gezeceğimi ya da onunla bir ay geçirmek zorunda olduğumu bilmiyordum.

Öğrendiğimde de benim için bir şey değişmemişti, görevim neyi gerektiriyorsa onu yapardım ama bir aydan fazladır onun yanıdaydım.

Görevim onu keşfetmekti, onu tanımaktı ama sanırım ben onu gereğinden fazla tanımaya başlamıştım.

Görevin bitti demişti, beni artık yanında istemiyordu. Gitmemi istiyordu. Peki ben? Ben ne istiyordum? En başından beri onun yanında olmaktan rahatsızdım, peki öyleyse neden şimdi gidebileceğimi söylediğinde daha çok rahatsız olmuştum?

"Bu senin karar verebileceğin bir şey değil! Ben senin emirler vereceğin, yönetebileceğin bir insan değilim. Ben sadece üstlerimden emir alırım, senden değil."

Derin bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı. Bilincim yerinde değilken defalarca o dudaklarıyla bana dokunduğunu hatırlamamaya çalışıyordum ama aklımdan çıkmıyordu. Buz gibi havada bile sıcaklarken bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha anladım. Hayır, bu sefer tehlikesinin sebebi mükemmel bir denek olması, insan üstü güçlere sahip olması da değildi, gerçeğin çok ötesinde bir güzelliğe sahip olmasıydı. Kötü insanlar güzel olamazdı, güzel olsa bile artık güzel gelmezdi göze ama bu adam her geçen gün daha da güzelleşiyordu, bu beni afallatıyordu. Bu beni gafil avlıyordu.

Çünkü itiraf etmem gereken bir şey vardı; o benim bu göreve başlarken düşündüğüm gibi bir adam olmaktan çok daha ötedeydi.

"Neden? Zaten bunu istemiyor musun? Gitmek istemiyor musun?" Ses tonu sakindi, kirli sakalları biraz daha uzamıştı. Yorgun ve bitik halde olmamıza rağmen o sanki benim yaşadıklarımı kendi yaşamamış gibi dinç ve dinamikti.

"Önemli olan benim isteklerim değil, görevim."

Başını hafifçe salladı. "Görevin," bunu fısıldarcasına söylemişti. "Görevin de istersen gidebileceğini sana iki kez söyledi. Yani görevine ters düşen bir şey yok, Cece'yi güvene aldıktan sonra gelip teslim olacağım. Onlara senin sayende teslim olduğumu söyleyeceğim, yani sen gerçek bir kahraman olacaksın halkın gözünde, canavarı yakalayan o kahraman."

Canavarlar onun gibi davranmazdı, Azrail'in Kılıcı canı, güçlü, bir sürü şey olabilirdi ama bir canavar olmaktan çok ötedeydi.

Başımı dikleştirdim ve inatçı tavrımı devam ettirdim. "Hayır, gitmeyeceğim."

"Sana seçim şansı sunduğumu hatırlamıyorum." Soğuk rüzgar arttığında Cece'nin kafasını tuttu ve göğsüne yasladı soğuktan korumak için.

"Sen kiralık katil olduğun için iş ciddiyeti nedir bilmiyorsun herhalde, alışmışsın her şeyi istediğin gibi planlamaya, yok öyle dünya, bir ayı doldurmadan hiçbir yere gitmeyeceğim, istersen beni kov istersen benden kaç. Henüz beni tanımiyorsun, ben senin aksine iş etiğine sahibim." Beni dikkatle dinledi, gerçi o beni hep dikkatle dinliyordu.

"Sana bu görevde ölmeyeceğine dair bir söz verdim. Ve ben tutamayacağım hiçbir söz vermem, ikimiz de gördük ki bu işten sağ çıkmak çok zor. Eğitimlisin, zekisin, ben de seni kurtarmak için her şeyi yaparım ama sen benim kadar dayanıklı değilsin, benden daha kolay ölürsün. Erdemli bir adam değilim, pek söz vermem ama bir söz verdiysem de onu tutmadan ölmem." Ölmenden mi endişelenmişti?

"Ben zaten yaşamak için burada değilim, ben yaşamak için asker olmadım, yaşatmak için oldum. Gitmiyorum Çelik." Cevabım hoşuna gitmiş miydi yoksa rahatsız mı olmuştu anlamak zordu, zaten genel olarak onun ifadesini okumak çok zordu.

Sessiz kaldı ama başını hafifçe onaylar gibi salladı, bu tam anlamıyla bir onaylama değildi ama red de değildi.

"Bu soğukta burada dikilmiş ne konuşuyorsunuz?" dedi Teo yanımıza ulaştığında montuna sıkı sıkı sarılmış vaziyetteyken.

"Senin ne kadar boş bir herif olduğunu konuşuyoruz," dedi Çelik gıcık vermek isteyerek.

Teo başını bana çevirdi, elini havaya kaldırıp Çelik'i işaret etti. "Çok sinir bozucu bir şeysin sen, Vuslat yemin ederim Allah sana peygamber sabrı vermiş, bu adam şifa olsa çekilmez."

Gemiden tamamen indik, sabah erken saatlerdi ama hava o kadar koyuydu ki akşam üstü gibi duruyordu. Roman da yanımıza ulaştı, o herkesten daha memnuniyetsiz duruyordu. Çelik kolundaki saate baktı. "Birazdan sizin için çağırdığım araç gelecek, arabada bir adam var o size yardım edecek. Sahte kimlik işini halledip Rusya'ya tekrar geçebilirsiniz."

Beklemeye devam ettik bir süre daha. Bu sürede Cece'ye sıkıca sarılıp onu soğuktan korumaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmadı.

Boğazım ağrıyordu, vücudum çok halsizdi, sadece saatler önce ölümün kıyısından dönmüştüm ve bedenim yorgundu. Yine de yorgunluğumu kimseye belli etmemek için

dimdik duruyordum.

"Yaslan bana." Çelik'in sözleriyle başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Vücudun yorgun, zorlama kendini." Bir seri katilin gözlerinde vahşet olmalıydı, merhamet değil.

Onun bana baktığı gibi ben de ona dik dik baktım. "Zorlamıyorum."

"Yesinler yalanını," dedi mırıldanarak.

"Sen araç geleceğine emin misin ya?" dedi Teo konuşurken ağzından buharlar çıkarken.

Çelik kolundaki saatine baktı. "Gecikti."

Bir süre daha bekledik, bu arada rıhtıma doğru iki araç girdi. İki büyük siyah minibüs bize doğru yaklaşırken Çelik Cece'yi biraz daha göğsüne yasladı ve yandan bir bakış atarak beni kontrol etti.

"Bu beladan kurtulunca bir daha siksen seninle iş yapmayacağım." Roman Rusça konuşarak söyleniyordu, zaten anca söyleniyordu.

Siyah iki minibüs de önümüzde durdu, birinin kapısı açıldığında içinden kel, iri bir adam indi. "La Spada Parca!" Bu sanırım İspanyolca Azrail'in Kılıcı anlamına gelen bir kelimeydi. Adam kollarını iki yana açtı. "Seni görmek ne güzel," dedi Rusça devam ederek. "Namın tüm dünyada dolanıyor, herkes senin peşinde."

"Senden istediklerimi yaptın mı?" diye sordu Çelik sert şekilde ama bakışlarında şüphe vardı.

"Biz birlikte çok fazla iş yaptık, bundan şüphen mi var?"

Adama cevap vermedi, bize döndü. "Biz Cece'yle yola devam edeceğiz, siz de arkadaki araca geçeceksiniz." Siz derken kastettiği kişi bendim.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, gitmiyorum."

"Gidiyorsun."

"Gitmiyorum."

"Vuslat!" Sesi çok yüksek değildi ama bana karşı kullandığı en yüksek ses tonuydu.

"Daha birkaç gün önce yüzüm tüm ekranlarda ifşa oldu, bir terörist gibi aranıyorum! Gitsem başımın beladan kurtulacağını mı sanıyorsun?"

"Ülkene dön direkt," dedi ama yine başımı iki yana salladım.

"Artık arabaya geçebilir miyiz? Ben üşümekten çok yoruldum da," dedi Teo arabaya ciğer görmüş kedi gibi bakarak.

"Ne diyor anlamıyorum ama ona katılıyorum," dedi Roman da Rusça.

Çelik onlara kısa bir bakış attı ama odağı bendeydi. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Birden kaşları çatıldı ve karşısındaki kel adama döndü. "Neden geciktin? Ben geldiğimde burada olman gerekiyordu."

Adam sakın görünmeye çalışıyor gibiydi. "İstediklerini bu kadar kısa sürede ayarlamak kolay olmadı."

Çelik'in gözleri arabaya kaydı, ardından elleri o kadar hızlı hareket etti ki takip etmek çok zordu. Önce Cece'nin başını göğsüne yasladı, kulağına bir şey söyledi ama duyamadım, sonra ceketinin içinden bir silah çıkarıp bana fırlattı. Ardından kendisine de bir silah çıkardı. Bunların hepsini yapması bir saniye bile sürmedi.

Tam bu sırada arkadaki araçtan eli silahlı bir sürü iri adam inmeye başladı. Roman da Teo'ya silahını uzattı. Çelik hızlı bir hareketle kel adamın bacağına sert bir tekme attı, Cece'yi bana uzattı ve adamı boynundan yakaladı. Adamın boynunu kolunun iç tarafına sardı, silahını da karşısındaki adamlara doğrulttu. Hızına benim gözlerim yetişemiyordu ama görünen o ki onların gözleri de yetişemiyordu çünkü bir tepki verememiş ve ateş edememişlerdi.

"Bana bak piç kurusu sen beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı Çelik Rusça.

"Tüm dünya peşinde! Başına nasıl büyük bir ödül koyduklarından haberin var mı? İstedğin kadar güçlü ol, tüm dünyadan kaçamazsın!" Adam tükürürcesine konuşurken Çelik onun boynunu biraz daha sıktı.

"Demek beni sattın. Yazık ettin kendine, ben affetmem bilirsin."

"Beni öldürürsen bile kaçamayacaksın! Bugün olmasa bile yarın yakalanacaksın!" Adam konuşurken Çelik onun boynunu biraz daha sıktığında konuşması zorlaşmaya başlamıştı.

"Ben istemediğim sürece yakalanmayacağım ama sen şimdi öleceksin!" Çelik bize doğru bir bakış attı, silahları işaret etmişti. Karşısındaki silahlı adamlara baktı. "Siz de öyle." Gülerek dudaklarını ıslattı. "Ben istemediğim sürece yakalanmayacağımı

biliyordun, öleceğini biliyordun ama yine de beni yakalamak için ihanet ettin. Söylesene sana canından değerli ne sundular da kabul ettin?" Çelik soruyu sorarken hafifçe adama doğru eğildi, zaten boğazını sıktığı için sesi çok duyulmuyordu.

Çelik adama bir şey söyledi ama biz bunu duyamadık. Çelik cevabını alarak geri çekildi, adamın boynunu tek bir hareketiyle kırarken diğer elini havaya kaldırdı ve bir mermisini bile ıskalamadan bize ateş etmek için hazırlanan adamlara ateş etti.

Cece'yi hızla arkama aldım ve ben de ateş etmeye başladım, Roman ve Teo da çatışmaya dahil olmuşlardı ama bu çatışma çok kısa sürmüştü. İşin içinde Çelik olduğunda zaten geriye diğer insanlara pek bir şey kalmıyordu. Yarısından fazlasını o öldürmüştü.

Herkesin iyi olduğuna emin olmak için önce Cece'ye sonra diğerlerine baktım. Roman sinirle önündeki cesetlerden birini itekleyerek arabaya yürüdü. Bu sırada Teo'nun montundan yere kan damladığını fark ederek hızla ona yürüdüm. "Nerenden vuruldun?"

Eli göğsünün sağ tarafına gitti. "Çelik! Çelik Teo vurulmuş!" Teo'ya ulaşip montunu indirdim, bedenini kendi bedenime yasladım.

Roman yerdeki adamların silahlarını ve kimliklerini alıyordu. "Roman! Bırak şunları Teo'yu dik." Çelik'in sözleriyle Teo'yla ikimiz de şaşkınca başımızı Çelik'e çevirdik.

"Dik mi dedi o?" dedi Teo ayakta durmakta giderek zorlanarak.

"Zaten karşı taraf ateş edene kadar Çelik hepsini öldürdü sen ne ara vuruldun!" Roman söylenirken Çelik yanımıza ulaşmıştı.

"Sen Cece'yi al," dedi bana ve Teo'yu kendisine yaslayıp hızla arabaya bindirdi. Cece'yi alıp minibüsün ön koltuğuna oturttum. Teo'ya bakmak için arka tarafa geçecektim ki Çelik minibüsün kapısını kapatıp bana döndü. "Hemen gitmemiz gerek, polis gelirse kaçmamız zorlaşır, Roman halleder."

"Durumu kritik olabilir!"

"Roman piçtir ama elinde kalan hasta görmedim, iyi diker, geç hadi," Sanki insan değil de elbise dikecekmiş gibi konuşuyordu!

Minibüsün ön tarafına geçip Cece'nin yanına oturdum, Çelik de sürücü koltuğuna geçti. Arada siyah cam olduğu için arka tarafı göremiyordum. Çelik aracı hızla çalıştırdı ve bizi rıhtımdan çıkardı.

Gözleri yoldayken konuşmaya başladı. "Endişelenme, Roman normal bir doktor değil, savaş doktoru. Yarasına da baktım, hayati bir yerde değil kurşun."

"Nasıl anladın bize saldıracaklarını?" Eğer anlamamış olsaydı hızlı hareket edemezdi, onların çoğunu öldüremezdi ve ölen taraf biz olurduk.

"Çok nefes sesi vardı, istediğim iş için bu kadar adama gerek yoktu. Ayrıca parayı seven bir piçtir, tahmin etmesi zor değil yani. Neyse, minibüs işini hallettik." Bu adamın rahatlığı beni çıldırtacaktı. Bakışları Cece'ye kaydı. "Korktun mu Cece?"

Cece hep olduğu gibi sessiz kaldı. Çelik onun saçlarını okşadı hafifçe. "Korkma, sana bir şey olmasına asla izin vermem." Cece kafasını kaldırıp ona hayranlıkla baktığında o da göz kırptı ve bakışlarını geri yola çevirdi.

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Bu soruyu ne kadar çok soruyorsun böyle."

"Sürekli yolculuk halinde olduğumuz için olabilir mi?"

"Evet, asker arkadaşın yaralı ve ben de ihanete uğradığım için sizin ayrılma işiniz biraz rötar yedi. Bizim sahte kimliklerimiz, pasaportlarımız hazır, şunlara da hazırlayıp doğrudan İsveç'e geçeceğiz."

Karlı yolların arasında ilerlerken artık kar görmekten bunaldığımı hissediyordum, soğuktan da aynı şekilde. Ben kara da soğuğa da alışkındım ama bu bölgelerin soğuğu hiçbir dağda yoktu.

Bir süre sessiz kaldık ikimiz de. Cece yorulmuş olacak ki başını bana doğru yasladı, kolumu kaldırdım ve daha rahat yaslanması için onu kendime çektim. Gözlerini kapatıp koltukta kıvrıldı küçük bedeniyle.

"Neden gitmek istemiyorsun?" Çelik'in sorusuyla gözlerimi Cece'nin üstünden ayırdım. "Görevin, evet."

"Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?" Halbuki çoğu şeyin cevabını bilecek kadar zeki bir adamsın.

"Bilmek ayrı duymak ayrı, bazen bazı cevaplar değişmez mi?"

"Değişir mi?" dedim onu izlerken. Sessiz kaldı yine. Sessiz kalmasının sebebi konuşacak şeylerinin olmaması değildi, onun her zaman her konuyla ilgili doğru

tespitleri vardı ama bazen bunları dillendirmemeyi seçiyordu sadece.

"Çelik," dediğimde kısa bir an gözlerime baktı. "Teşekkür ederim, hayatımı kurtardın. Öyle çok hayatta kalmak istediğim söylenemez ama sen epey çabalamışsın."

"Teşekkür etme, hayatının tehlikeye girmesinin sebebi yine bendim. Hayatta kalmayı iste Vuslat, hayat istemeyeceğin kadar uzun değil. Hadi dinlen, çok yoruldun."

Yorgunluğu sadece bedenimde değil zihnimde bile hissediyordum. Siyah cama doğru baktım seslenmek istedim ama Cece'yi uyandırmamak için sessiz kaldım. Çelik elinin kaldırıp işaret parmağının tersiyle iki kez cama vurdu.

Ben cam açılacak sandım ama onun yerine sadece karşı tarafta Roman da camı tıklattı, tam üç kez. "Evet, o hayatta, hatta turp gibi."

"Bunu camı tıklatmasından mı anladın?" Başını belli belirsiz salladı. "Ne tuhaf adamsın."

"Senin kadar tuhaf değilim."

"Allah Allah, nerem tuhafmış?"

"Bana laf yetiştirme, yum güzel gözlerini." Güzel gözlerini...

Onun beni güzel bulması beni rahatsız ediyordu, onun bana iltifat etmesi beni rahatsız ediyordu. Hayır, bunun sebebi ondan iğrenmem falan değildi. Tek sebebi her seferinde kalp atışlarımı hızlandırmasıydı.

Ve o benim kalp atışlarımı bile duyabilecek kadar gerçek dışı bir adamdı.

Yol boyunca çoğunlukla uyumuştum, sadece ara ara mola verdiğimizizi hatırlıyordum. Sürekli yolculuk halinde olmak hepimizi yormuştu, Çelik dışında hepimizi. Teo'nun durumu daha iyiydi, o da yolun çoğunu kendinde olmadan geçirmişti. Çelik bu sürede sahte kimlikleri ve pasaportları da halletmişti. Dünyanın her tarafını biliyordu, bir şekilde yakalanmamayı başarıyordu.

İsveç'e geçmemiz yirmi saatten fazla sürmüştü, bir ara sadece plaka değiştirmişti. En sonunda dinlenmek için durduğumuzda yine köhne bir otelde mola vereceğimizi düşünmüştüm ama bu sefer normalinde üstünde lüks bir otele getirmişti bizi. Suit odaya

çıkılmıştı, Teo bir odada dinleniyordu, Roman odadaki içkilerin yarısını alıp odasına çekilmişti. Cece'nin banyo yapmasına yardım edip ben de banyo yapmışım.

Çelik bize yine bir valiz dolusu yeni kıyafetler getirmişti, normalin aksine bu iki gündür benimle hiç konuşmuyordu zorunda kalmadıkça. Sanırım artık gerçekten gitmemi istiyordu.

İsveç de soğuktu ama Rusya ve Beyaz Deniz'e kıyasla epey sıcak kalıyordu. Çelik'in getirdiği kıyafetlerden siyah bir pantolon ve beyaz boğazlı kazağı giyinip salona geçtim. Salondaki büyük televizyonda bir çizgi film vardı, Çelik Cece'nin arkasına geçmiş saçlarını tarıyordu. Cece de merakla çizgi filmi izliyordu. Normal bir çocuğun asla yaşamayacağı şeyler yaşıyordu, o yüzden onu normal görmek bile bana iyi geliyordu.

İzledikleri çizgi film Buz Devri'ydi. Mamut bulduğu bebeği babasına ulaştırmaya çalışıyordu. Çelik saçlarını taramayı bitirdiğinde örmeye başladı. Normalde onları izlediğimi belli eden bir şey söylerdi ama söylemedi, varlığını yok sayıyor gibiydi.

"Böyle lüks bir otele gelmemiz, şehrin göbeğinde olmamız ne kadar mantıklı?"
Konuşurken yanlarına ulaştım ve oturdıkları üçlü koltukta ben de yanlarına oturdum.

"Sahte kimliklerimiz oldukça sağlam, ayrıca bu otelin sahibini yakından tanıyorum, gerçi o da kapımıza birilerini dikebilir ama öyle bir halt yerse anlarım. Dışarı çıkarken biraz süslü giyinip makyaj yapman yeterli." Evet, valizin içinde makyaj malzemeleri de vardı. "Benim adım Lucien Blackwood sen de eşim Voyna Blackwood'sun, Cece de kızımız Freya. Roman ve Teo da korumalarımız."

"Onlar gitmeyecek miydi?"

Cece'nin saçlarını örmeyi bitirdiğinde yanında duran pembe tokayla bağladı. "Şimdi gidemezler, onlar için güvenli bir dönüş ayarlıyorum."

Cece heyecanla izlediği çizgi filmde bakışlarını ayırıp bize baktı. "Konuştuğumuz dil Türkçe, Türküz biz, sana birkaç Türkçe kelime öğretmemi ister misin?" dedi Çelik de ona ilgiyle. Cece başını olumlu anlamda salladı ama hemen sonra Buz Devrinde heyecanlı bir sahne gelince kafasını yine televizyona çevirdi.

"Bir çocuğun yaşamaması gereken şeyler yaşıyor, babası nasıl olur da onu bir seri katilin kurtarmasını ister aklım almıyor." Çelik televizyondaki bakışlarını bana çevirdi. "Sen ona çok iyi bakıyorsun, o anlamda demedim, genel olarak söyledim."

"Hazırlan, birazdan aşağıya ineceğiz." Önceden olduğu gibi uzun uzun konuşmuyordu, aksine her konuşmamızı kısa kesmeye çalışıyordu.

"Çelik..." Ne söyleyecektim ki? Neden böyle davranıyorsun diye mi soracaktım? Hem de onu defalarca kez benimle konuştuğu için tersledikten sonra...

"Vuslat?" Voyna değil, Vuslat. Gerçi ne dese ona laf ediyordum.

"Ne giyineyim?"

"Ben mi seçeyim?" dedi şaşkınca kafasını bana çevirerek.

"Evet, aşağıya ineceğiz dedin ama tam olarak nere ineceğiz anlamadım ne yapacağımızı da bilmiyorum, sen seç ben anlamam elbiselerden." Başını öne çevirirken hafifçe salladı.

"Tamam şu sahne geçsin," dedi Cece'yle birlikte heyecanla çizgi filmi izlerken.

Mamut ve Sid bebeği kurtarmışlardı ve Sid Mamutu bebeği yanlarına alıp ailesini bulma konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Sid'in bebeği düşürdüğü sahnede Cece keyifle gülerken Çelik de ona eşlik etti. Bir kaplan olan Diego'nun bebeği ağzıyla yakalamasıyla Cece heyecanla kafasını kaldırıp Çelik'e baktı, heyecanlandığı şeyi onun da aynı heyecanla izleyip izlemediğini merak ediyordu. Çelik de aynı heyecanla ona baktı.

"Mamut onu bırakmaz," dedi Çelik Cece'ye göz kırparak. Cece alt dudağını ısırarak gülümsedi ve heyecanla tekrar ekrana döndü.

Onların heyecanlı film izleme keyiflerini bölmemek için yanlarından kalktım, Teo'yu kontrol edecektim. Olduğu odaya geldiğimde kapıyı tıklattım ama ses gelmedi. Yavaşça açtığımda Teo yataktaydı, yarı çıplak şekilde yatıyordu. Vücudunda sargı vardı, epey yorgun gözüküyordu.

Odanın içine birkaç adım attığımda hissetmiş gibi gözlerini araladı. "Vuslat," dedi beni görünce.

"Teo, iyi misin?"

"Anlamadım ki o sarı pipinin eli bi ağırdı bi ağırdı, arabaya bindikten sonrası yok bende. Herif kurşundan daha çok hasar verdi, ay başım." Konuşurken eli başına gitti.

Çenesi açıldığına göre daha iyiydi.

"Kaldım burada görüyor musun? Hadi sen planlı bu adamın yanındasın, ben şanssızlığımdan ayrılamıyorum, bu adam yüzünden terörist ilan edileceğim ben de,

Allah'ım sana geliyorum..." Fazla abartıyordu.

"Benim telefonum suya düşünce bozulmuş, sen haber verdin mi Levent Komutana?"

"Benim telefonun da şarjı bitti sanırım, ayrıca bu halde nasıl haber vereyim?"

"İyisin iyisin," dedim göz kırparak. "Bir kurşun mu seni kötü edecek? Dalyan gibi adamsın."

Gözleri kısıldı. "Üç günlük ömrüm falan mı kaldı?"

Elimi belime koydum. "Levent Binbaşına gidince ne anlatacaksın?"

"Her şeyi anlatacağım," dedi şüpheyle gözlerime bakarken.

"Anlat anlat tabii, onun nasıl bir adam olduğunu, beni nasıl kurtardığını da anlat."

"Hmm sana suni teneffüs yaptığını da anlatayım mı?" dedi imalı imalı.

"O kadar detaya gerek var mı? Ayrıca ne ima yapıyorsun lan? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Of Talip'ten bile daha çok eril enerjiye sahipsin, bu adam sana nasıl öyle bakıyor anlamıyorum," Elini yine alına götürdü sanki çok konuşup başını şişirmişim gibi ama bence asıl kafa şişiren oydu.

"Nasıl bakıyor?"

Bana baka kaldı. "Vuslat, tamam seni öncesinde de çok uzun süredir tanımıyorum ama bu memleketlerin soğğundan senin beyin hücrelerinde bir azalma mı oldu acaba? Ya da o dayaktan sonra mı?"

"Salak ya, ne halin varsa gör."

Saçlarını bir eliyle geriye attı. "Her halim mükemmel elhamdülillah."

"Benimle dışarı çıkacakmış, gidip hazırlanacağım."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?" dedi üzgünce. "Hani gardaştık? Hani hemşeriydik?"

"Çok boş konuşuyorsun Teo," dediğimde ağzını büzerek taklidimi yaptı. Gülerek odadan çıktım. Boğazımdaki sızı yerini koruyordu, ayrıca üstümde inanılmaz bir halsizlik vardı. Ateşler içinde yandığım için olabilirdi.

Odama girdiğimde valizin içindeki kıyafetleri yatağın üstüne dizerek giyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Hepsi bu soğukta götümü donduracak cinstendi. Bir gün palyaço kıyafetimi özleyeceklerini söyleseler onlara gülerdim ama o zaman içliğim bile vardı!

Ben elim belimde kara kara düşünürken odanın kapısı tıklatıldı ve hemen ardından Çelik odaya girdi. Bana kısa bir bakış atıp yatağın üstündeki kıyafetlere çevirdi dikkatini. Üstünde tüm bedenini saran siyah bir tişört vardı. Dışarısı buz gibi olsa da otelin içi epey sıcaktı, gerçi o soğukta bile tişörtle geziyordu. Yatağın üstündeki kıyafetlere baktıktan sonra, valizin yanında getirdiği poşetlere yöneldi.

"Çelik?"

Sessiz kaldı. Poşetlerden birine elini attı ve içinden beyaz saten bir elbise çıkardı. Elbise askılıydı, epey az kumaşa sahipti. Elbiseyi bana uzattı. "Bunu giyin bu gece."

"Böyle açık kıyafetler giyinmekten hoşlanmıyorum," dediğimde elbiseye bir kez daha baktı. Elbisenin neresinin açık olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Benim için açık. Gecelik gibi bir şey bu, ben bunu kocamın yanında anca giyerim."

Tek kaşı havalandı, ardından elbiseyi yatağa attı. "Gösterişli ve kendi tarzının dışında olman lazım, makyaj da yapmalısın. Bu gece bu elbiseyi giyineceksin."

"Bana emir verme."

"Sana emir vermem için kalmayı seçen sendin. Artık hiçbir emrime karşı gelemezsin."

"Ben makyaj yapmaktan pek anlamam," dediğimde yüzüme boş boş baktı.

"O kadar güzelsin ki bu zamana kadar makyaja bile ihtiyaç duymamışsın, hayır bakımsızlığından değil, güzelliğinden. Ruj falan sür işte, onu da yaparsın herhalde." Bana cevap vermeyecek kadar gergin olduğunda bile güzelliğime iltifat ediyordu. Hayır, hiçbir zaman güzelliği önemsememiştım ama bunu o söyleyince bedenimde değişik bir heyecan dalgası baş gösteriyordu.

Önüne dönüp odadan çıktı. Ben de verdiği elbiseyi inceledim, incecik bir şeydi. Söylene söylene üstümü çıkarıp beyaz saten elbiseyi giyindim. Uzun topuklularla yürüyemediğimi bildiği için topuğu kısa ayakkabılar getirmişti. Öne doğru sivrileşen beyaz ayakkabıyı giyindim. Adam iç çamaşırı bedenimden tut da ayak numarama kadar hakkımda her şeyi biliyordu. Getirdiği makyaj malzemelerinden kullandım, biraz fondöten, kapatıcı, allık, rimel ve kırmızı ruj sürerek biraz da olsa makyaj yapabilmişim. Sadece düğünlerde makyaj yapmaya gerek duyardım ben.

Kırmızı ruj çok iddialıydı ve bence bana hiç yakışmıyordu. Kuruyan saçlarıma hiçbir şey yapmadım, sadece açık bıraktım. Kıyafetlerin arasındaki beyaz uzun peluş ceketini de giyindim.

Odadan çıkıp salona ulaştığımda kabul etmem gerekir ki böyle bir manzara beklemiyordum. Teo, Çelik ve Roman birlikte Buz Devri izliyordu. Cece yorgunluğuna daha fazla dayanamayıp çoktan uyumuştı aralarında. Başlı Çelik'in omzuna yaslıyken bacaklarını da Teo'nun bacaklarının üstüne atmıştı. Üçü de pürdikkat çizgofilm izliyordu.

Çelik bakışlarını bana çevirdi, hep yaptığı gibi uzun uzun incelemedi, aksine çok kısa bir bakıştı bu. Önüne döndü ve Buz Devrini kapattı. Roman elindeki alkol şişesini havaya kaldırarak tepki gösterirken Teo da kumandaya uzanmaya çalıştı. "Cece'yi yatağına götüreceğim, çok ses çıkarmayın. Gidin zıbarın," dedi Çelik fısıldayarak.

"Lan tam babasına ulaşacaklardı!" dedi Teo da onun gibi fısıldayarak.

Çelik yavaşça oturduğu yerden kalkarken Cece'yi kucağına aldı. Ben hazırlanırken o da üstünü değiştirmişti. Siyah tişörtünün yerini siyah bir gömlek almıştı, gömleğinin ilk üç düğmesini açık bırakmıştı. Yanımdan geçerken keskin kokusu ciğerlerime doldu. Dikkatimi toplamaya çalıştım.

"Oo Vuslat, ne güzel olmuşsun," dedi Teo benim hazırlandığımı yeni fark ederek.

Roman da kendi kendine konuştu ama o kadar kısık sesle konuşmuştu ki sadece, "Çelik boşuna," dediğini anlamıştım.

"Ne diyon lan sen? Öyle karnından karnından konuşuyorsun?" Türkçe bir değimi Rusça söylediği için Roman anlamadı ve suratına bir süre baktı. Ardından eğilip karnına baktı.

"Karnımdan konuşmuyorum, salak mısın?"

"Sensin salak," dedi Teo dayanamıyormuş gibi sinirle.

Bu sırada Çelik odadan çıkmış ve yanıma ulaşmıştı, onu gördüğümde epey şaşırdım. Her zaman şekilli ve düzgün olan saçlarını alnına doğru taramıştı. Saçları alnına dökülüyordu, bir de yuvarlak ince çerçeveli bir gözlük takmıştı. "Böyle mi kılık değiştireceksin sahiden? Çok gizlisin şu an, öyle böyle değil yani."

"Çok biliyorsun asker," dedi eli belime giderken.

"Evet, biliyorum." Beni belimden hafifçe kapıya doğru ittirdi.

Kapıdan çıkmadan önce içeri doğru döndü ve son bir uyarıda bulundu. "Aksi bir durum olursa bana haber verin, ses çıkarmayın Cece uyanırsa ikinizi de mahvederim."

Cevap beklemeden kapıyı kapattı, duyduğum son şey Roman'ın Rusça ettiği küfürler olmuştu. Uzun ve şatafatlı koridorda yürürken gergindim, ne yapacağımızı bilmiyordum ve konu Çelik'se her an birileriyle çatışmaya girebilirdik.

"Biz birbirimize çok aşık bir çiftiz, sen benim karımsın." Durakladığımda o da durdu. "Kimliklerimiz öyle yani."

"Onu anladım," dedim ve kendimi toparlamaya çalışıp yürümeye devam ettim.

"Ne oldu?" Yürürken dümdüz karşısına bakıyordu. "Benimle rolden bile evli olma düşüncesi de mi mideni bulandırdı?"

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen?" dedim ama cevap vermedi. Bu sırada asansörün önünde durmuştuk. "Senden midemin bulandığını nereden çıkardın?"

"Bulanmıyor mu?" Teo'ya söylediklerimi duymuştu, ondan iğrendiğimi düşünüyordu. Halbuki tam tersi duygular içinde olduğum için öyle konuştuğumu bilmiyordu ve de bilmemeliydi. Bu hisler de benden uzaklaşıp gitmeliydi.

"Bulanmıyor, saçma sapan konuşma." Asansörün kapısı açıldığında önce benim geçmemi bekledi. Ben bindiğimde o da peşimden bindi.

Lobi katına bastı ve bakışları kısa bir an üstümde gezindi. Eli havalanıp dudağımı bulduğu an kendimi geriye doğru çektim ama o elini yine de yaklaştırdı ve dudağımın kenarını eliyle sertçe sildi. "Ruju taşırmışsın."

Parmağına bulaşan kırmızı ruja baktı, ardından parmağını emdi. Gözlerim şaşkınca irileşirken kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Bu herif ne çeşit bir manyaktı?

Önüne döndü hiçbir şey yokmuş gibi. "Tatlı," dedi sadece.

"Rujun tadı yok ki."

"Rujdan bahsetmedim ki."

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken o önüne bakıyordu ama bu adamın sanki her tarafında gözü var gibiydi!

"Benimle bu şekilde konuşma! Benimle flörtleşme! Senden midem bulanmıyor diye suyunu çıkarmak zorunda değilsin."

"Madem iğrenmiyorsun, o zaman neden her seferinde kalp atışların bu kadar hızlanıyor? Yoksa hoşuna gittiğinden mi?" Bu adam beni çıldırtacaktı!

"Saçma sapan konuşma," dedim yutkunarak.

"Peki."

Kafayı yiyecektim! O öyle bir adamdı ki benim gibi sert kuralları olan bir kadını bile hareketleriyle bir şekilde cezbedebilmeyi başarıyordu.

Asansör kapıları açılırken yine elini belime yerleştirdi. "Kimlik değiştirdiğimizi söyledin ama yine de yüzümüz alenen ortada, bu şekilde dolaşmak ne kadar mantıklı?"

Asansörden indik, başını hafifçe bana doğru eğdi. "Lucien sahte bir kimlik değil, aksine fazla tanınan ve güçlü bağlantıları olan bir kimlik. Uzun zamandır ortada yok ve döndüğünde yanında eşiyle çocuğu var."

"İyi de gerçek Lucien nerede o zaman?" Bu adamın oyunlarına benim aklım yetmiyordu!

"Burada," dediğinde yüzüne baktım.

"Lucien sensin, senin sahte kimliğin ama herkes gerçek sanıyor, öyle mi?" Sorumdan memnun kalmıştı, tekrar doğruldu ve dik şekilde yürümeye devam etti.

"Bir an etrafına bakacaksın diye çok korktum, güzel askerimin aptal olması beni üzerdi."

"Beni bu kadar sahiplenme. Komik değil sinir bozucu."

"Zaten komik olmak gibi bir niyetim yok karıcığım." Karıcığım kelimesini epey vurgulu söylemişti.

"Benimle böyle konuşma!"

Derin bir nefes verdi. "Seni tekrar sarhoş etsem ne olur ki? Gerçi sarhoş halin beni endişelendirdi."

"Neden endişelendirdi?"

"İrzıma geçebilirdin her an," dediğinde yerin dibine girecektim! Çünkü bu sefer onu yalanlayamıyordum! "Çok güzelmişim falan, yani biliyorum da senden duymak çok şaşırtıcıydı. Yalan yok, hoşuma gitti. Sarhoşken bana hayran hayran baktığını

gizleyemedin, sarhoşken epey cilveliydin. Seni her dakika sarhoş mu etsem? Yoksa her şeyi boş verip..." Sustu.

"Ne? Ne diyecektin?"

"Söylesem kızılıyorsun, bunu söylesem kesin kızarsın, söylemiyorum." Tamam haklıydı, kızılıyordum ama... İçten içe de merak etmişim.

Lobiden geçip otelin bar kısmına girdik, içerisinde hem rahat koltuklar hem normal koltuklar vardı, bir tarafta yemek yiyen insanlar varken bir yandan da alkol alıp sohbet eden insanlar vardı.

Belimdeki eli elime gitti, elimi tuttu ve beni iki kişilik koltuğa çekti. Yan yana oturduğumuzda elini omzuma attı. İnanılmaz şekilde sıcaklamışım. "Ne yersin?" Sorusuyla ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o omzumun tutmaya devam etti. "Voyna, burada benim karım olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı? Ayrıca biz birbirine epey aşık bir çiftiz, birbirimize dokunmadan duramıyoruz," dedi gözleri yüzümde gezinirken.

"Bu kadar abartmamıza gerek yok!" Ondan uzaklaştım ve sinirle üstümdeki ceketi çıkarıp bacaklarımın üstüne örttüm. Her tarafım açıkta kalmıştı bu elbise yüzünden. Eli bu sefer belime gitti ve beni kendisine çekti.

"Evet var, Lucien oldukça tutkulu bir adam ve aşık olduğu kadınla elbette yakın olacak." Aşık olduğu kadın derken yüzü yüzüme doğru yaklaşmıştı. Belimdeki eli bedenimi hafifçe okşadı gevşetmeye çalışıyormuş gibi ama bu daha çok gerilmeme sebep oldu. Ben gerilince durdu, elini hızla çekti. Yine midemin bulandığını düşünmüştü.

"Çelik,"

"Çelik deme, Lucien, İngilizce konuşalım."

"Senden midem falan bulanmıyor," dedim ama o bana değil önüne bakıyordu. Neden onu buna ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum.

İki adam bize doğru yaklaşıyordu. İkisi de sarışındı, otuzlarında olmalıydı. Çelik onları gördüğünde gülümseyerek yerinden kalktı. İkisiyle de samimi şekilde sarıldı ve bana döndü. "Bebeğim sana bahsettiğim arkadaşlarım Oskar ve Henrik. Ve beyler aşkından uzun zaman ortadan kaybolduğum karım Voyna."

Adamlar bana hafif bir kafa selamı verip karşımızdaki koltuklara oturdular. Çelik yanıma oturdu, kolunu omzumun arkasına attı ama tamamen koltuğa yaslanmıştı, benimle

olabildiğince az temas kurmaya çalışıyordu.

"Beş yıldır yüzünü görmüyoruz ve birden karınla çocuğunla otele geliyorsun!" dedi Oskar şaşkınca.

"Ben de beklemiyordum, ne yalan söyleyeyim yıldırım aşkı oldu. Onu görür görmez vuruldum. Mavi gözlerini görmem çaprılmama yetti. Kızım odasına uyuyor, onu da görmelisiniz, aynı annesine benziyor, dünyalar güzeli bir kızım var." Öyle heyecanla konuşuyordu ki, onların yerinde olsam onun ne kadar mutlu bir adam olduğunu düşünürdüm. Anlatırken gözleri parlıyordu.

"Kim derdi bizim Lucien aşık olacak hepimizden önce çoluk çocuğa karışacak diye," dedi Henrik de.

Çelik'in gülümsemesi genişledi, bana aşkla bakıyordu, dışarıdan gören biri bana deli divane aşık olduğunu düşünürdü. Ama şöyle bir sorun vardı ki o bana normalde de böyle bakıyordu.

"Sizi buraya hangi rüzgar attı peki?" dedi Oskar ilgiyle.

"Kızımız büyürken ona dünyayı gezdirmek istiyoruz," dedim İngilizce konuşarak sohbeta dahil olarak.

"Evet, henüz tam eğitim hayatına başlamadan tüm kültürleri öğrensin dedik," Çelik de konuşmamı devam ettirerek.

"Benim eşim de burada, birazdan aramızda olur, sizi tanıştırayım. Bu gece geç saate kadar sizi bırakmam," dedi Oskar telefonundan saate bakarak.

Bu sırada masaya alkol servisi yapılıyordu, Çelik eline bir kadeh aldı, zaten içmeme rekoru falan kırıyordu.

"Aslında çok oturamayacağız, Voyna'nın bir arkadaşına sözümüz var," dedi Çelik üzülmüş gibi dudak bükerek. Bu saç modeli ve gözlük ona çok yakışmıştı, gerçi ona yakışmayan pek bir şey yoktu, hatta hiçbir şey yoktu.

Sarışın bir kadın yanımıza yaklaştı, elini Oskar'ın omzuna koydu. Oskar kafasını kaldırdığı an eğilip dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı. Oskar da onu belinden tutup kucağına çekti ve bu kadar milletin içinde şehvetle öpüştüler.

Utanarak bakışlarımı kaçırdığımda Çelik bana bakıyordu alttan alttan sırtarak.

"Bebegim, çok güzel görünüyorsun, sen Lucien'le tanıştırma fırsatı bulamamıştım, eşiyle

birlikte otelimize geldiler," Oskar öpüşürken ara ara mola veriyor ve konuşuyordu. En sonunda kadın Oskar'ın dudaklarından ayrıldı ve gülümseyerek bize baktı.

Sanırım Çelik'in benden beklediği tutkulu eş performansı böyle bir şeydi ama daha çok beklerdi!

"Ben Elle, tanıştığımıza memnun oldum," dedi güzel bir gülümsemeyle. Çok güzel bir kadındı, mankenlere taş çıkartırdı. Üstündeki siyah mini elbise ve uzun topuklularıyla alımlıydı.

Oskar'ın kucağından kalktı ve Henrik'in yanına oturdu. Henrik kolunu onun omzuna attı ve kendisine çekti. Nasıl yani? Henrik eğildi ve onun dudağına kısa bir öpücük bıraktı.

Af buyur?

Şimdi burada bir kadın vardı, o da Oskar'ın eşi Elle'ydi, az önce Oskar'ın kucağına oturup tutkuyla öpüşen kadın işte. Az önce Oskar'ın kucağından kalkmış ve Henrik'in yanına fazla samimi şekilde oturmuş, sonra da onunla öpüşmüştü!

Bu adam hangisinin karısıydı? Birinin karısıysa diğeri nasıl öpüyordu? Benim kafam çok karışmıştı.

Çelik beni yandan yandan izlerken kadehini dudaklarına götürerek gülüşünü kadehiyle kapattı.

Elle başını Henrik'in göğsüne yasladı. "Üçünüz nereden arkadaşsınız?" diye merakla sordu ama şu an benim daha çok merak ettiğim şeyler vardı.

"Epey olaylı bir tanışma anımız var aslında," dedi Çelik ama ben daha çok Oskar'ı izliyordum kalkıp Henrik'e saldıracak mı diye. Ama yok Oskar çok rahattı. "Londra'da bir toplantıda tanıştık ama farklı taraflardaydık. Oskar ve Henrik ayrılmaz bir ikililer ve birlikte kaybettikleri hiçbir iş yoktur ama ben oradayken kaybettiler."

"Bu çok zeki bir piç," dedi Oskar itiraz ederek.

Onlar eski anılarını falan anlatırlarken ben hâlâ şu karşımdaki karmaşık ilişki bağlarında kalmıştım. Kimin eli kimin cebinde belli değildi.

"Biz kalkalım artık, Voyna'nın arkadaşı bekliyor. Yarın kahvaltıyı birlikte yaparız," dedi Çelik elimi tutarak.

"Bu gece keşke bize katılsaydınız," dedi Henrik ayağa kalktığımda beni süzerek. "Geceleri epey eğleniriz de," diye devam ettiğinde Çelik beni hafifçe arkasına doğru çekti.

"Aslında eğlenceli olurdu," dedi Elle de keyifle. Şu an neyden bahsediyorlardı?

"Lucien kıskanç bir adam, onu biraz daha zorlarsanız oteli başımıza yıkacak gibi bakıyor. Otelimi seviyorum," dedi Oskar gülerek ortamı yumuşatmaya çalışırmış gibi ama Çelik'in pek yumuşayası yoktu.

"Ha şunu bileydin Oskar. Ben paylaşımcı bir adam değilimdir. Hem de hiç. İyi geceler." Elimı bıraktı ve elimdeki ceketi alıp üstüme giydirdi, ardından elimi tutup onların yanından uzaklaştırdı.

"Az önce ne oldu öyle?" dedim ama cevap vermedi.

Beni otelden çıkardığında durup ona baktım. "Az önceki şey? Neydi tam olarak?"

"Üçlü takılıyorlar belli ki," dedi sanki çok normal bir şeymiş gibi.

Elim şaşkınca ağzıma gitti. "Aboo!"

Çelik gülerek bana döndü. "Nene ya, tepkiye bak."

"Şimdi bu ikisi arkadaş, aynı zamanda Elle Oskar'la evli ama Henrik de onun sevgilisi mi?" Elim hâlâ ağzımdaydı.

"Öyle bir şey sanırım," Pek umursamıyordu, böyle şeyler görmeye alışkın olduğu belliydi.

"Tövbe tövbe! Başımıza taş yağacak." Gülerek elimi tuttu ve beni otelin kapısının önünde durdurdu. "Helak olacağız. Kıyamet yaklaşıyor." Ben konuştukça Çelik daha çok gülüyordu.

"Ne? Neden gülüyorsun ki yalan mı söylüyorum? Haksız mıyım?" Konuşurken gözlerimi de şaşkınlıkla irileştirmiştim.

"Çok haklısın güzelim."

"Ben şeyi anlamadım, sen niye o kadar sinirlendin en son?"

"Sahiden anlamadın mı?" dedi ama onu hatırlatmam bile sinirini bozmuştu tekrar.

"Eğlence derken oturup sohbet etmekten bahsetmiyorlardı, üçlü yatak muhabbetlerine

bizi de davet ediyorlardı."

Bu gece daha ne kadar çok şaşıracaktım bilmiyordum.

"Yuh be!"

"Yuh, yaa," dedi o da bu sefer beni tamamen onaylayarak. "Karıma yan gözle bakanın yedi ceddini sikerim ben, yavşaklara bak."

"Karın değilim ki senin," dediğimde artık gülmüyordu.

"Fark eder mi?" Gittikçe daha da sinirleniyordu. "Gavatlar ya, sinirimi bozdular ki benim sinirim oldukça zor bozulur."

Gülüşümü bastırmaya çalıştım. Siniri hafiften geçerken bakışları gülüşümde gezindi.

Eli birden belime gitti ve beni kendisine hızla çekti. "İzleniyoruz." Hareketi çok ani olduğu için ellerimi göğsüne yasladım.

"İzleniyor muyuz? Kim izliyor bizi?" Sorunun sonunda başımı havaya kaldırdım. Çelik yüzünü bana doğru hafifçe eğmiş fazla yakın durarak beni izliyordu.

"Rusya'ya yakın tüm ülkelerde arama yapılıyor, her tarafta bizi arıyorlar. Buraya geldik çünkü Oskar tanınan bir adam, Lucien'nin onun arkadaşı olduğu da yıllar önce fotoğraflarla kanıtlı. Ülkeye girişimiz de bu sabah uçakla yapıldı."

"Sahte bir belge mi oluşturdu? Nasıl oldu o iş?" Sürekli arka tarafta bir şeyler yapıyordu ama benim ruhum bile duymuyordu.

"Özel uçağıyla gelmiş Lucien."

"Lucien sen değil misin?"

Cıkladı. "Lucien epey şanslı bir adam, çok güzel bir karısı var. Birbirlerine çok aşıklar falan." Belimi hafif hafif okşayarak bedenimi tamamen kendisine yasladı. "İzleniyoruz da," dedi beni kendisine yapıştırmasına açıklama yaparak.

"Sen de izleniyoruz ayağına..."

Gözleri kısıldı, gülüşü genişlerken dudaklarını ıslattı. "İzleniyoruz ayağına? Devam etsene."

"Sana bu saatten sonra sapık demeyeceğim çünkü az önce gördüklerimden sonra sen bana oldukça edepli bir adam gibi geliyorsun."

Belimdeki elinden biri yüzüme çıktı, hava soğuktı ama onun avcunun içi sıcacıktı. Avcunu çeneme yerleştirdi, başparmağı yanağımın üstünde gezindi, yüzümü hafif hafif okşadı.

"Aklımdan geçenleri bilsen az önce gördüğün sapıklıklar çok edepli kalırdı oysa."

Yutkundum. "Sapıklığınla beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Yok, baştan çıkarmaya çalışıyorum da konu sen olunca epey zor." Gülüşü hafifçe soldu. "Sana dokunmamdan hazzetmediğini görüyorum, açıkçası Voyna bu durum çok canımı sıkıyor çünkü daha önce kimseye sana dokunmak istediğim kadar dokunmak istediğimi hatırlamıyorum." Böyle konuşmamalıydı ya da onun böyle konuşması beni böylesine afallatmamalıydı. Hissettiğim şey hazzetmemek değildi, alakası bile yoktu.

"Neden?"

"Güzel soru, neden..." Sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Ben de çok soruyorum bunu. Neden? diyorum sonra sana bakıyorum, tüm soruları unutuyorum ve anlıyorum." Keşke bunları bu kadar gerçek söylemeseydi, keşke yalan söylediğine ya da beni kandırdığını bir an bile düşünebilseydim. Ama sözleri de onun kadar gerçektir yani; acı verecek kadar güzeldi.

"Neyi anlıyorsun?"

"Neyseki salaklığından değil de görevinin başında olduğun için bunları sorduğunu biliyorum," dedi eli yine yüzümü okşarken. Üstüme çöken ağırlığa anlam veremiyordum, kalp atışlarım çok hızlıydı ama onun dokunuşları beni mayıştırıyordu. "Anladıklarımı boş ver, bana anlayamadıklarımı sor ama orada sadece sen varsın." O böyle konuşurken nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Laf soksa ya da saçma sapan şekilde yürüse afallamazdım, onlara alışmıştım. Ama bunlara alışkın değildim.

Bulmaca gibi konuşuyordu. "Hâlâ izleniyor muyuz?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Evet," dedi kısık gözleriyle bana yukarıdan bakmaya devam ederken.

"İyi de hiç etrafına bakmadın, nereden biliyorsun hâlâ orada olduklarını?"

"Ben her şeyi bilirim, unuttun mu?" Doğru, bilirdi.

"Çelik."

"Bana bu kadar yakınken ismimi böyle güzel söyleme Voyna, dudaklarının tadını çok sevdim ama biraz daha bana böyle bakarsan o dudaklarını öpecek ve yine mideni bulandırmak zorunda kalacağım." Beni öpmekten bahsettiğinde heyecanlanmam değil öfkelenmem gerekiyordu!

"Dudakların midemi bulandırmadı, o an beni kurtarmak için yaptın, bu kadar."

"O zaman neden Teo'ya öyle dedin?" Duymuş ve çok içerlemişti. Teo onun bana suni teneffüs uyguladığını söylediğinde niye sen yapmadın demiştim gemide, o da buna sandığımdan çok daha fazla takılmıştı. Hatta bu soruyu öyle bir sormuştu ki çok rahatsız olduğu bir konuyu dile getirir gibiydi.

"Çünkü o benimle edepsiz edepsiz konuşmuyor!" Ellerimi göğsünden indirdim. "Hâlâ izleniyor muyuz biz?"

"Yok," dedi ama beni sıkıca tutmaya devam etti.

"O zaman neden bırakmıyorsun?"

Ne cevap verecekse o cevabı yuttu, ellerini bedenimden çekti ve bir adım geriledi. Aynı anda vale siyah lüks bir arabayla önümüzde durdu. "Bu arabaları ne ara alıyorsun, değiştiriyorsun? Denekliğinden önce senin şu para kaynağını bir araştırsalardı."

Arabanın kapısını benim için açtı, ben binerken o da kapıyı kapatmadan önce üstüme doğru eğildi. "Deneklere özgürlük, asker, suratsız ve soyadı Tomris olan kadınlar araştırılsın," Kapıyı kapattığında gülüşümü bastırmaya çalıştım.

Herifte şeytan tüyü yoktu, herif şeytan tüyünün kendisiydi!

Sürücü koltuğuna geçti, arabaya çalıştırdığında onunla daha kaç kez bu sahneyi yaşayacağım merak ettim. Sanki yıllardır onunla gibiydim ve bu bir ay hiç bitmeyecek gibiydi. Normal yaşantımı hatırlamakta zorlanıyordum bazen.

"Ciddiyim bu kadar parayı nereden buluyorsun?"

"Cinayet işinde iyi para var."

"Bu bir iş değil!"

"Neden? Para karşılığında bir hizmet veriyorum, senin gibi." Yine bam telime basmıştı.

"Sakın benim şerefli mesleğimle kendi katilliğini karıştırma!"

"Gerçekten ahlaki değerlere sahiptin, aidiyet hissin çok yüksek." Daha çok kendi kendine tespit yaparmış gibiydi.

Aslında ben onun hakkında tespitler yapıyordum. Ahlaki değerlere sahip olmadığını sanıyordu, hiçbir yere ait olmadığını sanıyordu ama ben buna katılmıyordum. Az önceki teklife sinirlenmesi, verdiği sözü gerçekleştirmeden ölmeyeceğini söylemesi tam bir ahlak örneğiydi. Aidiyet hissine gelirsek, bir çocuğu mutlu etmek için elinden geliyordu ama bunu görevi olduğu için değil onu kısacık sürede sahiplendiği için yapıyordu.

Herkes onu tanımaya çalışıyordu ama belki o bile kendini tanımıyordu.

"Nereye gidiyoruz? Ya da dur tahmin edeyim, mafyatik bir yere, ya da çatışmaya falan."

Dudakları yukarı doğru büküldü. "Ne güzel alışmışsın."

"Gece on ikiden sonra birlikte on dokuz günümüz kalmış olacak, elbette alıştım." Zaman hem çok hızlı hem çok yavaştı. İçinde her şeyi barındıracak kadar yavaş, geriye dönüp baktığımda ne ara bugüne geldiğimi anlayamayacak kadar da hızlı.

"Bak ne güzel ülke ülke geziyoruz, daha seni sıcak ülkelere götüreceğim. Nereye gitmek istersin?" Ciddi mi diye suratına baktım ama oldukça ciddiye.

"Tatil mi yapıyoruz burada?" dedim ters şekilde.

"Belki bir gün onu da yaparız," dedi ama bence söylediği şeyin ne kadar imkansız olduğunu o da farkındaydı. "Belki Cece bile bizimle olur." Bunları söylerken yolu izliyordu ama gözlerindeki parıltı göğsümde bir ağrı yarattı.

Bu işin sonunda Cece ailesinin yanında, Çelik büyük ihtimalle hapiste, bense yine görevimin başında olacaktım. Tüm yaşananlar bol aksiyonlu bir kitap gibi hayatımızın bir köşesinde kalacaktı ve belki de birbirimizi bir daha asla görmeyecektik.

Göğsümdeki ağrı daha da arttı. Bu düşünceler içimde bir sıkıntı yaratıyordu.

"Bu söylediklerine kendin inanıyor musun?" diye sordum karanlık yolu izleyerek.

"Hayır ama hayal kurmak güzel bir şey Vuslat, hayaller insanları hayatta tutar. Umut verir, güç verir."

"Pek hayal kuracak bir tipe benzemiyorsun."

"Halbuki hep hayallerle kaldım hayatta, asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim hayallerle." Göğsümdeki ağrı daha da arttı, içimden ağlamak geliyordu, bu neden oluyordu?

Azrail'in Kılıcı, herkesin korktuğu, adının dilden dile dolandığı bu seri katil sadece şanssız bir adamdı, normal olmak isteyen ama asla olamayan bir adam. Bunu gördükçe onunla olmak bana daha ağır geliyordu.

Yol boyunca sessiz kaldık ikimiz de. Uzun bir yolculuğun ardından geldiğimiz yer bir gece kulübüydü ama buraya sadece bir gece kulübü demek hafif kalırdı sanırım. Her şey çok abartılı ve gösterişliydi.

Kalabalığın arasında ilerlerken elimi tuttu, ben de kulağına doğru bağırdım sesimi duyabilmesi için. "Burada ne yapacağız?" Çok bağırmış olacağım ki yüzünü buruşturdu, bazen onun insan üstü güçlerini unutuyordum!

Kalbalıktan sıyrılıp renkli merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Merdivenlerin üstünde dijital ekranlar vardı ve hipnoz etmek istermiş gibi beyaz siyah çizgiler dönüyordu. Çelik elimi daha sıkı tuttu.

Birazdan nasıl bir belaya gireceğimizi bilmiyordum ama o elimi tutarken burada ne olursa olsun bizim yine çıkıp yolumuza devam edeceğimizi artık biliyordum.

Üst kat daha sakindi ama asla boş değildi. Sadece müzik sesi daha azdı. Çelik beni bir kenara çekti, dans eden insanların arasında öylece duruyorduk. "Ne yapacağız?" diyerek sorumu yeniledim.

Eli belime gitti ve ağır ağır hareket ederek beni kendisine çekti. "Karı koca dans edeceğiz."

"Ne? Ne dansı? Dans etmeye mi geldik buraya? Yine ayakkabımın altına bir şey mi yerleştirdin?" Sorumla dilini damağına vurarak cıkladı.

Belimdeki eli omzuma çıktı, kollarını omuzlarıma sardı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Birazdan Cece'nin babasından haber gelecek, Cece'yi hangi gün nereye götüreceğimizi, hangi rotayla güvende gideceğimizi iletcek."

"Telefonda iletmiyor muydu?"

"Hayır elbette, hadi dansın tadını çıkar, benimle dans etmek herkese nasip olmaz." Sipariş verirken de benden uzaklaşmadı.

"Ben bir tek halay çekmeyi biliyorum," dediğimde gülerek elini kürküme götürdü.

"Terlemişsin," dedi enseme hafifçe okşayarak.

"Benimle sürekli temas halindesin, iyi alıştın." Gerçekten terlemiştim, içerisi çok sıcaktı. Üstümdeki kürkü çıkarıp yanında durduğumuz masanın kenarına astı. Elimini tutarak beni tek bir hareketiyle ters çevirdi ve sırtımı göğsüne sertçe yasladı.

"Evet, epey alıştım," dedi yüzünü kulağıma eğerek. Sıcak nefesi tenimi kaşındırırken derin bir nefes almaya çalıştım. "Bence sen de alıştın." Eli yine belimdeydi ama bu sefer kürküm olmadığı için eliyle tenim arasında incecik zaten bir kumaş vardı. "Ya da alışmamışsın, söylesene Voyna miden bulanmıyorsa, iğrenmiyorsan neden bu kadar heyecanlanıyorsun? Bu kadar gürültünün içinde bile kalp atışlarını duyuyorum, bana müzikten daha çok keyif veriyor. Seni neden heyecanlandırıyorum?"

"Alışkın değilim ondan sadece," dedim ama o bana biraz daha sarıldığında sözlerim gittikçe kısılmıştı, yine de duyduğunu biliyordum.

Dudaklarını hafifçe yanağıma bastırdı, kendisi minik ama etkisi büyük bir buse bıraktı tenime. "Tamam gidebiliriz."

"Ne? Hani tarihi yeri öğrenecektin?"

"Öğrendim zaten," dedi ve beni çevirdiği yöndeki ekranı gösterdi. Mekanın sahne kısmının üstünde koca bir ekran vardı. Ekran o kadar büyüktü ki aşağı kattan da bu katan da rahat şekilde görülebiliyordu.

"Ekran mı?" Şu an ekranda sadece baş döndüren renkler ve hareketli ışıklar vardı.

"Evet, birkaç saniye arayla çıkan harfler ve saatler geri sayım gibi duruyor ya, o geri sayımın arkasında ara ara gözüküyordu." Ekranı izlemeye devam ettim ama hiçbir şey göremedim. Geri sayım devam ediyordu.

"Geri sayım ne için?"

Tam cevap verecekti ki geri sayım bitti ve yukarıdan üstümüze önce su sonra köpük atıldı. "Bu ne be? Bu soğukta ne suyu?"

"Her konuda bu kadar memnuniyetsiz olamazsın," dedi yine elimi tutarak. Kadehinden bir yudum alacaktı ki durakladı. "İçkime bir şey atmışlar," dedi ve etrafına bakındı.

"Neden? Seni sarhoş edip kötü emellerine mi alet edecekler?"

"Senin de aklın fikrin edepsizliklerde, sonra edepsiz ben oluyorum," dedi ama bunu öyle bir tonda söyledi ki gülmek için kendimi tuttum. "Hemen çıkmamız gerek." Az önce çıkarıp astığı ceketini tekrar üstüme giydirdi.

Elimi tuttu ve hızla koşturaya başladık. Kapıların önlerinde kulaklığı olan takım elbiseli adamlar vardı, onlar girdiğimizde de vardı ama şimdi bize bakıyorlardı ve çıkışları kapatıyorlardı. Çelik hiç bozuntuya vermedi ve sıkı sıkı tuttuğu elimle kalabalığın arasında yürümeye devam etti. İçerisi çok karanlık değildi ama sürekli yanıp sönen ışıklar tüm görüntüleri engelliyordu. Hangi renk çoğunluktaysa yukarıdan akan köpükler de o renk oluyordu.

Şimdi ışıklar kırmızıydı ve kırmızı köpükler akıyordu. Köpükten çok kan akıyormuş gibiydi. Çelik önümde durdu ve bana döndü. Elime silah tutuşturdu. Bu silahları sürekli neresinden çıkardığını merak ediyordum.

Gerçi şu an silahı neresinden çıkardığından çok daha önemli sorunlar vardı. Takım elbiseli adamlar bize doğru geliyordu ve biz mekanın en kalabalık yerinde tam ortada kabak gibi duruyorduk.

"Ne yapacağız?" dediğimde yine elini belime koydu. "Çelik başlatma dansına, elimizde silahla bir yığın insanın arasındayız ve bizi yakalamaya geliyorlar."

"Dans ediyormuş gibi yap ve hepsine sık. İçerisi çok kalabalık, ışıklar yüzünden kimin vurduğunu anlayamayacak. Hadi bakalım hangimiz daha iyi nişancıyız."

Daha fazla konuşmadı, zaten müzik sesinden ne dediğini pek anlayamıyordum. Bir eli belimde diğeri silahtaydı, gözlerini gözlerimden ayırmadı ama aynı anda bize yaklaşan birini tam alnından vurdu. Vurulduğunu kırmızı yanıp sönen ışıkların arasında alnına yediği delikle görmüştüm sadece.

Çelik beni bir hareketiyle ters çevirdi yine sırtımı göğsüne yasladı ve dudaklarını da kulağıma yaklaştırdı. O beni çevirirken elimdeki silahı hemen arkaya atıp aramızda sakladım. "Buraya geleceğimizi biliyorlardı, hepsini haklamazsak kimliğimiz ifşa olur ve yakalanırız, erdemli olmanın sırası değil bana hünerlerini göster. Ayrıca biraz kıvırt, dans ediyormuş gibi durmamız gerek. Buradan çıkmak istiyorsak devam etmeliyiz."

Çelik benimle konuşurken ne ara yapıyor bilmiyorum ama bize yaklaşan her bir kişiye sıkıp yere indiriyordu. Ne kadar hızlı olsa da onlar da fazlaydı. İçerisi o kadar kalabalık ve gürültülüydü ki ne silah sesi duyuluyor ne düşen adamlar fark ediliyordu. Ayrıca içerideki herkesin kafası güzeldi.

Çelik'e doğru döndüm ama o çok uzun olduğu için arkasını göremiyordum. Çelik'e doğru yükseldim ve bağırdım. "Beni kucağına al!"

Çelik durakladı, yüzüme baka kalırken o kadar şaşırdı ki silahı bile saklayamadı bir an. "Ne?"

"Beni kucağına al, yanlışlıkla bir sivili vurursam sonra seni vururum." Dudaklarını ıslattı, gözleri heyecanla parlarken beni belimden tuttu ve tek bir hareketle kucağına aldı. Silahımı onun boynuna yasladım ve saçlarımla silahımın tarafını kapattım. Bize ateş etmeye hazırlanan bir adama sıktım. Sonra başka bir tanesine.

"Sen edepli falan değilsin ve bu benim hayatımda yaşadığım en seksi an," dedi dudaklarıma bakarak.

"Sulanma," dedim ve tekrar ateş ettim. Sadece dans ediyormuş gibi görünmüyor bir de içeride hareket halindeydim bizi kaybetmeleri için.

İkimiz de sadece birbirleriyle ilgilenen bir çift gibi görünüyorduk ama aynı anda bize yaklaşan ya da nişan alan herkesi indiriyorduk. Şarkının yüksekliği artarken etraftaki insanlar zıplamaya başladı ve bu işimizi biraz daha zorlaştırdı.

Çelik beni kalçamdan tutarak biraz daha havaya kaldırdı. "Bilerek yapmadım ama biraz daha aşağı doğru inersen çok edepsiz bir şey yaşayacaksın."

Sakin bir koridora geçene kadar devam ettik, zaten sayıları epey azalmıştı. Koridora girdiğimizde beni kucağından indirmedi, bir duvara sertçe yasladı ve belimde olmayan eli yüzüme gitti. Çenemi geniş avucunun arasına aldı, hafifçe sıktı. Gözlerindeki tutku ve heyecan dilimi damağımı kurutmuştu. Bugün ona karşı koyamıyorum, her zaman yaptığım gibi tersleyemiyordum.

Dudaklarıma büyük bir arzuyla baktı, dudaklarını ıslattı, eğildiğinde beni öpecek sandım ama yine de kaçmadım. Öpmedi, en azından dudağımı değil. Çenemle yanağım arasındaki kısma sert bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken aynı anda bize doğru hızla gelen bir adama ateş etti.

Onu göğsünden ittim, kucağından hızla indim. "Şimdi ne yapacağız?"

Göğsü hızla inip kalkarken bakışlarını zorlukla üstümden ayırdı. Kırmızı akan su her tarafımızda kan varmış gibi bir görüntü yaratıyordu. "Gideceğiz."

"Öldürdüklerimiz?"

"Temizleyecekler, iki taraf da pisliğini ortada bırakmaz. Cece'nin babası bizim gizliliğimizi sağlayacak, Cece'yi kaçıran tarafta kendilerini ifşa etmemek için leşlerini toplayacak. Ve bize de hızlıca tüymek kaldı." Kolunu omzuma attı ve koridorda hızla yürümeye başladık. "Hadi ben deneğim de karanlıkta bile iyi görüyorum sen nasıl vurdun hiç sektirmeden?" Sesinde bastıramadığı bir hayranlık vardı.

"Beni hafife alma."

"Bu hataya asla düşmem." Uzun koridorlardan geçip arka bir kapıdan çıktık. Arabaya doğru yürürken ara ara durup bana bakıyordu.

"Ne? Ne var? Neden öyle bakıyorsun?"

"Senden asla beni kucağına al diye bir şey duyacağımı tahmin edemezdim. Ayrıca ben bu hayatta tüm zevkleri tattığımı zannediyordum ama az önce yepyeni bir kilit açtın."

"İş yapıyoruz ne zevki? Anca zevkindesin zaten."

Güldü. "Kabul et, keyifliydi."

"Hayır, manyakçaydı."

Eli boynuna gitti ve boynunu sağa yatırarak bana çizikler gösterdi. "Beni çok sıkı tutmuşsun." Tırnaklarım etine batmış ve yarım ay şeklinde minik yaralar bırakmıştı. "Aynılarımı sırtıma da istiyorum."

"Küfretmek istemiyorum ama ederim, o yüzden sus." En sonunda arabaya ulaştık.

Onunla her gün böyleydi, her gün farklı bir aksiyonu, her gün büyük bir bilmeceydi.

"Cece'yi ne zaman götürecekmışiz?" Soruyla yüzündeki keyifli ifade hızla kayboldu.

"Üç gün, üç gün sonra." Bu cevabı beklemiyordum.

"Peki sonra? Sonra ne olacak?"

"Sonra size verdiğim sözü tutacağım ama bir ay bitmeden gideceğiz diye üzülüyorsan seninle maceramıza devam da edebiliriz."

Üç gün, sadece üç gün mü kalmıştı?

Her şeyin bitmesine, tamamen eski hayatlarımıza dönmemize ve birbirimizi hiç tanımamış gibi yaşamaya...

Dün o kadar yorulmuştum ki gece deliksiz bir uyku çekmiştim. Çelik'le yaptıklarımız aklımdan çıkmıyordu, kucığına çıkmış ve sivillerle dolu bir yerde onunla birlikte çatışmaya girmiştim, acaba kendi kişiliğimden uzaklaşıp ona mı benzemeye başlıyordum?

Kahvaltımızı yapıp otelden ayrılacaktık, odadan çıkıp salona geçtim. Çelik salondaydı, zaten dinleniyor olsa şaşırdım. Üstünü değiştirmemişti, dün gece nasıl bıraktıysam aynı şekilde oturmuş içiyordu.

"Sen uyumadın mı?"

Sorumla başını iki yana salladı. "Uyumadım, pek uykuya ihtiyaç duymadığımı söylemiştim." Ama o hiç uyumuyordu.

"Yorulmadın mı?"

"Yeterince değil." Etrafı dinlerken birden kaşları çatıldı, oturduğu yerden hızla doğruldu.

"Ne? Ne oldu?"

"Birileri buraya geliyor," dedi ve hemen ardından kapı kırılırcasına çalınmaya başladı.

Çelik belinden silahını çıkardı, kapıyı hafifçe araladı. Oskar kapıdaydı. "Lucien! Otel polis kaynıyor! Senin bir kaçak olduğunu ve de bir çocuk kaçırdığını söylüyorlar! Neler oluyor?"

"Hiç huzur yok siktiğimin dünyasında," dedi kısık sesle söylenerek. "Haber verdiğin için sağ ol Oskar. Git ve polise oda numaramı ver."

Oskar başını salladı ve hızla uzaklaştı. Çelik bana döndü. "Azrail'in Kılıcı'nın hayatına hoş geldin bebeğim, her gün başka bir aksiyon, asla canın sıkılmaz."

"Çelik, yine ne planlıyorsun?"

"Beni tanımaya başlamışsın, güzel." Eli çeneme gitti ve yüzümü inceledi. "Çok mu uyudun sen? Yüzün şişmiş."

"Çelik! Dalganın sırası mı? Polis geliyor."

"Cece'nin yanından ayrılma, kimlikleri ve pasaportları da. Endişelenme, asıl tutuklamışım bugün değil." Benimle konuşurken eli kapıya gitti, kapıyı açmadan önce eğilip yanağıma hızlıca bir öpücük bıraktı.

Kapıyı hızla açtı. Kapıda bir sürü polis vardı, hepsi silahlarını bize doğrultmuşlardı. Çelik ellerini teslim olmuş şekilde havaya kaldırdı.

Yine ne planlıyordu bilmiyordum ama yine kazanacağını biliyordum.

Çünkü o Azrail'in Kılıcı'ydı.

Selamlar aşklarım! Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle daha sizlerleydim, umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Sizce Çelik'in planı ne?

Vuslat'ın buzları yavaş yavaş eriyor mu dersiniz?

Üç gün sonra Cece'yi bırakıp gerçekten ayrılacaklar mı dersiniz?

Gelecek bölümlerde neler olacak sizce 😊

Tepkileriniz ve yorumlarınız benim için çok değerli. Bölümü yayınladıktan hemen sonra yorumlarda sizlerle birlikte olacağım, hikayelerinizi, editlerinizi, TikTok videolarınızın hiçbirini kaçırmayacağım 😊

Yarın Malatya Deniz Kitabevinde imza gününde olacağım, kitabınız olsun olmasın imza gününe gelebilirsiniz aşklarım. Sadece İA okuyor olabilirsiniz, İA görselleri çıkartıp vs getirebilirsiniz onları imzalarım. Haftaya Pazar da Eskişehir fuarında sizlerle olacağım.

Kendinize çok iyi bakın aşklarım gelecek bölüm görüşmek üzere, sizi çok seviyorum.

15.Bölüm: ISSIZLIĞIN ORTASINDA

Yeni bir bölümle karşınızdayım. Bölümü hem internet sitemde hem Wattpad'de yayınladığım için okunmalar da oylar da yorumlar da yarı yarıya bölünüyor ve özellikle yorumlarda sizin tepkilerinizi okumayı çok sevdiğim için her hissettiğiniz kısıma yorum bırakmanızı istiyorum aşklarım. Sizin yorumlarınızla yazdığım bölümü okumak bana çok keyif veriyor da. Keyifli okumalar.

Fatherland – Darkwood

Issızlığın Ortasında – Hayko Cepkin

Yalnız Kalsın – Hayko Cepkin

Biliyorsun – Sezen Aksu

15.Bölüm: ISSIZLIĞIN ORTASINDA

Ben hiç sevilmemiş bir adamım.

Ben hiç görülmemiş bir adamım.

Ben hep yaşamamış sanılan bir adamım.

Ben ıssızlığın ortasında tek başıma bir adamım.

Senin gök gözlerindeki deniz dalgalarına kandım.

Ben senin yüzünden sandım.

Normal bir adam olurum sandım.

Sen bana nefretle baktın ama ben onu bile lütuf saydım.

-AZRAİL'İN KILICI

Polisler onu götürürken öyle rahattı ki bunun onun planı olduğunu anlamamak imkansızdı. Ama aklım ermiyordu. Tüm dünya peşimizdeyken nasıl bir plan yapmıştı da kendisini polise yakalatmıştı! Evet kimlik değiştirmiştik ama sonuçta bu sahte bir kimlikti, elbet ortaya çıkabilirdi.

Ben de çıktım odadan çıplak ayaklarımla peşinden yürürken Çelik'in sadece sırtını görebiliyordum. İki tarafında da polisler vardı, elleri kelepçeyle arkadan birbirine kenetlenmişti. Çelik birden durdu, bana dönmedi. O durduğunda onu tutan polisler de durmak zorunda kaldılar. Çünkü o kimsenin gücünün yetemeyeceği kadar kuvvetli bir adamdı.

"Voyna, neden peşimden geliyorsun?" dedi İngilizce konuşarak.

"Çünkü..." Etrafıma bakındım, beni planlarının o kadar dışında tutuyordu ki hiçbir zaman ne yapacağımı bilemiyordum onun yanında. "Seni götürüyorlar."

"Evet, farkındayım beni götürüyorlar," dedi ve omzunun üstünden bana baktı. Bakışları çıplak ayaklarıma kaydıığında çatık kaşları düzeldi.

"Hadisene!" dedi onu tutan polislerden biri onu sertçe çekiştirmeye çalışarak ama Çelik'i yerinden bile oynatamadı.

"Karım endişelenmiş görmüyor musunuz? Onu sakinleştirene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Tek bir hareketle bana doğru döndü, iki polisin gücü onu hiç etkilemedi. Silahlarına davrandıkları sırada elini havaya kaldırdı onlara doğru ama gözleri bendeydi. "Sadece karımı sakinleştireceğim. Sonra sizinle geleceğim bize birkaç saniye müsaade edin."

Çelik'e birkaç hızlı adım attığımda o da bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ne yapıyorsun?" dediğimde bakışları yüzümde dikkatle gezindi.

"Asıl sen ne yapıyorsun güzel karıcığım?"

"Neler oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum." Polislerin silahları havadaydı ama Çelik tam önümde etten bir duvar gibi dikiliyordu.

"Bir şey olmuyor, yanlış anlaşılma olmalı. Gidip öğreneceğim. Korkma, kötü bir şey yok." Bana doğru hafifçe eğildiğinde polislerden biri bağırdı ama o yine de eğildi. "Sen rahat ol, bana güven." Bu sözleri beni rahatlatırken nefesimi verdim. "Şimdi gir ve ayakkabılarını giyin, kızımızla ilgilen." Biraz daha eğildi, başının üstüne, saçlarımla alnımın birleştiği o noktaya küçük bir öpücük bıraktı.

Sıcak nefesi benden uzaklaşırken tüm bedenim büyük bir boşluğa düştü. Son kez gözlerime baktı ve polislere döndü. "Kusura bakmayın, eşim benim için her şeyden önemli." Polisler onu götürürken omzunun üstünden bana dönüp baktı, tek gözünü kırptı hep yaptığı gibi çapkın şekilde.

Polisler onu götürürken bu görüntüyü izlemek göğsümü daralttı.

Ve büyük bir gerçek yüzüme tokat gibi çaptı.

Bu işin sonunda ona kelepçeyi ben takacaktım, onu yaka paça tutuklayan kişi ben olacaktım.

Göğsüm acıyordu, o kadar acıyordu ki olduğum yerde öylece kaldım. Bu sırada asansöre bindirilmişti. Bana doğru döndüğünde gülümsüyordu ama yüz ifademi uzaktan bile olsa gördüğü an gülüşü soldu ve kaşları çatıldı. Bu sırada asansörün kapıları kapandı.

"Neler oluyor sabah sabah?" Teo üstü çıplak şekilde kapıya yaklaştı, üst vücudunda sadece bir sargı bezi vardı.

"Bilmiyorum, polis geldi ve onu götürdü." Sözlerimle gözleri irileşti.

"Ne? Ne? Kızım bizim görev gitti ya!" Telaşlı şekilde ellerini beline yerleşirdi. "Farkında mısın?"

"Planı var."

"Ne planı var?" Merakla kısıldı gözleri.

"Bilmiyorum ama o işini bilir." Teo'nun kaşları havalandı.

Etrafa bakındı, hemen ardından beni kolumdan hafifçe tutarak dairenin içine çekip kapıyı da kapattı. "Vuslat, sen bu adama ne kadar güvendiğinin farkında mısın?"

Sessiz kaldım, farkında olduğum için hâlâ şaşkın olduğum bir durumdu bu.

"Bu işin sonunda sen bu adamı teslim edebileceğine emin misin?"

"Elbette," dedim hiç düşünmeden ama göğsümdeki ağrı yine sızladı.

Allah'ım bu his ne bilmiyorum, sen bana yardım et.

Teo başını iki yana salladı ağır ağır. "Hayır, edemeyeceksin."

"Edeceğim! Hem niye edemeyeyim?"

"Çünkü ona karşı hislerin var," dedi oldukça ciddi şekilde.

Alayla güldüm. "Yürü git Teo."

"İyi kandır kendini sen."

"Teo bak, o bize anlatıldığı kadar korkunç bir adam değil. En azından bana ve Cece'ye karşı."

Teo ellerini saçları arasından geçirdi. "Adam seninle her gün bir yerleri patlattı, Hitlerden fazla insan öldürdü! Çoğunu zevk için yaptı. Bunların farkındasın sen değil mi?"

İfadesi hoşuma gitmiyordu, beni suçlar gibiydi. "Farkındayım Teo! Belki senden daha fazla farkındayım. Ama neredeyse bir aydır onunla yaşıyorum! Görevimi yaparak onu tanıyorum. Bu adam içeride yatan küçük kızı kurtardı, bunu belki para için yaptı ama o kızın saçlarını para için taramadı, o kıza para için böyle güzel bakmadı. Benim hayatımı kurtardı, kurşunların önüne atladı, buzulları kırıp buzlu suya daldı! Evet o kötü bir adam ama tamamen bundan ibaret değil." Şu an söylediklerimi ben mi söylüyordum emin değildim. İçimden düşünürken bile şaşırdığım şeyleri Teo'ya yüksek sesle itiraf ediyordum.

"Onu teslim ettiğinde ne olacak sanıyorsun?"

Sessiz kaldım.

"Bizim tek görevimiz onu Türkiye'ye götürmek, sonrasında ne olacağını bilmiyoruz. Belki üstünde deneyler yaparlar, belki müebbet hapse yatırılırlar ki büyük ihtimalle normal bir hapse tıkmazlar, belki diplomatik baskılar yüzünden onu başka bir ülkeye verirler. Ne olacağını hiç bilmiyoruz. Peki sen onun için bunları düşünürken bunlara nasıl izin vereceksin? Nasıl dayanacaksın?"

Yine sessiz kaldım. O gün geldiğinde ne düşüneceğimi de ne yaşayacağımı da bilmiyordum. Teo'nun söylediklerinin hepsinin farkındaydım. Bu zamana kadar Çelik sadece bir canavardı, zaptedilmesi gereken bir katildi. Onu ülkeme götürecek ve görevimi tamamlayacaktım, sonrası umurumda olmayacaktı. En azından bu zamana kadar böyleydi.

"Üç gün kaldı," derken arkamdaki duvara yaslandım.

"Üç gün mü? Ne için üç gün?"

"Üç gün sonra Cece'yi babasına teslim edeceğiz. Sonrasında da benimle gelip teslim olacak."

"Vuslat adam şu an polislerin elinde, görevimiz gitti!"

"Birkaç saate gelir," dediğimde yüzüme şok içinde bakmaya devam etti.

"Bu üç günün sonunda gerçekten teslim olacağına inanıyor musun? Daha bizden istediği bir ay dolmadan?"

"O sözlerini tutan bir adam," dediğimde Teo artık daha da şaşkındı.

"Sıçtık, cidden sıçtık."

"Teo ne düşünüyorsan saçmalama! Ben sadece görevimi yapıyorum."

"Kendini kandırmaya devam et. Umarım bu işin sonunda çok üzülmezsin."

Tam tekrar konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Roman'ı görmemle sustum. Altında sadece kot pantolon vardı, onun da üstü çıplaktı. "Çelik nerede?"

"Polis yakalamış," dedi Teo sinirle.

"Siz mi yakaladınız?" dedi Roman kafası karışmış şekilde.

"Biz askeriz, hayır maalesef biz değiliz. İsveç polisi." Roman başını salladı ve dairenin salon kısmına geçti. Teo arkasından baktı. "İnsan biraz endişelenir, herif kışına takmadı."

Dairenin kapısı tıklatıldı. Kapıyı açtığımda Çelik'in arkadaşlarının sevgilisi Elle vardı. İki adamı da bir arada götüren Elle. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen epey bakımlı ve dinç gözüküyordu.

"Günaydın, iyi misiniz? Polisin Lucien'i neden götürdüğünü anlamadık ama Henrik de Oskar da peşinden gittiler. Eminim bu sorunu halledecekler. Sen iyi misin? Çok solgun gözüküyorsun." Elle hızlı hızlı konuşurken hemen arkamda yarı çıplak duran Teo'yu fark etti.

"Teşekkür ederim. Polis onu neden almış olabilir? Bir şey söylemediler mi?"

Elle başını iki yana salladı dudaklarını aralamıştı ki bu sefer arkadan yarı çıplak Roman geçti. Şimdi beni de kendileri gibi sanmasınlar diye hemen açıklama yapmaya çalıştım. "Bizim korumalarımız onlar."

"Açıklama yapman gereken son kişi bile değilim, ayrıca keyifli oluyor. Benim adamları çok seviyorum. Neyse Lucien götürülürken Oskar'a size iyi bakmamızı o gelene kadar rahatınızın yerinde olduğundan emin olmamızı ve çok güzel bir kahvaltı hazırlamamızı söylemiş. Masa hazırlattım, kızımı da al gel. Korumlarımı da alabilirsin." Polis onu götürürken bunları düşünmüş olamazdı!

"Teşekkürler, kızımı kaldırıp gelirim."

Gülümseyip kapıdan uzaklaştığında kapıyı kapattım. "Ne demek istedi o? Hiçbir şey anlamadım." dedi Teo kısık sesle.

"Sorma Teo gördüklerime inanamazsın, dün gece çok şaşırdım. Bunlar Çelik'i Lucien olarak tanıyorlar. Lucien'in iki yakın arkadaşı bu otelin sahibi. Bu kadın Elle de Oskar'ın sevgilisi, geldi Oskar'ı öptü sonra gitti Henrik'i öptü. Kadının iki tane sevgilisi varmış. Bi de sevgilileri de arkadaş sen düşün! Çok şaşırdım."

Teo eli ağzında, şaşkınca beni dinliyordu. "Aboo!" diye bir tepki verdi.

"Ben de çok şaşırdım valla."

"Oha! Bu gavurlar domuz eti yüzünden böyle oluyor." Teo kapının eşiğinde durmuş sabah sabah alkol alan Roman'a baktı. "Sizin oralarda da böyle mi?" Bu sefer Rusça sordu.

"Olay ne? Türkçe konuştunuz anlamadım ki. Rusça biliyorsunuz sürekli Türkçe konuşuyorsunuz saygısızsınız."

"Türküm lan ben tabii Türkçe konuşacağım," dedi Teo yükselerek ama bunu da Türkçe söylediği için Roman onun suratına boş boş baktı. "Sen niye böyle çıplak geziyorsun?"

Roman başını eğdi ve kaslı bedenine baktı. Her tarafında dövme olduğu için zaten çıplaklığı pek belli olmuyor. "Çok seksiylim çünkü, ayrıca sen de çıplaksın."

"Ben yaralıyım, git üstüne bir şey giyin kadın var burada ayıp. Ben de giyineceğim zaten, sesi duyup aceleyle kalktım." Beni boş verip sonunda Roman'a yöneldi.

"Neden ayıp ki? Ne var bunda? Kadın olsa ne olacak?" dedi Roman anlam verememiş gibi.

"Ben biraz Müslümanlığı yaymaya gidiyorum, misyoner olacağım bunlar yüzünden," dedi bana ve Roman'a doğru birkaç adım attı. Roman'ın omzuna vurdu ve onunla yürürken konuşmaya devam etti. "Bak dostum ahlak önemli bir kavramdır..." Onlar koridorda uzaklaşırken bakışlarım ayaklarıma kaydı.

Evet gidip ayakkabı giyinsem iyi olacaktı.

Odama doğru gidecekken duyduğum telefon sesiyle durdum. Salonda çalışıyordu. Salona girip ulaşana kadar arama durmuştu ama hemen ardından tekrar çalmaya başladı. Bu Çelik'in telefonuydu, burada kalmıştı. Ekranına baktım.

Arayan kişi kısmında 'Kardeşim.' Yazıyordu. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Lan piç herif günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum ne diye bakmıyorsun? Seni umursadığımdan değil de burada başım belaya girecek senin yüzünden!" Keşke biraz umursasan Tarık.

"Çelik burada değil," dediğimde kısa bir an sessiz kaldı.

"Vuslat? Çelik nerede?"

"Tutuklandı."

"Siz mi tutukladınız?" dedi soğuk kanlı şekilde.

"Hayır, İsveç polisi ama Çelik oldukça sakindi. Sanırım korkulacak bir şey yok."

"O herif götünde bomba patlasa sakın kahr! Ne diye tutukladılar biliyor musun? İfşa mı oldunuz?" Tarık onu umursamadığını söylüyordu ama umursuyormuş gibi sorular soruyordu.

"Hayır, sahte kimliğiyle tutuklandı."

"Bu herif beni çıldırtacak! Sıkıntıdan başka bir şey değil! Onu tanımadan önce ne kadar rahatmışım ben! Geberse de kurtulsak." Tarık'ın söylediği sözler göğsümdeki ağrıyı arttırırken beni öfkelenlendirmişti.

"Tarık! Kötü birine benzemiyorsun ama pisliğin teki gibi konuşuyorsun. O senin abin. Onu sevmiyorsun, saygı da duymuyorsun ama hiç vicdanın yok mu senin?" Bu çıkışı beklemiyor olacak ki cevap veremedi. "O senin abin, sen onun tek ailesisin. Senin belki başka bir ailen var ama onun yok. Seni her şeyden çok seviyor, neden böyle yapıyorsun?"

Yine sessiz kaldı uzunca bir süre. "Çelik hayatıma girdiğinden beri herkesin derdi onu bana sevdirmek. O benim abim falan değil."

"Abin!" Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. "O senin abin!"

"Sen bir askersin, bir canavarı mı savunuyorsun?" Sesi şaşkındı.

"V de bir canavardı, değil miydi? Onu sevdiğini duydum. Abini niye sevmiyorsun?"

"O adildi, o adaletti. Çelik sadece kötülük." Kısa bir an durakladı. "Sen neden onu bana karşı savunuyorsun? Aranızda bir şeyler değişmiş gibi." Sorgular tavrı hoşuma gitmemişti.

"Ben senin kadar kör olamıyorum, onu görebiliyorum. Çok yazık Tarık, bir gün onu görmek istediğinde çok geç olacak. Ve bana kalırsa sen bir canavardan bile daha kalpsizsin."

"Oraya geleceğim, nereye geçeceksiniz?" Konuyu kapatmaya çalışıyordu, belki utanıyor belki rahatsız oluyordu. Belki hepsinden birazdı.

"Bilmiyorum, ben sadece planlarına uyuyorum."

"Tamam." Bir şeyler öğrenmeye çalışmış gibiydi, sanki sohbeti uzatmaya çalışıyordu. "Benim hakkımda sana konuşuyor mu?"

"Evet ama bence konuşamadıkları daha önemli. İzin versen belki sana da konuşurdu."

"Bu onunla benim aramda. Beni buraya çok sevdiğinden getirmedi. Onu tanımiyorsun, sadece eğlencesini ve keyfini düşünür. Ciddi biri olamaz." Hayır, haftalardır yanında olduğum adam böyle değildi.

"Bence onu tanımayan sensin."

"Gelince söyle beni arasın. Sen iyi misin? Her şey yolunda mı? Kırmızı bültenle aranmak senin için nasıl bir his?"

"İyiym, yolunda. Röportaj mı yapıyoruz hayırdır?" Ters sorumla güldü.

"Senin eril enerji beni koparıyor."

"Düzgün konuş. Çok gevşeksin." Öyle bir tonda söylemiştim ki yine sesi kesildi.

"Uzun zamandır bu kadar aşağılanmamıştım. Tadımı kaçırdın," dedi ama dayanamayarak telefonu kapattım.

Çelik kötü bir abi değildi. Belki kardeşine çok geç kavuşmuştu ama bu onun suçu değildi. Ayrıca Tarık'a nasıl sevgiyle baktığını, ondan gelecek en ufak bir cümleyi bile heyecanla beklediğini görmüştüm. Bu da Tarık'a olan öfkemi daha da arttırıyordu.

Cece'ye Çelik'in getirdiği elbiselerden birini giydirmiştim. Kahverengi çiçekli elbisesi uzun kolluydu, altına da beyaz kilotlu çorap giyindirmiştim. Bana da aynı elbisenin büyükler için olan versiyonunu almıştı, ben de onu giyinmiş ve Cece'yle hazırlanmıştım. Yanımıza Roman ve Teo'yu da alıp aşağı inmiştik. İkisi koruma taklidi yaptıkları için peşimizden geliyormuş gibi davranıyorlardı. Roman ve Teo bize yakın bir masaya başbaşa oturmuşlardı. Teo hâlâ onu Müslüman yapmak için ara ara dil döküyordu.

Elle bizim için güzel bir kahvaltı hazırlatmıştı. Cece normalde çok iştahlı bir çocuk değildi ama Çelik'in yokluğu onu epey rahatsız etmiş olacak ki bu sefer ona hiçbir şey yedirtememiştım. Bakışları sürekli etrafta geziniyordu, Çelik'i arıyordu merakla.

Elle bize rahat hissettirmek için elinden geleni yapıyordu. Cece kahvaltısını yemeyince onun keyifli vakit geçirmesi için boya kalemleri ve resim defterleri getirtmişti. Cece iştahsızdı ama ben ondan daha iştahsızdım.

Hayır, aç olduğum için değildi. Masadaki yemeklerin helal olup olmadığını düşündüğüm içindi.

"Lucien gelecek, kendinizi bu kadar üzmeyin lütfen. Bir şeyler yiyein," dedi Elle de kibar olmaya çalışarak.

"Boğazımdan bir lokma bile geçmiyor," dedim ben de biraz daha abartarak.

"Onu çok seviyorsun değil mi?" Sorusuyla başımı olumluca salladım. Bu kadar kolay yalan söylemeye ne ara başlamıştım bilmiyordum. "Oskar birden tutuklansa ben de çok kötü olurdu, o benim her şeyim. Henrik de öyle." Üçlü bir ilişkinin içinde olmak onlara epey normal geliyordu. "Oskar daha romantiktir, ruhumu okşar. Henrik'se daha tutkuludur. İkisine de aşığım."

"Onlar için zor olmuyor mu?" Sorumla güldü.

"İlk başta Oskar için zor oldu. Bir kez üçlü..." Öne doğru eğilip fısıldadı Cece duymasın diye. "Deneyimimizde Oskar'ın da hoşuna gitti, sonra Henrik bize duygusal olarak da dahil olunca ve ilişkimiz devam edince biraz rahatsız oldu. Sonra onunla konuştuk, istemediği takdirde Henrik'i çıkarırdık aradan ama istedi. Sonra da birbirimize biraz daha bağlandık." Bu kadar detay bilmek istediğimden hiç emin değildim!

Cece çizim işini sevmiş olacak ki defalarca kez kağıt değiştirmişti, ara ara çizdiklerine göz gezdiriyordum.

Teo ve Roman yan masada tartışıyorlardı. Roman neden din değiştirmeyeceğini detaylı olarak anlatıyordu. Masaların üstünde mumlar vardı, onları izleyen garson da romantik bir tartışma olduğunu düşünmüş olacak ki masalarındaki mumu yaktı. Roman da Teo da garsona kitlendiler.

Bakışlarımı dışarıdaki manzaraya çevirdim. Burası da soğuktu ama Rusya'nın kasvetli gri havasından kurtulmuştuk. Artık her taraf kar değildi, buradaki karlar erimek üzereydi.

Çelik'le ne kadar uzun süredir birlikte olduğumu bir kez daha fark ettim.

Kış bitiyordu.

Görevimin sonuna geliyordum.

Elle epey konuşkan bir insandı. Sürekli bir şeyler anlatıyordu ama ben onu pek dinleyemiyordum. Aklım Çelik'teydi. Polisler onu götürürken pek kibar değillerdi, ne diye tutuklatmıştı kendisini? Tutuklanmak ona nasıl bir fayda sağlayacaktı?

Ben derin derin düşünürken Cece birden oturduğu sandalyeden fırladı. Kapiya doğru koşmaya başladı. Nereye koştuğunu anlamak için onun koştuğu yöne baktım.

Çelik içeri girmişti. Sanki sadece üç saat önce yaka paça tutuklanmamış gibi iyi gözüküyordu.

Cece'nin ona koştuğunu gördüğünde durakladı. Bence bu duraklamanın sebebi ne yapacağını bilmediğindendi. En son ne yapacağını akıl etmiş gibi yere eğildi ve kollarını açtı.

Cece ona ulaştı ve kollarını Çelik'in boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Çelik de onun sarılışına karşılık verdi, eğilip kulağına bir şeyler söyledi ama çok uzak oldukları için elbette duyamadım. Ben de oturduğum sandalyeden hızla kalktım hatta o kadar hızlı kalkmıştım ki sandalye neredeyse arkaya doğru devrilecekti.

Çelik Cece'yi kucağına alıp kaldırdığında Cece onun boynuna sarılmaya devam ediyordu. Cece'nin bu kadar kısa sürede ona bu kadar bağlanması şaşırtıcıydı ama ne de olsa o bir çocuktü ve Çelik onun gözünde tam bir süper kahramandı.

Çelik bize doğru yürürken hemen arkasında Oskar ve Henrik'in de olduğunu yeni fark edebilmiştim. Çelik bana ulaştığında Cece'yi kucağından indirmeden bir elini belime koydu ve beni kendisine çekti.

Dudaklarını yine alnıma bastırdı. Ben de endişeli bir eşin yapması gereken bir şeyi yapmak için ona daha çok sokuldum, bir elim yüzüne gitti. Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük bıraktım. Çelik dona kaldı, gözlerini kırıştırarak bana baktığında fazla masum duruyordu.

Yutkundu, ardından gülümsedi.

Roman ve Teo alık alık bize bakıyorlardı. "Sizi çok mu korkuttum? Kızımız neden bu kadar endişeli? Bir şey mi gördü?"

"Hayır, sadece sabah uyandığında seni göremediği için endişelendi sanırım," dediğimde Çelik kucağındaki Cece'ye baktı. Cece ona o kadar sıkı sarılmıştı ki sanki bir an hafifletse onu kaybedecekmiş gibi endişeyle tutuyordu. Çelik onun saçlarını okşadı. Minik ellerini Çelik'in boynuna tüm gücüyle sarmıştı.

Çelik bana baktı, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi şaşkınlık içinde.

"Babasını çok seviyor," dedim İngilizce. Çelik'in gülümsemesi genişledi.

Çelik ona sevgiyle baktı. "Babası da onu çok seviyor."

Elle, Oskar ve Henrik bizi sevgi dolu gözlerle izlerken Teo ve Roman da dehşet içinde izlemeye devam ediyorlardı.

"Ne kadar şanslısın Lucien, karın da kızın da sana aşık," dedi Oskar Elle'nin yanına geçerken.

Çelik benim için masadaki sandalyeyi düzeltti, ben oturunca kendi de yanıma oturdu kucağında Cece'yle birlikte.

"Evet, dünyadaki en şanslı adamım. Dünyalar güzeli bir karım ve kızım var. Bir insan bu hayattan başka ne ister ki?" Sözlerinin içtenliği canımı sıkıyordu.

"Sen yokken Voyna belli etmese de çok endişeliydi, epey dalgındı, korkmuştu ama kızımıza belli etmemeye çalışıyordu. Seni çok seviyor," dedi Elle de az önceki yerine otururken.

Çelik bana baktı. Tek kaşı havalandırırken duyduklarının keyfini yaşıyordu. Hatta dudakları hareket etmese bile şu an zihninden ne geçtiğini biliyordum. 'Sahiden çok mu korktun güzel askerim?' Güzel kısmını biraz uydurmuş olabilirdim ama sık sık söylediği bir şeydi sonuçta.

Ben de onun gözlerine dik dik baktım. Konuşmadan 'Görev için,' dediğimi anlamış olacak ki çaktırmadan göz devirerek önüne döndü.

Henrik de Elle'nin diğer tarafına geçip oturdu.

"Peki neden tutuklandın öyle? Ne oldu birden?" dedim merakla.

"Bir yanlış anlaşılma, zaten tahmin ediyordum." Kızının yanında çok konuyu açmak istemiyormuş gibi geçiştirdi beni. "Kızım çok mu korktun sen?" Cece en sonunda onun boynundan ayrıldı, başını Çelik'in göğsüne yasladı. Çelik eğilip Cece'nin saçlarına sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Kızımız aynı size benziyor," dedi Oskar ilgiyle.

"Evet ya çok güzel," dedi Elle de.

"Annesi dünyanın en güzel kadını çünkü, elbette kızım çok güzel olacak," dedi Çelik büyük bir gururla. Her şeyi bilen biri bile onu izlese bu saniye oyun yaptığını düşünmezdi. Göğsümdeki ağrı bugün hiç geçmeyecek gibiydi. "Gözlerini

annesinden aldığı için çok şanslıyım. İlk bakışta aşık olduğum gözler hayatımın her anında çift şekilde benimle."

Oskar, Henrik ve Elle neredeyse gözlerinden kalpler çıkararak bizi izlerken Teo ve Roman yemeklerini bırakmış bize kitlenmişlerdi. Öküzün trene baktığı gibi bakıyorlardı.

"Polislerin tavrı bizi de şaşırttı ama çok şanslısın Voyna, Lucien'in o an bile düşündüğü tek şey sendin," dedi Oskar.

Sanırım evcilik oyunumuzu istemeden fazla iyi oynamıştık. Hatta öyle ki şimdi çıkıp oyun oynuyoruz evli değiliz aslında desek inanmazlardı.

"Tatilimiz mahvoldu ama telafi edeceğim," dedi Çelik üzgün şekilde. "Biz birazdan otelden hatta İsviçre'den ayrılırız. Daha çok kalmayı isterdim ama pek tadımız kalmadı son olanlardan sonra." Kafasını bana çevirdi. "Kahvaltı yaptı mı?"

"Pek bir şey yediremedim."

Kafasını hafifçe salladı, Cece'yi masaya doğru çevirdi.

"Voyna da hiçbir şey yemedi, aklı hep sendeydi." Çelik yine keyifle bana baktı. Elle biraz daha konuşursa Çelik halay çekecekti.

Çelik arkadaşlarıyla sohbet ederken bir yandan da Cece'ye kendi elleriyle yemek yediriyordu. Sabahtan beri hiçbir şey yemeyen Cece Çelik uzatınca yemeye başlamıştı. Çelik'in bakışları Cece'nin çizdiği resimlere kaydı.

"Güzel kızım sen bizi mi çizdin?" Çelik'in sorusuyla Cece heyecanla başını salladı.

Çelik Cece'nin çizdiği resme uzun uzun baktı. "Kızım büyüyünce ressam mı olsan sen? Ne bu yetenek? Picasso mu olacaksın sen?" Konuşurken kafasını Cece'ye doğru eğiyordu, Cece kıkırdadı keyifle. "Karıcığım bak kızımız bizi çizmiş." Çelik resmi bana uzattı. Hareketlerinde gururlu bir babanın tavrı vardı.

Çelik'in uzattığı resme baktım. Çelik'i o kadar iri çizmişti ki kağıdın yarısını o kaplıyordu. Kendisini de Çelik'in yanında küçücük çizmişti. Bir eliyle Çelik'i tutuyordu bir eliyle beni. Çelik'in ağzında kıvrım vardı, kendi ağzında da benim ağzımı ise düz bir çizgi olarak çizmişti.

Bana somurtkan mı demek istemişti?

Tamam çok güler yüzlü değildim de somurtan da değildim.

Çelik Cece'nin çizdiği diğer resimlere bakarken az önceki kadar keyifli değildi. Defteri kapattığı için diğer resimleri göremedim.

En sonunda onlarla vedalaşıp yanlarından ayrılırken Roman ve Teo da peşimizden kalktılar. Asansör hepimizi alacak kadar genişti ama Çelik asansöre geldiğimizde Teo ve Roman'ı dışarıda bıraktı.

Cece kucağındaydı, ben de hemen yanımdaydım. "Niye almıyorsun adamları?"

"Karımla kızımın başbaşa kalmak istiyor olamaz mıyım?" dedi muzip bir ifadeyle.

"Kendini çok kaptırmışsın."

İç çekti. "Evet, hem de fena."

"Polis neden geldi?"

"Lucien'in insan kaçakçılığı yaptığından şüphelendikleri için," dedi rahat şekilde.

"Peki yaptı mı?"

"Hayır ama öyle görünmesini sağladım." Tahmin ettiğim gibiydi yani, onun büyük oyununu görebiliyordum.

"Çünkü burada kaçağız, kırmızı bültenle aranıyoruz ve sahte kimliklerimizi pekiştirmemiz gerekiyordu. Böylece kılık değiştirmeden bile rahat edebileceğiz. Çünkü sen daha bugün polise ifade verdin, sahte kimliğin anlaşılmadı ve kayıtlara geçtin." Beni parlayan kara gözleriyle izledi.

"Sen..." Eli çeneme gitti. "Çok zekisin."

"Bi kendini akıllı sanıyorsun galiba," Yüzümü çekerek elinden kurtuldum.

"Hayır ama benim kadar zeki insanlar çok azdır. Sen neredeyse benim kadar zekisin. Kötü olduğun bir konu var mı merak ediyorum karıcığım?"

"Bana karıcığım deyip durma."

"Neden? Az önce aşağıda yanağımı öperken oldukça karım gibiydin."

"Görev icabı."

"Hay başlayacağım senin görevine," dedi en sonunda bıkmış şekilde. Cece ona sarılmaya devam ediyordu. İkisi de birbirine çok bağlanmıştı.

Asansörden inip daireye geçtiğimizde Teo ve Roman da çok geçmeden bize yetişmişlerdi. Çelik onlara döndü. "İkinizin de güvenle döneceği bir yol hazırladım. Lucien Blackwood'un korumalarısınız ve böylece ülkeden rahat şekilde çıkabileceksiniz. Rusya'ya gitmemeniz daha iyi olur. Bence Türkiye'ye gidin. Levent Binbaşı Rusya'da bir yere kadar sizi koruyabilir." İkisinin de anlaması için Rusça konuşmuştu.

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun Azrail?" dedi Roman öfkeyle. Ona Azrail'in Kılıcı dediklerini biliyordum ama direkt Azrail diyeni ilk defa duymuştum. "Ben ülkeme döneceğim."

"İyi dön ama o zaman senin güvenliğin için söz veremem," dedi Çelik oldukça sakın şekilde.

Roman onun yakalarına yapıştı. "Kızımın karşısında seni dövmek istemiyorum," dedi Çelik oldukça rahat şekilde.

"Kızın mı? Ne kızı Çelik? Hayal kurmaktan kafayı mı yedin sen? İnsanları yanında zorla tutuyorsun! Kimse senin gibi bir adamla dipdibe olmak istemez! Bu kadını da yanında zorla tehditle tutuyorsun. Yoksa bir gün olur muydu yanında?" Çelik'in yüzü ifadesizleşti onun sözleriyle. "Anla artık Çelik. Sen asla normal bir adam olamayacaksın. Kendini daha fazla kaptırma çünkü bu oyun yarın öbür gün bitecek."

Sözlerinin canını yaktığını biliyordum. Görüyordum. Ona bakan biri asla umursamadığını düşünebilirdi ama umursuyordu işte.

"Beni bile parayla tuttun sen! Senin bir arkadaşın bile yok Çelik. Nedeni de tam olarak bu. Sen insanların hayatlarını mahvedersin sadece! Bak yine gelip sıydın her şeyin içine! Hayatımın ortasına ettin ve senin yüzünden ülkeme dönemiyorum! Her şey senin için çok kolay, tüm dünya tarafından aranıyor olmak kolay, bir daha ülkeneye dönemeyecek olmak kolay, ölmek kolay, kaçmak kolay! Ama biz insanız! Bu kadın senin yüzünden kırmızı bültenle aranıyor! Sen anca kendini düşünüyorsun çünkü empati yapamıyorsun çünkü sen insan değilsin! Denek bir robotun tekisin!"

Çelik onun ellerini yakasından sakince çekti. "Türkiye'de kısa bir süre kalacaksın, sonra Rusya'ya döneceksin. Bu zaman kaybını sana ödeyeceğim Roman."

"İnsanları ya korkutarak ya parayla ya acıyla ya tehditle kullanıyorsun sen." Roman o kadar ağır konuşmuştu ki Teo bile üzgünce izliyordu olanları.

Roman salondan çıkıp giderken Çelik hiçbir şey olmamış gibi Cece'ye döndü. "Arkadaşlar bazen kavga eder, korkma sakın. Hadi odana geç hazırlan birazdan çıkacağız." Cece başını hızla salladı ve o da salondan ayrıldı. Halbuki Roman onun arkadaşı bile değildi.

Teo bana bakarken ne yapacağını bilememiş gibiydi.

"Dostum o pezevengi boş ver dine de gelmedi zaten," dedi Teo en büyük sorun buymuş gibi.

Çelik sinirle güldü. "Git hazırlan dostum, kurtuluyorsun."

Teo da salondan çıktı. Çelik salondaki bara yöneldi. Önce bir kadeh çıkardı sonra kadeh ona çok zahmetli gelmiş olacak ki şişeyi direkt kafasına dikti. Koca bir yudum aldı, şişeyi ağzından çektiğinde çenesine doğru akan damlayı elinin tersiyle sildi.

"Çelik," dediğinde omzunun üstünden bana baktı.

"Onun ne kadar haklı olduğunu mu anlatacaksın sen de?" dedi ellerini bar tezgahına dayayarak.

"Hayır."

"Sen de onun düşündüklerini düşünüyorsun biliyorum. Hadi git hazırlan Vuslat. Zamanımız daralıyor." Sesi yorgundu, hem de daha önce hiç olmadığı kadar.

"Söyledikleri doğru olsaydı giderdim Çelik, bana defalarca gitmem için fırsat sundun." Sadece sırtını görebiliyordum, yüz ifadesini göremiyordum.

"Görevin için kaldın ya Vuslat sen de."

Dudaklarım aralandı ama geri kapandı. Bunu yalanlayamazdım ama doğru olmasının onda nasıl bir etki bıraktığını da görüyordum.

"Sen yokken Tarık aradı," dedim konuyu değiştirmek isteyerek. "Senin için endişeliyi. Yanımıza gelecekmiş."

"Vuslat neden yalan söylüyorsun?" dedi yine bana bakmadan.

"Yalan değil, gerçekten gelecekmiş," Sesim kısık çıkmıştı ama o beni duyardı.

Başımı ağır ağır salladı. "Hadi git hazırlan güzelim."

Onu yalnız bıraktım. Teo'nun odasının kapısını tıklattım. "Gel," dediğinde içeri girdim. Kapıyı kapattım ve eşyalarımı toparlayan Teo'ya yaklaştım.

"Şarkı açar mısın?" dediğimde yüzüme boş boş baktı. "Konuşacaklarımız duyulmasın." Telefonunu çıkarıp bir şarkı açtı yüksek sesle.

Yatağa oturduğumda Teo da yanıma oturdu. "Yarın Türkiye'de olursun, benden önce rapor götüren kişi sen olacaksın Teo."

Bu sırada Teo'nun açtığı şarkının sözleri odada yankılandı.

Hayat bazen öyle insafsız ki

Küçük bir boşluğundan yakalar

Hissettirmez en zayıf anında

Seni ta yüreğinden yaralar

"Bu ne Teo?" dedim aksi şekilde.

"Sezen Aksu." Dünyanın en saçma şeyini sormuşum gibi baktı bana. "Çok severim. Aşık olmadan aşk acısı çekmeye bayılırım. Sezen Aksu buna bire bir."

"Neyse ben diyecektim ki..."

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun.

Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun.

Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım

Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. "Senden tek bir şey istiyorum. Benim bu sözlerimi anlatmanı istiyorum, ilk resmi raporumu iletmeni istiyorum. O bize eğitimlerde anlatıldığı gibi bir adam değil. Bunu gördün değil mi? Evet kötü yönleri var ama o kadar da kötü biri değil. Önüne geleni öldürmüyor Teo. O küçük kıza nasıl davrandığını anlat, beni nasıl kurtardığını anlat, suni teneffüs kısmını atlasan da olur. Bizi korumak için neler yaptığını anlat Teo. Onun aslında insan olduğunu anlat. O bir canavar ya da robot değil, aksine vicdanlı ve merhametli. Öldürdüğü insanlar konusunda onu savunmam ama belki de bu onun seçimi değildi. Genetik bir yana, o eğitimlerle büyütülmüş, öldürmek için. Timdekiler de Levent Binbaşı da ona karşı çok katı ama onu tanımıyorlar. Geldiğimizde ona çok kötü davranmasınlar."

Teo derin bir nefes aldı. "Olur, anlatacağım." Bu biraz da olsa içimi rahatlattı.

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun.

Berber olamayız, benim gibi biliyorsun.

Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım

Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun.

Fransa'ya gidiyorduk ama bu sefer kaçak değildik. Aksine çok rahat şekilde geçiyorduk. Lucien'in özel uçağındaydık, yani Çelik'in uçağında. Hâlâ onun denekliğindne önce mal varlığını araştırma konusunda aynı şeyleri düşünüyordum.

Teo ve Roman'la yollarımızı ayırmıştık. Roman ne kadar istemese de Teo'yla birlikte Türkiye'ye gidiyordu. Çelik onlar için de uçak ayarlamıştı.

Uçakta Çelik pek konuşmamıştı ama yine de Cece'yle ilgilenmeyi ihmal etmiyordu. Sessiz olmasına alışkın değildim. Cece'yle son günlerimizdi, onu babasına teslim edecek ve Çelik'le yolun sonuna gelecektik.

"Cece'nin resim yaptığı defter yanında mı?" Sorumla başımı olumluca salladı.
"Orada ne gördün de rahatsız oldun?"

Elindeki kadehi masanın üstüne bıraktı, Cece hemen yanına oturmuş resimli bir kitabı okuyordu. Arada Çelik'e gördüğü değişik şeyleri şaşkınlıkla gösteriyordu, Çelik de onun neşesine keyifle ortak olup Cece'yi biraz daha eğlendiriyordu.

"Çizimleri biraz karanlıktı. Bizi çizdiği değil, o oldukça tatlıydı. Beni bir dev gibi görmesi çok özel," Cece'ye bakarak göz kırptı, Cece adı geçtiği için ondan konuştuğumuzu anlamıştı. "Bak bu tavşan aynı sana benziyor, neredeyse senin kadar tatlı," dedi Çelik Cece'ye doğru eğilerek İngilizce.

Cece kıkırdadı. "Bak ne güzel sesin, ne güzel gülüyorsun sen böyle." Cece'nin karnını gıdıkladığında Cece kahkaha atarak başını geriye doğru attı. Çelik ona sevgiyle baktı, saçlarını okşadı.

"Diğer çizimleri o kadar tatlı değildi," dedi Türkçe konuşarak.

"Ben çizerken izliyordum, tuhaf bir şey olursa fark ederdim." Sözlerimle bakışları bana döndü.

Dirseklerine kadar kıvrıldığı kahverengi gömleğiyle, siyah kumaş pantolonuyla hep olduğu gibi iyi görünüyordu. Cece ve benim giyimime ayak uydurmuştu bugün.

"Alenen bir şey yok ama bazı yerlerde bazı çizimleri bilerek çirkin yapmış, saçlarını öfkeyle sert şekilde boyamış, dağınık yapmış. Bizi çizerken gösterdiği özeni göstermemiş, sevmediği şeyleri çizmiş. Ve tüm çizimleri böyleydi, sadece biz güzeldik. Düşünüyorum, biz onu oradan alana kadar tutsaktı ve zor günler geçirdi onları resmediyor olabilir."

"Ama?" Merakla yerimden doğruldum.

"Ama bu çocuğun bizden başka hiç mi güzel anısı yok? Bizimle de çok güzel anlar yaşadığı söylenemez."

"Ailesi ona iyi bakmıyor mu sence?"

"Bilmiyorum." Cece'yi bırakmak istemiyordu.

"Çelik onun bir ailesi var, onlarla olmak zorunda."

"Biliyorum," dedi ruhsuzca. Bilmesine rağmen ondan ayrılacak olmak zor geliyordu.

Cece'yi yanımıza almamızın üstünden öyle çok zaman falan geçmemişti ama Cece onu bulduğumuz ilk günden çok daha farklıydı. Yemek bile yemezken şimdi Çelik'le iştahla her şeyi yiyordu, gülüyordu, ruhsuz gözlerine sonsuz parlıklar yerleşmişti.

Öyle ki sadece birkaç günde kilo bile almıştı. Çelik çok dikkatli ve zeki bir adamdı, bunları eminim benden önce fark ediyordu.

"Fransa'da da oyunumuza devam edeceğiz. Aynı kimlikleri kullanacağız. Sonra Monako'ya geçeceğiz, babasına orada teslim edeceğiz."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ama bu sessizliği bozan o oldu. "Teo'nun odasına girdiğinde ben duymayayım diye şarkı açtıldın, onunla ne konuştun?"

"Sen duyma diye şarkı açtıysam sana neden söyleyeyim ki?"

"Merak ettim, şarkı da çok manidardı da."

"Teo seviyormuş. Manidar falan değil, neden manidar olsun hem?"

"Bilmem, bana gönderme yapıyormuşsun gibi geldi bana," dedi ama konuşurken bana değil uçağın camından dışarı bakıyordu.

"Allah Allah! Ne göndermesi yapıyormuşum? Sen her şeyi böyle kışından mı anlarsın?"

"Terbiyesizleştin şu an."

"Bana terbiyesiz diyene bakın hele."

Dudaklarını ıslattı, bu sefer bana baktı. "Tamam anladım ben anlayacağımı."

"Ne? Ne anladın?" Ona doğru eğildim. "Söylesene oğlum ne anladın?"

"Oğlum mu?" Birden o da bana doğru eğildiğinde aramızdaki mesafe aniden azaldı. Öne doğru kaydığı için dizleri dizlerime çarptı.

"Ne anladın?" dedim yine.

"Anladıklarım bana kalsın, şimdi sana söylersem yalanlayıp sinir bozarsın." Beni gerçekten tanıyordu. "Sen bana anlamadıklarımı anlat."

"Bilmece gibi konuşuyorsun." Hâlâ geri çekilmemiştim. Sahiden neden çekilmemiştim? Bana bu kadar yakinken gözlerime böyle derin derin bakması kalp ritmimi bozuyordu, o da bunu çok iyi biliyordu.

Bakışları dudaklarıma kaydığında kalp atışlarım hızlandı. Sırıttı keyifle.

Bu son damla olurken hızla ondan uzaklaştım, arkama yaslandım, hatta koltuğa yapıştım.

Gülmeye devam etti.

"Teo'ya dedim ki git Çelik'i anlat, de ki ülkeye alır almaz onu zincirleyin."

Kesin öyledir der gibi kafasını salladı, dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve hâlâ bana doğru eğilmiş şekilde duruyordu. Dizleri de dizlerimdeydi. Ben geri çekilsem de o çok uzun olduğu için mesafeyi açamamıştım.

"Her geçen gün daha mı güzelleşiyorsun sen? Yoksa gözlerim ve beynim bana bir oyun mu oynuyor? Yoksa yaptığım her şeyin sonunda belamı mı buldum ben?" Bu sefer beni utandırmak için iltifat etmiyordu, daha çok bu soruyu kendisine sorar gibiydi.

Derin bir nefes aldım, kalp atışlarım daha da hızlanmıştı sanki mümkünmüş gibi! Çelik hafifçe güldü ve bize merakla bakan Cece'ye çevirdi kafasını.

"Türkçe konuşuyoruz, merak mı ettin ne konuştuğumuzu?" dedi İngilizce. Cece hevesle başını salladı. "Sana Türkçe öğreteyim biraz." Çelik ona birkaç kelime öğretirken Cece de ağzını oynatarak onu tekrar etmeye çalışıyordu.

"Sence konuşabiliyor mu?" dedim merakla.

"Güldüğünü duyabiliyorsak konuşabiliyor ama bence yaşadığı onca şeyden sonra konuşmak istemiyor," dedi sıkıntıyla ve ardından bu sıkıntısını hiç belli etmeden Cece'ye döndü.

Ona hevesle Türkiye'yi anlattı sonra Türkçe anlattı. Cece de onu aynı hevesle dinledi. Seni babana götüreceğiz derken ona baba kelimesini öğretti, Cece ağzını açıp kapatarak baba demeye çalıştı.

"Aferin güzel kızıma," dedi en sonunda saçlarını okşayarak.

Çelik ve Cece'nin arasındaki bağ babam ve benim aramdaki bağın tıpatıp aynısıydı. Onları izlemek içimde bir ağırlık yaratıyordu.

Cece'nin öz babası nasıl bir adamdı bilmiyordum ama Çelik'in çok güzel bir baba olacağını görüyordum.

Asla çocuk sahibi olamayacak bir adamın böyle güzel bir baba olması kaderin bir oyunu muydu?

Çelik'i tanımak bana iyi gelmiyordu, onu tanımak onu anlamak demekti. Ben onu tanıdıkça da anladıkça da daha çok dibe batıyordum. Ben onu görüyordum, ben onu gördükçe değişiyordum.

Bu görevin sonunda onun sonunu getiren kişi istesem de istemesem de ben olacaktım.

Fransa'da Paris'e gelmiştik. Kırmızı bültenle aranıyor olmamıza rağmen henüz en ufak bir sorun bile yaşamamıştık. Çelik'in planı sahiden işe yaramıştı. Rusya ve İskandinav ülkelerinden sonra Fransa epey sıcak gelmişti. Söylediği gibi gittikçe güneye iniyorduk.

Yolculuğumuzun sonuna geliyorduk.

Otele yerleştikten sonra yemek yemek için dışarı çıkmıştık. Cece de soğuk memleketlerden sonra Paris'in ılıkliğini çok sevmiş olacak ki çok enerjikti. Bir eliyle benim elimi bir eliyle Çelik'in elini tutmuş hevesle geziniyordu.

Yemekten sonra çocuk parkına gitmiştik. Çelik Cece'yle kalan son zamanlarında onu mutlu etmek için çabalıyordu, bunu bana hiç söylememişti ama zaten söylemesine de gerek yoktu.

Çelik Cece'yle birlikte tüm lunapark aletlerine binmiş, bir çocuk gibi onunla eğlenmişti. Hatta bazılarını zorla beni de bindirmişti. Bir sürü fotoğraf çekmişti. En sonunda saatler ilerleyince Cece'nin yorulduğunu düşünerek onu omuzlarına almıştı. Kollarını havaya kaldırmış Cece'nin ellerini tutarken Cece sürekli gülüyordu.

O kadar kaçıştan ve çatışmadan sonra normal bir gün geçiriyorduk.

Tıpkı gerçek bir aile gibi...

Düşünmeden edemedim; o normal bir adam olsaydı, yollarımız normal şekilde keşişseydi o zaman ne olurdu?

"Yoruldu mu?" dedi Çelik bana bakarak.

"Bence sen bazen benim bir asker olduğumu unutuyorsun."

"Ben bazen senin insan olduğunu da unutuyorum, melek falan sanıyorum." Göz kırptı.

"İşin gücün cilve." Güldü, eli elime gitti. Şaşkınca ona baktığımda o önüne bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yürüyorum." Sanki ona çok aptalca bir soru sormuşum gibi cevap vermişti. Elimi daha sıkı tuttu. "Ben Lucien'im sen de eşimsin, elbette elini tutacağım. Dikkat çekmeyelim şimdi."

"Millet de durmuş Lucien karısının elini tutacak mı diye bakıyordu," dediğimde güldü ama elimi bırakmadı.

Ben de çekmeye çalışmadım.

Çelik Cece'ye bir sürü hediye almıştı, Cece bir şeye iki saniyeden fazla bakınca o şeyi alıyordu. Bi ara Eyfel kulesini almasından korkmuştum. Eyfel'in önünde de fotoğraf çekmiştik. Sokak şarkıcılarıyla şarkı söylemiş, dans etmiş, sokak sokak gezmiştik.

İtiraf etmek gerekirse bugün eğlenmiştim. Hatta yıllardır eğlenmediğim kadar eğlenmiştim. Böyle bir günü en son babamın yanında yaşadığımı anımsıyordum.

Çelik Cece'yle de benimle de fazlasıyla ilgilense de her an tetikteydi. Ama bugün beklediğimden çok daha sakin geçmişti. Son günlerde çatışmaya girmeden geçirdiğimiz tek bir gün bile yoktu.

Otele geldiğimizde valizden gece yatmak için siyah bir gecelik çıkardım. Normalde geceleri eski pijama takımlarını giyen biri olarak gecelikle yatmak benim için epey zordu.

Otel dairesinde bir çift kişilik oda bir de tek kişilik oda vardı. Çelik dikkat çekmemek için daha geniş bir oda tutmamıştı.

Cece'nin ayıcıklı pijamalarını giyinmesine yardım ettim, saçlarını Çelik toplamıştı. Bu sefer örmemiş, saçının iki yanından tatlı at kuyrukları yapmıştı.

"Bugün epey yorucu bir gündü, artık uyuyalım Cece," dediğimde Cece başını iki yana salladı.

Birden yataktan kalktı ve koşar adımlarla odadan çıktı. Kesin Çelik'le uğraşacaktı, doyamıyorlardı birbirlerine. Göğsümdeki ağırlık nefes almamı zorlaştırıyordu.

Yatağa yorunca uzandım. Tam bu sırada Cece içeri girdi ama tek değildi. Çelik'i de elinden tutarak odaya getirmişti. Çelik altında gri bir eşofman üstünde beyaz bir atletle uyumaya hazırlanmış gibi duruyordu.

"Seninle mi uyumak istiyor?"

"Sanırım, elimden tutup çekiştirdi buraya kadar." O konuşurken Cece onu yatağa çekiştirmeye devam etti. Çelik yatağa uzandığında Cece de hevesle aramıza girdi.

Tam kalkmak için hazırlanmıştım ki Cece geceliğimin sırt kısmından yakalayarak beni durdurdu. Çelik keyifle gülerken Cece'ye şaşkınca baktım.

"Birlikte uyumamızı istiyor, ikimizle birlikte."

"Yok, ben içeride yatarım," dedim ama Cece geceliğimi bırakacakmış gibi durmuyordu.

"Daha önce yapmadığımız şey değil sonuçta, bu sefer de Cece için olsun."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama onları izlerken durakladım. Cece çok hevesliydi, Çelik'in de ondan aşağı kahr yanı yoktu.

"Peki." Yatağın yanında duran ışığı kapatıp yatağa girdim. Cece aramızda heyecanla uzanıp gözlerini yumdu.

"Hayret ben iki saat naz yaparsın sandım." Çelik'e ters bir bakış attım, karanlık olsa da kesin görürdü beni.

"Sana naz falan yapmıyorum," Onun gibi fısıldadım ben de.

"Hı hı, evet."

Odada uzun bir sessizlik oluştu, Cece çok yorulduğu için uykuya dalmış bile olabilirdi.

"Vuslat," dedi Çelik çok kısık bir sesle.

"Çelik."

Ona baktım. Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama bana doğru baktığını seçebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedi sadece.

"Ne için?"

"Bugün için, bu oyun için..." Durakladı. "Bir oyun da olsa bana bir aile gibi hissettirdiğin için."

Ne diyeceğimi bilemedim. Diyemedim de. Gözlerimi yumdum.

Bugün bir aile gibi hissedenden yalnız o değildi.

Duyduğum fısıltılarla uyanırken vücudumu esneterek kendime gelmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda Çelik ve Cece yanımdaydı. Çelik Cece'ye bir şeyler söylüyordu Cece de gülüşlerini eliyle kapatarak ses çıkarmamaya çalışıyordu.

"Sabah sabah ne kadar neşelisiniz böyle," dedim gözlerimi ovuşturarak.

"Sabah sabah ne kadar güler yüzlüsün sen böyle," dedi Çelik de fısıldamayı bırakarak. Kafamın altındaki yastığı kaldırıp hiç bakmadan yüzüne doğru fırlattım ama tam isabet ettirdim. "Bak ya ateş açtı bana," dedi ve aynı yastığı bana fırlattı. Öyle sert fırlattı ki tam yataktan kalkacakken başım tekrar yatağa düştü.

"Yuh lan yuh." O tepkime gülerken ben yastığı yine onun suratına fırlattım.

Cece hevesle yatağın üstüne zıplamaya başladı. "Sen kaçabileceğini mi sandın?" dedi Çelik yastığı bu sefer Cece'ye doğru kaldırarak. Cece kaçmaya çalıştı ama Çelik yastığı ona attı. Sanki yastık değil de bir taş atıyormuş gibi ağırca ve çok hafif attı. Cece abartı şekilde başımı tuttu ve yatağa oturdu. "Cece? Canın mı yandı?" dedi Çelik tedirgince yataktan doğrularak. Cece kafasını tutmaya devam etti. "Dur bakim, acıdı mı gerçekten?"

Telaşla Cece'nin iyi olup olmadığını anlamaya çalışırken Cece birden elini çekip gülmeye başladı. "Numaracı ya," dedi Çelik yataktan kalkarak. "Numaraya bak ya, sen şimdi görürsün." Çelik onu tek kolunun arasına sıkıştırıp odadan çıkarken Cece kahkaha atıyordu.

Yarın onu götürecektik. Bugün son günümüzdü. Bunu sürekli düşünüp durmam çok saçmaydı ama aklımdan çıkmıyordu.

Yataktan kalktım. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım, üstümdeki geceliği çıkarıp valizden siyah uzun bir elbise çıkardım. Askılı bir elbiseydi, biraz göğüs dekoltesi dışında çok açık sayılmazdı ama tüm bedeni saran bir kumaşı vardı. Çok açık olduğunu düşünerek valizden krem rengi bol bir kazak çıkarıp giyindim.

Otel dairesinin salonuna geçtiğimde Çelik de Cece de oturmuş beni bekliyorlardı. Tabii Çelik bu sırada boş durmayıp Cece'ni tabağını hazırlıyordu. Odaya kahvaltı söylemişlerdi. Yanlarına oturdum.

"Bugün dışarı çıkmayalım, son günümüz ve son anda bir şey olmasın," dedi Çelik, 'son günümüz' demekten pek hoşnut değildi. "Birazdan Tarık gelecek."

"Sana geleceğini söylemiştim, merak etmiş seni işte."

"Bence seni daha çok merak ediyordur, her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için geliyordur," dedi umursamazmış gibi gözükmeye çalışarak.

"Onunla aranız neden böyle?"

"Kabullenemedi beni. Katilim diye herhalde, gerçi Aşkın da katildi, denek desem o da denekti," dedi bakışları masadayken. Bu konu üstüne daha önce çok düşündüğü o kadar belliydi ki. "Sanırım çok geç öğrendi diye, bir yıl olmuyor daha ama ben kendimi bildim bileli onun kardeşim olduğunu biliyordum."

"Bu zamana kadar onun yanına gitmedin diye mi kızgın sana acaba?"

"Bilmem ki. Onun ailesi var bi de, birbirlerini çok seviyorlar. Bana ihtiyacı olmamış hiç, belki varlığımı gereksiz gördü. Zaten abisi olduğumu bilmeden önce de benden nefret ediyordu." Tarık'ı güzelce dövesim vardı.

"Neden söylemedin? Neden hiç yanına gitmedin? Belki o yüzden kızgındır, bunca zaman bilip sakladığın için. Onun yanına gitmediğin için."

"Gittim ki, ben ona çok gittim. Ama işte kendimi göstermem yasaktı. İlk başlarda çok istiyordum sonra artık istememeye başladım, beni tanıdığında sevmeyeceğini anlamaya başlamıştım. Onu uzaktan izlemek yetiyordu bana. Bazen keşke hiç öğrenmeseymiş diyorum, o zaman en azından abisi olduğumu bilmiyor derdim."

Ona sorduğum her şeyi bana detaylı detaylı anlatıyordu. Bu küçük bir soru da olsa onun hayatıyla ilgili büyük bir soru olsa da anlatıyordu. Belki de anlaşılacak istiyordu.

"Ona zaman ver, Tarık bence anlayacak." Evet, onu teselli ediyordum. Bir ay önceki Vuslat bu halimi görse çok şaşırırdı.

**"Ben ona zaman veririm, tüm zamanımı veririm ama zaman bize verir mi?"
Kahvaltımıza devam ettik.**

Ardından salondaki koltuklara geçtik, ben kahve içerken o yine alkol içiyordu. Cece de Çelik'in ona sipariş ettiği çilekli milkshake yudumluyor, puzzle yapmaya çalışıyordu. "Etki de etmiyor, niye içersin anlamam ki," dedim başımı koltuğa yaslayarak.

"Alışkanlık, çok içersem belki eder ümidi."

"Çelik."

"Vuslat." Bana yandan bir bakış attı, benim gibi başımı koltuğa yasladı. Üstünde beyaz bir tişört altında siyah bir eşofman vardı, çoğu zamanın aksine çok spordu.

"Seninleyken, hakkında anlatılan, eğitimde öğrendiğim çoğu şeyin tam da doğru olmadığını öğrendim. Ama insanlar çevrende olmasına rağmen bunu görememişler."

"Vuslat, sen beni çözmeye çalışıyorsun ya," Durakladı. "Bazen bunu görevin için yaptığını unutuyorum, beni anlamaya çalışman beni mutlu ediyor. Çünkü bu zamana kadar kimse bunun için uğraşmadı. Anlattığım halde hem de, sonra ben de bir yerden sonra anlatmaktan yoruldum. Anlatsam bile anlamayacaklarını anladım. Görevin için bile olsa beni görüyorsun Vuslat."

"Ben insanları görmeyi babamdan öğrendim. Babam çok zeki ve uyanıktı, her şeyi sezerdi, insanları bir kitap gibi okurdu. Mesela annem..." Anne kelimesini ağzıma bile almyordum yıllardır.

Çelik ilgiyle bana baktı, o da bu kadar kendimden bahsetmemi beklemiyordu.

"Babam annemi hep görürdü, annem babam kadar özverili ve sabırlı bir insan değildi. Babam onunla evlenirken bunu biliyordu ama yine de evlendi çünkü aşıktı. Ama annem babam kadar aşık değildi. Babam rütbe atladıkça işleri uzadı. Bir yandan annem de haklıydı, o her gittiğinde kaybetme korkusuyla psikolojik sorunlar yaşıyordu. Annem daha fazla dayanamadı, bir gün ben evdeyken intihar

etmeye çalıştı. Babam son anda gelmeseydi onu kaybedecektik. Herkes annemin babamı terk ettiğini sanıyor ama babam annemi terk etti. Onun yaşaması için. Beni de yanına aldı, anneme yeni bir sayfa açmak istedi." Turgut, Olcay ve Selçuk dışında kimseye bunları anlatmamıştım. Sormalarına rağmen anlatmak istememiştim, şimdi o sormadığı halde anlatıyordum.

"Annenle görüşüyor musunuz?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, evlendi. İki üç çocuğu oldu, o kendisine yeni bir hayat kurdu. Annemin sevgisi bencildir, babamın sevgisi fedakardır. Babam sevdiği şey için o şeyi gerekirse bırakır. Sekiz yaşımdan sonra babamla ve babaannemle kaldım, babam uzun görevlere çıktığı için genelde yalnızdım. Ben on iki yaşımdayken babaannem vefat etti. Aslında annemin korktuğu şey oldu, babam en sonunda aşık olduğu vatam için kahramanca canını feda etti."

"Baban onurlu ve güçlü bir adammış, gerçek bir kahramanmış" dedi ilgiyle beni dinlerken. Hayır buna sadece ilgi demek adaletsiz olurdu. Hayatında duyduğu en önemli şeyi anlatıyormuşum gibi dikkatle dinliyordu beni.

"Evet, öyleydi." İlk başlarda onu kaybetme acısı dayanılmazdı ama çok şükür ki Allah insanlara unutmaya özelliği vermişti, yoksa acılarla yaşamak mümkün olmazdı.

"Onu çok özölüyorsun," dedi bakışları kısılırken.

"Evet ama kavuşacağız, biliyorum. Ebedi bir hayatta birlikte olacağız." Bu sefer sessiz kaldı. "Ahirete inanmıyor musun?"

Omuz silkti. "Üstüne çok düşünmedim aslında ama pek inanmıyorum."

"Neden?"

"Dinlerin insanları kendilerini avutmak için, insanların aza biat etmesi için bir sömürü olduğunu düşünüyorum." Teo Roman'ı imana getirmeye çalışıyordu da Çelik'i kaçırmıştı.

"Sen iman da etmiyorsun o zaman?"

"Her şeyi yöneten büyük bir güç olsaydı bence ben doğmazdım. Hadi doğdum diyelim, o güç anlatıldığı kadar merhametli olsaydı bu kadar acı olur muydu?" Bir şeyleri inkar etmekten çok anlamaya çalışır gibiydi.

"Acıyı yaratan Allah değil, insanlar. Ama benim çok iyi bildiğim bir şey var. Allah bir kulunu ne kadar severse onu o kadar yalnızlaştırır; bela, sıkıntı ve acı verir. Onu o kadar sever ki tek kendisini görsün ister, o acıların sonucunda kendisine yönelsin ister, aslında bu bir insana verilebilecek en büyük nimet." Beni dikkatle dinliyordu.

"Benim diğer insanlar gibi ahlaki değerlerim yok Vuslat, empati duygum da zayıf." Yine yapıyordu, yine onu büyütülürken ona ne anlatıldıysa onları sayıklıyordu farkında olmadan.

"Hayır, sen öyle olduğunu düşünüyorsun. Gerçekten empati duygun zayıf olsaydı çok daha acı getirirdin, bir çocuğun mutluluğu umurunda olmazdı, seni yakalamak için gelen bir kadının hayatı da."

"Öteki tarafta gerçekten devam edersek, senle ben aynı noktalarda olamayız. Cehennemde bana özel ayrılmış tek VIP bir kat bile olabilir." Allah'ım ben gülmedim, o güldürdü. Tövbe tövbe ya.

"Kimin nereye gideceğini yalnız Allah bilir. O bizim göremediklerimizi görür, bilemediklerimizi bilir. Onun adaleti her şeyin üstündedir."

"O zaman öldüğüm gün benim için dua et, benim gibi katı bir kalbin istekleri kabul olmaz ama seninki gibi inançla dolu kalplerin duaları kabul olur. O gün benim için dua et. Hayır, cehennemde yanmamam için değil, yaptıklarımın cezasını çekmeye hep hazır oldum. Bu diyarda imkansızken orada imkansız olmayalım diye et bu duayı. Belki o diyarda ikimiz de normal oluruz." Öyle bir laf etmişti ki düşünme yetim bile kısa süreli beynimi terk etti. "Cehennemden korkmuyorum çünkü ben bu dünyada cehennemi yaşıyorum, belki de o yüzden senin mavi gözlerini gördüğümünden beri o cehennemden çıkmış gibi hissediyorum. Belki de sen benim alev alev yanan tenime okyanus gözlerinle o yüzden girdin, hayatımda bir kez de olsa cenneti görebileyim diye." Yine durakladı ve bir süre düşündü. "Evet, şimdi mantıklı gelmeye başladı." Ona mantıklı gelen neydi bilmiyordum ama ben onun sözleri karşısında ne mantığımı ne de başka bir yetimi şu an kullanamıyordum.

Ben tamamen afallamış haldeyken o başını ağır ağır salladı sanki bir gerçeği yeni fark ediyormuş gibi.

"Bu arada sünnetim var," dediğinde bir şok daha yaşadım.

Dehşet içinde ona baktım. "Bana ne senin sünnetinden?"

"Öyle şimdi beni sünnetsiz sanma," O konuşurken ben şaşkınlıktan içtiğim kahveyi üstümdeki krem kazağın üstüne döktüm. Elini uzattı elimdeki kahve fincanını almak için.

Fincanı ona uzatıp üstümdeki kazağı çıkardım. Açık saçlarım çıplak omzuma savrulurken dar, askılı siyah elbiseyle kalmıştım. Bakışları üstümde uzun uzun gezdi, ardından fincanı yine bana uzattı. Ben tek elimle saçlarımı düzeltmeye çalışırken bana doğru uzandı ve elleri saçlarıma gitti. Saçlarımı düzeltmeme yardım etti.

"Senin sünnetin beni alakadar eden bir durum değil."

"Belki eder," dedi hafifçe sırtarak. "Bu arada küçükken ucundan kesmelerine rağmen benimk-"

"Ya sen ne anlatıyorsun!" Dehşet içinde bağırdığımda güldü.

"Seni utandırmaya bayılıyorum, bir insan bu kadar tatlı utanabilir mi? Hep aslan gibiiken utandığında kediye dönüyorsun, edecek laf da bulamıyorsun anca kızarıyorsun."

Odanın kapısı tıklatıldığında sonunda benimle uğraşmayı kesti. Zaten biraz daha uğraşsaydı yerin dibine girecektim! Kapıyı açtığında beklediğimiz biri gelmişti; Tarık.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Çelik, ona sarılmak için hareketlendi ama Tarık onun bu hareketini görmezden gelerek yanından geçip içeri girdi. Çelik bir süre kapıda durdu, sadece geniş sırtını görüyordum. Çelik kapıyı kapattı ve bize döndü.

Tarık geçip tekli koltuğa oturdu. Bakışları benim ve Cece'nin üstünde gezindi. "Sen ne kadar tatlı bir kızsın böyle," dedi Tarık ona göz kırparak. Ardından bana dönüp baktı, sonra yine Cece'ye baktı. En son kafasını çevirip Çelik'e baktı.

"Neden bön bön bakıyorsun?" Sorumla aynı bakışları üçümüze teker teker tekrar attı.

"Bu kız ürkütücü şekilde ikinize de benziyor mu yoksa benim gözlerim bana bir oyun mu oynuyor? Şimdi siz yeni tanıştınız, bu kadar büyük bebeniz olamaz, hadi önceden bir şey oldu desek Çelik'in çocuğu olamaz. Yani çocuğu olabilir olsaydı birkaç yıl sonra dünyanın nüfusunun yarısının babası olurdu zaten de. Cengiz Han'dan daha büyük bir gen aktarımı yapardı. Kafam çok karıştı." Çelik'in çapkın

bir adam olduğunu duymuştum, kadınları sevdiğini ve kadınların da onu çok sevdiğini eğitimde bile anlatmışlardı. Ama uzun zamandır onunlaydım, bir kadına baktığını bile görmemiştım. Bu düşünce beni rahatsız ederken kahvedeki son yudumu da içtim.

Çelik yanıma geri oturup Tarık'a baktı. "Neden geldin Tarık?"

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen iyi misin? Sana bir zarar vermedi değil mi?"

Çelik başını eğip gözlerini ellerine çevirdi. "Onun bana zarar vermeyeceğini söyleyen sendin, şimdi neden böyle bir şey soruyorsun?" Bilinçli olarak mı onun canını yakmaya çalışıyordu anlamıyordum. "Çelik benim hayatımı kurtardı, defalarca." Tarık'ın kaşları havalandı.

"Peki önünüzdeki planlar neler?"

"Yarın Cece'yi babasına teslim edeceğiz, sonra da Vuslat'la Türkiye'ye teslim olmaya gideceğim," dedi Çelik ama başını kaldırmadı.

"Gerçekten teslim olacak mısın? Neden ki? Yine ne planlıyorsun sen?"

"Şaşırtıcı ama bu sefer hiçbir şey planlamıyorum. Sadece teslim olacağım."

"Teslim olacaksın! Teslim olduğunda ne olacak sanıyorsun? Bu konuyu bizimkilerle de konuştum, hiç mantıklı bulmuyorlar. Teslim olduğunda üstünde deneyler yapacaklar! Belki tutuklayacak belki şantaj için kullanacaklar, belki öldürecekler!" Bana çevirdi bakışlarını. "Sen ona ne yapacaklarını biliyor musun? Bilmiyorsun. Sadece onu götürmeye çalışıyorsun. Peki Çelik sen neden sonunu getirmeye çalışıyorsun?"

"Sıkıldım Tarık. Vuslat'a bir söz verdim, Cece'yi babasına teslim ettikten sonra onunla gidip teslim olacağım." *Vuslat'a söz verdim...*

Tarık sinirle nefesini verdi. Cece arada başını kaldırarak ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu, Çelik ona bakıp göz kırptı her şey yolunda dercesine. Tarık'ın ne dediğini anlamasa da sert konuşması Cece'nin bile hoşuna gitmemişti. "Kardeşim o benim," dedi Çelik Cece'ye İngilizce açıklama yaparak. Cece şaşırarak Tarık'ı bir kez daha inceledi.

"Bozuk plak," dedi Tarık Türkçe memnuniyetsiz şekilde.

Çelik yine bakışlarını yere eğdi.

"Abinle saygılı konuş," dedim sert şekilde.

"Bu kız geldiğinde böyle değildi, onun da kanına girmişsin, bozmadığın bir halt var mı?" dedi Tarık hafif alayla.

"Düzgün konuş lan, ben abin kadar sabırlı değilim," dediğimde Tarık ciddileşti.

"Bir şey demedik be."

"Sen bir süre daha Kuzentsov'da, Rusya'da kal," dedi Çelik kardeşine bakarak.

"Valla keyfim yerinde, kalırım biraz daha. Geçenlerde Ferda geldi, malikanelerde doğduğu için onu pek etkileyemedim ama sevdi. Ama en fazla bir ay daha kalırım, ailemi özledim, burnumda tütüyorlar." Tarık'ın bir ailesi vardı...

Çelik güldü ama bu keyifli bir gülüş değildi. "Ben yokum diye keyfin yerinde sanırım."

"Evet, elbette. İyi oldu senin bu yolculuğa çıkman yoksa senin yanında zaman geçmezdi." Tarık neden bu kadar acımasızdı? Onun canını yaktığını görmüyor muydu?

"Ne boş ağızlı bir şeysin sen böyle, onunla oldukça zaman geçiyor." Çelik başını kaldırıp bana şaşkınca baktı. Sözlerim hem hoşuna gitmiş hem de şaşırtmıştı.

"Tamam anladık sen de diğer tüm dişiler gibi onun cazibesine kapılmışsın. Aman dikkat et Çelik'in elinden bir uçan bir kaçan kurtulur. Bu denek bir şey olmuyor ama kızları üçerli dörderli grup yaparak götüren bir insan, sana da hastalık bulaştırmasın."

Tarık'ın sözleriyle Çelik'e şaşkınca baktım ama o artık ikimize de bakmıyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamış, yeri izliyordu.

İnkâr etmesini ya da özelini anlattığı için Tarık'a kızmasını bekledim ama o bir kelime bile etmedi.

Göğsümde yine o tanıdık sancı boy gösterdi.

"Bahar'ın küçüklüğüne de benziyor bu kız ya, maşallah çok güzel," dedi Tarık Cece'yi inceleyerek.

Tarık'ın telefonu çaldı, ekrana baktığında gördüğü isim onu gülümsetti. "Yeşil devim arıyor," dedi keyifle ve hemen aramayı yanıtladı. "Benim Shrek'im bensiz ne yapıyor? Nasılsınız?" Tarık telefondaki kişiyle ilgiyle konuşurken Çelik kafasını kaldırdı ve kardeşine baktı.

Tarık buraya geldiğinde Çelik'in nasıl olduğunu bile sormamıştı.

Onu sadece üç saniye izledi ama o üç saniyede o gözlerinden bir ton duygu geçti.

Çelik sessizce oturduğu yerden kalktı ve salondan çıktı. Tarık da keyifle konuşurken oturduğu koltuktan kalkıp cama yaklaştı. Çelik'in gittiğini bile fark etmemişti.

Tarık Çelik'in kardeşiymi ama Çelik Tarık'ın abisi değildi.

Ben de Çelik'in peşinden kalktım, olduğu odaya girdim. Kendisine bir sigara yakmış, tek kişilik yatakta oturuyordu. Neden geldiğimi sorgularcasına gözlerime baktı ama ben sessizce kapıyı kapatıp ona doğru birkaç adım attım.

Sigaradan derin bir nefes çekti. "Vuslat." Sesi normalde de kalındı ama sigara dumanını yeni çektiği için biraz daha kalınlaşmıştı.

"Çelik." Tam önünde durdum.

Hep olduğu gibi omuzları dik değildi, belli ki yalnız kalmak istemişti.

"Bir şey mi oldu?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

Elimi yanağına yerleştirdiğimde o kadar şaşırdı ki sigarası parmakları arasından düştü. Yeri yakmasın diye ayakkabısının tersiyle hızla söndürdü sigarasını. Hareket ederken kafasını çevirmiyordu çünkü yüzünü benden uzaklaştırırsa onun yanağına bir daha böyle uzanmayacağımı biliyordu.

Bana şaşkınca bakmaya devam etti, biraz daha yaklaştım ona. Artık iki bacağının arasındaydım. Gözlerini yumdu, kafasını bana biraz daha yaklaştırdı. Başımı karnıma yasladı.

Az önce yanağında duran elim şimdi saçlarına gitti, hafifçe okşadım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Kollarını belime sardı, oturduğu yerde beni kendisine çekti ve kafasını karnıma biraz daha yasladı. Sıcak nefesi ince elbisenin kumaşından tenimi gıdıklarken kalp atışlarımı da duyduğuna emindim ama bu sefer bunu da umursamıyordum.

"Vuslat," dedi kafasını kaldırmadan. Konuştuğunda dudakları karnıma çarptı. "Vuslat, bana yumuşama, bana iyi olma. Yoksa seni bırakamam," dedi ama ben yine de ondan uzaklaşmadım.

Sahiden ne yapıyordum? Ona karşı yumuşuyor muydum? Ona karşı sempati mi duyuyordum?

Bilmiyorum, hiçbirinden emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı. O görünenin çok ötesindeydi. Herkes onun insan dışı bir varlık olduğunu söylemişti, o da buna inanmıştı, öyle davranmıştı. Yine de içindeki o insan tarafı saklayamıyordu.

Ona denek, insan dışı varlık, canavar, her ne isterlerse diyebilirlerdi ama o bunlardan çok daha ötedeydi. Belki kendisi bile benim düşündüklerime bile inanamazdı ama o güçlü görüntüsünün altında sadece yapayalnız bir adamdı.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Beni eğiten insanlar asla kimseyi sevemeyeceğimi, insan dışı bir varlık olduğumu söyleyip durdu ama ben Tarık'ı hep çok sevdim, bunun yalan olduğunu böyle kanıtladım kendime. Şimdiyse bunu kendime ikinci kez kanıtladım.

Vuslat'la yollarımızın ayrılması gerekiyordu, onun git dediğimde gitmesi gerekiyordu. Yanımda kaldıkça daha da tehlikeye batıyordu, adı daha da kirleniyordu. Yanımda kaldıkça ondan uzaklaşma düşüncesi gittikçe daha da zorlaşıyordu. Gitmeliydi ama gitmedi. Görevi için de olsa yanımda kalmaya devam etti. Belki de ilk defa biri ben istemememe rağmen yanımda kaldı.

Vuslat çok zekiydi, çok ahlaklıydı ve masumdu. Tek amacı vatanına hizmet etmek ve görevini yerine getirmektir. O benim bu hayatta asla olamayacağım kadar erdemli ve şerefliydi. Gemide Teo'ya söylediklerini duyduğumda benden

tiksindiğini, dudaklarımın onun dudaklarına değmesinden midесinin bulandığına neredeyse emindim.

Belki dudaklarımdan midesi bulanmasa bile benim gibi bir adamdan kesin midesi bulanırdı.

O benim asla sahip olamayacağım bir güzelliğe sahipti.

Vuslat'ı yanımda istemiştım, Vuslat'ı yanımda isterken bu görevde Cece'yi yanıma alacağımı biliyordum.

Ben teslim olmak için Vuslat'ı yanımda istememiştım. Ben Vuslat'ı yanımda istediğim için teslim olacaktım.

Küçük bir kız çocuğunu kurtarmaya giderken yanımda onun gibi bir kadının olmasını istemiştım. Bana aşık olmayacak kadar ilgisiz, görevi için her şeyi yapacak bir kadın. Seçimim fazla doğru olmuştu. Cece ve onunla olmak bana düşündüğümden daha iyi gelmişti.

Ben asla bir aileye sahip olamayacaktım, zaten bu zamana kadar da olamamıştım. Ama geçirdiğimiz iki gün boyunca hayatım boyunca ilk kez ailem varmış gibi hissetmişim. Bir oyun olsa da böyle bir şeyi tatmak eşsizdi.

Çok güzel eşsiz bir karım vardı, çok güzel bir kızım vardı, onlarla dünyayı geziyordum. Ben bir aile babasıydım.

Yine hayal kurmuştım ama bu hayallerimin bile ötesinde olmuştu.

Roman haklıydı, o söylediği her kelimede haklıydı. Kaptan haklıydı, Fikret haklıydı, Tarık haklıydı. Bu davada tek haksız benim imkansız hayallerimdi. Bir denek olduğumu, korkunç bir katil olduğumu unutup pembe düşlere dalan bendim haksız.

Yine de bu iki gün için Vuslat'a da Cece'ye de minnettardım. Çünkü her ne kadar bir oyun olsa da, asla gerçek olmayacak olsa da onlar benim bu hayatta sahip olduğum tek aile olmuşlardı.

Şimdi ona sarılırken kalp atışlarını duyuyordum, odaya geldiğinde de çok şaşırmıştım. Tarık onun karşısında beni utandırmıştı, Tarık benim kim olduğumu ikimize de hatırlatmıştı. Vuslat'ın sapkın bulduğu her şeyi yapmıştım. Bu sefer gerçekten midesi bulanmıştı, tiksinimişti.

Tarık beni birçok kez reddetmiş, kendinden uzaklaştırmıştı ama hiçbiri bu seferki kadar canımı yakmamıştı. Yolun sonuna doğru geliyordum ve Kaptan haklıydı. Tarık beni asla sevmeyecekti.

Vuslat'ın narin parmakları saçlarımda geziniyordu. Az önce midesini bulandıracak şeyler duymasına rağmen gelmiş ve bana sarılmıştı. Bana acıyordu.

Ona sarıldıkça böyle kalmak istiyordum, onun narin bedenini daha çok hissetmek ve onu asla bırakmamak istiyordum.

Ondan zorlukla uzaklaştım, başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım, o delici mavi gözleriyle gözlerime bakıyordu.

"Neden bana sarılıyorsun Vuslat?"

Elleri saçlarımdan düştü, benden bir adım uzaklaştı. "Bilmiyorum. Ben gidip Cece'ye bakım," dedi ve kaçarcasına çıktı yanımdan.

Onun kalp atışlarını duyuyordum duymasına da benim kalbime ne oluyordu? Ben çok zor nefes nefese kalırdım ama onun bir dokunuşu bile beni nefes nefese bırakabiliyordu. Bana ne yapmıştı bilmiyordum ama onu gördüğüm andan beri hayatı boyunca çapkın olan ben, başka bir kadına bakmamıştım bile. Bakasım gelmemişti, gözüm görmemişti.

Gözlerime mavi bir filtre yerleşmişti sanki, her şey onun puslu gözlerinin rengindeydi.

Bu işin sonunda o gözler olacaktı felaketim, biliyordum. Biliyordum bilmesine ama yine de son hızla devam ediyordum.

Dışarıdan adım sesleri duydum, çok geçmeden odanın kapısı açıldı. Tarık gelmişti. Kapıyı açıp kafasını uzattı. "Ben gidiyorum." Sözleriyle ayaklandım.

Tam kapıyı kapatacağı ki onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı açtı yine, karşısında durdum. "Rusya'ya dönüyorum."

"Daha yeni geldin, hemen gitme. Bari bu gece kalsaydın."

"Pusat Rusya'ya gelecekmiş, kaç aydır görüşmüyoruz burnumda tütüyor koca devim. İddiaya girdik ondan önce Rusya'ya ulaşmam lazım." Pusat burnunda

tütüyormuş.

"Anladım, peki öyleyse. Dikkatli git, bir şey olursa ara beni."

"Olur, gerçi sana gelene kadar Ateş eniştem var, Deniz va.." Yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum ama Tarık ilk defa durdu.

"Bu seni son görüşüm olabilir," dediğimde kaşları çatıldı. "Yarın Cece'yi babasına verdikten sonra teslim olacağım sonra ne olacak bilmiyorum."

"Kötüye bir şey olmaz."

Ona sarılmak için kollarımı açtım, bir adım geri çekildi. Onu omzundan tutup kendime çektim ve zorla sarıldım. Ben ömrüm boyunca kardeşime kavuşmayı hayal etmiştim, istediği kadar itlik yapabilirdi ama o istese de istemese de ona sarılacaktım. Bunu yıllardır onun hasretiyle büyüyen kendim için yapacaktım.

Sıkıca sarıldığımda beni itmedi, karşılık da vermedi.

Öylece sarılmamın bitmesini bekledi.

Kokusunu içime çektim, sırtımı sıvazladım. Belki büyürken yanında olamadım ama onu hep izledim, onu hep sevdim. O her zaman benim her şeyimdi.

"Bu saatten sonra karşıma çıkıp abim olduğunu söyledin, daha sana alışmadan ölürsen seni asla affetmem," dedi tehdit edercesine.

"Sen zaten beni hiç affetmedin ki kardeşim." Ondan uzaklaştım. "Sen herkesi anladın Tarık, herkesi kabullendin, bi ben fazla geldim sana. Olsun. Canın sağ olsun kardeşim."

Tek başıma, ağır eğitimlerle büyütülürken tek bir tesellim vardı. Tarık yalnız değil, Tarık mutlu, Tarık'ın onu çok seven bir ailesi var.. O yüzden şimdi benden çok onları sevdiği için ona kızamazdım.

"Ölme Çelik, ölmezsen belki sana alışırım," dedi beni tehdit edercesine.

"Ölürsem rahatlarsın sen," dedim dalga geçerek. "Hadi git, iddiayı kaybetme."

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Çok geçmeden otel dairesinden çıktı.

Tarık gitti, kardeşim gitti.

Yarın Cece de gidecekti. Sonra Vuslat da gidecekti ve bu macera da bitecekti.

VUSLAT TOMRİS

Dün gece Cece yine bizi zorla aynı yatakta yatırmıştı. Bugün üstümüzde bir ağırlık vardı. Cece bugün hiç gülmüyordu, hiç mutlu değildi. Uyanır uyanmaz yola koyulmuştuk. Fransa'dan Monako'ya geçiyorduk.

Cece'nin babası onu almak için oraya ulaşmamızı bekliyordu. Çelik pek konuşmuyordu, ara ara Cece'ye bakıyordu son bakışları olduğunu belli edercesine.

Sabahın ilk ışıklarıyla hazırlanıp yola koyulmuştuk, öğleni geçiyordu ve Monako'ya ulaşmak üzereydik. Rusya'da geçen yolculuklarımız aksine oldukça sakin gelmiştik.

Çok geçmeden Monako'ya sahte kimliklerimizle giriş yaptık. Çelik Monako'ya yaklaştıkça sürüşünü yavaşlatmıştı, Monako'ya girdikten sonra daha da yavaşlamıştı. Boş yolda elliyle gidiyorduk.

Ama yine de Cece'ye bırakacağımız yere ulaştık. Koca bir malikanenin önünde durmuştuk. Arabadan indik, Çelik Cece'yi kendi indirdi arabadan. Elini tuttu sıkıca, saçlarını okşadı. Eğilip son kez öptü onun yanaklarını.

"Babaya geldik Cece," dedi Çelik gülümseyerek ama Cece gülümsemiyordu. Çelik'e üzgünce bakıyordu.

Her tarafta takım elbiseli korumalar vardı. Cece'nin babasının gelecek Amerikan Başkan adayı olacağını düşünürsek bu kadar koruma olması epey normaldi. Malikanenin merdivenlerinden çıkarken Çelik Cece'yle konuşuyordu.

"Belki bir gün yollarımız tekrar kesişir, sen büyüüp çok güzel bir genç kız olursun, beni unutmazsan ziyaretime gelirsin," dedi Çelik Cece'yi mutlu etmeye çalışarak. Halbuki Çelik'in uzun yıllar yaşamayı planlamadığını ikimiz de iyi biliyorduk.

Malikanenin merdivenlerini çıkıp içeri girdiğimizde bizi bir salona aldılar. Cece'nin babasının Cece'den önemli ne işleri vardı bilmiyordum ama bizi odada neredeyse yarım saat bekletti.

"Başkan burada değil mi?" diye sordu Çelik en sonunda dayanamayarak sinirle.

"Burada, Şu an bir toplantıda," dedi bize eşlik eden bir koruma.

"Kızımı aylardır görmüyor ve toplantıda öyle mi?" dedi Çelik sesini yükselterek.

"Çelik," dedim uyarırcasına. "Cece'yi ürkütme." Ashnda artık ürkümüyordu, alışmıştı ama babası hakkında bu şekilde konuşulması onu rahatsız edebilirdi.

Cece zaten Çelik'in elini sıkı sıkı tutmuştu ve bırakmıyordu.

En sonunda başka bir koruma geldi ve kapıyı açtı. "Başkan sizi bekliyor," dediğinde üçümüz adamın peşinden yürümeye başladık. Malikanenin salonundan arka tarafta bir bahçeye geçtik.

İlerledikçe Cece Çelik'e daha çok sokuluyordu.

Bahçede patika bir yolda ilerledik. Başkan ellili yaşlarının başlarında, oldukça dinç duran ve daha önce hiç görmediğim biriydi. Telefonla konuşurken bir yandan da kahvesini yudumluyordu.

Bizi gördüğünde bir süre daha konuşmaya devam etti, Cece'ye baktı. Ardından son sözlerini söyleyip telefonu kapattı. Çelik'in ifadesi çok sertti, başkanın hareketlerini gördükçe daha da sertleşiyordu.

En sonunda oturduğu keyif koltuğundan kalktı. Kollarını iki yana açtı. "Azrail'in Kılıcı, kızımı bana getirdin. Bu işi bir senin becerebileceğini biliyordum, beni yanıltmadın. Paranın geri kalanı az önce hesabına geçti." Çelik'i görmek kızını görmekten daha çok mu ilgisini çekmişti. En sonunda kızı aklına gelmiş olacak ki Cece'ye baktı. "Evine tekrardan hoş geldin." Korumalarından birine işaret yaptı kafasıyla.

Siyahi adam yanımıza geldiğinde Cece'yi kolundan tutacaktı ki Çelik onun bileğini tutarak durdurdu. Kafasını Cece'ye eğdi. "Cece, evine geldik, babana geldik, onu özlemedin mi?" Cece Çelik'e biraz daha sokuldu.

Cece böyle yaptıkça Çelik'in onu bırakması zorlaşıyordu. Çelik ne yapacağını bilemezcesine bana baktı. Gözümü açıp kapattım her şey geçecek dercesine.

Çelik dizleri üstüne çöktü, Cece'nin saçını okşadı. "Sen çok güzel, akıllı ve güçlü bir kızsın. Seninle çok gurur duydum. Seni tanımak hayatımdaki en güzel deneyimlerden biriydi ve hayatım boyunca seni unutmayacağım. Kendine çok iyi

bak Cece, çok mutlu ol." Cece kollarını Çelik'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Bu sırada başkanın ifadesini izledim. Cece'nin ona gitmemesi pek umurunda değildi. Daha çok vakti boşa geçtiği için sinirlenmiş gibi bir hali vardı.

Çelik ondan zorlukla ayrıldı, belinden hafifçe babasına doğru ittirdi. Cece isteksiz adımlarla babasına yürüdü. Ağır ağır bizden uzaklaştı, Çelik'le onun arkasından bakarken Çelik'in hissettiği sıkıntıyı ben de hissettim. Sanırım ben de Cece'ye düşündüğümünden çok daha fazla alışmıştım.

Cece en sonunda babasının yanına ulaştı. Babası ona eğilip sarılmadı bile. "Üstünün haline bak Ceceilla, git ve biraz dinlen." Cece başını eğdi.

"Çelik, hadi gidelim." Elim koluna gitti, hafifçe çekiştirdim yoksa onun asla gidesi yok gibiydi.

Başkan en sonunda kızına eğildi ve Cece'yle aynı boya geldi. Sarılmasa da onunla konuştu, uzak olduğu için duyamıyordum.

"Çelik, o babasıyla," dediğimde Çelik zorlukla yutkundu.

Elini tuttum ona destek olmak için, sonunda arkasını döndü onlara. Birlikte yürümeye başladık.

Henüz birkaç adım atmıştık ki bir çocuğun sesiyle yankılandı bahçe.

"Baba!" Hayır, İngilizce değil, Türkçe söylemişti. "Ba ba!" Çelik arkasını döndü.

Cece babasının yanından ayrılmıştı ve bize koşuyordu. Kollarını açmış Çelik'e koşarken Çelik'in ona öğrettiği Türkçe kelimeyle baba diye bağıırıyordu.

Çelik de en az benim kadar şaşkıındı.

Cece'nin sesini ilk kez duyuyorduk hem de Türkçe.

Cece Çelik'e ulaşp bacağına sarıldı. Gözlerinden yaşlar akarken tüm gücüyle Çelik'i tuttu. "Baba," dedi bir kez daha Türkçe.

Çelik çok zeki ve dikkatli bir adamdı ama ilk kez bu kadar dalgınlıştı. "Cece, baban orada," dedi Çelik ama Cece ağlayarak onun bacağına sarılmaya devam etti.

"Baban sana iyi davranmıyor mu?"

"Davranmıyor," dedi gözyaşları arasında. "Beni bırakma." Çelik'e daha çok sarıldı. "Baba," dedi yine Türkçe.

Çelik bakışlarını zorlukla Cece'den ayırdığında karşısındaki başkana baktı. Başkan bu durumdan memnun kalmamıştı, etrafındaki korumaların hepsi silahlarını bize doğrultmuştu.

"Kızımı bırak," dedi Başkan öfkeyle.

Ama başkan Azrail'in Kılıcı'nın kim olduğunu bence bilmiyordu.

Bu saatten sonra Cece'yi ondan kimse ayıramazdı.

Bir İA yeni bölümüyle daha sizlerleaydim, umarım keyifle okumuşsunuzdur. İA'da olayların en kızışacağı bölümlere girmiş bulunmaktayız.

Kurgu ve bölüm hakkındaki görüşlerinizi merakla bekliyorum.

Bu bölüm Çelik'le konuşma fırsatınız olsa ona ne derdiniz?

Vuslat artık Çelik hakkında ne hissediyor sizce?

Peki Tarık? Bir gün akıllanacak mı dersiniz?

Ah Çelik, denek kekim benim. Onu yazmak bende çok farklı, evet tüm karakterlerim bende ayrı yerlere sahip ama Çelik bi başka. Onu yazmak bana ayrı bir ağırlık getiriyor. Bölümde Vuslat'ın göğsünün daraldığı her anda aslında kendi daralmamı yazdım sanırım.

Cece Çelik'e baba dedi ve ayrılamadılar. Sizce neler olacak?

Çelik Cece'yi babasına teslim etmezse Vuslat'a verdiği sözü tutabilecek mi?

Vuslat ve Çelik arasında neler olacak dersiniz?

Gelecek bölümlerle ilgili tahminlerinizi merakla bekliyorum.

Oldukça uzun bir bölümle geldim, bu bölüme de kısa dersiniz tası tarağı toplayıp Rusya'ya yerleşmeye gidiyorum ben. Şaka bir yana yazarken en hissettiğim bölümlerden biri oldu, belki gelecek bölümlerde neler olacağını bildiğim için böyle hissettim bilemiyorum.

Bölümleri elimden geldiğince düzenli ve hızlı atmaya çalışıyorum. Beni daha da motive etmek ve bölümlerin geliş hızını arttırmak için bol bol güzel yorumlar yapmayı, paylaşımlarınızla elik ve Vuslat'ı yaşatmayı unutmayın. Bölümün hemen ardından yorumlarınızda, Tiktok videolarınızda, Reels ve Insragram hikayelerinizde sizlerle olacağım. Sizin yaptığınız paylaşımlar beni epey gaza getiriyor da 😊

Gelecek bölümde görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın.

16.Bölüm: ŞEYTANIN TEKLİFİ

Yeni bölümle karşınızdayım. Bölümü hem internet sitemde hem Wattpad'de yayınladığım için okunmalar, oylar, yorumlar yarı yarıya bölünüyor ve özellikle yorumlarda sizin tepkilerinizi okumayı çok sevdiğim için her hissettiğiniz kısma yorum bırakmanızı istiyorum aşklarım. Sizin yorumlarınızla yazdığım bölümü okumak bana çok keyif veriyor da. Keyifli okumalar.

Haydar Haydar – Can Gox (Bu şarkıyı dinlerken aklımda sürekli Çelik canlanıyor.
Bu şarkı tam olarak Çelik.)

The Eyes, Chico. They Never Lie – OURGRND

Ölüyorum – Hayko Cepkin

Sen Bilmezsin – Dedublüman (Bu şarkı da çok Çelik özellikle anlatmam zaten duymazlar kısmı...)

(Sanırım ben hangi şarkıyı dinlesem Çelik'i düşünüyorum.)

Neyse keyifli okumalar tekrardan aşklarım.

16.BÖLÜM: ŞEYTANIN TEKLİFİ

Çelik üstündeki kanı temizlemek için epey mesai harcamıştı. Vücuduna sinen kan kokusunu, ne kadar uğraşsa da tırnaklarında kalan kuru kan parçalarını net şekilde hissediyordu.

Çelik bugün ilk büyük ve vahşi cinayetini işlemişti, Fikret bundan zevk alacağını ve çok kolay olacağını söylemişti. Onun yaşındaki bir çocuğa göre gerçekten de epey kolay olmuştu ama zevk... Hayır, zevk yoktu. Göğsünde onu rahatsız eden bir ağrı vardı. Hoşuna gitmediğini söylediğinde Fikret zamanla gideceğini, hayatında zevk alacağı en büyük şeyin bu olacağını söylemişti. Çelik bunun sadece saçmalık olduğunu düşünüyordu.

Gizli gizli rıhtım evine girmişti. Bu cinayeti bunun için işlemişti, kardeşine ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. Hep uzaktan izlediği bu evin içinde olmak ona garip hissettiriyordu. Daha önce hiç bulunmadığı bir yerdi ama çok tanıdıktı. Belki de kardeşini bu evin içinde sık sık hayal ettiği içindi.

Evin içinde bir hayalet gibi gezinirken hiç ses yoktu. Üst kata çıktı, odaların önünden sessizce gezerken Deniz'i gördü. Yatağında yatmış, yorganı başına kadar çekmişti. Deniz, Tarık'a abilik yapıyordu. Çelik ara ara bu durumu kıskansa da kardeşi için mutluydu. Deniz'in odasının yanındaki kapıyı yavaşça araladı. Naz fazla dağınık şekilde yatıyordu. Çelik hemen kapıyı sessizce geri kapattı, yanındaki kapıyı açtı.

Aşkın. Aşkın da kendisi gibi bir denekti. Çelik'ten sonraki denekti ama Çelik'in aksine o bunu bilmiyordu. Fikret Aşkın'ın kendisine benzediğini çok anlatıyordu. Tek farkları Aşkın'ın daha insancıl olmasıymış, daha insan gibi hissetmesiymiş. Çelik insancıl şeyler hissedemezmiş. Aşkın'ın geceleri pek uyumadığını biliyordu, iyi işitse de kendisi kadar iyi duymadığını da biliyordu. Aşkın kahramanmış, Çelik'se anti kahraman, yani Fikret böyle anlatıyordu. Aşkın ilk başarılı denek sayılıyormuş çünkü kimse Çelik'in yaşadığını bilmiyormuş. Fikret Aşkın'ın Çelik'ten daha önemli olduğunu çünkü ondan daha insansı özellikler taşıdığını anlatıyordu, zaten Aşkın da o yüzden hiçbir şeyin farkında değilmiş. Onun çocuğu bile olabilirmiş, o kadar insanmış.

Çelik sessizce kapısını kapattı.

Bu Tarık odasını mı değiştirmişti diye düşünürken ilerlemeye devam etti Çelik sessizce. Daha önce evin içine hiç girmese de dışarıdan sık sık izlerdi ve odası bu tarafta olmalıydı. Başka bir odanın kapısını araladı. Tarık buradaydı.

Mışıl mışıl uyuyordu, Çelik odaya sessizce girdi ve kapıyı kapattı. Çelik kalp atışlarının hızlandığını hissederek yutkundu. Kardeşiyle ilk defa bu kadar yakındı, ilk defa onu bu kadar yakından görecekti. Sessiz sessiz Tarık'a yaklaştı. Başında durdu ve onu uzun uzun inceledi. İlk bakışta benzemiyor olsalar da simaları birbirini andırıyordu.

Çelik kardeşini uzun bir süre izledi. Onu izlerken dudaklarındaki gülüşe engel olamıyordu. Tarık çok dağınık yatıyordu, yastığı bir tarafta yorganı bir taraftaydı. Odanın köşesindeki sandalyeye oturdu ve kardeşini izledi. Bir daha onu görmeye ne zaman gelebilirdi bilmiyordu o yüzden bu anın tadını çıkarmak istiyordu Çelik.

Bir saatten fazla orada oturup kardeşini izledi. Gitmek istemiyordu, kendini ona tanıtmak ve ona sıkıca sarılmak istiyordu ama güneş doğmadan evi terk etmesi gerekiyordu. Fikret evin içine girip bu kadar gezdiğini duysa kafayı yerd.

Çelik oturduğu sandalyeden kalktı ve kardeşine son kez uzun uzun baktı.

Çelik Tarık'la konuşmayı, onunla uzun uzun sohbet etmeyi belki de hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Çelik çok kısık sesle fısıldadı. "Mutlu ol kardeşim, bir gün karşına çıkacağım. Sen beni hiç bilmiyorsun ama ben seni biliyorum ve hep bileceğim. Bir gün beni istemezsen bile sana kızmayacağım. Çünkü sen benim her şeyim, tek şeyimsin. Ne olursa olsun seni her şeyden çok seven abin olacağım, her gün tanışacağımız güne ulaşmak için uyanacağım. Bir gün birlikte olacağız, belki aile bile oluruz." Sustu Çelik. Fikret onun hiçbir şey hissedemediğini, kimseyi sevemeyeceğini iddia ediyordu ama Çelik'in Tarık'a olan zaafını kullanıyordu. Çelik bunun farkındaydı, Çelik biraz fazla zekiymiş ama ne de olsa o bir çocuktuk ve Fikret'in manipülelerinin sonucu olarak yaşayacaktı.

Çelik odadan sessizce çıktı. Evde gezinirken duvarları, mobilyaları inceliyordu. Aşağı indi ve hep dışarıdan izlediği o bahçeye çıktı. Bu bahçede Tarık ve Deniz sık sık birbirleriyle uğraşıyorlardı. Çelik bu sırada sarışın bir kız fark etti. Denize doğru yürüyordu ağır ağır. Çelik duracak mı diye baktı ama durmuyordu.

Korkuluğu olmayan taşın üstünde denize doğru yürüyordu. Çelik ona doğru koştu ve kız tam denize düşecekken onu kolundan tutarak karaya doğru çekti. Kızın yüzünü görünce onu tanıdı. Bu küçük kız Bahar'dı. Kaptan onu epey anlatmıştı, görme engelliydi. Dünyanın en güzel gözlerinden birine sahipti ama dünyayı göremiyordu.

"Tarık? Sen misin?" dedi Bahar merakla.

Çelik bir an ne yapacağını bilemedi. Sesini inceltse Tarık'a benzer miyim diye düşündü ama Tarık'ın sesini sadece çok uzaktan duymuştu ve nasıl taklit edeceğinden emin değildi.

"Deniz? Sen misin?" dedi Bahar onun kolunu tutarak.

"Ben seni yoldan geçerken gördüm, denize düşecektin," dedi Çelik en son kendi sesini biraz değiştirmeye çalışarak. Sesini değiştirme çabasının tek sebebi belki bir gün onlarla tanışacak olmasıydı.

"Aa, ben bahçeden çıkmış mıyım? Henüz bu eve alışamadım. Neredeyim acaba?" dedi Bahar korku içinde.

"Uzakta değilsin, evin şu arkadaki iki katlı beyaz sıvalı rıhtım evi mi?"

"Evet, evet orası ama çitler kapalı olurdu açık mıydı acaba?" dedi Bahar Çelik'e bakarak ama tabii görmüyordu.

"Bilmiyorum ki, gel abicim sen böyle," dedi Çelik onu eve doğru yürütmeye başlarken. Bir eliyle Bahar'ın kolunu tutmuş diğer eliyle de yürümesi için yön veriyordu. "Öyle tek başına yürüme, ya düşseydin suya? Yüzme biliyor musun?" Bahar başını iki yana salladı.

Çelik onu evin bahçesine soktu. "Çok teşekkür ederim. Adın neydi abi?" dedi Bahar merakla.

"Çe-" Çelik tekneden ona bakan Kaptan'ı gördüğünde durakladı. "Çetin. Evin kapısını açtım hadi geç sen bir daha da yalnız başına bahçeye çıkma ya da çitlerin kapalı olduğuna emin ol. Tamam mı?"

"Tamam abi, teşekkür ederim," dedi Bahar sevimlice ve eve girdi.

Onun eve girdiğine emin olduktan sonra oradan uzaklaştı, bahçeden çıkarken çitin kapısının kapalı olduğuna emin oldu. Bu sırada Kaptan da teknesinden inmişti. Çelik karşısında durduğunda Kaptan onu inceledi kısık gözleriyle.

"Bahar'la mı konuştun?" dedi sert şekilde.

"İsteyerek değil, düşecekti."

"Onlarla konuşman yasak Çelik! Bu kadar yaklaşman da! Fikret seni ne zaman getirdi buraya?"

"Fikret ödül verdi, verdiği işi iyi yaparsam buraya gelmeme izin verecekti." Kaptan zorlukla derin bir nefes aldı.

"Bir daha bu kadar yakına asla gelmiyorsun Çelik. Tamam mı? Şimdi Fikret'in yanına gidiyoruz birlikte. Atla tekneye." Birlikte tekneye bindiler. Sabaha karşı olduğu için serindi ve tekne epey sarsılıyordu. Tekne rıhtımdan uzaklaşırken Çelik rıhtım evine, kardeşinin odasının camına baktı uzun uzun.

"Kaptan, neden onlarla konuşmam yasak? Aşkın da benim gibi ama onlarla."

"Aşkın senin gibi değil, o senden daha insan. Sen onlara zarar verebilirsin. Henüz eğitimi de tamamlamadın. Ama tamamladıktan sonra da karşlarına çıkamazsın çünkü o zaman insan olmaktan daha uzak olacaksın."

"Ben onlara zarar vermem ki," dedi Çelik.

"Nasıl bir güce sahip olduğunun farkında değilsin. Onlarla yaşamak istemiyorsun, sadece merak ediyorsun. Tarık'ı da sevmiyorsun, sadece insan gibi davranmaya çalışıyorsun farkında olmadan," dedi Kaptan o manipülatif ses tonuyla.

"Bahar da çok tatlı bir kızmış, kalp hastasıydı değil mi?" dedi Çelik yine merakını bastıramayarak.

"Çelik," dedi Kaptan uyarıcı bir tonda. "Onlara karşı kardeşlik hissetmiyorsun, arkadaşlık hissetmiyorsun. Senin böyle duyguların yok. Hayatına kadınlar girecek ama bu sadece seks için olacak. Sen birini sevemezsin, aşık olamazsın, duygusal bağ kuramazsın."

Çelik sessiz kaldı ve kardeşinin camını izlemeye devam etti.

"Bahar'a yüzmeyi öğretin, bir gün suya düşerse bir şey olmasın ona," dedi Çelik Kaptan'ın tüm sözlerinin aksine.

Kaptan o an düşündü acaba hata mı yapıyorum diye düşündü. Belki de onları daha denek değil de daha insan olmaları için eğitmeliydi ama bu asla olmayacaktı. Kaptan vicdanının yükünün altında eziliyordu, utançla eğdi başını Çelik'e fark ettirmeden. Zaten Çelik kardeşinin camına bakıyordu tekneyle uzaklaşırken.

Aynı anlarda Tarık yatağından sıçrayarak uyandı. Nefes nefese uyanmıştı, kabus da görmemişti ve neden bu şekilde uyandığını anlamamıştı. Eli göğsüne gitti, içinde değişik ve kötü bir his vardı.

Sanki çok değer verdiği bir şeyi kaybetmiş gibi bir histi bu.

Nefesi daralırken yatağından kalktı, hava almak için camı açtı ve karşısındaki rıhtımın manzarasını izledi. Çok uzaklarda hareket eden bir tekne vardı, Tarık göremiyordu.

Ama Çelik kardeşini hep görürdü.

VUSLAT TOMRİS

Kimse Azrail'in Kılıcı'na istemediği bir Şey yaptıramazdı, kimse ona karşı koyamazdı. O her Şeyden daha gŭcľüydü. Onunla bir orduyla savaşı kurtulabilirdin, onunla kulağa en imkansız gelen Şeyleri yapabilirdin.

Cece ona sıkıca sarılmıştı, gitmesinden korkuyordu. Çelik bana baktı ama bu az önceki gibi ne yapacağını bilemez bir bakış değildi. Aksine ne yapacağından çok emindi, sadece bana haber veriyordu.

"Kızımı bırak hemen!" Bize namlu doğrultan kişi sayısını sayamamıŐtım her tarafımızdaldı. Başkan bize doğru birkaç adım attı, korumalarına gŭveniyordu.

Halbuki Azrail'in Kılıcı karŐındaysa kimseye gŭvenmemen gerekiyordu.

Çelik Cece'yi kucağına almıştı, Cece başını onun boynuna gömmüŐ ellerini de ensesine sarıp sıkı sıkı bağlanmıştı.

"Kızın neden senden kaçıyor?" dedi Çelik sert Şekilde.

"Sana hesap mı vereceğim?"

"Vereceksin!" Çelik öyle bir bağırdı ki sesi tüm bahçede yankılandı.

"Sana kızımı bana getirmen için bir servet ödedim, paran hesabında. İŞini baŐarıyla hallettin hem de kısa sürede. Şimdi kızımı bana ver Azrail'in Kılıcı." Adam bize doğru ağır ağır yürürken sakince konuşuyordu. "Cece hemen in oradan ve buraya gel!" Başkan denilen adam sesini Cece'yi fazla yükseltiyordu. Onun bağırmasıyla Cece irkilerek Çelik'e biraz daha fazla sarıldı.

Çelik onun sırtını okşadı hafifçe sorun yok dermiş gibi.

"Ses tonuna dikkat et Başkan," dedi Çelik tane tane. "Kızın neden senden korkuyor?"

Başkan sakinliğini korumaya devam etti ama bunu yaparken oldukça zorlandığı belliydi. "O benim kızım, onu hemen kucağından indir yoksa senin için hiç iyi Şeyler olmayacak."

"Senin kızınsa neden bana baba diyor?" dedi Çelik de ūrkütücu bir sakinlikle.

"Cece insanlara çabuk alışır, indir onu Azrail'in Kılıcı yoksa senin gibi bir teknolojiyi ldrmem gerekecek ve emin ol bunu hiç istemiyorum." elik alayla güldü.

elik onu indirmedi. Ya ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu ya da o kararı çoktan vermişti ve doğru anı bekliyordu. Onu biraz tanıdıysam ikincisi olduğuna emindim.

"Kızımın canımı neden yakıyorsun Başkan?" dedi elik yine aynı sakinlikle. "Ona nasıl kıyıyorsun?"

"Kızıma zarar verdiğim falan yok! Kızımı hemen indir!" Anlaşılan Başkan'ın sakinliği buraya kadardı.

"Buraya geldiğimizde bizi tam yarım saat bir odada beklettin. Cece'yi gördün ama onu gördüğün için sevinmedin bile, ona sarılmadın bile. Sen onun babası falan değilsin." Zaten geldiğimizden beri bunlara ayar olduğu belliydi.

"Babalığı senden mi öğreneceğim? Robot bir katilden mi? Bırak kızımı hemen!" elik kafasını eğdi ve Cece'ye fısıldayarak bir şeyler söyledi. Bir adım önümde duruyordu ama ne dediğini duyamadım. Bir adım ne adım atmak istediğimde tüm namlular bana döndü.

elik etrafına kısa bir bakış attı, elini bana uzattı. Elini tuttum ve bir adım ne gelip tam yanında durdum.

"Cece'yi sana vermiyorum, bana DNA testi falan getirirsen belki," dedi elik rahat şekilde.

Başkan bir eli belinde, bir eli burnun kemerinde dururken sakinliğini artık koruyamıyordu. "Azrail onu hemen yere indir. Seni öldürürüm, bunu biliyorsun."

"Benden güçlü olsaydın kızımı kendin getirirdin değil mi Başkan?"

"Kendini çıkılmaz bir yola sokuyorsun, siz buraya gelene kadar sizi ben korudum. Kırmızı bültenle arandığın halde hâlâ serbestsen bu benim sayemde! Beni karşına aldığın an yok olursun Azrail'in Kılıcı."

"Bana neden Azrail'in Kılıcı dediklerini biliyor musun?" dedi elik yine aynı sakinlikle.

"İnsanları öldüren bir robot olduğun için mi?"

Başkan'ın sorusuyla dilini damağına vurarak cıkladı. "Öldürülemediğim, yok edilemediğim için. Cece'yi sana vermiyorum ve birazdan gerçekten onun babası mısın yoksa değil misin göreceğim."

Başkan kafası karışmış şekilde ona bakarken o olduğu yerde dimdik dikilmeye devam ediyordu. Etrafımızı kuşatan korumalar bize gittikçe yaklaşıyordu. Buraya girerken bizi XR cihazından geçirmiş ve silahlarımızı çıkarttırmışlardı. Tamamen silahsızdık ama Çelik öyle kendinden emin duruyordu ki gören de koca bir cephaneliği olduğunu zannederdi.

Ne yapacağımı anladım. Korumalar bize yeterince yaklaştığında içlerinden birinin silahını alacaktı. Kucağında Cece varken ona ateş edecekler miydi merak ediyordum. Yine başını eğip Cece'nin kulağına bir şeyler söyledi fısıldayarak. Cece başını olumluca salladı onun sözleriyle. Bana yandan bir bakış attı.

Ne yapacağımı biliyordum. Korumalar yeterince yaklaştığında Cece'yi bırakacaktı ama onu hemen benim kucaklamam gerekiyordu. Hayır kucağında onunla çatışamayacağı için değildi. Bu kadar kişinin arasında bana ateş etmemeleri içindi. Kucağında Cece olursa bana ateş etme ihtimalleri azalacaktı. Azrail'in Kılıcı en kritik anlarda bile sözlerini tutmak için her şeyi yapan bir adamdı.

Korumalardan biri fazla yaklaşmıştı.

Çelik aslında Cece'nin başına bir silah dayayıp onu rehine gibi tutabilirdi ama bunu bir oyun olsa bile yapmayacaktı. Evet, Azrail'in Kılıcı böyle bir adamdı ve bu inanılmaz derecede şaşırtıcıydı.

Çelik Cece'yi yavaşça indirirken yanımıza en yakın olan koruma Çelik'e bir adım uzaktaydı.

"Seni mahvedeceğim Azrail'in Kılıcı!" diye bağırdı Başkan.

Çelik Cece'yi tamamen indirdiği an Cece'yi ben kucağıma aldım. Cece bana da aynı şekilde tüm gücüyle sarıldı, göğsüme yastı göğsünde kuş gibi korkuyla atan kalbinin atışlarını hissediyordum. Zaten Çelik bu kalp atışlarını duyduysa ne olursa olsun Cece'yi bırakmazdı ki.

Çelik benimle aynı anda yanındaki korumanın koluna sağlam bir tekme attı. Kel adamın elindeki silah havada uçarken Çelik silahı havada yakaladı. Tamamen

önüme geçti. Onun bu hareketiyle üstümüze ateş açmışlardı. Cece kucağımda olduğu için dikkatli ateş etmeye çalışıyorlardı ve bu sayede ıskalıyorlardı.

Çelik de onlara ateş etmeye başladı ama o asla ıskalamıyordu. Çatışma başladığı an Başkan'ın önünde bir grup koruma toplandı. Çelik elime bir silah tutuşturduğunda eli o kadar hızlıydı ki ne ara bir silah daha bulmuştu görememiştim. Sırtımı sırtına yasladım ve Cece boynuma sarılı haldeyken ben de ateş etmeye başladım. Buradan çıkmamızın başka yolu yoktu.

Bir denek değildim ama silah tutmakta iyiydim ve ben de ıskalamıyordum. "Üç dediğimde koşacağız evin içine." Silah seslerinden sesini duymam için bağırmıştı.

"Evin içine mi?" Ben bağırmaya gerek duymamıştım çünkü o beni duyardı.

"Evet, kapalı bir alana geçmemiz lazım," dedi yine bağırarak. Zaten korumaların yarısından fazlası Başkan'ı korumaya çalıştığı için biraz da olsa uzaklaşmışlardı.

"Üç!" diye bağırdı birden Çelik. Bağırışıyla aynı anda bana döndü ve birlikte eve doğru koşarken bir yandan da ateş ediyorduk. Evin içi boş değildi ve sürekli yeni bir koruma çıkıyordu. Ben çıkanların kafasına sıkarken asla ıskalamıyordum ve genelde hayati bölgelere sıkıyordum istemedenden de olsa.

Eve gittikçe yaklaşırken üstümüze açılan ateş yağmuru biraz daha artmıştı. Ben evin içinden çıkanları temizlerken Çelik de arkadaki orduyla mücadele etmeye çalışıyordu. Tam eve gireceğimiz sırada takım elbiseli bir koruma daha çıktı, önümdeki kapıyı sertçe açarak başına vurmasını sağladım. İçeri adım attığım ilk an da yüzüne bir yumruk geçirdim. Yumruğumla geriye doğru düşerken arkasındaki mermer masanın keskin ucuna kafasını çarpmıştı. Başının arkasından oluk oluk kan akarken öldüğüne emindim.

Çelik de peşimden eve girmişti, camı kapattı. Cam kurşun geçirmez olacak ki ateş etmeyi kesmişlerdi. "Şimdi geldiğimiz gibi ön kapıdan çıkıp arabaya ulaşmamız gerek," dedi Çelik sakın ve soğuk kanlı şekilde.

Ona ayak uydurdum. Birlikte ön kapıya doğru koşarken her kapıdan bir koruma çıkıyordu. Ya o ateş ediyordu ya da ben.

Ön bahçenin kapısına ulaştığımız an ikimiz de durduk çünkü asıl ordu buradaydı. "Ne yapacağız?" Çelik çok komik bir şey sormuşum gibi güldü.

"Çatışacağız bebeğim, Cece ağır geldiyse bana verebilirsin ama bence sende kalsın. Cece'ye dikkat ettikleri için sana pek ateş edemiyorlar." Konuşurken bir yandan da kapının yanındaki camlardan dışarıyı kesiyordu.

"Sen iyi misin? Yaralanmadın mı?" Ben soru sorarken o hızla bana döndü, silahını havaya kaldırıp arkamdaki iki noktaya hızla ateş etti.

"İyi ne kelime mükemmelim," dedi keyifle. Çatışmalardan cidden keyif alıyor olabilir miydi acaba? Ne zaman çatışsak çok keyifli ve rahat oluyordu. Belki de bilerek böyle davranıyordu.

Cama yaklaşıp karşıımızdaki kalabalığa baktım. "Çelik çok kalabalıklar, buradan çıkabilmemiz neredeyse imkansız."

"Hayır, çocuk oyuncağı. Rahat olsana biraz, çok gerginsin. Sen arka kısmı koru," dedi ve kapıyı araladı. Kapıyı araladığı an bir kurşun yağmuruna tutulduk.

Tabii evin içinden gelenler de vardı. Cece kucağında sağlamlaştırdım, bacaklarımı omuz genişliğinde açtım, derin bir nefes aldım. Tek gözümü kapatıp bize yaklaşmaya çalışan herkese ateş ettim.

Çelik de bu sırada kapıdan çıkıp ateş ediyordu. "Piçe bak," dedi öfkeyle.

"Ne oldu?" Ona dönemiyordum, bu tarafta da az değillerdi.

"Herif kızını çatışmanın ortasında bıraktı kaçtı gitti korkup," dedi öfkeyle. "Piçe bak ya, kızını bıraktı." Artık daha öfkeli ateş ediyordu. Onu görmüyordum ama hissediyordum.

Bir saatten fazla çatıştık, mermilerimiz bittiğinde Çelik içeri ilerleyip öldürdüğüm korumaların silahlarını alıp geri geliyordu. Azalmıyorlardı, gittikçe çoğalıyorlardı. Evin her tarafı kurşun geçirmez olduğu için bize attıkları mermiler bazen geri sekip onlara isabet ediyordu.

"Yoruldu mu?" Evet çatışırken benim durumumu sormayı da ihmal etmiyordu.

"Hayır, bu ne ki?" dediğimde ifadesini göremedim.

"Bir planım var. Bana güveniyor musun?"

Bu soruya düşünmeden evet diyebilmek beni rahatsız ediyordu. "Yine ne karıştıracaksın?"

"Sen soruma cevap ver. Bana güveniyor musun?" Bu sorunun şu an cidden önemi var mıydı yoksa sadece duymak mı istiyordu emin değildim.

"Evet."

Sessiz kaldı kısa bir an. "Bugüne kadar kimse böyle tereddütsüz bana güvendiğini söylememiştir. Güvenini boşa çıkarmayacağım." Sözleri çok ciddiydi, hatta yemin edercesineydi. "Geçtiğimiz on beş dakikadır ateş sıklığını kasıtlı olarak azalttım, azalttığım için buraya yaklaştılar. Şimdi içeri gidip bir şeyler bulacağım, sonra geleceğim. Evde başka çıkış eminim ki vardır ama daha fazla çıkış demek girmeleri için daha fazla alan demek."

Durdu, önümden geçip cesetlerden birini kaldırdı, portmantonun yanındaki heykeltıraşın süs olarak tuttuğu oku eline aldı. Cesedin kafasından oku geçirdi, bu sayede cesedin kafasını kapıya yapıştırarak dik şekilde ayakta tuttu.

"İpin var mı?" dedi beni kısa bir an süzerek.

"İp mi? Ne arasın?"

"Sütyen ipin olur mesela," dedi hızla elini uzatarak.

"Sütyen ipim mi?" Şaşkınca ona baktım.

"Evet, hadi Voyna, vaktimiz yok." Cece'yi kucağımdan indirdim onu Çelik'le arama alarak emniyetinden emin olduktan sonra elim üstümdeki bodynin yakasından içeri sokup askıyı çıkarmaya çalıştım. Çıkmazken daha çok asıldım çıkarmak için.

"Bu kadar zor bir şey değil o," dedi sabırsızca.

"Çok sütyen ipi çıkardın herhalde," dediğimde sessiz kaldı ama bu çok manidar bir sessizlikti.

"Sütyeni çıkar direkt," dediğinde başımı iki yana salladım. Bir süre daha çıkarmak için cebelleştim. "Gel buraya." En sonunda dayanamayarak elini havaya kaldırdı. "Elimi kazağının içine sokacağım, senin tersine geliyor."

"Hayatta olmaz."

Ofladı. "Emin ol ben de bunu romantik bir anda yaşamak isterdim güzelim ama şu an senin edep ahlak kurallarının çok ötesinde bir noktadayız. Yaşamımız senin sütyenine bağlı olabilir," dedi çok ciddi şekilde.

"Yaşamımız benim sütyenime falan bağlı değil." Biraz daha denedikten sonra pes ettim. Ona doğru döndüm. "Tamam üstten sok."

"Elimi mi?" dediğinde ona öyle bir bakış attım ki gülüşünü bastırmaadı.

"Pisleşme."

"Ne ima ettiğimi sandın ki? Ayrıca o ipi dişlerimle bile çıkarırım ben. Merak etme bir yerine dokunmayacağım." Elini dar bodyimden içeri soktu, arka kısmı çok rahat şekilde çıkarırken ön kısımda takıldığı için sertçe kendisine çekmesi gerekti. "Direkt sütyeni çıkarsan bu kadar uğraşmayacaktık." Söylenerek iki ipi de çıkardı. Cidden hiçbir yerime dokunmadan, çok kısa bir sürede başarmıştı bunu.

Sütyenin iki askısını da çıkardığında sütyen üstümde anında bollaştı ve aşağı doğru kaydı. Bir elimle destek vererek yukarı çekmeye çalıştım, tam bu sırada bize doğru gelen iki kişiyi görüp ateş ettim. Bir yandan göğüslerimi tutup bir yandan da çatışırken komik gözükmüş olacağım ki Çelik bana yandan bir bakış atarak güldü. Bu sırada bir silahı cesedin eline yerleştirdi, ipin biriyle eline bağladı silahı. Bu normal tabanca değildi, seri taramalı tüfekti.

Diğer ipi de tetikten geçirip, cesedin üstündeki oka astığında silah artık aralıksız ateş ediyordu. Dışarıdakiler bizi burada çatışıyor zannedecekti bu sayede.

El becerisi ve pratik zekası sinir bozucu derecede iyiydi. "İçeriye geçeceğiz, mutfakı bulalım." Eğilip Cece'yi kucağına aldı Cece boynuna sıkıca sarıldı yine. Silah olmayan eliyle uzanıp elimi tuttu ve evin içine doğru çekti.

Uzun koridorlarda geçerken mutfakı bulduğumuzda Cece'yi bana uzattı. Hızla dolapları karıştırmaya başladı. "Ne arıyorsun?" dedim onu izlerken.

"Biraz tuz biraz ateş, karbonat, sirke lazım," dedi dolaplardan hızla bulabildiklerini çıkararak.

"Onlarla bomba mı yapacaksın?"

"Yemek yapmayacağıma göre," dedi bana cevap yetiştirmeyi de ihmal etmeyerek.

Ben de dolapları karıştırmaya başladığımda dikkatini çekmiştim. "Sen ne arıyorsun?"

"Fırın temizleyici spreys falan," dedim hızla hareket ederken.

"Onunla bomba mı yapacaksın?" Elleri hızla hareket ederken ne yaptığını bile göremeyeceğim kadar seriydi.

"Fırın temizlemeyeceğime göre," dediğimde bana yandan bir bakış atarak sırtıttı.

"Biz çok tehlikeli bir çift olma yolundayız."

Hızla cevap verdim. "Biz çift falan değiliz."

"Belki bir gün oluruz," dedi ama işine de aynı ciddiyetle devam etti.

Sprey bulamamıştım, başka işe yarar bir şey aradım ama ben Çelik kadar kimyager değildim. "Karbonatla asit dengesini ayarlayarak bir patlama sesi yaratacağım. Sprey bulabilseydik onları yakına çekmiştik, yakardık da."

Bakışları mutfağın camına kaydı. "Ben oraya dönüp bu şişeyi arkalarına atacağım. Bomba olduğunu zannederek kaçtıkları kısa bir an olacak. Bu sürede sen de Cece'yle camdan atlayıp bahçeye çıkacaksınız. Araba uzakta değil, siz arabaya binene kadar ben de peşinizden geleceğim. Arkanızda olup güvenliğinizden emin olacağım." Hareketleri gibi konuşması da hızlıydı, kaybedecek vaktimiz yoktu. Taramalı tüfeğin sesi kesilmişti, mermisi bitmiş olmalıydı. Tüfek orda kaldıkça elin gerçekliğini sorgulayıp buraya geleceklerdi.

Çelik tam yanımdan geçip gidecekti ki kolundan tutarak onu durdurdum. "Bize yetişmek zorundasın."

Gözlerime daldı yine. "Yetişeceğim, söz veriyorum. Patlamayı duyduğunuz an çıkın."

Çelik mutfaktan hızla çıktı ve sadece saniyeler sonra bir patlama sesi duyuldu. Cece'yi bir elimle kucağımda sıkı sıkı tutarken camdan dışarısını kontrol ettim. Çelik'in planı işe yaramış olacak ki şu an etrafta görünen kimse yoktu.

Bahçe camından bacaklarımı sarkıttım ve hızla çimenlerin üstüne atladım Cece'yi sıkıca tutarak. Birkaç adım atmıştım ki sırtımda keskin, tanıdık bir acı hissettim. Sırtımdan vurulmuştum.

Beni vuran kişi şok yaşayıp duracağımı sandı büyük ihtimalle ama ben kollarımla Cece'yi sararak, hiç arkama dönmeden sadece kolumu çevirerek bana ateş eden adamın alnının ortasına bir el ateş ettim.

Önüme dönüp koşarken acı vücuduma şiddetli şekilde dalga dalga yayılıyordu ama kaybedecek vakit yoktu. Kafamı eğip arabaya doğru hızla koşarken, üstümüzde kurşunlar uçuşuyordu. Çelik peşimizden koşarken bizi koruyordu.

Arabaya nefes nefese ulaştığımda sürücü koltuğuna hızla geçip Cece'yi de yan koltuğun altındaki boşluğa bıraktım. "Sakın kafanı çıkarma Cece!" dediğimde bacaklarımı kendisine çekti ve olduğu yerde iyice küçüldü.

Şiddetle kan kaybederken midem bulanıyordu. Çelik açık bir alanda durmuş hâlâ bize edilen ateşleri durdurmaya çalışıyordu. Hızla Çelik'e doğru sürdüm önünde durduğum an ona en yakın olan arka kapıyı açıp hızla oturdu ama camı açıp arkaya doğru ateş etmeye devam etti.

"Yolu kapatmışlardır, çok hızlı olman lazım! Kimseyi ezmekten çekinme!" Çelik'in sözleriyle hızımı arttırdım. O hararetli şekilde ateş etmeye devam ediyordu. Arka koltuğun bir kısmını öne doğru eğip içinden bir el bombası çıkardı. Bombanın pimini hızla çekti, korumaların yoğunluklu olduğu kısma doğru yaklaştığımda bombayı gerimize attı hızla. Arkamızda büyük bir patlama oluştu ama henüz araziden çıkamamıştık ve hâlâ sayıca fazlalardı.

Çıkış yolunu da kapatmışlardı. "Şimdi üstlerinden geçecekmiş gibi dik sür, son anda direksiyonu çevir ve ters yöne geç." Sözlerini hızla gerçekleştirmek için dediklerini yaptım.

Karşıımızdaki orduya doğru hızla sürerken arabaya ateş ediyorlardı, zırhlı araç olacak ki hâlâ hayattaydık. Önlerine kadar geldiğim son anda direksiyonu hızla kırdığımda aracın içinde savrulduk. Çelik hızla bombayı üstlerine atarken ben son hızla tam tersi yöne sürdüm. İki patlamanın arasında kalmıştık.

Sırtımdaki ağrı gittikçe nefesimi kesiyordu, direksiyonu tutmak zorlaşıyor, gözlerim kararıyordu.

"Güzel şimdi şu kenarda oluşan boşluktan ilerle, yanmayan tek kısmı görüyor musun?" Hızla Çelik'in söylediği yöne sürdüm. "Ben yolu temizleyebildiğim kadar temizleyeceğim, direksiyonu sıkı tut."

Demirden çitlerin önündeki korumaların bir kısmı yanıyor, bir kısmı çoktan patlamıştı. Çelik geri kalanlarını indirirken son sürat üstlerine sürüyordum.

Tam çıkışa ulaştığımız an kurtulduğumuzu sandım ancak içerideki ordunun daha fazlası dışarıdaydı, her tarafımızı arabalarla sarmışlardı. "Hızımı düşürme," dedi Çelik çok sakın şekilde.

"Çarpışacağız!"

"Yoldan çık, ormana gir."

"Bu koca arabayla ormanda yüz metre gidemeyiz!"

"Bana güven ve hızla sağa kır, tek boşluk o kısımda." Çelik ateş etmeye devam ederken ben de üstlerine sürmeye devam ettim. Onlarla aramızdaki yolun ortasına gelene kadar geldikten sonra ani frenle durdum. Arabayı R vitese taktım, Çelik'in dediği orman yoluna doğru hızla geri geri sürmeye başlarken onlar da üstümüze doğru sürüyordu. Bizi köşeye sıkıştırmışlardı.

Asfalt yoldan çıkıp orman yoluna geri geri girdiğimde son anda arkamdaki ağacı fark edip direksiyonu hızla kırdım, ağacın etrafında bu ani firenle dönerken peşimizden gelen arabalardan biri hızını alamayıp ağaca çarpmıştı.

Araç öne doğru devrilirken ben hızla vitesi düze aldım ve ilerlemeye devam ettim. Çelik bir bomba daha çıkardı ve peşimizden gelen arabaların üstüne fırlattı. Bir şiddetli patlama daha oldu, bu patlama öyle şiddetiydi ki süratle giderken bile toprağın sallandığını hissetmiştim.

"Mükemmel! Sen harikasin!" Çelik keyifle bana baktı ve birden durakladı. "Bir dakika sen kan kokuyorsun," dedi gizleyemediği bir telaşla. "Bu kan kokusu senden mi geliyor? Neyin var senin?"

Yutkundum, acı gittikçe artıyor ve takatim tamamen bitiyordu. "Voyna! Neyin var?" Hızla ön koltuğa geçti. Bir yandan beni incelerken bir yandan da paspasın üstünde oturan Cece'yi kaldırıp arka koltuktaki boşluğa oturttu. "Sen vuruldun mu?"

"Evet."

"Nerden?"

"Sırtımda, acı her tarafta tam seçemedim," dedim ama artık konuşmakta da zorlanıyordum.

"Sikeyim Vuslat! Neden söylemiyorsun? Hızını düşür, ağaçların sık olduğu kısma doğru sür." Sözlerini uygulamaya çalıştım ama görüntü gittikçe kararıyordu.

Kulaklarımda bir çınlama baş gösterirken daha fazla dayanamayacağımı anlayacak kadar bile vaktim yoktu. Son saniye duracak kadar yavaşlayabildim. Gözüm tamamen karardığında başım önümdeki direksiyona düştü.

Duyduğum tek şey onun telaşlı bağırışıydı. "Vuslat!"

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl böyle bir yarayla bu kadar süre dayandın sen?"

"Ah Vuslat, sen bana bu hayatın verdiği en büyük cezasın. Çekmekten bıkmayacağım bir ceza."

"Seni bırakmayacağım, sen beni bırakmaya meraklısın ama benim buna hiç niyetim yok."

"Fırtınamsın benim, sen estikçe ben titrerim."

Her tarafımda tarifsiz bir ağrı vardı. Kendime gelemiyordum, gözlerimi açamıyordum ama etrafımdaki boğuk sesleri duyabiliyordum. Zihnimde sadece Çelik'in sözleri vardı. Bu sözler bir rüya mıydı yoksa gerçekten ondan duymuş muydum emin değildim.

Çekmekten bıkmayacağım bir ceza...

Fırtınamsın benim...

Bunlar gerçekten onun sözleri miydi yoksa tamamen olmayan bir şey miydi emin değildim.

"O neden uyanmıyor baba?" Bu ses Cece'nin sesiydi, İngilizce konuşuyordu. Tüm kelimeleri İngilizce söylerken baba kelimesini Türkçe söylüyordu.

"Yaralı ama uyanacak, endişelenme Cece."

"Benim yüzümden mi yaralandı o baba?"

"Hayır, senin yüzünden değil. Hadi içeri geç sen, geliyorum ben kızım."

Gözlerimi açmaya çalışıyordum. "Şşş yorma kendini, çok kan kaybettin, ölümün kıyısından döndün. Kurşun çok hayati bir bölgedeydi." Gözlerimi aralayabildiğimde ilk gördüğüm şey Çelik oldu. Saçlarımı yavaş yavaş okşuyordu.

"Çelik," dedim zorlukla çıkan sesimle.

"Vuslat." Kafasını bana doğru eğmişti gözlerime bakabilmek için.

"Çelik, neler oldu?" dedim kendime gelmeye çalışarak.

"Ölümün kıyısından döndün, yine." Bunu söylerken kaşları çatıktı.

"Nasıl çıktık oradan?"

Saçlarımı okşamaya devam etti. Ağrıyan vücuduma rağmen parmaklarının saçlarım arasında gezinmesi beni rahatlatıyordu, sanki başımdaki ağrıyı azaltıyordu.

"Benim yapamayacağım bir şey var mı güzelim?" Yoktu, bunu her geçen gün gözlerimle görüyordum.

"Çelik," dedim yorgunca gözlerimi kapatarak.

"Vuslat." Saçlarımdaki eli yanağıma gitti. Yüzüm yastığa gömülüydü, yüz üstü yatıyordum. "Ağrın var mı? Ağrı hissetme diye biraz fazla ağrı kesici, uyuşturucu verdik. O yüzden bir süredir uyuyorsun."

Gözlerimi tekrar açtım ve yataktan kalkmaya çalıştım. "Acele etme, kalkma Vuslat."

Onu dinlemeden kalkmak için çabalamaya devam ettim. Elimi yatağa yaslayıp doğrulurken sırtımdaki çarşaf kayarak aşağı doğru düştü. Çelik başını odanın farklı bir köşesine çevirdi. Üstümde hiçbir şey yoktu, üst kısmım tamamen çıplaktı.

"Ameliyat oldun, o yüzden böylesin ama merak etme bakmadım vücuduna. Kalkmaya çalışma, baş ucuna kıyafet koydum. Sen rahat et diye çıkıyorum ama bir şey olursa seslenmen yeterli."

O odadan çıkarken ben yataktan kalkmak için biraz daha zorladım kendimi. Sırtımdan göğsüme kadar uzanan bir sargı vardı.

Yatakta oturur vaziyete geçebildiğimde etrafıma bakındım, nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Ahşap bir odadaydım, etrafımda bir sürü hastane malzemesi vardı ama burası yatak odasıydı. Duvarlardan, mobilyalara kadar her şey ahşaptı.

Yatağın kenarındaki kıyafetlere uzandım. Bir kazak ve eşofman vardı, ikisi de epey boldu. Kazağı üstüme geçirirken aldığım kokuyla kısa bir an durakladım, bu onun kazağıydı.

Yavaşça kazağı giyinip ayağa kalktım, eşofmanı bacaklarımdan geçirdim, belindeki ipı bağladım ve eşofmanın paçalarını eğilmeden öne doğru kıvrırmaya çalıştım.

Ayağa kalktığımda başım döndü, kendime gelmek için bir süre bekledim. İçeriden gelen boğuk sesler vardı, Çelik dışında başka bir adam daha vardı, hatta bir kadın da. Nereye gelmiştik böyle?

Çıplak ayaklarımla odadan çıktım, çıktığım oda dışında iki kapı daha vardı sadece, kısa bir koridordu. Sesler koridorun sonundan geliyordu. Ağır adımlarla salona doğru yürürken Türkçe konuştuklarını fark ettim.

"Çelik sen cidden kafayı yemişsin! Tüm dünyanın karşında olması yetmezmiş gibi bir de gelecek Amerikan Başkanın kızını kaçırıyorsun, yanında bir Türk askeri var."

"Daha kaç kez anlatıp kafamı yiyeceksin Pusat?" dedi Çelik bunalmış şekilde.

"Beyefendimiz aksiyon olmadan yapamıyor." Bu ses Tarık'a aitti. Rusya'ya mı gelmiştik acaba?

"Ben anlamıyorum sen kızı niye kaçırdın?" dedi bir kadın sesi.

Çelik sessiz kaldı. Büyük ihtimalle odadan çıktığım andan beri onlara yürüdüğümü ve hatta dinlediğimi biliyordu.

"Cidden Çelik, kızı neden babasından kaçırıyorsun? Babası sonuçta." Bu da daha ince sesli bir kadının sesiydi.

Sonunda salona ulaştığımda tüm bakışlar bana döndü. Cece koltukta Çelik'in yanına oturmuş elindeki oyuncak ayısıyla ilgileniyordu. Çelik kadar olmasa da iri bir adam onların karşısındaki koltukta oturuyordu, yanında da sarışın mavi gözlü çok tatlı yüzlü genç bir kadın vardı. Pembe elbisesi tenine epey yakışmıştı ve dikkat çekiyordu. Tarık ayakta, bir eli belinde dururken önündeki tekli koltukta da koyu kahve düz saçlı, keskin yüz hatları olan bir kadın oturuyordu. O da epey çekiciydi.

Çelik oturduğu yerden kalktı, bana ulaştı destek olmak için. Başımı iki yana salladım ama o bunu kabul etmeyerek elini elime götürdü, beni hafifçe çekip kendisine yasladı. "Ne kadar inatçısın, biraz kendine gelmeyi bekleyemedin değil mi?" Başım dönüyor, midem hafif bulanıyordu ama iyiydim.

"Alışkınım ben," dedim sadece kısık sesle. Bu sıradaki odadaki kişiler dikkatle bizi izliyorlardı.

"Şu hale bak, onu ne hale getirdiğine bir bak!" dedi Tarık öfkeyle benim halimi incelerken.

"Halimde bir şey yok, ilk defa kurşun yemiyorum." Ters şekilde konuşarak Çelik'in az önce oturduğu yere oturdum.

Tarık hayretler içinde bana baktı. "Ölümden döndün, Çelik'in saçma macera arayışları yüzünden!"

Tarık'ı duymazlıktan gelerek başımı kaldırıp Çelik'e baktım. "Neredeyiz?"

"İspanya'ya geldik, şimdilik güvenli bir yerdeyiz." Beni yaralı halde, peşimizde o kadar insan varken nasıl İspanya'ya getirebilmişti en ufak bir fikrim bile yoktu.

Sarışın kız oturduğu yerden kalktı, diğerleri beni incelemeye devam ediyorlardı.

"Güvenli bir yerde falan değiliz, peşinde bu kadar bela varken dünya üzerinde senin için güvenli bir yer falan yok," dedi Tarık ama bunu daha sakın söylemişti.

Sarışın kız elinde bir bardak suyla geldi ve başımda durup suyu bana uzattı. Şaşırarak ona baktığımda gülümseyerek yanıt verdi. "Teşekkür ederim." Uzattığı suyu aldığımda az önce kalktığı yere geri oturdu.

"Ben de daha önce başımdan vurulmuştum, herkes öleceğimi sanmıştı. İnsan bir kez vurulduktan sonra alışıyor," dedi Tarık'ın önündeki koltukta oturan genç kadın. "Ferda ben, Tarık'ın sevgilisiyim."

"Ben de Bahar," dedi sarışın sevimli olan kız. "Geçmiş olsun."

"Pusat ben de," dedi yanındaki iri adam da.

"İki günden fazladır kendinde değilsin," dedi Çelik de ama bunu söylerken yüzüme bakmıyordu.

Hiçbirine cevap vermediğimde aramızda uzun bir sessizlik oluştu, suyu yavaşça yudumlamaya devam ettim. Vücudumda sızlamayan tek bir yanımda bile yoktu.

"Rusya'ya gidecektik ama başımızın belada olduğunu duyunca buraya geldik, Bahar'ıma Rusya'yı gezdirecektim de İspanya nasip oldu," dedi Pusat bir kolunu Bahar'ın omzuna atarken. "Etrafta sinyal kesiciler var, burası özel bir mülk. Bir süre kalmanız için güvenli."

"Güvenli ama yine de içinde bulundukları durumu düşünürsek Tarık haklı gibi," dedi Ferda huzursuzca.

"Çelik, cidden neden kızı babasına vermedin? Az mı bela vardı başında? Şimdi ne yapacaksın?" dedi Pusat gergince. "Acaba ada-" Pusat her ne söyleyecekse Çelik onun sözlerini kesti.

"Hayır, sizi de tehlikeye atamam. Bu tamamen benimle ilgili bir mesele, siz dahil olmayacaksınız," dedi Çelik hep olduğu gibi yıkılmaz dik duruşuyla.

"Zaten dahil olmak istediğimiz yok Çelik ama hem şu küçücük çocuğu hem de Vuslat'ı tehlikeye atıyorsun. O ölebilirdi. Peki neden? Sırf sen bir çocukla çok bağ kurup onu çok sevdin diye mi? Sen kafayı mı yedin amına koyayım!" Tarık'ın sesi yine öfkeyle yükselmişti.

Cece Tarık'ın bağırışıyla irkildi oturduğu yerde. "Baba," dedi telaşla.

Cece'nin Türkçe baba demesi odadaki herkesi şoka sokarken Çelik Cece'ye bakıp sakince gülümsedi. "Sorun yok, bir konu hakkında konuşuyoruz. Sen gel buraya geçen filmimiz yarım kalmıştı." Çelik hiçbir şeyi umursamadan Cece'yi yanına çekti ve televizyonu açtı.

Cece de hemen onun yanına sokulup başını onun koluna yasladı.

"Baba mı dedi o?" dedi Pusat şaşkınca. "Hem de Türkçe."

"Harbi harbi baba dedi," dedi Tarık da aynı şokla.

"Acaba Ateş enişte bizden gizli çocuk olayını çözdü ve Çelik'e çocuk mu yaptı? Hem de Vuslat'tan, saç rengini saymazsak gözler baya aynı," dedi Bahar da kısık sesle bizi incelerken.

"Ben de ondan şüphelendim he," dedi Tarık da.

"Çok bağlanmışlar birbirlerine," dedi Ferda da yorumda bulunarak. "O kısmı anladık da bu çocuk Türkçe de mi biliyor?"

Çelik onları umursamadan Cece'yle ilgilenmeye devam etti.

"Çelik sen bizimle taşak mı geçiyorsun?" dedi Tarık öfkeyle.

Çelik bakışlarını televizyondan ayırmadı. Buz Devri'ni açmıştı yine. "Bu kız iki gün önce çok ağır bir çatışmadan çıktı, vahşet ve ölen insanlar gördü. Bir çocuğun görmemesi gereken şeyleri bizzat yaşadı. Sakinliğe ve güvenli bir ortama ihtiyacı var. Bir daha bağırırsan kötü olacak kardeşim." Çelik sakince konuşurken ilgisi Cece'nin üstündeydi.

"Tamam da neden işte? Kız ne güzel babasına kavuşacaktı, sen neden kaçırdın bu kızı?" Tarık'ın sorduğu sorular cevapsız kaldığında sinirle çıktı salondan. Ferda da onun peşinden gitti.

"Size sadece Cece'yi araştırın dedim, neden geldiniz?" dedi Çelik Pusat'a bakarak.

"Bu sefer senin bile çıkamayacağın kadar batmış durumdasın çünkü," dedi Pusat nefesini sıkıntıyla verirken.

"Çelik, Çelik abi, neden buna devam ediyorsun? Sen de gelip bizimle yaşasana. Her şeyi arkanda bıraksana," dedi Bahar da üzgünce.

"Nereye geleceğim Bahar? Ateş Alanguva babası gibi olmayabilir ama beni bu hale getiren onun babası. Ömrüm boyunca intikam için peşinden koştuğum adamın yanında mutlu huzurlu mu olayım? Yok abiciğim, benim bu dünyada mutlu huzurlu olacağım hiçbir yer yok." Çelik konuşurken çok kısa bir an Bahar'a bakmış sonra yine başını ekrana çevirmişti.

Pusat ve Bahar çaresizce, üzgünce birbirlerine baktılar. En azından onlar Tarık kadar katı değil ve kalp kırmıyorlardı.

"Sen Türk askeriydin değil mi?" dedi Bahar beni incelerken. "Çelik abimi almak için gelmişsin."

"Evet."

"Onu götüreceksin mi?" Bahar'ın sorusuyla kısa bir an duraklayıp Çelik ve Cece'ye baktım.

Boğazımı temizledim. "Götürmeyeceğim, gelecek. Teslim edeceğim onu."

Bahar üzgünce Çelik'e baktı. "Peki ona ne yapacaksınız?"

Bunun cevabını ben de bilmiyordum.

"Çelik abi neden teslim olacaksın ki? Olma," dedi Bahar üzgün şekilde.

"Aşkın gibi işte, kendi cezasını çekmek istiyor. Şu denekleri anlayana kadar lepiska gibi saçlarımı döneceğim, hepsinin tribi ayrı. Dünyada her şey çok normal herkes çok adaletli, herkes çok temiz bir onlar hatalı! O yüzden cezalarını çekmeleri gerekiyor!" dedi Pusat da sakın ama laf sokar şekilde.

"Pusat'ım senin saçların her zaman lepiska gibi," dedi Bahar hemen elini kaldırıp Pusat'ın saçlarını okşayarak.

"Yıaa," Koskoca adam kedi gibi mırıldanmıştı. "Ne güzel lepiska dedin sen öyle, dudakların çok tatlı oldu, bir daha desene," dedi hevesle Bahar'a bakarak.

"Pusat, siktirtme belanı," dedi Çelik araya sakince girerek.

"Çocuğun yanında küfrediyorsun," dedi Pusat da hemen.

"Daha o kadar Türkçesi yok," dedi Çelik rahat şekilde.

"Çocuğa sadece kendine baba denilecek kadar mı Türkçe öğrettin amına koyayım? Pardon Bahar'ım küfrettim." Son cümlesinde hemen sevgilisine dönüp açıklama yapması, bu halde olmasaydım beni epey eğlendirebilirdi.

"En azından kağıt yemeyi öğretmiyorum amına koyayım," dedi Çelik. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Pusat'ın epey zoruna gitmişti.

"Ben can dostum için kağıt yerim, bundan gocunmuyorum, bir daha olsa bir daha yerim."

"Ya fedakar Pusat'ım," dedi Bahar bu sefer onu çenesini sıkarak severek. Hayret bir şeydi, minicik kız koca adamı çocuğa çevirmişti.

"Hay senin Pusat'ına," dedi Çelik kısıp sesle.

Cece filme epey dalmıştı, Çelik'in bakışları bana döndü iyi olup olmadığını kontrol edercesine. "Ağrın var mı?"

"Biraz ama sorun değil. Beni kim ameliyat etti?"

Sorumla yine bakışlarını ekrana kaçırdı. "Seni bir hastaneye götürdüm, hastanedekileri rehin aldım. Beni yakalamak için bir ordu daha gönderdiler. Doktor seni yaşatana kadar başından ayrılmadım. Sonra da bunları arayıp helikopter isteme gafletine düştüm. Ve buradayız." Sanki çok sıradan şeyler yapmış gibi böylesine kısaca özet geçmesi beni artık şaşırtmamalıydı ama her seferinde beni daha da şaşırtacak bir şey yapıyordu. "Artık İskandinav ülkelerinde, Monako ve Fransa'da da yakinen kırmızı bültenle aranıyoruz."

"O da bir şey mi başınıza para ödülü konuldu," dedi Pusat araya girerek. "Bunu Aşkın'a bile yapmamışlardı. Herif para ödülünü beğenmedi biliyor musun? Herifin başına beş yüz milyon dolar ödül koydular diyor ki ben daha fazla ederim." Pusat'ı tanımadığım için ciddi mi yoksa dalga mı yapıyor çözemiordum. "Senin başına da bi yirmi milyon dolar koydular bu arada." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Valla ben olsam ben de alınırdım. Arada dağ gibi fark var. Üzülme ama ben senin başına çok daha fazla para koyardım, Türk askerisin sonuçta. Yüz milyon dolardan bile fazla ederdin."

"Ne?" Şok içinde Çelik'e baktım. "Doğru mu bu?"

"Zaten kırmızı bültenle aranıyorduk ve gizliden başımıza ödül konulmuştu. İsviçre'ye indiğimizde olanları hatırla, bu yeni bir durum değil," dedi Çelik ama beni sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Valla yirmi birinci yüz yılda, resmi olarak başınıza ödül konulmasını nasıl başardınız ben de anlamış değilim. Lan Alanguva ailesinin o kadar yasa dışı deneyleri çıktı, Aşkın'ın işkencelerinden zaten bahsetmiyorum, onlara bile çıkmamıştı para ödülü."

"Buna sevinmem mi gerekiyor?" dedim Pusat'ın tavrına dayanamayarak.

"Evet, çok prestijli bir olay bana kalırsa."

"Sen de mafyasın sanırım," dediğimde omuz silkti.

"Biz kötü mafyalar değiliz."

"İyi mafya diye bir şey yok." Sözlerimle Bahar'a baktı.

"Askerim susar mısın? Ben Bahar'a iyi bir mafya olduğumu kanıtlamak için epey zor süreçler geçirdim de. Ayrıca bizim bir arkadaş da vardı polisti, nefret ederdi mafyadan falan. En son bizim güvenlik işlerinin başına geçti. O kadar düzgün insanlarız biz-"

"Sus Pusat." Çelik sert şekilde onu susturdu. Pusat arkadaşları hakkında detay veriyordu ve Çelik benim bunları öğrenmemi istemiyordu.

Ne de olsa ne olursa olsun görevimin başında olduğumu, bir gün döndüğümde her şeyi rapor edeceğimi biliyordu. Onun hakkındakileri anlatmam onun için sorun değildi ama arkadaşlarına bir zarar gelsin istemiyordu.

"Peki tam olarak neden ödül konuldu başımıza? Cece'nin babası mı yaptırdı?" Sorumla Çelik ve Pusat arasında kısa bir bakışma geçti.

"Dolaylı olarak evet," dedi Bahar araya girerek. "Siz hastaneden kaçınca, size yetişemeyince hastaneyi patlatmışlar." Ben uyurken başka neler olmuştu!

Yine dehşet içinde Çelik'e baktım. "Nefret toplamam için, insanların beni gördükleri an polise koşmaları için yaptılar." Çelik de zaten sürekli bir yerleri

patlattığı için bir hastaneyi patlatmasına da herkes inanırdı.

"Hastalar, çalışanlar içinde miymiş?" dedim yutkunarak.

"Çelik bu durumu tahmin ederek hastaneyi tahliye ettirdi giderken," dedi Pusat da. "Zeki herif, bu deneklerin zekâsı hep böyle zaten. Bu arada benim arkadaşım diye demiyorum Ateş Alanguva bunlardan bile zeki." Ateş Alanguva hakkında pek şey duymamıştım ama V'nin kocası olduğunu biliyordum.

"Bazen senin bu konuşmaların yüzünden Ateş enişteyi kıskanıyorum Pusat," dedi Bahar içlerimeş şekilde.

Cece Çelik'in göğsünde uyuya kalmıştı. Çelik kalkıp Cece'yi kucağına aldı, onunla birlikte salondan çıktığında ben de koltuktan destek alarak ayağa kalktım. Her hareketimde sırtımdaki acıyı hissediyordum.

Salondan çıkıp Çelik'in peşinden ağır ağır yürüdüm. Cece'yi benim yattığım odanın karşısındaki bir yatak odasına götürmüştü. Cece'yi yatağa yatırıp üstünü örttü ve sessizce kapıyı kapatıp bana döndü.

"İki gündür doğru düzgün hiç uyumadı, senin için endişelendi," dedi Cece uyanmasın diye kısık sesle konuşarak.

"Çelik, biz ne yaptık?" Uyandığımdan beri olanları hâlâ kafamda oturtamıyordum.

"Cece'yi orada bırakamazdım Vuslat. Adam kızı kucağındayken bize ateş açtırdı, Cece onun kızı falan değil."

"Çelik, orda nasıl bir çatışmaya girip kaç kişi öldürdüğümüzün farkında mısın? Ben dağda bu kadar insan öldürmedim! Seninle olduğum bu bir ayda daha önce hiç öldürmediğim kadar insan öldürmek zorunda kaldım. Onlar gerçekten kötü insanlar mıydı, yoksa görevlerini yapan insanlar mı bunu bile bilmiyorum! Ölümden dönmek benim için sorun değil ama hak etmeyen insanları öldürmek sorun. Ben senin gibi değilim!"

Sözlerimle bakışlarımı benden kaçırdı. "Benim gibi ne değilsin? Canavar mı? Pislik bir katil mi? Evet, haklısın. Değilsin. Ama bu göreve başlarken benimle bir yolculuğa çıktın ve yaşadıklarımız da yolculuğun bir parçası."

"Yolculuk yollarda insanları kuş gibi avlamakla olmaz Çelik! Bu kadar fazla olmak zorunda değil her şey." O an hayatta kalmak için savaşmam gerekiyordu ama

sürekli birilerini öldürmek zorunda kalmak beni rahatsız ediyordu.

"Zorunda, zorundayım Vuslat. Bak görüyorsun, her şeyi benimle birlikte yaşıyorsun. Öldürmezsem ölürüm. Sırf para için insanları öldürdüğüm de oldu ama seninleyken değil. Bu yolda değil."

Sırf para için insanları öldürdüğünü hatırlattığında onun ne kadar korkunç biri olduğunu da hatırlıyordum, bu göreve başlarken hissettiklerimi hatırlıyordum. Ama sonra ona bakıyordum... Ve kendi içimde bir savaşın içinde öylece kalıyordum.

"Tamam bu kızı babasından kaçırdık, şimdi ne yapacaksın? Nereye götüreceksin? Tüm dünya peşimizdeyken nereye kadar kaçacaksın? Çelik bana söz verdiğin bir ay dolduğunda beni artık yanında asla tutamazsın. Bir ayın dolmasına da az kaldı. Ne yapacaksın? Teslim olmaktan vaz mı geçeceksin?"

"Bilmiyorum, şu an önceliğim Cece'nin kim olduğunu öğrenip onun güvenliğini sağlamak."

"Çelik! Bu bir ay bittiğinde seni teslim edeceğim, bana bir söz verdin."

"Sözümü tutacağım, sadece ufak bir rötar yiyecek gibiyiz o kadar," dedi çok rahat şekilde.

Rahatlığı, hiçbir şeyi ciddiye almaması beni çıldırtıyordu!

"Çelik, bak bu..."

İşaret parmağını dudaklarımın üstüne götürdü. "Şşş, sen daha yeni kendine geldin. Bu kadar gerilip ağrılarını arttırma, dikişlerini patlatacaksın." Parmağı dudağımdayken kısa bir an şaşkınlıktan nefesim kesildi. Parmağını hafifçe aşağı indirdiğinde alt dudağım aşağı doğru kaydı ve parmağının ucuyla o kısma hafifçe baskı yapıp parmağını çeneme doğru indirdi.

"Beni cazibenle baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" dedim oldukça gergin şekilde.

Gülüşünü bastırmaya çalışarak bir elini beline koydu ve boş koridora baktı.

"Aramızdaki ilişkide epey bir gelişme var gördüğüm kadarıyla."

"Hayır aramızdaki ilişkide gelişme falan yok," dedim hızla.

"Aramızda bir ilişki olduğunu kabullendin demek." İfademe bakıp güldü. "Şaka yapıyorum. Seni bir kez daha ölümle burun buruna getirdiğim için özür dilerim. Planlı bir durum değildi, eğer öncesinde Cece'yi kaçırmayı planlasaydım sana zarar gelmeyecek bir yol da bulurdum."

"Çelik planlarından da bu bitmeyen yolculuktan da bunaldım, artık sonu gelmeli."

Ciddi ifademi gördüğünde kafasını ağır ağır salladı. "Çorap da koymuştum oraya, görmedin mi?" dedi sanki başımızda hiç sorun yokmuş gibi! "Hadi geç çorabımı giyin, acıkmışsındır biraz dinlenip yemeğe gel." Söylediklerimi umursamadan yanımdan geçip giderken sinir krizi geçirmek üzereydim.

Evin içi yeterince sıcaktı, çoraptan bahsederek konuyu değiştirmesi çok saçmaydı. Biz bu konuşmadan kaçtıkça yaşayacağımız şeyler değişecek mi sanıyordu?

Salona girdim ama Çelik burada değildi. Bahar ve Pusat koltukta oturmuştu, Tarık ve Ferda da içeri girmişlerdi. Bir şeyler konuşuyorlardı ama ben içeri girince sustular. Ahşap evin bir camı boydan boya camla kaplıydı, Çelik tek başına dışarıda sigara içiyordu.

Az önce oturduğum yere oturdum tekrar. "Vuslat, Çelik abiyi teslim etmesen?" dedi Bahar birden bana bakarak. "O kötü biri değil, biz onunla çok vakit geçiremedik hiçbir zaman ama ben onun kötü olmadığını biliyorum."

"O kötü biri Bahar," dedi Tarık sert şekilde.

"Tarık," dedi Ferda uyarıcı tonda.

Çelik'in buradaki konuşmaları duyabildiğine emindim.

Pusat dayanamamış gibi öne doğru eğilip Tarık'a baktı. "Tamamen kötü biri olsaydı hayat kurtarmazdı, onun binlerce insanın hayatını nasıl kurtardığını hepimiz gördük. Seni ısrarla Çelik'in yanında tutmak istememizin sebebi onunla kaynaşman, abini tanımandı. Sen gittikçe daha da salaklaşıyorsun. Zamanında yanında değilmiş diye ona kızılıyorsun ama kızacağın son kişi bile o değil."

"Öyle mi Pusat? Bu adam benim abim, beni çok seviyor ya, her şeye benim için katlandı ya. O zaman neden defalarca bana gelebilecekken, o Aşkın'ı kaçırdı bir yıl boyunca? O süre boyunca eminim benim karşıma çıkabilirdi ama onun intikamı daha önemliydi. Ya bu adam karşıma çıktığında bile söylemedi abim olduğunu bana! Şimdi kimse bana onu sevimli göstermeyi çalışmasın. O benim abim falan değil."

Çelik'in ifadesini göremiyordum, sadece sırtını görebiliyordum ama o da az önceki kadar dik değildi.

"Tarık haklı olduğun noktalar var ama olayları hep kendi açımdan düşünüyorsun. Seninle zaten hep bu yüzden kavga ediyoruz biz," dedi sevgilisi Ferda.

"Bu konu ayrı. Siz de daha fazla Çelik konusunda üstüme gelmeyin."

"Ulan ne gıcık herifsin sen, ne bok yersen ye. Benim senin gibi kardeşim olsa yüzüne bakmam, Çelik cidden iyi bir abiymiş de hâlâ seni insan yerine koyuyor," dedi Pusat öfkeli şekilde. "Kimse insanın ailesi gibi olur mu?"

"Anlamadığınız nokta bu, o benim ailem değil ve hiçbir zaman olmayacak. Kapatın bu konuyu."

Biri birini sevmiyorsa ona zorla o kişiyi sevdiremezsin. İnsanların duygularını değiştirmek bu hayattaki en zor şeylerden biri. Ama Tarık onu sevmemekten çok bir şeylerin acısını çıkartmak istiyormuş gibi davranıyordu.

"Abim, Çelik'i de yanımıza almamız için mesaj atmış," dedi Ferda tartışmalarını keserek.

"Gelmiyor, gelmez o. Sorsan kardeşine çok düşkün ama yok görevleri var!" dedi Tarık yine öfkeyle.

"Abim emoji atmış, hem de bomba emojisi, kesin abim değil bu ya," dedi Ferda gülererek.

"Şam şeytanıdır, o bayılır emojilere," dedi Pusat sırtarak. Neyden bahsettiklerini hiç anlamıyordum.

"Sanırım durum düşündüğümüzden bile daha ciddi," dedi Ferda daha da ciddileşerek.

Bu sırada sürgülü cam kapı açıldı ve Çelik içeri girdi. "Durum her zaman ciddiydi, hadi hazırlanın ve daha fazla kendinizi tehlikeye atmayın," dedi rahat şekilde. "Burada ne kadar kalırsanız sizin için o kadar kötü olacak."

"Biz gideceğiz ama Vuslat? Cece? Onlar tehlikede değiller mi? Bak işte gücün her şeye yeter sanıyorsun ama yetmiyor. Senin de gücünün yetmeyeceği şeyler var." Tarık öfkeyle konuşurken Çelik'in yüzüne bakmıyordu.

Çelik yanına oturdu sakince. "Size sadece Cece'yi araştırın dedim, yorumda bulunmanızı istemedim."

"Cece'nin de Vuslat'ın başını da sırf kendi keyfin için belaya soktun! Bu kız niye vuruldu? Sizin başınıza niye para ödülü konuldu? Çünkü Çelik Beyimiz sahte ailesini çok sevmiş! Çelik Beyimiz sırf bir çocukla çok bağ kurdu diye çocuğu babasından kaçırmış! Bencil herifin tekisin! Sen aile istemiyorsun, sen insanları gerçekten sevmiyorsun, sadece kendi çıkarların için kullanıyorsun. O küçük kıza ve Vuslat'a gerçekten en ufak değer vermiş olsaydın onlara bunu yaşatmazdın! Allah'ın işi işte karı dağa göre yağıdırıyor, senin gibi bir adamın çocuğu olsaydı o çocuk sadece acı çekerti."

Tarık ayağa kalkıp öfkeyle konuşurken Çelik kafasını hafifçe eğdi. Herkesin karşısında dağ gibi olan Çelik kardeşi onu paramparça ederken sadece dinliyordu.

"Tarık ağzına ayağının ortasıyla çakacağım şimdi he," dedi Pusat bir eliyle beyaz gömleğinin yakasını çekştirirken.

Zaten başım ağrıyordu Tarık'ın salak saçma konuşmaları bu ağrıyı daha da kötü bir hale getirtmişti. "Bilip bilmeden konuşup duruyorsun Tarık. Cece babasına sevinçle sarıldı da biz mi kızı kaçırdık! Cece babasından korkuyordu, belli ki ona zarar vermiş. Cece babasından kaçtı! Bu durumdan ben de memnun değilim ama boş boş konuşmadan önce ne olup bittiğini anlamaya çalış! Sen ne saçma sapan bir herifsin? Çocuk musun lan sen?" Çıkışına hepsi şaşırarak bana bakarken Çelik sessizdi, bana da bakmıyordu.

"O Cece'nin öz babası değildi," dedi Çelik sakince. "Cece'nin öz babası o bebekken ölmüş, velayeti amcasına geçmiş. Northside da Cece'yi mükemmel başkanlık adayına bir süs malzemesi olarak kullanıyordu sadece. Ama Cece'yi sanki farklı şeyler için de kullanıyormuş gibi hissediyorum. Bu kızda bir şey var, Rusya boşuna kaçırmadı bu kızı. Bu kızda bana benzeyen bir şeyler var." Çelik'i şaşkınlık içinde dinliyordum çünkü bu zamana kadar bana bundan hiç bahsetmemişti. Acaba sonradan mı öğrenmişti? "Hastanedeki tahlillerin sonuçlarını incelemiş mi Ateş?"

Salonda bir süre sessizlik oluştu. Pusat telefonunu karıştırdı. "Henüz cevap gelmemiş, inceliyorlar."

Çelik oturduğu yerden kalkıp salondan çıktı. Bahar da peşinden gittiğinde Ferda bir köşede Tarık'ı azarlıyordu. Pusat sessizce biriyle mesajlaşıyordu.

Elim alnıma gitti, başımda rahatsız edici bir ağırlık vardı ve bir türlü geçmiyordu. "Vuslat, bu şekilde onu teslim edemezsin," dedi Tarık Ferda'yla konuşmayı kesip bana dönerek. "Cece'yi bırakmayacak, seni de öyle."

"Yani Çelik biraz uyuz ve yavşak bir insan ama gördüğüm en sağlam adamdan biri. O bilerek teslim oluyor, yaptıklarının diyetini ödemek için." Pusat hâlâ telefonuna bakarken benimle konuşuyordu. "Denekler öldürmek için programlandırılmış. Kötü insanların ellerinde olmalarına rağmen karakterlerini bir şekilde geliştirmişler. Ve bu gördüğüm Çelik, iki ay önce gördüğüm Çelik'ten çok daha farklı. O değişiyor, onu değiştiren sen misin yoksa o çocuk mu bilmiyorum ama görüyorum ki o eski Çelik değil."

"Keşke Tarık da biraz karakter gelişimi yaşayıp büyüse," dedi Ferda sevgilisine laf sokarak.

Pusat telefonunu bırakıp elini çenesine koyarak düşündü. "Yalan yok Çelik'i günahım kadar sevmezdim, gerçi ben Tarık'ı da sevmezdim. Gerçi ben çoğu kişiyi başta hiç sevmiyormuşum he, Bahar'ım dışında, onu hep çok sevdim." Bahar derken bile aşka geliyordu adam.

"Hay senin Bahar'ına," dedi Tarık, Pusat ona doğru sinirli sinirli bakınca sevimlice gülümsedi. "Koca devim ya, hemen çatma kaşlarını çok çirkin oluyorsun öyle."

Çelik belli etmese de Tarık'ın Pusat'a duyduğu saygı ve sevgiyi epey kıskanıyordu. Sebebini görüyordum. Tarık bir abiye nasıl davranılırsa Pusat'a öyle davranıyor, öyle bakıyordu.

Yanlarından kalkarken Ferda'nın sesini duydum. "Aynı benim gibisin ben de yaralı olduğumda kıcımın üstünde duramam."

"Sen normalde de kıcının üstünde duramıyorsun Ferda," dedi Pusat hemen.

Tarık fısıldamaya başladı. "Vuslat böyle şeylerden hoşlanmıyor, asker kız tabii, sert yani, bizim Aşkın bile arada gülüyordu Vuslat sürekli çok ciddi sürekli çok ciddi, ömür geçmez ki böyle de-" Tarık'a omzumun üstünden sert bir bakış attığımda sustu.

"Çelik'e anca böyle ciddi biri giderdi," dedi Ferda başını ağır ağır sallayarak.

"Giderdi derken? Hayırdır? Ben bir şey mi kaçırıyorum?" dedim ayakta dikilip onlara bakarak.

Hayırdır dediğimde nedendir bilmem Pusat'ın gözleri parladı. "Bu asker çok benim kafadan he."

"Yani sonuçta çift gibi ülke ülke geziyormuşsunuz. Çelik de şimdi benim Tarık'ımın daha büyük ve üstün versiyonu. O yüzden nasıl olabileceğini tahmin edebiliyorum. Bence çok yakışmışsınız. Ben çok shiple dim sizi." Ferda'nın yüzüne boş boş baktığımda biraz daha açıklama yapma gereği duydum. "Shiplemek yani yakıştırmak, ikinizin olmasını destekliyorum demek." Aynı ifadesizlikle bakmaya devam ettiğimde ofladı.

"Haklısın Ferda'm, zaten Vuslat ilk geldiğinde böyle değildi Çelik'in cazibesine maalesef o da karşı koyamadı."

"Ne diyorsun la sen?" dedim yine sinirle.

"La dedi." Pusat da sürekli söylediklerimi söyleyerek güncelleme yapıyordu.

Baş ağrımı daha da arttırmışlardı. Sabırla nefes çekerek salondan çıktım, salonun hemen bitişiğinde mutfak vardı, kapısı açıktı. Çelik'in arkası dönüktü, ocağın önünde durmuş yemek hazırlıyordu. Bahar da hemen yanında elinde bıçakla hevesli hevesli konuşuyordu.

"Çok havalı bir kadın, bana Aşkın'ı anımsattı ama onun bile daha ciddi hali, Ateş abi hayatına girmeden önceki hali falan. Çok da güzel. Yani ne bileyim seni hiç, birine böyle bakarken görmedim. Gerçi sen kadınlara hep böyle çapkın çapkın bakarsın ama işte bu kıza öyle bakmıyorsun."

Çelik ne karıştırıyorsa karıştırmayı bıraktı, sanırım bu çorbaydı, hem de mercimek çorbası. En sevdiğim çorba. Ellerini tezgaha yasladı ve Bahar'a baktı. Orada olduğumu bildiğine emindim ama bunu belli edecek bir şey yapmıyordu.

"Nasıl bakıyormuşum?" diye merakla sordu Bahar'a.

"Böyle için gidiyormuş gibi. Pusat'ın bana sevgiyle bakışı gibi. Ateş eniştenin Aşkın'a tutkuyla bakışı gibi, Deniz'in Naz'a hasretle bakışı gibi, Tarık'ın Ferda'ya aşktan aptallaşmış bakışı gibi. Hepsinden işte ama bir arada. Tarif edemiyorum ki, öyle bir bakış."

"Peki o? O nasıl bakıyor bana?" Bunu onları dinlediğimi bile bile soruyordu.

Bahar bir süre düşündü. "Yani onu pek tanımıyorum daha ama biraz boş bakıyor sanki. Böyle anlamaya çalışıyormuş gibi."

Çelik güldü. "Öyle mi bakıyorsun Voyna?"

Çelik'in sorusuyla Bahar arkasını dönüp beni gördü. Eli şaşkınca ağzına gitti. "Ay rezil oldum. O anlamda boş demedim ben, ay daha çok rezil oldum." Mutfaktan çıkıp yanıma geçerken salona giderken konuştuğunu duyuyordum. "Ay Pusat'ım az önce nasıl rezil oldum." Pamuk şeker gibi bir çiftti, sinir bozucu derecede tatlılardı.

Çelik yemeği yapmaya devam etti. "Ne kadar enteresan arkadaşların var," dedim ona birkaç adım atarak.

"Neden dinlenmemekte direniyorsun?"

"Çok yatınca sinirlerim bozuluyor." Yanında durup yaptığı yemeklere baktım. "Mercimek çorbası, en sevdiğim çorbadır. Her gün içsem bıkmam. Sen mi yaptın?" Başımı olumluca salladı. "Senin en sevdiğin yemek ne?"

Bir süre düşündü. "Patatesli börek ama ev yapımı." Bana yandan bir bakış attı. "Yapabiliyor musun?"

"Yaparım, babaannem ve halam bana çok güzel yemekler yapmayı öğrettiler zamanında ama genelde pek yemek yaparak vakit kaybetmeyi sevmem. Börek de çok zahmetli."

"Bana bir gün yapmaz mısın?" dedi merakla.

"Ne ara yapacağım ki? Ya yataklara düşüyorum ya kaçıyoruz, daha seni teslim edeceğim."

"Vakit bulduğün bir zaman, acelesi yok. Bir gün, yapamaz mısın?" Öyle bir sormuştu ki ne diyeceğimi bilemedim. Onu teslim ettikten sonra bir daha görmeyecektim ki.

"Yapamam." Yapamayacağım şeyler için söz vermeyi sevmezdim.

"Ne kadar inatçısın, altüstü bir börek. Hiç ev yapımı patatesli börek yemedim."

"O zaman nasıl en sevdiğin yemek oluyor?"

"Sen yapınca olacak işte," dedi çapkın bir tavırla.

"Yine dalga geçiyorsun."

"Hayır, çok ciddiym. Gerçekten." Beni inandırmak isteyerek hafifçe yüzüme doğru eğilmişti.

Bakışlarımı kaçırdım etkisinden kaçmaya çalışarak. "Vuslat," dedi kısık sesle.

"Çelik," dedim ben de onun gibi kısık sesle.

"Bir daha seni ölümün kıyısında görmek istemiyorum, daha dikkatli ol, olur mu?" Bunu öyle bir tonda sormuştu ki yutkundum, dayanamayıp yine gözlerine baktım.

"Çatışmanın ortasında hatırlarım bir dahakine."

"Hatırla, hiç unutma. Ne kurşun yaralarının ne de başka bir şeyin senin canını yakmasına izin verme."

"Merak ediyorum, sen yaralanıyorsun ya, acıyı bizim gibi hissediyor musun yoksa daha mı dayanıklı oluyorsun? Daha mı az hissediyorsun?" Hem merak ediyordum hem de konuyu değiştirmeye çalışıyordum. O bana doğru eğilip bir şeyler sorduğunda, bir de böyle dikkatli baktığında afalliyordum.

"Bilmem, senin ne kadar acı çektiğini bilmem mümkün mü? Hem herkesin acı eşiği farklı. Ama elimde olsa senin hiç acı çekmemeni sağlardım."

Derince yutkundum. "Neden?"

"Senin acı çektiğini görmek canımı yakıyor."

"Çelik..."

"Vuslat..."

"Neden?" dedim tekrar kara gözlerinde kendi uçurumuma bakarak.

"Bilmiyorum ki. Bana hep böyle şeyler hissedemeyeceğimi anlattılar, ben de hissetmedim zaten. Hatta empati duygum da çok azmış, o yüzden rahat öldürebiliyormuşum. Ama sana baktığımda hayatım boyunca yaşadığım ve inandığım tüm tezler birer çöp oluyor." Bana karşı bir şeyler mi itiraf ediyordu? Yoksa o itirafı kendisine mi yapıyordu? Peki hissettikleri neydi? Sözleri kalp

atışlarımı hızlandırırken bu görevin ne kadar tehlikeli bir noktaya gittiğinin farkındaydım.

Farkındaydım farkında olmasına da, nasıl oluyor da durduramıyordum?

"Sözlerimi anlayacak kadar zeki bir kadınsın Vuslat ama anlamaman demek uzaklaşman demekse anlama."

"Biz zaten yakın değiliz ki,"

Hafifçe gülümsedi, bakışları dudaklarıma kaydığında bir kez daha yutkundum. "Değil miyiz?" Bana doğru eğildi biraz daha. "Değişiyorsun Vuslat, bana alışyorsun. Ben de sana alışıyorum. Bu alışkanlığın ikimiz için de ne kadar kötü olduğunun farkındayım ama yine de durduramıyorum, durdurmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Bakışları dudaklarıma kaydığında artık nefes nefese kalmıştım. Biraz daha eğildi. Neden kaçmıyordum? Yediğim kurşun yüzünden beynim mi uyuşmuştu? Yoksa beynimi uyuşturan şey aslında farklı mıydı?

Sıcak nefesini yüzümde hissediyorum, yüzlerimiz arasındaki mesafe yok denecek kadar azdı. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti.

"Senin bu kardeşin beni canımdan e-" İçeri konuşarak giren Pusat'la hızla ondan uzaklaştım. Pusat kapıda bir bana bir Çelik'e baka kaldı.

Bir bana bir Çelik'e baktı. Bakışları aramızda mekik dokurken Çelik nefesini sinirle verdi.

"Bir şeyi mi bölüyorum ben şu an?" diye sordu Pusat bir eli havada bir eli belinde.

"Senin bölmediğin bir şey var mı Pusat?" dedi Çelik sinirle gülerek, belli etmese de epey gerilmişti.

"Bu vazife hep bana düşüyor anlamsızca. Neyse günah zaten, evlenmeden olmaz. Değil mi toprağım?" dedi Pusat bana bakıp destek almak istercesine.

"Ne olmaz evlenmeden?" dedim sertçe. Kapıya doğru yürüdüm, utançtan ne yapacağımı şaşırmıştım. "Ne ima ediyorsun sen? Ayrıca ben senin toprağın falan da değilim. Ve evet elbette evlenmeden olmaz."

Pusat kakhaha attı. "Bizim apkın zampara elik'e, bana benzeyen iman dolu bir yâr şoku." Pusat gülerken elik'in ona saydırdığını duysam da çoktan arkamı dönüp yanlarından çıkmıştı.

Evin içinde nereye gideceğimi bilemeyerek, en son Cece'yi kontrol etmek için odasına girdim. Uyanmış yatakta oturuyordu, elik yine onun saçlarını özenle örmüştü. stnde rahat bir eşofman takımı vardı.

Cece beni gördüğünde yatağından heyecanla kalktı. "Vuşla!" diye koşarak yanıma ulaştı. Vuslat demeye çalışması beni güldürürken ona doğru eğildim.

Benden biraz çekiniyordu. Sanırım genelde ciddi ve suratsız durduğum içindi.

"Cece, ne kadar güzel bir sesin varmış senin böyle."

"Vuşla." Ben ona eğilince cesaret bulmuş olacak ki bana sarıldı. Kollarını sıkıca boynuma sardığında neredeyse elik'in yaşadığı şoku yaşayacaktım ama kısa sürede toparlayıp sarılışına sıkıca karşılık verdim. "Sana bir şey olacak diye çok korktum," dedi İngilizce konuşarak.

"Ben iyiyim."

"Baba da çok korktu çok üzüldü," dedi hafif peltek şekilde tatlı tatlı konuşarak.

"Madem bu kadar güzel konuşabiliyordun neden hiç konuşmadın?" Sorumla omuz silkti.

Onu elinden tutarak odadan çıkardım. Salona ulaştığımızda Ferda ve Tarık masayı hazırlıyorlardı. Pusat ortalıklarda görünmüyordu, Bahar da camın kenarında durmuş dışarıyı izliyordu.

Cece'yle onun yanına ulaştığımızda Bahar gülümseyerek bize baktı. "Kendini yorma Vuslat, ayakta bile olmamalısın."

"İyiyim."

Aramızda bir süre sessizlik oluştu. Bahar eğilip Cece'yi inceledi. Cece de yeni birileriyle tanıştığı için hâlâ utangatı. "ok tatlı bir kızsın sen ya." Cece bizden çabuk sıkılarak etrafına bakıldı ve elik'i bulmak için yanımızdan ayrıldı.

"Onu bulduğumuzdan beri hiç konuşmuyordu, onun konuşma engelli olduğunu düşündüğüm bile oldu. Çelik'e baba diyene kadar konuştuğunu hiç duymadık," dediğimde Bahar başını ağır ağır salladı.

"Ben okul öncesi öğretmenliği eğitimi alıyorum, travma yaşayan çocuklar tercihi olarak konuşmamayı seçebilirler. Bunun sebebi daha önce konuştuklarında zarar görmeleri olabilir. Konuşmamaya alıştığında güvende hissettiğinde dahi konuşmayabilir ta ki tekrar tehlike hissedene kadar." Bahar'ın sözleriyle bakışlarım ormanla dolu manzaraya kaydı.

Cece yanımda hiç konuşmamıştı, Cece sadece onu babasına teslim edeceğimizde konuşmuştu. Zaten yanımdan hiç gitmek istemiyordu. Cece düşündüğümüzden daha ağır şeyler yaşamış olabilirdi.

"Ben de üç yıl önceye kadar görme engellyidim," dediğinde şaşırdım. "Hatta kalp hastalığım vardı, kimse yirmi yaşımı göreceğime ihtimal vermiyordu." Daha da şaşırdım çünkü karşımda çok sağlıklı bir genç kadın duruyordu.

"Peki nasıl yaşadın? Nasıl görebildin?"

Sorumla gülümsemesi genişledi. Zaten sürekli gülümsüyordu ama bu çok içtendi. Gördüğüm en hayat dolu insan olabilirdi. "Mucizelere inanır mısın?"

"Pek değil."

"Ben inanırım, hep de inandım. İnsanlar öleceğimi söylerken korkmuyordum, üzülüyordum, göremiyorken bazen canım çok sıkılıyordu ama yine de o mucizenin geleceğini biliyordum. Belki de mucizelerimizi inançlarımızla biz yaratıyoruzdur, kim bilir?"

Masa hazır olduğunda hep birlikte masaya geçtik. Çelik masanın başında oturuyordu, bir tarafında bir tarafında Cece otururken dalgındı. Tarık'ın az önce ona söylediği sözleri mi düşünüyor yoksa tamamen başka bir şey mi düşünüyordu bilmiyordum.

Çelik ona baktığını fark edip gözleriyle önümdeki çorbayı işaret etti. Çorba, et yemeği, pilav ve salata yapmıştı.

"Senin elinden gelmeyen bir halt var mı acaba? Bayıldım ben yemeklerin hepsine," dedi Pusat iştahla yemekleri yerken.

Cece de önceki gibi iştahsız değil, aksine epey iştahlıydı. Çorbayı içerken kaşığı dolu dolu ağzına götürüyordu. "Hadi bir şeyler ye de ilaçlarımı al, yaraların mikrop kapmasın," dedi Çelik bana doğru.

Çorbadan bir kaşık aldım, epey iyiydi.

Ona patatesli börek büyük ihtimalle hiçbir zaman yapamayacaktım.

Çorba lezzetliydi ama ikinci kaşığı alırken zorlandım.

Göğsümdeki acının sebebi yaralı olmam değildi. Koca bir bilinmezliğin içinde kaybolmaktı.

Herkes yemeğini sessizce yerken Çelik her zamankinden daha durgundu, bakışları sürekli dalyordu.

Cece et yemeğini üstüne döktüğünde hemen peçeteyi alıp Cece'nin üstünü sildi. "Yemekten sonra üstünü değiştir, yağlandı bu," dediğinde Cece hevesle başını salladı. Cece ona büyülenmiş gibi bakıyordu, haksız da sayılmazdı. "Yine uyuya kaldın, bi bitiremedik filmi. Yemeğini ye sonra filmimizi bitirelim," dediğinde Cece daha da iştahla yemeğini yedi.

Nefesim daralırken başımı kaldırdığımda bana bakan Pusat'ı gördüm. Sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerimi kısıp ona kötü kötü baktığımda o da aynısını yaparak gözlerini kısıp bana kötü kötü baktı.

"Sabah gidin, daha fazla burada kalmayın," dedi Çelik sadece yemeğiyle ilgileniyor gibi görünürken.

"Sana mı soracağız?" dedi Tarık on yaşındaki çocuklar gibi salakça.

"Evet. Sözlerinin her bir noktasında haklıydın ve bana soracaksın." Çelik'in sözleriyle arkasına yaslandı. Sanırım son sözleri Tarık için bile çok acımasız olmuştu. Ama laflarını örtbas etmeye çalışmayacak kadar abisine karşı katıydı.

Çelik'in telefonu çalmaya başladığında ekranda Ateş yazıyordu. Anında telefonu açıp kulağına götürdü. Masanın üstündeki bir peçete alıp ağzını sildi ve ayağa kalktı.

Bizden uzaklaşıp cama yaklaşırken karşı tarafı dinliyordu.

Her ne duyduysa bedeni kaskatı kesildi. Omzunun üstünden masaya doğru baktı, Cece'ye baktı ama bu normal bir bakış değildi. Kaşları çatık, parlak kara gözleri sonsuz bir girdaba girmişti. Bu acı dolu bir bakıştı.

Önüne döndü, yine sadece sırtı gözüktüyordu. Hepimiz onun konuşmasını beklerken o karşı tarafı dinliyordu.

"Ateş, sen ne dediğinin farkında mısın?"

Yine sessizlik. Masadan çıt çıkmıyordu.

"Bunu nasıl yapmış olabilirler?" O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki sırtı nefesleriyle birlikte hareket ediyordu.

"Peki bir yolu yok mu?"

Yine sessizlik.

"Emin misin?"

Kuru bir sessizlik.

"Belki sen halledersi," Karşı taraf sözünü kesmiş olacak ki devam edemedi konuşmaya.

Acı ve uzun bir sessizlik.

"Peki sence bu neden yapılmış?" Elini cama yasladı, başını hafifçe eğerek karşıyı dinlemeye devam etti. "Onu sana getirsem? Sen bulamaz mısın bir çaresini?"

Yine koca bir sessizlik. Çelik telefonu kapattı. Bir süre orada öylece kaldı.

Masadakiler birbirlerine bakarak durumu sorguluyorlardı.

Çelik derin bir nefes alıp bize döndü. Cece de bizim kadar meraklı şekilde Çelik'i izliyordu, Türkçe anlamıyordu ama hepimiz sessizleştiğimiz için bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Çelik onun gerildiğini anlayarak kocaman gülümsedi. Cece de onun gülümsediğini görünce hemen çatık kaşlarını düzeltti ve süt dişlerini göstererek gülümsedi. "Yemeğimin hepsini bitirdim artık film izleyebilir miyiz baba?"

Çelik telefonu masanın üstüne bıraktı. "Sen koltuğa geç geliyorum ben," dediğinde Cece hevesle oturduğu yerden kalktı. Koltuğa geçmeden önce üstünü değiştirmek için salondan ayrıldı.

"Ne oluyor?" dedi Pusat telaşla.

"Hazırlanın, Ateş araba gönderiyor. Sizi aldıracak, gitmeniz gerek," dedi Çelik sakince.

"Çelik abi, Cece'nin bir şeyi mi var?" dedi Bahar da üzgünce.

"Bir şeyi yok, hadi vakit kaybetmeyin. Araç burada oyalanamaz, birkaç dakikaya gelir."

"Ben abimi arayıp neler olduğunu öğreneceğim," dedi Ferda da gergince telefonunu çıkararak.

"Çelik, neler oluyor?" dedi Tarık bu sefer hislerini perdelemeden.

"Hiçbir şey olduğu yok Tarık, hadi kardeşim sen de hazırlan," dedi Çelik az önce oturduğu sandalyeye geri otururken. Ama bu normal bir oturuş değildi, yorgun ve kendini bırakmış gibi bir oturuştı.

"Abim açmıyor," dedi Ferda gergince.

"Çelik ne olmuş anlatsana doğru düzgün," dedi Pusat dayanamayarak.

"Ben de tam anlayamadım, bence Ateş de. O yüzden anlatılacak çok bir şey yok. Hadi vakit kaybetmeyin." Çelik'in sözlerinin hemen ardından cama bir arabanın ışığı yansıdı. "Aracınız geldi, Alanguva hızı yine şaşırtmıyor. Burada uzun kalmanız bizi tehlikeye sokuyor." Dördünü de apar topar kaldırdı.

Dördü de olanları anlamazken ben de onlara kadar bilinmezlik içindeydim. Çelik onları geçirmek için ayağa kalktı. Ben de sanki misafir uğurluyormuş gibi Çelik'in yanında durdum.

"Ne oluyor anlamıyorum ama konu bizsek her şeyin üstesinden geliriz Evelallah," dedi Pusat, Çelik'le vedalaşarak.

"Çelik abi, yanımıza gel olur mu?" dedi Bahar duygusal şekilde Çelik'e sıkıca sarılarak. Çelik onun sarılışına karşılık verdi. Bahar burnunu çeke çeke ondan

ayrılırken Ferda bir adım öne çıktı.

"Tarık biraz kıttır. Bana olan hislerini anlaması iki yılını aldı, onu çok da kafaya takma," dedi Ferda hemen arkasında Tarık olmasına rağmen. O da Çelik'e sarıldı.

En sona Tarık kaldı, aralarında uzun bir bakışma geçti. "Biraz ağır konuşuyorum ama,"

Çelik hızla sözünü kesti. "Hayır, bence en doğruları sen söylüyorsun. Kardeşler acı söyler,"

"Dost acı söyler o," dedi Tarık ama Çelik'in yüzüne bakmıyordu, yere bakıyordu. "Çelik, yine neler oluyor anlamıyorum, yine anlatmıyorsun. Yine her şeyi kendi yönteminle hallediyorsun. Günün sonunda sen sadece bize yazık ediyorsun."

Tarık'a sarılmak için kollarını açtı ama Tarık ona sarılmadı.

"Kendine iyi bak Vuslat, bu adamın deliliklerine ortak olmak zorunda değilsin. Bir ayın dolduğunda seni bekliyor olacağım, sağ salim Türkiye'ye döneceksin," dedi Tarık bana kafasını hafifçe sallayarak.

Ona yine saydırmamak için sessiz kaldım. Diğerleriyle de başımı sallayarak vedalaştım. Ve evden ayrıldılar.

Çelik arkalarından bir süre baktı, cam kapıyı kapattı ama onları izlemeye devam etti. Ta ki onlar arabaya binip gözden tamamen uzaklaşıncaya kadar.

"Çelik, neler oluyor?"

Bana doğru hafifçe döndü, bu sırada Cece salona girdi. Üstünü değiştirip heyecanla koltuğa geçti. "Baba üstümü değiştirdim."

Çelik ona gülümsedi ama bu gülümsemeleri diğerleri gibi değildi, çok buruktu. Dudaklarında bir gülümsemenin ifadesi varken, gözlerinin kenarlarındaki çizgilerde ağlayan bir adamın ifadesi vardı. Bu ifadeyle bir adım geriledim.

Çelik Cece'nin yanına oturdu, Buz Devri'ni açtı.

"Vuşla da izlesin," dedi Cece beni arayarak.

Ben de Cece'nin diğer tarafına oturdum.

Çelik filmi kaldıkları yerden açacaktı ama Cece kafasını iki yana salladı. "Baştan baştan,"

"Her seferinde baştan açıyorum sonra uyuyakalıp filmin sonunu izleyemiyorsun," dedi Çelik ama Cece yine başını salladı.

"Baba baştan."

Çelik filmi baştan açtı, arkasına yaslandı.

Salonun loş ışığında Çelik'e baktım, bakışlarımı hissetti ama bu sefer bana dönmedi. Belki de gözlerindeki şeyi görmemi istemedi.

Cece daha filmin yarısına bile gelemeden yine uyuya kaldı. Çelik onun uyuduğunu fark edince televizyonu kapattı. "Yine izleyemedi filmin sonunu," dedi fısıltıyla ve Cece'yi kucağına alıp salondan çıktı.

Sessizce onun gelmesini beklerken zihnim neler olduğunu çözmeye çalışıyordu ama Azrail'in Kılıcı'nın dünyasında olan her şey hayal gücümün çok ötesindeydi.

Salona girdi, yanıma oturduğunda bir sigara çıkarıp yaktı. Normalde kapalı alanda ben varsam genelde başka bir yerde içiyordu ama bu sefer sigarayı yaktı, derin bir nefes çekti.

"Çelik, neler oluyor? Cece'nin neyi var?"

"Anlamadım ki," dedi bakışları kapalı televizyondayken. "Belki de ilk defa bir şeyi bu kadar anlamadım."

"Sağlığıyla mı ilgili?"

"Sağlığında hiçbir sorun yok, sapasağlam bir çocuk." Bir derin nefes daha aldı.

"O zaman sorun ne?" Artık neler olduğunu anlamaya çalışmaktan çıldıracaktım.

"Beyni."

"Ama sağlığı iyi dedin."

"Sağlığı iyi işte. Ama beynine bir şey yerleştirmişler, çip falan değil, komple beynine. Saatli bir bomba gibiymiş, her an patlayabilirmiş. Onu çıkarmanın bir yolu da yokmuş, beyninin belli bir yerinde olsa çıkarmış ama bu tamamen beynini sarıp

yerleşmiş. Beynindeki uyku sistemini tetikliyormuş, o yüzden Buz Devri'nin sonunu hiç izleyemiyor. Çizimlerinde insanların kafaları daha koyu çünkü başı ağrıyormuş"

Duyduklarımı algılayamıyordum. Şaşkınlıkla ona döndüm, sigarasından derin bir nefes daha çekti.

"Nasıl bir şeymiş ki bu?"

"İşte onu çözemiyoruz dedi Ateş, o zeki piçin de çözemediği şey çok azdır, anlayamamışlar. Cece'yi onu götürüyim dedim ama Ateş buradan çok uzakta. Ona gidiş yolu tehlikeli, öyle uçakla gidemeyiz. Kılık değiştiremeyiz, bu kadar aranırken yapamayız, yakalanırız. O zaman da Cece'yi alırlar." Tane tane konuşuyordu, belki de ilk defa bu kadar ağır ağır konuşuyordu.

"Bunu ona kim yapmış?" Kim bir çocuğun beynine zarar vermeye çalışırdı ki? Bunu neden yapardı?

"Bilmiyorum ki," dedi alt dudağını hafifçe büzerek.

"Neden yapmış olabilirler ki?"

"Bilmiyorum ki Vuslat." Sigarasından derin bir nefes daha çekti.

O daha küçücük bir çocuktuk, kim ondan ne istemişti ki! Dolan gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes almaya çalıştım.

"Vuslat, yakında bir ay dolacak. Büyük ihtimalle Cece'yi iyi yapmanın bir yolunu bulana kadar teslim olmayacağım. Bu ne kadar sürecek bilmiyorum, ne kadar zamanımız var bilmiyorum." Sigarasını orta sehpanın üzerindeki yarısı içilmiş suyun içinde söndürdü.

Dirseklerini dizlerine yasladı ve omzunun üstünden bana baktı. "Benimle kalırmısın? Bu sefer görev için değil. Sen ben ve Cece. Kaçalım her şeyden, herkesten, birlikte Cece'yi iyileştirelim. Sadece üçümüz olalım. Görevi bırakıp, benimle gelirmisin?"

Bu bir teklifti.

Bu bir şeytanın teklifi değildi ama meleğin mutluluk vaadi de değildi. Bu sadece kıyametimin ortasına düşen isyan ateşinin göğsümü deliveren dikeniydi.

Tekrardan selamlar! Bölümü normalde yarın atacaktım ama baktım ki okurlar birbirlerine giriyor dedim en iyisi bölüm atıp mükemmel Çelik'le herkesin başından alayım dedim. İyi demiş miyim? Şaka maka sanırım daha önce hiç, bölüm geciktiği için bu kadar üstüme gelinmemiştii. Şimdi bakarsanız bölüm istemeniz beni mutlu eden bir durum çünkü ben inanılmaz emekler verip gecemi gündüzüme katarak yazıyorum ve sizlerin heyecanla bölüm bekleyip bana söylenmesi bile beni mutlu eden bir durum. Çünkü sizlerin de ne kadar heyecanla beklediğinizi görüyorum ve daha hevesle yazıyorum.

İsyanda Aşk'ı geçtiğimiz yılın başında yazmaya başladım, bu süreçte aynı anda Ateşpare finalini yazdığım için bölümleri düzenli olmayacağını size söylemiştim. Ateşpare finalini vereyim diyene kadar da Wattpad Türkiye'de kapandı. Hepimiz bir süre sessizce geri açılmasını bekledik, aylar geçtikten sonra açılmasından umudumuzu kesince sizleri mağdur etmemek adına bir site açtım. Şimdi diyeceksiniz ki bu süreçte boş mu durdun? Elbette durmadım, Kırık İnci, Tatsız Bir Öykü isimli kitaplarımı çıkardım. Yayınevi değiştirme sürecine girdim.

Aslında şu an yaşanan tüm kargaşanın sebebi yayınevi değiştirdiğim için kitaplarımı tekrar basıyor olmak. Tüm kitaplarla baştan sona tekrar tekrar uğraşıyorum. Hal böyle olunca da İsyanda Aşk evreni bizde hep ağır ilerledi, bölümler geç geldi, siz bu sebeple kurguyla belki bağ kuramadınız. Benim de hatalarım elbette vardır ama ben her zaman ilk önce okurlarımı düşünerek hareket eden biri oldum.

İA'yı baştan beri bölüm bölüm okuyanlar fazlasıyla bölündükleri için bölümleri kısa görüyor olabilirler ama bu bölümle birlikte biz aslında 600 sayfa civarında bir kitap okumuş olduk.

Bölüm isteyenlere, bölüm geç geldiğinde kızanlara elbette hak veriyorum ve gördükçe açıklama yapmaya çalışıyorum. Ama son gördüğüm yorumların hepsi kitabı askıya almam için baskıydı resmen. Bir kitabı seven bir okur bölümün geç gelmesi yüzünden belki çok kızar ama kızdığı için de kitabın komple kaldırılmasını istemez. Kitabı elbette askıya almayacağım.

Zaten İsyanda Aşk çok kritik bölümlerine gelmiş bulunmakta, önümüzdeki iki bölüm benim için de sizler için de çok zorlayıcı olacak. Aslında bakarsanız İsyanda Aşk'ın bölümlerinde genel olarak o kadar hissederek yazıyorum ki, üzüldüğüm için

zorlanıyorum bazen. Kitabı bu kadar yaşayarak yazmam bazen o kadar da iyi olmuyor.

Bu bir iki bölüm (Bir iki diyorum çünkü duruma göre uzunluğunu ayarlayacağım ve tek bölümde de toplayabilirim.) kurgunun bam teli olacak gibi gözüküyor. Bizi tamamen farklı bir boyuta taşıyacak. O bölüm büyük ihtimalle ilk kitabımızın da finali olacak (hangi bölüm olduğunu sormayın ben o bölüm diyerek kendime anlatıyorum zaten siz de okuduğunuzda neden o bölüm dediğimi anlayacaksınız.) Bu finalle birlikte bir sezon finali verebilirim, ya da yine bölümleri yazdıkça yayınlatabilirim. Aslında kitabın başına oturduğumda yazıyorum bununla bir sorunum yok ama yazın Kalıntı kitabım tekrar basılacağı için Kırık İnci Eylül ayına kaldı. Kİ eylüle kaldığı için İA'nın kitaplaşma tarihi erteleniyor ve böylece benim tüm yayın programım birbirine giriyor. Bu sebeplerle sezon finali verebilirim ama bu konu daha hiç belli değil. Kara verince sizlere açıklayacağım. Zaten bu iki bölüm bir kitaba bedel olacak (uzunluk olarak değil de daha çok psikolojik olarak.)

Umarım keyif alarak okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Sizce gelecek bölümlerde neler olacak?

Cece'nin tam olarak neyi var ve bunu ona kim yaptı?

Bu bölümde Pusat, Bahar, Ferda ve Tarık dörtlüsünü görmek size nasıl hissettirdi?

Peki asıl soruya gelecek olursak sizce Vuslat Çelik'in teklifini kabul edecek mi?

Gelecek bölümde görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın aşklarım. Bölümün hemen ardından Tiktok, Reels videolarınızda, hikayelerinizde kısacası tüm paylaşımlarınızda bölümle ilgili hislerinizi/tepkilerinizi/düşüncelerinizi gözlemliyor olacağım.

17.Bölüm: YANANLAR VE KALANLAR

17.BÖLÜM: YANANLAR VE KALANLAR

(SEZON FİNALİ)

1.KISIM: KURTULUŞ

Stack from All Sides

Papaoutai – Stromae

Chaoticism – Daniel Ciurlizza

В последний раз (For the Last Time)

Ölümsüz olmak neye yarar?

Güçlü olmak neye yarar?

Üstün insan olmak neye yarar?

Belki hepsi bir işe yarar da

Bu kadar kudretin arasında yâr benimle kalmaz

Söylesenize şimdi her şey neyime yarar?

-AZRAİL'İN KILICI (ÇELİK)

Çelik haftada bir olan izniyle film izliyordu. Diğer günler de film izleyebiliyordu ama filmlerin hepsi o kadar rahatsız ediciydi ki sürekli vahşet izlemekten artık

bunalmıştı. Zaten her gün bir vahşet görüyor hatta o vahşeti kendi yaratıyordu.

Yeni bir film çıkmıştı, animasyon filmiydi. Fikret sadece haftada bir normal şeyler izlemesine izin veriyordu ama bir animasyon filmi onun izinlerinin çok dışındaydı. Roman tüm hafta boyunca karşı bahçeden Buz Devri'nin ne kadar iyi bir film olduğunu anlatıp durmuştu. Çelik de en son dayanamayıp Roman'dan rica etmişti DVD'yi ama Roman babasının kızacağını söyleyerek filmi vermemişti.

Çelik de en son DVD'yi çalmıştı.

İzledikten sonra geri yerine götürecekti, kime çaldığını bile anlamayacaktı. Hem buna çalmak bile denmezdi, sadece biraz ödünç almıştı.

Çelik filmi heyecanla izlerken henüz filmi yeni yarılamıştı ki Fikret eve geldi. Çelik'in duyu yetilerini geliştirmek için her seferinde daha da sessiz geliyordu, onu duymadığında Çelik'e ceza verip duruyordu. Çelik filme o kadar dalmıştı ki Fikret'in geldiğini fark edememişti.

Fikret içeri girip Çelik'e bakarken Çelik pürdikkat filmi izliyordu. Bu sırada filmdeki Sid karakteri konuşuyordu. "Mamutların yapması gereken şey bu, bir dişi bulmak, küçük bebek mamutlar yapmak ve vee..." Mamut karakteri bu sırada mağaradaki çizimlere dalarken çizimlerde geçmişini hatırlamıştır, bir baba, bir anne ve bir de yavru mamut vardır.

Çelik sahneyi heyecanla izlerken Fikret boğazını temizler. Çelik onu fark ettiğinde artık kendini filme veremez, Fikret'in vereceği cezayı bekler sessizce.

"Herkes bu filmi konuşuyor," dedi Fikret oldukça sakince.

Çelik onun kızmamasına epey şaşırmıştı, bağırmamıştı bile.

"Böyle filmler izlememelisin Çelik," dedi Fikret yine sakinlikle.

"Neden?"

"Böyle filmler umut verir, seni asla sahip olamayacağın bir hayata özendirir ve her şeyin sonunda sadece acı verir."

"Belki sahip olurum," dedi Çelik umutla.

"Hayır, olamazsın. Nesli tükenmiş bir mamutun bile çocuğu olabilir, ailesi, arkadaşları olabilir. Senin olamaz." Çelik ona baka kaldı.

Nedenini bile sorgulamadı bu sefer. Ekrana baktı, mamut ve arkadaşları epey mutlu gözüküyorlardı.

Çelik televizyonu kapattı. Filmin devamını izlemeyecekti.

VUSLAT TOMRİS

Azrail'in Kılıcı bana bir teklifte bulunmuştu. Bir aydan uzun bir süredir onunla birlikteydim, her gün gördüğüm yüz onunkiydi, her gün her dakikamda yanımda olan kişi oydu. Bu benim görevim içindi. Ama Azrail'in Kılıcı bir görev olmaktan çok daha öteydi. Onu tanıdıkça insanların yanıldığını görüyordum, onu tanıdıkça onun bir canavar olmadığını görüyordum ama ne kadar görsem de günün sonunda geçmişindeki günahlarının onun katili olacağını da biliyordum.

O nefret edilebilecek bir adam değildi, o korkulacak bir adam değildi çünkü herkes aksini iddia etse de o çok merhametliydi. Bu hayatı o seçmemişti, bu kişi olmayı o seçmemişti ve bence en başından beri bundan ölesiye nefret etmişti.

Herkes onun gibi üstün bir insan olmak isterdi ama o ise herkes gibi sıradan bir insan olmayı istiyordu.

En sonunda sessizliğimi bozdum, zaten cevabıma şaşıracağını sanmıyordum. Bence zaten cevabımı da biliyordu ama yine de soruyordu.

Evet, o biraz hayalperest bir adamdı.

"Böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirsin sen bana?" Sorumla bakışlarını üstümden ayırdı. Dirseklerini dizlerinden kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Buna nasıl cüret edebilirsin? Ne oldu sanıyorsun? Hayatımı kurtardın, Cece'ye iyi bir baba gibi davrandın diye seninle aramızda bir şeyler olabileceğini mi sandın?" O normal bir adam değildi, kırılmamalıydı, incinmemeliydi ama ben ne kadar inkar etsem de o bunların hepsini yaşıyordu.

Sessiz kaldı.

"Senden midem bulanmıyor diye seninle bir ömür yaşamayı isteyeceğimi mi sandın?" Derince yutkundu.

"Ashında sanmadım da..."

"Sanmadın da ne diye böyle bir şey teklif ediyorsun sen bana?" Sesimi yükselterek sözünü yarıda kesmiştim.

"Sadece sordum, seni zorla tutacakmışım gibi tepki verme."

"Benim senin yanında olmamın tek sebebi görevim Çelik ve o bir ay dolduğunda ne olursa olsun benimle Türkiye'ye geleceksin!"

"Cece iyi olsun, geleceğim. Neden bu kadar sinirlendin sen şimdi?" dedi o da çatılan kaşlarıyla.

Sinirle verdim nefesimi. "Bana vatanıma ihanet etmemi teklif ediyorsun. Sen kimsin ki benden böyle bir şey istiyorsun? Değil sen babam çıksa mezarından ben yine görevime ihanet etmem."

"Büyük konuşuyorsun, konuşma. Ayrıca sana git vatan haini ol demedim, altı üstü benimle kal dedim. Benimle kalmak senin için bu kadar tahammül edilemeyecek bir şey mi?"

"Evet! Evet öyle." Bakışlarımı yine bana çevirdi, kafasını ağır ağır salladı.

"Anladım."

Sinirle kalktım oturduğum yerden. O kadar hızlı kalkmışım ki dikişlerim sızlarken yüzümü buruşturdum.

"Otur Vuslat, ani hareketler yapma." Bu kadar düşünceli olmasına katlanamıyordum. *Çünkü o zaman ettiği teklifi yaşarken hayal etmeden duramıyordum.*

"Kes şunu, şunu kes Çelik."

"Neyi?"

"Şunu işte! Böyle düşünceli, ince ve harika olmayı kes. Çok kötüyüm kötüyüm diyorsun ya öyle ol."

O da ayağa kalktı, karşımda dikildi. "Neden?" Ashında her şeyi anlıyormuş da benim ağzımdan duymaya çalışırmış gibiydi.

"Neden? Söylesene Vuslat. O zaman beni teslim etmek daha mı kolay olacak senin için? O zaman görevini daha şevkle yapacaksın değil mi? Bana ne yapacakları umurunda olmayacak, vicdanın sızlamayacak çünkü doğru olanı yaptığına emin olacaksın. Ama beni tanımak sana acı veriyor çünkü tanıdıkça beni teslim etme düşüncesi korkunçlaşmaya başlıyor. Öyle değil mi?"

Nedendir bilmem bu konuşma beni aşırı yormuştu, fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da değil, sadece duygusal olarak.

"Öyle," dedim inkar etmeyerek.

"O zaman üzgünüm, sana en başından beri hiç oynamadım ve oynamayacağım da. Ben oynamam zaten Vuslat, ben her zaman gerçekleri yaşarım. Bu sefer canının yanmaması için bir şey yapmayacağım. Sen buna bencillik de. Ama senin canın yanmasın diye senin gözünde de canavar olmayacağım. Bir ayımızın dolmasına sadece birkaç gün kaldı, Cece'yi bırakmayacağım ama onu iyi edecek bir yol bulur bulmaz gelip teslim olacağım. Sen ister git ister kal."

"Bir aydan daha fazla bir zaman yok, Cece'yi de Türkiye'ye götürürüz, doktorlar durumunu inceler."

"Hayır, bu doktorluk bir durum değil, bilim insanları lazım. Ayrıca gerçekten Cece'yi orada tutabileceğine inanıyor musun? Kızın babası gelecek Amerikan Başkanı, Rusya peşinde. Sana verdiğim sözü tutacağım, bir ayı çok geçirmeden bir çare bulacağım."

"Daha onda ne olduğunu bile anlamadın, nasıl bulacaksın?"

"Bir çocuğu ölüme mi terk edelim Vuslat?" dedi şok içinde.

"Öyle bir şey söylemedim! Elbette onu ölüme falan terk etmeyeceğiz. Kes şunu, sen katilin tekisin bu merhametli adam rollerini kes. Sadece daha fazla zaman kazanmaya çalışıyorsun!" Öyle yapmadığımı çok iyi biliyordum. Biliyordum bilmesine de daha fazla dayanamıyordum. Kötü olmasını istiyordum, canımı yakmasını istiyordum. Onu teslim ettiğim gün mahvolmak istemiyordum.

Çatık kaşları düzeldi. Bir adım geriledi.

Arkasını döndü ve salondan çıktı, çok geçmeden dış kapının da kapandığını duydum.

Tüm gücümü kaybederek yanımdaki koltuğa oturdum tekrar. Bacaklarımı kendime çektim. Gözlerim dolup duruyordu. Onun canımı yakmak hoşuma gitmiyordu çünkü bunu o kadar hak etmiyordu ki. Titreyen çenemi dişlerimi sıkarak engellemeye çalıştım.

Çok sulu göz bir insan değildim, babamın acısını yaşadktan sonra hiçbir acı beni o kadar yakmaz sanmıştım. Sonra beni o kadar yakan bir acıyla daha tanışmıştım. Can dostlarımı kaybetmişim. Ve bir daha canımı hiçbir şey bu kadar yakamaz diye düşünerek kendimi bu görevin ortasına atmıştım.

Ölen falan yoktu ama değişik bir acı vardı. Ölen yoktu ama sanki bu hikayede yaşayan da yoktu.

Ölen yoktu da onun hiç yaşamamış olması canımı yakıyordu.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim, Cece'nin odasına ulaştım. Çelik onun sürekli başının ağrıdığını ve sürekli uykusunu geldiğini söylemişti. Karanlık odada huzurla uyuyan Cece'yi izledim.

Minicik, dünyalar güzeli bir çocuktu, masum ve savunmasızdı. Kim ondan ne istemişti ki? Asıl canavarlar onlardı.

Ve asıl canavarlar onlarken, Çelik'in bir canavar gibi tutuklanacak olması canımı sıkıyordu.

Gözlerimden akan yaşlar hızlanırken derin, titrek bir nefes aldım. Sessizce Cece'nin yanına uzandım.

Vücudum çok ağırdı, üzerimde hâlâ uyuşturucuların ve ağrı kesicilerin etkisi vardı ama yanan gözlerim uykuyu benden çok uzağa çekiyordu. Tüm bedenim dinlenmek için çırpınırken ruhum çektiği acıyla zihnimi açık tutuyordu.

Bu hayatta acı verici çok şey yaşamıştım, bu gece de acıdan uyuyamamıştım, ta ki artık gözümde akacak hiçbir yaş kalmayana dek.

Duyduğum takırtılarla, ilaçlarla derinleştirilmiş uykumdan hızla uyanırken birkaç silüet gördüm. Hızla kalkacaktım ki bir el yarama sertçe baskı yaptı, yumruk atmak için elimi kaldırdım, bu sırada o el yarama neredeyse parmağını sokarken tüm gücümle karşılık vermeye çalıştım ama biri başıma sertçe vurdu, onları göremiyordum bile. Karşılık vermeye çalışırken birden tüm gücüm bedenimi terk etti, kolumda bir yanma vardı. Üstüme saldıran bedenler üstümden uzaklaşırken

elim kolumdaki yanma hissinin olduğu bölgeye gitti, kolumda bir enjektör vardı. Bana bir şey vermişlerdi.

Bedenimi saran hisse direnmeye çalıştım, son gücümle Cece'yi aradım ama yatak boştu.

Gözlerim kayarken artık takatim kalmamıştı.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Vuslat'ın sözleri kulaklarımda yankılanıyordu, tekrar tekrar edip duruyordu. *Kes şunu, sen katilin tekisin bu merhametli adam rollerini kes. Sadece daha fazla zaman kazanmaya çalışıyorsun!*

Senden midem bulanmıyor diye seninle bir ömür yaşamayı isteyeceğimi mi sandın?

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Böyle düşündüğü için ona kızamazdım. O en başından beri bana olan düşüncelerini net şekilde yansıtmıştı.

Sadece... Bazen beni öyle güzel savunmuştu ki, bazen öyle anlıyormuş gibi bakmıştı ki belki demiştim, belki düşünceleri değişmiştir.

Ona yanımda kalmasını isterken kabul etmeyeceğini biliyordum. Sadece sormak istemişim, sadece onu yanımda istemişim. Zaten anlayamadığım şekilde en başından beri istediğim tek şey buydu. Bu isteğime anlam vermeye çalışıyordum, o benim için neden bu kadar özeldi? Bilmiyordum. Ama en başından beri ondaki o tılsımı iliklerime kadar hissediyordum.

Bir de Cece vardı, Ceceilla, daha minicik bir kız çocuğuydu. Onu bazen kendime benzetiyordum, küçük yaşında görmemesi gereken şeyler görmek zorunda kalıyordu. Bir de daha bu gece öğrendiklerim vardı. Onun diğer çocuklar gibi olmadığını farkındaydım ama beyninde bir mekanizma olacağını da düşünmemiştim.

Northside onun öz babası değildi, Rusya kızın peşindeydi ve benden bile daha çok aranan bir insandı. Bu sebeple onun da normal olmadığını düşünmüş ve Vuslat'ı ameliyat ettirirken onun da tüm tahlillerini hastanede yaptırıp tüm sonuçları Ateş Alanguva'ya göndermiştim.

Ateş tahlilleri ilk gördüğü an şaşırmış ama araştıracağını söyleyerek beni sakın tutmaya çalışmıştı, araması geciktikçe bir şeylerin hiç de normal olmadığını anlamış ama sakince beklemiştim.

Ateş onun beyninin bir mekanizmadan oluştuğunu söylemişti. Beyninin her tarafını ikinci bir deri gibi saran, tüm hücrelerine nüfuz etmiş bir mekanizmaydı bu. Bunun bir hastalığı düzeltmek için yapıldığını düşünmüyordu, hatta öyle değişik bir şeydi ki o bile akıl sır erdiremiyordu.

İkimizin de hemfikir olduğu şeyse; onun beyninin bir USB bellek gibi kullanılıyor oluşuydu. Onun beyninde öyle şeyler vardı ki tüm dünya peşindeydi. Yine de buna emin olmamız gerekiyordu. Peki nasıl bir canı bir çocuğun beynine bir bomba yerleştirirdi ki?

Ateş'in dediğine göre bu mekanizma çok iyi yerleştirilmiş olsa da Cece'nin bünyesi kabul etmiyormuş. Bu zamana kadar yaşamış olması bile mucizeymiş ve bu mekanizmayı çıkarmanın bir yolu da yokmuş. Ateş'in dediğine göre bunu yapan kişiler de bu durumun farkında oldukları için Cece'yi acilen yanlarında istiyormuş. Ateş Cece'yi kurtarma yollarını araştırdığını söylemiş olsa da pek umutlu konuşmamıştı. Cece'yi adaya götürmek de riskliydi, bu saatten sonra onu gizlice gezdirmek imkansıza yakındı. Adaya gitmemiz uzun sürerdi, Aşkın bizim için güvenli bir rota oluşturmaya çalışıyordu. Onlardan hiçbir şey istememiştim. Benim bir denek olmama sebep olan kişi Ateş Alanguva'nın babasıydı ve ben Alanguva'dan bir şey istemezdim ama söz konusu olan Cece'ydı. Sanırım onun için yapmayacağım şeylerin sayısı epey azdı.

Cece'ye bunu kimin yaptığını bulmak için yollardaydım. Üstümdeki siyah kapşonlu elbette tüm dünya beni ararken beni gizleyemezdi ama zaten ben hiçbir zaman kendim için gizlenmemiştim.

Vuslat'a sinirlendiğim için çıkmamıştım evden. Bu hayatta sinirlenemediğim, kızamadığım tek kişi Tarık'tı ama liste artık iki kişiye çıkmış gibiydi.

Cece'nin öz teyzesine ulaşmıştım, onu kaçırdığımız an annesini ve akrabalarını araştırmaya başlamıştım. Polis olan arkadaşım Murat ve Selin benim için günlerdir araştırma yapıyorlardı. En sonunda Cece'nin en zararsız görünen akrabalarından birine ulaşabilmiştik.

Elena Whitmore'a ulaşmış ve onunla konuşmak istediğimi söylemiştim. O da kabul etmiş, İspanya'ya gelmişti. Hayır, ona elbette güvenmiyordum ama yüz yüze

konuşmamız gerekiyordu. Cece'ye bunun neden yapıldığını öğrenmeliydim. Neden yapıldığını öğrenirsem Cece'yi kurtarma şansımız artardı.

Elena Whitmore bana şehirden uzak, hatta epey izbe denilebilecek bir otelin adresini göndermişti. Aracı otelin önüne bırakıp kemerime iki tabanca sıkıştırdım. Araçtan inip otele yürüdüm, etraf sessizdi hatta olması gerektiğinden bile daha sessiz.

Bir an durakladım ve duymaya çalıştım, bir yerlerde beni izleyen birileri var mı diye ama hiç ses yoktu. Otelin içine girdiğimde lobide yaşlı bir kadın duruyordu. "Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kadın gülümseyerek.

Ama kadında tuhaf bir şeyler vardı, elini özellikle tezgahın altında tutuyor gibiydi. Kalp atışları normal olsa da bakışları çok odaklanıyordu.

"O benimle," dedi ileriden bir kadın sesi, omzumun üstünden kadına baktım. Elena oydu. Lobideki yaşlı kadın rahatlayarak gülümsedi, ellerini açığa çıkarıp tezgahın üstüne koydu.

"Buyurun geçin, bir isteğiniz olursa seslenmeniz yeterli," dedi yaşlı kadın. Kadına arkamı dönüp Elena'ya yürüdüm. Orta boylu, kumral bir kadındı. Uzattığı elini sıktığımda beni dikkatle inceliyordu.

Rahat koltuklara karşılıklı oturduğumuzda boğazımı temizledi. Üstündeki beyaz elbisesi ve maşaladığı saçlarıyla yeğeni için endişelenen bir kadın için bakımlı görünse de biraz dikkatli baktığında o kadar da değildi. Tırnaklarındaki bordo ojenin uçları çıkmış, makyajı alelade yapılmıştı. Buraya hızlı ve telaşla gelmişti.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu merakla.

"Biraz vakit aldı tabii. Seni nasıl bulduğumdan daha önemli bir konu var, seni neden buldum?"

Eli boynuna gitti, etrafına bakındı sıkıntıyla. "Ceceilla'yı kaçırmışsın, tüm Northside ailesi bunu konuşuyor, onu mutlaka alacaklar."

"Bir seri katilin yeğenini kaçırmaması seni rahatsız etmiyor mu?"

Renkli gözlerini gözlerime dikti, başını hafifçe iki yana salladı. "Sen onlardan daha çok zarar veremezsin ona. Cece özel bir çocuk."

"Onu fark ettim. Beynindeki sistemden haberim var, o yüzden buradayım. Bana Cece hakkında her şeyi anlatmak zorundasın çünkü onu yaşatmak için her şeyi yapacağım." Zaten onu buluşmaya anca bu şekilde ikna edebilmişim. Korkuyordu.

"Ne kadarını biliyorsun?"

"Onun geçmişi ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beynine ne yaptıklarını öğrenmem gerek. Öğreneyim ki ona yardım edebileyim."

Masanın üstündeki sudan büyük bir yudum aldı ve anlatmaya başladı.

"Cece'nin babası önemli bir siyasi figürdü, ablam ona epey aşıktı. Hamile kaldıklarında sevgili bile değillerdi. Cece'nin babası Rick çocuğu istedi ama ablamla evlenmek istemedi. Ablam bunu anlayışla karşıladı. Ceceilla henüz iki yaşına geldiğinde Rick'in işleri pek iyi gitmiyordu, hem siyasette hem de aile hayatında koltuk kapmaca oynuyordu. Rick ölüm tehditleri alıyordu bu yüzden Cece'yi hiçbir zaman kendi nüfusuna geçirmede, kardeşinin nüfusuna geçirdi. Kardeşine güvendiğinden yapmamıştı bunu, o an işine öyle gelmişti. Rick tuhaf bir adamdı, bildiği her şeyi koltuk hırsı için kullanırdı. Rick çok fazla şey biliyordu, sadece Amerika hakkında değil, tüm dünyanın siyasi liderleri hakkında, gizli nükleer kodlar hakkında, o her şeyi biliyordu. Rick öldürüleceğini anladı ama onu konuşturmadan öldürmezlerdi. Rick bilgilerini öyle bir yere saklamalıydı ki öldürülse bile kimse o bilgilere ulaşamamalıydı. Ceceilla üç yaşına geldiğinde hafta içleri annesinde hafta sonları da babasıyla kalıyordu. Rick bir gün onu alıp ortadan kayboldu, bir hafta geri dönmediler. Ablam kafayı yemişti. Döndüklerinde Ceceilla epey durgunlaşmıştı, saçları kısalmıştı ve verdiği tepkiler de öyle. Ablam daha ona ne olduğunu sorgulayamadan Rick öldürüldü, Rick'le ilişkisi bilindiği için ablam da öldürüldü. Ama Ceceilla Rick'in kardeşinin nüfusunda olduğu için öldürülmedi. Rick'in kardeşi yani senatör Ceceilla'yı yanına aldı, bir yandan da abisinin bilgileri nereye sakladığını bulmaya çalışıyordu. Bundan tam üç ay önce o piç Ceceilla'nın beyninde bir sistem olduğunu keşfetti, abisinin her şeyi nereye sakladığını anladı. Onu ameliyat ederek beynindeki sistemi çıkaracaktı ama bunu yapması demek Ceceilla'nın ölmesi demekti. Dayanamadım, eşimle birlikte Cece'yi kaçırdık. Eşim öldürüldü, beni de öldü zannettiler, ölmediğimi anlayınca da tuhaftır ki peşime düşmediler. Senatör yine Cece'yi ameliyat etmek üzereydi ki bu sefer tüm karanlık dünya Cece'nin beynindeki mekanizmayı öğrendi, Rusya onu kaçırdı. Senatör kafayı yiyordu çünkü kimse ondan önce Cece'nin beynini açmamalıydı. Burada da devreye sen girmişsin."

Bunu ona öz babası yapmıştı, bunu ona *öz babası* yapmıştı.

Ellerim öfkeyle yumruk olurken derin bir nefes aldım sakın kalmak için.

"Babası, babası yapmış, öyle mi?" Sorumla başını olumlu anlamda salladı. Nasıl kıymıştı? Benim çocuğum olmadığı halde saçının teline zarar gelmesine tahammülüm yoktu bu kadar kısa sürede. O nasıl kendi kızına bunu yapmıştı?

"Beynindeki sistem, sinir sistemine baskı uyguluyor. Şimdilik iyi olsa da yaşı büyüdükçe beynini sıkkan bir kemer gibi beyni sarılıyor. Cece ölmek üzere," dediğimde dolan gözlerini kırıştırdı.

"Evet ve bir çaresi de yok." Gözyaşları yüzünden akarken yüzünü temizlemek için bir çabası yoktu. "Sen Azrail'in Kılıcı, seni tanıyorum, nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Ama sen istersen bin cinayet işlemiş ol yine de Ceceilla'nın öz babası kadar cani olamayacaksın. Onu kurtar diyemem sana, bu imkansız ama en azından onun canını yakmalarına izin verme, yaşarken olmaz. Ne ailem ne ablam ne ben hiçbirimiz onu koruyamadık. Ama sen onu korur musun?"

"Korurum. Onu bu pislikten kurtarmak için, yaşatmak için her şeyi yapacağım Elena. Ve bir gün ablanın, kocanın intikamını almak istersen bana ulaş. Sana yardım edeceğim." Yaş akan gözlerindeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Senin buraya gelmen büyük ihtimalle bizi ifşa edecek, o yüzden hemen gidip Cece'yi alıp buradan uzaklaşmam gerek. Şimdi gitmeliyim, bana ulaşmak istersen ya da başım belaya girerse seninle iletişim kuran arkadaşım Murat'a ulaş." Oturduğum yerden kalktığımda o da aceleyle kalktı.

"Teşekkür ederim, sana çok teşekkür ederim ama bunu neden yapıyorsun? Neden bize yardım ediyorsun? Neden Cece'yi kurtarmak istiyorsun?"

"Çünkü artık o benim kızım." Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden yürümeye başlamıştım ki arkamdan seslendi.

"Azrail'in Kılıcı! Sen iyi bir adamsın. Keşke gerçekten senin kızın olsaymış Cece, o zaman bu kadar acı çekmezdi ama ona çok bağlanma, yaşaması imkansız."

Tekrar arkama bakmadım, hızla otelden ayrılacakken yaşlı kadınla göz göze geldim, bu sefer samimice gülümsedi. O Elena'yı koruyan biriydi. Başımı hafifçe eğerek selam verdim ve otelden ayrıldım.

Arabama bindim ve ara yollardan ilerlemeye başladım. Onları yalnız bırakmak istemiyordum. Vuslat'ın kendisini nasıl koruduğunu nasıl savaştığına şahit olmuştum ondan şüphem yoktu ama daha iki gün önce ağır bir ameliyat geçirmişti. Ve

herhangi bir durumda savaşacak gücü şu an yoktu. Evin etrafında drone sistemi vardı, hareket algılayan ağaçlar vardı. Evet Alanguva manyağı karısı Türkiye'ye dönemeyecek diye dünyanın neredeyse her ülkesinde karısı için ev yaptırmıştı. Hem de üst düzey korumayla. Sanki psikopat karısının korunmaya ihtiyacı varmış gibi!

Evin olduğu araziye yaklaşırken cebimde taşıdığım cihaza bildirim gelmesini bekledim ama gelmedi. Bir terslik vardı. Kaşlarım çatılırken hızımı arttırdım.

Eve ulaştığında hızla arabadan indim, toprak zemindeki izlere baktım, buraya başka arabalar gelmişti. Ve çok fazla ayakkabı izi vardı.

Başımı kaldırıp eve baktım. "Voyna! Cece!" Hızla eve girdim, her şey çok düzenli duruyordu bıraktığım gibi.

"Vuslat!" Hızla Cece'nin odasına ulaştığında kapı açıktı.

Adımlarım ağırlaştı. Kan lekesi yoktu. "Cece!" Birkaç adım daha attım. "Vuslat!" En sonunda odaya ulaştım.

Vuslat yatakta uzanıyordu, sabah güneşi yeni yeni doğmaya başlamıştı ve dışarıdan gelen hafif ışık onu tamamen görmemi sağladı. Vuslat'ın üstündeki tişörtümde koyu bir ıslaklık vardı.

Cece yoktu.

"Vuslat!" Hızla yanına ulaşıp nefesini kontrol ederken ona ne yaptıklarımı anlamaya çalışıyordum. Boğuşmuş olacak ki kollarında, bileklerinde morluklar vardı. Yüzüstü yatıyordu, sırtındaki dikiş açılmış ve ciddi şekilde kanaması olmuştu.

Cece'yi almışlardı, Cece'yi kaçırmışlardı.

İlk önce Vuslat'ı kendine getirip sonra Cece'yi bulmam gerekiyordu, onu bulacaktım. Ona zarar vermelerine izin vermeyecektim.

Elim Vuslat'ın üstündeki tişörte gitti, tişörtü iki elimle hızla çektiştirerek yırttım. Tişörtten bir parçayı dişlerimle koparıp yarasının üstüne bastırdım. "Kurtaracağım seni." Bunu ona sürekli söyleyip duruyordum ama onu bu duruma sürekli ben getiriyordum.

Hızla yan odaya gidip ilk yardım çantasını aldım. Vuslat'ın yanına döndüğümde çıplak kolundaki iğne izini gördüm. Ameliyat olduğu için çok fazla iğne izi vardı ama bu yeniydi, onu bayıltmışlardı.

Onu yaralı haliyle uyurken yakalamışlardı ama öldürmemişlerdi. Bunun iki sebebi olabilirdi, insafa gelmişlerdi ki hiç sanmıyordum, diğer ihtimal de benden korkmuşlardı. Cece'yi alıp aramızdaki mevzuyu tamamen bitirmek istemişlerdi, peşlerine düşmemem için onu öldürmemişlerdi.

Yarasının yanına uyuşturucu iğne yaparken bir yandan da kalp ritmini ölçüyordum.

Bu bir ayda başına gelmeyen şey kalmamıştı. Neredeyse öldürülene kadar dövülmüştü, buzulların altında nefessiz kalıp ölümden dönmüştü, vurulup ameliyat olmuş yine ölümden dönmüştü ve yaralı haliyle uyurken saldırıya uğramıştı. Onu acilen bırakmam gerekiyordu.

Cece'nin yaşamak için vakti yoktu ama benimle kalmaya devam ederse Vuslat'ın da yoktu. Tarık da Roman da haklıydı. Vuslat güçlü, eğitilmiş, zeki de olsa sadece bir insandı. Benim gibi bir denek değildi ve böyle bir hayatta yaşama şansı yoktu.

Asker olabilirdi ama burası bir savaş meydanı değildi. Burası cehennemdi. Ve onun gibi melekler burada yaşayamazdı.

Vuslat'ın yarasını dikkatle temizleyip tekrar diktim. Ona her ne verdilerse çok derin bir uykundaydı bu yüzden nefesini sık sık kontrol ediyordum.

Şimdi sırada Vuslat'ı arabanın arka koltuğuna atıp Cece'yi almaya gitmek vardı. Kimse ona zarar veremeyecekti, ne olursa olsun Cece'yi kurtaracaktım.

VUSLAT TOMRİS

Sürekli bu hisle uyanmaktan nefret etmeye başlamıştım. Hatta sürekli bilincimi kaybetmekten de. Zorlukla kendime gelirken Çelik'in sesini duyuyordum.

Hararetli bir telefon konuşması yapıyordu, İngilizce konuşuyordu. Gözlerimi zorlukla açarken ne dediğini algılamaya çalıştım.

"Onları New Orleans'ta tutmamız gerek, çok yolumuz kalmadı. Ameliyat asla başlamayacak, anlıyor musun beni? Evet ne kadar tehlikeli olduğunun farkındayım sana bir servet ödüyorum! Diğer doktorların aklına gir, mekanizmayı çıkarmak için çok dikkatli olmanızı ve iyice araştırmanız gerektiğini söyle. Senden sadece bana

üç saat kazandırmanı istiyorum. Sadece üç saat." Çelik konuşurken uyandığımı fark etti.

Hareket eden bir şeyin üstündeydik, etrafıma bakındım. Özel bir uçaktaydık.

Çelik telefonu kapattı. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama o pek iyi görünmüyordu. Her zaman düzenli olan saçları birbirine girmişti. İlk defa giysileri ütüsüz ve özensiz duruyordu.

Cece.

Aklıma gelmesiyle gözlerim korkuyla irileşti. "Cece, Cece'yi koruyamadım."

"Şşh sakın ol, o iyi, onu almaya gidiyoruz. Sen iyi misin?"

Yattığım yerden doğruldum, uçak koltuğunu tamamen yatırmış ve üstüme bir battaniye örtmüştü, kemerimi de bağlamıştı.

"Ben," Ağrıyla elim başıma gitti. "Birileri geldi ama geç uyandım, ben uyanamadım, onlarla dövüşemedim."

"Kendini suçlama Voyna, daha yeni ameliyattan çıkmıştın. Saldıran kişiler senin yarannın yerini biliyormuş, özenle yarana parmak sokmuşlar, uyuşturucu iğne yapmışlar." Ben tamamen doğrulduğumda oturduğu koltuktan doğruldu o da.

Ayağa kalktı, boyu çok uzun olduğu için kafası neredeyse uçağın tavanına değecekti. Üstüme eğildiğine geriye doğru çekildim. Ellerini koltuğumun iki yanına koydu ve üstüme biraz daha eğildi.

Ben de kendimi biraz daha geri çektim. Bir süre öyle kaldı, ne yapacağımı beklerken o dikkatle gözlerime bakıyordu. Oturduğum koltuk hareketlenince koltuğumu kaldırmak için üstüme eğildiğini anladım.

Benden uzaklaştı, ellerini koltuktan çekti ve hafifçe güldü. "Kalp atışlarımı tekrardan rahatça duyabilmek beni ne kadar rahatlattı bilsen şaşırırsın." Tekrar karşıma geçip oturdu.

"Cece, Cece nerede?"

"Atlanta'da. Ameliyat için götürmüşler. Ben tekrar ortalığı karıştırmadan önce onu öldürmeye çalışıyorlar," dedi öfkeyle.

"Öldürmeye mi?"

"Evet, Cece'nin beynindeki şey bir USB gibi, onu çıkarmaya çalışıyorlar ama şu an çıkarırlarsa ölecek." Konuşurken bakışları yerdeydi, çenesi kasılmıştı.

"Ben normalde onu korurdum ama uyanamadım," Acıyla nefesimi verdim.

"Senin suçun değildi, eminim sen elinden gelen her şeyi yaptın."

"Suç senindi! Ben yaralı ve bayılmaya müsait haldeyken, tüm dünya peşimizdeyken sinirlenip evden çıkmamamıştım." Yerdeki bakışlarını kaldırıp dipsiz gözleriyle gözlerime baktı.

"Sinirlendiğim için çıkmadım, Cece'nin teyzesiyle konuşmam gerekiyordu neler olduğunu anlamak için. Evin koruma sistemine güvendim ama sistemi de çözüp hacklemişler."

"Teyzesi mi?" Sorumla başını ağırca salladı. "Ne anlattı peki?"

"Senatör dediğim gibi Cece'nin öz babası değil, senatörün abisi Rick Northside adında bir adammış. Cece'nin beynine bu sistemi yerleştiren de oymuş." Arkasına yaslandı, bakışlarını cama çevirdi, akşam olmak üzereydi. "Teyzesi Elena genç bir kadın ama belli ki uzun süredir bu pisliklerle uğraşıyor, hem çok korkuyor hem de intikam istiyor. Kadının neredeyse tüm ailesini elinden almışlar."

"Onu da esirin olarak alsaydın," dediğimde cama dönük başını hızla bana çevirdi. Tek kaşı havalandı. "Telefonda da konuşabilirdiniz! Bak şimdi Cece kaçırıldı."

Dudaklarını birbirine bastırdı, kısa bir an ifademi izledi. "Telefonda konuşamazdık elbette, en güvenli yolu seçmeye çalıştım. Onunla epey uzak bir otelde görüştüm."

"Demek ki en güvenli yol değilmiş," dediğimde bu sefer iki kaşı havalandı.

"Sen sanki kıskandın beni," dediğinde o kadar şaşırdım ki söyleyecek bir şey bulamadım. Ağzım açıldı konuşmak için ama şaşkınlıktan konuşamadım. "Evet evet, sen baya kıskandın beni."

"Saçmalama be, Cece için diyorum ben. Ne kıskanacağım seni, hem niye kıskanacağım? Koyun can derdinde kasap et derdinde. La havle..."

"Yok yok, sen bi kıskandın beni." Bunu söylerken o kadar keyifliydi ki sinirlerim bozuldu.

"Sallama ya sen de! Tamam deneksin de her haltı anlayamazsın yok öyle bir şey, salladın şu an."

Birden öne doğru eğildiğinde bu sefer geri çekilmedim. "Genç olduğunu söyleyince alnın ortasındaki çizgi çok hafif hareketlendi merakla, gözbebeklerin biraz büyüdü, kalp atışların hızlandı, elmacık kemiklerinden kulaklarına kadar belli belirsiz bir kızarıklık oldu. Ses tonun da çok keskindi. Sen beni epey kıskandın."

Bu herif bazen beni çok korkutuyordu. Gerçekten bunlar olmuş ve o da bunları fark etmiş miydi? Yuh!

"Denekliği boş ver git medyumluğa falan başla, milleti böyle kandırırsın."

Cıkladı. "Başlamak istediğim farklı şeyler var," dedi yüzündeki muzip tavırla.

"Sürekli mart ayındaki kediler gibi azgın olmak zor değil mi?"

"Daha azgın halimi hiç görmedin ki," dedi keyifle. Bu konuşmadan aşırı zevk alıyordu!

"Ben senin azgın halini niye görecekmışim? Bu konuşma nereye gidiyor böyle? Biraz ciddi olur musun? Çok gevşeksin sinirlerimi bozuyorsun."

Güldü. "Seni kıskandırmak da en az utandırmak kadar keyifliymiş, halbuki kıskanacağını düşünmemiştim. Ayrıca karşımda sen varken hiçbir zaman gevşek göremezsın beni."

Yine konuyu nereye getirmişti. Son cümlesinde ne demek istemişti? Salak değildim ama bu herifi anlayacak kadar da zeki değildim bazen. Bu durum da canımı sıkın başka bir konuydu. Canımı sıkın ne çok şey vardı.

"Cece orada canıyla cebelleşiyor senin ettiğin laflara bak," dedim kendinden utansın diye ama o arkasına yaslandı rahat şekilde.

"Canıyla cebelleşmiyor, iyi durumda. Biz de gidip onu alacağız." Bu çok kolay bir şeymiş gibi söylüyordu ama öyle olmayacağını ikimiz de iyi biliyorduk.

"Gelecek Amerikan başkanı da diyordu ki Çelik gelsin Cece'yi alıp gitsin."

"Onu ameliyata hazırlıyorlar, ameliyatı geciktirmeye çalışıyorum," dedi az önce keyifli olan ifadesi tamamen kaybolurken. "Doktorlardan birini muhbir olarak kullanıyorum ve yeni bir bilgi daha öğrendim. Cece ölürse..." Ölüm kelimesini Cece için kullanmak zor olmuştu. "Sistem çalışmayacak, o yüzden ameliyata kadar ona canlı ihtiyaçları var. Bu iyi bir şey, ameliyat saatine kadar vaktimiz var."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. "Zaten tüm dünyanın bir çocuğun peşine düşmesi mantıklı değildi ama bu... Bu çok acımasızca. Onu bir den..." Durakladım, denek demek istemiyordum. "Taşıyıcı olarak kullanmışlar ve canının bir önemi yok. Onu canlı tutmak istiyorlar ama canını önemsedikleri için değil. Hayatını nasıl mahvedeceğini umursamıyorlar, onu öldürmeyi umursamıyorlar, sadece amaçlarının peşinden koşuyorlar."

Durakladım yine. Bu bana başka bir durumu hatırlatmıştı.

Çelik bunu fark etmiş gibi bakışlarını üstümden kaçırdı, ben kötü hissetmeyeyim diye kaçırmıştı.

"İnsanların acımasızlıkları, bencillikleri beni şaşırtıyor. Her seferinde daha çok şaşıracığım bir şey çıkarıyor kaşıma hayat." Sözleriyle sessiz kaldım. "Benim durumumla aynı şey değil Vuslat, hüznle bakma bana."

Bazen o söyleyene kadar ben bile ne hissettiğimi ya da düşündüğümü fark edemiyordum.

"Hüznle falan bakmıyorum, bu tamamen farklı bir konu. Ayrıca seni teslim ederken göbek falan atacağım görevim bitti diye," dediğimde alt dudağımı hafifçe büktü.

"Keşke öyle olacak olsaydı Vuslat," dedi kara gözleri kısılrken. "O zaman aklım sende kalmazdı." Aklı bende kalacakmış.

Peki benim aklım?

Sürekli ana odaklanıyor, günü kurtarmaya çalışıyordum, sonrasında ne olacağımı düşünmekten sürekli kaçıyordum. Bu kaçış, o gün geldiğinde yaşayacağım her duyguyu bin kat arttıracaktı. Bunu biliyordum ama yine de şu an kaçmayı seçiyordum.

"Ne olacak sanıyorsun ki? Oturup ağlayacak mıyım? Yataklara mı düşeceğim? Üzülecek miyim?"

İç çekti. "Vurulduğundan beri bana karşı bir acımasızlık var üstünde ama hiç takmıyorum, boşuna kendini yorma." Yani sana istediğin gibi kötü davranmayacağım demeye getiriyordu yine.

Çelik koridora doğru İngilizce konuşarak seslendi. "Amanda bakar mısın?" Seslenmesinin hemen ardından kızıl, oldukça alımlı bir hostes yanımıza ulaştı. "Yemekleri şimdi getirebilirsin." Amanda başını sallayıp yanımızdan uzaklaştı.

"Hani çok tehlikeydik, kırmızı bültenle aranıyorduk, nasıl oluyor da özel uçakla İspanya'dan Atlanta'ya uçuyoruz? Ayrıca hostesin ya da pilotun bizi ifşa etmeyeceği ne malum?"

"Sahte kimlik kullandım, yanımızda Cece olmadığı için biraz daha rahat oldu. Yine de bu son sahte kimlik kullanışımız olabilir. Ayrıca pilot da hostes de beni iyi tanır, beni şikayet ederlerse acı içinde öleceklerini bilecek kadar iyi."

"Kendine çok güveniyorsun," dediğimde başımı olumluca salladı.

"Haklı bir güven."

Onunla konuşmaya o kadar dalmıştım ki halimin farkında bile değilim. Eğilip kendime baktığımda üstümde yine onun tişörtünün olduğunu fark ettim, tişörtü o kadar büyüktü ki taytımın dizlerine kadar ulaşıyordu neredeyse.

"Uçaktan inmeden önce kılık değiştirmemiz gerek, plastik makyaj yapmalıyız." Yüzüne boş boş baktığımda göz devirdi. "Normal makyajı yapamıyorken plastik makyaj yapmanı beklemiyorum senden. Ben yaparım sana."

"Peki sen neden makyaj yapmayı biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, bak işte ne zaman neye ihtiyacının olacağı hiç belli olmuyor."

Çok geçmeden yemeklerimiz gelmişti, Amanda yemekleri getirirken sürekli Çelik'e bakıp gülümsüyordu, göz süzüyordu. Çelik'se sadece arada kibar şekilde cevap veriyordu. Amanda başımızda durdu, başını hafifçe omzuna doğru eğdi, yeşil gözlerini kırıştırdı. "Başka bir isteğiniz var mıydı Bay Blackwood?" Kadın soruyu sorarken neredeyse eriyecekti!

Çelik başını kaldırıp ona baktı, gülümsedi. "Yok, sadece pilotumuza da ki hızlı ol dedik ama canımızı da seviyoruz, bizi çok fazla türbülansa soktu."

"Sanırım bu sefer uçuş öncesi sizinle pek vakit geçiremediği için olsa gerek, ona hak vermek lazım."

Çelik gülümsedi, çok yakışıklı bir yüzü olduğu için normal gülüşü bile baştan çıkarıcı duruyordu. Gerçi belki de normal değildi ve kızla flörtleşiyordu. Bu düşünce hoşuma gitmezken bakışlarımı üstlerinden ayırdım. İstedğini yapabiliirdi, zaten herkes onun ne kadar çapkın olduğunu anlatıp duruyordu. Bana neydi ki?

"Vakit geçirip geçirmediğimiz pek umurumda değil ama karşımdaki dünyalar güzeli kadını görüyor musun? Sirtında bir yara var. Pilotu uçuştan önce de sarsıntılar için uyardım ama sanki benim uyarmamla daha çok sarsıntı yaratıyor gibi. Eğer bir kez daha bilinçli sarstığımı hissedersem uçaktaki kimse sağ inemeyecek." Çelik bunları hafif bir tebessümle, oldukça sakın şekilde söylemişti. Ben şaşkınlıkla onu izlerken aynı şaşkınlık Amanda da olmuş olacak ki hızla kendini topladı.

"Olur tabii, iletirim."

Amanda yanımızdan uzaklaşırken Çelik çatalını eline aldı ama duraklayıp bana alttan bir bakış attı. "Neden başlamıyorsun? Kaç gündür doğru düzgün beslenemiyorsun bile. Yemek yemelisin."

"Pilotla nasıl vakit geçiriyordun da geçiremeyince uçağı sarsmaya başladı?" Sorumla tam cevap verecekti ki durakladı. Gözleri hafifçe irileşti.

"Pilot erkek değil, anladın değil mi? Ayrıca erkek sanmış olamazsın, çok cinsiyetçi." Ayıplar gibi başını iki yana salladı.

"Ben asker bir kadını sence ne kadar cinsiyetçi olabilirim?"

"Hadi yemeğini ye soğutmadan."

"Tüm kadınların sana karşı böyle olması bana biraz değişik geliyor,"

"Böyle?"

"Ne bileyim eriyip bitiriyorlar hepsi, abartı bence."

"Çok çekici bir adamım, neden abartı olsun ki?" dedi bir yandan et yemeğinden koca bir çatal alırken.

"Tamam da dünyadaki tek çekici adam sen misin yani?"

Çiğneyişi yavaşladı, gözleri kısıldı. "Değil miyim?"

"Tamam hoş adamsın da yani bu kadarı bana biraz abartı geliyor."

"Sadece yakışıklı, hoş ve çekici değilim. Bende inanılmaz bir şeytan tüyü vardır ve bence havam çok etkileyici." Kendini anlatış şekli beni güldürdü.

"Çok da mütevazî." Göz devirdim.

"Ama asıl etkilemek istediğim kişiyi pek etkileyemiyorum," dedi bakışları üstümde gezinirken. "Bu durum da canımı çok sıkıyor."

"Belki de herkes sana hayran olduğu için takıntı yapmış olabilir misin?"

"Yok ona yakın bir şeyi daha önce yaşadım, aradaki farkı biliyorum." Çok saçma ve ciddi bir konuşma yapıyorduk.

"Neden beni etkilemeye çalışıyorsun o zaman?"

"Çünkü senden, seni ilk gördüğüm andan beri fena etkileniyorum. En imkansız olduğun için mi bilmiyorum ama en değerlisi olduğunu biliyorum. Senden bir şey beklemiyorum, zaten beklemem aptallık olur. Bana hayatım boyunca kimseye aşık olamayacağımı anlatıp durdular, ben de olmadım zaten. Hep tutku vardı, o kadar. Seninleyse..." Bakışlarımı fark ettiğinde durakladı. "Bana öyle bakma Voyna, yine yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Düşünmüyordum, sorun da buradaydı. "Sen istediğini düşün, ben düşüncelerimi saklayan bir adam değilim. Zaten seninle benim olumuz yok ama bazen diyorum ki..."

"Çelik, sus," dedim güçsüzce.

"Bazen diyorum ki olsa ne güzel olurdu, sonra kendimi yine hayallere kaptırdığımı anlıyorum. Ben bir denek olmasam, sen de beni yakalamaya gelen bir asker olmasan yine de benim gibi biriyle olmazdın Vuslat. Bunu biliyorum. Biliyorum biliyorum da yine de istiyorum."

Zaten iştahım yokken tamamen gitmişti. Sözleri kalbimde hem bir heyecan hem de bir ağrı yaratıyordu. Sözleri bende ağlama isteği yaratıyordu.

"Sadece bir iki aydır beni tanıyorsun,"

"Bırak bir iki ayı seni ilk Kuzentsov kumarhanesinde gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm. Çok saçmaydı, cidden çok saçmaydı. Etrafımda her zaman kadınlar olur, senin mavi gözlerin neden bir yıldırım gibi çarptı beni bilmiyorum, hâlâ da anlam veremiyorum. O an yanındaki Teo'yla sevgili rolü yapıyordun ya... Kim olduğunun, kiminle olduğunun önemi yoktu. Senle beni gördüm. Teo'yu aradan çıkarmayı da düşündüm ama kader bana çok farklı bir planla geldi. Belki öyle olsa işler daha kolay olurdu."

"Çelik," dedim yine güçsüzce.

"Vuslat," dedi o da güçlü sesiyle.

"Sen bana resmen ilanı aşk yaptın," dediğimde güldü.

"Buna ne dersen de, sadece hissettiklerimi söyledim." Bir deneğin bu kadar yoğun hisler yaşayamayacağını sanıyordum, özellikle Çelik'in. Bize böyle anlatmışlardı, sadece vahşi hisleri doruklarda yaşadığını, insani hisleri ise çok zayıf yaşadığını anlatmışlardı. Görüyordum ki bu yanlıştı.

Gerçi onunla ilgili anlatılan hangisi doğrudu ki bunun yanlışlığına şaşıırıyordum...

"Hislerim seni rahatsız mı etti? Endişelenme Voyna, ben bu hisleri perdelerim, görmezsin. Zaten hayatım boyunca bir şeyleri isteyerek ya da istemeyerek perdeledim. Seninle aramda hiç perde olmasın istedim ama rahatsız ediyorsa seninle arama değil perde bir duvar bile örerim."

Terreddütsüzce başımı iki yana salladım. "Rahatsız olmuyorum, arada yaptığın edepsiz imalar dışında fazlasıyla çekilebilirsin," Adam bana bir ton güzel şey söylemişti bense çekilebilirsin demiştim.

"Hadi yemeğini yesene, helaller, gerçekten." Sözleriyle gülüşümü bastırmaya çalışarak yemeye başladım.

Yemeğin ardından Çelik bir valiz açmıştı. Valizden pembe bir tayt ve pembe kısa bir üst çıkarıp uzattığında ona baktım. "Hadi giyin gel, sonra makyajına başlayalım."

İçlikleri alıp kıyafetleri uzatmasını bekledim.

Çelik neyi beklediğimi anlamaya çalışarak yüzüme baktı. "Neden giyinmiyorsun?"

"Kıyafetleri bekliyorum."

"Kıyafetler elinde ya," dedi elimdeki içliklere bakarak.

"Bunlar içlik."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gülmemek için büyük bir çaba verirken ona boş boş bakmaya devam ettim.

"Onlar spor kıyafetler."

"Ne yani bu pembe taytı böyle giyinecek miyim? Götüm gözükür dalga mı geçiyorsun?"

Eli alınna giderken artık gülüşünü saklamıyordu, hatta omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu.

"Ciddiyim, bari üstüne uzun bir şey ver. Kılık değiştireceğiz diye illa götümü başımı göstermek zorunda mıyım ben her seferinde?"

"Diğer seçenekler senin için daha korkunç olabilir," dedi ve valizden her tarafı pullu bir üst çıkardı. Hayır bu üst değil sanırım elbiseydi. "Abartma Vuslat, altı üstü bir tayt. Çok rahatsız olursan beline hırka bağlarsın. Seni sarışın ve tatlı bir kadın yapacağım. Bakma bana öyle."

"Bakarım, Avrupalı değilim ben, bana böyle şeyler ters." Sözlerimle yine yüzüme baka kaldı. "Tamam tamam şaka yapıyorum, giyinip geliyorum." Yapmıyordum da bana mağaradan çıkmışım gibi bakınca şaka yapıyorum demek zorunda kalmıştım.

"Sargılarını değiştirelim istersen üstünü değiştiremeden," dediğinde elimdeki kıyafetlerle birlikte koltuğa oturdum. Az önce yemek yediğimiz kısmın yan tarafındaki koltuklardı bunlar, uzunlamasına, iki kişinin yan yana oturabileceği şekildeydi. Ona arkamı döndüm.

Eli tişörtüme gitti, tişörtü yukarı doğru kaldırdı. Sargı bezini çıkarırken dikkatliydi ama aynı zamanda elinin tenimle temas etmemesi için de fazlasıyla dikkatliydi.

"Seni sürekli soyuyor olmam seni rahatsız ediyor mu?" dedi başını hafifçe bana doğru eğerken. Nefesini kulağımın arkasında hissetmek tüylerimi ürpertirken yutkundum.

"Yani, kocamdan önce sen gördün her yerimi," dediğimde eli durdu.

"Hay senin kocana başlayacağım şimdi," dedi ve elleri sırtımdaki yarada hızlı hızlı hareket etmeye başladı. Hızlı hareketi bile canımı yakmayacak kadar özenliydi.

"Kocam hakkında düzgün konuş." Ters şekilde baktım ona omzumun üstünden. Yüzlerimizin bu kadar yakın olacağını bilsem bakmazdım.

"Gelecekti kocanı öldürmemi istemiyorsan sus."

"Sen hapsi boylarsın zaten, bir şey yapamazsın."

"Ben istersem oradan da kaçarım, sonra seni dul bırakırım," dedi gergince.

Biz şu an neyi tartışıyorduk? Ve bu saçma sohbet neden bana eğlenceli geliyordu?

O "Bitti," diyene kadar yeni sargıyı sardığını bile fark etmemiştim.

"Çok pisim, günlerdir yıkanamıyorum, çok kötü hissediyorum."

"Ameliyatının ardından saçlarımı yıkadım, vücudunu da ıslak bezle sildim." Omzumun üstünden yine ona şaşkınca baktım, omuz silkti. "Kokmanı istemezdim."

"Sağ ol ya."

Göz kırptı "Her zaman."

Üstümü değiştirmek için kalktım. "İleride sağda yatak odası var, orada değişik üstünü."

"Uçakta yatak odası mı var?" dediğimde sanki çok normal bir şeymiş gibi kafasını salladı.

Ordan uzaklaşıp bahsettiği odayı buldum. Çok geniş olmasa da gerçekten bir yatak odası vardı. Üstümdekileri çıkardım, toz pembeden biraz koyu olan taytı giyindim. Beyaz bir atlet de vardı ama atlet çok yumuşak bir kumaşa sahipti. Tamamen pamuktu, sanırım sırtımdaki yaranın dar giysiyle tahriş olmaması için tercih etmişti. Bu herifin düşünmediği bir şey var mıydı?

Atletin üstüne de taytla aynı renk olan kısa bir hırkası vardı. Hırkayı da üstüme geçirdim ama sırtımı acıtmaması için fermuarını takmadım. Zaten hırka belimi bile kapatmamıştı, belim biraz açıkta kalmıştı.

Aynadan halime baktım, tayttan resmen kırımın arası gözüküyordu. Oflayarak odadan çıktım, Çelik'in yanına geri döndüğümde o çoktan makyaj malzemelerini çıkarmıştı, hatta peruk bile vardı.

Beni gördüğünde kısa bir an baktı ama uzun uzun incelemedi, başını tekrar makyaj malzemelerine eğdi, fırçalarla uğraşıyordu. "Sütyenim yok," dediğimde kafasını kaldırmadan gözlerini kısa bir an yumdu.

Derince bir iç çekti. "Sabrımın sınırlarımı çok zorluyorsun,"

"Sütyenim yok ama ne yapabilirim? Her şeyi düşündün sütyeni mi düşünemedin?"

"Yaralınsın, sütyen yaranın üstüne gelebilir, takma."

"Olmaz, küçük olsa olurdu da," dediğimde artık dayanamayarak kafasını kaldırdı ve beni uzun uzun süzdü.

Kaldırmaz olsaymış, gözleriyle izleye izleye doyamadı. "Tamam abartma,"

Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Fiziğin epey iyi, neyse gel otur yoksa elimden bir kaza çıkacak şimdi." Yanına geçip oturdum, ona doğru döndüm, bağdaş kurdum.

Bir krem alıp yüzüme sürmeye başladı. Her şeyi eliyle sürüyordu. "Elimi yıkadım, fırçaları falan var da ince işçilik dışında fırça kullanmaya gerek yok bence," Yüzüme sürdüğü her şeyi açıklıyordu. Yapıştırıcı, sahte ten görüntüsü yaratacak bir şeyler, rengimi bronz yapacak spreyci boya... Her şeyi düşünmüştü.

Parmakları yüzümde gezinirken gözlerimi yummuştum, dokunuşları beni mayıştırıyordu. Gözlerimle işi bittiğinde ellerini şakaklarımda hissettim, gözlerimi açmak gibi bir gaflete düştüm.

Üstüme doğru eğilmişti, rahat görebilmek için neredeyse bedenini bedenime yaslamıştı. Ağzıyla bir fırçayı tutarken bir elini ensemin arkasından kafamı tutmuş şekilde yüzümü sabit tutuyordu. Diğer eliyle de şakaklarıma bir şey yapıştırıyordu.

Onunla bu kadar yakın olmak kalp atışlarımı daha da bozarken bunu duyduğunu bilmek beni çok geriyordu. Gözleri gözlerime kaydı, ağızındaki fırçayı bıraktığında fırça iki göğsümün arasına düştü. "Ups, güzelliğinden çenem açıldı," dedi ve eli fırçaya gitti.

Elimle eline vurdum ve göğsümün arasına düşen fırçayı çıkarıp ona uzattım. "İşini yap."

"Zevkle," dedi ama bana bu kadar yakinken uzun uzun bakmaya devam etti.

"Çelik, neden böyle bakıyorsun?"

"Seni öpmek istiyorum," dedi bakışları dudaklarıma kayarken.

"Öyle bir şey yaparsan ağzının ortasına çıkarım." Sözlerimle güldü. Dudaklarımı yaklaştırdığında tam elimi kaldıracaktım ki dudağı yanağıma değdi belli belirsiz.

"Sprey kurumuş mu diye baktım, ondan," dedi saçma sapan bir yalan söyleyerek.

"Elinle baksana," sinirle söylendiğimde güldü sadece.

Makyajı yapmaya devam etti. "Sence Cece çok korkmuş mudur?" Bunun cevabını biliyordu, sadece benimle Cece hakkında konuşarak biraz da olsa rahatlamak istiyordu.

"Korkmuştur ama bence gözleri yine seni arıyordu, senin onu kurtaracağımı biliyordur."

"Onu kötü insanların elinden kurtarırım ama ya beynindeki sistemden kurtaramazsam?" Kaşları derince çatıkken gözleri makyajıma odaklanmıştı.

"Cece seninle karşılaştığı için çok şanslı. Bu dünyada kimse onu senin kadar iyi koruyamazdı Çelik."

Makyajı bitirip saçıma at kuyruğu olan platin renk bir peruk takmıştı. Peruk da makyaj da o kadar gerçekti ki aynaya baktığımda ben bile kendimi tanıyamamıştım.

Benim işimi bitirdiğinde kendi makyajına başladı. Benim aksime o kendi ten rengini spreyci boyayla açtı. Üstündeki tişörtü tek bir hamleyle çıkardığında bakışlarımı kaçırdım. Epey iri ve iyi bir vücudu vardı. Kas yığını değildi ya da kas ona o kadar yakışıyordu ki fazlalığı bile göze batmıyordu.

Gözlerim göğsündeki V döğmesine kaydı. "Neden V dövmesi yaptırdın? Görevin için falan demiştin de, görev için bile olsa insan kalbinin üstüne harf kazır mı hiç?"

"Bu dövme'yi yaptırmam karşılığında Türkiye'de tam bir hafta kalıp Tarık'ı uzaktan da olsa izleyebildim. Görev için değil ama ailesi için yapar." Bir yandan makyajını yapıyor bir yandan benimle konuşuyordu. "Aşkın V harfini seçtiği için şanslıyım, havalı bir harf düşünsene ö, ü, z falan seçtiğin, korkunç olurdu." Başımı arkamdaki koltuğa yasladım onu izlerken.

"Tarık onun için bu kadar şey çektiğini bilse sana karşı o kadar da sert olmazdı belki."

"Kısmen biliyor ama tabii çok değil, bence öğrenmek istemiyor, beni suçlamak ona daha rahat geliyor. Haklı olduğu noktalar da var. Kendimi acındırarak ona kabullendirmek istemiyorum. Beni sadece abisi olduğum için kabullensin, sevsin istiyorum. Onu görmek uğruna bir şeyler çektim diye değil. Çünkü bu benim tercihimdi."

"Tarık biraz salak," dediğimde güldü. "Onu ne kadar sevdiğin, değer verdiğin bakışlarından bile belli ama görmüyor."

"Belki de gördüğü için bu kadar uzak. Kabullenemiyor. Onu anlıyorum." O herkesi, her şeyi anlıyordu, bir kendini anlayamıyordu. Ne kadar güzel ve özel olduğunu bilmiyordu, hayır denek olmasıyla alakası yoktu.

Ten rengini açmış, koyu kahve saçlarını sprey boyayla açık kahveye çevirmiş, gözlerine de yeşil lens takmıştı. Tamamen farklı bir kılıkta olmak bile ona yakışmıştı. Üstüne beyaz keten, salaş bir gömlek ve krem rengi kumaş bir pantolon giyinmişti. İkimiz de normal tarzımızın epey dışındaydık.

Uçaktan iner inmez bizi bekleyen bir araca binmiş, köhne bir adrese gelmiştik. Bu adresten bir sürü farklı silah almıştık. İçeride siyahi bir adam vardı sadece, Çelik'le tanışıyor gibilerdi. Çelik silahları incelerken bana döndü. "Voyna, seni otele götüreceğim. Orada kal ve beni bekle."

"Hayır, imkanı yok. Seninle olacağım."

"Yaralıydın, ameliyatının ardından iyileşemedin saldırıya uğradın. Bu halde bir çatışmaya giremezsin."

"Girebilirim, daha iyiyim."

Nefesini sıkıntıyla verdi. "Olmaz, hayatını bir kez daha tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ben istiyorum, insan üstü bir gücün olabilir ama onların içine dalacaksın. Bir elin nesi var iki elin sesi var. Sakın beni hafife alma."

"Seni hafife aldığım falan yok ama yaralısın. Orada ne durumlara gelebileceğimizi ben bile kestiremiyorum. Kalsan olmaz mı?"

"Olmaz. Ölürsen görevime ne olacak? Geliyorum."

Dudaklarını ıslattı ve pes ederek bana bir tüfek iki de tabanca uzattı.

Uzattığı tüfeği tuttum ama o tüfeği bırakmadı, kendime çekmeye çalışırken beni tek bir hareketiyle kendisine çekti. Tüfek aramızda sıkışırken aramızdaki mesafe azalmıştı. Başını bana doğru eğdi.

"Benim yüzümden bir kez daha yaralanmana, zarar görmene tahammülüm yok. Çok dikkatli ol, olur mu? Bir çıkmaza girersen, senin için çok zor biliyorum ama görevin siktir et ve sadece kendini kurtar."

Tam karşı çıkmak için dudaklarımı aralamıştım ki konuşmaya devam ederek beni susturdu. "Sen bu lanet görevde başarılı ol diye ne olursa olsun yaşayacağım, sen sadece kendini koru. Tamam mı Voyna?"

Sessiz kaldım. "Tamam diyene kadar tüfeği bırakmayacağım ve yarım saatimiz bile kalmadı." Cece'yi ameliyata almadan önce yetişmemiz gerekiyordu.

"Tamam."

"Güzel." Tüfeği bıraktı.

Bizi izleyen siyahi, saçı üç numara olan adama döndü. "Paran hesabında." Eli elime gitti, silahları büyük çantalara doldurmuştuk. Bir eliyle dört tane valize benzer büyük çantayı tutarken diğer eliyle de elimi tutuyordu. Beni bu hareketlerine o kadar alıştırmıştı ki artık sebebini bile sorgulamıyordum.

Arabaya geçtiğimizde o aracı sürerken ben silahları hazır hale getiriyordum. "Birazdan çantanın içindeki yeleği giyin, kaskı tak. Yoğun bir çatışmaya gireceğiz."

"Direkt öylece dalacak mıyız? Öncesinde etrafı temizlemeyelim mi?" Sorumla bana yandan bir bakış attı.

"Buna pek vaktimiz yok, ameliyatına sadece dakikalar kaldı."

Cece'yi üst güvenli bir yerde tutmuyorlardı, sadece uzun ve boş görünen bir binaydı bu. Ameliyat illegal olduğu için olabilirdi.

Aracı durdurup bana baktı. Uzattığım tabancaları kemerine geçirdi. Ben de belime bir kemer takıp tabancaları yerleştirmiştim. Tüfeği de aldı, inmeden önce bana baktı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Tamam Çelik, abartma, gören de ilk kez çatışıyoruz zannedecek."

"Yaralısn." Beni yaralı halimle yanında ne kadar istemediğini o o kadar çok gösteriyordu ki.

"İyiyim."

"Önce kendini düşün, tamam mı?" Emin olmaya çalışıyordu.

Benden istediği cevapları alana kadar inmeyeceğini bildiğim için başımı salladım. "Tamam."

Kasklarımızı kafamıza geçirdik, bunlar normal kasklar değildi. Sadece koruma için değildi, içinde birbirimizle iletişim kurabileceğimiz bir telsiz ve oksijen de vardı.

Arabadan aynı anda indik ve iner inmez binanın önündeki koruma ordusuna ateş etmeye başladık. Beklenmedik bir saldırı olduğu için onlar silahlarını çıkarana kadar hepsini indirmiştik. Çelik hafif taramalı tüfeği çok hızlı kullanıyordu ama ben de onu aratmıyordum.

İçeri doğru koşarken karşıdaki binalardan ateş etmeye başlamışlardı üstümüze. Hızla binanın içine girdiğimizde sıcak çatışmaya devam ettik. Her taraftan biri çıkıyordu, çok kalabalıklardı.

Koridorun ortasındaki geniş alanda durduğumuzda sırt sırta geldik. "Maskeni kontrol et, oksijen seviyeni aç," dediğinde bir elim kaskın sağ tarafındaki düğmeye gitti. Düğmeye tıkladığımda bip sesine benzer bir ses çıktı.

Tam bu sırada Çelik kemerinden çıkardığı gaz bombasını koridorun ilerisine fırlattı. Bomba büyük bir sarsıntı ve ses yaratırken sisten göz gözü görünmüyordu ama bizim yüzümüzdeki maske etrafı da iyi görmemizi sağlıyordu.

Aynı bombayı giriş kapısına doğru attı. Hemen ardından daha fazla kişi girmeden demir kapıları kapattı. Yanıma geri döndüğünde merdivenleri hızla tırmandık.

Her katta sis bombası atıyordu, onlar bizi göremeden biz görüp ateş ediyorduk. Hızla koridoru gezerken Cece'yi arıyorduk.

Üç kat boyunca çıkarken her katta aynı şeyi yaptık ama Cece yoktu. Dördüncü kata ulaştığımızda sisli koridorda hızla gezinirken gördüğüm odayla durakladım. Burası bir ameliyathaneydi. Doktorlara ateş etmedim, zaten bizi görmüyorlardı. Ama Cece yoktu.

"Ameliyat odasını buldum ama Cece yok," dediğimde koridorun diğer tarafındaki Çelik'e sesim kasktaki telsizden ulaşıyordu.

Çelik başını asansöre çevirdi. Asansör üst kata doğru çıkıyordu. "Onu yukarı çıkarıyorlar," dedi ve merdivenlere koştu.

Peşinden koştum ama birden sisin dağıldığını fark ettim. Havalandırmayı çalıştırmışları ve havalandırma sis bombasının da gaz bombasının da etkisini hızla vakumluyordu.

Bu gidişle işimiz çok zor olacaktı. Çelik üst kata doğru koşarken gözlerim havalandırma deliklerini aradı. İleride beni görüp ateş etmeye çalışan birine sıktım. Hızla ulaşıp üstündeki ceketini, tişörtünü bacağıma taktığım kemerle kestim. Koşmaya devam ederken bir yandan da kıyafetleri birkaç parçaya ayırıyordum. Bulduğum tüm havalandırma deliklerini elimdeki kıyafet parçalarıyla tıkladım.

"Vuslat, iyi misin?" dedi Çelik kaskının içinde.

"İyiyim, havalandırmaları kapatıyorum."

"Onuncu kata ulaştım, direkt merdivenlerden yukarı çık. Onu terastan çıkarmaya çalışıyorlar," dediğinde havalandırmaları kapatmayı bıraktım, merdivenleri koşarak tırmanmaya başladım.

"Geliyorum," dedim ama Çelik ses vermedi. "Orada her şey yolunda mı?" Yine ses yoktu, daha da hızlı koştum. Onuncu kata ulaştığımda merdivenlerin sonunda sadece bir kapı vardı. Kapı ardına kadar açıktı, hızla kapıdan geçtim.

Kapı direkt çatıya açılıyordu, çok geniş bir alandı, helikopter pisti vardı. Başımızda bir helikopter geziniyordu, Çelik helikoptere hızla sıkıyordu. Kafasındaki kask

düşmüştü, demek o yüzden ses yoktu. O kadar çok ateş etmişti ki tüfeğinin mermisi bitti, ek şarjörler de bitti ama yaptığı işe yaradı.

Helikopter fazlasıyla hasar alarak sarsılmaya başladı, ardından da uzaklaştı.

Başımı indirip karanlıkta binanın üstüne baktığımda Çelik'in tek olmadığını fark ettim. Yerde bir sürü ölü insan vardı. Senatör ve Cece buradaydı. Cece'nin üstünde hastane önlüğü vardı, ağlayarak bizi izliyordu. Senatör onu sertçe tutarak çatının kenarına kadar sürüklemişti.

"Sakin daha fazla gelme!" diye bağırdı Senatör. Çelik mermisi biten tüfeğini yere attı ve onlara yürüdü.

Senatör birkaç adım daha gerildi Cece'yle birlikte, artık tam çatının kenarındaydı, bir adım daha atsa ikisi de düşecekti.

Çelik durdu. "Cece'yi bana ver ve yaşamana izin vereyim," dedi Çelik elini uzatarak.

Senatör başını iki yana salladı. "Onu asla sana vermeyeceğim! Uzaklaş buradan!" Çelik'in uzaklaşmayacağını anlayınca Cece'yi tam önüne çekti, tabancasını Cece'nin şakağına yasladı. "Sana buradan uzaklaş dedim!"

"Blöf yapıyorsun, beynindeki sistemi çıkarmadan onu öldüremezsin."

"Bu işin sonunda öleceksem bir sisteme ihtiyacım olmayacak! Sana uzaklaş dedim."

Çelik olduğu yerde kalmaya devam etti, tabancamı onlara doğru çevirmiştim, Senatörün kafasına ateş etmek için sadece bir işaret bekliyordum.

Çelik başını hafifçe bana doğru çevirdi, tabancama bakıp başını iki yana salladı. Ateş etmemi istemiyordu. Tabancamı indirmedim. Çelik önüne dönüp Cece'ye baktı.

"Baba, baba," diye seslendi Cece gözyaşları içinde.

Bu Çelik için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Bana son bir bakış attı, ne yapacaktı?

Senatörün üstüne o kadar hızlı koştu ki daha ne olduğunu bile anlayamadan Senatöre ulaşmıştı. Cece'yi kolundan tutup içeri doğru fırlattı, aynı anda Senatörü aşağı doğru itti. Senatör onun yakasına yapıştı, birlikte aşağı doğru düştüklerinde cıglığım boş alanda yankılandı. "Çelik!"

Çelik, düşmüştü.

Gözümden bir damla yaş akarken Cece'ye ulaştım. Onu ayağa kaldırıp göğsüme yasladım.

Kenara yürümeye korkuyordum, aşağı bakmaya korkuyordum.

Cece göğsüme sokulup hıçkırıklarla ağlarken onu başından tutarak biraz daha yasladım kendime.

Böyle mi bitecekti? Azrail'in Kılıcı'nın sonu böyle mi gelecekti?

İçimde tarifsiz bir acı baş gösterirken, bir hıçkırık çıktı dudaklarım arasından, korka korka yaklaşıyordum çatının kenarına.

Aşağı baktım, bir beden yerde kanlar içinde yatıyordu, gözümden akan yaşlar hızlandı. Bu çok acıtıyordu.

Tam bu sırada çatının kenarını bir el tuttu. Ardından bir el daha tuttu. Şok içinde izlerken Azrail'in Kılıcı sinirle inleyerek bedenini yukarı doğru taşıdı.

Yaşıyordu, o yaşıyordu.

Şükürler olsun, Allah'ım sana şükürler olsun.

Dudaklarım arasından bir haykırış çıktı, bu rahatlama dolu bir haykırıştı. Çelik bedenini tamamen yukarı kaldırdı, bir süre dizlerinin üstünde nefes nefese bekledi. Yerdeki ellerini kaldırıp doğruldu.

"Benden bu kadar kolay kurtulacağımı sanıyorsan yanılıyorsun," dedi ayağa kalkarak. Ellerini birbirine çarparak temizledi. Hemen ardından kollarını açtı, bana sıkıca sarıldı, Cece aramızda kaldığı için ikimize de sarılmıştı.

Yeleğimin üstünden bedenimi okşarken yüzümde akan yaşlar daha da hızlandı. Üstümüzde bir helikopter geziniyordu. "Tüm Atlanta polisi aşağıda, gitsek iyi olacak," dedi sanki az önce bir binadan düşmek üzere değilmiş gibi.

Cece'yi kucağına aldığında Cece ona sıkıca sarıldı.

Konuşamıyordum, tepki veremiyorum, sadece şaşkındım.

Helikopter çatıya doğru inerken Çelik elimi tuttu, bu helikopter bizim için gelmişti.

Helikopterin yarattığı rüzgar güçsüzleşen bedenimi bir adım geri savuracaktı ki Çelik elimden sıkıca tutarak savrulmamı engelledi. Helikopter tamamen indiğinde içinden maskeli bir beden çıktı.

"Binsenize, daha bekleyecek misiniz?" dedi çok ince olmayan bir kadın sesi.

"Biraz daha geç kalsaydınız işimiz kötü olacaktı Selin," dedi Çelik ilk önce Cece'yi bindirerek, ardından benim binmem için bana döndü. İki basamaktan çıkıp helikoptere bindiğinde o da bir adım arkamdaydı.

Pilot koltuğuna oturan adam bize doğru döndü. "Özlemişim senin paçanı helikopterle kurtarmayı. Ayrıca sen kafayı mı yedin? O nasıl bir tutunuştun?"

"Çok konuşma Murat, peşimize düşecekler ve bu sefer senin helikopterin de kurtaramayacak bizi," dedi Çelik, bu sırada Selin dediği kişi de Cece'yi bir koltuğa oturtup kemerini bağlıyordu.

"İyi misin sen?" Çelik bana döndü, eli kaskıma gitti ve tek bir hareketle çıkardı.

Gördüğü görüntü onu şaşırtırken eli havada kaldı. Kızarmış gözlerim mi yoksa darmadağın olmuş yüz ifadem miydi onu bu kadar şaşırtan bilmiyordum. Bildiğim tek şey yaşadığı için ne kadar mutlu olduğumdu.

Birden kollarımı kaldırıp boynuna uzattım, kollarımı sıkıca ona sardığımda o kadar şaşırdı ki ilk önce karşılık vermedi. Omuzlarım sarsılırken neden ağlayıp durduğumu bilmiyordum.

Kaskın açılmasıyla açılan saçlarımı okşadı, sarılışıma karşılık verdi.

O gerçekten mucizelerin adamıydı, bunu her geçen gün daha iyi görüyordum.

Gördüğüm en güçlü insandı ve bu gücü sadece denek olmasıyla alakalı değildi.

Kalp atışlarımı duyduğunu biliyordum ama bu sefer ben de onun kalp atışlarını duyabiliyordum.

2.KISIM: KAYBEDİŞ

Everybody Wanst To Rule The World – Tears For Fears

Mockingbird – Megami

Belki – Dedublüman

Sen Bilmezsin – Dedublüman

En Dibine Kadar – Dedublüman

Unutulanlar – Farazi

O Yar Gelir – Instrumental (Aytekin Atas)

Cece'yi kurtarışımızın üstünden bir hafta geçmişti. Bizim bir ayımız dolmuştu ama hâlâ onunlaydım. Bir ayımızın üstünden tam dört gün geçmişti bile. Cece'yi kurtardıktan sonra Meksika'nın Yuctan Yarımadasının açıklarında Karayip Deniz'inde yer alan Cozumel Adasına gelmiştik.

Senatör öldüğü için bizi iyi tanıyan bir düşman eksilmiş olsa da hâlâ neredeyse tüm dünya Cece'nin ve bizim peşimizdeydi. Kırmızı bültenle aranmaya devam ediyorduk. Ama bu adada bizi kimse tanımıyordu, kimliklerimizi gizlemekle bile uğramıyorduk çünkü adanın bu kısmında sadece biz vardık.

Bembeyaz, hayalimde bile düşleyemeyeceğim kadar güzel bir evdeydik. Evin kocaman bahçesi okyanusa açılıyordu.

Çelik yine sözünü tutmuştu, beni ısıtmıştı, burada kış yoktu. Aksine hava sürekli sıcaktı, kışın hiç uğramadığı bir yerdi.

Cece Çelik'in omzunda beyaz, üstünde kiraz desenleri olan bikinisiyle ve kırmızı şapkasıyla, sürekli güneşin altında kalmaktan kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla çok sevimli duruyordu.

Soğuktan çok şikayet etmiştim de burası da çok sıcaktı, onları izlerken buzlu sodamı yudumluyordum. "Köpek balıkları gelmeden zor kaçtık," dedi Çelik Cece'yle yanıma ulaşarak. "Değil mi kızım?"

"Evet baba," dedi Cece kıkırdarak. "Vuşla biliyor musun köpek balıkları kan kokusunu çok uzaktan alabiliyormuş ama babam bana bir köpek balığı gelirse onunla nasıl dövüşeceğimi öğretti." O heyecanla konuşurken Çelik onu omzundan indirdi.

Masadaki soğuk suyu ona uzattı. Cece suyu kana kana içerken masanın üstündeki güneş kremi açıp Cece'nin yüzüne sürmeye başladı. "Çok hassas teni ya, derece yanık olacak resmen baksana Vuslat," dedi Çelik. Canı yanmasın diye üfleye üfleye sürüyordu kremi.

"Çok vitaminsizdi, renk geldi. Ayrıca saat başı güneş kremi sürüyorsun, merak etme derece yanık falan olmayacak," dedim ama o oturduğu yerden kalıp başımızın üstündeki hasır şemsiyeyi biraz daha ortaladı Cece daha fazla yanmasın diye.

"Nasıl dövüşecekmışsin köpek balıklarıyla?" dediğimde Cece heyecanla bana dönüp ellerini kaldırdı.

"Burunları çok hassasmış, parmaklarımı burunlarına sokacakmışım. Çok iğrenç bu ama yaşamak için değer."

"Tüm türlerde etkili olmaz bu yöntem, ayrıca çok da tehlikeli. Sen benim kadar kaslı kollara sahip değilsin kızım. Eğer bir köpek balığı görürsen bana seslenmen yeterli," dedi Çelik yerine geçip oturup Cece'ye sütlü kinder çikolata uzatırken. Bu Cece'nin en sevdiğiydi.

Cece bir haftada kilo almıştı, çok sağlıklı görünüyordu. Beynindeki sistem bile sanki onu artık o kadar da etkilemiyordu, öyle güzel bakıyordu ona.

"Baba ya sen olmazsan, o zaman ne yapacağım? Köpek balığı beni yemez mi?"

"Ben hep seninle olacağım Cece," dedi Çelik göz kırparak.

Artık onu da alıp gitmem gerekiyordu. Yerimizi ifşalamamak için ekibime, ülkeme ulaşamıyordum. Çelik Cece'yi yaşatmanın bir yolunu arıyordu. Sürekli buraya doktorlar çağırıyordu. Geldiğimizden beri iki kez testlere sokmuştu, sonuçları arkadaşı Alanguva'ya gönderiyordu.

Alanguva onu kurtarmanın bir yolunu arıyordu, bulduğunda Cece'yi oraya götürecektik. Sonra da Çelik'le Türkiye'ye gidecektik. İlk başlarda bir ayın dolması benim için büyük bir olay olsa da, onun Cece için yaptığı fedakarlıkları görmek beni sakinleştirmişti. Görevim er ya da geç bitecekti zaten.

Cece'yi Alanguva'nın yanına şimdi götüremiyorduk çünkü yerimiz çok iyiydi. Yola çıktığımızda peşimize düşebilirlerdi ve Alanguva'nın söylediğine göre Cece'nin biraz daha aksiyon kaldırabilecek hali şu an yoktu.

"Baba biraz daha kinder çikolata alabilir miyim?" dedi Cece çikolatalı elleri ve ağzıyla.

"Hayır kızım bak bugün hiç meyve de yemedin, biraz meye ye sonra," dediğinde Cece ofladı. Parmağında kalan çikolatayı emdi.

Çelik'in söylediğine göre, beyindeki sistem iki gündür beynini sıkmayı bırakmıştı, durağandı. Alanguva bunun anlamını araştırıyordu, Çelik'e göre normal bir çocuk gibi yaşamak ona iyi geliyordu. Benimse içimde kötü bir his vardı. Bu hissin sebebi burada bu kadar mutlu olduğum için mi yoksa görevimi geciktirdiğim için mi bilmiyordum belki de Cece'ye çok üzülüyordum.

"Baba o ne?" dedi Cece, Çelik'in dövmesine bakarak.

"Dövme, vücuda yapılan kalıcı boya," Cece onun her sözünü heyecanla dinliyordu.

"Vuşla'nın ismi mi?" dedi merakla.

"Artık evet," dedi bana yandan bakıp göz kırparak.

Masanın üstündeki ıslak mendil paketinden bir tane çıkarıp ellerini sildim, kuru peçeteyle de ağızımı sildiğimde teşekkür ederek yine kumlara koştu. Çelik masanın üstündeki buz kabından çıkardığı bir birayı açıp arkasına yaslanırken fazlasıyla keyifliydi.

Üstümde haki yeşili, hafif bol, ayak bileğime kadar uzanan yazlık bir elbise vardı. Yine de çok sıcaktı. Çelik'in üstü çıplak altında sadece siyah renkte bir deniz şortu vardı.

"Oldukça iyi görünüyor," dedi Çelik kısıp gözleriyle ve dudağındaki gülümsemeyle. "Sence onu iyileştirebilecek miyiz?"

"Umarım." Kısa cevabımla başını bana doğru çevirdi, tam yanımda oturuyordu.

"Isınabildin mi sonunda?"

"Isınmak mı yakında buharlaşacağım."

"Sana da hiçbir şey yaramıyor," dedi birasından koca bir yudum almadan hemen önce.

"Bir ayı geçeli dört gün oldu, ekibim beni merak ediyor olmalı."

"Güvenli bir hat oluşturduğumda onlarla iletişim kurarız," dedi ama bunu daha önce de söylemişti. Bir şeyleri geciktirmeye çalışıyordu.

"Cece'nin tedavisinin ne zaman bulunacağını bilmiyoruz Çelik." Yine o hiç hoşlanmadığı konuşmalara giriş yapmış bulunuyordum.

"Yakında bulunacak."

"Bir tedavi var mı onu bile bilmiyoruz ki Çelik."

"Olacak, olmak zorunda," dedi önüne dönüp birasından bir yudum daha alarak.

"Bu daha ne kadar böyle sürecektir? Seninle sonsuza kadar burada kalamayız."

"Kalabiliriz aslında, sen ben ve Cece. Çok güzel olmaz mıydı?" Sorusuyla sessiz kaldım. Çünkü ben de en az onun kadar keyif almıştım bu haftada. Çatışma yoktu, savaşma yoktu, sadece bol bol dinlenme, denizin keyfini çıkarmak vardı. İtiraf etmem gerekirdi ki hayatımın en huzurlu bir haftasıydı.

"Cece de iyi olsa, üçümüz hep burada kalsak. Bu sahilde, bu evde, tam bu anda." Derin bir iç çekti. "Sonsuza dek. Hiç sıkılmam biliyor musun?"

Yine sessiz kaldım. "Hayatım boyunca hiç bu bir haftada hissettiğim kadar insan, normal ve iyi hissetmemiştim. Buraya bayıldım." Sözleri canımı yakıyordu, yine. "Ama sende bir hüznün var, neden hüznölüsün Voyna? Mutsuz musun?"

"Mutsuz değilim, burayı çok sevdim ama..."

"Ama görevin," dedi canı sıkılmış şekilde. "Görevin tam yanında duruyor, hiçbir yere kaçtığı da yok. Zaten eninde sonunda bu bitecek ve gideceğiz. Bir daha asla bu anı yaşayamayacağız. O yüzden sadece biraz keyif almaya baksan olmaz mı?"

Yine sessiz kaldım.

"Hani sana bir keresinde demiştim ya, ölürsem bu dünya üzerinde huzurla gömüleceğim bir yer bile yok diye," dediğinde ona baktım. "Sanırım o yeri buldum."

Bir gün öldüğümde, beni evimizin bahçesine göm." Evimizin bahçesi derken omzunun üstünden arkaya baktı.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti. "Saçma sapan konuşma!"

"Ben çok ciddiym, sadece sen bil mezarımın yerini, bir de Tarık. Sizden başka kimse bilmesin."

"Çelik!"

"Baktın işin içinden çıkamıyorsun, peşimden düşmüyorlar. O zaman beni yakıp küllerimi göm."

"Çelik!"

"O zaman ne ölü bedenimin peşinden gelirler ne de senin peşinden."

"Böyle saçma sapan konuşup durma! Kimin ilk öleceğini yalnız Allah bilir. Bir daha böyle bir şey dersen seni öldürürüm."

"Üzıldün mü?" dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Kes sesini ya." Sinirle önüme döndüm.

"Ölmemeyi tercih ederim ama nasıl ederim biliyor musun? Seninle ve Cece'yle burada sonsuza dek yaşayarak. Düşünsene Cece'yi birlikte büyütüyoruz, çok güzel bir genç kız oluyor, biz yaşılanıyoruz. Gerçi o zaman da bana yüz vermezsin sen." Sözleri göğsümde bir baskı yaratıyordu. "Her gün buradayız, aksiyon yok, ölüm yok, sadece biz varız." Konuşurken kara gözleri denize dalmıştı sanki o an gözünde canlandırıyormuş gibi. "Güzel olmaz mıydı?"

"Olurdu," dediğimde şaşırdı. "İmkansız ama yine de kulağa güzel geliyor. Yani sonsuza dek burada yaşamak, kim istemez ki?"

"Beni mutlu eden şey burada olacak olmanın güzelliği olmazdı, sizin varlığınızın güzelliği olurdu. Evet burası çok güzel ama Vuslat, sizinleyken tüm dünyada aramyorken de, bir yük gemisindeyken de, bir çatışmanın ortasındaiken bile, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim kadar yaşadığımı hissettim." Göğsümdeki baskı biraz daha arttı.

Kumla oynayan Cece en sonunda sıkılmış olacak ki yanımıza geldi. "Baba yüzelim,"

"Yüzelim kızım," dedi Çelik birasından son bir yudum daha alıp ayağa kalkarken.

"Vuşla da yüzün, Vuşla neden yüzmüyorsun?"

"Ben yüzmeyi pek sevmiyorum." Aldığı cevapla alt dudağını üzgünce büktü.

"Yüzelim yüzelim, çok güzel yüzmek. Neden sevmiyorsun ki? Bence bizimle yüzersen çok seversin. Hadi Vuşla lütfecen."

Zaten bu hafta boyunca Cece yüzünden Çelik'le olması gerektiğinden çok daha fazla yakınlaşmıştık. Her gece ikimizin arasında uyumak istiyordu, ne yapmak istese beni de dahil ediyordu.

"Bikini almıştım sana, giyin gel, Cece'yi üzmeylem boş yere," dedi Çelik de hemen kendisine bahane bularak.

"Evet evet hadi Vuşla, sen gelene kadar ben de girmiyorum," dedi Cece ellerini birbirine vurarak heyecanla.

Oturduğum hasır koltuktan kalktım, saatlerdir aynı yerde oturuyordum. Normalde bu kadar hareketsiz kalsam bunalıma girerdim ama o kadar aksiyondan sonra dinlenmek iyi hissettiriyordu.

Çimenlerin üstündeki Arnavut kaldırım yoldan ilerlerken, hafif topuğu olan sandaletlerim zeminde ses çıkarıyordu. Cam kapılardan geçip eve girdim, dışarıdaki elli derece sıcaktan sonra evin klimalı soğuk havası çok iyi gelmişti.

Odama ulaşp dolabı açtım. Buraya fazlasıyla yerleşmişim, Çelik bana sanki giyecekmişim gibi çeşit çeşit bikini çeşidi almıştı. En son küçükken babamla gittiğim tatillerde bikini giyinmişim, zaten çok tatil yapmazdım. Yani benim tatil anlayışım evde uzanıp dinlenmekti.

Bikiniilere bakarken az önce Cece'nin üstünde olan bikininin aynısını görmemle durakladım. Üstümü çıkarıp beyaz, üstünde kırmızı kirazlar olan bikini takımını giyindim. İç çamaşırıyla gezsem daha az çıplak olurum ama Cece aynı giyindiğimizi görünce kesin çok sevinirdi.

Bikini de üstüme tam oturmuştu, gerçi adam vücudumda görmedik, ellemedik yer bırakmamıştı şaşırmamak lazımdı.

Bikinin üstüne giyinmek için beyaz, transparan şalı çıkarıp belime bağladım. Beyaz parmak arası terlikleri giyinip evden çıktım.

Çelik ve Cece kumların üstünde uzanmışlardı. Çelik bir dirseğini kuma yaslamış, başını da elinin üstüne yaslamıştı. Diğer elini de havaya kaldırmış Cece'ye bir şeyler anlatıyordu. Cece de onun yanında, tam Çelik'in uzanma şekliyle uzanmış onu taklit ediyordu. Çelik ne anlatıyorsa heyecanla dinliyordu.

Benim geldiğimi epey uzaktayken anlayıp kafasını kaldırdı, bedenimi uzun uzun süzdü. Hatta o kadar uzun süzdü ki yanlarına ulaştığımda hâlâ tepeden tırnağa bedenimi süzüyordu.

Cece beni fark ettiğinde heyecanla yerinden kalktı. "Kirazlı bikini! Vuşla da kirazlı bikini giyinmiş," dedi Çelik'e heyecanla ama Çelik bir kilometre öteden bile zaten bu detayı çoktan fark ederdi. Belimdeki şalı çıkarıp şezlongun üstüne koydum.

Çelik de çoktan uzandığı yerden kalkıp güneş kremi bana getirmişti. Uzattığı kremi alıp vücuduma ve yüzüme sürdüm. "Sırtına sürebilirim?" dedi sanki bu anı bekliyormuş gibi.

"İrz düşmanlığı yapma," dediğimde güldü ama yine de ona kremi uzatıp önünde durdum.

Güneş kremi sıkıp önce omuzlarıma, boynuma, ardından da belime sürerken hareketleri o kadar ağırdı ki beni çıldırtmak için yaptığı çok belliydi. Sürerken hafifçe tenimi avuçladığı da gözümünden kaçmamıştı. Hareketleri, dokunuşları beni rahatsız etmiyordu. Aksine heyecanlandırıyor, daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Bu his ödümü koparıyordu.

"Her dokunuşumda kalp atışların daha da hızlanıyor Voyna, kalp krizi geçirmenden korkuyorum artık." Konuşurken hafifçe bana doğru eğilmiş, sesini de kısımıştı. "Merak ediyorum, sadece birkaç dokunuşla böyle hızlanıyorsa o kalbin, sana gerçek anlamda dokundu-"

"Çelik, abartma!"

Nefesini verdi. "Peki." Kremi sürmeyi bitirdi. Zaten ona güneş kremi sürekli ben sürmek zorunda kalıyordum. Teni çok güzeldi, dokundukça dokunasım geliyordu.

Bu histen korktuğum için onun güneş kremi süreceğini anladığımda ortalıklardan kaybolmaya çalışıyordum.

Çelik Cece'yi yine omuzlarına alıp okyanusa girdi. Biraz ilerledikten sonra Cece'ye bir şeyler söyledi Cece heyecanla başını sallayıp burnunu tuttuğunda Çelik onu omzundan aşağı attı. İki metre adamdı, kızda beton etkisi yaratacak diye endişelensem de Cece sudan kahkahalarla çıkınca rahatlardım.

Krem üstümde kurduğunda denize yaklaştım. Parmaklarım suya değdiğinde suyun epey soğuk olduğunu fark ettim.

"Vuşla su çok güzel," diye bağırdı Cece.

"Tamam ama o yöne yüzme, gel buraya," dedi Çelik onun açılmasını engelleyerek.

En son onunla baş edemeyeceğini anlayıp yine omuzlarının üstüne aldı. Bense suya birkaç adım atabilmişim.

Birkaç adım daha attığımda artık dizlerime geliyordu su. Çelik de Cece de durmuş benim suya alışmamı bekliyordu. "Tamamen girmeden alışamazsın," dedi Çelik yanıma yaklaşarak. "Korkma, yüzmeyi biliyorsun zaten." Sonunda tamamen suya girdim, kafamı da soktum.

Yüzerek yanlarında durduğumda su omuzlarıma geliyordu. "Baba at beni yine!" dedi Cece heyecanla.

"Yok yeter o kadar başın dönecek." Çelik bu sefer onu sakince indirdi.

Üçümüz saatlerce yüzdük, hatta gün batmak üzereydi. Artık yüzmek o kadar da korkunç gelmiyordu. Çelik Cece'ye suyun üstünde yatmayı öğretmişti, ben zaten biliyordum.

Cece en son yorulup kumsala çıkıp şezlonga uzandı. Çelik'le ben hâlâ sudaydık. Bana yaklaştı "Yine uykusu geldi." Bu durum canını epey sıkıyordu.

"Normal, çok yoruldu. Hemen kötü düşünme."

Nefesini sıkıntıyla verip kafasını bana çevirdi. Bakışları yüzümde uzun uzun gezindi. Eli belime gidip beni kendisine doğru çekti. Ellerim havada olduğu için göğsüne çarpmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Dudaklarıma bakara dudaklarını ıslattı. "Seni yine öpmek istiyorum, ne olacak böyle? Hep içimde mi kalacak?"

"Çelik..." Uyarıcı sesimle omuz silkti.

"Vuslat..."

"Dudaklarımın tadını biliyorum, tadını bildiğim için daha da zorlanıyorum." Bir eli bacağıma doğru kaydı, beni kucağına almıştı. Ona karşı koymam gerekiyordu ama bu gittikçe zorlaşıyordu.

Kollarım omuzlarındayken artık ona yukarıdan bakıyordum. "Çelik." Dilim damağım kurumuştı. Beni biraz daha havaya kaldırdı, üstüme doğru eğildi. Kendimi geriye doğru çektiğimde o da üstüme doğru eğildi. Bakışları dudaklarımda, boynumda, ardından da boynumun aşağısına doğru inerken kendisini zor tuttuğunu görüyordum.

"Bırak beni yoksa yüzüne iyi bir yumruk yiyeceksin."

"Buna değer," dedi beni tutmaya devam ederek. "Hatta çoğu şeye değer." Birden üstüme biraz daha eğildi dudaklarını çeneme yaslayıp ıslak bir öpücük bıraktı.

Omuzlarına tırnaklarımı geçirdiğimi o omzuna doğru bakınca fark etmiştim. Dudağına ıslattı, ondan aniden uzaklaştım. Kucağından tamamen inip uzağa doğru yüzdüm. "Hemen çık Voyna yoksa kendime daha fazla hakim olamayacağım."

"Sıkıyorsa olma."

"Bence sen daha çok olamayacaksın," dedi göz kırparak.

"Yorulduğum zaten, yeter bu kadar." Bahane de sunarak sudan hızla çıktım.

Kalbim ağzıma atıyordu, ne olacaktı böyle halimiz? Bu iş nereye gidiyordu?

Duş aldıktan sonra Çelik telefon konuşmaları yapmak için odasına çekilmişti. Ben de Cece'ye meyve tabağı hazırlıyordum. Az önce patatesli börek yapıp fırına

atmıştım. Çelik'in henüz haberi yoktu. Cece de çiçekli elbisesiyle tezgahın üstünde oturmuş beni izliyordu.

"Anne." Cece'nin seslenişiyle elimdeki elmayı kesmeyi aniden bıraktım. Hem de Türkçe söylemişti.

"A-anne mi?"

Başımı olumluca salladı. "Babama sana ne demem gerektiğini sordum, o da dedi ki ben baban oluyorsam Vuşla da annen oluyor." Neye uğradığımı şaşırtmıştım. "Sana anne desem rahatsız olur musun?"

Yutkundum. Ne kadar değişik bir histi böyle. "Olmam, diyebilirsiniz." Gülüşü genişledi.

"Babam gelsin de Buz Devri izleyelim değil mi anne?" Her anne deyişinde hem şaşkınlık hem de değişik bir sıcaklık hissetmem normal miydi?

"İzleyelim."

Onu tezgahın üstünden indirdim, birlikte salona geçtik. Salon da evin her tarafı gibi beyazdı, iç açıyordu. Cece üçlü koltuğa oturdu ona uzattığım meyve tabağına yüz buruşturdu. "Kinder istiyorum."

"Yemekten sonra," dediğimde ofladı.

Durup bana baktı. "Anne, seni çok seviyorum. Babamı da öyle. Sizi çok çok çok seviyorum." Gözlerim dolmasın diye çaba gösterirken gülümsedim.

"Biz de seni çok seviyoruz."

Birden sarıldığında şaşkınca kaldım öylece. "Eski baba kötüydü, eski annemi özledim ama o da yok artık. Siz beni her şeyden kurtardınız, iyi ki varsınız."

Kollarım güçsüzleşirken ona sarıldım. O sadece küçük bir çocuktü. Beyninde bir sistem de olsa, tüm dünya peşinde de olsa sadece çocuktü. Ve onun çocuk olabildiği tek yer Çelik'in olduğu yerlerdi. Belki artık benim olduğum yerler de...

"Bu enfes koku da ne?" dedi Çelik keyifle salona girerken. Bizi gördüğünde durakladı. "Bensiz sarılıyor musunuz?" Cece benden uzaklaşıp kıkırdadı. Çelik epey mutluydu, gözlerinin içi gülüyordu. Sanırım iyi bir haber almıştı.

Etrafı kokladı, kaşları hayretle havalandı. O kadar şaşırtmıştı ki bir an durakladı. "Sen bana patatesli börek mi yaptın?" dedi Çelik heyecanla.

"Evet ama daha yeni koydum fırına, buradaki fırının derecesini hiç anlamadım, pişmesi sürer. Cece yine Buz Devri izlemek istiyormuş."

"Olur, izleriz."

"Olumlu bir gelişme mi var?" dedim Türkçe.

Başını hevesle salladı. "Kesin değil ama bir yöntem bulmuş olabilir Alanguva. Bu gece güvenli bir rota oluşturmaya çalışacağım, yarın yola çıkarız." Mutlulukla Cece'ye baktı.

"Allah'ım şükürler olsun."

"Şimdi vakit kaybetmeden ve Cece'yi strese çok sokmadan Alanguva adasına ulaşmamız gerek ki bu da epey zor olacak gibi. O yaşasın da, başka bir şey istemiyorum."

"Baba Buz Devri," dedi Cece oturduğu yerde hafifçe zıplayarak.

Çelik Cece'nin diğer tarafına oturdu. "Baştan baştan," dedi Cece hemen.

"Tamam baştan, gel bakalım." Çelik buz devrini açarken gözleri masadaki meyve tabağına kaydı. "Yine yemedin mi?"

"Kinder çikolata istiyorum," dedi Cece alt dudağını büzerek.

"Olmaz Vuslat bize çok güzel bir yemek yaptı, patatesli börek. İştahın kapanmasın, birazcık meyve ye."

"Meyve istemiyorum, meyveli yoğurt olsun o zaman, olur mu?" Çelik'le pazarlık yapması ikimizi de güldürürken Çelik başını olumluca salladı. Cece yoğurt almak için mutfığa yürürken Çelik de filmi açıyordu.

"Başka bir şey söyledi mi Cece'nin durumuyla ilgili?"

"Dünkü tahliller çok sıkıntılıymış, daha fazla dayanmasına imkan yokmuş ama ufak da olsa bir umut bulunmuş. O dayanacak, biliyorum." Konuşurken bana değil,

televizyona bakıyordu. "Cece'yi ameliyata götürelim, iyileşsin, sonra seninle teslim olmaya geleyim, olur mu? Dayanabilir misin?"

Onun iyi olduğunu görmeyi ben de çok istiyordum, uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar hem de. "Dayanırım."

Filmi açtı ama başlatmadı, arkasına yaslandı. "Ona anne demeyi mi öğrettin?" dediğimde bana baktı.

"Evet, kendi öğrenmek istedi. Rahatsız mı oldun?"

"Yok da, birden söyleyince şaşırdım."

"Baba anne deyince daha zor oluyor her şey, değil mi?" Sorusuyla başımı hafifçe salladım, çok çok daha zor oluyordu.

Cece çilekli yoğurdu ve kaşığıyla yanımıza ulaştı, aramıza oturdu heyecanla.

Çelik buz devrini baştan açtı. Cece'nin uzattığı meyveli yoğurdun kapağını açtı. Cece'nin ağzına bir kaşık uzattığında Cece iştahla yedi yoğurdu. "Az ye de böreğe yer kalsın."

"Börek nasıl bir şey ki?" dedi merakla Cece.

"Çok güzel bir şey, kokuya baksana, mis gibi." Aralarında geçen sohbeti sessizce izliyordum. Çelik ona bir kaşık daha uzattı.

Cece yediği her kaşıktan sonra başını Çelik'in omzuna yaslıyordu. Zaten Çelik on dakikada bir kaşık anca veriyordu kızı.

Filmin sonuna yaklaşıyorduk, bebek babasına ulaşmak üzereydi.

Çelik Cece'ye bir kaşık daha meyveli yoğurt verdi. Cece iştahla ağzını açtı ve yoğurdu yerken bir yandan da Çelik'e aşkla bakıp gülümsedi. Çelik gülümsemesine karşılık verdi. "Bebeğin babasını bulacaklar mı?"

"Evet," dedi Çelik Cece'nin saçlarını okşayarak.

"Ben de babamı buldum." Cece'nin sözleriyle Çelik'in gözlerinden bin türlü duygu geçti. Sevgi, mutluluk, huzur, güzel olan her şey...

Cece yine başını Çelik'in omzuna yasladı.

Çelik birden irkilerek Cece'ye döndü. "Cece! Cece!" Hızla Cece'nin bedenini sarstı, başını ellerinin arasına aldı. Cece'nin gözleri kapalıydı.

"Vuslat, Vuslat kalbi atmayı kesti, Vuslat nefes almıyor," dedi Çelik acıyla bana bakarak.

Hayır, hayır, hayır. Biz onu iyileştirecektik. Cece iyi olacaktı.

Çelik hemen kalp Cece'yi koltuğa yatırırken ben de ayağa kalktım. "Doktor, doktorları ara, son aramalarda var numaranın sonu sıfır yediyle bitiyor," dedi telaş içinde Cece'ye eğilerek. "Cece, Cece uyan kızım."

Titreyen ellerimle, masanın üstündeki telefonu aldım. Hızla söylediği numarayı aradım. Çelik eğilmiş Cece'ye kalp masajı yapıyordu. "Cece, Cece! Babanı bırakma Cece,"

Telefon açıldı. "Doktor, kızımızın kalbi durdu birden, nefes almıyor," dedim ama şok içindeydim ve ne söylediğimi kendim bile duymuyordum.

"Söyle ona hemen gelsin! Söyle ona Meksika'daki tüm doktorları toplayıp buraya gelsin!" Çelik öyle bir bağırmişti ki benim söylememe gerek kalmamıştı.

"Geliyorum," dedi doktor sadece.

Merkezden uzaktık, yakınlarda hastane yoktu ama Çelik bir acil durum olur diye bize çok yakın bir alana doktorlar doldurtmuştu.

"Alanguva'yı da arar mısın?" dedi Çelik diz çöktüğü yerden bir yandan Cece'yle ilgilenip bir yandan da acı içinde bana bakarken.

Son aramasındaki Alanguva'yı aradım. "Ben bittim kocam mı başladı Çelik?" diye açtı telefonu bir kadın sesi.

"B-ben Ateş Alanguva'yı aramıştım. Cece, Cece nefes almıyor, kalbi durdu."

Karşı taraftan bir hışırtı geldi, telefonun hoparlörünü açtım. "Ateş, Ateş Cece'nin kalbi durdu, nefes alamıyor!" diye bağırды Çelik.

"Ne kadar süredir?"

"Doksan saniye oldu, hiçbir tepki yok," dedi Çelik ne yapacağını bilemez şekilde çaresizce telefona bakarken.

Ateş bir süre sessiz kaldı, nefes sesi duyuldu. "Çelik, üzgünüm."

"Hayır, hayır Alanguva. Bir çaresini bulduğunu söylemiştin," dedi Çelik kabullenmeyerek.

"Bulduğum çarede bile yaşama ihtimali yüz binde bir bile değildi. Çelik, çok üzgünüm. Bu sistemin ne kadar tehlikeli olduğunu ve birden beynin tüm fonksiyonları kapatma riskinin olduğunu sana söylemiştim ve..." Alanguva konuşmaya devam ediyordu ama benim kulaklarım uğulduyordu, devamını pek duymamıştım.

Çelik de artık dinlemiyor olacak ki sadece Cece'ye bakıyordu düşük omuzlarıyla.

En son sadece Alanguva'nın "Başın sağ olsun," dediğini duymuştum. Telefon parmaklarım arasından kayıp yere düşerken Çelik öylece Cece'ye bakıyordu. Hiçbir tepki vermiyordu.

"Cece," dedi Çelik zorlukla. Koltuktaki bedenini kucağına aldı ve ayağa kalkıp evin dış kapısına yürüdü. Peşinden koştum.

"Çelik, onu nereye götürüyorsun?"

Bana cevap vermedi.

Dışarı adım attığımızda sabahki güzel havadan eser yoktu, yoğun bir yağış vardı.

"Çelik! Nereye götürüyorsun onu?" En sonunda önünde durup durdurdum.

"B-bilmiyorum. Doktorlara, iyileştirsinler Cece'yi." Konuşurken Cece'nin yüzüne bakıyordu.

"Çelik, o iyileşmeyecek," dedim ağlamaya başlayarak. "Üç dakika oldu Çelik, o artık yaşamıyor." Hıçkırarak ağlamaya başladığımda yüzüme baktı. Sağanak yağan yağmur onu görmemi zorlaştırıyordu, gözümden akan yaşlar durumu daha da kötü bir hale getiriyordu.

Yumruk yemiş gibi irkildi. Kara gözleri bu sefer dipsiz değildi, kara gözlerinde geçen şokun hemen ardından gelen büyük bir acı vardı.

Çelik tekrar Cece'nin yüzüne baktı, dizlerinin üstüne düştüğünde Cece'yi sıkıca tutmayı bırakmıyordu. "Cece, kızım." Sesi acı bir inlemeydi sadece. "Cece, babayı bıraktın mı kızım?"

Hissettiğim acıyla ben de dizlerim üstüne düştüm, Çelik'in karşısındaydım. Cece'nin kızarak renklenen yüzünden hızla renk çalınmış gibiydi, teni bembeyaz dudakları hızlıca morarmaya yüz tutmuştu.

"Cece Cece Cece..." Onu hafifçe kaldırıp kafasını göğsüne yasladı. "Koruyamadım seni, bıraktın babanı Cece. Cece bana hiç çocuğun olamaz dediler sen benim çocuğum, ilk göz ağrım oldun Cece. Babayı bıraktın mı kızım?" Ona daha sıkı sarılırken omuzları sarsılıyordu. "Cece..." Kafasını kaldırıp acıyla bana baktı. Gözlerinden yaşlar düşüyordu.

Azrail'in Kılıcı dedikleri adam içli içli ağlıyordu. "Vuslat, koruyamadım onu, Vuslat kızımız gitti." Dudaklarım arasından bir hıçkırık daha çıktı.

Başımı eğip Cece'ye baktı, yüzüne gelen saçlarını özenle geriye attı, alına bir öpücük bıraktı. Ardından onu uzun uzun izledi hiçbir şey söylemeden.

"O daha çok küçüktü, çok masumdu, daha önünde kocaman bir hayatı olacaktı. Büyüyecekti, birlikte gezecektik, ben onu çok güçlü bir genç kız yapacaktım, çok güzel olacaktı, hayatı boyunca onu koruyacaktım, çok güzel olduğu için başıma sürekli iş açacaktı getirdiği sevgililerinden kıskanacaktım, ona Türkçe öğretecektim, birlikte tatillere gidecektik..." Çelik asla gerçekleştiremeyeceği hayallerini anlatırken her geçen saniye daha çok ağlıyordum.

"Cece, kızım... Bu hayatta sadece senin baban olmuş olacağım. Bana bu duyguyu yaşattığın için teşekkür ederim. Seni zamanında kurtaramadığım için özür dilerim. Her şeye gücü yeten ben sana yetemedim babacım, sana güzel bir hayat veremedim."

Cece'nin cansız yüzüne sadece yağmur damlaları değil, babasının gözyaşları da düşüyordu.

"Ben dedim sana filmi başa almayalım diye, dinlemedin beni. Bak Buz Devri'nin finalini de bitiremedik. Bebek babasına kavuştu, sen neden gittin babandan Cece?"

"Kinder Çikolata da vermedim sana, bilseydim verirdim babacığım, bilseydim sana bir tır kinder çikolata getirirdim, bilseydim seni asla bırakmazdım, bilseydim..." Acı haykırışıyla konuşması bölündü.

"Beynindeki şeyi bilseydim seni bulduğum ilk gün kaçırdım, dünyadaki tüm doktorları başına yığardım, geç kaldım babacım, geç kaldım."

"Keşke çocuğum olabilseydi de sen benim öz kızım olsaydın, o zaman baban sana zarar veremezdi. Keşke doğduğun gün tanısaydım seni Cece, yetişemedim."

Bana baktı. Ağlamaktan artık önümü göremiyordum. Babamı en yakın arkadaşlarımı, hayatımda sevdiğim çok fazla insanı kaybetmiştim ama bu başkaydı. O bir çocuktuktu, o sadece aile isteyen dünyalar güzeli bir kız çocuğuydu.

"Sadece aile istedi, benim gibi, o ailesinin yanında verdi son nefesini. Kızım beni ailesiz bıraktı."

Saçlarını okşadı acıyla, ona doğru eğildi. "Artık başının ağrısı geçti mi babacığım?"

"Artık doycak mısın uykuya babacığım?"

Onu tekrar göğsüne yasladı, omuzları sarsılarak ağladı.

Ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum, evdeki hareketlilik dikkatimi çekti. Mutfaktan alevler yükseliyordu.

Yaptığım patatesli böreği fırında unutmuştum, yanıyordu.

Cece babasının en sevdiği yemeğin tadını bilmeden gitmişti, Cece çoğu şeyi bilmeden, yaşamadan gitmişti, Cece büyümemişti bile.

Cece bir çocuktuktu ve artık sonsuza dek de öyle kalacaktı.

Bizim çocuğumuz.

Motor sesi duydum, çok geçmeden de bir sürü doktorun buraya geldiğini gördüm. Hepsi başımıza geldiklerinde durakladılar, Çelik Cece'ye o kadar sıkı sarılmıştı ki hiç bırakmayacak gibiydi.

Doktorlardan biri Cece'ye uzandı ama Çelik onu biraz daha sardı. Orta yaşlı doktor Cece'yi ondan uzaklaştıramayacağını anladığında elini Cece'nin boynuna götürdü, çok tutmadan indirdi. Baş hafifçe öne düşerken bir şey söylemeden kalktı.

Çelik kızına sıkıca sarılmaya devam etti çünkü bu son sarılışıydı.

Herkes yanılmıştı.

Herkes elik'in bir baba olamayacağını söyleyip durmuştu.

elik baba olmuştu, hem de en mükemmelinden. Benim babam gibi bir baba olmuştu.

Ve isteyen istediğini söyleyebilirdi, elik sonsuza kadar Cece'nin babası olarak kalacaktı.

Bana anne deyişi kulağımda yankılanırken hıçkırıklarım arttı.

Seni ben doğurmadım ama ben doğursam bu kadar severdim Cece.

Güzel uyu Cece, bu dünya senin için çok kirliydi.

Güzel uyu güzel kızım, babamla arkadaşlarım sana da sahip çıksın.

Babacığım onu beni koruduğun gibi koru.

Turgut, Selçuk, Olcay, onu beni sevdiğiniz gibi sevin.

Çünkü o benim kızım.

3.KISIM: BİTİş

Kül – Cem Adıran

Belki Bir Gün Özlersin – Emre Aydın

Sen Bir Aysın – Onur Güğercinoğlu

Sen Orda Yoksun – Göksel

Cece'ye iki kişilik bir cenaze hazırlamak istemiştik. Sadece annesi ve babası vardı. Biz vardık.

Onu, kumsalında kahkahalar atarak gezdiiği, sevinçle şakıdığı evin bahçesine gömmek istemiştik. elik onun bedenine zarar vermelerinden korkmuştu, ne de olsa beyinde hâlâ bir mekanizma vardı. Onun tertemiz gömülmesini istemişti. Bu yüzden bir uçak ayarlatmıştı, Cece'nin cansız bedeni Alanguva adasına gidiyordu. Orada onu beyindeki o lanet şeyi çıkarıp sonrasında gömeceklerdi.

Çelik ve ben onun gömüldüğü cenazesinde olamayacaktık. Çelik görevimin sonuna geldiğimi söylemişti, teslim olmasının zamanı gelmişti. Ona isterse biraz daha kalabileceğimizi, Cece'nin cenazesine katılabileceğimizi söylemiştim ama istememişti. Kızının gömülüşünü görmek istemiyordu.

Levent Binbaşını aramış ve yolda olduğumuzu haber vermiştim. Onlardan Çelik'i tutuklarken çok sert olmamalarını, onun kötü biri olduğunu söylemiş ve belki de dozu biraz kaçırarak neredeyse yalvarmışım.

Şimdi de özel bir uçakla Türkiye'ye gidiyorduk, artık saklanmak, kaçmak yoktu, sahte kimlikler yoktu.

Her şey bitmişti.

Onunla Cece'yi Rusya'da kurtarmaya gittiğimiz gün dün gibi tazeydi. Yaşadıklarımız o kadar tazeydi ki sanki daha dün olmuş gibiydi ama bir o kadar da acıydı ki sanki asılar olmuş gibiydi.

Çelik'le yan yana otururken ikimiz de konuşmuyorduk. Zaten Cece'den sonra hiç konuşamamıştık.

İkimiz de çok acı çekiyorduk.

Sadece saatler sonra onu teslim edecektim ve biz belki de bir daha asla karşılaşamayacaktık.

Onu bir daha görememe düşüncesi acı dolu kalbime biraz daha ağrı ekliyordu. Puslu gözlerle dışarıyı izliyordum.

Çelik'e bakmak istemiyordum, o kadar darmadağındı ki ona bakmak canımı yakıyordu. Sakalları uzamış, saçları dağılmış, omuzları düşmüş, gözlerindeki o heyecan parıltıları tamamen sönmüştü.

Çelik her zaman sözünü tutmuştu.

Belki tutmasaydı daha az canım yanardı.

Baş sürekli eğikti, ne düşündüğünü bilmiyordum ama sanki sürekli Cece'yi hayal ettiğini hissediyordum. Kendine ne olacağı umurunda bile değildi.

Boğazını temizledi, başını ona çevirdim. Bakışları yerdeydi. "İndiğimizde, Türkiye'de bir kahraman gibi görünsen de dünya genelinde hâlâ kırmızı bültenle aranan bir suçlu olacaksın. Sana ceza vermek için isteyip diplomatik baskı oluşturabilirler. O yüzden basın açıklaması yapacaksın. Her şeyi benim yaptırdığımı, zorunda kaldığımı anlatacaksın. Tamam mı?"

Yine gözümde yaşlar akarken sessiz kaldım.

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum."

"Ama zaten öyle oldu, yalan değil."

"Hayır, doğru da değil." Başını hafifçe kaldırdı ama boynu hâlâ eğikti, kamburu bile hafif çıkmıştı. Kara gözlerinin etrafında pek beyaz yer kalmamıştı, kıpkırmızıydı.

"Doğru ya da yalan, onlara seni zorla tutup her şeyi zorla yaptırdığımı söyleyeceksin. Yoksa teslim olmam. Bana söz ver." Dudaklarımı birbirine bastırdım, her şey gittikçe daha zor oluyordu. "Voyna bana söz ver."

"Tamam."

"Söz ver."

"Söz," dedim ağlamamı tuttuğum için boğuklaşan sesimle.

"Ağlama, ağlama Voyna. Artık her şey bitti, artık özgürsün. Eski hayatına geri dön. Bu görevi unut, beni unut, yaşanan her şeyi unut. Kendine yeni bir sayfa aç. Hayatına devam et." Başından beri istediğim bu değil miydi? Şimdi niye böyle canımı yakıyordu sadece düşüncesi bile!

"Unutmak istemiyorum." Ona baktım yine. Cece'den sonra hisleri çok ifadesizleşmişti.

"Neden?"

"Çünkü benim de hayatımın en güzel günleri sizinleydi, buzullarla dolu okyanusun ortasında aranıyorken bile."

Çok kısa bir nefes verdi, başını arkasına yasladı. Gözlerini uçağın tavanına çevirdi. "Unut bence, daha güzel günler yaşarsın elbette."

"Sen unutacak mısın ki?"

"Hayır, asla." Cevabı kesin ve netti.

"Ben neden unutayım o zaman?"

"Çünkü senin daha güzel günler yaşama ihtimallerin var. Benim yok. Sen hak ediyorsun, sen çoğu güzel şeyi hak ediyorsun. Yaşa Vuslat, mutlu ol, aşık ol, anne ol, bu kadar acı çekmek için çok gençsin. Çok mutlu ol."

Her sözü bir hançer olup ruhuma batıyordu, çok keskin, çok acı vericiydi. O hançerleri onun eline veren de bendim. Hep yanında çok suratsızdım, çok da mutsuz görünüyordum ama onun bilmediği bir şey vardı; Ben hep öyle görünürdüm, onunla ve Cece'yle olduğum anlarsa en güzel anlarımdı.

En yakan şeyse sözlerinde ne kadar samimi olduğunu görmemdi.

"Hayır, istemiyorum."

"İstersin elbet, biraz zaman alır ama istersin. Seni de çok yordum ben." Hiçbir şey Cece'nin bizi terk edişi kadar, bu an kadar beni yormamıştı.

"Neden vedalaşıyorsun ki? Belki tekrar karşılaşırız," dediğimde alayla verdi nefesini. Her hareketi çok yorgun çok bitkin ve çok bitmişti.

"Sanmıyorum." Ona ne yapacaklarını bilmiyordum, bu bilinmezlik yol azaldıkça beni daha da korkutuyordu.

Türkiye için alçalışa geçtiğimizde ülkeme gelmek belki ilk defa bana bu kadar acı veriyordu.

Birazdan onu tutuklayacaklardı, onu belki de bir daha asla göremeyecektim. Bir aydır yaşadığımız her şey gözümün önünden geçiyordu, koca bir ayda bana karşı hep anlayışlıydı, hep ilgiliydi. Neredeyse kötü bir şey bile hatırlayamıyordum.

O artık gözümün ilk gördüğü yerde olmayacaktı.

O artık benim görebileceğim bir yerde bile olmayacaktı.

Birlikte kaçmayacak, savaşmayacak, çatışmayacak, uyumayacak, tartışmayacaktık. Yemek bile yiyemeyecektik, sohbet bile edemeyecektik...

Kemerlerimizi açıp yerlerimizden kalktık. Karşılıklı durduğumuzda bakışları uzunca yüzümde gezindi, sanki son kez yüzümün her bir karesini hafızasına kazımak istermiş gibi.

"Sana yaptıklarım için, defalarca hayatının tehlikeye girmesine sebep olduğum için özür dilerim. Ve sana teşekkür ederim, bana bir aylığına eşlik edip, dünyada cenneti yaşattığın için, sahte de olsa ailem olduğun için."

Eli cebine gitti. Telefonunu ve bir kağıt çıkardı. Onları bana uzattı.

"Tutuklandığımda her şeyi alırlar, telefon önemli değil de içinde çok güzel fotoğraflarımız var, şifreyi biliyorsun. Bir gün bunları bana ulaştırabilirsen güzel olur." Kağıdı açtım.

Cece'nin bizi çizdiği resimdi, üçümüzü çizdiği, ikimizin de elinden tuttuğu resim. Gözümden bir damla yaş akıp kağıdın üstüne düştü. Telefonu cebime koyacaktım ki elimin çarpmasıyla ekranı açıldı, telefonuna daha önce de bakmıştım ama o an dikkat etmemiştim. Ana ekranında üçümüzün fotoğrafı vardı.

Paris sokaklarındaydık, Cece onun omzundaydı, ben de hemen yanındaydım. Üçümüz de kameraya bakıyorduk, Cece kahkaha atıyordu, Çelik kocaman gülümsemişti, ben bile o kadar suratsız değildim.

Telefonu da resmi de cebime koydum.

Bu bir vedaydı, acı bir veda.

Onu belki de bir daha asla göremeyecektim.

Tam ona arkamı dönüp kapıya doğru yürüyecektim ki geri ona döndüm. İki adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ona sıkıca sarıldım. Kollarımı tüm gücümle boynuna doladım, kokusunu belki de son kez içime çektim.

O da sanki bu anı bekliyormuş gibi sarılışıma karşılık verdi. Beni sıkıca tuttu ve sardı. Büyük elleri sırtımı kaplarken saçlarımı derince kokladığını duydum, gözümünden akan yaşlar üstündeki buruşmuş siyah tişörtüne döküldü.

Saçlarımın arasına uzun bir öpücük bıraktı.

Ondan zorlukla ayrılabilirdiğimde güzel yüzünü son kez uzun uzun seyrettim. Yolun sonundaydık, hikayemizin sonu burasıydı.

Kollarımı bedeninden uzaklaştırdım, geriye doğru bir iki adım attım.

Tam ona arkamı dönecektim ki konuştu. "Bunu yapacağım için belki çok kızacaksın ama yapmadan ölmek istemiyorum." Sözleriyle aynı anda beni kolumdan çekerek hızla kendisine çevirdi.

Ben ne olduğunu bile anlayamadan onun sıcak dudaklarını dudaklarımın üstünde hissettim. Beni öpüyordu, dudaklarıma tutkulu bir veda busesi bırakıyordu.

Dudaklarımı hareket ettirdim, yaralı kalbim hızlı hızlı atarken öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verdim. Bu karşılığı beklemediği kesindi. Bir eli belime bir eli enseme gitti beni daha derin öptü.

Gözümünden akan sıcak bir damla yaş dudaklarımızın arasına karıştığında durdu. Dudaklarımdan tamamen ayrılmadan önce küçük bir buse bıraktı dudaklarımın üstüne.

Ne ara kapattığımı hatırlayamadığım gözlerimi açtığım an dipsiz kara gözlerini gördüm. Yüzümü avuçları arasına alıp başparmaklarıyla akan yaşları temizledi.

"Elveda Voyna," dedi son kez.

Ondan zorlukla uzaklaştım. Arkamı dönüp uçağın kapısına ulaştım, merdiven gelmiş ve kapı da açılmıştı.

Dışarı bir adım attım. Gündüzdü ama hava o kadar karanlıktı ki sanki akşam gibiydi. Vatanımın kokusunu içime çektim. Ağlamamak için başımı dikleştirdim, merdivenlerden inmeye başladım.

Uçak pisti askeri araçlarla doluydu, sadece askeri araçlar değil her tarafta gazeteciler vardı, kameralar, flaşlar...

Merdivenleri tamamen indim, üstlerimi görmemle hazır ola geçtim. Levent Binbaşı tam karşımdaydı, arkasında da Çelik için hazırladığı ekip vardı. Tam binbaşının önünde durduğumda hazır ola geçip asker selamı verdim.

"Aferin asker, görevin başarılı."

Herkesin gözü uçağın merdivenlerine kaydığında onun da inmeye başladığını anladım. Omzumun üstünden ona baktım.

Merdivenlerden inerken etrafta olan bitenler pek umurunda değildi, onu yakalamaya gelen, haber yapmaya gelen kimseyi pek umursamıyordu. O merdivenlerden inmeye başladığı an ellerinde taramalı tüfekleri olan bir grup asker merdivenin çevresini sardı.

Levent Binbaşına döndüm. "Binbaşım size söyledim ya, kendi teslim oluyor zaten, buna gerek yok."

Levent Binbaşı dikkatle Çelik'i izliyordu. "O bir suçlu Tomris," dedi ama gazetecilerin çokluğu sadece suçlu olmasından kaynaklı olmadığını gösteriyordu. Tüm dünya peşindeyken onu yakalamış olmak bir prestijdi belki de.

Çelik merdivenleri inmeyi bitirdiği an iki asker başında durdu. "Diz çök, kollarını havaya kaldır!" Ona kimse istemediği bir şey yaptıramazdı ama onun artık bir şeye tepkisi yoktu.

Yanındaki askerlerden biri dizine sert bir tekme attı ona diz çöktürmek için. Bunu başaramadı.

Çelik kendi isteğiyle diz çöküp kollarını havaya kaldırdı. Kafasını kısa bir an kaldırdığında sanki yerimi biliyormuş gibi direkt benimle göz göze geldi.

Askerler onun üstünü kontrol ederken ifadesizdi, karşı koymuyordu, sadece bitmesini bekliyordu. Etrafı o kadar kalabalıklaştı ki onu görmek zorlaşmaya başladı.

Kollarını arkadan birleştirip ters kelepçe yapıp bana arkasını döndürdüler. Onu götürüyorlardı.

Dayanamadım, bir adım öne çıkıp bağırdım. "Çelik!"

Durdu, öyle bir durdu ki kimse onu yerinden hareket ettiremezdi.

Omzunun üstünden bana baktı "Vuslat!" diye seslendi o da son kez. Kafasını hafifçe eğdi, gözlerini açıp kapattı son kez veda ederek.

Ardından önüne dönüp ilerlemeye devam etti.

"Bitti, gerçekten bitti," dedi Zeliha.

"Bu bir ay hiç bitmeyecek sandım, esir olan Vuslat'tı gerilen bendim," dedi Talip de.

"Kimsenin başaramayacağı bir şeyi başardın," dedi Eren de.

Herkes bir şey söylerken Teo sessizdi, o sanki neler düşündüğümü biliyormuş gibi bakıyordu.

Bitmişti, her şey bitmişti.

Bu bir askerin, bir seri katili yakalamaya gitmesinin hikayesiydi. Asker görevini bitirmişti ama artık asker de bitmişti...

Tüm ülke haberlere kitlenmişken ekran ikiye bölünmüştü. Ekranın sağ kısmında KAHRAMAN TÜRK ASKERİ VUSLAT TOMRİS yazıyordu Vuslat'ın fotoğrafının üstünde.

Onun hemen solundaysa ACIMASIZ, TÜM DÜNYANIN ARADIĞI KORKUNÇ SERİ KATİL AZRAİL'İN KILICI yazıyordu Çelik'in dizlerinin üstüne çöktürüldüğü o görselin üstünde.

Bu onurlu bir askerin ve herkesin anti kahraman sandığı o seri katilin hikayesiydi.

18.Bölüm: CANAVAR VE KAHRAMAN

Bölümü hem Wattpad hem de internet sitemde yayınladığım için yorumlar bölünüyor, en sevdiğim şey sizin yorumlarınızı okumak o yüzden bol bol yorum yapmayı unutmayın. Keyifli okumalar...

Bölüm şarkıları:

Unutulanlar – Farazi

Biliyorsun – Sezen Aksu

Unuttun mu Beni – Sezen Aksu

Göksel – Sen Orda Yoksun

Belki Bir Gün Özlersin – Emre Aydın

18.BÖLÜM: CANAVAR VE KAHRAMAN

Bu denli bir fırtına rüzgar gülü için bile çok fazla.

Bu kadar acı canavara bile ölüm.

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştım. Can acıtmış, can almıştım. Bir gün tüm bunların karmasını yaşayacağımı biliyordum. Biliyordum bilmesine de bu kadar ağır olacağımı bilmiyordum. Dünyadaki hiçbir acının bu denli beni yakamayacağını zannediyordum.

Bilmediklerim ve zannettiklerim altında eziliyordum.

Hayır, bana acı veren şey dört duvar arasında olmak değildi. Her gün üstümde yapılan deneyler de değildi. Ne kadar sürede iyileşeceğini görmek için vücudumun

her gün bir yerini kesmeleri de değildi. Bedenime verdikleri ne olduğunu bilmediğim zehirler de değildi.

Bana acı veren şeylerin hiçbirisi fiziksel değildi.

Cece...

Kızım.

Her gece rüyamda onu görüyordum, onu ve Vuslat'ı.

Kurtaramadığım kızım ve asla kavuşamadığım Vuslat...

Bu kadar acı çok fazlaydı. Hani denektim? Hani çok hissedemezdim? O zaman nefesimi kesen, beni canlı canlı öldüren bu lanet göğüs ağrısı da neyin nesiydi?

Ne kadar süredir burada dört duvar arasında olduğumu ve üstümde deney yaptıklarını bilmiyordum ama epey zaman geçmiş olmalıydı. Zaman kavramını gün geçtikçe kaybediyordum.

Bana her ne veriyorlarsa benim sağlam bünyem bile sarsılıyordu.

İlk başta çok daha sert davranıyorlardı ama zaman geçtikçe üstümde deney yapan doktorlar, hemşireler bile acımaya başlamıştı halime.

Buradan kaçabilirdim, bunu yapmak benim gibi bir adam için zor değildi. Vücuduma verdikleri şeyler beni güçsüz düşürse bile kaçardım.

Ama nereye kaçacaktım ki?

Kaçıp ne yapacaktım ki?

Burada olmalıydım, burası canavarın olmayı hak ettiği yerd. Yaptığı kötülüklerin diyetini ödeyeceği yerd.

Zaten hayalperest bir adamken burada iyice hayallerde yaşar olmuştum.

Hayatım o kadar karanlık ve pisti ki hayaller yaşayabildiğim tek yerd.

Hayallerimde Cece hâlâ benimleydi, Vuslat beni görevinden daha çok seviyor ve canavar olarak görmüyordu, hatta ben de bir denek değildim. Beyaz müstakil

evimizde, tropikal iklimde her gün denize girip geziyor, geceleri de üçümüz televizyon karşısında film izliyorduk.

Vuslat'ın patatesli böreğinin tadı çok güzeldi, Cece'nin de en sevdiği yemek olmuştu...

Buz Devri'nin sonunu bile birlikte izlemiştik...

İçinde bulunduğum odanın kapısı açıldığında yüzümü buruşturdum. Hayallerde bile rahat yoktu siktiğimin dünyasında.

Her tarafı fayans olan odanın bir duvarı tamamen camdı. Camın diğer tarafını göremiyordum ama orada yedi yirmi dört beni izleyen birilerinin olduğunu biliyordum.

Bir denek faresi gibiydim.

Odanın kapısı açıldığında içeri hemşire girdi. Yüzünde maskesi, ellerinde eldiveni vardı.

Yanıma maskesiz, korumasız kimse yaklaşmıyordu. Bana cüzzamlıymışım gibi davranıyorlardı.

Belki de haklılardı.

Her zaman yaptığı gibi üç adım atıp durumumu kontrol ettikten sonra yanıma gelmesini bekledim ama bu sefer öyle olmadı.

İçerisi epey karanlıktı, beni genelde karanlıkta bırakıyorlardı. Işıkları sadece vücuduma bir şey yapacakları zaman açıyorlardı. Ama o kadar kuvvetli ışıklardı ki iyi gören gözlerim için asıl işkence o ışıklardı.

Henüz ışığı açmamıştı. Silüete baktım, her zaman yaptığını yapmadı. "Ziyaretçin var."

Duyduğum şeyle o kadar şaşırdım ki bir süre tepki veremedim. Ziyaretçi kabul ettiklerinden bile haberim yoktu.

Kim gelmişti?

"Ziyaretçi mi?"

"Evet, kalksan iyi olur," dedi kadın ve hemen ardından erkek olan girdi.

Zaten yanıma genelde tek girmekten çekiniyorlardı.

Yataktan kalktım.

Kim gelmişti acaba? Tarık mıydı? Hiç gelmemişti, benden kurtulduktan sonra kafası rahatlamıştır kesin diye düşünüyordum.

Aşkın zaten gelemezdi, ülkeye girmesi bile çok tehlikeliydi. Murat, Selin, Pusat, Bahar... Onlar için de yine tehlikeliydi, yanlış bir hamleleri Aşkın'ın yaşadığını açığa verebilirdi.

Vuslat...

Vuslat mıydı?

O olabilir miydi?

"Kim? Kim geldi?"

"Bilmiyoruz," dedi erkek olan sert şekilde.

Vuslat beni çoktan unutmuş olmalıydı. Öyle olmasını umut ediyordum ama bir yandan da bencilce beni arada beni düşünmesini de istiyordum.

Rahatı yerinde miydi?

Eski hayatında mutlu muydu?

Normal insanlar gibi aranmadan, özgürce geziyor muydu, arkadaşları var mıydı, aşık olmuş muydu?

Umarım hepsini yaşardı, o bunu hak ediyordu. Aşık olma kısmından şüpheliydim, benim gibi bir adama bile aşık olmamıştı! Bu halimle olmasam da buraya düşmeden önceki halimle bana aşık olmaması çok ütopikti. Umarım beni unutmuş ve yoluna devam etmişti...

Ama benim hayallerimde o hep benimle olacaktı.

Bir yanımda beni unutmasını deli gibi isterken bir yanımda gelenin o olması için yanıp tutuşuyordum.

Mavi gözleriyle gökyüzünü bana bir kez gösterse bile yeterdi, ilerisine gözüm yoktu.

Yataktan kalktım. Ne haldeydim bilmiyordum ama üstümdeki mavi hastane giysisiyle pek iyi görünmüyor olmalıydım. Uzun süredir tıraş olmuyordum. Saçlarımı bile kesemiyordum ve uzamışlardı.

Epey kötü görünüyor olmalıydım.

Vuslat'ın beni bu halde görmesini istemiyordum.

"Kadın mı gelen peki?" diye sordum ayakta dikilirken.

"Onu da bilmiyoruz," dedi kadın sert şekilde.

"Onu bilmiyoruz bunu bilmiyoruz iğne yapmaya gelince her boku biliyorsunuz." Söylenerek yanlarıma doğru birkaç adım attığım an erkek olan dışarıya işaret verdi.

Üniformalı iki adam içeri girip ellerimi kelepçelediler.

İlk başlarda beni burada bile kelepçeli tutuyorlardı. Kelepçeleri kırabildiğimi onlara göstermek istemezdim ama bir keresinde karnımı neredeyse ortadan ikiye deştiklerinde hissettiğim acıyla kelepçeleri koparmıştım. Sonrasında çok daha güçlü ve elektrikli kelepçeler getirmişlerdi.

Şimdi bileğime geçirdikleri de onlardan biriydi.

Çıplak ayaklarımla, soğuk fayansın üstünde yürüdüm. İki yanıma üniformalı adamlar geçti. Üniformalarında bir amblem yoktu, polis mi asker mi yoksa başka bir şeyler miydi bilmiyordum ama her zaman etrafımda olduklarını ve sayıca hiç de az olmadıklarını biliyordum.

Geldiğimden beri bu odadan ikinci çıkışımdı.

Uzun koridorda yürürken adımlarım ağırdı. Adımlarımın ağır olma sebebi bileğime takılan kelepçelerin aynısının ayak bileklerime de takılmış olmasıydı.

Tabii ayağımdakinin zinciri daha genişti ve en azından adım atabiliyordum.

Koridorun sonundaki asansörün kapısı açıldığında belki de aylar sonra ilk kez kendi yüzümü gördüm. Odadaki camda bazen yansımanı görüyordum ama genelde

karanlıkta olduğum için bu çok az oluyordu.

Korkunç görünüyordum, aynadaki görüntü hiç bana benzemiyordu.

"Geç artık," Zaten aynadaki bu halime uzun uzun bakasım hiç yoktu. Yanımdaki adamın sert sözüyle ona yandan bir bakış attım. "Ne? Ne bakıyorsun!"

İfadesiz ve güçlü gözükmeye çalışsalar da hepsinin benden epey korktuğunu biliyordum.

"Benimle konuşurken kalp atışları korkudan hızlanan biri için çok sert sözler bunlar." Asansöre geçtiğimde adam orada dikilip bana baktı. Sözlerim onu daha da korkutmuştu.

Bazen bedenime verdikleri ilaçlar yüzünden duyularım körelse de tamamen kaybolmuyorlardı. Hâlâ iyi duyuyor, koku alıyor ve görüyordum. Ama eskisi kadar iyi miydi işte ondan şüpheliydim.

Asansörle sadece iki kat yukarı çıktık ama eksi dördüncü katta olduğumuz için yine zemine kadar bile çıkamamıştım.

Biraz yürüdükten sonra önünde aynı üniformadan başka iki adamın önünde olduğu kapının önünde durduk.

Kapıyı açtılar.

Kimi göreceğimin merakıyla içeri bir adım attım.

Lütfen Vuslat olmasın ve beni bu halde görmesin...

Gördüğüm kişiyle özlemle yüreğim sızladı.

Tarık...

Onu zaten hayatım boyunca hep belli dönemlerde görmüşüm, çok az görmüşüm. Bu yüzden onun hasretine alışkımı sanıyordum ama o ne kadar beni kabullenmese de ben onun hasretine hiç alışamıyordum.

Kardeşim, ailem, her şeyim, tek şeyim.

Ama onunsa hiçbir şeyiyim.

Beni gördüğü an ayağa fırladı. Gözleri şokla üstümde gezinirken bana bir adım atmaya çalıştı ama o kadar şaşkındı ki bunu başaramadı.

Gülümsedim. "Kardeşim..."

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. O kadar şaşkındı ki konuşamadı. Ağzı geri kapandı, kızaran gözlerini kırıştırdı.

Beni buraya getiren adamlar benimle birlikte içeri girip kapıyı kapattılar.

Ortada bir koltuk takımı, etrafta raflar vardı. Bir çalışan odası gibi kullanıldığı belliydi.

Gerçi ben etrafa değil kardeşime bakıyordum.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giyinmişti. Görmeyeli spor yapıyor olacak ki vücudu gelişmişti. Daha da yakışıklı olmuştu aslan kardeşim.

Abisine çekmişti, bu halime olmasa da...

"A-abi."

Kalbim tekledi.

Vücuduma yapılan hiçbir işlemin etkilemediği kadar etkiledi onun tek sözü beni.

Kendi iradesiyle bana abi demişti.

Bana sarılmak için koştu.

Tarık, kardeşim. İlk defa bana sarılacaktı.

O kadar şaşkındım ki hiçbir tepki veremedim.

Ama o bana ulaşmadan bir el onu göğsünden tutarak durdurdu. "Yasak!"

"Elini kardeşimden çek!" Bağırışımla sinirle kısıldı gözleri.

"Görüşün iptal olmasını istemiyorsanız kurallara uyun. Temas yasak!"

"Tamam o elini kardeşimden çek!" Biraz şaşırmıştı çünkü alaylı cevaplarım ve kayıtsızlığım dışında ilk defa böyle öfkeli görüyorlardı beni. Elini sonunda

çekiğinde rahatlayarak kardeşime baktım.

Tarık dolan gözlerini kırptırdı. "Abi..."

Bana her abi deyişinde böyle kalbim mi tekleyecekti?

"Abim," dedim kahve gözlerini özlemle izlerken.

Yutkundu. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi başını havaya kaldırdı.

Yanımdaki herifin kiskacından kurtulmak için koltuklara yürüdüm. Tarık da hemen karşıma geçip oturdu.

"Abi,"

"Abi demeye alışmaya mı çalışıyorsun?" Gülerken söylediğim sözler onu mutlu etmedi. Dolu gözlerinden birkaç damla yaş düştüğünde onu gördüğümde içimde oluşan sevinç tuzla buz oldu.

"Sana ne yaptılar abi?"

Sessiz kaldım. Sahiden, bana ne yapıyorlardı?

"O kadar da kötü değil," dediğimde başını eğdi. Yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Kardeşim benim için ağlıyordu.

Hayatım boyunca onun beni önemsemesini, biraz da olsa umursamasını istemiştim. Ama eğer beni önemsemek ona bunu yapacaksa, bana hiçbir şey hissetmemesini yeğlerdim.

"Tarık," dediğimde yüzünü ellerinden çekmeden önce yaşlarını temizlemeye çalıştı. "Ne kadar süredir buradayım?"

"Altı ay," Bunu söylerken zorlanmıştı.

Demek burada altı ayım geçmişti. Bana çok daha uzun gelmişti.

"Altı aydır sana ulaşmaya çalışıyoruz. Her şeyi denedik, seni öyle bir saklamışlar ki bizim bile bulmamız zaman aldı. Üç ay önce bulduk ama seni görmemize izin vermediler. Aslında seni ka..." Durakladı, izlendiğimiz için sustu. "Yapamadık çünkü ada kısmında da başımız dertteydi, Ahu kaçırıldı." Ahu, Aşkın ve Ateş'in güzel kızlarıydı.

"Ahu mu kaçırıldı?" Tarık başını olumlu anlamda salladı.

"O yüzden güvenliği sağlamamız ve kendimize gelmemiz zaman aldı. Ateş bir şekilde seni görebilmemi sağladı."

"O iyi mi? Kim kaçırdı?"

"Kaptan." Kaptan... Hayatımı siken, ben insanlıktan çıkaran o adam. Aşkın'ı da beni de bu hale getiren o adam. "Artık yaşamıyor," diye de ekledi.

Detay soramıyordum, benim yüzümden birinin saç teline zarar gelmesine dayanamazdım. İnsanlığa yeterince acı vermiştim zaten.

Aşkın kafayı yemiş olmalıydı. Kaptan onun hayatını mahvetmemiş gibi bir de kızına mı göz dikmişti? Adi İhtiyar.

"Abi, sana ne yaptılar abi?" dedi titreyen sesiyle. "Sen yakalandıktan sonra bir süre hakkında haberler çıktı ama ne yapıldığın hakkında hiçbir şey söylemediler. A..." Aşkın diyecekken durdu. "Ateş sana deney yapmalarından şüpheleniyordu. Sana deneyler mi yaptılar abi?"

O bana bir sürü şey soruyordu ama ben sadece bana abi demesine takılıp duruyordum, diğer dediklerineyse hiç aklımda tutmadan unutuyordum.

Ne güzel abi diyordu.

"Abi..." Dolu gözlerini kırptırdı yine. "Sana ne yaptılar?"

"O kadar da kötü değil," dedim hüzünlü gözlerine dayanamazken. Ashnda o kadardan bile daha kötüydü.

"Nasıl o kadar kötü değil! B-ben seni asla böyle göreceğimi düşünmezdim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Artık yakışıklı değil miyim?" Eli ağzının üstüne giderken omuzları sarsıldı. "Abim, niye ağlıyorsun?"

Derin bir iç çekerek gözlerini kırptırdı sanki böyle yaparsa gözyaşlarından kurtulabilecekmiş gibi. Durduramadığını fark ettiğinde sinirle ofladı.

Küçük bir çocuk gibi geliyordu gözüme.

Onu çok seviyordum.

Asla benim için üzüleceğini düşünemezdim şimdiyse karşıma geçmiş çocuk gibi ağlıyordu. O kadar mı kötüydüm?

"Abi," Titreyen çenesiyle zorlukla konuşuyordu. "Sana yapılan şey yasal değil. Hapsetselerdi! Hücreye koysalardı! Deney yapmak ne demek? Seni canlı canlı öldürüyorlar! Ne yaptılar sana?" Bana neler yaptıklarını asla ona anlatmazdım.

"Abartma Tarık, görüşmeyeli epey hassaslaşmışsın bana karşı." Son sözümde onun bu ağlamasının hoşuma gittiğini gizleyememiştim.

Hayır, ağlaması elbette hoşuma gitmiyordu ama beni önemsemesi, benim için endişelenmesi inanılmaz mutlu ediyordu.

Öyle ki bu lanet yere girdiğimden beri ilk kez böyle hissediyordum.

"Neden kurtulmadın?" Neden kaçmadığımı soruyordu, istesem kaçabileceğimi o da biliyordu.

"Ne için? Kaçak olmak için mi? Hayatım boyunca kaçmaktan çok yoruldum Tarık. Sürekli bir fare gibi köşelerde yaşamaktan, yeraltına sığınmaktan çok yoruldum."

"Bu daha mı iyi?" Bağırışıyla odadaki adamların bakışları üstümüze döndü. Tarık boğazını temizledi. "Burada da bir deney faresi gibi kullanılıyorsun. Bu daha mı iyi?"

"En azından bu sefer illegal bir şey yapmıyorum. Yasaların beni getirdiği yerdeyim."

Başımı şiddetle iki yana salladı. "Hayır! Hayır! Bu sana yapılan şey insanlık suçu, yasa falan değil. Seni mahkemeye mi çıkardılar? Seni yargıladılar mı? Hayır! Seni direkt deney yapmak için buraya getirdiler!"

Onun öfkesine karşı ben çok sakinim. Onu inceliyordum. Bir daha ne zaman görebileceğimi bilmediğim için uzun uzun izliyordum.

"Hak ettiğim yerdeyim Tarık."

"Hayır, hak ettiğin bu değil. Bu çok fazla!" Tarık'ı bir gün böyle göreceğimi hiç düşünemezdim.

"Fikret'le Kaptan'ın yaptıklarından daha kötüsü değil, alışkınım ben." Bunu keşke söylemeseydim çünkü onu kırmıştım. Bakışları donuklaşırken artık ağlayamıyordu bile.

Başımı önüne eğdi. Omuzları hafifçe inip kalkarken boynu aldığı titrek nefeslerle sarsılıyordu.

Ardından başını aniden kaldırdı ve parlayan kahve gözleriyle bana baktı. "Seni buradan çıkaracağım!"

Başımı iki yana salladım. "Ben buradan çıkmak istemiyorum ki Tarık."

"Neden?" Anlam veremiyordu.

"Nereye gideceğim Tarık?" Cece bile yoktu ki artık.

"Kardeşinin yanına! Tüm hayatım boyunca benden gizlendin! Varlığından bile haberim yoktu. Madem öyle neden varlığını söyledin bana! Böyle bırakacaktın beni, kendine böyle acı çektirmeye niyetliydin neden öğrendim ben seni?"

"Öğrendiğinde beri benden kaçırıyorsun Tarık. Beni istemiyorsun ki. Böyle bir abi istemiyorsun. Beni bir canavar olarak görüyorsun ve haklısın. Ben bir canavarım. Ve bu benim hak ettiğim son. Bitti Tarık. Kaçış yok, kurtuluş yok, adalet yerini en sonunda buldu." Sözlerimle başını elleri arasına aldı.

Yine ağlamaya başlarken bunları söylememiş olmayı diledim.

"Gidelim abi, yalvarırım seni çıkarayım buradan."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, buradan çıkmayacağım. Daha fazla kaçak olmak istemiyorum, dışarıda olup insanları incitmek istemiyorum, masumların kanına girmek istemiyorum. Ben burada olmayı hak ediyorum."

Yine yüzünü elleri arasına gömdü ve hıçkırıklarla ağladı. "Abim," dedim ağlamasına dayanamayarak.

"Öldürecekler seni, şu haline bak, öleceksin abi. Ölmeyi mi istiyorsun?"

Zaten hiçbir zaman yaşamamıştım ki.

Gözlerimdeki boşluğu görmek ona daha çok zarar verecekti. Demek ki buraya girmem bir işe yaramıştı. Tarık artık beni seviyordu. Kardeşim beni kabulleniyordu.

Haberi yoktu ama sırf bu his için ben ömrüm boyu bu azabı çekerdim ki bir zamanlar çekmiştim de.

"Tarık, son görüşünde benden nefret ediyordun ya, görmeye bile tahammülün yoktu ya, yine öyle ol lütfen. Ailenin yanına dön. Benim dışarıda yaşayabileceğim bir hayatım yok. Cece..."

"Biliyorum, onu kaybetmek seni mahvetti." Burnu çekti.

Beni mahvetti, beni bitirdi, beni canlı canlı gömdü.

"Yine de onu tanıdığım için çok mutluyum. İçten içe hep bir kızım olsun istemiştim. Cece benim kızım oldu işte. Bana da benziyordu zaten. Bu hayatta baba olmanın tadını da aldım."

Tarık yine ağlamaktan konuşamıyordu. Burnu aktığında sinirle etrafına bakındı. "Cebimde ne var ne yok aldınız peçete verin bari, burnum akıyor!" Hem ağlayıp hem adamlara söylenirken içlerinden biri ona peçete uzattı.

Sesli şekilde sümküdü.

Gözüme çok tatlı geldiği için gülmeden edemedim.

"Voyna..." Burada onun gerçek adının duyulmasını istemiyordum. "Ondan haber aldın mı hiç? İyi mi?"

Tarık başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir bilgim yok." Bir kez daha sümküdü. "Ona da aşk olsun, nasıl getirdi seni buraya?"

"Bilmiyordur ki, bilmesin de. Sadece eğer olur da ondan haber alırsan bir kez daha beni görmeye gelir misin? İyi olduğunu bileyim yeter."

Tarık'ın eli başına gitti. "Sıçtın ağzıma abi, sıçtın."

Güldüm yine.

"Süreniz doldu!" diye uyardı adamlardan biri.

Tarık öfkeyle ona baktı. "Daha yeni geldim abimin yanına!"

Abimin diye sahiplenmesi içimi ısıtırken daha geniş gülümsedim.

"Ben iyiyim kardeşim. Buradan kurtulmak istediğim falan da yok. Sen de git hayatını yaşa. Seni çok seven insanlar var, onlara dön." Benden başka bir ailesi olmasını hep içten içe kıskanmıştım ama artık kıskançlık yoktu. Sadece büyük bir rahatlama vardı.

En azından o benim yaşadıklarımın hiçbirini yaşamak zorunda kalmayacaktı.

"Bencilsin sen! Yine sadece kendini düşünüyorsun, benim ne halde olduğum umurunda bile değil."

Adamlar başımda dikildiğinde ayağa kalktım. Tarık beni bir kez daha uzun uzun incelerken gözleri kelepçelerimde gereğinden fazla oyalanmıştı.

"Kendine iyi bak kardeşim."

Ona arkamı dönmeyi hiç istemiyordum ama artık gitme vakti gelmişti.

"Geri geleceğim! Bu saçmalığa bir son vereceğim sen iste ya da isteme umurunda değil!" Arkamdan bağırdığında omzumun üstünden ona baktım.

Umurumda olan tek şey Tarık'ın ilk kez benim için direnmesiydi, çabalamasıydı.

Ona son kez gülümsedim.

Yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum ama bu ifade onu mahvetti.

Sonrasında da zaten gri demir kapı üstüne kapandı.

Koridorda yürütülüp odama geri götürülürken tek düşündüğüm kardeşimdi.

Karanlık odama döndüğümde yine karanlığımın baş başa kaldım. Kardeşimi bir kez daha görmüştüm ya o bana bir altı ay daha yeterdi.

Odanın kapısı açıldığında beni yine koltuğa bağladılar. Bu koltuktan nefret ediyordum.

Işıklar tamamen açılırken doktorların hepsi başıma toplanmıştı.

"Bugün yine çok suratsızsınız," dedim ellili yaşlarındaki doktoruma gülümseyerek. Bir sürü doktor vardı, çoğu Türk bile değildi.

Beni Türkiye'de tutabilmek için büyük ihtimalle bir anlaşma yapılmıştı. Ve farklı ülkelerin gönderdiği doktorlar belirli aralıklarla üstümde deneyler yapıyorlardı.

Oturduğum sedyede kırılmadık kemiğim kalmamıştı. Her bir kemiğimi ayı ayrı kırmış ve ne kadar sürede iyileştiğini gözlemlemişlerdi. Ayak parmaklarımdan, dizlerime, kaval kemiklerimden, kollarıma kadar, ciddi anlamda tüm kemiklerimi kırmışlardı.

Sonra vücuduma bir şeyler enjekte ederek aynı testleri tekrarlamışlardı.

Virüsler enjekte ederek vücudumun ürettiği antikorları gözlemlemişlerdi.

Vücuduma kanser hücreleri dahi enjekte etmişlerdi.

"Bugün menümüzde ne var?" dedim başımı geriye yaslayarak. Hemşirelerden biri çoktan kanımı almaya başlamıştı.

"Yanıklara karşı ne kadar hızlı iyileştiğini gözlemeyeceğiz," dedi doktor adam.

"Harika, bana sorsanız söylerim zaten illa bir taraflarımı yakmanıza gerek yok ama..." Burnuma kızgın demir kokusu geldiğinde bunun yeni bir şey olacağını anladım.

"Bu sefer çok bölgede denemeyeceğiz, kemikler gibi olmayacak," dedi kadın doktor da.

Ellerimi iki yana açtım. Kadın elini omzuma koydu. "Vücudunun bağışıklık sistemi bizi şoka sokuyor."

"Onun farkındayım, test ede ede bitiremediniz."

"Eski hayatın kirli, pis ve korkunç olabilir ama şu an insanlık için iyi bir şeyler olmasına hizmet ediyorsun. Vücudunu gözlemleyerek hastalıklara nasıl hızlı antikor üreteceğimizi geliştiriyoruz." Bunu biliyordum.

"Vücudunda kanser hücresi bile barınmadı. En etkilisi olduğu halde günler içinde yok oldu," dedi adam da aynı merakla.

İkisinin de yüzünde maskeler, ellerinde eldivenler ve vücutlarında ekstra korumalı önlükler vardı.

Kızgın demirin kokusu artarken yüzümü buruşturdum. "Ne yapacaksanız hızlı yapın."

"Tamam, başlayalım," dedi adam ve koluma uzandı.

Başımdaki başka bir doktordu bu da. "Anlayamadığım şey vücudunda dövmenin nasıl kaldığı, o da bir yara sayılıyor sonuçta iyileşmesi gerekliydi." Bunu bana değil yanındaki doktora söylüyordu. Fransızca konuşuyordu yanındakiyle.

Sadece dövme değil sırtımda geçmişten kalan yara izleri de vardı belli belirsiz. Onların iz bırakma sebebi çok eski olmalarıydı, neredeyse çocukluk yaşlarımda yapılmıştı hepsi vücuduma.

Bizim Türk doktora döndüm. "Dövmenin nasıl iyileşmediğini soruyorlar, haberin olsun."

Türk doktor ikisine ters bir bakış atıp bana döndü. "Biliyor musun bugün kardeşim beni ziyarete geldi," Sevinçli sözlerimle şaşırmıştı.

"Kardeşin mi?"

"Evet ama o denek değil, normal bir insan. Hatta biraz salak. Tüm iyi genler bana geçince ona bir şey kalmamış," dedim hızlı hızlı çünkü kardeşimin de peşine düşmelerini istemiyordum.

Kardeşimin beni ziyaret etmesi benim için büyük ve önemli bir şey olabilirdi ama onlar için değildi. Şu an beni yakmak onlar için daha önemliydi.

"Kardeşini çok mu seviyorsun?" diye sordu Türk doktor.

Onu ne kadar sevdiğimi söyleyerek dikkatleri ona çekmek istemediğim için sustum.

Koluma yaklaşan demirin sıcaklığını hissettiğimde gözümü yumdum. Hemen bitmesini diledim.

Çünkü yine karanlığımın baş başa kalıp hayallerimin ışığına ulaşmak istiyorum.

VUSLAT TOMRİS

Pişmanlık ve çaresizlik dört bir yanı sarmışsa

Dilediğimce ağlayayım ne fayda

Sezen Aksu, Biliyorsun çalıyordu. Şarkı son ses salondan geliyordu. Kim açmıştı bilmiyordum, kalkıp kapatacak takati de kendimde bulamıyordum.

Yaşıyordum ama yaşamıyordum.

Nefes alıyordum ama alamıyordum.

Günler, haftalar, aylar geçiyordu ama ben geçemiyordum.

Böyle olacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle olmamalıydı. Onu teslim ettikten sonra her şey bitecekti.

Gerçi öyle de olmuştu, her şey bitmişti ama o bende bitmemişti.

Onunlayken onu teslim edeceğim günleri sayıyordum, onunla sadece bir aydan biraz fazla zaman geçirmiştik ama o zaman öyle uzun geliyordu ki sanki ömrümün dörtte üçünde onunlaymışım gibi hissediyordum.

"Haklısın biraz geç karşılaştık, oysa hiç konuşmadan anlaştık. Bazı şeyler var ki söylenmiyor biz senle sözleri susarak aştık."

Aylar geçmişti, anılar artık silikleşmeliydi. Ama silikleşen anılar değildi, bendim.

Onun nasıl bir canavar olduğunu düşünerek çıktığım bu yolda onu teslim etmek için her şeyi yapmış ve teslim edince rahatlayacağımı sanmıştım.

Şimdi içeride olan oyken asıl tutsak ben gibi hissediyordum.

"İnsan acılarla kıvransa da ve o aştı bir daha doğsa da, dünyasını yeniden kursa da, düşlerle gerçekler ayrı ayrı yaşar."

Son bakışı, adımı son kez söyleyişi, dudaklarımı öpüşünü aklımdan silemiyordum. Ona dair hiçbir şeyi silemiyordum.

Dudakları dudaklarıma değmişti. Bu bizim için yeni bir şey değildi. Ben boğulmak üzereyken bana nefes olmuştu ama hiçbirinde kendimde değildim. Bu sefer beni gerçekten öpmüştü.

Aradan aylar geçmişti, hâlâ düşündüğümde dudaklarının sıcaklığını ve yumuşaklığını, tadını hissetmem saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun. Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun. Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım. Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun."

Şarkının sesi yükselirken hışımla yataktan kalktım. Salona ulaştığımda Teo'yu gördüm.

Şarkıyı son ses açmış, koltukta oturmuş, kapıya doğru bakıyordu. İçeri girip hızla şarkıyı kapattım. "Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

"Hiç, şarkı dinliyorum." Yüzüne boş boş baktığımda ofladı. "Yataktan çıkıp biraz tepki ver diye yaptım. Bizi endişelendiriyorsun."

"Endişelenmeyin öyleyse." Karşısındaki berjere oturdum.

"Vuslat, daha ne kadar böyle devam edeceksin?"

"Ben halimden memnunum."

Çelik tutuklandıktan sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Çelik'in sözlerini hatırladım. Zaten hiçbir sözünü unutamıyordum. *"Onlara senin sayende teslim olduğumu söyleyeceğim, yani sen gerçek bir kahraman olacaksın halkın gözünde, canavarı yakalayan o kahraman."* Söylediğini yapmıştı, tam olarak öyle anlatmıştı ve acıdır ki sonrasındaki her şey yine onun söylediği gibi olmuştu.

Ekranlarda beni kahraman, onu canavar olarak paylaşmışlardı. Buna dayanamamıştım. Evet, o kötü şeyler yapmıştı ama yaptığı iyilikleri görmezden gelseydim nasıl bir insan olurdum ki?

Çelik'e söz vermiştim, onun beni zorladığını söyleyecektim. Levent Binbaşı da aynı emri verdi, ülke ülke gezerken rehin olduğumu söylememi istedi benden.

Beni canlı yayına çıkardıklarında bana söylenenleri anlatmam gerekiyordu. Onun ne kadar korkunç olduğunu anlatmamı istediler benden. Bunu nasıl yapabilirdim ki?

Levent Binbaşına orada yaşadığım her günün raporunu detaylıca vermiştim öyle ki Çelik'le aramda geçen ufak konuşmalara kadar...

Onun çok da kötü biri olmadığını anlattım ama o yine de benden onu kötü anlatmamı istedi.

Yapamadım.

Canlı yayında kendimi tutamadım ve onun iyi yanlarını, bir çocuk için nasıl tüm dünyayı karşısına aldığını anlattım. Yayın hızla kesildi ve ben açığa alındım.

Sonrasında da Azrail'in Kılıcı'yla ilgili hiçbir açıklama yapılmadı, medya birden sessizliğe büründü. Beni korkutan kısım tam olarak buydu.

Peşinde büyük devletler vardı ve Çelik ortada yoktu.

Birkaç kez Kubat yüzbaşı halime dayanamamış ve yanıma gelmişti. Yanıma hep geliyorlardı ama bu konuyu benimle konuşmaktan hep kaçınmıştı, ta ki benim durumum ne kadar vahim olduğunu fark edene kadar... Onların da hiçbir şey bilmediğini bu durumun çok gizli olduğunu söyledi.

Levent Binbaşına göre artık olan hiçbir şey beni ilgilendirmezdi. Görevimi tamamlamıştım ve bitmişti. Belki de doğrusu bu olurdu, tabii onu düşünmeden geçirebildiğim tek bir saatim olsaydı.

Bana onu getirdiğim için büyük ödül altında para vermişlerdi. O paranın tek kuruşuna dokunmamıştım ve dokunabileceğimi de hiç sanmıyordum. O parayı hesabımda görmeye bile tahammülüm yoktu.

Lojmanlarda kalıyordum. Şehit kızı olduğum için henüz çıkarmamışlardı ya da Levent Binbaşı aklımın başıma toplamamı bekliyordu, bilmiyordum.

Sadece her geçen gün daha da dağıldığımı biliyordum.

"Bu akşam kızlarla dışarı çıksanız, Yasemin'le Zeliha da senin için çok endişeli. Çıkın bir hava alın, sana da iyi gelir he Vuslat?" Teo'yu tepkisizce dinledim. Bu beni dışarıya çıkarmayı ilk deneyişleri değildi.

Bir keresinde başarmışlardı, bir kafeye gitmiştik. Ama o kafede minik, sarışın bir kız çocuğu görmüştüm. Babasının yanındaydı ve babası ona tüm dünyayı önüne serecekmiş gibi bakıyordu. Yanlarında da mavi gözlü, kızın annesi vardı. O anı gördükten sonra hızla masadan kalkmış, tuvalete gitmiş ve hıçkırıklarla dakikalarca ağlamıştım.

Çünkü Paris sokaklarında aynı öyle yol üstü bir kafede aynı anları yaşamıştık.

O zamanlar tek amacım yanımdaki adamı teslim etmektir, öyle ki o anların kıymetini bilmediğim için kendime şimdi tekrar tekrar kızıyordum.

Zamanı geri almak istiyordum, alıp da ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece tekrar o anlarda yaşamak istiyordum.

"Vuslat ama böyle de olmaz ki, genceciksın daha, böyle daha ne kadar solup gideceksin?"

"Teo, ondan bir haber alsam bile yeter. Sadece iyi olup olmadığını öğreneyim o bile yeter bana. Aylardır tek bir şey bile öğrenemedim. Tek bir şey bile..."

Derince ofladı. "Bunun böyle olacağını oraya ilk geldiğimde anladım. Sizi ilk birlikte gördüğümde anladım." Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu.

"Ne anladın?"

"Birbirinize ne kadar bağlandığınızı. Vuslat, bu senin görevindi, daha ne kadar kendini suçlayacaksın? Sen yapman gerekeni yaptın."

Doğru buysa neden bu kadar acıydı?

"Biz senin için araştırıyoruz, Eren de Hasan da aklına gelebilecek her yere soruyorlar." Sadece Levent Binbaşına değil hepsine anlatmıştım Çelik'i.

O yüzden benim kadar olmasa da onların da içinde bir burukluk vardı.

"Levent Binbaşıyla konuşsam tekrar," Sesim de benim kadar çaresizdi.

Ne kadar çaresiz olduğumu, sadece onunla olan fotoğraflarımıza baktığımda tebessüm edebildiğimi fark edince anlamıştım.

Telefonunu bana vermişti. Dayanamamış ve mesajlarını karıştırmıştım. Ateş'e ve Pusat'a sürekli beni anlatmıştı, onlardan akıl almıştı. Galerisinde sadece Cece ve ben vardık.

Bizi uyurken her defasında fotoğrafımızı çekmişti. Bazen sadece Cece'yle beni. Bazen kendini de almıştı kadrāja. Biz uyurken o ekrana gülümseyerek bakıyordu.

Uyurken bile kaşlarımı çattığımı, gergin gözüksüğümü onun çektiği fotoğraflarda fark etmiştim. Ama tarih ilerledikçe, ayrılığımıza yaklaştıkça uyurken kaşlarımı çatmam azalmıştı, hatta son fotoğrafta Cece göğsümde uyurken ona sıkıca sarılmıştım ve uyurken resmen gülümsüyordum.

Çelik orda da kendini çekmişti, öylece durmuş hayranca bize bakıyordu.

İlk zamanlarda kaşlarım o kadar çatıktı ki Çelik de kaşlarımı aynı şekilde çatarak benim taklidimi yapmıştı fotoğrafta!

Onu o kadar özölüyordum ki buna dayanamıyordum.

Hayatımda hep birilerini özlemiştim, babamı çok özlemiştim, fedakar üç arkadaşımı çok özlemiştim ama bu sefer daha farklıydı. O yaşıyordu ama içimdeki özlem aynıydı. Yaşayıp da kavuşamadığım için bazen daha yakıcıydı.

"Konuşman onu sadece daha da sinirlendirecek çünkü sorguluyorsun Vuslat! Bir asker bu kadar sorgulamaz, bize verilen emirleri uygularsınız biz."

Sürekli düşünüyordum, iki cümle arasında bile hep o vardı.

"Teo bana ondan bir haber getir, ben dayanamıyorum, ölüyorum Teo. Bu hayattaki en büyük acıları yaşadığımı zannediyordum ama bu çok başka bir acı."

Yüzümdeki ifadeyle dolan gözlerini kaçırdı benden.

"Bir haber alsam, nerede olduğunu bilsem o bile yeter bana." Artık onu görebilme hayalim yoktu.

"Ben konuşayım o zaman binbaşıyla," dedi o da çaresizce. "Senin bu halini görmesin. Yoksa on yıl daha almaz geri seni."

"Teo anlamıyorsun, tek istediğim şey onu görmek."

"Peki görevin? Üç arkadaşınla birlikte yaptığın kahramanlıklar dillerden dillere dolaşıyor. Sen arkadaşlarının mezarı soğumadan tekrar vatanın için kendini sahaya attın Vuslat. Böylesine tutkun olduğun mesleğini şimdi nasıl böyle silip atıyorsun?"

"Silip atmıyorum!" Bağırışımla omuzları düştü. "Dayanamıyorum! Bu acıya katlanamıyorum. Yapamıyorum, elimde değil. Nefes alamıyorum, ölüyorum Teo."

Hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar dramatik olmamış, ölüm dışında da öyle çok ağlamamıştım. Ama son zamanlarda sürekli ağlarken buluyordum kendimi.

Ona canavar denilen bu dünyada bana kahraman denilmesine katlanamıyordum.

"Peki haber aldık diyelim, nerede olduğunu öğrendik. Ne yapacaksın?" Teo'nun sorusuyla kısa bir an düşündüm. "Ziyaretine mi gideceksin?"

Ondan haber almak bile hayalken ziyarete gidebileceğimi hiç düşünememiştim.

"Türkiye'de mi onu bile bilmiyoruz." Bu sözülle yumruk yemiş gibi irkildim.

"Ne? Ne demek bu?"

"Onunla ilgili haberler bıçak gibi kesildi! Belki de çoktan farklı devletlere verildi. Onun buraya geldiği ilk haftayı hatırlamıyor musun? Diplomatik kriz çıkacaktı Vuslat! Sonra birden tüm haberler kesildi. Ne oldu da kesildi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onu bulmak için neler yaptık. Öylece başka bir devlete vermek için mi? Sanmıyorum."

"Peki ya öyleyse? Senin şu an yurtdışına çıkman bile hayal. Çelik'in seni zorlamadığını söyleyerek kendini nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın? Ülkeler arası kriz çıkarıyordun! Artık kırmızı bültenle aranmıyor olabilirsin ama çıktığın an tutuklanabilirsin. Çünkü farklı ülkelerde bir sürü suç işledin onunla!" Teo artık daha gergin konuşuyordu çünkü beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Sessizleştım.

Beni sessizleştiren şey çaresizlikti.

Elim kolum bağı oturuyordum. Ne evden çıkıyor ne de bir şey yapıyordum. Spor bile yapmıyordum, çok zayıflamıştım ve şu an istesem bile askeriyeğe geri dönemezdım, bu halde beni asla almazlardı.

"Ona bu kadar aşık mı oldun? Hayatın boyunca uğraştığın her şeyi silip atacak kadar. Tüm doğrularını ve ideallerini değıştirecek kadar."

Bu aşk mıydı, aşk neydi bilmiyordum.

Eğer sürekli onu düşünmek, yokluğuyla kafayı yemekse, sadece onunla olduğun anlarda aslında huzurlu olduğunu anlamaksa bu aştan bile fazlasıydı.

Onunlayken hislerimi asla kabullenememiştim. Görevime ihanet etmeyi kendime yedirememiştim. Görevime ihanet etmemek için ona sürekli karşı koymaya çalışmış ve bunu yaparken her seferinde kalbini kırmıştım.

Her seferinde kırıldığını görmüş ama yine de yapmaya devam etmiştim.

Şimdiyse onu kırdığım her yerden kanıyordum.

Canlı canlı ölüyordum.

Kapı çaldığında Teo oturduğu koltuktan kalktı. "Tamam şimdi gidiyorum, Levent binbaşıyla tekrar konuşmayı deneyeceğim ama lütfen biraz toparlanmaya çalış."

"Tamam, bir şeyler öğrenirsen toparlanacağım."

Teo iki göz evimden çıkarken başkalarının girdiğini duyabiliyordum.

Çok geçmeden, Yasemin, Zeliha ve Talip içeri girdiler.

"Hayret, salondasın," dedi Zeliha her zaman oturduğu koltuğa geçerek. Asla düz oturmuyordu, yan oturup bacaklarını koltuğun kenarından sarkıtıyordu.

"Kızın üstüne gitmesene," diye kızdı Yasemin.

"Aman ne dedim şimdi Allah aşkına!" Zeliha gözlerini bereleterek ona baktı.

"Vuslat..." Talip az önce Teo'nun oturduğu yere oturdu. "Nasıl oldun?"

Sürekli bana hastaymışım gibi nasıl olduğumu sormalarından da yorulmuştum. Sadece yalnız kalmak istiyordum ama onlar düşündüğümünden daha çok başıma bela olmuşlardı.

Bu görev bitince dağılırız sanmıştım ama ben uzaklaştırıldığım halde dağılmamışlardı.

Benim için çabaladıklarını görüyordum, bunun için onlara minnettardım da ama istemiyordum.

Sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Bizim evde börek yaptık, sana da getirdik," dedi Yasemin elindeki kabı önüne koyarak. "Patatesli."

Gözlerim aniden dolarken ona nasıl bir bakış attım bilmiyorum ama öylece kaldı. "Sevmez misin?"

Cece hiç patatesli börek yememişti, Çelik'in en sevdiği yemekti ama o yemeği yaptığım gün kızı ölmüştü.

Kızı,

Kızımız...

Gözümde Çelik'in acı haykırırları, Cece'nin Buz Devri'nin sonunu izleyemedi kaptan gözleri, mutfakta yanan o patatesli börek belirdi ve orada öylece kaldı.

"Bayılır, baksana o kadar hoşuna gitti ki göbek atacak. Kızım kaldır şunu," dedi Zeliha hemen oturduğu yerden doğrulup patatesli böreği önünden kaldırırken.

"Aslında ıspanaklı yapacaktım da Tunç çok pımpirikli, güzel yıkanmazsa taş olur karnımızda diyerek başımın etini yiyor. Kıymalıyı da Talip kimseye bırakmıyor o yüzden patatesli yapmak zorunda kalmıştım."

Talip ona gözlerini kısarak baktı. "Kıymalıyı bırakmıyor mu? Lokmalarımı mı sayıyorsun be kızım? Ayıp ayıp."

Yasemin omuz silkti, şu an beni üzme onu daha çok etkilemişti. "Off keşke yapmasaydım, çok özür dilerim."

"Dileme, teşekkür ederim düşüncen için ama bir daha yapma."

Yasemin üzgünce Talip'in yanına geçip oturdu. "Vuslat eriyip gidiyorsun, bir deri bir kemik kaldın." Zaten her gün bana yemek getiriyor, zorla da yedirtiyorlardı.

Talip'le aralarında çaresiz bir bakışma geçti, ikisi de ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Bu sırada Zeliha da börekleri imha edip geri koltuğuna dönmüştü.

"Yani bu herife öyle gıcıkım ki günün birinde yana yakıla onu arayacağımı söyleseler bir tarafımla gülerdim," dedi Talip kendi bile yaptığına anlam veremiyormuş gibi.

"Bakın, hepinize çok teşekkür ederim ama kendinizi benim için daha fazla yormasanız mı?"

Üçü de sorumla ters ters bana baktılar.

"O ne demek şimdi?" diye sordu Zeliha o aksi sesiyle.

"Aylardır ben iyi hissedeyim diye yapmadığınız şey kalmadı. Sizin bu yaptıklarınızı kardeş kardeşe yapmazdı. Ama ben sizin bu çabanızı görünce daha kötü hissediyorum."

"Hissetme, ne yapıyoruz sanki?" Talip başını iki yana salladı anlam veremiyormuş gibi. "Önce Teo gelip anlattı bu herifi, abartıyor sandım. Sonra sen çıkıp geldin, senden dinleyince daha da şaşırdım. Ama anlattığınız gibiyse, ki gözümüzün önünde her gün eriyip gitmen bunun en büyük kanıtı... O zaman bizim de adaletli olup gerçekleri göstermemiz gerek."

Onlara da onu epey anlatmıştım. Öyle ki sanki hep birlikte onu yakalamak için dünyanın bir ucuna gitmemiş gibi hepsi derinden sarsılmıştı.

Evet o kötü şeyler yapmış bir adamdı ama sadece kötülükten ibaret değildi. Kötü insanların çok görmüştüm, Cece'nin öz babası ve amcası da o kötülerden biriydi. Bir Çelik vardı işte hiçbir kan bağı olmadığı kızı, kendi kızı yerine koyan Çelik, onun için tüm dünyayı karşısına alan Çelik.

Hakkında bu kadar korkunç konuşulmasını hiç hak etmiyordu.

Acaba şimdi ne haldeydi? Denek olması ilk defa beni rahatlatıyordu çünkü çok fazla acı çekmeyeceğine inanıyordum, en azından fiziksel olarak.

Duygularına gelirse, herkesin onun bir makine olduğunu asla düşünmemiştim. Aksine her şeyi çok fazla hissediyor gibiydi.

"Daldı yine..." Yasemin elini gözümün önünde sallayınca kendime gelebildim anca.

Yalnız kalıp düşüncelerimle sadece dinlenmek istiyordum. Bu yorgunluk dinlendikçe geçecek türden değildi ama yine de istiyordum işte.

Saatlerce yanımda kaldılar. Onlar burada oldukça diğerleri de geldiler. Salonumda oturup sohbet edip beni de dahil etmeye çalıştılar. Ara ara rol yaparak dahil oldum da ama bunun gerçek olmadığının farkındaydılar.

Teo geldiğinde heyecanlanarak ona umutla baktım. Sanırım herkes Teo'nun benim için binbaşıyla görüşeceğini biliyordu.

"Şey, bu duruma biraz ben de şaşkınım ama Levent Binbaşı aşağıda." Hızla oturduğum yerden kalktım.

"Nasıl aşağıda?" Kubat yüzbaşı da evimdeydi. Herkes onun çok gıcık olduğunu anlatıyordu, gerçekten de gıcık olduğu tarafları çoktu ama insanları dedikodulara göre yargılamaya tövbeliydim. Ayrıca o da beni iyi hissettirmek için evime uğrayanlar arasındaydı.

"Valla ben de şaşırdım, çıkışta dedi ben bırakayım seni geldiğimizde de kapının önüne park etti Tomris'i çağır bana dedi." Teo'nun sözleriyle hızla salondan çıktım, portmantoya hazır siyah kabanımı üstüme geçirirken içerideki konuşmaları duyuyordum.

"Sence iyi bir şey için mi geldi?" diye soruyordu Tunç merakla.

"Yani binbaşının halinden ne düşündüğünü anlamak ne mümkün." Teo konuşurken ben spor ayakkabılarımı giyinip çıkmıştım.

İkinci kattaki dairemde aşağı indim. Levent Binbaşının beyaz sedan aracı kapıda duruyordu.

İnmediğinde benim bineceğimi anladım. Yan koltuğun kapısını açıp bindim. Üstünde üniforması yoktu, bu haliyle daha normal bir insanmış gibi dursa da her haliyle gücünü hissetmek mümkündü. Yaşına rağmen dik omuzları ve keskin bakışlarıyla ben rütbeli biriyim diye bağıırıyordu.

"Emredersiniz binbaşım!" Selamımla başımı hafifçe eğdi.

"Rahat, sonuçta artık sivilsin." Bu söz beni yaraladı ama eskiden olsa bu sözle yaşamak bile zor gelirdi. Belki de artık yaşamadığım için çok etkilememiştii.

Arkama yaslanırken diken üstündeydim, birazdan yine sorularımla onu çok sinirlendireceğimi biliyordum.

"Denek adamı arayıp duruyormuşsun, hâlâ... Ne dedim ben sana en son? Neden emirlerime uymuyorsun?"

"Sivilim sonuçta," Bir üstüme asla böyle cevap vermezdim, benim derdim neydi böyle?

Yutkunup dışarıdaki manzaraya baktım. Site içindeydik ama burası epey eski bir siteydi. Diğerleri de bu lojmanda kalıyordu.

"Anlaşılan hep de öyle kalmak istiyorsun!"

Başımı önüme eğdim.

"Ben sana araştırmayacaksın demedim mi Tomris? Neden inat ediyorsun?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Sana sorma, sorgulama demedim mi? Bu deneğin peşini neden bırakamıyorsun sen?" Gür sesi bağırıyormuş gibi geliyordu ama askerler onun ses tonuna alışkındı.

"Denek değil, Çelik o." Bunu söylerken onun korkutucu ifadesini görmemek için başımı kaldırmadım. Saygısızlık etmek de istemiyordum.

"Tomris!" Bağırışıyla başımı biraz daha eğdim. "Böyle devam edemezsin! Bu durumun artık canımı sıkıyor. Bak kızım..." Kızım dediğine göre gerçekten şu an karşısında sadece sivildim.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Babamın nasıl bir kahraman olduğunu biliyorum, babamı toprağa verdiğini biliyorum. Ne kadar başarılı bir asker olup üç yakın arkadaşınla yaptığınız kahramanlıkların en iyi ben biliyorum. Daha acının yasını tutamadan, toparlanamadan seni bu göreve göndermem hataydı. Bu hatayı ben yaptım ve sana bu kadar müsemma gösteriyorsam inan tüm sebebi de bu."

Üşüyordum, son zamanlarda çok kilo verdiğim için mi bilmiyordum ama o soğuk ülkelerde gezdiğim zamandan bile daha çok üşüyordum, hatta buzulların üstündeki halimden bile daha çok.

"Ama her şeyin bir sınırı var. Artık sana toparlanmanı emrediyorum! Emrime karşı mı geleceksin?"

Bunu binbaşı olarak sormuyordu. Babamın bir dostuymuş gibi soruyordu ve bunun farkındaydım.

"Sadece iyi olduğunu bileyim, nereye gönderildiğini, başka bir şey istemiyorum."

"Tomris!" Bariton sesiyle bağırdı yine.

"Başıma çok kötü şeyler geldi değil mi? O yüzden saklıyorsunuz."

"Denek senin görevindi ve bitti. Artık bu görevi aş yoksa sonsuza kadar men edeceğim seni, bir daha askeriye'nin bile önünden geçirtmem Tomris. Anlıyor musun beni?" Daha önce de bu şekilde tehdit etmişti. "Sen şu an görevine ihanet ediyorsun!"

Hemen başımı iki yana salladım. "Her şeyi söyleyin ama bunu söylemeyin. Görevim onu buraya getirmektir ve ben onu getirdim." Allah biliyor ya onu getirirken, bileğine takılan kelepçeleri gördüğüm an bu görevin ağırlığı altında tuzla buz oldum.

Görev başarılıydı...

Dolan gözlerimi saklamak için başımı eğdim.

"Yaşıyor." Binbaşının bir eli direksiyondayken vücudunu hafifçe bana çevirmişti.

İçimde uzun süredir yanan yangın bir nebze dindi.

Ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalıştım.

Zaten o önemli bir adamdı ve onu öldüreceklerini düşünmüyordum ama yine de duymak iyi gelmişti.

"Bilmen gereken tek şey bu, daha fazla sorgulamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedim ama sesim çok kısık çıkmıştı.

"Kızım, yaşaması sana umut vermesin. O ne bir daha hür olabilir ne de insan gibi yaşayabilir. Onu öldü kabul et sen. Onunla bir geleceğin olamaz." Binbaşının her sözünde karnıma yumruk yiyor gibi hissediyordum.

"O zaten hiç insan gibi yaşayamamış ki binbaşım," dedim buğulu gözlerimle ve titremesini engelleyemediğim çenemle.

"O halde o hiç yokmuş gibi farz et, her şey oyundu ve bitti. Görevindi, başardın ve atlattın. Artık kendini hırpalamayı kes. Ondan haber almak için, onu görmek için

abalama çünkü bu asla olmayacak. Yaşadığımı söyledim ama sen onun ölü bir adam olduğunu farz et."

Ağzımı açıp tek bir kelime edemedim çünkü duyduklarım çok ağır geliyordu.

"Gidebilir miyim o zaman binbaşım?" dedim kısık sesimle çünkü biraz daha kalırsam hıçkırıklarla ağlayacaktım binbaşımın önünde.

"İn," dediği an kapıyı açtım. Ardımdan fısıldayarak bir şeyler söyledi. "Ah be kızım, seni bu göreve gönderdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Doğru duyup duymadığıma emin değildim.

Binbaşı giderken ben de evin önündeki mermer merdivenlere oturdum. Çok kötü haldeydim ve bu halde yukarı çıkmak istemiyordum.

Kollarımı dizlerime sardım.

Bu sırada biraz ileride duran arabadan yüksek sesle şarkı çalıyordu. Kim olduğunu biliyordum, yan dairedeki bir kızın aşığıydı, ayrılmışlardı ve her akşam evin önüne gelip bize şarkı dinletiyordu.

Göksel, Sen Orada Yoksun alıyordu.

"Siyah beyaz bir adamdı. Hayalimdeki resim. Kızgınım hiç gelmeyeişine, bilmeyeişine, hissetmeyeişine."

Başımı dizlerime gömdüm, artık hıçkırıklarla ağlıyordum.

"Sen orda yoksun, ağırdığımda, susuzluğumda açlığımda, sen orada yoksun."

Onunla olan tüm anılarımız bir film şeridi gibi gözümünden geçiyordu. Zaten her şey bir film gibi olmamış mıydı?

Çatışmanın ortasında bile o gözleri beni bulurdu. Onunlayken tüm dünyada aranmak bile sorun değildi çünkü o bir çaresini bulurdu. Bir yolunu bulup bana helal yemekler bulup, dinlendirip, koruyup bir de buzulların içinde bile olsak ısıtırdı.

"Koşsam sarılısam, tutunsam yoksun. Ruhumun kara boşluğunda sen orada yoksun."

Onu teslim aldıklarında artık olmayacağını biliyordum ama ilk kavramam eve gelince olmuştu. Tek başıma bir gece geçirince. Uyandığımda onu göremeyince. O güzel sırtışıyla beni çileden çıkarmak isteyen kimse yoktu artık.

"Ne anlamsız ne tuhaftı, kendime söylediğim yalanlar. Olmayacak bi rüyaya inandım. Hırçınlığım imkansızlığına, suskunluğuna, uzaklığına."

Ona ısınmaya başladığımda korkmuş ve daha kötü davranmıştım. Tek sebebi ona karşı olan hislerimi durdurmaktı, onu teslim ettiğimde mahvolmamaktı. Ama hiçbir şeye yaramadığı gibi bir de onu incitmenin yükünü taşıyordum şimdi sırtımda.

Şarkının sesi yüksek şekilde çalmaya ve beni mahvetmeye devam ederken başımı sinirle kaldırdım. Oturduğum yerden kalktım ve şarkını kaynağına baktım yine. Bir elim belime gitti sinirle.

En fazla on dokuz yaşlarında olacak genç çocuk arabaya yaslanmış heyecanla sevdiği kızın cama çıkmasını bekliyordu.

"Kapat lan şunu!" diye bağırdığımda irkilerek etrafına bakındı. "Hiç derdimiz yok bir de senin aşkının ızdırabını mı çekeceğiz! Kapat lan!"

Çocuk bağırışımla korkmuş olacak ki hemen elini camdan içeri sokarak sesi kısıtı.

"Abla, sen de mi aşk acısı çekiyorsun?" diye bağırdı o da bana.

"Başlatma lan aşkına! Bir daha gelip burada aşk şarkıları açarsan seni şikayet ederim!"

"Şikayet mi edersin?" Alaylı sorusuyla başımı salladım.

"Tabii kızın babası görevde diye her gece geliyorsun kapıya, sen dur ben gelince söyleyeyim bir daha gelebiliyor musun?" Sorumla çocuğun resmen rengi attı.

"Abla, abla yapma be abla, gözünü seveyim ablam. Tövbe bir daha yaparsam. Aşık adamım, aşktan anlamaz mısın be abla! Gözünün yağını yiyeyim abla aramızda kalsın vallahi bir daha yok!"

"Yeme gözümün yağını falan, yürü git."

"Tamam ablam. Güzel ablam, gidiyorum ben hemen." Arabaya binip hızla kaçtığımda arkasından baktım.

"Bu kadar mıydı aşkın?" Arkasından kendi kendime konuşurken durdum. Sahiden delirmiştim.

Bu sırada az önceki genç adamın her gece uğruna şarkılar açtığı kız perdesini hafifçe araladı. Çocuğu göremeyince merakla camı açtı.

Üzgünce gezindi gözleri etrafta, gittiği için üzölmüştü!

"Bak ablam bak sen de arkasından bak! Çabalyorken görme! Gittiğinde anca böyle arkasından bakarsın!" Sinirli bağırışlarımla kız bana baktı, o da en fazla on sekiz yaşında olmalıydı.

Sinirle binaya dönüp merdivenleri ayaklarımla dövercesine çıktım.

Evimin kapısı açıktı, Teo iki eli belinde kaynana gibi beni bekliyordu.

"Kızım sen niye çoluk çocuğa salça oluyorsun?" Sorusuyla ona ters ters baktım.

"Çoluk çocuk dediklerin eşek kadarlar ne çocuğu! Biz her gün onların aşk acısını mı çekeceğiz?" Sorumla aramızda derin ve sessiz bir bakışma geçti.

"Binbaşı ne dedi?"

"Çekil de evime gireyim."

"Yok kendini yine odana kapatacaksın bilmiyoruz sanki." Sözleriyle sabır çekerek avcumun içiyle alnımı sildim.

"Tamam tamam geç hadi." Yana kaydı geçmem için diğeri de salonda oturmuş merakla binbaşıyla ne konuştuğumu duymayı bekliyorlardı.

Salonun kapısında durdum. "Yaşıyormuş ama başka hiçbir şey öğrenmeyeceksin dedi. Hadi evlerinize gidin siz, ben dinleneceğim. İyi geceler." Onların cevap vermesine müsaade etmeden kapıdan uzaklaştım.

Odama girip, hiç toplamadığım yatağımın içine girip yorganı başıma kadar çektim. Tüm vücudum titriyordu üşümekten.

Odanın kapısı açıldığında yorgana daha çok sarıldım.

"Uyumadığımı biliyorum," Zeliha'nın sesiydi.

Başımı kaldırmadım, çok geçmeden yatağa oturdu. Genelde Yasemin daha ilgili, Zeliha çok daha ilgisiz dururdu. Zeliha aksi ve ters bir kadındı, benden bile daha tersti ama onu tanıdıkça bunun sadece bir maske olduğunu anlamak zor değildi. Çünkü çoğu zaman herkesten daha düşünceliydi.

"Yarın Yasemin'le alışverişe çıkacağız, sen de geliyorsun. İtiraz yok. Havalar soğuyor, kışlık alışveriş yapacağız." Sessiz kaldığımda başıma kadar çektiğim yorganı hafifçe aşağı indirdi yüzümü görmek için. "Tamam mı? Yoksa hepimiz bu gece burada kalacağız."

"Kalamazsınız, o kadar yer yok," dediğimde alayla yüzüme baktı.

"Teo'yla Hasan halı olmadan betonda bile yatarız dediler, sence yer bulamaz mıyız?"

Onları kırmak istemiyordum ama beni gerçekten bir şeylere çok zorluyorlardı. "Tamam, yarın geleceğim. Artık gidebilir misiniz?"

Başımı salladı ama yataktan kalkmadı. "Bu göreve ilk getirildiğimizde, Rusya'ya gittiğimizde, sen o adamın kumarhanesine gittiğin an başımıza bunların geleceğini anladım."

Merakla yüzüne baktım. "Nasıl anladın?"

"Adamdan hep sert şekilde bahsediyordun ama merakını gizleyemiyordun. Hepimiz onu çok merak ediyorduk ama seninki hep farklıydı." Kolumu okşadı. "Su akar yolunu bulur, değiştiremeyeceğin şeyler için kendine bu kadar yüklenme, sen de ilk kez yaşıyorsun." Son sözleri bunlar olurken odadan çıktı.

Çok geçmeden dış kapının kapanma sesini de duyduğumda hepsinin gittiğini anladım.

Çelik'in telefonunu çıkarıp fotoğraflarımızı açtım. Başımı yastığa yaslayıp bir elimle telefonu tutarak fotoğraflarımıza baktım.

Cece...

Çok akıllı, çok tatlı ve tüm çocuklar gibi çok masumdu. Cece hep çocuk olarak kalacaktı, o hiç büyüyemeyecekti.

Ben anne olmuştum.

Annelik duygusu bana çok uzak sanırdım, onu ben bile doğurmamıştım ama... Ama içimdeki bu yangın öyle bir yangındı ki böylesine yıkıcı bir şey sadece evlat acısı olabilirdi.

Fotoğrafları kaydardım. Bir hafta kalabildiğimiz evimizin bahçesinde, sahildeydik üçümüz. Cece'nin önünde kinder çikolatalar vardı. Benim elimde güneş kremi vardı. Cece'nin de benim de kafamda aynı hasır şapka vardı. Çelik bilerek mi yapıyordu bilmiyordum ama bize hep benzer kıyafetler alıyordu o zaman, tıpkı anne kız gibi.

Çelik de tek gözünü güneş yüzünden kısmış, fotoğrafımızı çekiyordu. Alına düşen saçları, etkileyici yüz hatları ve kalp çarpıtan yarım sırtışıyla o görüp görebileceğim en yakışıklı adamdı.

Ekranın üstünden Cece'nin saçlarını, Çelik'in yüzünü okşadım.

Bu acıya dayanamayarak ekranı göğsüme gömdüm.

Acıyla yumdum gözlerimi.

Kulaklarımda Sezen Aksu, Unuttun mu beni çalıyordu. Hayır, bu sefer şarkıyı kimse açmamıştı. Kendi kendime fısıldayarak söylüyordum.

"O sahil, o ev, o ada. O kırlangıç da mı küs bana?"

"Sanırdım ki aşklar ancak filmlerde böyle."

"Ben hâlâ dolaşıyorum avare, hani görsen enikonu divane. Ne yaptıysam olmadı, ne çare."

"Unutamadım gitti..."

Zeliha ve Yasemin'le dışarıdaydım. Onlar alışveriş yaparken onlara eşlik ediyordum, ben de birkaç şey denemiştım ama o kadar zayıflamıştım ki iki beden küçülmüştüm.

Bir alışveriş merkezine gelmiştik. Dışarı çıkmak son zamanlarda çok tuhaf geliyordu.

Sanki gözlerim kamaşıyor, tüm dünyayı sisli bir camın ardından izliyor gibi hissediyordum. Buradaydım ama aslında değilmişim gibi değişik ve rahatsız edici bir his.

Her gittiğim yerde neden buradayım sorgulaması...

Hiçbir yere ait hissedememek...

Bizimkilerin ısrarı sonucunda askeriye'nin psikoloğuyla görüşmeye başlamıştım. Adam elinden geleni yapıyordu ama sanırım sorun bende idi.

Mağazaların önünden geçerken gördüğüm elbiseyle durdum. Beyaz, saten ve dümdüz mini bir elbiseydi.

Normal hayatımda asla giyemeyeceğim, zaten giyinip de gideceğim bir yerin olmadığı bir elbise.

Ama elbise tıpkı Oskar'ın otelinde kaldığımız ilk gece giyindiğim o elbiseye benziyordu. Benim açık olduğu için söylendiğim elbiseye, Çelik'e ben bunu sadece kocamın yanında giyerim dediğinde öfkelenildiği o elbiseye.

Yasemin ve Zeliha birbirlerine bakılar, benim aksime onların elleri poşetlerle doluydu.

"Beğendin mi? Hadi gel dene," dedi Yasemin hemen elimi tutarak.

Bu sefer itiraz etmedim. Mağazanın içinde gezerken başka tanıdık elbiseler de gördüm. Sanırım bu Çelik'in bana kıyafet aldığı mağazanın bir şubesi idi, zaten yabancı ve epey pahalı bir markaydı.

Zeliha yanımıza yaklaşıp fısıldadı. "Burada etiketlerdeki sıfırların bolluk beni şoka soktu."

O beyaz saten elbiseyi ve daha önce giyindiklerime benzer iki elbiseyi de alıp kasaya yöneldim.

"Bari deneseydin," dedi Yasemin ama başımı iki yana salladım.

Elbiseleri alıp çıktığımızda ikisi de şaşkıncı çünkü üç maaşımdan fazlasını bu üç elbiseye vermiştim. Çelik için gönderilen paraya dokunmamıştım tabii, sadece birikmiş paralarımıdan harcamıştım.

Yürürken yine enseme bir karıncalanma hissederek etrafa bakındım. Zaten çok dışarı çıkmıyordum ama her çıktığımda biri tarafından izleniyormuş gibi hissediyordum.

Yemek yemek için alışveriş merkezinin üst katına çıktığımızda hiç iştahım yoktu ve kattaki yoğun yemek kokuları midemi iyice bulandırmıştı.

"Hiç öyle bakma, yiyeceksin Vuslat," dedi Yasemin hemen ne düşündüğümü anlayarak.

Onlara laf anlatmaya çalışmaktan öyle yorulmuştum ki sadece başımı salladım.

Oturduğumuzda iskender yemek istemişlerdi, ben de aynısından demiştim sadece. Artık yemekler helal mi diye düşünmeme gerek yoktu.

"Vuslatın hiçbir şey almayıp üç parçayla bizim alışverişimizi bine katlaması peki," dedi Zeliha sohbet etmeye çalışarak.

Her sohbet etmeye çalıştıklarında ben dahil olmadığım için eninde sonunda sessizleşiyorlardı.

"Aa selam," Duyduğum sesle başımı kaldırdım. Psikoloğum, Akın Bey'di.

Kızlar da askeriye sıklıkla geldiği için onu tanıyorlardı, kızlar selam verirken ben de başımla selam verdim konuşmak isteyerek.

"Ben de seni arıyordum Vuslat,"

"Neden arıyordunuz?" dedim ona bakarak. Sarı saçları, mavi gözleri ve yakışıklı yüzüyle kesinlikle dikkat çekici bir adamdı. Ama benim hiç dikkatimi çekmiyordu.

"Otursanıza," dedi Zeliha adama karşımdaki boş sandalyeyi işaret ederek.

"Yok ben sizi rahatsız etmeyeyim."

"Yok yok etmezsiniz," dedi Yasemin de hevesle.

Akın ısrarlara dayanamayarak karşıma oturdu. "Son seansımıza gelmedin, ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Her şey yolunda mı?"

"Evet yolunda, vaktim yoktu sadece." Çünkü tüm vaktimi yatmakla geçiriyordum.

"Anlıyorum ama bence devam etmek senin için çok daha iyi olur. Terapiyi bırakacak lükse bence şu an sahip değilsin, zamanı geldiğinde buna birlikte karar versek daha iyi olmaz mı?"

"Tamam, gelirim."

Her seferinde lafları öyle bir kesiyordum ki kimse devamını getiremiyordu sohbetin. Akın'da da aynısı olurken bir süre durdu.

Pek konuşmayacağımı anlayınca da kalkmak için hareketlendi. "O zaman ben senden haber bekliyorum." Başımı geçiştirircesine salladım. "Çünkü seanslarını biraz daha aksatırsan binbaşına haber vermem gerekecek. Seni zorlamak istemiyorum asla ama sana iyi geleceğini bil. Size afiyet olsun, kendinize iyi bakın."

Kızlara da selam verip masadan uzaklaştığında Zeliha da Yasemin de dik dik bana bakıyordu.

"Dövseydin adamı bir de," dedi Yasemin hayretler içinde.

"Gül gibi adam, sana bakarken gözleri parlıyor, neden öyle tersliyorsun?" dedi Zeliha da.

"Bir daha böyle bir şey ima ederseniz sizinle tüm sohbetimi keseceğim!" İkisine de öyle bir baktım ki bir süre cevap veremediler.

"Zaten bu sohbet eden halin miydi?" dedi Zeliha kendini tutamayarak. Yasemin de gülerken bakışlarımla sustular.

Yemeklerimiz geldiğinde iskender epey güzel gözüküyor ve kokuyordu.

O güzel yemekler yiyebiliyor muydu? Hiç sanmıyordum.

Acaba o bugün ne yiyordu?

Aynı dakikalarda Çelik, hücreye benzer laboratuvar odasında ona getirilen yemeğe bakıyordu. Pirinç lapası ve patates püresi.

Yapılan deneylerde Çelik'in yeme alışkanlıklarını da kontrol ediyorlardı. Bazen günlerce aç bırakarak vücudunun onu korumak için salgılayacağı hormonlar azalacak mı diye bakıyorlardı. Genelde de hep tatsız, tuzsuz ve sadece onu yaşatacak kadar yemek veriyorlardı.

Gördüğüm kabusla yataktan sıçrayarak uyandım. Geceleri zaten doğru düzgün yatamıyor, yattığımda da kabuslarla uyaniyordum.

Kabuslarımda Cece ve Çelik bana kızgındı, benden nefret ediyorlardı.

Yatakta doğrulup ellerimi avuçlarımdın içine gömüp bir süre soluklandım, kendime gelmeye çalıştım.

Başım çatlıyordu.

Kapı çaldığında zorlukla yataktan kalktım. Açtığımda bizimkilerden birinin geleceğini düşünüyordum ama kapıyı açtığımda kimse yoktu.

Sadece yere bırakılmış kalın bir dosya kağıdı vardı. Eğilip dosyayı elime aldım, üstünde hiçbir şey yazmıyordu.

Etrafa bakındım kimin getirdiğini anlamak için ama ne kargocu ne de postacı yoktu.

Dosyanın ne kadar kalın olduğunu anlamak ağırlığından da mümkündü.

Kapıyı kapattım ve elimdeki dosyayı açmaya çalışarak mutfığa yürüdüm.

Ocağın üstüne çay koyarken bir yandan da dosyanın içinde olduğu koca zarfı açmaya çalışıyordum.

En sonunda yırtarak açmayı başardım.

Kalın dosyayı plastik yemek masamın üstüne koydum ve plastik sandalyeye oturdum. Bu sırada dosyanın üstünde yazan ismi gördüğümde ellerim titremeye başladı.

Denek 04 Azrail'in Kılıcı lakaplı cani seri katil Çelik Blackwood.

Blackwood mu? Onun gerçek soyadı bu muydu? Lucien kılığına girdiğindeki soyadı aslında gerçek soyadı mıydı?

Tamamen Türk vatandaşı olmadığını biliyordum ama soyadını bilmiyordum.

Dosyayı açtığımda gördüğüm fotoğrafla göğsüme bir acı saplandı. Onu teslim ettiğim günden bir fotoğraftı bu.

Deneyin 1. Günü 2 Haziran 2025

Detaylıca incelemeden önce hızla göz gezdirdim, onunla ayrı olduğumuz her gün detaylıca özetlenmişti. Safların arasında gördüğüm terimler ve fotoğraflar nefesimi keserken titreyen parmaklarımla zorlukla birinci güne geri döndüm.

Bu dosya onunla ilgili her şeyin olduğu bir rapordu...

Bir sürü farklı doktorun ifadesi, raporları vardı. İlk günde üstünde yapılan tahliller, MR görüntüleri gibi şeyler vardı ama sayfaları çevirdikçe her şey korkunçlaşmaya başladı.

Denek 04 laboratuvarda gözlem altında incelenmeye başlanalı on iki saat oldu. Karşı koymadı, gücünü hiç kullanmadı, sakince olanı biteni gözlemliyor.

Denek 04 zeki ve esprili, tüm insanları kendisine hayran bırakacak bir karizması var. İlk günden bir sürü çalışanı etkilediğini fark ederek o çalışanları uzaklaştırdık.

Laboratuvarda 48 saat, 72 saat, 1 ay, 3 ay, 5 ay...

Her günü not edilmişti.

O hapsedilmemişti.

Onu denek olarak kullanmaya devam etmişlerdi. O bunun olacağını biliyordu. Bana defalarca ima etmişti ama ben anlayamayacak kadar aptaldım! Ve bile bile de gelip teslim olmuştu.

Dukalarım arasından bir hıçkırık çıkarken okumaya devam ettim.

Vücudunda açık yaraların iyileşme süresi;

İnce ve kılcal çizikler 2 saat.

Kalın çizikler 3 saat.

Ağır yaralanma 12 saat.

Çok daha ağır, ileri düzey yaralanmalar 24-48 saat arası.

NOT: Kurşun yaralanmasında bedeni kurşun içindeyken kendini iyileştirmeye başladı, kurşunu çıkarmak için ayrı bir ameliyata aldık ama kurşun bulunamadı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha çıktı, neredeyse çığlık atacaktım çünkü bunları sadece yazmakla kalmamışlardı.

Yaranın açıldığı ilk anı fotoğraflamışlar sonra da iyileştiği anı fotoğraflamışlardı. O ilk fotoğraflarda önce küçük sıyrıklar varken yaraları gittikçe derinleşmeye başlamıştı.

Karnındaki derin yarayı gördüğümde bu sefer acıyla bağırdım.

Karnımı neredeyse ortadan ikiye ayırmışlardı!

Fotoğrafların hepsi çok yakından çekilmişti ama onun vücudunun çoğu karesini görebilecek kadar çok görmüştüm bedenini.

O güzel bedeninin her tarafını parçalamışlardı.

Puslu gören gözlerimi silerek okumaya devam etmeye çalıştım ama çok zordu.

Saçını sakalını bilerek kesmiyoruz. Karizmasını biraz da olsa bu şekilde gizleyebiliyoruz ve çalışmak çok daha rahat oluyor. Aksi halde doktorların bile sempatisini kazanıyor, şimdiye kadar dört doktor istifa etti. Doktorlardan üçü Türk, biri İngiliz. Üçü kadın, kadınların ona karşı ayrı bir zaafı oluşuyor.

Her tarafı saç ve sakal olsa da onu karizmasını gizleyemezlerdi ki.

Kurtulma umudu yok, isteyerek teslim olduğunu söylüyor ve her ne kadar acı çekerse etsin çıkmak için bir serzenişte bulunmuyor. Geceleri uyuykrn Cece, kızım diye sayıklıyor.

Ara ara, çok acı çektiği anlarda V harfiyle başlayan bir isim sayıklıyor ama o ismi asla duymamıza izin vermiyor, fısıldadığını fark ettiği an kendisini susturuyor. Göğsündeki dövmeyle ilgili olabilir. Cece'nin onun manevi kızı olduğu kayıtlarımıza mevcut ama V ile başlayan isim kim bilmiyoruz, bilmediğimizin farkında olduğu için mi uykularında bile sayıklamıyor, uyurken bile kendisini kontrol etmeyi başarıyor mu bunu araştırıyoruz.

Voyna mı diyordu?

Vuslat mı?

Ben onu teslim etmişken o beni mi sayıklıyordu?

Başım kağıtların üstüne düşerken ocaktaki suyun kaynadığını duyabiliyordum ama kalkıp kapatacak gücüm yoktu.

Haykırırcasına iç çektim ve okumaya devam ettim.

Elli amperde normal bir insan ölür, yüz ampere kadar dayandı ve sonucundaysa sadece bayıldı.

15 mA: Hiçbir tepki yok.

30 mA: Rahatsız olmaya başladı ama belli etmiyor.

50 mA: Tüm vücudu titremeye başladı.

70 mA: İlk defa acıyla bu kadar haykırdı.

100 mA: Kalp krizi eşiğine gelerek bayıldı.

Normal bir insanın kalbinin bu miliampere dayanması imkansız ancak onun tüm vücudu gibi kalbi de onu yaşatmak için her şeyi yapıyor. Biz yükleme yaptıkça karşı savaş açıyor ve kendi kendini yavaşlatıyor. Yüz miliampere kadar dayanabilme sebebi bu olarak düşünüyor.

Bu insanlık dışıydı. Bu yapılanlar hiçbir canlıya yapılmamalıydı. O bu kadar acıyı hak etmiyordu. Okudukça sanki acıdan uyuşuyordum. Kulaklarım çınlıyor, midem bulanıyor, ellerimse titriyordu.

Uykusundaki reflekslerini ölçmek için bu sefer deneye uyurken başladık. Vücuduna tek seferde altmış miliamper yükleme yapıldı. Hissettiği şok ve acıyla gözlerini açtığında normal bir insan olduğu takdirde delireceği kadar büyük bir şokla uyandırdık. Gözleri irileşti, bedeni daha önce kendini savunduğu gibi bu sefer savunamadı ve neredeyse ölecekti.

Gözlerimde Çelik'in uyuduğu ve birkaç manyağın ona elektrik verdiği, onun da korkuyla uyandığı sahne dolunca acıyla bağırarak avuçlarımın içiyle alınma vurdum.

Kalan son gücümle okumaya devam ettim.

Sağ ayak baş parmağını keserek dokuyu zedelemeyecek şekilde bir süre beklettik. Diktiğimizde 24 saat geçmeden iyileşti. Bunun üzerine sol ayak baş parmağını parmağını kestik, kendi parmağı yerine dokuların uyumlu olduğu başka bir parmak diktik ama bu sefer vücudu kabul etmedi. Kesilen parmağı da müthiş şekilde kendisini korudu. Geri diktiğimizde hiçbir sorun yaşamadı.

Vücudunun her kısmı bir makine gibi çalışıyor ve kendisine ait olmayan şeyi anlayarak vücudundan atmaya çalışıyor.

Aynı şekilde sağ ayağını kestiğimizde parmaklarıyla aynı tepkileri verdi. Ayağı geri diktiğimizde iyileşmesi en uzun iyileşme süresi oldu, tam beş gün sürdü.

Gördüğüm fotoğraflarla ve okuduğum şeylerle daha fazla bu acıya dayanamadım. Gözlerimin önünde siyah benekler belirirken kulaklarım inanılmaz şekilde çınlamaya başladı.

Bilincimi kaybederken başım dosyanın üstüne düştü.

Gözümünden bir yaş dosyadaki kanlı fotoğrafların üstüne düştü.

Çelik...

Neler yaptılar sana?

Nasıl kıydılar sana?

Çelik *ben* ne yaptım sana?

AZRAİL'İN KILICI

ÇELİK

Hayallerime dalmış haldeyken temizlikçi abla odaya girdi. Eskiden çok daha kalabalık gelirlerdi ama bu tombiş abla benden hiç korkmuyordu diğerlerinin aksine.

Ellilerin başında, tombul yanaklı bir teyzeydi.

"Nasıl oldun yavrum?" dedi içeri kırmızı kovasıyla ve bezleriyle girerken. Eskiden bu kadar rahat girmesine izin vermezlerdi ama onlar da alışmışlardı.

"Nasıl olayım, aynı Nuriş," Nuriş dememle güldü.

Yanıma yaklaştı masanın üstünü silermiş yaparken bir tane çikolata bıraktı köşeye. Ondan kinder çikolata istediğimde gerçekten getirebileceğinden şüpheliydim.

"Nuriş..."

Beni sadece izlemiyor bir de dinliyordu o yüzden teşekkür edemedim. Gözünü açıp kapattı teşekkürümü kabul edercesine.

Hoparlörünü çıkarıp masanın üstüne koydu. İçeri telefon sokmak yasaktı ama Nuriş müzik olmadan iş yapamadığını söylediği için içeri bazen hoparlör sokmasına izin veriyorlardı.

"Genç şarkıları da indirdim bu sefer," dedi şarkı açarak.

Sadece onun temizlik yaptığı anlarda şarkı dinleyebiliyordum. Şarkı dinlemeyi bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmezdim.

"Belki bir gün özlersin, başka adamlarla, başka şehirlerde

Yürürken.

Okuduğun ilk roman, sevdiğin ilk adam

Yasal acılarından, hatta yalnızlıktan

Belki dolar gözlerin..."

"Nuriş, aşk acısı mı çekiyorsun?" dedim şarkının sözlerinden uzaklaşmak isteyerek.

Ama şarkının sözleri benden uzaklaşmadı.

"Ve sil gözünün yalnızlıklarını. O an fısılda duvarlara adımı. Bin bıçak var sırtımda, biniyle de adaşsın. Her biri hayran sana." Her biri hayran sana...

"Benim oğlanın şarkılarından indirdim," dedi yeri silerken. "Çok böyle aşklı şarkılar dinler, hele son zamanlarda gör," dedi Nuriş büyük bir dikkatle yerleri silerken.

"Dışarıda bugün hava nasıldı Nuriş?" dedim sanki cam varmış gibi odanın bir köşesine bakarak.

"Parçalı bulutlu, serindi epey,"

"Peki şu an akşam mı gündüz mü?"

"Akşam yavrum."

Artık duvarımda manzaram vardı, akşam olmuştu ve dışarıda bulutlu bir hava vardı.

"Ben gideyim," dedi Nuriş yavaştan temziliğin sonuna gelirken.

Hiç gitmesini istemiyordum çünkü benimle konuşan tek insan oydu.

"Kendine iyi bak Nuriş," dediğimde yüzünde buruk bir ifade oluştu.

Bana acıyor muydu bilmiyordum ama halime üzüldüğü kesindi. Dolan gözlerini gizlemek için bakışlarını kaçırdı.

"Sen de," dedi hoparlörünü de alıp çıkarken.

Ama şarkı kulaklarımda çalmaya devam ediyordu. "*Bin bıçak var sırtımda, biniyle de adaşsın. Her biri hayran sana.*"

Aradan saatler geçerken yine hayallerime dalmıştım ki odanın kapısı açıldı. Nuriş akşam olduğunu söylemişti, şu an gece yarısı olmalıydı ve çok ağır bir deney dışında hayatta bu saate gelmezlerdi.

Karanlıkta gelen kişiyi seçmeye çalıştım. Üstünde hemşire üniforması vardı ama cüssesi tüm diğer hemşirelerden farklıydı.

Burnuma dolan kokuyla gözlerim kısıldı.

Silüet içeri doğru birkaç adım attı, karanlıkta bile olsak onun yüzünü gördüm.

"Aşkın?" Şaşkın sesimle güldü.

İşaret parmağı dudaklarımın üstüne giderken beni susturmak için değil de rol kesmek için bunu yaptığımı biliyordum.

Yataktan doğrulmaya çalıştım ama kelepçeler izin vermedi.

"Seni bu hale getirmelerine nasıl izin verirsin?" Sesi çok kızgındı. "Mazoşist misin amına koyayım sen!"

"Burada olmamalısın, her taraf izleniyor, dikkatli olmalısın!" Aşkın'ın zaten bunları çoktan düşündüğünü biliyordum ama hiçbir şekilde benim yüzümden kimliği tehlikeye girsin istemiyordum.

"Ben de onları izliyorum ve gördüğüm şeylerden hiç memnun değilim. Asıl bu saatten sonra onlar dikkatli olsunlar. Nasıl bir depresyona girdin de sana bunu yapmalarına izin verdin bilmiyorum ama bitti. Seni buradan çıkarıyorum."

Hep olduğu gibi kendinden çok emindi.

Odanın ışığı açıldığında aylar sonra Aşkın'ı daha net gördüm. Alnına düşen kâkülü, hafif çekik ama büyük gözleriyle karşımdaydı. Tabii yine kılık değiştirmişti ama gözlerine lens taktığı halde o olduğunu anlardım.

"Karanlıkta nasıl anladın lan ben olduğumu," dedi beni uzun süzerken, gördüğü şeyden hiç hoşlanmadığı belliydi. "Kokumu aldın değil mi? Bak kocam beni kokumdan tanıdığını duyarsa aynı işkenceleri bir kez daha sana yapar. Bir tane K9 yetiyor bana ayrıca." Hızlı hızlı yürüyerek yatağın başına geldi.

"Hay senin kocana," dedim ama burada olduğum bunca zamanda kocası Ateş'i bile özlemiştim. Hatta tuhaftır ki Aşkın'dan bile fazla özlemiş olabilirdim. Pusat bunu duysa kıskançlıktan bayılırdı herhalde.

"Kocama laf edersen kötü olur," dedi tehditkar sesiyle.

Başımda durdu. "Bu kadar yeter, sana daha fazla işkence etmelerine izin veremem, şu haline bak. Bitti. Seni buradan çıkarıyorum!"

Herkese selamlar! İsyanda Aşk'ın yeni sezonuyla karşınızdayım. Uzun bir bekleyiş olduğunu biliyorum ama onların bu halini yazabilmek için güç toplamam gerekiyordu ve zamana ihtiyacım vardı.

Bu kitabın dram seviyesi bazen baş edemeyeceğim bir noktaya ulaşıyor. Tüm karakterlerimi hissederek yazmaya çalışırım ama Çelik'i sadece hissetmiyorum, resmen yaşıyorum. Sanırım bu yüzden onun bu sahnelerini sindiremiyorum...

Uzun zaman ardından yine onlara birlikteydik. Okuduklarımız karşısında şaşırdınız mı?

Çelik'in bu kadar acı çekeceğini düşünmüş müydünüz?

Vuslat hislerini kendinden bile gizlerken, Çelik'i teslim ettikten sonra bu kadar mahvolmasına çok şaşırdınız mı?

Aşkın sizce Çelik'i oradan çıkarabilecek mi? İsyanda Aşk'ta Aşkın'ı ilk kez canlı kanlı gördük sizce daha görür müyüz?

Gelecek bölümlerde neler olacak dersiniz?

Ve bu bölüm Çelik'e ne söylemek isterdiniz?

Gelecek bölüm tarihlerinden, imza günlerimden, kitap çıkış tarihlerinden, alıntılardan haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi ya da kanallarıma üye olmayı unutmayın.

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, kendinize çok iyi bakın.

19.BÖLÜM: VUSLAT

Bölüm şarkıları:

Fatherland – Darkwood

Turanım (Slowed) – Mehemmed Cavadov, Izzamuzzic

Kahraman Deniz – Suç Mahalli

Sertap Erener - Karbeyaz

Erol Evgin – Bir de bana sor (sözleri geçen şarkı)

19.BÖLÜM: VUSLAT

Hiç umut kalmadığında,

Bir çift göz o hiçi var edebilir mi?

ÇELİK BLACKWOOD

Benim gibi denek olan ama benden daha insan olan Aşkın... Bu hayatta aklına koyup da yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Kadın versiyonumdu. Şimdi de beni buradan çıkarmayı aklına koymuştu. Beni gördükten sonra Tarık ona her ne anlattıysa yakalanma riskine rağmen buraya kadar gelmişti.

"Hayır, çıkmayacağım," dediğinde sinirle elini beline koydu.

"Neden çıkmayacaksın?"

"İstemiyorum Aşkın, çıkıp ne yapacağım? Kaçacak mıyım? Git, burada olman çok tehlikeli. Seni de yanıma yatırıp deneye başlamasınlar." Sözlerim onu sinirlendiriyordu.

"Çelik bak acılı adam triplerini siktirtme bana! Öldürecekler seni, öldürecekler lan!" Beni kendime getirmeye çalışarak yanağıma tokat attı, hafif bir tokattı bu.

"Öldürsünler, belki bu acı biter."

Ofladı. Cebinden bir pense çıkardı, zincirlerimi çözmek için getirmişti.

"Seni buradan çıkarmak için dünyanın diğer ucundan okyanusları aşarak, kimliğimi gizleyerek, öldüğümü zannedilen yere geldim Çelik. Gül cemalin için değil, seni çıkarmak için. Seni bayıltıp çıkartırım," Tehdidi komiğime gitti, çünkü o bunu yapacak bir manyaktı.

Penseyi zincire götürmüştü ki bileğini tuttum. "Yapma Aşkın, çıkmak istemiyorum."

"Mazoşist misin amına koyayım! Acı çekmek hoşuna mı gidiyor?" Bağırmamak için kendini tuttuğunu biliyordum.

"İstemiyorum. Hayatım boyunca kaçarak, saklanarak, hiçbir yere ait olmadan yaşadım. Buradan kaçarsam yine aynısı olacak. Daha fazla ölüm getirmek istemiyorum. Burası ait olduğum yer Aşkın."

Kolundaki saate baktı. "Nazın yüzünden vakit kaybettik, kameralar birazdan devreye girecek."

"O halde git,"

"Sikeyim Çelik, sen ne halde olduğunun farkında mısın?"

"Emin ol dışarıda da farklı olmayacağım."

Küfrederek bana arkasını döndü. Bir süre bekledi ama üst kattan sesler geliyordu. "Git, birileri geliyor."

Tekrar küfretti ve bana dönmedi.

Çıkıp gittiğinde vazgeçmediğini bilecek kadar tanıyordum onu.

Şu an rızam dışında beni buradan gizlice çıkaramayacağımı anlamıştı. Başka yol arayacaktı.

Ve eğer o işin içine girdiyse o yolu kesin bulurdu. Bilmediği şeyse benim tüm yollarımın kapalı olduğuydu.

Önce Tarık, sonra da Aşkın'ı görmüştüm. Bir de Vuslat'ı görsem herhalde ölsem de gam yemezdim.

Fotoğrafı bile olurdu.

AŞKIN ALANGUVA

Çelik bana çok benziyordu, erkek versiyonum gibiydi. Onu oradan o istemediği sürece çıkaramayacağımı biliyordum. Ona çıkması için bir sebep vermem gerekiyordu, yaşaması için bir sebep.

Benim için kanun dışı bir insan olmak sorun değildi. Şu an tüm dünyada öldüğüm biliniyordu, başka türlü yaşamamın pek ihtimali yoktu. Aslında eskiden Çelik için de kanun dışı biri olmak sorun değildi. Ama bir askere aşık olmak onu değiştirmiş olmalıydı.

Çelik'in aşık olması benim aşık olmamdan bile daha zor geliyordu bana. Vuslat Tomris... Onu araştırmıştım, vatanına çok bağlı bir kadındı. Görevi için her şeyi yapabilecek bir kadın.

Çelik'se bir seri katildi, denek ve kötü olan çok şeydi. Ne yaparsa yapsın Vuslat'ın yanına yakışmayacağını düşünüyordu. O yüzden şimdi ölmek uğruna Vuslat'ın onu getirdiği yerde olmak istiyordu.

Ona asla kavuşamasa bile artık kabul edeceği bir adam olarak göreceği için.

Bu herifin aşkı benim aşkımdan bile daha manyakçaydı.

Onu bir bilim merkezinde tutuyorlardı, şehirden uzak ve تنها bir yerdi. İçeri girmek çok zor olmuştu ama benim için imkansız değildi.

Neredeyse bir kilometre yolu sessizce yürüdüğümde Tarık'ın ve Pusat'ın olduğu arabaya ulaşmıştım.

Tarık beni yalnız gördüğü an arabadan indi. Bakışları arkamda gezindi sanki Çelik'i görecekmış gibi ama göremeyince çaresizce yüzüme baktı. "Çelik nerede? Giremedin mi?"

"Girdim,"

"Tehlikeli bir durum mu oluştu?" Sessiz kaldığımda endişesi arttı. "Aşkın, abim nerede?"

Dayanamayıp konuştum, zaten çok bile dayanmıştım. "Şimdi mi aklına geldi lan abin olduğu?" Tarık bağıırışımıla yumruk yemiş gibi irkildi. "Adam bitince mi değere bindi? Bitmiş adam bitmiş!"

"Saçmalama, bittiğı falan yok," dedi Tarık kızaran gözlerini kaçırarak. "Çelik o, Azrail'i Kılıcı, kendine gelecek."

"Öyle mi? Ona neler verdiğini biliyor musun? Ateş dosyaları inceleyince kendine gelemedi! Onun denek olmasına rağmen yaşamasın hayret ediyor! Öldürmüşler onu!"

Çaresizce etrafına bakındı. "Peki ne yapacağız Aşkın?"

"Çıkmak istemiyor, ölmek istiyor. Ona yaşamak için bir sebep vermeliyiz. Sen sana verdiğim dosyaları şu askere ilettiler mi? Vuslat'a?"

"İlettiler."

"Güzel, şimdi sana oradan nasıl çıkaracağımızı anlatıyorum. Hem de Çelik'in çok istediğı gibi legal şekilde."

Tarık dolu gözlerini kırpttırırken bana minnetle baktı ama bu sefer onun için yapmıyordum, bu sefer sadece benim gibi olup hiç yaşayamayan ve hayatında bir kez bile olsa yaşamının nasıl bir şey olacağını tatmaya hakkı olan Azrail'in Kılıcı için yapıyordum.

Tarık abisine karşı çok önyargılıydı çünkü kabullendiğı an ona ne kadar bağlanacağını en başından beri biliyordu. Sürekli kendine bahaneler üretmişti.

Tarık'ı abisine yakınlaştıran nokta ona Çelik'le ilgili bazı şeyleri anlatmam olmuştu. Çelik'in Tarık için yaptığı fedakarlıkları anlatmıştım. Tarık her seferinde bunları duymaktan kaçırıyordu ama en sonunda döve döve dinletmiştim.

Sonra da işte abisini bulmanın derdine düşmüştü.

Pusat'ın direksiyonda olduğı arabanın sağ koltuğına geçtim. "Ne oldu?"

"Çelik Bey halinden memnun."

Tarık henüz arabaya binmemişti. Pusat ona baktı. "Adamın ağzına sıçtı sıçtı şimdi de depresyona girdi, girersin tabi... Kızamıyorum da ite." Camı aşağı indirdi ve

Tarık'a seslendi. "Gelsene la, yakalatacağsın bizi!" Pusat'ın bağıışıyla sonunda arabaya bindi.

Arabanın motorunu çalıştırırken Pusat bana baktı. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"Gidiyoruz."

"Nereye?" Meraklı sorusuyla sııttım.

Arabanın camından dışarı baktım. "Ortalığın babasını sikmeye."

VUSLAT TOMRİS

Okuduklarım ardından kusmuş, ağlamış, bir ara kendimden geçmişim. Yirmi dört saat boyunca hiç uyumamış, dosyanın başından kalkmamışım. Dosyayı okumaya başladığım mutfakta oturmuş tekrar tekrar okuyordum.

Okudukça acı çekiyordum ama bu acının onun çektiğinin çeyreği bile olmadığını biliyordum.

Neyse ki bu yirmi dört saat boyunca kimse yanıma gelmemişti.

Ona bu işkenceyi daha fazla yapmalarına izin vermeyecektim.

Onu teslim ettikten sonra ne yapacaklarımı bilmiyordum, aslında hiç de düşünmemişim. En fazla hapse atarlardı... Öyle olmalıydı. Ama ona çok daha kötüsünü yapmışlardı.

Onu canlı canlı kesmiş, her gün öldürmüşlerdi.

Dosyanın bir sayfası yumruğumun ortasında ezilirken bunu fark ettiğimde hızla düzelttim.

Düzelttiğim sayfada Çelik'in yüzü vardı, çünkü yarası boynundaydı ve onu göstermek için koymuşlardı.

Zayıflamıştı, saçı sakalı birbirine girmişti, sürekli kurnazlıkla parlayan kahve gözlerinde hiç parıltı yoktu...

Yüzünü okşadım.

Bu sayfalara hiçbir şey olmayacaktı.

Kendime gelme vakti gelmişti.

Babam burada olsa düşüncelerim ve hislerim yüzünden görevime ihanet ettiğimi mi düşünürdü yoksa beni anlar mıydı bilmiyordum.

Ama şunu biliyordum; babam merhametli bir adamdı. Babamın kızıydım ben, güçlü kalacaktım.

Dosyayı kapattım ve ayağa kalktım.

Çelik'i o cehennemden çıkarmak için her şeyi yapacaktım.

✕

Duşumu alıp, üstümü giyinmiş ve yola çıkmıştım. Babamdan bana kalan siyah sedan aracı kullanırken gözüm sürekli yan koltuğa takılıyordu.

Yan koltukta bana gelen dosyanın bir düzineden fazla kopyası bulunuyordu.

Evet biz görevimizi yapmıştık ama görevimizin sonucunun ne olduğunu hepsinin görmesi gerekiyordu.

Siyah kargo pantolonum, siyah boğazlı kazağım ve şişme montumla askeriye yıllar sonra ilk kez böyle sivil gidiyordum. Eskiden babamı ziyaret ettiğim zamanlar hariç üniformasız gittiğim hiç olmamıştı.

Kapıya yaklaştığımda bir subay bana doğru eğildi. Beni tanıyor olacak ki yüzümü gördüğünde başıyla selam vererek kapıyı açtı içeri geçmem için.

Arabayı park edip sağ koltukta duran dosyaları kucağıma aldım. Binaya girip binbaşının odasına yürüdüm.

Ellerimde neredeyse boyum kadar dosya tuttuğumu gören tekrar bakıyordu.

Kapının önüne geldiğimde elim dolu olduğu için dirseğimle vurdum kapıya. "Gel!" Levent Binbaşının o sert sesini duymamla dirseğimle kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde binbaşı masasında oturuyordu. Beni gördüğü an kaşları çatıldı. Zaten gergin mizaçlı bir adamdı ve kaşlarını çattığında kesinlikle korkunç gözüküyordu ama babamdan alışkındım bu ifadeye.

"Merhaba binbaşım, gelebilir miyim?"

"Geldin zaten Tomris! Burada ne işin var?" İçeri birkaç adım daha attım.

"Sizinle konuşmam gerek."

"Yeterince konuşmadık mı?" Azarlar tavrı devam ederken merakla elimdeki kağıtlara baktı. "Elindekiler ne?"

"Göstereceğim binbaşım ama sizden bir isteğim var." Başımı dosyalara eğmiştim konuşurken.

"Nedir?"

"Bizi Rusya'ya gönderdiğiniz timdeki tüm askerleri toplar mısınız? Onlara da göstermem gerek."

Arkasına yaslanırken daha da sinirlendiğini biliyordum. "Yine neyin peşindesin sen?"

"Hiçbir şeyin, gerçekten. Görünce anlayacaksınız."

"Tamam ver bakayım neymiş..."

"Binbaşım lütfen önce herkes gelsin."

Kızgınca bana baktığını bilerek başımı pek kaldırmıyordum. "Emrime karşı mı geliyorsun?"

"Sivilim binbaşım."

"Sivilsen burada işin ne? Buraya böyle elini kolunu sallayarak girme hakkını kim veriyor sana! İyice zıvanadan çıktın!"

"Haklısınız binbaşım," dedim başımı kaldırmadan.

Nefesini bunalmış şekilde verip bağırdı. "Tunç buraya gel!" Öyle bir bağırmıştı ki değil odanın dışından üst kattan bile duyulurdu.

Sadece beş saniyenin ardından Tunç odaya girdi. Şapkası kaymıştı, koşarak geldiği belliydi. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlık irileşti, elimdeki dosyalara baktı.

"Sizin timin hepsini topla, toplantı odasına getir!"

"Emredersiniz binbaşım!" Tunç hızla uzaklaşırken binbaşı bana bakmaya devam ediyordu.

Elimdeki kağıtları tutmak sorun değildi, kaç katı silahları saatlerce elimde taşıyordum ama cidden güç kaybetmiş olacağım ki kağıtları tutan kollarım titriyordu.

Herkes toplana kadar kağıtlara kenara bırakacaktım ki binbaşı bağırdı. "Bırakma onları! Madem buraya kadar getirdin, karşıma böyle dikildin o zaman taşı."

"Emredersiniz binbaşım," Kağıtları daha sıkı tuttum.

"O kağıtlar denekle mi ilgili?" Binbaşı cidden merak etmiş olmalıydı yoksa bu kadar sorgulamaz, herkesi de benim isteğimle toplamazdı.

"Birazdan konuşuruz binbaşım."

Onu daha ne kadar sinirlendirebilirdim bilmiyordum ama kesinlikle sinir sisteminin sınırlarında dolaştığımı biliyordum.

"Burada iki bin askerin arasında beş tane kadın asker var, üç tanesi benim gözetimimde. Erkek olanlara verdiğim cezalar yetmezse bazen dövüyorum." Dövmesine gerek yoktu şu an bana attığı bakışları atması zaten dayak etkisi yaratırdı.

"Beni de dövebilirsiniz," dediğimde oturduğu yerden kalkmıştı. "Ama bunları da okuyun."

"Kadın askerlerle çalışmak çok zor," Bu sefer kızgın değil de sitem eder gibiydi. "Benim askerim kız erkek fark etmez yeterince yürekli ama kızlarım biraz fazla yürekli."

"Haklısınız binbaşım."

Çok geçmeden Tunç kapının önünde nefes nefese belirdi. "Herkes geldi, toplantı odasındalar binbaşım."

Binbaşı odadan çıkarken Tunç'la peşinden çıktık Tunç bana yardım etmek için kollarını uzatmıştı ki binbaşı arkasını bile dönmeden bağırdı. "Sadece o taşıyacak."

Tunç'un baş parmağı st dişlerine gitti ve hafifçe yukarı itti.

Toplantı odasına girdiğimizde burasının tanıdıklığı göğsümdeki ağrıyı şiddetlendirdi. elik için bize verilen görevi burada öğrenmiştik. Onun adını ilk kez bu odada duymuştum, burada tanımuştım.

Binbaşı içeri girdiğinde biz de peşinden girdik.

Teo, Hasan, Yasemin, Eren, Zeliha, Talip, Yıldıray ve Kubat Yüzbaşı...

Hepsi binbaşının içeri girmesiyle ayağa kalkmuşlardı ama peşinden beni görmeyi beklemiyorlardı. şaşkınca bana bakıyorlardı.

Sadece bir gün yanıma gelmemişlerdi, ne olmuştu da buraya gelmiştim hepsi merak ediyordu.

"Oturun!" Binbaşının sesiyle herkes otururken Tunç da Teo'nun yanına geçti. Ben de Yasemin'in yanına geçecektim ki binbaşı tekrar bağırdı. "Sen değil!"

Binbaşının yanında ayakta durdum. Elini bana uzattı. Dosyaları masaya bırakıp bir kopyasını uzattım. "Dağıtabilir miyim?"

"Dağıt." Binbaşı merakla dosyayı açarken ben de tek tek herkese dağıttım. Hepsi bana merakla bakıyorlardı, dosyayı açmadan önce binbaşının izin vermesini bekliyorlardı.

Binbaşı ilk sayfayı açtığı an kafasını kaldırıp öfkeyle bana baktı. "Ben sana ne dedim Tomris!"

"Lütfen önce okuyun sonra kızın."

"Ben sana bu işin peşinden koşmayacaksın demedim mi? Nereden buldun sen bunu?"

"Ben bulmadım, anlatacağım ama lütfen okuyun binbaşım."

Binbaşı dosyaya döndü ve ilk sayfayı okumaya başladı.

Herkes merakla birbirine bakarken Teo dosyayı ne yapacağız diyerek Kubat'a ellerini açarak baktı. Kubat ben ne bileyim dercesine omuz silkti.

Zeliha işaret parmağını Kubat'a uzattı ardından binbaşına. Sen sor demeye çalışıyordu.

Kubat bana ne dercesine omuz silkti.

Ama diğer hepsi Kubat Yüzbaşına bakışlarıyla baskı yapmaya başladığında çaresiz kaldı. "Binbaşım biz de okuyalım mı?"

"Okuyun!" dedi binbaşı başını dosyadan kaldırmadan.

İlk iki sayfayı okuduktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı. Ardından okumaya dönerken diğer herkes merakla dosyayı açmıştı.

Açan şaşırıp bana bakıyordu.

Teo'nun eli alınma gitti, bana sen ne yaptın der gibi bakıyordu ama ben hiçbir şey yapmamıştım.

Binbaşı sayfaları ifadesiz bir yüzle çeviriyordu ama diğerleri onun kadar duygularını gizlemekte başarılı değillerdi.

Her şaşırdıkları şeyin ardından kafalarını kaldırıp tekrar tekrar bana bakıyorlardı. Masanın onlardan iki adım uzak köşesinde, binbaşının biraz ötesinde duruyordum.

İçerisi çok sessizdi, tek ses sayfaların çevrilme sesiydi. Nefes sesi bile yoktu.

Hasan'ın okuduğu şeylerle midesi bulanmış olacak ki eli ağzının üstüne gitti.

Teo kızarmış gözleriyle bana bakıyordu, bunu okumaya nasıl dayandın dercesine...

Yasemin gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi, Zeliha bir süre dosyayı kendisinden uzaklaştırarak derin bir nefes aldı.

Tunç ellerini şakaklarını yaslamış aynı sayfayı tekrar tekrar inceliyordu.

Eren ve Yıldıray sessizce dosyayı okuyor arada bana kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Talip okurken öfkeleniyordu, öfkelendiği şeyi tahmin edebiliyordum.

Saatlerce okudular, sayfaları çevirdiler ve her seferinde daha ağır bir şeyle karşılaşmanın şokunu yaşadılar.

Onlar okurken ben ellerimi arkada birleştirmiş şekilde hazır olda duruyordum.

Binbaşı okumayı ilk bitiren olurken dosyayı kapattı. Saatler sonra kafasını ilk kez kaldırıp yüzüme baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Ben bulmadım, biri kapıma bırakmıştı. Kim olduğunu göremedim."

"Peki bunları neden timdeki herkese okutmak istedin? Görevini yaptıkları için vicdan azabı çekmelerini mi istedin?" Binbaşı bana bağırırken kimseden çıt çıkmıyordu. "Çıkın! Herkes çıksın!"

Hepsi ayaklandılar. "Dosyalarımızı alalım mı binbaşım?" Kubat'ın sorusuyla ters bir bakış attı binbaşı.

"Ne yapıyorsanız yapın!" Herkes dosyasını alıp çıkarken ben de onların peşinden çıkacaktım ki binbaşı tekrar bağırıldı. "Sen değil Tomris!"

Durdum. "Geç şöyle," Bakışlarıyla işaret ettiğı yere oturdum. Herkes çıktıktan sonra kapı kapandı ve sadece binbaşıyla kaldık.

Yüzündeki öfkeli ifade azalırken eli dosyaya gitti. "Bu yapılan şeylerden haberim yoktu,"

"Tahmin ediyordum."

"Ama haberim olsaydı da bu bir şeyi değıştirir miydi? Ben senin gibi üstlerime saygısızlık yapar mıydım? Hayır."

"Affedin, amacım saygısızlık yapmak değıldi."

"Denek sadece Türk vatandaşı değıl, çifte vatandaş. Onu biz bulduk ama burada tutmamız için yaptırımlar uygulandı. Bunların ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, sorgulamadım da pek. Sadece gözetim için arandığı birkaç ülkeden isimler gönderileceğini biliyordum. Bu gözetimin içinde deneyler olduğunu bilmiyordum."

Ses tonu şimdi çok daha sakindi.

"Onunla ilgili haberlerin kesilme sebebi de buydu, yapılan şeyin kabul edilir bir tarafı yok. Bu kadar ağır deneyler yapmak insan haklarına aykırı. Bence bu deneyleri bilen kişi sayısı çok az. Zaten her şey çok gizli yürütölüyordu, ben bile sorgulayamadım bir noktadan sonra."

"Onu mahvetmişler," dedim gözlerim dolmasın diye uğraşırken.

"Mehmet Albay'la görüşeceğim, bu deneyler izinli mi yapıyor araştıracağız ama pek sanmıyorum."

"Onu oradan çıkarabilir misiniz?" Umut dolu soruyla başımı iki yana salladı.

"Sanmıyorum ama gerekli kişilere bu durumu bildireceğim." Oturduğu yerden kalktığında ben de hemen ayağa kalktım.

Elini omzuma koydu. "Senin suçun değildi. Kendini hırpalama." Çenem titremesin diye dişlerimi birbirine bastırdım. "Bu dosyaların ne kadar kopyası varsa odama götür," dedi arkasını dönmeden hemen önce.

Kendi dosyasını da eline almıştı.

"Binbaşım," Durdu. "Onu görmem için izin alabilir misiniz?"

"Çok şey istiyorsun Tomris," Yürümeye devam etti. "Tek başına bir işe kalkışma, halledeceğim," dedi odadan çıkmadan hemen önce.

Odada yalnız kaldığımda dizlerimdeki dermanı kaybederek sandalyeye çökercesine oturdum.

Seni oradan nasıl çıkaracağım, çıkarabilecek miyim bilmiyorum ama bunun için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Eve döndüğümde bizimkilerden ilk hangisinin buraya geleceğini merak ediyordum. Levent binbaşından kafalarını kaldırdıkları an soluğu burada alacaklarını biliyordum.

Eve birkaç adım atmıştım ki huzursuzlandım. Sanki kapının kilidi gevşemişti... Çıkarken iki kez kilitlediğime emindim.

Sanırım Çelik'in keskin sezgileri bana da bulaşmıştı.

Silahımı teslim etmiştim, yine de içeri doğru temkinli birkaç adım attım. Üstümdeki montu çıkartıp portmantoya astım.

Salonda biri olabilirdi. Salona girmeden önce mutfağa girip bir bıçak aldım.

Ardından salona bir adım atmıştım ki hemen arkamda bir nefes hissettim. Hızla dirseğimi arkaya doğru savurup arkama döndüm, bu bir kadındı.

Onu duvara yaslayıp bıçağımı da havaya kaldırdığımda bana gülerek bakıyordu. Bir dakika... Bu kadımı tanıyordum.

V.

Aşkın Erizgi.

Dünyaca aranan seri katil.

Alacalı saçları, alınına dökülen kâkülü ve hafif çekik gözleriyle epey güzeldi.

Ellerini havaya kaldırdı teslim olur gibi. "Hep bu kadar misafirperver misindir?"

"Misafire evet, izinsizce evime girene hayır." Bıçağı boynuna yakın tutmaya devam ediyordum.

Bıçağa bakıp kaşlarını kaldırdı. "Reflekslerini sevdim." Eli bıçağa gitti, hayır kulpuna değil, ucuna. Elini kesmesini umursamadan bıçağı elimden çekip aldı. Elinden kan damlarken bıçağın tersini çevirip karşıdaki tablonun üstüne fırlattı.

Kanlı bıçağın ucu tablodaki manzaranın tam ortasına saplanmıştı. Bu tablodaki manzara, okyanus kenarındaki güzel bir eve aitti...

O da kısa bir an tabloya baktı, ardından kana bulanmış avcunun içini üstüne silecekti ki bileğini tutarak durdurdum. "Bez vereyim, siz denekler hep böyle manyak mısınız?" Sorumla sırtıttı.

Banyodan bir havlu çıkarıp ona uzattım. Avcunun içindeki kanı silerken beni inceliyordu.

"Sen ölmemiş miydin?"

"Öldüm, diğer taraftan geldim." En az Çelik kadar ukalaydı.

"Seni ihbar etmemden korkmuyor musun?"

Başımı iki yana salladı. "Kaçarım."

"Yaşadığın öğrenilirse öyle kolay kaçamazsın."

"Beni ifşalayacak mısın?" diye sordu başını hafifçe omzuna doğru eğerek.

Epey güzel, etkileyici ve karizmatikti. Çelik bir kadın olsa aynı ona benzerdi diye düşünmeden edemedim.

V'ye karşı bir öfkem yoktu çünkü masumlara dokunmaz hatta masumların intikamını alırdı. Ülkede herkes kendi adaletini yaratmaya çalışsa hal kötü olurdu ama V'ye kızmak mümkün değildi. Bir zamanlar cinayetlerini sıkı takip ederdim, her gördüğüm şeyden sonra da eline sağlık derdim.

Onun kadın olduğunu duyulunca herkes çok şaşırmıştı ama ben hiç şaşırmamıştım. Çünkü anca bir kadın, bir kadının ya da bir çocuğun intikamını böyle güzelce alırdı.

Gülüşü genişledi. "Hayır, ifşalamayacaksın."

"Neden evime gizli gizli girdin?"

"Seninle tanışmak istedim,"

"Kapımı çalabilirdin?"

"O zaman havalı olmazdı," Yüz ifademi gördüğünde başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorum. Çaldım ama açan olmadı."

"Sen de eve gizlice girmeye karar verdin öyle mi?"

"Evet bir lojmanda öylece bekleyemezdim aman ne kıymetli evin varmış."

"Ne içersin?" Sorgularımın ardından bunu beklemiyor olacak ki kaşları havalandı.

"Viski."

"O yok, çay demliyim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Olur."

Ben mutfağa girip çay suyunu koyarken o da peşimden geldi. Mutfak masasının plastik sandalyesini çekip oturdu. Küçük mutfağında bir seri katilin olması epey şaşırtıcı bir durumdu.

Karşısına oturdum. "Beni izleyen sen miydin?"

Başımı iki yana salladı. "İzleniyor musun?"

"Evet, Türkiye'ye döndüğümünden beri."

Eli çenesine gitti. "Çelik'le dünyayı birbirine kattınız. Birileri peşine düşmüş olabilir."

"Olabilir," Zaten ben de böyle düşünüyordum. "Ama öyle olsaydı saldırıya geçmezler miydi?"

"Evet ama istedikleri yalnız sen değildir, Çelik'i de istiyorlardır."

"Onu istemeyen var mı?" Aksi sorumla gülümsedi.

"Evet, epey talep görüyor kendileri."

"Neden benimle tanışmak istedin? Hem de seni ifşalamam riskine rağmen?"

"Askerler onlara verilen görevleri yerine getirirler, ben senin görevin değilim. He olsam hiç şüphe etmezsin, gördük orasını." Laf da sokuyordu. "Seni merak ettim."

"Neyimi?"

"Çok gerginsin, hep böyle misindir?"

Sorusuna hızla cevap verdim. "Evet."

Yine gülümsedi. Onu bu kadar eğlendiren neydi bilmiyordum.

"Çelik'in nasıl birine aşık olduğunu merak ettim."

"Niye?"

"Biz denekler zor aşık oluyoruz, ondan. Ama anlıyorum sanırım."

Merakımı gizlemeye çalıştım. "Neyi?"

"Cümle kurabilirsin, inanıyorum," dedi tek kelimeli cevaplarıma ve sorularıma dayanamayarak.

Su kaynayınca oturduğum yerden kalkıp çayı demledim.

Bu sırada sandalyeye iyice yayılmıştı. "Etrafında genelde kendini ona kabul ettirmeye çalışan kadınlar olur ama Çelik çabalamayı sever. Çok sertsin, etrafındaki kimseye benzemiyorsun, hatta benden bile sert olman şaşırtıcı."

Çayı demledikten sonra bardakları hazırlayıp kenara koydum, tekrar karşısına geçip oturdum.

"Senle bir münasebeti oldu mu?" Bunu sormam çok saçmaydı ama sormadan edememiştim.

"Münasebetim..." Sanırım bu kelimeyi kullanmam onu eğlendirmişti.

Kafayı yiyecektim, onunla konuşmak cidden Çelik'le konuşmak gibiydi.

"O benim kardeşim. Çelik çok yalnız bir adam, onunla az buz bir zaman geçirmedin, bunu elbette fark etmişsindir. Hayatına kadınları da almaz, genelde takılır çünkü ona böyle öğretiler, aşık olamazsın dediler. Bana da öyle demişlerdi. Yanıldılar."

Bakışları masaya daldı çok kısa bir an.

"Bir ara yanında olduğum için benimle kurduğu bağı yanlış yorumladı ama bunun tek sebebi hiçbir ailesinin olmamasıydı. Bir arkadaş sevgisini, bir kardeş sevgisinin nasıl hissettirdiğini bilmemesiydi ama hepsini öğrendi." Nasıl yanlış yorumladı diye sormak istiyordum ama çok da detaylı sorular sormak da istemiyordum.

"Vuslat, Çelik seni cidden sevdi. Seni de Cece'yi de. Bazı geceler Ateş'i arardı, ben aramazdı çünkü olur da bir gün telefonu ele geçirilirse onun yüzünden ortaya çıkmamı istemezdi. Ateş'i aradığında konuşuyordum onunla sadece. Çelik ikinizi her şeyden çok sevdi. Bir Tarık'ı sevdi bu kadar bir de sizi. Cece... Onu cidden kızı yerine koymuştu. Çelik ilk başta çocuklara soğuk davranırdı, hiç çocuğu olmayacağını biliyor ya ondan..."

Bu konuşma bana ağır geliyordu ama merakla dinliyordum çünkü onun hakkındaki her şeyi çok merak ediyordum.

"Ama ben anlıyordum, soğukluğunun sebebinin onları çok sevmesi olduğunu biliyordum. İçi gidiyordu çocuk gördüğünde, kendi bile farkında değildi ama dalıp

gidiyordu. Babalarla çocuklarını gördüğünde dalmıyordu, hemen başını başka yöne çeviriyordu, kıskanıyordu."

O da baba olmuştu ki, hem de çok güzel.

"Cece hayatına girdiği an ona çok bağlanacağını biliyordum. Çelik'in kızı oldu, eminim ki o da çok güzel bir baba oldu."

"Oldu," dedim sessizce.

"Çelik kendisini asla güzel şeylere layık görmüyor, bunları hak etmediğini düşünüyor, nereden bildiğini sorma." Çünkü o da Çelik gibi kendini layık görmemişti. "Ama sizle aile gibi hissetti, asla sahip olamayacağı o hayatı tattı. Sonra bunu kaybetti."

Hem de çok acı şekilde.

Ayağa kalkıp demini alan çayı bardaklara doldurdum. "Limon ister misin?"

"İsterim,"

Dolaptaki kesilmiş limonlardan da çıkarıp masaya koydum, tekrar karşısına geçip oturdum.

"Çelik ölüyor Vuslat."

Göğsüm sıkışıyordu.

"Denek o ölmez deme, ölüyor. İstese oradan kaçabilirdi, bir yolunu bulurdu ama kaçmadı çünkü artık kötü bir adam olmak istemiyor. Kendini sana layık görmüyor ama istediği tek şey de sensin. Bu yüzden onu öldürmelerine izin veriyor." Sıcak çaydan küçük bir yudum aldı.

"Dosyayı sen gönderdin değil mi?" Sorumla başını olumlu anlamda salladı.

"Evet, kendi gözlerinle gör istedim." Masaya eğildi. "Çelik'i istemiyorsan, hayatın böyle çok daha iyiye ve mutluya inan hiç seni bu işe sürüklemeyeceğim ama gözlerin anlatıyor Vuslat."

"Neyi?"

"Yaşamadığını." Bu deneklerin hepsi münecim miydi böyle? "Acın yüzüne yansımış. Görevindi, yapmak zorundaydın. İşine aşkın ona duyduğun hislerden daha fazla mıydı bilmiyorum ama sen görev insanısın, bunu anlıyorum. Ama bir noktadan sonra özlem çoğu şeyi anlamsızlaştırıyor değil mi?"

Sessiz kalıp çayımı yudumladım.

"Onu ziyaret eder misin?" Sorusuyla çay boğazımda kalmasın diye yavaşça yutkundum. "Ona yaşamak için bir sebep lazım Vuslat, yoksa yakında ölecek. Denek bile olsa buna daha fazla dayanamaz."

Allah biliyor ya şu an onu görmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Hatta uzun zamandır böyleydi bu, ona o kelepçeyi taktıklarını gördüğüm günden beri.

"Ederim,"

"Güzel, ben onun serbest olmasını sağlayacağım."

"Onu kaçırarak mısın?"

"Dün gece onu kaçırmaya çalıştım ama gelmedi. Onu kaçırmadan yapacağım bunu." Bu kadın beni ciddiye epey şaşırtıyordu. Bu kadar aranan bir isimken nasıl öyle bir yere elini kolunu sallayarak girebilmişti ki? Bu delilikti.

"O nasıl olacak?"

"Yaşadıklarını medyaya duyuracağım. Madem Çelik'e yapılanlar yasal, madem bir suç yok, o zaman herkes öğrensin."

"Peki sonra?"

"Sonrası kamuoyunun tepkisine bağlı ve senin üstlerinin maharetine." Kafam iyice karışmıştı. "Çelik'i aylardır tıbbi açıdan inceliyorlar ama Çelik'in en büyük özelliği kusursuz asker olması. Zaten Çelik buraya getirildiğinde askeriye de incelemek istemişler, sonra işin içine diplomatlar girince değişmiş. Yani bence onlar yeterince deney yaptılar ve askeri incelemeye alınabilir."

Böylece hem Çelik kaçmış olmayacaktı, hem de yanımda olacaktı.

Kalbim bu düşünceyle hızlanırken o da Çelik gibi kalp atışlarımı duyacak mı diye merak ettim.

Bakışlarımı masaya diktim tekrar. "O nasıldı?"

"Dosyadaki gibi ama belli etmiyor tabii, her zamanki gibi şakacı umursamaz Çelik. Çektiği tüm acıları saklayan..."

"Cece'den sonra şoka girdim," dedim özleмиyle burnumun direği sızlarken. "Zaten Çelik'i teslim edecektim ama o bunu aceleye getirdi, Cece'nin yasını bile tutmak için müsaade etmedi kendisine."

Aşkın'ın gözlerine baktım. "Şimdi sor, o zaman dönsen yine onu teslim eder misin diye? Deney yapacaklarımı bilmesem yine ederdim. Sonra yine aynı acıyı çekerdim."

"Seni anlıyorum, düşündüğünden çok daha iyi hem de. Ama bazen bazı hisler, bazı insanlar tüm görevlerin üstündedir. Beklemediğin için afallarsın, kabullenemezsin. En sonundaysa yenik düşersin."

"Bunların hepsini yaşamış gibi konuşuyorsun."

"Evet, en alasını yaşadım. Öldürmek için tutulduğum adama aşık oldum." Şaşkınca yüzüne baka kaldım. "Hem de aşkı çok saçma bulurdum, hiçbir şey amacımdan daha önemli olmazdı." Maziye kısa bir an dalarken ardından gülümsedi. "Yenildim ama öyle bir yenildim ki, çok güzeldi."

"Şimdi mutlu musun peki?"

"Ben hayatımda hiç mutlu olabileceğimi düşünmezdim, öyle bir isteğim de yoktu zaten. Yaşamak bile istemiyordum ki. Ama o bana mutluluğu öğretti, yaşamayı öğretti." Ateş Alanguva'dan bahsediyordu, bir mafya babasından.

"Çayını yenileyeyim mi?" Sorumla bardağını uzattığında kalıp ikimize de çay doldururken omzumun üstünden Aşkın'a baktım. "Peki Çelik, o normalde nasıl bir adam?"

"Seninleyken nasıldı?"

"Çok zor durumlarda bile eğlenceli, ciddiyeysiz, ukala, kendinden emin, güçlü, Çelik işte."

"Evet Çelik işte ama duyduğuma göre senin yanında epey edepliymiş, Tarık öyle dedi."

Çaylarımızı alıp tekrar karşısına geçtim. "Edepli mi? Bu edepli hali miydi?"

"Bir ciddiyet gelmiş senin yanında, daha ağır başlı, daha olgunmuş." Bana hiç de öyle gelmemişti.

"Kadınlara da çok düşkünmüş," dedim yine masaya bakarak.

"Öyleydi," Yine masaya eğildi. "Biz denekler biraz cinselliğe düşkün oluyoruz. Ateş bunun sebebinin hayvani iç güdülerimiz olduğunu söyledi." Yüz ifademi gördükten sonra yine dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama... Seni gördüğü ilk andan sonra bu düşkünlüğü bıçak gibi kesildi, kendisini kocamla dedikodu yaparken duydum da."

"Kaçıyorduk sürekli, ne ara olacaktı zaten,"

"Yok, seni ilk gördüğü andan bahsediyorum, Vuslat olduğunu bilmediği andan itibaren. Senin dışında hiçbir kadın ona çekici gelmiyormuş ve bu yüzden kocamı arayıp bozuldum mu diye sormuş!" Aşkın anlattığı şeye gülerken ben hem şaşkınlıkla hem de saçma bir rahatlamayla onu dinliyordum.

"Bak Vuslat, sen bir asker olmasan da, Çelik'in tam zıttı bir karakter olmasan da Çelik yine kendisini sana layık görmezdi. Şimdi bu durum onda bilmem kaç katı... Kendini sana layık görmediği için de hiçbir umudu yok. Geçmişte hatalar yaptı, iyi bir adam değildi evet ama yeterince cezasını çekmedi mi?"

Aşkın buraya sırf Çelik'e gitmem, Çelik'le konuşmam ve onu kabul etmem için gelmişti. O iyi bir dosttu. Aksi halde askerlerle dolu bir lojmana kimse onun durumunda gelmeye cesaret edemezdi.

"Çekti, çekmesin daha," dedim yorgunca.

"Sen de yeterince çektin." Beni araştırdığına emindim. "Artık biraz da olsa mutlu olmak hakkınız."

Biten çayına baktım. "Artık gitsen iyi olacak."

"Beni kovuyor musun?"

"Yok, askeriyeden arkadaşlarım gelirlerse seni görmesinler diye."

Başımı salladı ve ayağa kalktı. "Seninle tanıştığıma sevindim Vuslat Tomris."

Ben de ayağa kalktım. "Ben de, V mi yoksa Aşkın mı demeliyim?"

"V sahne adım," dedi göz kırparak.

Acaba denek oldukları için mi bu kadar benziyorlardı? Mimiklerinde bile benzerlik yakalamak mümkündü.

"İlk fırsatta Çelik'i görmeye git, ardından vakti geldiğinde de üstlerinle konuş." Birlikte mutfaktan çıktık. "Çelik'i ancak senin gibi bir asker dize getirirdi zaten."

"Benim gibi?"

"Suratsız, soğuk nevale işte." Şaşkın bakışlarımla güldü. "Şaka yapıyorum, yani çok değil de biraz. Alınma. Güzel bir ilişki kombinasyonu olmuş, destekliyorum." Ne değişik kadındı böyle.

Tam kapıya ulaşacakken durup bana baktı. "İzlendiğini hissediyorsan dikkatli ol, peşinde kimin olduğunu bilmiyoruz."

"Sen demesen olmayacaktım."

Güldü. "Sevdim seni."

Tuhaftır ki ben de onu sevmiştim.

"Görüşürüz," dedim kapıyı açarak.

"Görüşeceğiz." Yine göz kırptı ve dairemden çıkıp gitti.

Buraya hangi araçla nasıl girdiğini merak ederek kapıyı gören camıma yanaştım. Dışarı baktım, hatta bir süre bekledim ama çıkan olmadı. Hayalet gibiydi.

Yalnız kaldığımda, düşünceler yine taşıyamayacağım kadar ağırlaştığında bu sefer içime kapanıp düşünmeye başlamadım.

Kendimi yere atıp sınav çekmeye başladım.

Artık kendime gelmem gerekiyordu, Çelik'in beni bu kadar formdan düşmüş görmesini istemiyordum.

Aşkın gittikten sonra spor yapıp duşumu almıştım.

Üstümü giyindikten sonra yemek yapmak için mutfığa girdim. Uzun zaman sonra ilk kez yemek yapacaktım sanırım.

Bu sırada zil çaldı.

Üst üste çalınca bağırdım. "Geldim,"

Kapıyı açtığımda tam da görmeyi beklediğim ekip karşımdaydı. En önde Teo duruyordu. Dolu gözleriyle bana uzanıp sıkıca sarıldı.

"Ah benim şansız kızım, ah benim bahtsız kızım..." Ağıt yakarken bir de beni sağa sola salıyordu.

"Teo, biraz daha sallarsan kusacağım." Şaşkınca benden uzaklaşıp yüzüme baktı.

"E sen ağlamıyorsun."

"Ağlamıyorum,"

"Duş falan da almışsın," dedi yine şaşkınca.

"Gören de hiç almıyorum zannedecek." Onu evin içine ittirdim. Diğerlerine baktım. "Hoş geldiniz." Hepsinde şaşkınlık ve biraz da şüphe vardı.

"Ben de tam yemek yapacaktım," dediğimde daha da şaşırdılar. Teker teker içeri girerken beni süzüp ağlamaktan gözlerimin kızarmamış olmasına daha da şaşıyorlardı.

O kadar kalabalıklardı ki gir gir bitmiyorlardı. En sonda Kubat yüzbaşı elinde kutularla içeri girdi. "Pizza getirdim, iyi ki yapmamışsın."

"Evet iddiaya girdik de," dedi Talip salona geçerken.

"Ne iddiası?" diye sordum Kubat da içeri geçerken kapıyı kapatırken. Hepsi salona girdiklerinde oturacak yer kalmıyordu, o yüzden Hasan bunu bildiği için mutfaktaki sandalyelerden iki tane kapıp getirmişti bile.

"Siz yine benim üstümden iddiaya mı girdiniz?" diye sordum plastik sandalyeye otururken.

"Biraz öyle oldu," Yasemin aralarında en dürüst olanlarıydı, zorla bile ona yalan söyletmek zordu.

"Hemen ifşala, hemen, hiç vakit kaybetme tamam mı?" dedi Teo bozularak.

"Neyine girdiniz yine?"

"Bu sefer konu sen değildin, binbaşydı," dedi Eren sarı saçlarını eliyle geriye doğru tarayarak.

"Ee?"

"Sen iyi misin?" dedi Hasan şaşkınca yüzünü yüzüme doğru eğerek.

Geri çekildim. "İyiyim Hasan!"

"Allah Allah..." Ensesini kaşıyarak diğerlerine baktı. "Şokta mı acaba?"

"Valla sabah okuduğumuz şeylerden sonra biz bile şoka girdik," dedi Talip bana bakarak. "O herif beni dövmüştü! O yüzden ona ne olsa umursamazdım da..."

"Kız üzölmüyor diye üstüne mi gideceksiniz?" Zeliha'nın sert çıkışıyla hepsi sustu. "Binbaşı kızdı ya sana sabah. Biz dedik ki bence hak verecek, yani ben öyle dedim."

"Ben de dedim ki binbaşının oturma taraflarında bile olmaz," dedi Kubat pizza kutularının açarken.

"Eee?" Merakla yüzlerine baktım.

"Eeesi şöyle, Levent Binbaşı günün geri kalanını toplantılarla geçirdi, yarbayla hararetli bir görüşme yaptılar ve..." Eren konuşuyordu ki Teo onun kolunu tuttu.

"Dur bunu ben söyleyeceğim." Teo bana baktı. "Biz çıkmadan önce de dedi ki 'Söyleyin Tomris'e hazır olsun yarın saat tam on otuz ikide onu kapısından alacağım.'" Konuşurken sesini binbaşının sesi gibi kalınlaştırmıştı.

"Sanırım seni görüştürmek için izin aldı, ayrıca senin bize verdiği dosyaları epey kişiye dağıttı," dedi Yasemin de sevinçle.

Ben her türlü Çelik'i görmeye gidecektim ama onu görmeme izin verirler miydi bilmiyordum. Ayrıca kendim gitmem ayrı, binbaşının götürmesi ayrıydı. En azından

beni uysal görürse Çelik'e yardım etmeye daha çok gönüllü olabilirdi.

Rahatlayarak nefesimi verdim.

"Hadi soğutmadan başlayın," dedi Kubat pizzaları bize uzatarak.

Bu sefer hiçbiri zorlamadan yemeye başladığımda yine şaşırdılar ama çok belli etmediler.

"Bir şey daha var," dedi Talip pizzasını yerken. "Binbaşı bizi dağıtıyor."

"Ne?" Bunun olması çok beklendikti ama onlardan ayrılmaya pek hazır değildim.

"Hepimizi değil, Kuzey Irak'a ve sınıra birkaçımızı gönderecek," dedi Teo beni rahatlatmaya çalışarak.

"Yıldıray gidecek, Talip gidecek, Eren de birkaç aya gider gibi gözüküyor. Zeliha'nın daha tam belli değil, diğerlerimiz de yavaştan belli olur işte." Teo'nun sözleriyle onlara tek tek baktım.

"Neden birlikte göndermiyor?"

"Fazla kalabalığız zaten, Rusya için bu kadar kalabalıktık. O da çoktan bitti, şimdi farklı işler işte," dedi Eren de.

"Hem belki sen toparlan seni de alır ki," dedi Yasemin beni mutlu etmeye çalışarak.

Pek umudum yoktu. "Alır mı ki? Bunca şeyden sonra..."

"Alır niye almasın? Sen başarılı bir askersin, zaten o yüzden bu kadar zor göreve gönderilip bu hale geldin. Sadece toparlanman gerekiyor," dedi Zeliha da bana cesaret vererek.

Zor zamanlarımda büyük destekçim olmuşlardı, bu emeklerini hiç unutmayacaktım.

"Ayrıca Vuslat," Kubat'ın konuşmasıyla ona baktım. "Çelik meselesi artık sadece senin meselen değil, hepimizin meselesi. Onu buraya getirmek hepimizin göreviydi ama ona bunların yapılması kabul edilebilir bir şey değil. Hatta binbaşının bile meselesi, için rahat olsun artık."

"Evet, yapılan insanlık dışı. Zaten ne binbaşının ne de yarbayın haberi vardı, demek ki epey gizli yürütülmüş. Bu kadar ortaya çıkıp yayıldıktan sonra devam edebileceklerini sanmıyorum," dedi Talip de.

"İnsana yapılır mı be bu?" dedi Hasan içerlemiş şekilde. "İnsanı geç bitkiye bile yapılmaz!"

Talip pizza olmayan eliyle onun başını okşadı. "Bu ocuk sabahtan beri kusuyor."

"Abartma, ocuk ne hem?" Hasan başını geriye atarak onun elinden kurulmaya çalıştı.

"İstersen biz de gelelim yarın seninle, yalnız olmak istemezsen?" Teo'nun teklifiyle başını iki yana salladım.

"He binbaşı da öyle diyordu zaten," dedi Tunç ağızı doluyken konuşmaya çalışarak. Boğazında kalmış olacak ki ksrd.

Zeliha onun sırtına öyle bir yumruk attı ki Tunç'ın ağızındaki lokma Kubat'ın yüzüne yapıştı.

Hepimiz aynı anda yüzümüzü buruştururken Tunç korkuyla Kubat'a baktı.

"Senin damağını s..." Sinirle yüzünü yıkamak için ayağı kalktı. "İştah mıştah bırakmadın adamda!"

Kubat odadan çıkarken Tunç heyecanla bize döndü. "Oh iyi oldu, bizimle arkadaş olarak takıldığı için ceza da veremez burada, oh canıma değısin, verdiğı cezalara saysın. Tam nokta atışı yapmışım."

"Ben seni destekliyorum," dedi Hasan bilmem kaçıncı pizza dilimine geçerken.

"Ben desteklemiyorum, iştahım kaçtı," dedi Teo da.

Yemekten sonra çay içerken hemen gitmeyeceklerini biliyordum çünkü bana geldiklerinde kalkmak bilmiyorlardı.

Bana destek olmaya çalışırken burası hepsinin toplanma noktası olmuştu.

"Ee yarın ne giyeceksin? elik'i görmeye giderken?" Yasemin'in hevesli ve meraklı sorusuyla odadaki tüm erkeklerin başı ona dönmüştü.

"Abiye," dediğimde Yasemin dalga geçtiğimi anlayarak dudağını büzdü.

"Gelinlik giy gelinlik," dedi Eren çayını karıştırırken.

"Kız neşesi," dedi Tunç hevesle.

Talip ona kuşkuyla bakarken Tunç aynı hevesle bana bakmaya devam ediyordu. Zaten Tunç'un geceleri cilt bakımı yapması Talip'i çok iškillendiriyordu.

"Adamın orada şirazesı kaymış amına koyayım bunların muhabbete bak," dedi Talip kendini tutamayarak. "Pardon hanımlar."

"Kalkalım artık, yarın sabahın köründe kalkacağız. Hem Vuslat da dinlensin," dedi Zeliha ayaklanarak.

"Sizi yolcu etmek isterdim ama misafirden saymıyorum," dedim elimdeki çayı masaya koyarak, ne çok çay içmiştim bugün.

Zaten çok kalabalıklardı, uğurla uğurla bitmezlerdi şimdi.

Salondan tek tek çıkarlarken Teo önümde durdu. "Yarın ne olursa olsun, ne görürsen gör çok üzme kendini. Böyle gitmez bu iş, çıkacak oradan. Bak gör sen."

Beni teselli etmeye çalışıyordu. "Çıkacak."

"Ee çıkınca ne olacak?"

"Ne olacak?" dedim anlamayarak.

"Sana soruyorum."

"Sana ben soruyorum,"

"Sen bana niye soruyorsun ki?" dedi kafası karışarak.

"Sen bana niye soruyorsun ki?"

"Ben soruyorum soruyu. Soruya soruyla cevap verme," dedi artık çıldırarak şekilde.

"Of tamam git Teo, akşam akşam başımı davul ettin."

"İyi çıkınca görürüz artık," İmalı imalı konuşarak salondan çıkacaktı ki birden durdu. "Bu evde güzel bir koku var, böyle havalı bir kadın kokusu." Yok artık. Teo bir V hayranıydı ama onu daha önce hiç görmemişti.

Gerçi V hafif kılık değişimleri yapmıştı, önceki parfümünü bilmiyordum ama bu kadar ağır bir kokuyu gündelik kullanacağını sanmıyordum.

"Benim kokumdur," dediğimde Teo sen öyle kokmazsın der gibi baktı ama benim ifademi görünce hızla evi terk etti.

Sahiden oradan çıkınca ne olacaktı?

Bildiğim kadarıyla Çelik'in Türkiye'de kanıtlı bir cinayeti yoktu? Onu hapse yollarlar mıydı? Normal şartlarda onu direkt hapse atacaklarını düşünürdüm ama bu kadar deneyin ardından ve daha çok inceleme fırsatları varken bunu yapacaklarını sanmıyordum.

Ona yaptıkları muamele çok canımı sıkıyordu.

Yarın Çelik'i göreceğimin bilmemin heyecanıyla vakit kaybetmeden yatağa girdim ama gözüme hiç uyku girmedi. Gözlerimi her kapattığımda sadece onunla karşılaştığım anı düşünüyordum.

Acaba bana çok kızgın mıydı...

Saatler ilerlerken yine Çelik'in telefonunu elime aldım. Onun güzel yüzünü izledim ve onu düşünürken dinlediğim şarkılardan biri dolandı yine dilime.

"Herkes evinde, kendi halinde.

Her yerde huzur, her yerde neşe.

Bir ben uykusuz, bir ben huzursuz.

Bir ben çaresiz, bir ben sessiz.

Gel, sen ne çektiğimi bir de bana sor.

Evlerin ışıkları bir bir yanarken

Bendeki karanlığı gel de bana sor."

Zihnim bulanıklaşıyordu, bugün hayal bile kuramıyordum. Yüzler ara ara silikleşiyordu, bu beni ilk defa endişelendirmişti. Ben gördüğüm ya da bildiğim bir şeyi kolay kolay unutmazdım, hafızam çok kuvvetliydi.

Ama şimdi hayal kuramıyordum.

Dışarıda olmanın, özgür olmanın, sevdiklerimle olmanın nasıl olduğunu düşlemeye çalışıyordum ama yapamıyordum.

Bu sabah uyandığımdan beri durum böyleydi.

Verdikleri şeyler cidden etki etmeye başlamış olmalıydı. Her ne yapıyorlarsa beni cidden bozuyorlardı.

Bu cehennemde beni birazcık insan tutan tek şey hayallerdi. Eğer onlar da elimden alınsa... Buna dayanmam çok zordu.

Yataktan doğrulup elimi alnıma götürmeye çalıştım ama yatağı bağlı bileğim bunu zorlaştırdı. Ne ara bağladıklarını bile hatırlamıyordum.

Bu sırada kapı açıldı.

Hemen ardından ışık açılırken gördüğüm kişiyle yüzümü ekşittim, bir bu herif eksikti.

Rick götün tekiydi. Tam bir ruh hastasıydı ve bana yapılan çoğı dehşet verici şey onun fikriydi.

Benim yerime bu herifi incelemeleri gerekiyordu. Benden daha tuhaftı.

Bilimle kafayı bozmaktan insanlığın sonunu getirebilecek türden bir manyaktı.

"Beni gördüğüne çok mutlu olmuş gibisin," dedi kapıyı arkasından kapatırken.

Sırıttım. "Tahmin bile edemezsin,"

Benim aksime sürekli ciddiye, yüzünde bir kas bile oynamıyordu. Yüzünde oluşan tek mimik konuşurken yanağının etrafında oluşan ince çizgilerdi.

Otuzlarımın ortasında, sarışın, benim eski halimin çeyreği kadar olmasa da karizması vardı. Kıyafetlerinin mükemmel ütüsu üstümde işkence yaparken bile bozulmazdı. Üstünden beyaz önlüğünü eksik etmezdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Hatırımı sormuyordu, bana her ne verseyse onun etkisini merak ediyordu.

"Bu seferki sağlamış," Gülerek söylediğim şeylerle köşedeki sandalyeyi çekip karşıma oturdu.

Bacak bacak üstüne atıp gözündeki gözlüğünü ortadan ittirerek işaret parmağıyla düzeltti.

"Zihin bulanıklığı yaşıyor musun?"

"Zihin bulanıklığı da neymiş amına koyayım Mars'a çıkıp geldim."

"Eskiden bunu verdiğimizde hiçbir tepki vermiyordu vücudun, direncin kırılıyor, vücudunun ürettiği antikorlar eskisi kadar hızlı değil."

"Bozdunuz beni," dedim sırtmaya devam ederek.

Sırtmam onu çok sinir ediyordu, ukala tavrım da.

"Geçenlerde kardeşin gelmiş, normalde izin vermezdik ama ben bilerek izin verdirttim."

Başımı ağır ağır salladım. "Sen çok iyi bir adamsın,"

"Bir sevdiğini gördükten sonra vücudunda nasıl bir değişim olacak görmek istedim, onun için izin verdim."

"Nasıl bir tepki verdi peki?"

"Çöküşünü hızlandırdı, direncini düşürdü. Kardeşinle aradaki bağ nasıldı? Onunla ne konuştunuz?"

"Futbol falan, eskiden buralar hep dutlukmuş," dediğimde bir süre yüzüme baktı.

"Buradan çıkmak istemiyor musun? Neden?"

"Artık itiraf etme zamanı geldi Rick," dediğimde oturduğu yerden merakla doğruldu, onu bir şey için bu kadar meraklandırmak normalde çok zordu.
"Hastayım sana, ondan. Sensiz yaşayamam."

"Yanıtlamak istemediğin soruları sürekli dalgayla geçiştiriyorsun."

"Aferin Sherlock." Onu alkışlamak istedim ama zincirli ellerim yüzünde alkışlayamadım.

"Gücünü kaybetmek seni üzüyor mu? Üstün insan olamamak kötü mü senin için?"
Bu herif de bir de dikkatimi çeken bir şey vardı; beni kıskanıyordu.

Gücümü, yeteneklerimi ve elbette yakışıklılığımı.

"DNA'm değiştirilmeseydi ben yine de üstün bir insan olurdum,"

"Burada bunca şey yaşadın ama şu egonu indiremedik."

"Bu çok canımı sıkıyor gibi," dedim eğlenerek. "Ne o Rick? Sahip olduğum gücü kıskanıyor musun?"

"Kim bir hayvana benzemek ister ki?"

"Karizmatik bir hayvan, ayrıca insanlar da hayvan sayılır, bilim insanısın bunu da ben mi öğreteceğim sana?"

"Sen bir denek faresisin Blackwood. Bir deney için doğmuşsun ve bir deney için yaşadın." Beni aşağılamak ona keyif veriyordu. Kalp atışları sadece bana işkence çektirirken ya da aşağılamaya çalışırken hızlanıyordu.

"Ben özel bir adamım, tüm dünyanın sahip olmak için bir taraflarını yırttığı. Sen kimsin Rick Hudson? Benim için görevlendirilmiş sıradan bir bilim insanısın,"
Yüzümü buruşturdum. "Bu kadar sıradan olmak korkunç olurdu."

"En azından ben insanım. Hatta çocuklarım bile var biliyor musun?" Rick benimle bu zamana kadar çok uğraşmış, resmen eziyet etmişti ama hiçbiri beni bu cümlesi kadar etkilememişti. "Asla çocuk sahibi olamayacağını bilmek seni üzüyor mu?"

Bilerek yapıyordu, Cece hakkında bilgi edinmiş olmalıydı, yoksa aylar sonra şimdi gelip bu konuşmayı yapmazdı.

"Bir seri katile, hem de üstünde deneyler yaptığın bir seri katile çocuklarından bahsedecek kadar aptal mısın Rick? Buradan hiç çıkmayacağımı mı düşünüyorsun yoksa kendine mi çok güveniyorsun?"

"Buradan çıksan bile asla eskisi gibi olamayacağına güveniyorum," Mavi gözleri resmen parlamıştı bunu söylerken.

"Kaç çocuğun var?"

"Üç, iki kızım bir oğlum var," dedi büyük bir gururla.

"Böyle bir babalarımın olması çok yazık. Onlara da deneyler yapıyor musun?" Bu herifi kızdırmak çok zordu, hisleri yoktu ki!

"Ben normal bir adamım Çelik, insanım. Seninle aramızdaki fark bu."

"Tek fark bu değil, düşün biraz," Bu konuşmadan sıkılarak yatağa geri uzandım ama o oturmaya devam etti.

"En büyük kızım on iki yaşında, oğlum on, en küçüğü de dört yaşında. Soyumu devam ettirecekler, senin soyun peki? Pardon, sen zaten soysuzsun."

Dişlerimi birbirine bastırarak sakın kalmaya çalıştım. Amacı buydu zaten, istediğini vermeyecektim.

"Ölüp gittiğinde hiç yaşamamış olacaksın Blackwood."

Benden istediği tepkileri alamayınca oturduğu yerden kalktı, gidecek sandım ama başımda dikildi.

Bir elini yatağa koyup üstüme eğildiğinde kendimi geri çektim ve ben işkence sırasında bile kendimi çekmezdim.

"Ağır ol Rick, senin hayranlık sınırı aştı."

Üstüme biraz daha eğildi.

Herif cidden niyeti bozmuş olabilir miydi?

"Kadınlardan hoşlanıyorum ben," dedim ama biraz daha üstüme eğildi. Yatakta kaçacak yerim de kalmamıştı.

Yüzlerimiz arasındaki mesafe azken ilk kez sırttı. "Seninle işim bittiğinde öleceksin."

"Tamam da Rick'cim bunu söylemek için ağzımın içine girmene gerek var mı amına koyayım!"

Hastalıklı gözleriyle gözlerime keyifle baktı ve birden doğruldu. Halim ona keyif veriyordu.

Odadan çıkıp gittiğinde şaşkınca arkasından baktım.

Bir taciz edilmediğim kalmıştı zaten.

"Manyak amına koyayım, ruh hastası göt ya."

Yatakta yatışımı düzeltirken hâlâ Rick'in üstümde bıraktığı şoku atlatamıyordum.

"Sapık pezevenk."

İnce çarşafı üstüme çektim.

Her gözümü kapattığımda gördüğüm o mavi gözleri yine gördüm ama bu sefer mavinin tonunu hatırlayamıyordum.

×

Tüm gece uyuyamamıştım, burada ilaçlardan uyuduğum zamanlarda uyuyabilsem de genelde pek uyuyamazdım. Dün gece de hiç uyumamıştım.

Burada hiç vakit geçmiyordu.

En azından televizyon koyun demiştim ama hiç koyarlar mıydı...

Bu sabah tuhaftır ki kimse kahvaltı vermek için yanıma gelmedi. Ne bir ilaç ne de bir iğne vardı, hatta doktorları da hiç görmemiştim.

Değişik bir sessizlik vardı, bu sessizliğin normal olmadığına emindim.

Odanın kapısı açıldı, içeri koruyucu kıyafetleriyle biri girdi, kadındı ama yüzünü göremiyordum. "Kalk ve hazırlan, ziyaretçin var."

Bunu beklemiyordum, hem de hiç.

Tarık beni görmeye daha yeni gelmişti ve bu kadar kısa sürenin ardından başka bir görüşe izin vereceklerini sanmıyordum. Aşkın gelemezdi zaten. Murat, Selin ya da Pusat olabilir miydi?

Ya da Vuslat...

Yok, o olmamalıydı. O buraya hiç gelmemeli, bu halimi hiç görmemeliydi.

Ne kadar görevine bağlı olsa da beni bu halde görürse vicdan azabı çekeceğini biliyordum. Benim yüzümden daha fazla acı çekmesini hiç istemiyordum.

"Sana diyorum!" diye çıkıştı kadın.

Yataktan doğruldum.

"Kim gelmiş?"

"Bilmiyoruz," Kadının arkasından iki tane de güvenlik görevlisi içeri girdi.

"Kadın mı erkek mi?"

"Bilmiyoruz," dedi yine. "Hadi kalk,"

Kollarımı havaya kaldırıp zincirleri gösterdiğimde güvenliklerden biri anahtar çıkarıp yanıma ulaştı.

Önce ellerimi kelepçeledi ardından bileklerimdeki yatağa bağlı zincirleri çıkardı.

Çıplak ayaklarımın üstünde durdum, bu sırada ayaklarıma da zinciri uzun kelepçeler takmışlardı.

Odadaki camdan çok az görünen yansımama bakmaya çalıştım, bu kadar az görüntüde bile berbat halde olduğumu anlayabilmişim.

Artık eski heybetim yoktu.

Kapıya yürüdüğümde güvenlikler etrafımı sardılar. İki tanesi önden iki tanesi arkamdan gelirken sessizce asansöre gidiyordum.

Bir yandan gelecek kişiyi görmek için can atarken bir yandan da bu halde tanıdığım kimsenin beni görmesini istemediğim için ayaklarım geri geri gidiyordu.

Ayağımın altındaki soğuk fayansların üstündeki tozlar ayağımın tabanına yapışıyordu. Gerçi zaten pek temiz sayılmazdım, çok nadir duş almama izin veriliyordu.

Vuslat...

Sakın sen olma, sakın buraya gelmiş olma. Beni bu halde görme.

Asansör geçen beni Tarık'la görüştükleri kata çıktı.

Yine aynı odaya gireceğiz sandım ama tam karşısındaki odanın kapısını açtılar bu sefer.

Aldığım kokuyla düşeceğim sandım, sendeledim.

Henüz odadan yirmi adım kadar uzaktaydım ama kokusunu alabiliyordum. Ne şampuanı ne parfümü teninin yumuşak, sakinleştirici ve bir o kadar da baştan çıkarıcı kokusunu hiç gölgeleyemiyordu zaten.

Sert görüntüsünün aksine çiçek bahçeleri gibi kokuyordu.

Görevlilerden biri omzumdan ittirdi. "Yürüsene!"

Öne sendeledim, normalde ne kadar kuvvetli ittirilsem de yerimden kımıldamazdım ama bu koku beni öyle gafil avlamıştı ki savunmasız kalmıştım.

Beni iten adam da şaşırp ardından gururla gülümsemişti. Çünkü beni itmeyi başarmak her baba yiğidin harcı değildi.

"Yok, istemiyorum."

Geriye, asansöre doğru döndüm.

"Emin misin?" diye sordu beni iten değil başka bir tanesi.

"Eminim. Geri götürün beni."

Vuslat'ı görmeyi istiyordum, hatta bundan daha çok istediğim bir şey yoktu ama bu halimi görmesini istemiyordum.

Sadece bu sefil halimi görmesinden utandığım için değil, canı yanmasın diye.

Onu görmek istemedim diye canı belki biraz yanardı ama halimi göreceğinde çekeceği kadar ağır olmazdı. Gerçi belki de yanmazdı.

Geriye doğru yürümeye çalışırken az önce beni ittiren önüme geçti. "Geç içeri, uğraştırma bizi, oyun mu oynuyorsun lan?"

"Canım istemiyor, siz benim için burada değil misiniz? İstedığımı yapın." Yürümeye etmeye çalıştım ama izin vermedi karşımdaki piç.

"Ne güzel bir piliç gelmiş seni görmeyi, seni göresin yoksa ben göreyim madem."

Öfkeden gözüm dönerken kollarımı kaldırdım, herif daha ne olduğunu anlamadan kafasını kelepçemin arasına alıp zincirini boynuna doladığımda korkuyla açıldı gözleri. Diğer üç güvenlik üstüme abanırken adamı bırakmam için uğraşıyorlardı.

"Seni öldürürüm lan! Öldürüm."

Bu zamana kadar onlara hiç saldırmadığım için bu saldırıya tamamen savunmasızlardı.

Boynunu sıkıca sıkarken tombul yüzü kıpkırmızı olmuştu. Zincirin metali boynunu kesiyordu.

Bu sırada ensemde bir şey değdi, bunun ne olduğunu biliyordum. Şok tabancasıydı ama normale göre çok daha fazla elektrik veriyordu.

Biri elektrik verirken diğeri adamı kurtarmaya çalıştı ama yine de bırakmıyordum.

Elektriğin dozu arttı.

Biri de kollarımı ve yüzümü yumrukluyordu.

Dozun biraz daha artmasıyla tüm bedenim elektriğin verdiği şokla titrerken adamı bıraktım.

Koridorda birinin bizi izlediğini hissediyordum, Vuslat'ın olduğu tarafta değil de diğer tarafta ama kafamı kaldırıp bakamıyordum. Beni yumruklamaya devam ediyorlardı ama ben elektrik yüzünden ayakta durmakta bile zorlanıyordum.

"Denek köpeği öldürecek miydin lan beni?" Az önce boğazımı sıktığım adam üstüme saldırdı tam karşılık verecek gücümü toplamıştım ki yine elektrik verdi

biri.

Beni tişörtümün yakasından sürükleye sürükleye odaya götürürlerken geri dönmeye çalışıyordum ama sadece bir saniye arayla yüklü elektrik veriyordu diğeri.

Benim bile kuvvetim kalmamıştı. "Sike sike sana denileni yapacaksın!"

Sırtıma bir tekme atarak kapının açık olduğu odaya itti beni.

Dizlerim üstünde odanın içine düştüm.

Tüm bedenim elektrikle titrerken kafamı kaldıramıyordum.

Onun orada olduğunu biliyordum.

Beni bu halde gördüğünü biliyordum.

"Çelik."

Sesini duymamla gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Bir sesi bile böyle özler miydi insan?

"Ona ne yaptınız?" Öfkeli bağıışı tüm odayı inletirken sesindeki titreme kalbimi titretti.

"Çelik!" Yanıma koşuyordu ki az önce beni iten it ona yöneldi.

Kafamı kaldırdım. "Sakın! Ona elini bile sürersen o parmaklarını tek tek kopartırım!" Yediğim elektrik yüzünden ve öfkeden sesim daha da kalınlaşmıştı.

Beni izleyen o mavi gözlerinin ışıltısını gözümün kenarıyla görüyordum.

Dayanamayıp o gözlere baktım.

Vuslat...

Voyna...

Herkese selamlar! Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. İsyanda Aşk'ın yine yürekleri dağlayan bir bölümüyle sizlerleyletim. 2.Kitabın dram seviyesi ilk kitaptan çok daha fazla, bunu sanırım artık siz de anladınız.

Hiç mi güneşli günler görmeyecek bu yavrucaklar diye sorarsanız da elbet görürler. (şüpheli)

Sizce Çelik oradan çıktığında neler olacak?

Eskisi gibi ya da daha yakın olabilecekler mi? Yoksa tamamen uzaklaşacaklar mı?

Çelik'in yaşayacakları hakkında teorisi olan var mı?

Vuslat'ın Çelik'e karşı hisleri konusunda neler düşünüyorsunuz?

İsyanda Aşk'ın bölüm aralarının açık olmasından dolayı bana çok kızdığınızı görüyorum. Bunu kitabı sevmenize veriyorum ve size hak da veriyorum. Ama İsyanda Aşk öyle çok uzun bir seri olmayacak, sadece iki kitap olacak. Ve biz ikinci kitaptayız, yani bölümlerin daha düzenli geldiği takdirde finale çok hızlı ulaşırız. Yayın programıma göre ayarlamaya çalışıyorum.

İsyanda Aşk şimdiye kadar 19 bölüm yayınlanmışken yeni kitabım Kuğu Kıyım'ın 5 ayda 19 bölüm olmasına kızdığınızı görüyorum ama her kitabın farklı bir yazım süreci vardır. Kuğu Kıyım konusu gereği ki okuyanlarınız bilir öyle böyle bir konu değil dolu dolu bir kitap, onda yazacak daha çok şeyim var ama bu demek değil ki İsyanda Aşk'ı geri plana atıyorum. Aksine onlarla ağır ağır, alıştırarak vedalaşmak istiyorum.

Ama sizi uzun zamandır da beklettiğimin farkındayım, o yüzden bu hafta İsyanda Aşk'a iki bölüm gelecek yani bu Perşembe saat 21.00'de 20.Bölümle yine sizlerle olacağım.

Sonrasında da bölümler ne zaman gelecek öğrenmek, alıntılardan, imza günlerimden haberdar olmak için kanallarımı ya da sosyal medya hesaplarımı takip etmeyi unutmayın.

Perşembe akşamı görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın.

20.BÖLÜM: SON YEDİ SANİYE

Bölüm şarkıları:

Geceler Kara Tren – Nazan Öncel

Özgürüm – Haktan Altunkaya

Ushguli – East Duo

DAKOOKA - Люби меня (Beni sev)

MINOR – Nasteisha, Insomnia

20.BÖLÜM: SON YEDİ SANİYE

Vuslat biterse huzur gelmezmiş

Yaşanamayan tüm anıların ağırlığı gelirmiş.

VUSLAT TOMRİS

Oturduğum yerde bir bacağım stresle titrerken elimi titreyen bacağımın dizine koydum durdurmak için.

Koridordan sesler geliyordu ama boğuk boğuktu.

Dayanamayıp kalkacağım an odaya giren kişiyle birazcık takatim varsa o da beni terk etmişti.

Çelik...

Azrail'in Kılıcı...

Hayır, odaya kendi gelmemişti, iki bacağımın üstünde içeri girmemişti.

Odaya atılmış, dizleri üstüne düşmüştü.

Onun gibi bir adamı yerinden bile oynatmak çok zorken onu atmışlardı...

Onun gibi bir adamı bu halde görmek bağıra bağıra ağlama isteği yaratırken ona bunu yapan herkesi mahvetmek istiyordum.

Kafasını kaldırmıyordu.

Utaniyor muydu?

Utanılacak biri varsa onu buraya düşmesine neden olan ben utanmalıydım ya da ona bu zalimliği yapanlar utanmalıydı.

Boğazımı temizledim, ağlamamak için kendimi zorlarken adı çıktı dudaklarımdan. "Çelik." Adını söylemeye bu kadar yabancılaşmaya yandı biraz da canım.

Ona seslenmeyi bile bu kadar özlemem delilikti.

Arkasından giren adam, onu iten kişi olmalıydı. Boğazının etrafında derin izler vardı, yüzü kıpkırmızıydı, bunu ona Çelik yapmış olmalıydı.

Tüm raporlarda ne kadar sakın olduğu söyleniyordu, bu zamana kadar bir saldırısı olmamıştı. Peki şimdi neden olmuştu?

Bir adam daha girdiğinde belindeki şok tabancasını gördüm ve onu nasıl bu hale getirdiklerini anladım. Boğazlarına yapışmak, bu binayı başlarına yıkmak istiyordum.

Öfkeyle bağırdım. "Ona ne yaptınız?"

Çelik'i kaldırmak için yanına koştum. "Çelik!"

Boğazı kızarık olan adam beni tutmak için hareketlendi.

Ve sesini duydum. "Sakin! Ona elini bile sürersen o parmaklarını tek tek kopartırım!"

Yüzünü net şekilde gördüğümde kalbimde bir sancı hissettim. Saçı sakalı birbirine girmiş, gözlerinin altı çökmüş ve epey de zayıflamıştı. O kadar değişmişti ki bunu görmek canımı yakıyordu.

Onu canlı bir cesede çevirmişlerdi.

Sonunda kahve gözleri bana döndü.

Aylar sonra onunla göz göze geldik. Sanki aylar değil de yıllar geçmiş gibiydi.

Önümde duran adamın yanından geçip Çelik'in karşısında durdum. Hâlâ yerde dizleri üstünde duruyordu, sadece kafasını kaldırmıştı.

"Temas yasak!" dedi yine aynı adam.

Yasakları umurumda değildi ama Çelik'e daha çok zarar vermelerinden korktuğum için ona dokunmayacaktım.

Eğildim, ben de dizlerim üstüne çöküp karşısına oturdum.

Ona daha yakından baktım. Nasıl vurmuşlarsa kaşı ve dudağı patlamıştı.

Onunla ilk tanıştığımız hali aklıma geldikçe canım daha çok yanıyordu. Mahvolmuştu.

Mahvetmişlerdi onu.

Bu kadar canımı yakmak zorundalar mıydı?

Çelik ilk defa bakışlarımı benden kaçırdı, başını tekrar önüne eğdi.

"Çelik..." Sesimdeki acıyı gizleyememiştim.

Yüzünü benden kaçırıyordu, belli ki onu bu halde görmemi istemiyordu. Halbuki bu bitik hali bile güzelliğini gizleyemezdi ki.

"Git," dedi yüzüme bakmadan.

"Hayır, asla." Cevabımla şaşırdığını hissettim. "Seni bir kez bıraktım, bir daha asla Çelik."

Başımı omzuma doğru eğdim, onun yüzünü eğdiği tarafa doğru.

Ama bu sefer başımı hızlıca diğer tarafa çevirdi.

"Niye gizliyorsun yüzünü?" Derin bir nefes aldım, ağlamamak çok güçtü. "Kızgın mısın bana? Haklısın. Çok haklısın."

Başımı iki yana salladı. "Sana kızgın değilim."

Bunca şey yaşamıştı, hepsinin sebebi de onu teslim etmemdi. Ama yine de bana kızgın değil miydi?

"O zaman niye yüzüme bakmıyorsun?"

"Öyle," Koskoca adam değil de karşımda sanki bir çocuk var gibiydi. Onu ne hale getirmişlerdi...

"Çelik..."

"Hadi git Vuslat,"

"Hayır, seni çok özledim." O kadar şaşırdı ki yüzünü benden daha fazla saklamadı, kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

Kahve gözleri uzun uzun gezindi yüzümde. Denek olduğu için hisleri yoğun değil diyorlardı, onlar şu anı görseydi, şu gözlerindeki hasreti görseydi bir daha asla bunu söyleyemezlerdi.

"Beni mi özledin?" Sesi kısık çıkmıştı.

"Çok," dedim ben de onun gibi fısıldayarak. "Sen özlemedin mi?"

Yine çocuk gibi eğdi başını.

Bunu yapmasına dayanamıyordum! Onu bu halde görmeyi kaldıramıyordum.

"Hadi kalkalım yerden," Elimi uzattım ona.

"Temas yasak!" dedi yine bir görevli.

Çelik de elini kaldırdı, sanki elimi tutarmış gibi... Eli elimin biraz ilerisindeydi ama birbirimize dokunmuyorduk.

Ona sıkıca sarılmak, saçlarını okşamak, özür dilemek ve buradan alıp götürmek istiyordum.

Birlikte ayağa kalktık, sözde benden destek alır gibi kaldırmıştı elini. Ayağa kalktığımızda elimi havada tutmaya devam ettim.

Onu az önce oturduğum masaya doğru götürürken o da elini indirmiyordu. Önce o oturdu ardından ben karşısına geçip oturdum.

Sadece ellerine değil ayaklarına da zincirli kelepçeler takmışlardı. Her hareketinde de mahkumiyetini hatırlatırcasına gıcırıyor ya da birbirlerine vurarak rahatsız edici bir ses çıkarıyorlardı.

Bugün onun için aylar sonra süslenmişim. Kumaş siyah bir pantolon ve mavi bir bluz giyinmiş, biraz da makyaj yapmışım, hiç uyumadığım için saçlarımı da hafif kıvrıracak vakit bulmuştum. Beni güzel görmesini istemişim. Aylar sonra bir tek o beni güzel görsün istemişim.

Ama şimdi o karşımda bu haldeyken böyle süslendiğim için kendimden utanıyordum.

Ben onu izlerken bu sefer bakışlarımı kaçırmadı, yüzünü de eğmedi. Sakince o da beni izledi.

Özlemden miydi acıdan mı bilmem ikimiz de bir süre hiç konuşamadık, birbirimizi izledik.

"Zayıflamışsın Vuslat," dedi kızarcasına.

"Yok, çok yiyorum aslında ama işler yoğun yorulmaktan herhalde," dedim her şey yolundaymış gibi.

İnanmamıştı, hem de hiç ama sorgulamadı. Bir askerin bu kadar zayıflayıp güçten düşmeyeceğini elbette biliyordu.

"Sen de zayıflamışsın,"

"Aslında burada bana güzel bakıyorlar, yemekleri de çok güzel," dedi oldukça ciddi şekilde.

Üzülmemi istemiyordu, halini öğrenmemi istemiyordu.

Çenem titremesin diye dişlerimi sıktım.

Ayaklarına değil terlik bir çorap bile vermemişlerdi, üstünde incecik beyaz, rengi kirden griye dönmüş bir hastane giysisi vardı.

"Burası hapishane değil," dediğimde başımlı salladı.

"Evet, hapishaneye gitseydim kötü olurdu. Burası güzel, işte beni inceliyorlar. Kan falan alıyorlar arada, o kadar."

Elim ağzımın üstüne giderken başımı başka tarafa çevirdim, yerin altındaydık, bir cam bile yoktu burada.

Eğer onu görüşmede bile yer altında tutuyorlarsa odası çok daha aşağıda olmalıydı. Acaba kaç aydır gökyüzünü görmüyordu? Tenine güneş değmiyordu...

"Ashnda çalışanlar da kötü değil bir iki kişi dışında. Az önce bir kavga çıkarttım ondan öyle oldu. İlk defa yaşadım böyle bir şey," dedi beni ikna etmeye çalışırcasına.

O böyle düşünmemi istiyorsa gerçekleri bildiğimi belli ederek onun daha çok utanmasına neden olmayacaktım.

Gülümsedim.

Bakışları uzunca bir süre gülüşümde kaldı, onun da dudakları iki yana kıvrıldı. Bu çok yorgun bir gülümsemeydi ama bunu bile gizlemeye çalışıyordu.

Dalıp düştüğü an hemen gözlerini hafifçe irileştirip gözlerime bakarak iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

"Sen nasılsın? Neler yapıyorsun? İyice güzelleşmişsin." Güzelleşmiş miydim sanmıyordum ama o bana bunu dedi diye kendimi dünyanın en güzel kadını sanıyordum.

Utanarak gülümsemem genişlediğinde onun da gülüşü genişledi. "Kızardın yine."

"İşte aynı, iş güç, koşturmaca," dedim omuz silkerek. "Seninle olan görevim bittikten sonra bir süre dinlenmeme izin verdiler, uzağa göndermiyorlar. Öyle. Ya eve ya askeriyeye gidiyorum, öyle geçip gidiyor işte."

Başımı ağır ağır salladı.

"Ama..." Onu buradan ne zaman çıkaracağımı bilmiyordum ve aklı bende kalsın istemiyordum ama onun burada oluşunu umursamadığımı düşünmesini istemiyordum.

"Ama?" dedi havalanan kaşlarıyla.

Saçı sakalı birbirine girmiş de olsa, mimikleri yine aynıydı, oydu işte, çok acı çekmişti ama iyi olacaktı. O hâlâ buradaydı.

"Ama hayatımda bir şey eksik,"

Tüm ışığını söndürmelerine rağmen bana bakarken gözleri yine parlıyordu.

"Ne eksik?"

"Sen," dediğimde o kadar şaşırdı ki doğru duyup duymadığını anlamak için toparlanarak öne geldi biraz daha.

İşaret parmağı göğsüne gitti. "Ben?"

"Sen," dedim, utanmanın sırası değildi.

Gözleri parlamıştı ya, yüzüne biraz renk gelmişti ya, bunu görebilmek için daha çok şey söyledim hem de hiç utanmadan.

"Hani beni teslim edince çok rahat edecektin?"

"Edemedim, hiç edemedim." Önce hoşuna gitti ardından kaşları çatıldı.

"Üzülme ama,"

"Yok yok, sen buradan çık artık hiç üzülmem." Daha da şaşırdı. "Ben seni çok aradım."

Gözlerini kırptırdı.

"Beni aradın mı?"

"Evet, hem de çok." Anlatırken ağlamamak çok zorluyordu. "Bulamadım. Yoksa ben çok gelirdim ki yanına, her hafta gelirdim. Yeni buldum seni, ondan yeni geldim."

"Niye aradın ki?"

"Özledik dedik ya," Sesim sertleşirken bu onu mutlu etti.

Çenesini avcunun içine yasladı ve beni keyifle izledi.

Bir manzaraya bakarmış gibi bakıyordu gözlerime.

"Ben özlenmeyecek adam değilim zaten," Kendi olmaya çalıştığının farkındaydım, bana hiçbir şey hissettirmemek için her yolu deniyordu. "Ama bunu senden duyacağımı asla tahmin edemezdim," Ne kadar hoşuna gittiğini gizleme çabasında değildi.

"Seni buradan çıkaracağım,"

"Yok yok o kadar kötü değil burası, üzülme sen. Cidden, dördüncü kattayım, manzara falan süper. Sonra çok tatlı hemşireler var burada, beni de çok seviyorlar. Bilirsin hanımlar beni sever, çok iyi anlaşıyoruz." Masaya doğru yaklaşıp fısıldadı. "Kıskanma da Nuriş var burada bana hep yakışıklım der."

Kaşlarım havalandı.

Tepkimle gülüşünü bastırmaya çalışarak devam etti. "Ondan sonra her gün bahçeye çıkıp kafa dinliyorum. Yemekler leziz, her gün proteinli besleniyorum. Kocaman televizyonum var, her akşam bir dizi izliyorum. Ben sevdim burasını ya, az önceki olaya bakma sen. Hapishaneye girsem böyle rahat olamazdım ki böyle daha güzel. Sen zora sokma kendini."

Anlatması bittikten sonra durup yüzümü izledi yine, dudaklarında beni inandırmaya çalıştığı bir gülümseme vardı.

Burasının dördüncü katı yoktu, en azından yukarıda yoktu ama aşağıda vardı. Hatta buranın bir bahçesi bile yoktu. Çelik bunu fark etmeyecek biri değildi ama zihni çok bulanık olacak ki bu detayı atlamıştı, halbuki o detayların adamıydı hep.

"Hapishane de değil, seni buradan temelli çıkaracağım, bir yolunu bulacağım. Merak etme sen, öyle zor bir şey yapmayacağım."

Başımı hemen iki yana salladı. "Vuslat, cidden güzelim. İyiyim ben, bakma kendimi saldığuma."

"Kendini salmış halin bile çok yakışıklı," dedim başımı hafifçe eğerek.

O kadar şaşırdı ki bu sefer bir süre konuşamadı. "Vuslat'la mı konuşuyorum?"

Kafamı kaldırıp çıktım. "Şımarma hemen,"

"Süreniz doldu," dedi adamlardan biri.

Daha yeni konuşmaya başlamıştık! Daha onunla konuşmamız gereken çok şey vardı. Evet, ikimiz de birbirimize gerçekleri anlatmıyorduk ama yine de onun karşımda olması yetiyordu.

"Biraz daha, lütfen," dediğimde Çelik gerilerek arkasına yaslandı.

O da kalmak istiyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Bu sırada koridordan bir ses geldi. Güvenliklerden biri hızla odayı terk ederken diğeri de çıkmamız için bizi uyarmadı.

"Çelik, bana sahiden kızgın değil misin?"

"Niye olacağım ki? Görevini yaptığın için mi? Bizim bir anlaşmamız vardı zaten, her şey ona uygun oldu, hatta ben biraz o süreyi aşır seni üzdüm."

Başımı iki yana salladım, çenem titrerken gülümsedim. "Keşke daha çok aşsaymışsın. Keşke vaktimiz olsaymış."

Gözlerimi izledi. "Keşke..."

"Ama olacak, buradan çıkacaksın."

"Buradan çıksam bile anca hapse gönderirler Vuslat."

Ben de öne eğilip fısıldadım. "Kaçarsın o zaman," Çünkü yeterince acı çektin ama bunu sana söyleyemedim.

Çelik hayretle bana bakıyordu. "Sen bana mı benzedin?"

"Hayır, ben adil bir insanım. Neyse sen öyle ya da böyle buradan çıkacaksın, biz yine buluşacağız."

"Öyle mi?" Onda umut görmek beni de heyecanlandırdı.

"Öyle tabii. Ne o? Yoksa sen benimle buluşmayacak mıydın?"

Dilini damağına vurarak cıkladı, çenesini avcuna yaslamış, dirseğini de masaya yaslamış kısık gözleriyle yine fısıldadı. "Buluşmak yetmez bana. İlerisini de sen istemezsin."

"Nereden biliyorsun?" diye çıkıştım. "Neyse sen buradan çık da sonra bakarız o kısma."

"Ciddi misin sen?"

"Yok dalga geçiyorum!" Bir süre düşündü. "Ne düşünüyorsun kara kara?"

"Acaba diyorum..." Her ne söyleyecekse sustu. "Aman sen anlat daha."

"Ne anlatayım?"

"Öyle bir şeyler, fark etmez," dedi hülyalı bir sesle.

"Hava soğudu yine, bu sefer sen yoksun. Rusya'da değiliz ama bu sene burası da Rusya'yı aratmıyor. Evim buraya çok uzak değil ama yine bir saatten fazla sürdü yol. Sen çıkınca artık gelirsin."

"Sana mı gelirim?"

"Başka bir yere mi gidecektin?"

"Yoo... Sen beni alırsan ben gitmem ki," dedi o çapkın tavrıyla.

Konuştukça daha iyi oluyordu, daha iyi görünüyordu, odaya ilk girdiğı halinden eser yoktu şu an.

"Alırım, yani o kadar tanışmışlığımız var sokakta bırakacak değilim. Ama benim ev küçük biraz, sen alışkınsın malikanelere, sana uyar mı bilmem."

"Uyar uyar, ben seninle kümeste bile kalırım." Benimle kümeste bile kalırmış...

"Askeri lojmanda kalıyorum, iki oda bir salon,"

"Mutfak ayrı mı salonda mı?" diye sordu çok önemliymiş gibi. Onunla bu zamana kadar böyle pek boş konuşmadığımızı yeni fark ettim.

"Biraz küçük ama ayrı, salonda olunca güzel olmuyor yemek kokuyor hep zaten. Sana yemek yapardım da biraz ani oldu buraya gelişim."

"Zaten almazlardı içeri," dedi ama ardından hemen toparladı. "Burada yemeğime çok dikkat ediyorlar, çok sağlıklı olmayan hiçbir şeyi yedirmiyorlar da."

O raporda onun yediğı yemekleri bile görmüştüm.

Aylardır düzgün bir şey bile yememişti.

Omuz silktim. "Çık da ben sana sağlıklı yemekler yapayım, özlemişsindir."

"Çok." Çok içli bir çoktu bu.

"O yüzden buradan çıkana kadar kendine iyi bak tamam mı? Çıkınca yapacak çok işimiz var."

"Başka ne yapacağız?" diye sordu merakla.

"Gezeriz," dedim ama bunu dediğime hemen pişman oldum çünkü biz gezerken hep Cece bizimleydi ve ikimizin de aklına aynı anda Cece gelmişti.

"Vuslat," Toparlandı. "Geldiğın için teşekkür ederim. Seni görmek ne kadar iyi geldi tahmin bile edemezsin ama bir daha gelme, beni çıkarmaya da çalışma. Hayatına bak, gençliğinin tadını çıkar, istediğın her şeyi yap. Ama bir daha beni özleme bile."

Buradan asla çıkamayacağımı çıksa bile en fazla hapse gideceğini düşünüyordu, öyle ki onu kaçırma fikrime bile inanmamıştı halbuki ben çok ciddi dim.

Çıkamayacağı için de beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Emredersin! Keyfimize özledik sanki,"

Birbirimize gülerek bakarken az önce çıkan güvenlik yine içeri girdi. "Süreniz doldu demedik mi? Hadi." Diğerinin onun kadar sıkıştırmamıştı bizi.

İki güvenlik Çelik'e doğru yürürken Çelik son kez gözlerime doya doya baktı. Ben de onu izledim.

İki el onu omuzlarından tutup kaldıracakken omuzlarını silkti ve kendi kalktı. Gerginliğini asla bana belli etmiyor sadece gülümseyerek bakıyordu.

Ayakta duruyordu ki güvenlikler onu ittirmeye çalıştı ama az önce onu içeri tekmeyle atan güvenlikler bu sefer onu yerinden bile kımlıdatamadı.

Ben de ayağa kalktım.

İşaret ve orta parmağımı dudaklarımın üstüne götürüp bir öpücük bıraktım.

Sonra elimi ona doğru uzattım.

O da elini uzattığında kolunu çekiştirmeye çalıştılar ama başaramadılar.

Parmak uçlarımız birbirine değecek kadar yakınlaştı ama değmedi, parmaklarımın ucundaki öpücüğümü aldı ve kendi dudağına götürdü, gözlerini kısa bir an huzurla yumdu.

Güvenlikler biraz daha zorladığında gözlerini açtı, gözlerime baktı ve yavaşça arkasını döndü.

**Kapıya doğru birkaç adım attı, tam kapının dışına çıkmıştı ki dayanamadım.
"Çelik..."**

Seslenişimle durdu.

Güvenlikler yine onu çekiştirmeye çalıştı ama hareket bile ettiremediler. Omzunun üstünden bana baktı.

"Vuslat..."

Güvenliklerden biri hızla kapıyı kapattı.

Artık Çelik kapının diğer tarafındaydı.

Dakikalardır kendimi sıkmaktan o kadar kötü bir hale gelmişim ki arkamdaki sandalyeye düşercesine oturdum.

Hıçkırıklarım boğazıma kadar gelirken elim ağzımın üstüne gitti, ağladığımı kesin duyardı o keskin duyularıyla, daha fazla üzülmesindi...

Birkaç dakika bekledim ve artık dayanamayarak hıçkırdım. Omuzlarım sarsılırken başımı ellerime yasladım.

Ona çektirmedik acı bırakmamışlardı.

Tüm dünyayı birbirine katabilecek bir adamken onlara teslim olmuştu. Bunun iki sebebi vardı, biri Cece'nin acısı diğeri de bana verdiği sözdü.

Keşke sözünü tutmasaydı, keşke onu getirmeme izin vermeseydi.

Tüm bedenim titrerken kapı açıldı, zorlukla başımı kaldırdım. Levent Binbaşını gördüğüm an ayağa kalkardım ama şimdi bacaklarımda o gücü bulamadım.

Çelik'i görmemi o sağlamıştı.

Binbaşı karşıma geçip az önce Çelik'in oturduğu yere oturdu.

"Tomris."

Gözyaşlarımı silip binbaşına baktım. "Az önce koridorda bir şeyler gördüm." Cebinden telefonunu çıkardı.

İçeri girerken benim her şeyimi almışlardı ama binbaşına dokunamamışlardı tabii.

Telefonunu havaya kaldırdı. "Birkaç görüntü aldım."

"Ne görüntüsü?"

"Ona yapılan şeylerin çok küçük bir bölümü." Dirseklerini masaya yasladı. "Dosyayı görünce şüphelerim vardı, çok abartı geldi, gerçek değildir diye düşünmüştüm. Bugün emin oldum."

"Bakabilir miyim?" diye sordum gözlerim telefodayken.

"Bence bakma," Etrafına bakındı, kameraya ilişti gözü. "Buradan çıkalım."

"Telefonu gösterdiniz," dedim fısıldayarak.

"Bir baba yiğit çıkıp alsın da görelim," dedi göğsünü kabartarak. "Hadi gidelim."

Masadan destek alarak ayağa kalktım. Demir sandalyenin arkasına astığım montumu giyindim. Binbaşıyla asansörden yukarı çıktık. Binbaşı etrafı keskin gözleriyle dikkatlice inceliyordu.

Bizi içeri alırken epey sorun çıkarmışlardı, askerlerin buraya girmesini istememişlerdi. Bu durum binbaşını daha da işkillendirmişti.

Binadan çıkmak üzereyken tombul bir teyze yanımızdan geçerken yanındaki kadınla konuşuyordu. "Ben gideyim de benim yakışıklının odasını temizleyeyim."

Durdum.

Teyze yürürken arkasından baka kaldım. Çelik'in bahsettiği Nuriş oydu, tontiş teyze...

Binbaşı da birkaç adım ileride durdu, benim durduğumu fark ettikten sonra.

"Nuriş!" Kadın seslenmemle şaşkınlıkla etrafına bakındı, beni gördüğünde birkaç hızlı adımda yanına ulaştım. "Bahsettiğin yakışıklı Çelik mi?"

"Evet, benim bahtsız oğlum," Gözlerinde hüznün vardı. "Sen tanır mısın onu? O bana Nuriş der."

"Evet, tanırım," dediğimde beni daha dikkatli inceledi.

"Çocuğa aylardır etmedik şey bırakmadılar, ne istiyorlar garibimden onu da anlamadık bir türlü. Dalyan gibi çocuğu evir çevir deli ettiler." Konuşurken başımı ağır ağır iki yana sallıyordu. "Nesi oluyorsun sen yakışıklımın?"

"Ben..." Neyi oluyordum? "Sevgilisiyim."

Binbaşı duymasın diye kısık sesle söylemiştim ve söylediğim şeye ben bile şok olmuşum.

Kadın beni alıcı gözle süzdü bu sefer. Süzdükten sonra beğenmiş olacak ki dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını havalandırdı.

"Yakışırırsın da he yanına..." Bana yaklaştı bir adım ve fısıldadı. "Sen neden yakışıklıyı çıkartmıyorsun buradan? Hiç de gelmedin şimdiye kadar. Bunca zaman bir tane geleni gideni olmadı, çok içerlenirdim anası atası bir kardeşi yok mu diye. Ona burada yapılanları dağa yapsalar dağ çatlardı, taşa demiyorum bak."

Dolan gözlerini kırıştırdı ve bana biraz daha yaklaştı. Kulağıma doğru konuştu. "Çıkar onu kızım yoksa burada ölecek gidecek."

Başımı inançla salladım. "Çıkaracağım."

Binbaşımı daha fazla bekletmemek için Nuriş'ten uzaklaştım.

Binbaşının yanına ulaştığımda hiçbir şey söylemeden yürümeye devam ettim. Binanın dışına çıkmıştık ki önlüklü bir adam binbaşına çarptı.

"Ağır ol!" Binbaşı onu kendinden uzaklaştırdı.

"Özür dilerim," Adam hızla yürümeye başlamıştı ki ne yaptıklarını anladım.

"Binbaşı telefonunuz!" Binbaşının eli cebine gitti ama öfkeyle başını kaldırdığında orada olmadığını anladım ve adamın peşinden koştum.

Adam ormana doğru hızla koşarken ben de peşinden koşuyordum.

Eğer bu kadar güçten düşmesem onu çoktan yakalamış olurdum. Bir daha asla bu kadar güçsüz bırakmayacaktım kendimi.

Ağaçların arasında koşarken ona yetişmek üzereydim.

"Boşuna kaçma!" dedim ama o beni dinlemedi ve kaçmaya devam etti.

Ona yetiştiğimde sırtına doğru sert bir tekme attım. Kuru yaprakların arasına yere düşerken ayağa kalkmaya çalışıyordu ki eğilip yüzüne sert bir yumruk attım.

Ardından dirseğimi başına bastırdım kafasını kaldırmasın diye.

Diğer elim de cebine gitti.

Telefonu bulup çıkardığımda binbaşı da yanımıza ulaşmıştı.

Telefonunu ona geri uzattım, alıp cebine attı ve yerdeki genç adama baktı. "Aferin asker. Bak bakalım cüzdanı kimliği falan var mı..."

Diğer cebine baktığımda bir cüzdan buldum. Açıp içini kontrol ettim kimliği de içindeydi.

"Tamam bırak onu," dedi kimliği elimden alırken. "Sonra ilgileneceğim."

Binbaşının sözleriyle adamı bıraktım.

Ellerimi üzerinden çekmemle ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan kaçtı.

Nefes nefese kalmıştım. "Binbaşım bizi dinlemişler," Binbaşı olduğu için gizlilik bahanesiyle telefonuna el koyamazlardı. Onlar da tek yolu denemişti.

"Evet," Yürümeye başladığında ben de yanına geçtim hemen.

"Bunlar size normal geliyor mu?"

"Gelmediği için buradayız zaten." Durup bana baktı. "Vuslat bu denek tamamen Türk vatandaşı değil. Ayrıca karıştığı suçlar diplomatik baskı yaratıyordu. Onu Türkiye'de tutabilmek için birkaç ülkenin de gelip onu incelemesine izin verilmiş. Ama bu olanlar incelemenin dışında. İzinsiz yapılan şeyler. Onu buradan çıkarmak için elimiz güçleniyor, somut kanıtlar sunmalıyım."

Binbaşı koridorda her ne gördüyse ya da bu merkezde ne gördüyse düşünceleri biraz da olsa değişmişti. Zaten o adil bir adamdı.

"Ama bugün iki asker buraya gelmemiz hoşlarına gitmedi ve bunu yapacağımızı tahmin edebilirler. Sizce başka ülkeler Çelik'i kaçırmaya çalışabilir mi?" Bu düşünce göğsüme derin bir ağrı soktu sanki az ağrıyormuş gibi.

"Sıkıyorsa yapsınlar."

"Binbaşım telefon için de aynısını demiştiniz, adam baya aldı topukluyordu az daha," dediğimde baha yandan ters bir bakış attı.

Ben de hemen başımı eğdim.

"Sonuç olarak alamadı,"

"Binbaşım o kesin sizin telefonunuz değil mi? Gerçi ben üstünü kontrol ettim başka telefon yoktu ama aynı telefondan getirip sizinkini atmış falan olmasın?"

Binbaşı telefonunu çıkarıp ekranını açtı.

Yürümeyi aniden kesip yüzüme baktığında elim alnıma gitti.

"Sizin, sizin telefonunuz değil mi binbaşım?"

Binbaşı başımı iki yana salladı. "Değil."

Öfkeyle az önce adamın gittiği tarafa doğru baktı.

"Kimliği de sahte olmasın?" diye sordum binbaşına.

"İnceleteceğim. Eğer öyleyse..."

"Eğer öyleyse?"

"Öyleyse bu iş düşündüğümüzden çok daha planlı programlı demek, çok daha büyük demek ve bu da acele etmemiz gerek demek." Binbaşı normalde bu kadar uzun uzun açıklama yapmazdı.

"Onu gidip bulayım mı?"

"Yok, ben halledeceğim," Binbaşı burnundan soluyordu.

Yürümeye devam ederken arabaya yaklaşmıştık, karşımızda Çelik'i tuttukları tesis vardı. O orada duvarların arasındaydı ama onu çıkarıp alamıyordum. Bu his berbattı.

"İtin dağa çıkamından değil, ya kravat takanından ya da önlük giyeninden korkacaksın," dedi o da benim gibi binaya bakarak.

"Kravatı biliyordum da önlüğü ilk kez duydum."

"O kısmı içeridekileri görünce ekledim," dedi o da benim kadar dikkatli şekilde binayı incelerken.

"Biz onlardan da korkmayız ama binbaşım," dediğimde bana döndü ve sanırım Levent Binbaşımı ilk kez tebessüm ederken gördüm.

"Aferin asker, aferin."

Arabanın kapısını açmıştım ki dayanamayarak binbaşına baktım.

"Görüntüler gitti, ne vardı o görüntülerde binbaşım?" Nasıl olmuştu da dağ gibi Çelik'i karşıma öyle çıkarmışlardı?

Binbaşı ellerini arabasına yasladı. "Aslında dosyadakilerin yanından bile geçmezdi, güvenlikleri pek takmıyordu ama biri senin hakkında ileri geri konuştu. Çelik onun üstüne saldırdı."

O hale gelmesinin sebebi bana söylenilen bir söz müydü yani?

"Ve ben de o an onun notunu verdim." Binbaşının notları meşhurdu ve yüksek almak çok zordu. Görünen o ki Çelik ondan bile yüksek not almayı başarmıştı.

Arabaya binip uzaklaşırken buna dayanabilmemin tek sebebi çok yakında Çelik'i oradan çıkaracağımı bilmektir.

Vuslat beni görmeye gelmişti, Vuslat...

Onu bir daha asla göremeyeceğimi zannediyordum, bir daha yollarımız asla
çakışmaz diyordum. Beni çoktan unutmuştur diyordum.

Vuslat beni unutmamıştı, hatta özlemişti.

Her zaman çok suratsızdı, güldüğü anlar o kadar nadirdi ki onu mutlu etmenin çok
zor olduğunu düşünürdüm. Bugün bana ilk defa gülmüştü.

Ama eğlendiğinden değildi hiçbir gülüşü.

Yine de çok güzeldi.

Bir an bana verdikleri şeyler yüzünden derin bir rüya gördüğümü zannetmiştim.
Çünkü Vuslat'ı hiç bana bu kadar yakın görmemişim bu zamana kadar.

Onun karşısına sefil bir şekilde çıkmıştım, dizlerim üstünde... Hayatım boyunca
utandığım sadece iki durum olmuştu. Biri Tarık'ın beni Vuslat'ın yanında
aşağılamasıydı, ikincisi de Vuslat'ın karşısında bu kadar aciz görünmekti.

Odamın kapısı açıldı, Nuriş içeri girdi. "Yakışıklı..."

"Nuriş," dedim onun yaptığı gibi adını uzatarak söyleyerek.

Temizlik malzemelerini içeri alıp kapıyı kapattı.

"Bugün pek mutlusun bakıyorum da," dedi beni süzerken.

"Öyle miyim?"

"Öylesin öylesin," Yerleri silmeye başladı. "E sen mutlu olmayacaksın da kim
olacak? Kapmışsın gül gibi kızı."

Gülerek yataktan doğruldum. "Sen nereden biliyorsun ya?"

"Nuriş her şeyi bilir," İmayla kırıştırdı gözlerini. "Sen de az yere bakan yürek
yakan değilmişsin, bir içim suydı."

"Öyledir," dedim gururla. Bugün de ayrı bir güzel olmuştu, mavi giyinmişti.

Artık gözlerinin mavinin hangi tonunu hatırlıyordum, bu beni inanılmaz rahatlatmıştı.

"Öyle öyle," dedi bir yandan yeri silip bir yandan bana ara ara bakışlar atarak.

"Öyle de sen nereden anladın?"

"Çıkarken konuştuk, sevgilin olduğunu söyledi." Ben doğru mu duyuyordum şu an?

Yok yok kesin bana bir şeyler vermişlerdi ben de hayal görüyordum.

Ya da Vuslat'ın klonunu falan yapıp göndermişlerdi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"O mu söyledi?"

"Hee neyi oluyorsun dedim sevgilisiyim dedi. Eminim."

"Yanlış duymuş olmayasın Nuriş?"

Bana ters ters baktı. "Aa sevgilisiyim dedi yanlış falan duymadım. Hem sen niye şaşırdın bu kadar? Ayrılmış mıydınız?"

"Evet, ayrılmıştık." Bakışlarım karşıdaki duvara daldı, Vuslat'a kocaman ekran olduğunu söylediğim duvarda hiçbir şey yoktu. Ama bana işkence yaparlarken genelde gözüm oraya daldı, o duvarda çok şey izlerdim.

"Neden? Üzdün mü bakayım kızı sen?"

"Üzmemeye çalıştım ama istemeden bazen zarar görmesine neden oldum."

"Yine de çok seviyor seni belli," Vuslat beni seviyor muydu?

"Seviyor mu?" diye sordum şaşkınca.

"Seviyor tabii ya deli, kızın aklı çıkmış seni burada görünce. Halinden belliydi."

"Hadi yaa, neler diyorsun sen Nuriş?" Coşkulu sesimle Nuriş de güldü.

"Çıkaracağım onu buradan dedi,"

Vuslat beni neden çıkarmak istiyordu ki?

En başından beri beni teslim etmek isterken şimdi neden kurtarmaya çalışıyordu?

Aşkın ona mı gitmişti? Burada olanları mı anlatmıştı? Bunu yaptıysa... Buna dayanamazdım. Vuslat'ın başıma gelenleri öğrenmesine dayanamazdım.

"Sen de çok seviyorsun bu kızı belli," dedi Nuriş yeri silmeyi bırakarak.

"Seviyorum, ilk gördüğümde beri ama o beni sevmiyordu pek." Anılarımızı hatırlayarak gözlerimi yumdum.

"Aa o niyeymiş?"

"Kötü bir adamım diye." elik kafasını parmaklarına eğdi.

"Hadi be oradan, sen mi kötü adamsın?"

"Ktym Nuriş," Nuriş'in yüzüne bakmak istemedim, o bana hep çok temizmişim gibi bakıyordu ve bu siktiğimin yerinde sadece o zaman insan gibi hissediyordum.

"Ne yaptın?"

Fısıldadım. "Katilim ben. Çok can aldım." Nuriş'in irkilmesini ya da sessiz kalmasını bekledim ama öyle olmadı.

Korka korka başımı kaldırdım ifadesini görmek için.

Bana bakışı bile değişmemişti.

"Cezanı çektin be oğlum sen, zaten bir canın kaldı."

"ekmedim, çok kötü şeyler yaptım ben."

"O Allah'la senin aranda, ben sadece gördüğümü söylüyorum. Ne tacizciler ne hak yiyenler gördüm hiç cezasını ekmeyen. Sen yeterince ceza çektin."

"Vuslat da Allah'ı çok seviyor,"

"Vuslat senin kız mı?" Başımı salladım, *benim kız*. "Sen sevmiyor musun?"

"Tanımıyorum ki."

Nuriş kıkırdadı, ardından başını havaya kaldırdım. "Tövbe tövbe imanla şaka olmaz da deli oğlan güldürdü." Bana döndü yine. "Tanıyorsun oğlum, tanıyorsun ama anlamıyorsun. İçine bir bak, kalbine bir bak, utanıyor musun? Allah'ın en büyük özelliklerinden biri affedici olmasıdır. Sen niye affedemiyorsun kendini?"

Nuriş de en az Vuslat kadar inançlıydı.

"Ben affedilemez şeyler yaptım."

"Sonra da buraya düştün, hiçbir şey boşuna değildir, bence bu yüzden Allah'ın sevdiği kulusun. Çektiğin acılarla günahlarından temizlendin işte, daha ne olsun?"

Bu işler nasıl oluyordu bilmiyordum ama Nuriş'in inancı insana umut verecek cinstendi.

"Belki de bunca acı, yaratanın seni yanına almadan önce temizlemek istemesindendir."

Nuriş temizliğe devam ederken ben düşünüyordum.

"Haftaya benim büyük kızın düğünü var, yarın onunla alışverişe çıkacağım da yevmiyeden kesmesinler diye bu akşam da buradayım," dedi işi biterken.

"Hayırlı olsun."

"Sağ ol yakışıklım, belki sen de gelirsin düğüne belli mi olur?" dedi hevesle.

"Davetliyim yani?"

"E tabii sen de benim oğlum sayılırsın."

"Teşekkür ederim Nuriş, iyi ki varsın."

Gülerek odadan çıktı, zaten Nuriş sürekli gülüyordu, ince kaşları ve göbeğiyle de Adile Naşit'e benziyordu.

Nuriş çıktıktan sonra ben düşüncelerimle yine baş başa kalmıştım. Bu sefer sadece Vuslat'ı değil yaratıcıyı da düşünüyordum. Nuriş haklı olabilir miydi?

Hayatım boyunca ilk kez dua ettim. "Gerçekten oradaysan beni affettiğinde bana güzel bir kız çocuğu verir misin?"

Derin bir sessizlik içindeyken tuhaf hissediyordum. Bu hayatta kendimden başka kimseye güvenmemiştim ben.

Odanın kapısı gürültüyle açıldı. Yine Rick gelmişti. "Bu aralar bensiz yapamıyorsunuz herhalde," dedim söylenerek.

"Bugün ortalığı birbirine katmışsın," İçeri birkaç adım attı ama kapıyı arkasından kapatmadı. Bu içeriye birilerinin daha geleceğini gösteriyordu.

"Ben masumum, onlar kaşındı."

Bana birkaç adım kala durdu. "Sevgilin seni ziyarete gelmiş."

Bu piçin Vuslat'tan bahsetmesini istemiyordum.

"Kötü bir karşılaşma olmuş duyduğum kadarıyla," dedi beni içeri atmalarından bahsederek. "Onu gördüğüne mutlu oldun mu?"

"Ne o? Kışkandın mı Rick?" diye sordum öfkemi belli etmeden sırtarak.

"Bakalım sevgilini görmek vücudunda ne gibi değişiklikler yaratmış..." Cümlesinin hemen ardından içeri önlüklüler girmeye başladı.

Sedyeler her seferinde kan olduğu için başka bir sedye getirirlerdi, aslında hep aynı sedyeydi ama temizleyip getiriyorlardı.

Doktorlarla birlikte güvenlikler de içeri girmişti. İki tanesi zincirlerimi çözüp diğer sedyeye bağladı. O kadar korkuyorlardı ki bunu teker teker yapıyorlardı kaçmayayım diye.

Sedyeye yatarken kahverengi deri kayışlarla her tarafımı sedyeye bağladılar. Boynumdan, başıma kadar, vücudumun her yerini.

Rick başımda durdu, bana yukarıdan bakıyordu. "Bugün farklı bir şey deneceğiz."

"Rick," Yüzüme yukarıdan bakmaya devam etti. "Azıcık aklın varsa beni bugün öldürürsün."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Aşk olsun tehdit değil, yapacaklarımı anlatıyorum. Yaşamak istiyorsan bugün öldür beni."

Tarık'ı, Aşkın'ı ve asla hayal bile edemeyeceğim şekilde Vuslat'ı görmüştüm.

Şimdi rahat rahat ölebilirdim.

Eğer beni öldürmezse onu ben öldürecektim.

"Hayır, seninle işim henüz bitmedi."

"Ne bitmez işin varmış," dedim ama tenime batırılan iğneyle sustum. Çok yakıcı bir maddeydi, öyle ki damarlarımdan akışını bile hissettirecek biçimde yakıyordu içimi.

Bana ne verdiklerini ya da ne yapacaklarımı bilmiyordum. Pek umursamıyordum da.

Duvara bakıyordum, olmayan televizyonuma.

Ekranda biz vardık, Cece, ben ve Vuslat, okyanusun kenarında geziniyorduk, hemen arkada evimiz vardı.

Cennet dedikleri bu olmalıydı.

Vuslat Tomris

Eve gelir gelmez misafirlerimle karşılaşmıştım. Onlar benden önce gelmiş, kapıya dizilmişlerdi.

İçeri girdiğimizde beri orada yaşananları anlatıyordum ve hepsi merakla dinliyorlardı.

"Yani herif binbaşının telefonunu çaldı öyle mi?" dedi Teo duyduklarımı teyit etmeye çalışarak.

"Evet, binbaşı işin bu kadar derin olacağını düşünmüyordu bence. Sorun ne biliyor musunuz biz binbaşıyla görüntüleri konuşalı henüz on dakika bile olmamıştı! Ne ara siz eli bu kadar hızlı olacak bir adam buldunuz da kapıya getirdiniz? Bir de binbaşının telefonunun aynısından alıp cebine koydunuz!" Olanları düşünüp duruyordum ve Çelik'i orada bırakmaya dayanamıyordum.

"Binbaşı seni bıraktıktan sonra çok öfkeli gitti. Elinden geleni yapacaktır," dedi Yasemin bana destek olmaya çalışarak.

"Yapacak yapmasına da ya geç kalırsak? Durumu çok kötüydü."

"Ben biraz araştırma yaptım, bu bölgeye doktor gönderen dört ülke aynı zamanda doktorlar için güvenlik de göndermişler izinli şekilde. Ama sadece güvenlik olduklarını sanmıyorum, bence özel eğitilmiş birileri bunlar. Ve belki de birer tane değil, kayıt dışı daha fazla vardır," dedi Kubat eli çenesinde düşünürken.

"Peki sence Çelik oradan çıkartılsa ve artık üstünde deney yapılmasına izin verilmezse ne olur?" Sorumla derin bir sessizlik oluştu.

Tunç oflarken Yasemin omzumu sıvazladı.

"Peki iyi şeyler olmaz," dedi Kubat.

"Ne Çelik'miş arkadaş ya, herif yüzünden diplomatik kriz yaşanacak, bunun yüzünden üçüncü dünya savaşı çıkacak..." Talip söylene söylene arkasına yaslandı.

"Ben bir çay alabilir miyim?" Hasan bardağını Yasemin'e uzattığında Yasemin ona öyle bir baktı ki hemen U dönüşü yaptı. "Ya da almayayım zaten uyku kaçırıyor bu saatten sonra."

"Sonuç olarak ne yapıyoruz biz?" diye sordu Yıldıray.

"Suphanallah! Yıldıray konuştu ilk kez görenler beğensin," dedi Teo ona hayretle bakarak.

Yıldıray aramızda en sessiz olandı, gerekmedikçe konuşmazdı ve genelde çok suratsızdı. Bu yüzden bizi seviyor mu sevmiyor mu hiçbir zaman emin olamazdık ama diğerleriyle birlikte sürekli toplanıp buraya gelmesine bakılırsa seviyordu.

"Çenem düşük değil bazıları gibi," dedi Yıldıray omuz silkerek.

"Sen bana laf mı soktun şimdi?" dedi Teo başını ona doğru çevirerek.

"E alınmana bakılırsa," dedi Yıldıray da.

"Bana baksana sen!" Teo yerinden kalkacaktı ki Zeliha onu tişörtünden çekerek geri koltuğa oturttu.

"Eee yeter be ciddi bir şey konuşuyoruz burada." Zeliha genelde böyle ani çıkışlar yaparak herkesi kendine getiriyordu.

"Televizyonun sesini açsanıza bi," dedi Eren oturduğu yerden doğrularak.

Hepimiz aynı anda televizyona baktık.

Az önce haberler açıktı ama hiçbirimiz izlemediğimiz için sesi kısmıştık.

Ama şimdi ekranda farklı bir şey vardı, Çelik vardı.

Talip hızla televizyonun sesini açtı.

Siyah bir arka planın üstünde belli belirsiz gri bir yazıyla DENEK IV yazılmıştı.

Talip şaşkınlıkla kanalı değiştirdi ama orada da aynı şey vardı. Sonra başka bir kanalı açtı yine aynı şey. "Büyük kanalların hepsi hacklenmiş!"

"Dur," dedim televizyonu dikkatle izlerken.

Kalınlaştırılmış bir ses konuşmaya başladı.

"Denek 4 ama sizin bildiğiniz adıyla Azrail'in Kılıcı. Tüm dünya onu korkunç bir seri katil olarak tanıyor ama hikayesini ve yaşadıklarını bilmiyor. Bir kız çocuğunu kurtarmak için verdiği çabaları bilmiyor." Cece'nin görüntüsü ekrana geldi.

Bu görüntü çok kısa sürdü. Ardından Çelik'i yakaladıklarında dizleri üstüne düşürdükleri sahne geldi.

***"Aзраil'in Kılıcı ülkeye getirildikten hemen sonra hakkındaki haberler kesildi, ne yargılandı ne de hapse atıldı. Ona çok daha kötüsü yapıldı. İzinsizce, gizlice korkunç deneyler yapıldı."* Ekrana blurlu görüntüler gelmeye başladı.**

"Normal insanları öldürecek elektriğin katlarca fazlası verildi. Vücudundaki tüm kemikleri tek tek kırılıp iyileşme sürecine bakıldı. Vücudunun çoğu bölgesinde derin kesikler açılarak, farklı bölgeler yakılarak iyileşme sürecine bakıldı. Bazı uzuvları kesilerek farklı yerlere dikilmeye çalışıldı. Vücuduna aktif kanser hücreleri ve birbirinden farklı virüsler enjekte edildi."

"Tüm bunlar yapılırken Azrail'in Kılıcı kaçma girişiminde bulunmadı, kendisini doktorların eline bıraktı ama doktorların amacı onu canice öldürmek."

"Yapılan tüm deneyler insan haklarına aykırı olmakla birlikte kesinlikle yasaktır. Tüm raporlar kanıtlı şekilde internete servis edilecektir. Bu yasa dışı deneyleri yapan doktorların isimleri sırasıyla; Rick Hudson..."

Tek tek tüm isimler sayıldı, aralarında sadece iki tane Türk vardı.

Aşkın dediğini yapmıştı. Tüm olanları medyaya duyurmuştu, amacı kamuoyunun desteğini toplamaktı.

"Aynı V'nin yayınladığı bildirilere benzemiyor mu?" diye sordu Teo ekrana dikkatle bakarken. "Grafiklere falan baksanıza aynı." Onun V takıntısı bazen korkutuyordu.

"Bunu kim yapmış olabilir? Kim bu kadar kanalı hacklemeyi becerir ki? V ölmedi mi acaba?" diye sordu Yasemin düşünceli şekilde.

Aşkın bunun düşünülme ihtimalini biliyordu, bilmesine rağmen Çelik'i kurtarmak için yapmıştı.

Hızla oturduğum yerden kalktım. "Gitmem gerek!"

"Nereye?" dedi hepsi bir ağızdan.

"Çelik'i öylece bize vereceklerini düşünüyor musunuz? Ya karar çıkana kadar onu kaçıırırlarsa? Ne olacak?" Sözlerim hepsine mantıklı gelmiş olacak ki derin bir sessizlik oluştu.

"Ben Levent Binbaşını arıyorum, önce bir onunla konuşalım kendi başımıza iş yapmayalım," dedi Kubat telefonunu kulağına götürürken.

"Sizi bu işe sokmayacağım, ben halledeceğim." Onların da mesleğini kendiminki gibi yakamazdım.

"Saçmalama Vuslat!" dedi Eren de ayaklanarak.

"Zaten kaçırmaya çalışmalarına karşın kolluk kuvvetleri gönderilir," dedi Yıldırım da.

"Evet ama siz bugün neler olduğunu bilmiyorsunuz! Onlar çok hazırlıklıydı. Bakın sadece on dakikada çaldılar binbaşının telefonunu. On dakikada bunu yapanlar çoktan kaçmak için her şeyi hazırlamamış mıdır?" Belki de çok geç kalmıştık.

"Binbaşı bakmıyor," dedi Kubat gergince. "Toplantısı devam ediyor olmalı."

"Siz gelmeyin, ben tek başıma hallederim. Sadece bana biriniz silahınızı verse yeter," dedim ama babamın tabancasını hatırladım bu sırada.

Hepsi Kubat'a baktılar, beni yalnız bırakmak istemiyorlardı ve son kararı aramızdaki en rütbeli kişi olarak o verecekti.

"Ben halledeceğim," dedim inançla ona.

"Peki." Bakışlarını benden ayırıp diğerlerine baktı. "Hazırlanın, bu kayıt dışı bir kurtarma görevi olacak ve ceza almamız çok yüksek ihtimal. Her şeyi göze alan bizimle gelsin." Kubat'ın sözleriyle hepsi aynı anda ayaklandı.

Beni yalnız bırakmamak için yapıyorlardı bunu.

Göğsüm gururla şişerken tebessüm ettim.

Çelik'i oradan çıkarma vakti gelmişti.

Levent Binbaşı elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tüm dosyaları dağıtmış, acil toplantılar için başvurularda bulunmuştu. Mehmet Yarbay da ona destek oluyordu. Yarbay defalarca emin misin diye sormuştu ama binbaşının kararlı halini görünce işin düşündüğünden bile daha ciddi olduğunu anlamıştı.

Genel Kurmay Başkanı karşılarında dururken koca masada boş koltuk yoktu.

"Bu dosyaların kanıtlı mı? Nereden buldun?" Kurmay Başkanın sorusuyla binbaşı başını salladı.

"Eminim, gözlerimle gördüm. Bu sabah onu tuttukları binaya girdim, gizlice içini gezdim, kamera kayıtları vardı ama şifreliydi. Birkaç odada da bu dosyada bahsedilen işkence aletlerinin aynılarını buldum. Ona yapılan muameleyi de kendim gördüm, gözümün önünde şok tabancasıyla onu dize getirene kadar elektrik verdiler."

Levent Binbaşı konuşmasına es verdiği an Mehmet Yarbay araya girdi. "Bizim bu adamı ülkeye getirme sebebimiz mükemmel asker nasıl olur diye incelemektir, ilk

başta bilim insanları incelemesini yapsın sonra askeriye alıp inceleyelim dedik ama onlar sürekli bir bahane bularak Azrail'in Kılıcı'nı bize vermekten kaçtılar. Bu bile yapılanların doğruluğunu kanıtlıyor."

Levent Binbaşı devam etti. "Onu öldürüyorlar, kaçmaya bile çalışmamış hiç. İzin verin onu alalım başkanım. Alıp inceleyelim, doğal ortamında nasıl asker olacak bir görelim. Benim gözetimimde olsun, hapse gönderilmesine müsaade etmeyin, ben kefilim."

Başkan sessizce olan biteni dinliyordu.

"Ben de binbaşına kefilim," dedi yarbay da.

Bu sırada içeri üniformasız, takım elbiseli biri girdi. Eğilip başkanın kulağına bir şeyler söyledi.

Başkan hızlıca oturduğu yerden kalkıp salonu terk etti.

Levent ve Mehmet birbirlerine baktılar ne olduğunu sorgularcasına.

Tam bu sıralarda tüm büyük kanallar hacklenmişti.

ÇELİK BLACKWOOD

Gözlerimi açtığımda bulanık görüyordum. Tüm vücudum uyuşmuş gibiydi.

Ne ara beni geri yatağa bırakıp yalnız bırakmışlardı bilmiyordum. Her ne verdilerse tamamen kendimden geçmiştim.

Doğrulamaya çalıştığımda karnımda sızı hissettim. Eğilip karnıma baktım ama hastane giysisi yüzünden bir şey göremedim. Yine kesmişlerdi sanırım beni.

Saat kaçtı sabah mıydı akşam mıydı bilmiyordum ve bedenime verdikleri uyuşturucular zaman algımı tamamen kaybetmem sebep oluyordu. Vuslat bu sabah mı gelmişti?

Yoksa haftalar önce miydi?

Hiç gelmemiş miydi?

Başımı iki yana salladım kendime gelmeye çalışarak ama omuzlarımın üstünde kafa değil de elli kilo taşıyormuşum gibi ağırdım.

Bir ses duymaya başladım. Bu bir siren sesiydi.

Sesle birlikte karanlık odada kırmızı ışıklar yandı.

Binada acil bir durum olmalıydı.

Beni burada unutsalar süper olurdu.

Kendime gelmeye çalışarak yüzümü ovuşturdum bağlı kollarımın izin verdiği kadarıyla.

Yerin epey altındaydım ve yukarıda ne olup bitiyor bilmiyordum ama bir şeylerin ters gittiği kesindi.

Odamın kapısı kırılırcasına açıldı. İki güvenlik içeri dalıp yanıma koştular. "Ne oluyor? Kıyamet mi koptu?"

Güvenliklerden biri zincirlerimi yataktan çıkarırken kendi koluna bağladığında işlerin çok daha fazla karıştığını anladım.

"Yoksa zombi istilası mı? Çok eğlenceli." Ben kendi kendime gülerken onlar epey korkmuş görünüyorlardı.

"Bunu ciddi yapacak mıyız?" diye sordu diğeri de isteksizce zinciri kendi koluna takarken.

"Buradan onunla çıkmamız gerek."

Her ne oluyorsa başları beladaydı.

Koluma girip beni ayağa kaldırıp hızla odadan çıkardılar.

Koridordan geçip yangın merdivenine geçtik. Onlar koşarken ben ağır ağır yürüdüğüm için onlar da pek ilerleyemiyorlardı.

"Acele et!"

"Hiç halim yok biliyor musun?" Esnedim. "Ay bir ağırlık bastı hatta."

Üst kattan biri bağırdı. "Koşun, askerler etrafı sardı, onu helikoptere çıkarın!"
Askerler etrafı mı sardı?

Vuslat o askerlerin arasında mıydı?

İngilizler beni kaçırmaya çalışıyordu.

"Acele çabuk!" diye bağırdı yine. Bu bağıran kişi sabah Vuslat hakkında konuşan piçti, boğazına yapıştığım.

Durdum. Ben durunca onlar da durmak zorunda kaldılar.

Kahkaha attım, güvenlikler ne yapacağını bilemez şekilde bana bakarken ben kahkaha atıyordum.

"Ne gülüyorsun?" Silahımı çıkardı bana doğrultmak için sağ taraftaki.

"Ölünüz çok komik gözüküyor."

"Ne diyorsun lan sen?" Sol taraftaki de silahımı çıkardı.

"E öldünüz siz,"

"Boş boş konuşmayı kes ve yürümeye devam et yoksa kafana sıkarım!" diye bağırdı sağdaki.

"Sıkma zsan hatırım kalır."

İki kolumu da öyle bir kuvvetle kendime çektim ki bana bağlı oldukları zincirlerle öne doğru savruldular.

Merdivenlerde bana doğru düşmeye başladılar. Sağdakini kendime çektim, o düşerken onunla bağlı olduğum zinciri boynuna dolayıp bedenini aşağı doğru sarkıttım.

Soldaki de merdiven boşluğuna doğru fırlattığımda ikisi de tek koluyla bana bağlılardı. Aşağısı çok çok derin değildi ama düşseler kesin ölürlerdı.

Zincir kısmını dirseğime doğru itip, sağdakinin cebinden arakladığım anahtarı onlara gösterdim. "Bakın burada ne var..."

"Hayır, hayır bırakma bizi." Sağdaki bağırarak koluma sarıldığında yüzümü buruşturdum.

"Bırakacağım, sıkıldım sizden." Zincirin kilidini gözlerine baka baka açtım. Düştüğünde diğerine bakara yüzümü buruşturdum. "Kafayı fena çarptı, bak, pekmez gibi akıyor ortadan ikiye ayrıldı." Soldaki merakla aşağı bakmıştı ki onun da bana bağlı kilidini açıyordum.

"Bırakma bırakma beni sakın!" Yalvarıyordu.

"Bağlanma sorunlarım var, sorun sende değil bende." Kilidi açtım. Aşağı diğerinin yanına düştü.

"Helikopteri indirmişler yukarıdan gidemeyeceğiz tünele koşun!" Demek helikopteri indirmişlerdi. Gözlerimi yukarı diktim, "Ne oluyor orada?" diye bağırdı benimki. Benimki sabah boğazına sarıldığım oluyordu.

Merdivenlerden çıkmaya kaldığım yerden devam ettim.

Benimkini gördüğümde gülümsedim ama o benim kadar sevinmedi beni gördüğüne. Silahımı bana doğrulttu ama o sıkamadan eğilip yana kaçtım. Daha ne olduğunu anlamadan koluna sıkı bir tekme attım.

"Nerede kalmıştık?" Saçlarından tutarak duvara yapıştırdım. Çıkan sesle yüzümü buruşturdum, tekrar ve tekrar vurduğumda çok geçmeden öldü. Ona daha beterini yapmak isterdim ama vaktim dardı.

Benimkinin düşen silahımı aldım ve üst katın koridoruna girdim. Zemin kata gelmiştim.

Camlar vardı, aylar sonra ilk kez gökyüzünü görüyordum. Hava karanlıktı, dışarıda inanılmaz bir gürültü vardı, silah sesleri hiç kesilmiyordu.

Islık çalmaya başlayarak sakince ilerledim koridorda.

Ara ara başımın dönmesi artarken midem de bulanıyordu. Kulaklarım çınlarken kısa bir an durakladım.

Tam bu sırada ilerden bir gürültü duydum. Bu gürültü beni kendime getirirken ıslık çalmaya devam ettim.

"Rick... Orada mısın?" Ses yoktu. "Tamam naz yapma, gel kavuşalım canım benim." Melodik bir tonda konuşurken gözlerim onu arıyordu. "Çok acımayacak söz."

Onun sesini duymam gerekiyordu ama dışarısı çok gürültülüydü ve ben de tam olarak kendimde değildim, o yüzden duyamıyordum.

Bir kapıdan Rick çıktı ama yalnız değildi. Kolunu Nuriş'in boynuna dolamış Nuriş'in alınına namlusunu dayamıştı.

"Yaklaşma bana! Yoksa onu öldürürüm!"

"Onu bırak, sen her türlü öleceksin zaten, kaçarmı yok!"

"Tetiğim çekili, bana ateş ettiğin an onun kafasını patlatacağım!" diye bağırdı Rick.

Koridor karanlıktı, tek ışık yerden geliyormuş gibi görünen neona benzer kırmızı ışıklardı.

Alt katların aksine burası çok havadardı, öyle ki her tarafta koca koca camlar vardı. Kısa bir duvar sonra yine duvar kadar cam, tüm koridor böyleydi.

Nuriş korkuyla bana bakıyordu.

"Silahını bırak!" Bağırışıyla silahımı bıraktım. "Şimdi üçümüz aşağı inip buradan çıkacağız! Yoksa onu öldürürüm."

"Çıkarsak öldürmeyeceksin öyle mi?"

"Öldürmeyeceğim," dediğinde başımı salladım.

"Akramı dön!" Arkamı döndüm. "Geldiğin yöne yürü."

Ben yürürken o da Nuriş'le peşimden geliyordu. Yangın merdivenine girdiğimizde durdum. "İlerlesene!" Aşağıdan sesler geliyordu, birileri geliyordu ama Rick'in rahathğına bakılırsa onlardan birileriydi.

"Aşağıdan seninkiler mi geliyor?" diye sordum.

"Acele et dedim sana!" Silahı Nuriş'in şakağına biraz daha bastırdı.

Bu sırada dışarıdan, koridordan bir ses yükseldi. "Neredesiniz? Teslim olun! Sivil varsa ses versin!" Bir erkek sesiydi bu.

"Çelik, orada mısın?" Bu da Vuslat'ın sesiydi.

Rick fısıldadı. "Ses edersen onu öldürürüm."

Ben elbette sessiz kaldım ama çok beklenmedik bir şey oldu.

Nuriş bağırdı. "Buradayız!" Öyle güçlü bağırmıştı ki değil koridordan dışarıdan bile duyulurdu.

"Hayır!" Hızla atılarak Nuriş'i kurtarmaya çalıştım ama aramızdaki mesafe hemen kapatamayacağım kadar çoktu.

Rick, Nuriş'in kafasına sıktı.

"Hayır!" Rick yukarı doğru kaçarken Nuriş'in bedenini düşmeden önce tuttum.

"Nuriş! Nuriş!" Gözleri açık kalmıştı. "Özür dilerim..." Başımı eğdim. "Özür dilerim, kahramanlık mı yaptın Nuriş? Niye yaptın? Benim yüzümden..."

Nuriş temizlik yaparken ani bir ses çıkarmamdan bile korkar, sıçrardı. "Her şeyden korktun silahtan korkmadın mı Nuriş..."

Başım dönüyordu yine, sanki yerle gök yer değiştiriyormuş gibi bir dönme idi bu.

Nuriş'in gözlerini kapattım.

Yangın merdivenin kapısında iki asker belirdi, biri erkek biri kadındı.

O kadın asker Vuslat'tı.

Vuslat buraya gelmişti, beni kurtarmak için gelmişti.

Sözünü tutmuştu.

"Çelik!" Vuslat yanıma koştu.

"Yukarı kaçtı, izin vermeyin..." dedim kalan son gücümle.

Adam hızla yukarı koşarken Vuslat yanıma eğildi. "Geçti, bitti Çelik."

Gözüm kararırken başım öne doğru düştü. Gördüğüm son şeyse Vuslat'ın derin mavi gözleriydi.

VUSLAT TOMRİS

Binanın etrafını sardığımızda işin çok daha büyük olduğunu anladık. Sayıca çok fazlalardı ve sıradan insanlar değil, özel eğitilmiş nişancıları vardı.

Levent Binbaşı bize dönmediği için izinsiz şekilde gelmiştik buraya. İzinsiz olduğumuz için de araç ve silahlarımız sınırlıydı.

Binanın üstüne inmek için hazırlanan helikopter kaçış planlarının da hazır olduğunu gösteriyordu.

"Şovu izleyin," Eren'in sesi telsizden geldiğinde kısa bir an tüfeğimden başımı kaldırıp onu aradım.

Askeri pikabın üstündeydi, bir roket atar tutuyordu.

"Lan sen onu nereden buldun?" diye bağırdı Teo ama Eren çok meşguldü.

"Destek ekip çağırdım," dedi Yasemin tek gözü kapalı dikkatle ateş ederken.

İçeride siviller de olduğu için çok dikkatli olmamız gerekiyordu.

Eren helikoptere roket attığında helikopter havada parçalara ayrıldı. Yanan parçaları düştüğü yeri yakmaya başlarken karanlık ateşle aydınlanmıştı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Talip telsizden, arka taraftaydı o. Daire şeklinde sıralanıp binayı ortamıza almıştık.

"İyiyiz iyizi," dedi Teo.

"İçeri girmem lazım, kaçmasınlar," dediğimde bir süre sessizlik oluştu.

"Her tarafı sardık zaten nereden kaçacaklar?" diye bağırdı Hasan.

"Tünel olabilir," dedi Eren.

"Ben içeri geçeceğim, koruyun beni," dedim yürümeye başlayarak.

"Hayır durun birlikte girelim!" Teo'nun sesiydi bu.

"Biz Vuslat'la girelim onun yanındayım zaten siz de teker teker gelirsiniz."
Yıldıray'ın konuşmasıyla başımı çevirdiğimde çoktan yanıma geldiğini fark ettim.

Kısa merdivenleri çıkıp binanın içine girdiğimizde üzerimize ateş ettiler. Aynı anda kapının arkasına saklandık. Birkaç saniye bekleyip aynı anda içeri doğru bakıp bize ateş eden kişileri indirdik.

"Ağlamadığın zamanlar epey çekilirmişsin sen ya," dedi Yıldıray birlikte yürürken.

Ona laf yetiştirmek isterdim ama şu an başka bir endişem vardı; Çelik'i kaçırmış olmaları. Eğer onu yurt dışına kaçırırlarsa...

"Birimiz sağa birimiz sola gidelim," dediğimde başını iki yana salladı.

"Olmaz,"

"Diğer türlü çok vakit kaybederiz,"

Yıldıray bağırdı. "Neredesiniz? Teslim olun! Sivil varsa ses versin!"

Ben de bağırdım.

Bu sırada bir kadın sesi duyduk. Yıldıray'la aynı anda sesin geldiği tarafa koştuk.

Yangın merdivenlerine ulaştığımızda durduk.

Çelik, buradaydı. Her tarafı kan içindeydi, kolları arasında da Nuriş vardı ama Nuriş'in alnında bir kurşun deliği vardı...

Yukarıda birinin kaçacağını söylediğinde Yıldıray hızla yukarı koştu.

Çelik iyi değildi, soğuk soğuk terliyor, gözü kapanıyordu.

Yanıma eğilip yüzünü avuçlarım arasına aldım ama gözleri tamamen kapandı.

Aşağıdan sesler geliyordu, ya birileri kaçıyor ya da birileri buraya geliyordu.

Telsizde Teo'nun sesini duydum. "Vuslat çıkın hemen oradan!"

"Neden?" diye bağırdım telsize.

"Binada patlayıcı olabilirmiş, hemen çıkmanız lazım."

Bilincini kaybeden Çelik'e ve az önce Yıldıray'ın çıktığı merdivenlere baktım.

"Çıkamam, Yıldıray yukarıda. Çelik baygın. Yıldıray duyuyor musun aşağı geri in! Yıldıray!" Cevap gelmedi.

Çaresizce Çelik'e baktım. Baygın haldeyken onu burada bırakamazdım ama Yıldıray'ı da bırakamazdım.

Tam bu sırada binadaki siren sesi aniden kesildi.

Yerini daha mekanik bir sese bıraktı, bu ses geri sayım sesiydi. Mekanik bir ses İngilizce anons yaptı.

"Binanın kendini imhasına son on, dokuz, sekiz..."

Onları hafife almıştık, hem de çok.

Ama biz tüm umutsuz gözüken durumların altından kalkardık.

Son yedi saniyemiz olsa bile.

Herkes selamlar! Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. İsyanda Aşk'ın yeni bölümünde yine sizlerle. Yine aksiyon ve drama doyduk diyebilir miyiz?

Vuslat ve Çelik'in konuşmasında ne hissettiniz?

Bölümde en çok hangi duyguyu hissettiniz?

Bu işin sonunda Çelik'e ne olacak dersiniz? Hür olabilecek mi gerçekten?

Çelik, bir gün oradan çıkacağını hiç düşünmüyordu, hele de Vuslat'ın onu çıkaracağını hiç düşünmüyordu. Vuslat'ın ve arkadaşlarının gözü karalığına şaşırdınız mı?

Sizce bundan sonra Çelik ve Vuslat ilişkisi nasıl olacak?

Yarın saat 20.00'de Instagram hesabımda sizlere bir duyurum olacak sakın kaçırmayın çok heyecanlıyım da...

Yarın öğlen Maraş için yola çıkacağım. Bu Cumartesi 13.00'te Kahramanmaraş Lider Kitapevinde (Kazım Karabekir Şubesinde), Pazar günü 14.00'te Elazığ Batı Kitapevi Elysium Park AVM'de, 14 Şubat Cumartesi Hatay İskenderun Primemall AVM'de, 28 Şubat Cumartesi Antalya Akra Kitap Günlerinde (Kemer tarafında sanırım) Sizlerle olacağım. İmza günlerime kitaplarınız olsun olmasın gelebilirsiniz, hepinizi bekliyorummm.

Bu arada geçen bölümü çok kısa bulanlar olmuş, haftada iki bölüm atmam haricinde İsyanda Aşk kitabının sezon finali dışındaki bölümlerinin uzunluğuna bakın ve bölüm uzunluğuna bakın, aslında diğer İA bölümleri kadardı, keza bu bölüm de aynı şekilde. Ben sizleri olabildiğince anlamaya çalışıyorum ama biraz da siz beni anlamaya çalışın lütfen. Az buz bir emek vermiyorum, kelime sayısı daha az diye bu kitaba daha az vakit ayırıyorum olmuyor aksine çoğu zaman olayları az kelimeyle anlatmak çok daha zordur.

Ben her türlü eleştiriye açık bir insanım ancak birbirinin benzeri tekrar eden sürü psikolojisiyle yazılmış yorumlar görüyorum. Bir eleştiri gördüğümde üstünde hep düşünen bir insanım ama yapılan bazı birbirinin aynısı eleştiriler görüyorum ki altı dolu değil. 'Bu bölüme özenilmemiş.' Demek bana göre bir eleştiri değil, saygısızlık. Kısa olduğunda özenmemiş mi oluyorum size göre ya da olaylar hızlı ilerliyor diye mi? İA ilk kitap daha ağır tempoluydu, ikincide yükseleceğimiz yerler olacak ve şu an da onlardan birindeyiz. Ve inanın şu son iki bölüme verdiğim özeni sezon finali dışında hiçbir İA bölümüne vermemişimdir. Bir eleştiri gördüğümde ciddiye alırım ama dediğim gibi son bölümün altından altı doldurulmamış çok fazla eleştiri gördüm.

Burada belki kitabı bu kadar zamanda az bölüm yayınlamam etkili olmuştur böyle düşünmeniz de, sizi yine anlamaya çalışıyorum. Ancak böyle yapıp yazma hevesimi söndürecekse ben bu kitabın final kitabını çıkarana kadar bölümlerini yayınlamamayı planlıyorum.

Her bir okuyucuma saygım var, sevgimi demiyorum zaten hiç, bunu da asla tehdit gibi düşünmeyin, samimi şekilde size hislerimi anlatıyorum.

Ki aranızda beni anlayanlar olduğunu da biliyorum, hatta gelip hevesimi kırmaya çalışanlardan bazılarının okurum dahi olmadığını da biliyorum. Ama benim okurum da sürü psikolojisiyle buna katılırsa o zaman cidden hevesim kırılır.

Neyse içimi döktüm biraz.

Kendinize çok iyi bakın.

21.BÖLÜM: ÜÇ BUSE

Bölüm şarkıları:

Vakitsiz – Farazi

Ala Gözlüm Slowed Reverb – Whiblas Comane

Beş – Gripin

Yanlış (Instrumental) – Farazi

21.BÖLÜM: ÜÇ BUSE

Bir güzel an tüm kötü anları silerse

Büyülenmemek mümkün müdür?

Yoksa aşk denen şey zaten bir büyü müdür?

Son 7 saniye...

Eğilip Çelik'in yüzünü avuçlarım arasına aldım. "Çelik, Çelik kendine gel!"

Uyanmazsa burada kalacaktık, gerçi o kadar az vaktimiz kalmıştı ki uyansa bile çıkışa yetişmemiz çok zor gözüküyordu.

Son 4 saniye...

Telsizden Yıldıray'ın sesi geldi. "Onu durduruyorum hemen çıkın!" Nefes nefeseydi.

"Sen! Yıldıray sen ne durumdasın?"

Cevap vermedi.

Son 3 saniye...

Çelik çok iri bir adamdı, onu taşımam çok zordu. Yine de bunu deneyecektim ki gözlerini araladı. İlk önce Nuriş'in cansız bedenini gördü, acıyla kasıldı yüzü.

"Çelik, Çelik, buradan hemen çıkmamız gerek, bina patlayacak."

Son 2

Son 1...

Patlama yoktu. Yıldıray nasıl başardıysa patlamayı durdurmanın bir yolunu bulmuştu.

Çelik başını salladı ama üstünde büyük bir sersemlik olduğunu görebiliyordum. Belki şu an nerede olduğunu bile algılayamıyordu. Nuriş'le kalkmaya çalışacakken onu durdurdum. "Yaralısın, onu alamayız."

Nuriş'e son kez baktı, çenesi titrerken derin bir nefes aldı. Nuriş'i tamamen yere bıraktı. Ayağa kalkmak için yanındaki duvara tutunurken kolunun altına girdim.

Rengi soluktu, soğuk soğuk terliyordu ve gözleri ara ara kayıyordu. Bilincini korumak için epey çaba gösteriyordu.

Koridorda yürürken çok hızlı değildik.

İçeri giren Talip'i gördüğümde bağırdım. "Çık! Bina patlayacak!"

Beni dinlemedi.

"Çıksana Talip patlayacak diyorum delirdin mi sen?"

Yanımıza koşup Çelik'in diğer kolunun altına da o girdi. "Yıldıray! O nerede?"

"Bize süreyi o verdi."

Talip kafasını kaldırdı. "Nerede o?"

"Çıkmamız gerek!"

"Siz çıkın, onu da alıp geliyorum! Nerede olduğunu söyle!"

"Üst kata çıktı, bilmiyorum. Sen Çelik'e yardım et, ben çıkayım," dedim ama başını iki yana salladı.

Hiç düşünmeden koşmaya başladığında biz de elik'le ilerlemeye devam ettik.

Binadan çıkıp kısa merdivenleri indik. Eren bağırıyordu ama çok uzakta kaldığı için sesini duyamıyordum. elik zar zor yürüyebiliyordu.

Talip'in Yıldıray'ı bulup hızlıca binadan çıkması gerekiyordu.

Biraz ilerlemiştik ki hemen arkamızdaki binadan kulakları sağır edecek bir ses geldi. Sırtıma doğru çarpan sıcak hava dalgasını hissederken o hava resen bizi öne doğru kuvvetle itti.

Yere düşerken benim destek olduğum elik beni kolları arasına alıp arkama geçmiş ve beni patlamadan korumaya çalışmıştı. Sırtım yere sertçe çarparken üstümde elik vardı.

Düşmenin etkisiyle gözlerini hafifçe araladı. Bu yaralı ve halsiz haline rağmen yine benim hayatımı kurtarmaya çalışmıştı.

Yüzü yara ve kan içindeydi. Çok uzamış sakalları ve saçları yüzünün güzelliğini kapatmaya yetmiyordu.

"Yıldıray, Talip..." Yüzüm acıyla kasılırken zorlukla derin bir nefes almaya çalıştım. elik bunu fark ederek kendisini yanıma attı.

O önümden çekilince karşımdaki patlamanın ne kadar büyük olduğunu daha iyi gördüm. Bina tamamen havaya uçmuştu.

"Siz iyi misiniz?" Kubat başımızda duruyordu. "Yıldıray'la Talip nerede?"

"İ-içeride kaldılar." Sözlerimle Kubat'ın yüzü acıyla kasıldı.

Teo, elik'in yanına eğildi. Ben de uzandığım yerden kalkıp oturdum.

"Yıldıray'la Teo nerede?" diye sordu Zeliha bir bana bir de Kubat'a bakarak.

Kubat gözlerini kaçırdı. "İçeride kalmışlar,"

"Ne demek içeride kalmışlar?" Yasemin şaşkıncı bağırdığında Tunç ve Hasan da yanımıza gelmişler.

"Lan ne yapıyor o!" dedi Kubat ileriye bakarak.

Eren yanan binaya girmeye çalışıyordu. "Eren hemen geri ekil!" Kubat ona koşarken bağıırıyordu ama Eren içeri gireceği bir boşluk arıyordu.

Teo da elik'i bırakıp onların yanına koştu.

"Bırakın belki patlamadan az etkilenen yerler vardır! Bakmak zorundayım!" Teo ve Kubat, Eren'i kollarından tutmuş durdurmaya çalışıyorlardı.

Göğsümde ağrıyla dolan gözlerimi kırpıştırdım. Buraya benim için gelmişlerdi. Beni yalnız bırakmamak için...

Görevleri bile değildi...

Çaresizlik canımı yakarken yaşlar gözümünden akmaya başlamıştı.

Bu sırada alev alev yanan binanın hemen yanından buraya doğru yürüyen iki beden gördüm. Doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi kırpıştırdım.

Eren hâlâ ellerinden kurtulup binaya girmeye çalışıyordu.

Hasan bağırdı. "Lan bizimkiler mi onlar!"

Birbirine destek olarak yürüyen iki beden vardı.

"Yıldıray'la Talip!" dedi Teo da bağırarak.

"Vallahi onlar!" Hasan sevinçle zıpladı.

Eren kendisini ateşe atmak için çabalamaktan sonunda vazgeçip hepimizin baktığı yere baktı.

"Film seyreder gibi izleyeceğinize yardım etsenize amına koyayım!" Talip öyle bir bağırdı ki hepsi birden yardım etmek için onlara koştular.

Kafamı gökyüzüne kaldırdım. "şükürler olsun."

Yaşıyorlardı.

elik'e baktım. Yarı açık gözleriyle karanlık gökyüzüne bakıyordu. Elim omzuna gitti, şaşıırarak bana baktı. "Geçti, bitti."

"Geçti," dedi ama gözünden bir damla yaş süzöldü.

Geçmişti ama bitmemiştii.

Çok geçmeden ambulanslar, itfaiyeler, polisler gelmişti. Çelik hâlâ tam kendinde değildi ama arabaya binmek de istememiştii.

Dışarıda olmayı özlemiş olmalıydı. Eren'in pikabının bagaj kapağını açmıştık. Çelik de oraya oturmuş ara ara gökyüzüne ara ara da etrafına bakıyordu.

Yıldıray ve Talip'i gelen ilk ambulanslarla göndermiştik. Hasan ve Tunç da onlarla gitmişti.

Kubat ifade veriyordu, durumu anlatıyordu ama bu durumdan cezasız çıkmamız çok zor gözüküyordu çünkü iş düşünülenden çok daha büyüktü.

Eren arabadan bir su şişesi çıkarıp bana uzatırken bir tane de Çelik'e uzattı ama Çelik başını iki yana salladı. Nuriş'i kaybetmek onu çok üzmüştü. Burada yaşadıklarından zaten bahsetmiyordum bile.

Eren'in bana uzattığı suyun kapağını açıp Çelik'in dudaklarına götürdüm. İlk başta irkildi.

O hiç irkilmezdi ki...

Ardından itiraz etmeden sudan birkaç yudum aldı.

Eren pikabının kenarına kolunu yaslayıp bana baktı. "Binbaşı ağzımıza sıçacak."

"Haksız da sayılmaz sanki," dedim suyun kapağını kapatıp Çelik'in yanına koyarak.

"Allah'tan hiç sivil yokmuş içeride, resmen ele geçirmişler içeriyi."

"Vardı," dediğimde Eren şaşırarak bana baktı. "Çelik'i seven, temizlikçi bir abla. Nuriş, vefat etti." Biz konuşurken Çelik sessizdi.

Eren ofladı.

Zeliha yanımıza geldi, hepsi Çelik'e kaçamak bakışlar atıyorlardı. "Binbaşı yoldaymış," dedi ardından tekrar Çelik'e baktı. "Onu da hastaneye göndertseydik."

"Olmaz," dedi Eren.

"Onu kaçırmaya çalışabilirler, buraya gelirken bu kadar kalabalık olduğunu bilmiyorduk sonuçta," dedim ama Çelik'i ben de doktora götürmek istiyordum. Zaten yeterince acı

çekmişti, daha fazla hiçbir yeri acımasın, ağrımasın istiyordum.

Teo söylenerek yanımıza geldi. "İçim yandı bir yudum su yok mu?" Eren ona da su uzattı. O da Çelik'e baktı. "Beni özledin mi?"

Çelik ona kısa bir bakış attı ama cevap vermedi.

"Özlememiş galiba," dedi Teo bana dönerek.

"Sevdiği birini kaybetti, onu rahat bırakın." Sözlerimle Teo hemen ciddileşti, yüzündeki sırıltısı sildi.

Çelik sözlerimle bana baktı. Gözlerimi açıp kapattım, sorun yok dercesine.

Güneş doğuyordu, yangın sönmeye başladıkça etraf sanki daha da soğuyordu. Yangını söndürmek kolay olmamıştı çünkü etraf hep ağaçlıktı ve epey sıçramıştı.

Çelik'in üstünde sadece hastane giysileri vardı. Rusya'nın karında bile çıplak şekilde gezip üşümeyen Çelik burada üşüyor gibiydi. Ayağında ne bir ayakkabı ne bir terlik vardı.

Üstümdeki asker ceketini çıkarıp Çelik'in omuzlarının üstüne attım.

Yine şaşırıp yüzüme baktı. Neden böyle bakıyordu? Masum masum, duygulu, mahcup... Bu bakışının ne kadar canımı yaktığının farkında değil miydi?

"Hiçbiriniz Vuslat kadar centilmen değilsiniz," dedi Zeliha.

Teo hızla ceketini çıkaracaktı ki onu durdurdum. "Üşümüyorum."

Ben onu durdurmaya çalışırken Eren çoktan ceketini omuzlarımın üstüne atmıştı. "Gerek yok, üşümüyorum."

Eren itiraz kabul etmezcesine daha çok sardı ceketini üstüme. Geri çekildiğinde Çelik bize bakıyordu. Bu sefer kısa bakmadı, uzunca kaldı gözleri üstümüzde.

Kıskanmış mıydı?

Hiçbir şey söylemeden başını yine önüne eğdiğinde çıldıracaktım. Onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Levent Binbaşının arabasını gördüğümde kendimi gelecek olan dalgaya hazırladım. Bu nasıl mümkündü bilmiyordum ama arabası bile öfkeli geliyordu. Binbaşının arabasının

arkasından bir sürü askeri araç geliyordu.

"Başlıyoruz," dedi Teo.

Levent Binbaşı arabasından inerken yalnız değildi, Mehmet Yarbay da yanındaydı. Arkadaki araçlara bakılsa başka rütbeliler de vardı.

Binbaşı bize yaklaşırken hepimizi tek tek inceledi ama en çok Çelik'i incelemişti. Karşımızda durduğunda hepimiz hazır ola geçtik. Yasemin ve Kubat da gelmişlerdi.

"Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" Binbaşı bağırırken hepimiz sessizdik. Kubat'a döndü. "Sen nasıl böyle bir şeye izin verirsin?"

"Amacımız onu buraya getirmektir, bu kolay olmadı ve onu öylece geri veremezdik. Gelmeseydik kaçıracaktı. Üzgünüm ama size çok ulaşmaya çalıştık." Kubat'ın cevabı binbaşını daha da öfkeliyordu.

"Siz nasıl bir suç işlediğinizin farkında mısınız?"

Bir adım öne çıktım. "Benim suçum binbaşım, ben gelecektim her türlü, onlar da beni yalnız bırakmamak için geldiler."

Bu sefer binbaşının tüm öfkesi bana döndü. "Sen sus! Sen hiç konuşma! Seni şu dakika tutuklatmıyorsam bu zamanına kadar vatanına hizmet ettiğinden! Sen asker bile değilsin! Eline silah alman bile yasal değil!"

Sırtım Çelik'e dönüktü, o hâlâ pikapta oturmaya devam ediyordu ama bana baktığını hissediyordum. Keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Binbaşım kızmakta haklısınız ama gelmeseydik onu çoktan kaçırmışlardı," dedi Zeliha.

"Bunu düşünmek size kalmadı! Yıldıray ve Talip ne halde haberiniz var mı? Yıldıray ağır yaralı!"

Hepimiz sessizleştik.

Binbaşı bana döndü. "Hakkında işlem başlattırmadan hemen evine git Tomris!"

Başımı iki yana salladım.

"Lafımı ikilettirme! Sen sivilsin ve burada işin yok." Hepimize arkasını dönüp harabeye dönen binaya ilerlerken ben de binbaşının peşinden koştum.

"Binbaşım ama..."

"Aması yok Tomris!"

"Onu yine tutuklamayacaksınız değil mi?"

Yürümeyi kesip durdu. "Eve git Tomris."

"Tutuklamayacağız deyin gideyim,"

Böyle yaparak sabrını sınadığımı biliyordum. "Eğer ısrar etmeye devam edersen kesin olarak tutuklanacak." Bana doğru döndü tamamen. "Şimdi evine git, dinlen. Bu meseleyi de bana bırak."

"Ama..."

"Ama yok!" Öyle bir bağırdı ki daha fazla konuşamadım. Lafının dinlenmemesine çok sinir olurdu, ben de son zamanlarda hiç onu dinlemiyordum.

Binbaşı yürümeye devam ederken ben de çaresizce bizimkilerin yanına döndüm. Çelik beni izliyordu, kafası karıştı. Diğerlerinin duyması zordu ama o binbaşıyla olan konuşmalarımı kesin duyardı, yani eskiden olsa kesin duyardı.

Şimdi de şaşkınca bana bakıyordu. Onu şaşırtan şey onun için verdiğim çabaydı çünkü bugüne kadar onun için pek çabalayan olmamıştı. O sürekli çabalamıştı oysaki.

"Beni eve gönderiyor," dedim çaresizce.

"Tamam sen git, biz buradayız zaten," dedi Teo.

"Evet binbaşı zaten çok öfkeli daha da sinirlendirmeyelim adamı," dedi Yasemin de.

Çelik'e baktım. "Merak etme, onu kimse kaçıramaz," dedi Eren bu sırada. Ama benim tek korktuğum şey kaçırılması değildi. Tekrar tutuklanmasından da çok korkuyordum. Onu buradan kaçırmam için bir bahanem vardı, burada ona kayıt dışı deneyler yapıyorlardı. Ama onu hapse atarlarsa... O zaman hiçbir bahanem olmazdı.

"Gidemem,"

"Git, binbaşının bir bildiği vardır," dedi Zeliha da.

Onlar konuşurken ben Çelik'in karşısında durdum. Onu bir an bile bırakmak istemiyordum.

Başımı hafifçe yana doğru eğdi, git dercesine. Başımı iki yana salladığımda şaşırdı. Şaşırdığı şey üstümün emretmesine rağmen benim kalmakta direnmemdi.

Ona biraz daha yaklaştım. Bacaklarının arasında durdum ama aramızda hiçbir temas yoktu.

"Git," dedi sonunda konuşarak.

Başımı yine iki yana salladım.

"Gider misin?" Yine aynı cevabı aldı.

Şaşkıındı. "Emrettiler."

Bu sefer hiçbir tepki vermedim, kafamı da sallamadım.

"Sen askerlikten atıldın mı?" Yine cevap vermedim. Bakışlarını kaçıtırırken derin bir nefes aldı.

"Git sen. Daha da zor duruma düşme benim yüzümden."

"Yok yok düşmedim, bakma binbaşının kızdığına o hep kızgın konuşur zaten," Kendini suçlu hissetmesini istemiyordum.

"Tamam ama olsun git sen. Ben sana geleceğim." Bana gelecekmiş. "Sen beni beklersen, sen beni istersen, ben sana gelmenin yolunu hep bulurum Voyna."

Ona sarılmak istiyordum, başımı boynuna gömmek ve saatlerce öyle kalmak istiyordum. Bana ne oluyordu? Bu hisler de neydi böyle? Karşı da koyamıyordum.

"O zaman..." Utanarak başımı eğdim. "Bekliyorum ben seni."

"Bekle sen beni," Dayanmayıp ifadesini görmek için başımı kaldırdım. Karanlıkta kapkara olan, keyiflendiğinde daha açık kahve olan gözleriyle bana bakıyordu.

Ondan uzaklaştığımda hepsinin durmuş bizi izlediğini gördüm. Yasemin'in eli kalbinin üstünde, alt dudağı hafifçe büzülmüştü. Zeliha sırtarak bakıyordu. Teo duygulu duygulu bakarken Eren de dirseğini onun omzuna yaslamıştı.

Ben sirke satan suratımla aniden onlara döndüğümde hepsi başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi kafalarını başka yöne çevirdiler.

Biraz ileride duran, babamın arabasına doğru yürürken sesini duydum.

"Vuslat!"

Durdum.

Yine ağlamak istemiyordum ama dayanamadım ve omzumun üstünden ona baktım.

"Çelik!"

Sadece bizimkiler değil etraftaki askerler ve diğer tüm insanların da dikkatini çekmiştik.

İşaret ve orta parmağını birleştirip dudaklarının üstüne götürdü. Bir öpücük bıraktı ve bana uzattı.

Bu kadar insanın içinde öpücüğünü alamazdım.

Ona arkamı döndüm ama çaktırmadan elimi arkaya doğru kısa bir an açtım ve öpücüğünü aldım.

Arabaya ulaştığımda Teo da ben binmeden başıma geldi. "Onu hapse atacaklarını sanmıyorum, sen sakın kal. Biraz uysal dur ki binbaşı daha da sinirlenmesin. Ben onun yanıdayım, sen merak etme tamam mı?" Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim."

Arabaya binip oradan uzaklaşana kadar öpücüğünü aldığım avcumu açmadım.

Yeterince uzaklaştığıma emin olduktan sonra elimi dudaklarım üstüne götürdüm. Gözümden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken direksiyonu daha sıkı tuttum.

ÇELİK BLACKWOOD

Nuriş ölmüştü. Benim yüzümden. Rick onu sevdiğimi biliyordu, beni iyi analiz ediyor ve her şeyimi not alıyordu. Elbette Nuriş'i sevdiğimi bilecekti.

Nuriş yaşıyor olsaydı bugün kızıyla alışverişe çıkacaktı, haftaya evlenecekti kızı. Kızının düğünün bile göremeyecekti.

Fikret'in sesi kulaklarımda yankılandı. "Sen etrafına sadece ölüm getirirsin! İnsanları sevemezsin, seversen ne olur? Sevdiğini öldürürsün."

"Ama ben sevdiğimi öldürmem," dedi o çocuk.

"Öldürürsün, farkında bile olmazsın. Bu senin lanetin çocuk."

Lanetin hiç gitmedi çocuk.

Cece, Nuriş...

Tarık'ın yaşama sebebi ondan uzakta olmamdı kesin.

Vuslat, Voyna...

Askerlikten atılmıştı, o mesleğine aşık bir kadındı. Hem mesleğine hem vatanına. Beni buraya getirmek ona büyük bir şöhret ve nam getirmiş olmalıydı. Nasıl işinden olmuştu ki? Bunun tek bir sebebi olabilirdi... Beni savunmuş olması.

Anlamıyordum. Vuslat hep sertti. Evet o sertliğin altında benden etkilendiğini biliyordum çünkü her seferinde kalp atışlarını duyuyordum ama bu korkudan mı yoksa heyecandan mı kestiremiyordum. O cidden benim için çabalamış mıydı? Hem de mesleğini feda etme uğruna.

Vuslat beni sevmiş miydi?

Yanıma geldiğinde yumuşaklığına çok şaşırmıştım, o bana karşı hiç bu kadar yumuşak yüzlü olmamıştı. Bana acıdığı için miydi bu? Neler yaşadığımı biliyor ve bana acıyor muydu?

Giden arabasının arkasından bakarken göğsüm gittikçe ağırlaşıyordu. Çaktırmadan öpücüğümü aldığını görmüştüm, bunu kesinlikle bana acıdığı için yapmamıştı.

Etraf mahşer yeri.

Rick ölmüş müydü bilmiyordum ama piçin yaşamanın bir yolunu bulacak kadar zeki olduğunu biliyordum.

Gözlerimi yorgunlukla kapattığımda sesleri istemsiz şekilde daha iyi duydum. Gün yeni doğduğu için kuşlar ötüyordu. İtfaiye su sıkıyordu, askerler öfkeliydi, iki kadın konuşuyordu.

Bu iki kadın benden epey uzakta, fısıldayarak konuşuyordu. "Vuslat'ın kahrolduğu kadar varmış, baksana şuna." Tek gözümü aralayıp kimin konuştuğuna baktım. Kızıl saçlı kadındı. Adını daha önce biliyordum ama unutmuştum.

Halbuki eskiden gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şeyi unutmazdım ben.

Neydi adı? Z'yle başıyordu sanki.

Karşısındaki kadın da güldü. "Öyle Vallahi. Sanki böyle bir hava yayıyor gibi, tarif edemiyorum. Vuslat iyi bile dayanmış." Onu da tanıyordum. Yani Vuslat'ı öğrendiğimde hepsini araştırmıştım ama isimlerini hatırlamak çok zordu.

"Vuslat'ın yüzü de güler artık, kahroldu," dedi kızıl yine.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Benim için mi kahrolmuştu?

"Kahrolunmayacak gibi değil ki," dedi diğer kız kıkırdayarak.

"Vuslat'a bu konuştuklarımızı anlatalım, kıskanç Vuslat izlemek istiyorum," dedi Zeliha da aynı keyifle.

"İyi yaptık ya, iyi ki geldik. Tamam binbaşı çok kızdı ama bence değdi," dedi diğeri de.

"Al bunları giyin." Teo'nun konuşmasıyla dikkatimi onlardan ayırdım. Teo bana bot getirmişti.

Teşekkür edercesine başımı salladım, çorap bile getirmişti.

"Senin arkadaş vardı ya Roman, o hâlâ Türkiye'de he. Gidemedi, kaldı burada. Rusya'da aranıyormuş. Bu gidişle Türk yapacağız onu da." Doğru ya Roman. Çoktan çıldırıp gitmiştir diye düşünmüştüm.

"İyi misin sen? Bu kadar sessiz değildin." Merakla yüzüme baktı.

"Sen de bu kadar meraklı değildin." Durakladım. "Gerçi öyleydin. Hatta bu yüzden bir konteynır içinde buzlu suya gidiyordun."

"Hatırlatma hatırlatma, hâlâ travma." Ürpermiş gibi salladı başını.

"Vuslat neden askerlikten atıldı?" Teo soruma ne yanıt vereceğini bilemedi.

"Bunu Vuslat'a sor."

"Sana soruyorum."

"Bana sorma, bilmiyorum ben." Bal gibi de biliyordu ama anlatmak istemiyordu.

Kubat yanımıza geldi, onu hatırlıyordum. Binbaşından sonra en rütbeli olan oydu. Kısık gözleriyle beni süzüyordu.

"Sen Türk askerini aşığlayıp evinden kovarsın seni kaçırılmaktan yine Türk askeri kurtarır," dedi ters şekilde. Demek kini geçmemiştı. Evet, onlara pek kibar davranmamıştım. Bir gün beni kurtaracaklarını hiç düşünemezdım.

"Eyvallah ama beni buraya siz getirdiniz zaten."

"Görevimizdi," diye kestirip attı.

"Ama beni kurtarmak göreviniz değilmiş?"

"Vuslat için," dedi Kubat yüzüme bakmayarak. "Eren!" Etrafta gezinen sarışın adama seslendi. Eren bize doğru gelirken onu incelemeden edemedim.

Sarışın, mavi gözlüydü. Epey iri ve uzun bir adamdı. Hatta bu halimden daha iriydi. Sakalsız yüzü, geriye taranmış saçlarıyla epey yakışıklı bir herifti. Vuslat'a da ceketini vermişti...

Türk askeriydi, kibar olduğu belliydi, katil değildi, denek de değildi, çocuğu da olurdu kesin.

Vuslat'ı beğeniyor muydu? Vuslat beğenilmeyecek gibi değildi ki.

İstese kendi ceketini bana verir Vuslat'ın ceketini ona geri verirdi ama öyle yapmamıştı işte. Elleriyle ceketini Vuslat'ın omuzlarına atmıştı.

Sikeyim. Kıskançlıktan resmen kanım kaynamaya başlamıştı, biraz daha düşünmeye devam etsem fokurdayacaktı! Hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetli bir kıskançlık hissetmemiştim. Ben Vuslat'la tanışana kadar kendimi gevşek sanıyordum.

Ateş'i şimdi daha iyi anlıyordum. İlk başlarda benden çok nefret ediyordu çünkü karısını kaçırmıştım ve onun yanında açık açık karısına yürüyordum. Nasıl dayanmıştı? Ben kesin kendimi öldürürdüm. Ateş epey sabırlı bir adammış.

Bu olanları Aşk'n'ın beni kaçırmaya çalışmasından sonra olması tesadüf olamazdı. Kesin bir şeyler karıştırmıştı.

Eren ona olan bakışlarımı fark ettiğinde etrafına bakındı ona mı bakıyorum diye anlamak için. Bu sırada yanıma ulaşmıştı, bana gülümsedi.

Çok da kibardı.

Onun aksine ben suratımı asarak başımı eğdim.

"İyi misin?" diye sordu ilgiyle.

Göt bir adam olursan çok iyi olacağım, bir de Vuslat'a gözünün ucuyla bile bakmazsan.

"Aç mısın? Bir şeyler yaptırtayım sana," dedi aynı ilgiyle.

"Değilim!"

"Açtır açtır, bize emanetsin sen, sen yaptır abicim," dedi Teo yerime karar vererek.

"Binbaşı ağzımıza sıçacak farkında mısınız siz? Ne ara yemek yaptıracaksınız?" diye sordu Kubat.

"Bizim oraya gideriz kesin," dedi Eren de telefonunu çıkararak. "Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Benim yemeğimi ne kadar dert edinmişlerdi böyle!

"Yok!" Sert cevabımla başını telefonuna eğdi.

"Vuslat neden askeriyeden atıldı?" Bu sefer Teo'ya değil Kubat'a sormuştum. O bana gıcık olduğu için söyleyebilirdi.

Kubat tam ağzını açacaktı ki Teo bağırdı. "Vuslat söylesin, bizim işimiz değil bunu söylemek."

"Bağırma lan bana, sana tüm hafta çim biçtiririm," dedi Kubat tehditvari şekilde.

Teo güldü. "Binbaşı asıl çimi bizim bir tarafımızda biçecek, sence bu beni korkutur mu?"

"Ev yemeği söylüyorum, bu saatte pek seçenek yok ama bizim bir abla var eli çok lezzetlidir," dedi Eren bana ilgiyle bakarak.

Herif çok düşünceliydi amına koyayım!

Ona kızmak ya da sert cevap vermek için hiçbir sebebim yoktu bu yüzden sustum.

Eren'se gülümsedi.

Herifin iyiliği sinirlerimi oynatmaya başlamıştı.

Levent Binbaşı yanımıza yaklaşırken, uzakta duran iki kadın da yanımıza gelmişlerdi. Hepsi hazır ola geçmiş binbaşından çıkacak tek bir sözü bekliyorlardı.

"Sizinle sonra görüşeceğiz, arabalarınıza geçin beni takip edin!" Bana baktı. "Sen benimle geliyorsun."

"Binbaşım ben de sizinle geleyim mi?" diye sordu Teo çekingen şekilde. Sorarken çok zorlandığı belliydi ama Vuslat'a verdiği sözden de caymak istemiyordu. Binbaşı ona öyle bir bakış attı ki cevap vermiş kadar oldu. "Peki o zaman gelemeyim."

Oturduğum platformdan kalktım. Binbaşı arabasına yürürken ben de peşinden gidiyordum. O sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de ön koltuğa geçtim.

Aracı çalıştırdı, ormanlık yoldan çıkana kadar hiç konuşmadı. Arkamızdan bir sürü araba geliyordu.

"Nelere mâl olduğunu biliyor musun denek?" Önceden olsa ona hemen cevap yetiştirirdim ama şu an hiç halim yoktu.

"Nuriş öldü, çocukları vardı, haber gitti mi onlara?"

Sorumla şaşırmış gibi kısa bir an bana baktı. "Daha kimseye haber gitmedi. Nuriş kimdi?"

"Odamı temizleyen teyze. Emekli olması gerekiyordu ama emekli maaşıyla geçinemeyeceği için çalışıyordu. Kızının çeyizine yardım ediyordu."

Bir süre bir şey sormadı.

Bu sefer konuşan ben oldum. "Vuslat neden askerliğinden oldu?"

"Hata yaptı."

"Ne yaptı?"

"Emirlere karşı geldi." Bugün yine aynısını yapmıştı. Benim için.

"Benim yüzümden mi?" diye sordum başımı eğerek.

Binbaşı kır saçlı bir adamdı, yaşına rağmen saçları epey gürdü. O yaşta herkesin sahip olamayacağı bir vücudu vardı, çok sıkı spor yaptığı belliydi. Ama Vuslat kadar onun binbaşısı da suratsızdı, kaşlarını sürekli çatıyor olacak ki düz durduğunda bile alnın ortasında derin bir iz vardı. Alnını üstünde de vardı izler, bunun sebebi yaşlılık değildi.

"Fark eder mi?"

"Eder." Eğer benim yüzümden askerliğinden olduysa...

"Sana yapılan şeylerden haberimiz yoktu." Bana yapılan şeyleri Vuslat öğrenmiş miydi? Bu düşünce midemi bulandırırken gözlerimi kapattım. "İznimiz olmadan yapıldı. Kimse böylesine deneyler yapılacağını tahmin edemezdi." Aslında ben ediyordum ama yaptıkları benim bile tahminlerimin ötesinde olmuştu.

"O biliyor mu?" Sesim yine çok kısık çıkmıştı.

"Neden daha kendinle ilgili sorular sormuyorsun? Mesela buradan nereye gideceğin gibi? Hapse mi yoksa başka bir ülkeye mi? Bunlar daha önemli değil mi?"

"Değil." Hem de hiç.

"Sen daha önce bana diklendin, bir askerimi dövdün, birini bir ay boyunca rehin aldın. Seni şu an eşek sudan gelene kadar dövmem gerek." Ses tonu sürekli aynı olduğu için kızgın mı değil mi pek anlaşılmıyordu.

"Buyurun binbaşım," dedim kafamı kaldırıp yüzüne bakarken.

"Ben senin binbaşın değilim. Sen de benim askerim değilsin!"

Başımı salladım. Haklıydı.

"Bundan sonra senin için yeni bir hayat başlayacak denek." Bu ne demekti bilmiyordum, sorgulamadım da. Sadece Vuslat'a ne zaman gidebileceğimi düşünüyordum.

Çünkü inanması çok zordu ama Vuslat beni bekliyordu...

VUSLAT TOMRİS

Yol kısa değildi ama öyle dalgındım ki çok kısa gelmişti. Arabayı park edip eve girdim.

Üstümdeki ceket portmantoya asıp mutfığa geçtim. Dolabı açıp bir bardak çıkarıp su doldurdum. Suyumu içip dolabın kapattığımda karşımda gördüğüm kişiyle irkilerek doğruldum.

Normalde daha fena irkilir, boğazına falan yapışabilirdim ama henüz çok kısa bir zaman önce benzer bir karşılaşma yaşamıştım.

Aşkın karşımdaydı. Yine evime girmişti.

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, sanki izinsiz girmemiş gibi rahat rahat durmuş bana bakıyordu.

"Sen sürekli böyle evime mi gireceksin?"

"Aşk olsun, çay bile demledim," dedi ocağı işaret ederek. Cidden çay demlemişti.

"Ayrıca o bulaşıklar neydi öyle? Evinde bir orduyla mı yaşıyorsun?" Lavabonun içine tıktığı bardaklara baktım. Evden aceleyle çıkmıştık ve evet çıkmadan önce cidden bir orduyduk.

"Neden buradasın?"

"Çelik'i karşılamak istedim," Etrafa bakındı. "Ama onu göremiyorum."

"Yok çünkü." Yanından geçip koridorda ilerlerken o da peşimden geliyordu.

"Neden yok?"

"Öyle."

Banyoya girdim ama sadece yüzümü yıkayacağım için kapıyı açık bıraktım. O da sağ olsun beni burada bile yalnız bırakmadı. Ben yüzümü bol suyla yıkarken omzunu kapının eşiğine yasladı.

"Gelecek mi peki?"

Cevap olarak yüzümü daha çok yıkadım.

"Onu çoktan almışsındır diye düşünmüştüm."

Ellerimi lavabonun tezgâhına dayayıp ona baktım.

"Sence onu almış gibi mi duruyorum?"

"Neden alamadın? Bir sorun mu çıktı?"

"Onu kaçırmaya çalıştılar."

"Bu çok tahmin edilebilir," dedi devamını merak ederek.

"İzin vermedik ama ben artık sivil olduğum için işte izin vermediler orada durmama." Askıda duran havluyu alıp yüzümü kuruladım.

Yanından geçip yatak odama giderken o da peşimden geliyordu. "Rahat alabildiniz mi?"

"Çok," O harfini uzatarak söyledim. "Öyle ki bina patladı."

"Aslında gelecektim yardıma ama bu gece orası çok kalabalık olacaktı, e hep de askerler... Yakalanmayayım dedim. Normalde umursamam da..." Devamında ne söyleyecekse durdu. Hayatta kalması gereken insanlar vardı.

Dolabımı açıp bir kazak bir eşofman çıkardım. O da bu sefer sırtını duvara yasladı.

"Hepimizin yapamadığını sen mi yapacaktın?" Sorumla kaşları havalandı.

"Elbette." Kendinden çok emindi. "Ama destek ekip gönderdim." Şaşkınca yüzüne baktım. "Siz görmemişsinizdir."

"Görmedik, ayrıca orada destek falan yoktu." Sayacı Yıldıray mı durdurmuştu? Yoksa başka biri mi?

"Vardı, emin ol." Devamını anlatması için yüzüne baktım ama hiç anlatacak gibi durmuyordu.

"Müsaade edersen üstümü değiştireceğim," dedim elimdeki kıyafetleri havaya kaldırarak.

"Bakmıyorum giyin sen," dedi bakışlarını duvara çevirerek. "Acil konuşmamız gereken şeyler var."

Üstümü değiştirmeye başladım. "Nedir?"

"Bir daha onu tutuklamalarına izin veremeyiz. Burada sen devreye giriyorsun. Üstlerin seni seviyor mu? Çelik'in durumundan haberleri var mı?"

"Var ama beni sevmeleri neden önemli?"

"Sana güvenmeleri önemli yoksa Çelik'i nasıl sana emanet edecekler ki?"

Kazağımı giyiniyordum ki söyledikleriyle şaşırarak yüzüne baktım.

"Bana mı emanet edecekler?"

"Eğer askeri olarak incelemeye alırlarsa, böyle bir ihtimal var."

"Ben şu an asker bile sayılmam," dedim kazağı giyinirken.

"Burası askeri bir lojman, arkadaşlarının çoğu bu lojmanda kalıyor değil mi? Onu tamamen askeriye sokmadan önce kendine gelmesini beklerler."

"Onu alacaklarından bu kadar eminsin yani?" dedim üstümü tamamen giyindikten sonra karşısında durarak.

"Öyle olmalı yoksa onu kaçıırırım ama benimle gelmiyor, illa Vuslat da Vuslat." Son sözleriyle sırtıttı.

"Neden hâlâ gitmedin?"

"Ama sen cidden kabasın," Alt dudağını büktü. "Aramızda güzel bir ilişki olduğunu düşünmüştüm." O şaka yapıyordu ama benim yüzümün ciddiyetini görünce göz devirdi.

"Tüm yüzün botokslu gibi," dedi yüzümü incelerken. "Büyük ihtimalle hiç yapmadın, büyük ihtimalle değil zaten yapmadın. Ama o kadar mimiksizsin ki yüzünde hiç mimik izi yok."

"Sorumu yanıtsız bıraktın," dediğimde gülümsedi.

"Çelik'in senin yanında sağlıklı ve iyi halde olduğunu gördükten sonra gideceğim."

Ellerimi iki yana açtım. "Benim yanımda değil ve onu nasıl yanıma alacağım bilmiyorum."

"Alacaksın, hem de çok rahat, sen bir şey bile yapmayacaksın ama..."

"Ama?"

"Ama ne kadar yanında olur orası meçhul." Bilmece gibi konuşuyordu.

"Bu ne demek?"

"Peşinde çok fazla büyük devlet var, mafyalar var, var da var yani. Eğer cidden legal şekilde yaşamak istiyorsa bir gün onu almaya gelecekler. O gün onu koruyabilecek misin?" Çelik kendini zaten koruyabilirdi, bu soruyu bana neden sorduğunu anlayamıyordum. "Bana bir söz vermek zorundasın."

"Ne sözü?"

"Onu koruyacağının sözü, tanıdığın ve çok emin olduğun insanlar dışında kimseye güvenme, üstlerin olsa bile. Kimin kim için çalıştığını bilemezsin."

"Düzgün konuş! Ne saçmalıyorsun sen? Biz Türk askeriyiz."

Göz devirdi yine. "Biliyorum biliyorum, ona bir şey demedik ama insanlar sevdiklerinin hayatı tehlikeye girdiğinde korkunç şeyler yapabilirler sen de bunu bil. Kimseye güvenme ve günü geldiğinde Çelik'i istediklerinde onunla birlikte kaç. Bunun sözünü verir misin bana?"

Başımı iki yana salladım.

"Eğer söz vermezsen Çelik'i buraya getirdiklerinde ben kaçıracağım."

"Yap öyleyse," dedim meydan okurcasına.

"Yaparım yapmasına, emin ol hiç zorlanmam ama... O da yaşasın istiyorum. En azından bir kez olsun yaşasın. Senden görevine ihanet etmeni falan istemiyorum, sadece sevdiğin adamı öldürmelerine izin verme diyorum. Bunun için söz veremez misin?"

"Veririm."

Gülümsedi. "Demek onu seviyorsun, gerçi belli de, itiraf etmiş bulundun sadece yanlış deneğe."

Onu seviyor muydum? Onsuzluk bu kadar zorsa belli ki epey seviyordum. Hâlâ bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum. Ona karşı hep soğuk kalmaya çalışmıştım, ona ısınmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ama hiçbir şey sonucu değiştirememişti.

Aşkın'ın yanından geçerek salona döndüm. Koltuğa oturduğumda yorgunca arkama yaslandım.

Yıldıray'la Talip'in durumunu merak ediyordum.

Aşkın da evde geziniyordu ama ne yaptığını bilmiyordum. Tarık neredeydi? Yine abisine sırtını mı dönecekti?

Aşkın elinde iki çay bardağıyla döndüğünde şaşkınca ona baktım. Birini bana uzattı, diğerine kendine alıp karşıma geçip oturdu.

"Ona bunu yapan doktorlar öldü mü?" diye sordu başını hafifçe omzuna doğru eğerek.

"Bilmiyorum, gece vaktiydi bence çoğu doktor yoktu." Gözleri öfkeyle kısıldı. "Neden? İntikam mı alacaksınız?"

"Yoo, merak. Sivil var mıydı? Çaktırmadan orayı resmen kendi üstleri haline getirmişlerdi. Zamanı geldiğinde Çelik'i kaçırmayı kafaya koymuşlardı. Biraz inceledim, Türk çalışanlara ve doktorları sürekli bir bahaneyle uzaklaştırmış ya da işten atılmasına sebep olmuşlar."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Hiç, sistemi hackledim." Çok önemsiz bir detay gibi söylüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Anlatsam dinlerken uyursun, ciddiylim."

Sıcak çaydan bir yudum aldım.

"Çelik'i bulduğumuzda çok kötü haldeydi, ben gittikten sonra ona yine bir şey yapmışlar belli. Ne yaptıklarını bilmiyorum ama doktora ihtiyacı var." O halleri aklıma gelirken bakışlarım halıya daldı.

"Doktora değil, bilim insanlarına ihtiyacı var." Ters bakışlarımı gördüğünde güldü. "Kocama benzer bilim insanlarına. Gerçi onun abisiydi bilimle ilgilenen, o zorunda kalmadıkça bilimle uğraşmaz."

"İnsan falan mı klonluyorsunuz?" Bunu tamamen dalga amaçlı sormuştum.

Güldü. "Yok ama benzer, ölü diriltiyoruz." Neredeyse ağzımdaki çayı püskürtecektim. Bakışlarımı gördüğünde daha çok güldü.

Zorlukla çayı yuttum. "Tövbe estağfurullah," Başımı iki yana salladım.

Daha çok güldü. "Çelik gibi birinin senin gibi birine âşık olması çok eğlenceli olay."

Ona ters ters baktım. "Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz siz de."

"Öyle ama," Hâlâ gülüyordu. "Tarık demişti de bu kadar fark olduğunu düşünmemiştim. Bu kadar zıt bir çift görmemişim. İki insan birbirine en fazla ne kadar benzemez sorusunun yanıtı gibisiniz."

"Çift değiliz,"

"O kadar şey söyledim, sen takıldığın şeye bak."

"Aman neyse, sen burada mısın daha?"

"Sürekli beni kovmaya çalışıyorsun," dedi sahte bir alınganlıkla.

"Yok kovmuyorum, yakalanırsan sıkıntı."

"Benim için endişelenmen ne kadar tatlı bir bilsen, hiç asker arkadaşım olmamıştı da." Her cümlesinde dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlamak mümkün değildi.

"Ee ne yapacaksınız?" diye sordu merakla.

"Neyi?"

"Çelik'le gelecek hayatınızda." Öyle bir hayat var mıydı sahiden? Mümkün müydü?

"Bilmem. Bir sağ salim gelsin de."

Çayını yudumlarken bana imayla bakıyordu.

"Siz öpüşmemişsinizdir bile," dedi çay bardağı gülüşünü gizlerken.

Kaşlarım daha da çatıldı.

Kahkaha attı. "Çelik için ceza gibi bir şeysin, bayıldım."

"Bunlar mahrem sorular," dedim bacaklarımı kendime çekerek.

"Hiç ufacık da mı olmadı?" Ufacık derken işaret parmağıyla baş parmağını birbirine yaklaştırdı. Kızdığımı fark ettiğinde yine güldü. "Tamam tamam sormadım say."

Bir süre sessiz kaldım.

"Onu teslim edeceğim zaman, uçaktan inmeden öptü beni," dedim utanarak. O kadar utandım ki kafamı kaldıramadım. Bunu ilk kez sesli söylemişim, kimseye anlatmamıştım. Kimseye. Ona neden anlatıyorsam?

"Bu kadar mı? O kadar süre baş başaydınız?"

Sinirlenerek kafamı kaldırdım. "Ne olmuş baş başaysak? Baş başayız diye illa şey mi yapacağız? Tövbe tövbe."

"Şey mi?" Yine kahkaha attı. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Pusat duymasın." Pusat da arkadaşlarıydı, onu tanıyordum.

"Ben..." Hayatımda öyle hiç arkadaş dışında erkeklerin olduğu zamanlar olmamıştı. Olcay odunun önde gideni olduğum için evde kalacağımı söylerdi hep. Çelik'le tanışana kadar bir adama sarılma, dokunma, sokulma isteğim hiç olmamıştı.

"Sen?"

"Ne bileyim öyle," dedim düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak.

"Evlenmeden olmaz diyorsun yani? Pusat gibi. O da öyleydi ama pek inanmıyorum ben o duruma, Bahar kuduruğu varken zor." Bahar'ı da hatırlıyordum, epey güzel ve tatlı bir kızdı. "E evleneceksiniz siz o zaman?"

Oturduğum yerde dikleştım. "Sen çöpçatanlık yapmaya mı geldin ya?"

"Yok ama sardı." Eh, dürüsttü. "Sizin resmi nikah işi zor ama."

"Neden?" diye sordum sanki yarın nikah kıyacakmışız gibi!

"Tehlikeli, Çelik seni o topa sokmaz. Adamın peşinde yok yok diyorum. Neden diyorsun sen de." Hiç bu açıdan düşünmemiştim, gerçi evlenmeyi de düşünmemiştim ki! Aşkın aklımı karıştırmıştı. Ne fenaydı.

"İmam nikahı peki?" diye sordum ama bunu sorduğuma hemen pişman oldum.

Önce dudaklarını birbirine bastırıp kendini tutmaya çalıştı ama başarılı olamayınca yine kahkaha attı.

"Sen dünden razıymışsın." O ne kadar gülüyorsa ben onun aksine o kadar ciddiye dim. "Çelik'i imam nikahı kıyarken düşündüm de..." Güldü yine.

"Komik olan ne?"

"Öf tamam soğuk asker, tamam Vuslat..." Söylenirken bile dalga geçiyordu. "Çelik'e iman ın şartlarını sor, dinle alakasını gör şok olursun."

"Öğreten olmamış ki, hayatı hep kötülükle geçmiş. Ne bilsin maneviyatı?"

Aşkın'ın gülüşü buruk bir hal aldı. "Öğretirsin." Öğretirim. "Çelik de imana gelirse kıyamet kopması yakındır." Yine dalga geçmeden duramamıştı.

Ciddi ifademe bakıp sıırıttı. "Normalde de esprili bir insanım da bu kadar değil. O kadar soğuk ve suratsızsın ki seni sinir etmek hoşuma gitti. Böyle hem sinirleniyor hem

de alıklaşıyorsun." Böyle derken gözlerini kısıp suratını ciddileştirerek taklidimi yapmıştı.

Dayanamayıp güldüm. Bugün asla glebileceğimi düşünemezdim.

"Bakma sen onun adının Azrail'in Kılıcı olduğuna, hayali  kelime; evli, mutlu, çocuklu." Konuşurken gülüşü gittikçe silikleşmişti. Bu tabloda üçü de imkansız gözüküyordu.

"Arkadaşlarım gelebilir, gitsen iyi olur," dedim biten ayına bakarak.

"Merak etme, ben başımın çaresine bakarım. elik buraya geldikten sonra yine uğrayacağım yanınıza."

Çok uykum geliyordu, tüm gece uyumamış ve aksiyonla geçirmiştim. Mayışarak koltuğa yayıldığımda Aşkın da belki utanır gider dedim ama hiç oralı değildi.

Önceden olsa Aşkın'a karşı da çok daha sert olurdum ama şimdi olamıyordum. Onları tanıdığım için miydi? Bilmiyordum.

Gözlerim kapanırken tek isteğim elik'i yeniden sağ salim ve zgr görmekti.

Uyandığımda başım çatlıyordu, sersemleşerek etrafıma bakındım. Üstümde bir battaniye vardı.

Akşam olmuştu.

Hızla telefonu elime aldım kimseden ses seda var mı diye ama hiç yoktu, sadece indirim bildirimleri vardı. Salonun ışığı kapalıydı ama mutfağın açıktı, koridora yansımasını görüyordum.

Bir süre kendime gelmeye çalıştım. Ayağa kalktığımda bir erkek sesi duydum ama boğuk boğuk geldiği için kim olduğunu anlayamıyordum.

Koridora geçtiğimde kim olduğunu anladım. "Ben boşuna eşek demiyorum ki bu herife! Bak abisini kaybedince değere bindi, eşek herif. Bu zamana kadar aklın neredeydi diye sormazlar mı adama? Az mı peşinden koştu? Ya bir de abin abin, büyüğün, insanda biraz saygı olur. Bu eşekte nerede!" Pusat'ın sesiydi bu, ben uyanmayayım diye fısıldayarak konuşuyordu.

"Bakma o da acı çekiyordu." Bu da Aşkın'ın sesiydi.

"Acı falan çektiği yoktu! Acı çeken adam öyle olmazdı. Bir de abisinin yanında bana bilerek daha böyle yakın davranıyordu, böyle piçlik olabilir mi amına koyayım ya! Böyle kardeş düşman başına. Resmen acı çektirmeye çalışıyordu. Kardeş kardeş değil deccal amına koyayım!" Pusat'ın fısıldaması bile çok gürültülüydü.

Mutfağın kapısına bile yaklaşmadan Aşkın beni fark etti, bazen onun da Çelik gibi denek olduğunu unutuyordum.

Ama Pusat o kadar hararetli konuşuyordu ki fark etmedi.

"Bağırsan daha sessiz olursun Pusat," dediğimde şaşkınca bana çevirdi kafasını.

"Pardon ya ben biraz gaza geldim de."

"Çok uyudu zaten," dedi Aşkın da.

"Ev yemeği getirdim, gel ye," dedi Pusat da kendi evimde beni masaya davet ederek.

Yanlarına oturdum. "Tarık yok mu?"

"Yok abisini izliyor uzaktan,"

"Nerede şu an?" diye sordum korkuyla.

"Askeriyeye götürmüşler, bekliyoruz bakalım. Medya çalkalanıyor." Pusat telefonunda haberleri açıp bana uzattı. Dünkü patlamadan bahsediliyordu, Çelik'in kaçırılmaya çalışılmasından. İnsanların sert tepkilerinden de bahsediliyordu, Aşkın'ın taktiği işe yaramıştı.

"Sen nasılsın?" dedi ekranını kapatırken.

"İyiyim, sen?"

"Süper. Sizin bu lojman ne güzelmiş."

"Az önce söyleniyordun lan," dedi Aşkın.

"Söylendiğim tek şey Bahar'ımı özlememdi. Burayı sevdim yoksa."

"Haberim yok da yanıma mı yerleştiniz?" dediğimde Pusat ne diyeceğini bilemeyerek Aşkın'a baktı.

"Çelik'i buraya getireceklerine emin olduktan sonra gideceğiz," dedi Aşkın. "Sonra yine Çelik'i görmeye geliriz ama." Bunu ikidir söylüyordu, yani evine yine izinsiz gireceğim haberin olsun demeye çalışıyordu.

"Gidin diye demedim. Kalabilirsiniz, arkadaşlarım gelirse sizin için sıkıntı olabilir diye diyorum."

"Amcaoğlu diye tanıtırısın beni," dedi Pusat gülerek.

"Ben de teyze kızı mı olacağım amına koyayım!" Nokta yerine küfür kullanıyor gibilerdi, normalde bu kadar çok küfür aşırı itici gelirdi ama onlarda komik duruyordu.

"Niye olamaz mısın?"

"Sen bazen benim kim olduğumu unutuyorsun sanki."

"Senin kim olduğunu unutmak mümkün mü amına koyayım!" dedi Pusat gülerek.

"Gördükleri gibi tanırlar, V'den bahsediyoruz," dediğimde ikisi de bana baktı. "Hepsi tanıyor, hatta bir hayranın var. Teo. Aşık sana."

"Bana aşık olmak şaşırtıcı değil ki olmamak şaşırtıcı," dedi Aşkın büyük bir özgüvenle.

Pusat da çenesini avcunun içine yaslayıp gözlerini kısarak bana baktı. "Teo mu? Kim bu lavuk? Ne demek aşık? Hayırdır? Ateş duymasın."

"Kocamla biz birbirimizi bu kadar sahiplenmiyoruz, salsana bizi."

"Salamam. Sizin ilişkinizin yapı taşı benim, hatırlatırım." Ne kadar çok konuşuyorlardı böyle, başım şişmişti. "Sen bana anlatsana bakayım Teo mudur nedir kim bu necidir?"

"Arkadaşım, asker, öyle hayranlık işte. Abartma." Onlar uzun uzun konuşurken ben konuşmaya bile üşeniyordum.

"Olabilir, hayransa hayranlığını bilsin. Hem kimin yengesine hayran oluyor? Hayırdır amına koyayım!"

"Siz böyle sürekli küfür mü edersiniz?" Pusat sorumla utanmış olacak ki geri çekilip arkasına yaslandı.

"Ben aslında hiç etmezdim, bu bozdu beni. Ağzımı bozdu. Ben çok saygılı, İstanbul Türkçesiyle konuşan bir beyefendiydim, ne olduysa bununla takılmaya başladıktan sonra oldu."

"Az salla amına koyayım!"

"Bak, görüyorsun," Ayıp dermiş gibi Aşkın'ı gösterdi.

"Cidden başım ağrıdı," dedim belki biraz da olsa susarlar diye.

"Sus da bir şeyler yesin," dedi Aşkın tabağı önüme iterken.

Pusat vay be dercesine salladı kafasını.

"Kıskanma, bir kez kıskanma..." Aşkın bunu kısık sesle söylemişti.

Pusat çocuk gibi omuz silkti.

Ne değişik bir ikiliydi böyle. Hem çok iyi anlaşıyor hem de hiç anlaşıyor gibi. Benim de bu kadar yakın olduğum arkadaşlarım vardı. Şimdikilerle de yakındım ama Turgut, Selçuk ve Olcay hep çok ayrı bir yerde olacaktı bende.

Acaba Yıldıray ve Talip nasıl olmuştu? Binbaşı Yıldıray'ın durumunun ağır olduğunu söylemişti. Nuriş'i vuran adamın peşinden gitmiş ve yaralanmıştı. Adamı öldürüp ölmediğini bilmiyordum ama bina patlamadan çıktıkları için şükrediyordum.

Pusat kırmızı bulgur pilavı, tavuk yemeği ve patates getirmişti.

"Siz lojmana nasıl rahat rahat girip çıkabiliyorsunuz?" diye sordum yemeye başlamadan önce.

"Ben kriminal, kırmızı bültenle aranan korkunç bir suçlu değilim," dedi Pusat hava atar gibi.

"Olamazsın zaten." Aşkın ona gıcık vermeye çalışır gibi gülümsedi.

"Suç işlemek gururlanılacak bir şey mi?" Sorumla ikisi de aynı anda göz devirdiler.

"Sen bir suç kralına aşık olduğunun farkında mısın?" diye sordu Aşkın alayla. "Bak ben bile onun kadar suçlu değilimdir." Ben bile derken hafifçe gözlerini irileştirmişti.

"Aşk itirafı geldi mi?" diye sordu Pusat merakla.

Aşkın cevap olarak kafasını hafifçe salladı, sana daha sonra anlatırım dermiş gibi.

"Şaşkınım, son gördüğümüzde Vuslat çok suratsızdı, hiç aşık gibi değildi." Pusat sanki ben yanlarında değilmişim gibi rahat rahat konuşuyordu.

Yemeğimi yerken onların konuşmasını hayretler içinde dinledim.

"Sanki şimdi çok mu suratlı," Aşkın konuşurken yandan yandan da ifademe bakıyordu. Çatılan kaşlarını gördüğünde güldü. "Şaka şaka, gül diye." Pusat'a döndü. "Kadın gülmüyor ki."

"Cece için çok üzgünüm, duyduğumda günlerce kendime gelemedim. Sizi düşünemiyorum," dedi Pusat birden konuyu hiç beklemediğim bir yere çekerken. O Cece'yle tanışmıştı.

Cece...

Az olan iştahım kaçarken lokmaları çiğneyişim yavaşladı.

"Ya başladı yine Shrek'liğe amına koyayım, bırak da kız yemeğini yesin." Ben yutkunurken Aşkın söylenmeye devam ediyordu ama en dikkatimi çeken kısım Shrek demesi olmuştu.

"Evet, çok üzıldüm ama Çelik kadar değil sanırım. Ben de Cece'ye çok bağlandım ama onun kadar değil. Bir ara acaba onun çocuğu mu diye düşündüğüm bile oldu, hem de onun asla çocuk sahibi olamayacağını bilmeme rağmen. Zaten öyle çok canı acıdı ki benden hemen onu teslim etmemi istedi."

"Sen de onu hemen getirdin," dedi Aşkın, beni yargılamıyordu ama ara ara hatırlatıyordu.

"Getirdim."

"Bu senin görevindi, üstünde deneyler yapılacağını bilemezdin," dedi devam ederek.

Bilemezdim, bilememiştim.

Ama Çelik biliyordu, yani tahmin ediyordu. Onu sadece hapse atmayacaklarını adı gibi biliyordu. Yine de onu teslim etmemi istemişti. Bir acıyı başka bir acıyla bastırabileceğini sanmıştı.

Aşkın telefonuna gelen bildirimle telefonuna baktı. "Tarık yazdı. Çelik'i çıkarmışlar." Telefonu eline aldığı anda ben merakla ona bakıyordum.

Kalbim hızla atıyordu. Onun için ne kararı verilmişti? Buraya gelebilecek miydi?

"Sonuç ne?" dedi Pusat da dikleşerek.

"Yazıyor," Bir süre bekledi. "Hâlâ yazıyor, herifin her şeyi yavaş." En sonunda sinirlenip geri koydu masaya.

"Sonuç?" diye sordu Pusat tekrar.

"Yazıyor daha,"

"Bu Tarık bazen çok yoruyor insanı, bazen değil gerçi hep yoruyor." Pusat dedikoduyu bırakıp bana döndü. "Ee bundan sonra Çelik'le ne gibi bir planınız var?"

"Evleneceklermiş." Aşkın'ın cevabıyla Pusat'ın kaşları havalandı.

"Öyle bir şey yok," dedim hemen.

"Zaten olursa biz bile bilmeyelim, o kadar gizli olsun," dedi Aşkın uyarıda bulunur gibi.

"Biz mi? Abartma la,"

Aşkın, Pusat'a ters bir bakış attı. "Yerin kulağı var, bilirsin."

"Bilirim bilirim."

"Tarık hâlâ yazamadı mı?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Aşkın erkana baktı. "Yazıyor..."

"E düşünümüz var o zaman," dedi Pusat heyecanla.

"Yok öyle bir şey! Yani yanımda kalmalarına izin verirlerse diye dedim, zorunluluktan yani." Konuştukça saçmalıyordum, yalan söylediğim çok barizdi.

"E siz zaten bir aydan fazla birlikte yaşadınız," dedi Aşkın imayla.

"Olabilir, o görevdi. Bu sefer bende kalırsa görev olmaz işe."

"Görüyor musun? Kılıfına da uydurmuş." Aşkın bunu bana değil Pusat'a söylemişti.

"Bu kararını tebrik ediyorum, seni kutluyorum. Günümüzde evlilik dışı ilişki çok normalleştiriliyor da bence insanın bir tane yâri olur, haksız mıyım?" Pusat ciddi mi diye yüzüne baktım ama çok ciddi gözüküyordu.

"O zaman niye Bahar'ı eve atıp duruyorsun amına koyayım!"

"Biri birini eve atıyorsa emin ol o Bahar!" Utanmış olacak ki kızarmıştı. Bana döndü yine. "Yani ben seni çok kutluyorum. İmam nikahı şart." Hafifçe eğildi. "Bunlar imam nikahı bile yapmadı, anlamazlar. Ama ben anlıyorum seni."

"Tarık daha yazmadı mı?" diye sordum yine konuyu değiştirmek için pasif bir girişimde bulunarak.

Aşkın başını iki yana salladı.

"En son sen epey Çelik'ten uzaktın. Ne oldu da aşık oldun?" diye sordu Pusat merakla.

"Ne aşkı?" Çok sıcaklamıştım.

"Uzak kalınca anladın değil mi? Hep öyle olur." Bunları konuşurken ses tonu yumuşamıştı.

"Kendisi Eros olur da," dedi Aşkın onun bu hallerine açıklık getirerek.

"Ben zaten onları yan yana görünce anladım ki," Pusat kendinden emin şekilde arkasına yaslandı.

"Neyi?" diye sordum ters ters.

"Aranızdaki çekim, uyum ve kimyayı."

"Bizi de anlamış mıydın lan?" diye sordu Aşkın.

"Yok! Siz birbirinizi öldürmeye çalışıyordunuz amına koyayım! Ondan kondurmak istemedim, aranızdaki çekimi ben o sıra yanlış yorumladım."

Aşkın'ın telefonuna bildirim geldi. Rahatlayarak omuzlarını düşürdü. "Çelik'i buraya getiriyorlarmış." Ayaklandığında Pusat da hemen ayağa kalktı. "Biz şimdi gidiyoruz, etraf kalabalıklaşmadan kaybolalım."

Ben de onları geçirmek için ayağa kalktım. Koridora geçtik.

Pusat önden giderken Aşkın durup bana baktı. "Çok ağır şeyler yaşadı, bir daha eskisi gibi olabilir mi onu bile bilmiyoruz. Evet, geçmişinde yanlış şeyler yaptı ama ona kızma. Eğer ona soğuk ve mesafeli olup canını yakacaksan bırak onu biz alalım. Çok acı çekti zaten."

Başımı iki yana salladım.

"Merak etme."

"Onu gördüğümde bir çocuğa benzemişti, bir çocuk kadar mazlumlaşmış, masumlaşmıştı. Onun canını yakma Vuslat." Aşkın onu cidden çok seviyordu.

"Yakmam."

"Duygularını gizleme, ne kendine ne de ona karşı. Dürüst ol, asker kimliğini ona karşı davranışlarına karıştırma."

Pusat açtığı kapının önünde bizi bekliyordu. Dayamayıp Aşkın'a baktı. "La hadi, bak suçlu olan ben değilim bak."

Aşkın ona göz devirip bana baktı.

"Gözün arkada kalmasın. Zaten istesem de aksini yapamam." Güven vermek istercesine omzunu sıktığımda gülümsedi. Büyüleyici bir güzelliği vardı, Çelik'in ona yakınlaşmaya çalışmasına şaşmamak gerekirdi. Bu düşünce içimde değişik bir his yaratırken Aşkın sanki aklımdan geçen her şeyi duyuyormuş gibi daha geniş gülümsedi.

"Seni ne kadar sevdiğini anlatsam şaşırp kalırsın," dedi o da benim omzumu sıkarak.

Pusat kafasını yine içeri uzattı. "Ne oluyor la orada? Siz hayırdır? Şam şeytanımda gözün mü var?" O bizi kıskanmış mıydı? "Yürü canım başka kapıya." Pusat cidden insanı şok ediyordu.

Aşkın kızmakla gülmek arasında kalmış gibi ona baktı. Ardından benden uzaklaştı ve Pusat'la evden çıktılar.

Çelik geliyordu.

Çelik buraya geliyordu.

Evime.

Sadece mutfağın ışığı açıktı, neden bilmiyorum ama koridorun, salonun, neredeyse tüm evin ışıklarını açtım.

Salona girip tek dağınıklık olan battaniyeyi toplayıp kenara koydum. Gözüm saate kayarken ne yapacağımı şaşırmıştım.

Evin içinde gezip dağınık yerleri düzelttim. Çarşafları değiştirdim. Saate baktım, hiç geçmiyordu vakit.

Koltuğa oturdum, telefonumu elime alıp bir süre haberlere bakmaya çalıştım, sonra yine saate baktım. Sonra dayanamayıp ayağa kalktım.

Eve sığamıyordum.

Dar ve çok uzun olmayan koridorda volta atmaya başladım.

Çelik buraya geliyordu, birazdan bu kapıdan girecekti.

Kalbim ağzımda atıyordu.

Bu kadar his çok fazlaydı.

Ben tam kapının önündeyken zil çaldı ve zilin çalmasıyla kapıyı açmam bir oldu.

Çelik karşımdaydı.

Hastane giysilerini çıkarmıştı. Büyük ihtimalle başka giysi olmadığı için ona asker üniforması giydirmişlerdi. Yeşil üniformanın en büyük bedenlerinden birini giyindiği belliydi, zayıflamış haliyle bile çok iriydi. Saçı sakalı birbirine girdiği için onu dışarıdan gören bir insan asker olmadığını hemen anlardı. Ama bu haline rağmen bu forma ona çok yakışmıştı.

Gözlerinin altı morarmış, hafifçe çökmüştü. Hüznü sanki yüzünün her bir santimine yansımış gibiydi.

"Çelik..."

"Vuslat..."

Dayanamadım.

Ona hızlıca sarıldım. Boyum uzundu ama onun kadar değildim, bu yüzden boynuna sarılabilmek için parmak uçlarımda durmam gerekiyordu.

Başımı boynuyla göğsü arasındaki kısma gömüp sıkıca sarıldığımda o kadar şaşırdı ki bir süre tepki veremedi.

Ardından o da kollarını kaldırdı ve benim sarılışıma karşılık verdi, derin bir nefes içine çektiğinde kokumu soluduğunu biliyordum.

Daha sıkı sardım onu.

Sırtımı ve saçlarımı okşadı.

Bu sırada biri boğazını temizledi. Bu ses Çelik'in arkasından geliyordu. Gözlerim irileşirken Çelik'ten uzaklaştım.

Çelik'in arkasında duran kişi Levent Binbaşlıydı. Utançtan yerin dibine girecektim!

Adamın önünde resmen Çelik'in boynuna atlamıştım. Bu kesinlikle normal bir sarılma değildi, ciddi ciddi üstüne atlamıştım.

Çelik o kadar uzun ve iriydi ki onun yüzünden arkasındaki binbaşının görememiştim.

Çelik önümden çekilmek için içeri doğru bir adım attı. Ayağında botlar vardı.

O içeri girdiğinde kapının hemen yanında duruyordu ama ne bana ne de binbaşına bakmıyordu.

Binbaşı her zamanki o gergin ifadesiyle bana bakıyordu. "Tomris."

"Emredin binbaşım!"

Binbaşı bir Çelik'e bir de bana baktı. "Onu buraya getirmek kolay olmadı."

Gözlerim dolmasın diye derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim binbaşım."

"Dün yaptığın şey affedilemez. Evet onu kaçırmalarını engellediniz ama bunu izinsiz yaptınız. Hepiniz için bunun bir bedeli olacak."

"Diğerlerinin suçu yok, her şeyi ben yaptım," dedim ama binbaşı bu sözümü çok umursamış gözükmüyordu.

"Onu buraya getirmek için kefil oldum. Eğer olur da kaçarsa..."

"Asla," dedi Çelik gözleri üstümdeyken.

Binbaşı ona ters bir bakış atıp bana döndü. "Olur da ortadan kaybolursa, kaçarsa, senden bilirim. Sen de arkadaşların da hapsi boylarsınız ve emin ol bu sefer benim de elimden bir şey gelmez."

Minnetle başımı salladım.

"Yarın geleceğim, olanları uzun uzun konuşacağız. Hadi iyi akşamlar."

"İyi akşamlar binbaşım." Binbaşı giderken arkasından kapıyı kapattım.

Çelik'le yalnız kalmıştık.

Kapının yanında duruyordu, ne içeri bir adım atıyor ne de hareket ediyordu. Ellerim kapının üstündeyken ona baktım.

Başı hafif eğikti ama bana bakıyordu.

"Neler oluyor Vuslat? Beni nasıl böyle özgür bıraktılar?" Olanları bilmiyordu, medyaya duyurulduğundan haberi yoktu.

"Bunları konuşuruz." Ona döndüm tamamen. Portmantodan bir erkek terliği çıkardım onun için. "Botlarını çıkar öyle gez."

Sözlerimle eğilip botlarını çıkardı. Büyük ihtimalle eve genelde ayakkabıyla giriyordu. Onunlayken hep öyleydi yani. Gittiğimiz yerler ya oteller ya da malikane benzeri evler olduğu için ben de o çıkarmıyor diye ayakkabılarımı çıkarmıyordum pek.

Terliği giyindi ama ayağına küçük gelmişti. Kafasını kaldırıp bana baktı, ne içeri geçiyor ne de konuşuyordu.

"Üniforma giyinmişsin."

Eğilip kendine baktı. "Evet, kıyafet yokmuş ondan. Yoksa vermezlermiş."

"Kim vermezmiş?"

Omuz silkti.

Bakışları kısa bir an portmantonun üstündeki cekete takıldı, Eren'in ceketine.

"İyi misin sen?" Karşısına geçtim.

"İyiym iyiyim. Anlamıyorum sadece."

"Anlatacağım," Onu bu kadar şaşırtan şey sadece özgür bırakmaları değildi. Benim tavırlarıma daha çok şaşıırıyordu, bu belliydi.

Tekrar zil çaldı. Kapının yanında durduğum için yine hızla açtım. Teo kapıdaydı, elinde bir poşet vardı. "Binbaşı ağzımıza sıçtı. Nasıl oldun sen?"

"İyiym, gelsene," İçeriye işaret ettim ama başını iki yana salladı.

"Yok dn geceden beri hiç uyumadım, eve geçip dinleneyim." Elindeki poeti bana uzattı. "Bunları getireyim dedim."

Poeti alıp içine baktım. Jilet, tıra köpüğü, çamaşır getirmişti. "Bunları bulabildim hızlıca."

"Teşekkür ederim. Yıldıray'la Talip nasıl?"

"Yıldıray daha kendine gelemedi, Talip turp gibi, bir şey olur mu ona? Seninki nerede?" elik kapının arka tarafında kaldığı için onu göremiyordu.

Gözlerimi iriletirdiğimde sıırıttı. "E siz zlem giderin madem."

"Teo!" Dilerim arasından konumam onu güldürdü.

"İyi koklama-" ksrd. "İyi akşamlar."

"Defol," Kapıyı yüzüne kapattığımda bana bakan elik'le yüz yüze geldim.

Duvara yaslanmış, bana bakıyordu.

Poeti ona uzattım. "Al, Teo senin için getirmiş."

Poete akınca baktı. "Bana mı?"

"Evet, sana. Ben tıra olamayacağıma göre."

Poeti aldı, içine baktı. "Sen mi söyledin almasını?"

"Yok, o kendi dnm seni."

Hâlâ kapıda dikildiğimizi fark edince etrafıma bakındım. Ben de ne yapacağımı aırmış haldeydim.

"A mısın? Kesin asındır, bendeki de soru."

"Yok yok, senin arkadaşların sabahtan beri sürekli bana lezzetli yemekler getirdiler," dediğinde yine beni üzmemek için yalan mı söylüyor diye yüzüne baktım.

"Ne getirdiler?"

"Et yemeğİ, pilav, makarna, kahvaltı tabağı." Doğru söylüyor gibiydi.

"Tamam, gel içeri geçelim. Misafir gibi durma öyle." Kafasını salladı ama evin içinde gezinmek için bir girişimde bulunmadı.

"Duş almak ister misin?"

"Çok iyi olur," dedi bakışları koridorda gezinirken.

"Banyo bu tarafta, gel." Banyoya doğru yürüdüm ama onun peşimden gelmediğini fark ettiğimde durdum.

Neden bu kadar çekiniyordu? O hiç böyle değildi ki.

"Çelik..."

"Vuslat..." Bana baktı.

Yanına geri döndüm. "Hadi gel, banyoya."

"Geleyim."

Bileğini tuttuğumda hiç karşı koymadı. Onu banyoya kadar götürdüm. Banyoya girdiğinde elinde poşetiyle durmuş etrafa bakıyordu. Banyom epey küçüktü ve Çelik de çok iri olduğu için sanki daha da küçülmüştü.

Bakışları aynanın önündeki kremlerde gezindi, sanki bana ait her şeyi dikkatle incelemek istiyor gibiydi ya da ben uyduruyordum.

Dolaplardan birini açıp iki temiz havlu çıkardım. Çamaşır makinasının üstüne koydum. "Orada şampuan krem falan asılı. Havlular da temiz. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana."

Tam banyodan çıkacaktım ki elimi tutarak beni durdurdu.

Tuttuğu elimi havaya kaldırdığında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Başını eğdi, parmak boğumlarımin üstüne bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim."

Kalbim deli gibi atıyordu, bunu duyuyor olmalıydı.

Elimi bırakıp jileti ve tıraş makinasını çıkarıp tezgahın üstüne koydu. Eli üstündeki üniformanın düğmesine gitti. Elleri titriyordu.

Elleri titriyordu.

Çelik'in hiç elleri titremezdi ki.

Onu ziyarete gittiğimde de, sabah da elinin titrediğini görmemiştim. Ara ara mı oluyordu acaba?

Dolabı açıp bir makas çıkardım. Tıraş makinasının yanına koydum. Ellerini yumruk yaparak sıkı fark etmemem için...

"Çelik," dedim orada dikilmeye devam ederek.

"Vuslat," dedi karşısındaki aynadan yansımana bakarak.

"Seni ben tıraş edeyim mi?" Soruyla o kadar şaşırdı ki aynadan bakmak yetmedi. Omzunun üstünden bana baktı ciddi miyim diye.

"Sen mi?"

"Hı hı, ben."

Eli ensesine gitti, başını eğerken gülüşünü sakladı. "Bilmem, olur mu ki?"

"Niye olmasın?"

"Yormayayım seni."

"Saçmalama," dedim küçük banyoda aramızdaki iki adımı da kapatıp yanına geçerken.

Lavabo tezgahıyla arasına girdiğimde ona bu kadar yaklaşmam onu daha da şaşırttı. Bir havlu alıp yere serdim yerler kıl olmasın diye.

Bu sırada Çelik de üstündeki formanın düğmelerini açmaktan vazgeçmişti. "Çıkar üstünü,"

"Yok, çıkarmayayım." Çelik asla çıplaklığını sergilemekten çekinecek bir adam değildi.

"Çıkarsan daha rahat olurdu sanki."

"Yok yok, iyi böyle." Vücudu her ne haldeyse görmemi istemiyordu.

Vücuduna bırakılan her bir izi ezberleyecek kadar çok fotoğraflarına baktığını bilmiyordu. Bu kadar çekiniyorsa, bilmemesi daha iyiydi zaten.

Boyu uzun olduğu için saçlarını iyi kesebilmek için lavabonun tezgahına oturdum. Bacaklarımı araladım bana yaklaşması için.

Gözlerini bu sefer gözlerimden ayırmadan bana yaklaştı. Bacaklarımın arasında durdu. Elimi kaldırıp tarakla saçlarını taradım.

Çelik buradaydı, evimde, banyomda, hatta ellerim arasında. Uzun bir zamandır bu anın asla yaşanmayacağını düşünüyordum.

Onu bir daha görmeyi bile hayal edemezken şu an burada onunla böyle olmak çok gerçek dışı geliyordu.

"Arkamı dön." Arkasını döndü. Saçları ensesinin aşağısına inmişti, neredeyse omuzlarına gelecekti. Siyah saçlarından parmaklarımı geçirerek dikkatle kesmeye başladım.

Güzel olsun diye çok dikkatli kesiyordum. Tarakla, milim milim ölçerek kesiyordum.

"Bana dön." Yine sorgusuz şekilde bana döndü. Saçlarının ön kısımlarını da kestim. Bazı yerlerde daha muntazam dursun diye tıraş makinası kullandım. Hiç konuşmuyordu, öylece saçlarını kesmemi bekliyordu. Hiç şikayeti de yok gibiydi zaten.

Ben rahat keseyim diye başını eğmişti. "Çok güzel oluyor saçların," dedim onunla konuşmak isteyerek.

"Sen yaparsan güzel olur," dedi büyük bir güvenle.

Saçlarını kestikçe onu eski haline benzetiyordum, hiç ayrılmadığımız, araya aylar girmeyen haline.

"Bitti," dediğimde başını kaldırdı, aynaya değil gözlerime baktı.

Sadece saçlarını kesmek bile onu çok yakışıklı yapmıştı. İki elim yüzüne gitti, gözlerini huzurla kapattı. Ellerimle yüzüne düşen kılları temizledim.

Yüzüne üfledim uçsunlar diye, bu onu gülümsetti. Kıllar uçmayınca daha şiddetli üfledim. Gülümsemesi genişledi. Kıllar bahaneydi, gülümsemesini özlemiştim.

Ben onu izlerken o birden gözlerini açarak beni yakaladı.

Bu kadar yakınken, gözlerime böyle bakması kalbimin deli gibi atmasına sebep oluyordu.

"Çok güzel oldu bence," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Başımı eğip tıraş köpüğüne uzandım.

"Beni tıraş mı edeceksin?" şaşkındı sanki az önce saçını kesen ben değilmişim gibi.

"Etmeyeyim mi?"

"Et et," dedi hevesle. Yüzünü bana uzattı keyifle.

Tıraş köpüğünü biraz avcuma aldım ardından yüzüne sürdüm. Ben onu tıraş ederken, yüzünün her tarafını elleyip dikkatle tenini kesmemeye çalışırken o sadece beni izliyordu. Gözlerindeki hüzün canımı yakıyordu.

Cece'yi hatırladım. elik tıraş olurken bazen merakla tezgaha aynı benim gibi oturur merakla elik'i izlerdi. elik bir keresinde yüzüne tıraş köpüğü sürdüğünde koşa koşa gelip bana göstermişti.

Anılar göğsümdeki baskıyı arttırdı. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Tıraşı bitirdiğimde yüzünü yıkadı. Aynadan kısa bir an kendisine baktı.

Saçlarını ve sakallarını kesmek yakışıklılığını ortaya çıkarmıştı. Gerçi hiç kaybolmamıştı ya...

"Saçlarım çok güzel olmuş," dedi bir eliyle saçlarını düzelterek.

"Evet ama sana uzun sa bile yakışıyordu," Ki ben erkeklerde uzun saçı hiç mi hiç beğenmezdim.

"Bundan sonra sen mi kessen?" dedi bana yandan yandan bakarak.

"Olur, keserim." Bu aslında bundan sonra da seninleyim demek gibi bir şeydi.

Banyonun loş ışığında kara delik gibi koyu duran gözlerini kırpıştırdı. Başını hafıe eğdi.

Lavabo tezgahından indiğimde birden indiğim için ona çok yaklaşmıştım, göğsüm göğsüne çarparken hemen geri çekilmem gerekiyordu.

Ama ondan hiç uzaklaşmak istemiyordum.

Onun da pek uzaklaşası yok gibiydi. Yine gözlerime daldı.

Gözlerimin ardında bir dünya görüyormuş da sürekli o dünyada farklı bir şey görüyormuş gibi hayranlıkla bakıyordu her seferinde.

Zorlukla ona arkamı döndüm. Ellerimi yıkarken o hemen arkamdaydı, beni izliyordu.

Ellerimi kurulayıp hızla banyodan çıktım. Hatta kaçtım. Onun yanındayken sürekli ona sokulasım, dokunasım, hatta öpesim geliyordu.

Ne oluyordu bana böyle?

Çok geçmeden banyodan su sesi gelirken ben de oradan ayrıldım. Salona girip telefonumu elime aldım. Bizimkilerin olduğu gruba mesaj atacakken Tunç'un grup adını değiştirdiğini gördüm. Grup adını 'DENEK KURTARMA EKİBİ' yapmıştı.

Çelik'e yemek verdiniz mi?

Hemen mesajıma cevaplar gelmeye başladı.

Teo: Yok, aç bıraktık.

Eren: Su bile vermedik.

Yasemin: Bi ara yemek niyetini onu yiyebilirdik.

Zeliha: Çelik de Çelik'miş.

Kaşlarım havalandı mesajı okurken. Allah Allah.

Teo: Ben gelip Çelik'i anlattığımda çok ballandırıyorum diye Talip gay olduğumdan şüphelenmişti. Şimdi hepsi beni anlıyor.

Tunç: Ne oluyor lan orada?

Kendi sorduğum soruyu alıntılardım ve soru işareti koydum.

Talip: Biz burada hastanede canımızın derdindeyiz siz ne derdindesiniz?

Kubat: Bu saatte ne bu lan dan dan zıbarsanıza yorulmadınız mı?

Teo: Bunu kim bu gruba aldı?

Tunç: Saat daha on olmamış.

Hasan: Uykumu böldünüz.

Ben tekrar sorumu alıntılıyıp soru işareti koydum.

Kubat: Eben aldı.

Eren: Binbaşı bugün başını toplantılardan kaldırmadı da yarın ağzımıza sıçar gibi.

Tunç: Hak ettik.

Yıldıray yazıyor...

Teo: Lan Yıldıray sen yoğun bakımda değil misin?

Talip: Gizlice telefon sokturdu, tuvalette oynuyor.

Yıldıray en sonunda hasta ve asker emojileri attı.

İlk yazdığım soruyu tekrar alıntılıyıp tekrar soru işareti koydum.

Teo bir fotoğraf attı, kahvaltı tabağıyla kendini çekmişti. Altına da 'Deneğimizin kahvaltısı.' Yazmıştı.

Ardından Eren bir tepsi dolusu yemek fotoğrafı attı. O altına bir şey yazmamıştı.

Yasemin kemal paşa tatlısıyla kendisini çekip attı altına da 'Deneğimize tatlı götürdük ama tatlıdan daha tatlı.' Yazmıştı.

Zeliha da makarna tabağı çekip atmıştı.

Sinirlenerek hızlı hızlı yazdım.

Ona insan muamelesi yapın, denek deyip durmayın! Niye her şeyin fotoğrafını çektiniz?

Teo: Çok heyecanlandık, ne yapacağımızı bilemedik.

Zeliha: Uyumuyorsanız size gelebiliriz?

Kubat: Lan zıbarsanıza!

Hemen yazdım.

Gelmeyin

Teo göz kırpan emoji attı.

Çelik uyur zaten şimdi. Ben de uyuyacağım. Hadi iyi geceler. Sağ olun her şey için.

Tunç: Tamam minik kartal, inandık.

Kubat: Gevşek gevşek konuşmayın lan.

Tunç Kubat'ı gruptan çıkarttı.

Tunç: Burada benim rütbem daha yüksek, yöneticiyim. Herkes ayağını denk alsın.

Onlar konuşmaya devam ederken ben ekranı kapattım. Çelik'e havlu vermiştim, Teo'nun getirdiği poşette çamaşır da vardı ama kıyafet yoktu.

Ona uygun kıyafet sadece babamın kıyafetleri vardı. Sakladığımı, atmaya kıyamadığımı ama ara ara yıkayıp ütüsünü eksik etmediğim kıyafetleri.

Yatak odama geçip kahverengi dolabın kapağını açtım. Babamın kıyafetlerini koyduğum kısımda babamın evde giyindiği üst ve altlardan çıkardım. Babam da iri bir adamdı, Çelik kadar olmasa da... Evde hep bol giyinmeyi sevdiği için bunlar Çelik'e olur gibiydi.

Kıyafetlere öylece daldı gözlerim. Canım babam, seni ne özledim bir bilsen.

Banyodan gelen su sesi kesildiğinde kapıya yaklaştım. Tıklattım ve bağırdım. "Sana kıyafet getirdim!"

"Tamam gel, kilitlemedim!" Cevabıyla öylece kaldım. Beni içeri çağırmıştı. Çıplak değildir herhalde...

"Emin misin? Geliyorum bak."

"Gel," diye bağırdığında kapıyı yavaşça araladım.

Çelik duşakabindeydi. Tüm banyo buhar olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Sadece buzlu camın arkasında bedeni olduğunu görüyordum.

Utanarak başımı eğdim. Kıyafetleri bıraktım, Çelik yine suyu açmıştı.

Sıcak suyu özlemiş olmalıydı.

"Çamaşır makinasının üstüne koydum!"

"Tamam,"

Banyodan çıktım.

Ne yapacağımı bilemeyerek yatak odasına geçip yatakta oturdum.

Su sesi yine kesildi.

Yorgunca yüzümü ovuşturdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne kendime anlam verebiliyordum ne de ona. Sanki yıllardır görüşmemiş gibiydik. İkimiz de o kadar değişmiştik ki...

Onu değiştiren şeyi bilmek canımı öyle böyle yakmıyordu...

Bir daha eskisi gibi olabilecek miydi?

Çok geçmeden banyodan çıktı. Salona doğru yürüdüğünü gördüğümde ben de kalktım.

Koridorda ilerleyip salona ulaştım.

Onu burada göreceğimi asla hayal edemezdim. Gerçi onu bu halde göreceğimi de asla hayal edemezdim. Islak saçlarıyla, ona verdiğim babamın kıyafetleriyle evimin salonunda öylece oturuyordu.

"Biraz rahatladın mı?"

Yanına ulaştığımda başını kaldırdı. "Rahatladım."

Çok yorgun, bitik ve halsiz gözüküyordu. O geniş omuzları düşüktü, başı eğikti. Sanki koca adam değil de beş yaşında bir çocuk gibiydi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi başını tekrar önüne eğerken.

Dayanamayıp yanına oturdum. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Başını salladı, korkuyla yerimden doğruldum çünkü onun kolay kolay ağrısı olmazdı.

"Neren ağrıyor?" Cevap vermedi. "Çelik, söylesene neren ağrıyor? Hadi gel doktora gidelim." Tam yerimden kalkacaktım elimi tutarak durdurdu beni.

Tuttuğu elimi kalbinin üstüne götürdü. "Burası." Elim kalbinin üstünde kaldı.

"Neden?"

"Cece, Nuriş, sen..."

"Ben?" Onlar artık hayatta değildi ama ben hayattaydım.

"Sen... Bana neden böyle davranıyorsun Vuslat?" Buğulu gözlerine bakmak canımı yakıyordu.

"Nasıl?"

"Böyle."

"Daha önce söyledim ya..." Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Özledim."

"Tek özledin mi? Başka bir şey yok mu?" Bilip bilmediğimi öğrenmeye çalışıyordu.

"Başka ne olacak?" Elimi kalbinin üstünden çektim.

"Vuslat, neden askeriyeden atıldın?" Omuz silkip arkama yaslandım. "Bana cevap ver."

"Bugün bunları konuşmasak? Yorulduk."

İkimiz de nasıl da kaçıyorduk birbirimizden.

Bacaklarımı kendime çekerek ona baktım. "Sen beni özlemedin mi?" Soruyu sorarken başta cesur olsam da sonralara doğru utanıp dizlerime indirdim bakışlarımı.

O da arkasına yaslandı. "Hani beni özlemezdin? Hatta teslim ettiğin için zil takıp oynardın?" dedi ona söylediğim sözleri hatırlatarak. Cidden öyle demiştim. İşte bu hayatta hiçbir şey için büyük konuşmamak gerekiyordu. Zaten ben neyi kınasam başıma gelirdi. Şu dilimi tutmam gerekiyordu.

"Öyle olmuyormuş." Çekingence ona baktım.

"Ben seni özlemedim." İşte bunu demesini beklemiyordum. Yumruk yemiş gibi irkilirken öylece yüzüne baka kaldım. Başını koltuğa yaslayıp bana doğru eğdi. "Çünkü sen hep benimleydin." Hayalimden mi bahsediyordu?

"Seninle hiçbir zaman bir geleceğimiz olacağını düşünmedim. Kabul et sen de düşünmedin. İmkansızdı bir kere. Sen asla beni istemezdin. O yüzden daha kolaydı sanırım ama şimdi Vuslat..." Yüzünü biraz daha eğdi. "Şimdi sen bana ilk kez açık kapı bırakıyorsun, umut veriyorsun. Gerçekliğine inanamıyorum." Çenem titrerken bunu görmek onu şaşırttı.

"Seni bıraktıktan sonra her şey çok zordu." Gözümden düşen damlalar onu daha da şaşırttı. "Bir daha seni göremeyeceğimi sandım."

Dudakları şaşkınlıktan aralanmış, gözlerindeki hüzne umut serpilmişti.

Gözyaşlarım hızlanırken bunu durduramıyordum. Kollarımı kaldırıp ona doğru döndüm, tekrar boynuna attım kendimi, boynuna sıkıca tutundum.

Bu sefer şaşıırıp beklemedi. Aynı anda beni kucakladı, sıkıca sardı. Saçlarımın arasına öpücükler bıraktı.

İkimiz de bu anın gerçek olabildiğine inanamıyorduk. Zaten bu eve girdiğinden beri afallamamızın en büyük sebebi de buydu.

Uzun bir süre onun kolları arasına kaldım, uykum gelmeye başlayınca bu sürenin uzunluğunu fark edip doğruldum.

Kısıık gözleriyle beni izliyordu.

"Bunları yarın konuşuruz, hadi uyu sen. Yorgunsun," dedim kendime gelmeye çalışarak.

"Uzun zamandır bu kadar dinlenmemiştim." Benimle vakit geçirmeye devam etmek istiyordu. "Sen git uyu." Başımı iki yana salladım.

"Sen benim odamda yat. Bir tane yatağım var. Bu koltuklara sığmazsın."

Ayağa kalktığımda elimi tutarak ayağa kalktı, ben de elimi çekmedim. Onu yatak odama götürürken kalbim hızla çarpmaya devam ediyordu.

Yatağım çift kişilikti benim için yeterince büyüktü ama Çelik yüzünden evimdeki her şey gözüme küçük gelmeye başlamıştı.

Yatak odamı inceledi. Ben de dolaptan yeni bir yastık çıkarıp temiz kılıf geçirdim. "Çarşafı yeni değiştirdim, daha hiç yatmadım üstünde." O gelecek diye değiştirdiğini bilmesede olurdu.

Yatağa uzandığında yatağı neredeyse tamamen doldurmuştu.

Yastığımı alacaktım ki elimi tutarak beni durdurdu. "Sen nereye?"

"İçeri,"

Kaşları havalandı. "İçeri?"

"Hı hı."

"Benimle kalsan?" Yatağında uzanırken yanına kıvrılıp yatmak çok çekici geliyordu.

"Olmaz Çelik..."

"Neden?"

"Uygun değil."

"Uydururuz. Gelsen, olmaz mı?" Öyle bir sormuştu ki hayır demek imkansızdı.

Yastığı bıraktığımda kalacağımı anlayıp yatakta kenara doğru kaydı. Işığı kapıyı kapatıp yanına uzandım.

Bu anı bekliyormuş gibi beni göğsüne çekip sıkıca sardı yine kollarını.

Bu yatakta onu düşünerek kaç gece yatamadığımı, ağladığımı, acı içinde terlediğimi bilse çok şaşırırdı.

Şimdi o bu yataktaydı ve bana sarılıyordu.

Belki çok iyi değildi ama iyi olacaktı.

"O kadar güzel ki..." Fısıldadı. "Yine hayallerimdeyim sanıyorum."

Hayallerinde ben vardım...

Bir eli saçlarımı hafif hafif okşarken beni mayıştırıyordu. Diğer eli de kolumu hafif hafif okşuyordu.

"Hep bahanelerle yattım yanında. Ya üşümeni bahane ettim ya Cece'yi..."

"Bu sefer bahanen ne?" Bunu sorarken başımı göğsünden kaldırmadan kafamı yukarı doğru kaldırdım yüz ifadesini görebilmek için.

"Bu sefer..." O da başını bana doğru eğdi. "Bahanem yok. Bu sefer bahaneye bile gerek yok." İç çekti. "Neden sana yakın olmama izin veriyorsun, böyle tuhaf davranıyorsun bilmiyorum ama bu gece umursamıyorum da. Çünkü öyle ihtiyacım var ki sana..."

Her bir sözü göğsümü sıkıştırıyordu.

Başımı kaldırdım.

"Beni tanımadın mı bu zamana kadar? Kim bana istemediğim bir şey yaptırabilir?" Sorumla alt dudağını hafifçe sarkıttı.

"Ondan anlamıyorum işte. Sen beni istemezdin ki." Bu sözü hem canımı yakmış hem de sinirlendirmişti. Çünkü aylardır onu görmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

"Nereden biliyorsun?" Kızgın sorumla gülümsedi.

Eli saçlarıma gitti ve alnıma dökülüp yüzümü kapatan saçlarımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Çektiği acı yakışıklılığından, karizmasından ve şeytan tüyünden hiçbir şey götürmemişti.

Kalbim deli gibi atıyordu ve bunu duyduğunu biliyordum ama eskiden de atardı, kalbim öyle atmasına rağmen ona sert olduğum için şimdi yakın olmama anlam veremiyordu.

"Her ne düşünüyorsan düşünme. Belki de hayalleri olan yalnız sen değilsindir." Sözlerime o kadar şaşırdı ki hayretle yüzüme baktı.

Benim şampuanımla yıkanmıştı, parfüm de sıkmamıştı ama kokusu o kadar hoş şekilde burnuma geliyordu ki içim ürperiyordu.

Tıraş ettiğim yanağı pürüzsüz şekilde parlıyordu. İçeride ışık yoktu, karanlıktaydık ama dışarıdaki ay ışığından ve sokak lambasından gelen ışık içeriye yeterince aydınlatıyordu.

Onu daha da şaşırtacak bir şey yaptım.

Bunu yaptığımı ben bile çok şaşırdım ama daha fazla dayanamadım.

Yükseldim, dudaklarını tenine yaklaştırdım. Nefes alışverişleri sıklaştıkça kolumdaki eli belime gitti.

Bu sefer ben onun kalp atışlarını duyuyordum. Yaslı olduğum sol göğsündeki hareketliliği hissediyordum.

Kalp atışlarını duymak bana çok iyi geldi. O buradaydı, hayattaydı ve benimleydi.

Biraz daha yaklaştım ve dudaklarımı hafifçe sert ama yumuşak teninin kapladığı çenesine yasladım.

Çok küçük bir öpücük bırakıp kafamı kaldırdığımda gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm.

Huzurla kapatmıştı gözlerini.

Biraz daha yükseldim ve bu sefer yanağına yasladım dudaklarımı.

"Vuslat..." Sesi acı çeker gibi çıkmıştı.

Daha fazla acı çekmesini istemiyordum.

Dudaklarımı teninden ayırdım. Bu sefer diğer yanağına uzandım.

Yanağıyla dudağı arasındaki o ince çizgiye dudaklarımı yasladığımda daha da sıkı tuttu ben. Dudaklarım sıcak teninde kaldı.

Bir teni öperken nasıl tat alabilirdin ki? Bu mümkün müydü?

Mümkünmüş.

Kafamı kaldırdığımda Çelik gözlerini yavaşça araladı ve gözlerime baktı.

"Minicik bir," Konuşurken kendini düzeltti. "Minicik üç buse, bu kadar güzel olabilir mi?" Cidden merak eder gibi sormuştu. "Minicik bu üç buse, çektiğim tüm cehennemi nasıl unutturabilir?" Anlam veremiyormuş gibiydi.

Bakışlarım dudaklarına gitti. Yanaklarını öpmek bile bu kadar güzelse dudakları... Dudaklarının tadını hatırlıyordum...

Kolları arasında, sert bedeninin kısılcındaydım ve çok yanlış şeyler düşünüyordum.

Başımı hemen geri göğsüne yasladım.

Yoksa kendimi tutamayacaktım ve bu durum beni şoka sokmuştu.

O da çok şaşırmıştı.

"Vuslat..."

"Çelik.."

Saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. "Bu hayallerimden bile güzeldi."

Halbuki sadece üç buseydi ama benim hayallerimden de güzeldi.

Aşk böyle bir şey miydi?

Üç buseyle her şeyi unutturacak kadar eşsiz miydi?

Bu halimiz ne olacak, imkansızlığımız ebedi mi kalacaktı bilmiyordum sadece tüm acılara rağmen onunla olduğum her anın ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

Göğsüne daha da sokularak gözlerimi sıkıca yumdum.

Biz yanmıştık.

Uzun zaman sonra İA'ya mutlu biten bir bölüm attığım için kendimi kutluyorum, siz de kutlayın 😊

Bölümde en sevdiğiniz kısım hangisi oldu?

En üzüldüğünüz kısım hangisi oldu?

Sizce Rick kaçtı mı?

Aşkın'ın gönderdiği destek ekipteki kişiler kimdi ve sizce ne yaptılar?

Sizce Çelik'e ne olacak?

Uzun zamandır Çelik ve Vuslat'a bu kadar uzun sahne yazmıyordum ve aşırı aşırı özlemişim onları yazmayı. Gerçi Vuslat ayrılıklarının ardından epey değişti, öyle ki Çelik ona acıdığını düşünüyor. Ve Çelik daha tüm kanalların hacklenip kendiyle ilgili her şeyin anlatıldığını da bilmiyor...

Sizce gelecek bölümlerde Çelik için ne karar verilecek? Vuslat onun yanında olacak mı?

Vuslat tekrar asker olabilir mi dersiniz?

Yarın yani sevgililer gününde İskenderun Primemall AVM'de saat 13.00'te sizlerle olacağım. Evet sevgililer gününde sizinleyim 😊 Bizim aramızdaki aşkın büyüklük.

E bu arada Vuslat'la Çelik'in en romantik sahnelerinin de sevgililer gününe gelmesi tesadüf değildi.

28 Şubat Cumartesi günü de Antalya Akra Kitap Günlerinde imza günlerinde olacağım. İmza günlerime kitabınız olsun olmasın gelebilirsiniz, hepinizi bekliyorum

Bölüm aralıklarını artık daha kısa tutmaya, iki haftada en fazla üç haftada bire çıkarmayı planlıyorum ama bu en kötü ihtimalde öyle diyeyim...

Bu bölümün ardından yeni gelecek bölüme kadar editlere bakıp en iyi İA eğitimi seçip gelecek bölümde açıklamamı ister misiniz? Çok güzel şeyler yapıyorsunuz da (ağlamaklı şeyler) Bunu isterseniz yorumlarda ya da mesajlarınızda bildirin ona göre karar vereyim ben de.

Bölüm tarihlerinden, alıntılardan, kitap çıkış tarihlerinden ve imza günlerimden haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi, kanallarıma göz atmayı unutmayın.

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, kendinize çok iyi bakın.

22.BÖLÜM: LANETLİ ÇOCUK

Bölüm şarkıları:

Gel Gör Beni Aşk Neyledi – Barış Akarsu

Alı Turnam – Cem Adıran

Bir Acı Türkü – Manuş Baba

Talihim Yok Bahtım Kara – Zeynep Baksi Karatağ

22.BÖLÜM: LANETLİ ÇOCUK

Uyandığımda Çelik'in göğsündeydim. Sıcak, sert ama rahat vücudunda sarılmıştım. Teninin kokusu tenimde, sakın kalp atışları kulağımın hemen altındaydı.

Uyandığımda ilk gördüğüm yüz onunki olmasını ilk önce yadırgadım. Bu hissi en son aylar önce yaşamıştım. Ama kalbim sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi hızla atıyordu.

Başımı göğsünden kaldırmadan hafifçe gözlerimi yukarı çıkardım.

Gözleri kapalı, nefes alışverişleri düzenliydi. O hâlâ uyuyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken huzurla ona daha çok sarılmak istedim. Sonra da bu isteğin yoğunluğunu fark ederek bir an afalladım.

Bana ne oluyordu hiçbir fikrim yoktu ama onunla olmak çok hoşuma gidiyordu. Hoşuma gitmesi bir yana canım yanıyordu, bu his bana o kadar tamamlanmış hissettiriyordu ki canım yanıyordu.

Aylardır işkence çekiyordu, hayal bile edemeyeceğim acılarla sağ kalmaya çalışıyordu.

Bu acılar onu değiştirmişti.

Artık eski Çelik değildi o. Ülke ülke gezdiğim, her durumla dalga geçen, sürekli bel altı konuşan Çelik değildi.

Nasıl mümkündü bilmiyordum ama hem çok olgun hem de çok çocuksuydu. Bu hali bana çaresiz hissettiriyordu.

Onu uyandırmamak için yavaşça yataktan çıktım.

Eskiden olsa en ufak bir hareketlilikte uyanırdı, şimdi mışıl mışıl uymaya devam ediyordu. Hem de epey derin bir uykudaydı.

Bir süre gözlerimi ondan alamadım. Çelik benimleydi, benim evimde, benim yatağında...

Onu izlemeyi zorlukla keserek odadan çıktım.

Mutfağa girip dolabı karıştırdım. Son zamanlarda pek düzenli beslenmediğim için pek kahvaltılık malzemem yoktu.

Ona çok güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Orada aylardır kahvaltı bile yapmıyordu ki...

Çelik'i uyandırmadan sessizce odama girip kıyafetlerimi aldım. Banyoda üstümü değiştirip markete gittim. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutfak alışverişi yaptım. Çelik için de giyebileceği bir şeyler aldım ama sabah vakti olduğu için pek açık yer yoktu. Öğleden sonra onun için tekrar alışverişe çıkacaktım.

Hatta belki onunla da çıkardık...

Ellerim o kadar dolmuştu ki aldığım poşetler neredeyse elime sığmıyordu. Zayıfladığım için güçten çok düştüğümü sanıyordum ama pek de zorlanmamıştım aldıklarımı taşıırken.

Eve yine sessizce girdim ve hemen çay suyunu koyup kahvaltıyı hazırlamaya başladım. İçeriden hiç ses gelmiyordu, Çelik bu kadar uyumazdı ama vücudu çok yorgundu. O yüzden bol bol uyuyup dinlensin istiyordum.

Neredeyse bir saat boyunca kahvaltı hazırladım, en son sanırım Çelik ve Cece'yle birlikteken bu kadar özenli bir kahvaltı masası hazırlamıştım ki o zaman bile bu kadar çeşitli değildi.

Menemen, omlet, patates kızartması, krep, peynir çeşitleri, salata, bal, reçel, meyve, kuru kayısı ve daha bir sürü şey daha vardı. O kadar çok tabak olmuştu ki küçük mutfak masam dolup taşmıştı. Kızarttığım ekmekleri de koydum.

Öyle bir kahvaltı hazırlamıştım ki bir kuş sütü eksikti. Masada eksik var mı diye göz gezdirirken Çelik'i görmemle kısa bir an irkildim.

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, başını kapının pervazına yaslamış, kara gözleriyle beni izliyordu.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Kara gözleri parlıyordu ama o parlamanın altında hüznün hiç gitmiyordu.

"Gün daha önce hiç bu kadar güzel aymış mıydı?" Bir süre düşündü.

"Sanmıyorum." Bakışları masaya kaydı. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Senin için, kim için olacak?"

"Benim için," diye mırıldandı.

Sadece kahvaltı hazırlamıştım ama sanki ona dünyaları vermişim gibi bakıyordu.

Bakışları o kadar yoğundu ki ne yapacağımı bilemeyerek ona arkamı döndüm, çayı doldurayım, evet evet, çayı doldurayım en iyisi.

Çay bardağına çayları doldurup masaya koymak için alan aradım. Çelik hemen yardım etmek için bana ulaştı, tabakları kenara iterek bardaklar için yer açtı. Masaya baktıkça sırtıyordu. Bu hali göğsüme derin bir sızı bırakıyordu.

"Hadi, otur. Soğutmadan yiyelim," dediğimde plastik sandalyeyi çekip oturdu. Ben de karşısına oturdum.

"Çok uğraşmışsın ya," dedi gülümseyerek masaya bakarken.

"Yok, elim hızlıdır benim. Hepsi bitecek bunların."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi.

Kahvaltımıza başladık, uzun zaman sonra ilk defa bu kadar iştahlıydım ama benden daha iştahlı biri varsa o da Çelik'ti.

Ama ara ara durup bana bakıyordu, bakışlarını yakaladığımda da göz kırpıp keyifle kahvaltısına devam ediyordu.

"Bak bundan da de," deyip sürekli bir şeyleri ona uzatıyordum, o da hiç geri çevirmiyordu. Her yediği şeyde sanki dünyada en lezzetli şeyini yiyormuş gibi mırıldanıyordu.

"Her gün böyle yersem obez olurum," dedi en sonunda eli karnına giderken.

Masayı resmen silip süpürmüştük.

"Ben de ama iyi gitti."

"İyi mi gitti? Müthiş gitti, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun. Şimdi sen kendine gelene kadar yemekler benden, sonra işler değişir ama bak. Kahve yapayım mı?" Çelik o kadar şaşırdı ki sondaki soruma cevap veremedi. Yüzüme baka kaldı. "Türk kahvesi?" diye tekrarladığımda başını belli belirsiz salladı.

"Yani... Bu artık buradayım demek mi?" dedi bana kaçamak bakışlar atarak.

Elimi belime koydum. "Başka bir yere gitmeye mi niyetliydin?"

"Yoo," dedi hemen. "Nereye gideceğim?"

Alt dudağımı büzdüm, masadaki boşları da kaldırıyordum bir yandan. Yardım etmek için kalkacaktı ki elimle dur işareti yapıp ben topladım.

"Bilmem, belki eski hayatımı falan özlersin," dediğimde dirseğini masaya yasladı, çenesini de avcunun içine yaslayıp beni izledi.

"Eskiden hayatım yoktu ki Vuslat."

Masayı toplamaya devam ettim ama o beni izlediği için elim ayağım sürekli birbirine karışıyordu.

Kahveyi üstüne koyup masayı sildim. "Sana kıyafet aldım, saat erken olduğu için mağazaların çoğu kapalıydı. Sonra yine alırım."

"Bana kıyafet mi aldın?" Her şeye neden bu kadar şaşırdığımı anlayabiliyordum. "Teşekkür ederim."

"Tabii senin bana aldıkların gibi pahalı, marka şeyler değil. Sokaktaki butikten aldım," dediğimde güldü.

"Marka takıntım yok, hem eminim sen en güzellerini almışsındır." Kafasını eğip kıyafetlerine baktı. "Bu kıyafetler kimin?" Kahveleri bardaklara doldurup tekrar karşısına geçtim.

"Babamın." Bunu beklemiyor olacak ki gözleri şaşkınlıktan hafifçe irileşti.

"O zaman çok değerli olmalı." Ona neden verdiğime anlam veremiyormuş gibi bir hali vardı. "Keşke vermeseydin, kirlenmesinler." Sözleri bir onun dudaklarından çıkıyor bir de benim kulaklarımda tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Sen de öylesin," dediğimde bu sefer daha çok şaşırdı.

Bir süre sindirmeye çalıştı, bir süre beni inceledi sonra da sersem sersem sırttı.

"Öyle miyim?"

"Evet," dedim neden sorduğuna anlam veremiyormuş gibi, aslında veriyordum.

Sırtışı genişledi. "Senin değerlin miyim?" Azrail'in Kılıcı eskisi gibi cilve yapamasa da kendine geliyordu sanki yavaştan.

"Bir kere dedik, abartma sen de." Sert cevabımla güldü.

"Ama sen de abartacağım şeyler söylüyorsun."

Önceden çok soğukken şimdi nasıl bu kadar buzları erittiğimi düşünüyordu. Çünkü aylardır onsuz neler yaşadığımı bilmiyordu.

"Rahat edemediysen içeride bizimkilerin kıyafetleri vardır belki. Aa Eren'in tişörtü vardı, onun bedeni seninkine yakın." Sözlerimle yüzündeki tüm keyifli ifade uçup gitti. "Arada bende kalırlar da, hepsi birlikte," dedim açıklama yaparak. Neden açıklama yaptığımı da bilmiyordum ama yeterince acı çekmişti o yüzden yüzünün düştüğünü bile görmek istemiyordum.

Kaşları havalandı. "Baya iyiler seninkiler," dedi bakışlarını fincanına indirerek.

"Öyledirler, bana hep destek oldular."

"Ne güzel," dedi ama bunu çok ağzında geveleyerek söylemişti. "Eren de çok iyi, düşünceli falan, yakışıklı da."

Gözlerim kısıldı, kıskanmış mıydı?

"Evet," Kafasını hızla kaldırıp yüzüme baktığında güldüm. "Hepsi öyledir."

"Hmm ne güzel," dedi fincanını dudaklarına götürerek. Bir yudum alıp dudağına bulaşan telveyi diliyle temizledi. Masaya eğildi hafifçe. "Eren niye çıkarmıştı tişörtünü? Yani sonra ne giydi? Onu merak ettim."

"Çelik." Ben de ellerimi masaya koydum. "Ben senin gibi değilim. Biliyorsun değil mi? He olsam da onlar çok yakın arkadaşlarım da."

"Benim gibi olmadığımı çok iyi biliyorum," dedi başını yine eğerek.

"Bu zamana kadar hiç ciddi bir ilişkim olmadı." Gerçi ciddiye geçeyim ciddi olmayan da olmamıştı. "Çünkü gerek duymadım, hep çok yoğunum, pek istekli de değildim. Öyle ilgimi çeken, ben bu adamla evlenirim dediğim biri olmadı. Ve ben bir şey yaşayacaksam bu sadece evlendiğim adamla olacaktı. Yani sen beni o uçakta öpene kadar kimseyi öpmemiştim de."

Yüzünde buruk bir gülümseme oluşurken başını hafifçe salladı. "İlk öpücüğünü çaldım desene."

Bu sohbet beni birden çok utandırmıştı.

"Ama yapmasam içimde kalırdı, seni öpmeden ölürsem gözüm açık giderdi," dedi hafifçe tebessüm ederek.

"Ölmek yok Çelik," diye kızdığımda gülüşü genişledi.

"Ayrıca..." Bana alttan bir bakış attı. "Çok da güzeldi. Bir süre boyunca dudaklarının tadını hiç unutamadım, ciddiym ama... Son zamanlarda hafızam biraz kötüleşti. Bir gözlerinin mavisinin tonunu unuttuğuma bir de dudaklarının tadını unuttuğuma çok üzüldüm. Gözlerin daha acıydı çünkü hiç unutmayacağımı sanıyordum."

Gözlerim dolamsın diye kısa bir süre tavana baktım.

Yanımdaydı işte, evimde ve benimleydi ama hâlâ neden bu kadar canım acıyordu?

"Özür dilerim," dediğinde şaşkınlığım arttı. "Eminim ilk öpücüğünü böyle hayal etmemiştin." Yine başını eğdi. "Yani daha sana yakışan, benim kadar kirli geçmiş olmayan, evleneceğin adam olmalıydı. Senden bunu da çaldım, tıpkı çaldığım bir ay gibi."

Onu sarsıp döverek kendine getirmek istiyordum!

Eski haline gelsin, beni yine çıldırtıp, delirtsin istiyordum. Bu haline dayanamıyordum, çok yakıyordu.

"Kes şunu, yapma," dedim kendimi tutamadan.

"Ne yapıyorum ki?" Kahvesinden bir yudum aldı.

"Canımı yakıyorsun."

Durakladı, kahvesini zorlukla yuttu. "Canını mı yakıyorum? Neden?"

Gözlerimin dolduğu belli olmasın diye bakışlarımı tavana kaldırdım tekrar, tavan rutubet mi olmuştu öyle?

Sonunda konuşabildim. "Çok farklısın, eskisi gibi olsana."

"Sen de eskisi gibi olsana Vuslat," dediğinde başımı indirip ona baktım. "Ben değiştiysem sen daha çok değişmişsin."

Bu değişimin sebebi çektiğimiz acılardı.

"Eski Vuslat beni hayatta o binadan çıkarmazdı. Bunun doğru olduğunu düşünürdü, hak ettiğimi düşünürdü. Görevine ihanet etmezdi. Sen beni görevin için getirdin buraya Vuslat. Sonra ne oldu da görevinden atıldın? Benim yüzümden değil mi? Neden?" Cevabımı veremeyeceğim sorular soruyordu.

"Kahveni içtikten sonra aldığım kıyafetleri dene, olmazsa değiştireyim. Benim gözlerim seninkiler gibi metre gibi ölçemez." Konuyu değiştiriyordum.

Bunu kabullendi, kahvesini sessizce yudumlamaya devam etti.

"En son sanırım bir yıl önce falan içmiştim," dedi kahve fincanına bakarak.

"Ben eskiden Türk kahvesi içmeden kendime gelemedim son zamanlarda ben de o kadar çok içmiyorum." Bize zor gelen şeylerden kaçıp basit şeyler konuşmaya çalışıyorduk.

Kahvesinin son yudumunu aldıktan sonra ayağa kalktı. "Bakayım kıyafetlerime."

Ben de kalan az kahveyi hızlıca yudumlayıp ayağa kalktım. Portmantonun üstüne astığım siyah, sarı çizgileri olan poşeti uzattığımda Çelik merakla beni izliyordu.

"Seninkiler gibi kaliteli değil demiştim," dediğimde güldü.

"Uzun bir süredir kıyafet denebilen bir şey bile giyinmiyorum sence bunu yadırgar mıyım?" Sözleriyle resmen göğsüme bir öküz oturmuştu.

Çok çekici ve insanları etkiliyor diye onun saçını sakalını kesmesine bile izin vermemişlerdi, elbette o hastane giysilerinden başka hiçbir şey vermeyeceklerdi.

Poşetin ağzını açıp içine kısa bir bakış attıktan sonra kafasını kaldırıp bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim Vuslat." Üstüme eğildiğinde ne yapacağımı bilemedim kalbim hızlı hızlı atarken bu onu gülümsetti. Yanağıma minicik, yumuşak bir öpücük bıraktığında elim istemsizce omzuna gitti. Bu onu daha çok gülümsetti ama bu sefer gülümsemesini yanağımda hissetmiştim.

Yanağımdaki dudakları gerilmişti.

Uzaklaştığında gözlerimi kırıştırdım, o da kıyafetlerini alıp yatak odama gitmeden önce bana kısa bir bakış attı.

Mutfağa döndüm, sonra burada ne yapacağımı bilemeyerek salona gittim ama buraya da sığamadım. O bu evdeyken sürekli nereye gideceğimi, ne yapacağımı şaşıırıyordum. Ev de sanki saraydı! Gidebileceğim en fazla iki yer vardı zaten!

Telefonuma gelen bildirimlerle telefonumu açtım. Yine bizimkiler gruba mesaj atmışlardı ama kendimi mesajlara veremedim. Sadece aralarında Teo'nun mesajı dikkatimi çekti.

Teo: Toplanıp Vuslat'a gidelim.

Ya sabır. Bir rahat ettirmeyeceklerdi.

Diğerleri bu fikri mantıklı bulmadan önce hızla cevap yazdım.

Neden?

Yıldıray nasıl oldu?

Teo: Şu an konuyu değiştirdi farkında mısınız? Doyamadınız mı birbirinize dünden beri?

Yasemin: Rahat bırak insanları.

Teo: Vuslat'ın evini kendi evimden daha çok benimsemişim. İnan bırakamıyorum.

Talip: Biz burada can derdindeyiz siz ne derdindesiniz?

Yıldıray: Kim can derdinde?

Talip: Sen.

Yıldıray: Ben turp gibiyim.

Teo: O zaman toplanıp Vuslat'a gidelim. Denek eniştemizle siz de kaynaşın.

Bu herif beni çıldırtacaktı!

Deney deyip deyip sinirlerimi hoplatma.

Zeliha: Ben bu ilişkide ilerleme görüyorum.

Yine onlara laf yetiştirecektim ki Çelik salona girdi. Ona alışım siyah tişört tam olmuştu, kaşları eskisi kadar şiş olmasa da hala hatırı sayılır bir vücut kütlesi vardı. Tişört güzel bedenine tam oturmuş, güzelce sarmıştı. Kot pantolon ve eşofman da almıştım.

şimdi evde olduğu için eşofman altını giyinmişti. Kafasını eğmiş kendine bakarak salona girmişti. "Oldular bunlar," dedi başını kaldırarak. "Olmuş mu?" Kendi etrafında döndüğünde kendimi tutamayarak güldüm.

"Olmuş olmuş."

Durup bir süre yüzüme baktı ardından gülüp, yanıma oturdu.

Telefonu bendeydi, o hiç sormamıştı ama belki Tarık ya da diğerleri arayıp onunla konuşmak isterdi. Belki o aramak isterdi.

"Sana bir şey getireceğim," Sözlerimle kaşları havalandı.

"Beni çok şımartıyorsun bak."

"Abart."

"Abartırım tabii," dedi keyifle.

Yanımdan kalktığımda kısık gözleriyle beni izliyordu. Yatak odasından telefonunu alıp hızla yanına döndüm.

**Ona uzattığım telefona baktı, eli alınna giderken gözlerini kısa bir an yumdu.
"Telefonun."**

"Farkındayım."

"Almayacak mısın?"

Yutkundu. Telefonunu aldığıında eli çarptığı için kilit ekranı açılmıştı. Kilit ekranındaki fotoğrafı gördüğünde gözlerini acıyla yumdu.

Cece'yi kaybettiği, teslim olduğu günden beri ilk kez onun fotoğrafını görüyordu.

Gözlerini geri açtı ve uzun uzun inceledi fotoğrafımızı. Yanına geri oturdum.

**Başımı koltuğa yasladı, ekran kapandığında ekrana tekrar dokundu açılması için.
"Sen, ben, Cece..." Mırıldandı acı dolu sesiyle.**

"Sen, ben, Cece..." Onu tekrarladığımda gözlerini yine acıyla yumdu ama bu sefer hemen açmadı.

"Onu çok özlüyorum," dedi titreyen sesiyle.

"Ben de öyle."

"Çıktıktan sonra bu özlem daha çok arttı. Orada sen de yoktun, kimse yoktu, ben dünyadan uzaklaşmışım. Ama şimdi dünyaya döndüm ve Cece yok. Cece artık yok." Ağlamaklı sesiyle gözümde yaş akmasına sebep oldu.

Ben duygularımı onun kadar belli etmiyordum o yüzden belki de benim de Cece'ye ne kadar bağlandığının farkında değildi. "Çok zordu. Ben de onu çok sevmiştim, o daha küçücük bir cocuktı. Hem onu kaybettim hem..." Sesim çok kısıktı.

"Hem?" Gözünü açmasıyla bir yaş yavaşça süzüldü göz pınarlarından.

"Hem seni kaybettim."

Acı bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Sen beni hiç istemedin ki." İstedim, sadece bunun farkında bile değildim.

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Değil mi?" Bunu saf bir merakla sormuştu. "Seni esir olarak aldığım ilk günden itibaren benden kurtulmaya çalışmadın mı? Görevinin biteceği gün için günleri saymadın mı?"

"alıştım, saydım. Çünkü kendimi bile kandırdım." şaşkınca yüzüme baktığında ben de başımı yorgunca koltuğa yasladım. "Kolay değildi elik."

"Neden?"

Sorusuna cevap veremedim.

Utanıyordum.

Öncesinde o kadar sert kesmiştim ki aramızdaki her şeyi, şimdi aksini söylemekten çekiniyordum.

Cece vefat etmeden önce onunla kalmamı teklif ettiğinde ona söylediğim sözleri ben bile unutamamıştım, o asla unutmazdı. Gerçi artık hafızası eskisi kadar kuvvetli değildi.

Bu düşünceler ağlamak istememe sebep oluyordu. Ben bu kadar duygusal değildim, ölümler dışında pek ağlamazdım ama ona işkence ettikleri süre boyunca ne kadar ağlak biri olduğumu duysa çok şaşırırdı.

Zil çaldığında onunla ne kadar yalnız kalmak istesem de tam zamanında çaldığı için rahatlardım. Hemen kalkıp kapıyı açtım. Binbaşı gelmişti. Dün zaten geleceğini söylemişti. Hep olduğu gibi yine üniformalarının içindeydi.

İster istemez hazır ola geçmiştim binbaşımı görünce. "Hoş geldiniz binbaşım."

"Rahat!" Sadece bir kelimeydi ama uzun zaman sonra bana yine asker gibi hissettirdiği için çok iyi gelmişti. "Hoş buldum Tomris. Müsait miydin?"

"Evet elbette. Kahvaltı yapmadıysanız...."

"Yaptım," diye kestirip attı.

Ayakkabısını çıkarıp içeri geçerken binbaşına terlik uzattım. Terlikleri giyindiğinde salonun yerini biliyordu ve benden önce geçti.

Çelik onu gördüğünde uzandığı yerde dikleşti.

Binbaşı eliyle otur dercesine işaret yapıp tekli koltuğa oturdu.

"Çay getireyim binbaşım," dediğimde olur dercesine kafasını salladı. Bu iyiye işaretti. En azından burada duracak ve belli ki sakince konuşacaktı.

Binbaşına çay koyarken bize de doldurdum. İçeriden sesleri geliyordu ama boğuk boğuktu ve ne konuştuklarımı tam anlayamıyordum.

Tepsiyle geri döndüm. Binbaşına çayımı uzatıp Çelik'in yanına oturduğumda gerginliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Binbaşına şeker içmediğini bildiğim için şeker getirmemiştim. Çelik de içmezdi.

"Dinlenebildiniz mi?" Binbaşının sorusuyla başımı salladım. "Sana sormadım Tomris, sen uzun zamandır dinleniyorsun zaten." Binbaşının azarlayıcı sözleriyle çayımdan bir yudum aldım.

Binbaşının bakışları bu sefer Çelik'e döndü. "Seni buraya nasıl getirebildiğimi merak ediyor musun?"

"Etmiyorum desem yalan olur," dedi Çelik sakinlikle.

"Dün Vuslat'a kefil olduğumu söylemiştim ama o burada kalman içindi. Askerler seni incelemek istiyor." Çelik'in kaşları çatıldı, zorlukla yutkundu.

"Bilim insanlarının yaptığı gibi mi?"

"Hayır, hayır elbette. Biz ne anlıyoruz deneyden?" İlk önce yumuşak açıklama yapsa da sonra bu konuşmanın kendisine çok yumuşak kaçtığına karar vermiş olacak ki ikinci cümlesi epey sinirle çıkmıştı dudaklarından.

"Nasıl bir inceleme o zaman?" diye sordu Çelik merakla.

Binbaşı hemen cevap vermedi, rahat rahat çayından bir yudum aldı. Sonra ikinci yudumu aldı. Sonra üçüncü yudumla. Çelik bana baktı, ne oluyor dercesine. Omuz silktim, binbaşımı anlamak öyle kolay bir şey değildi ben de bilmiyordum.

"Nasıl bir inceleme?" Çelik sorusunu yenilediğinde Binbaşı ona alttan alttan ters bir bakış attı.

"Asker incelemesi dedik ya,"

"Askeri inceleme diyorsunuz, deney yok diyorsunuz, nasıl olacak peki?" Çelik anlam veremiyormuş gibiydi, ben de onun kadar anlam veremiyordum.

"Bir süre dinleneceksin sonra da Türk Silahlı Kuvvetleri için çalışmaya başlayacaksın!"

Ne?

Ben doğru mu duyuyordum şu an?

Binbaşı Çelik'in asker olacağımı mı söylemişti?

İkimiz de şaşırarak birbirimize baktık yine.

Salonda derin bir sessizlik olurken Binbaşının çayını höpürdeterek içmesiyle bu sessizlik bozuldu.

"Olmaz," dedi Çelik sert şekilde.

Kaşlarım çatıldı, neden istemiyordu?

"Ne demek olmaz?" Binbaşının hemen kaşları çatıldı.

Omuz silkti. "Olmaz işte."

"Neden? Senin üretilme amacın mükemmel asker olmak değil mi? Seni zaten en başından beri asıl biz almalıydık."

Çelik başını iki yana salladı. "Olmaz." Bu sefer sesi çok güçsüz çıkmıştı.

"Neden lan? Daha iyi bir ihtimal var mı senin için? Şu an bu ihtimal sayesinde buradasın! Satılmadığın ya da müebbet hapis almadığın için otur şükret!" Binbaşı biraz daha sinirlenerek dirseklerini dizlerine yaslayarak hafifçe öne eğildi. "Sen kim oluyorsun da askerliğimizi istemiyorsun?"

Çelik de gerildi. "Her şeyi kişisel algılamayı ne zaman bırakırsın Binbaşı?" Bu zamana kadar hiçbirimiz binbaşına böyle bir cevap vermemiştik. Çok hafif

cevaplar için bile defalarca azar yediğimi biliyordum.

"Ne diye istemiyorsun lan peki?"

"Artık eskisi gibi değilim. Eskisi kadar güçlü değilim, bende aradığınız şeyi bulamazsınız." Binbaşının çatık kaşları düzeldi.

"He, ondan mı dedin?"

"Neyden diyecektim ya?" Çelik'in de kafası karışmıştı.

"Ne bileyim sen öyle deyince ben seni vatan haini sandım. Gerçi o da var biraz."

"Yok, ne alaka?" Çelik bozulmuş muydu? "Ama olmaz, dediğiniz şey bu saatten sonra mümkün değil." Çelik'in bakışları bana döndü. "Bize müsaade eder misin?"

Ona yapılan deneylerden bahsedecekti, duymamı istemiyordu. Öğrenmemi istemiyordu... Belki utanıyor belki de acı çekmemi istemiyordu.

Dalgın bakışlarımı gördüğünde tekrar konuştu. "Binbaşına özel birkaç şey soracağım ondan."

Zorlukla konuştum. "Tabii."

Ayağa kalkıp onları yalnız bıraktığımda duymadığıma emin olsun diye mutfağa değil, salondan daha uzak olan yatak odasına gittim ama Çelik'in anlatacağı her şeyi zaten bilmenin ağırlığını yaşıyordum.

Çelik yatağı toplamıştı.

Hep tek yastık olan yatağımda bugün iki yastık vardı.

ÇELİK BLACKWOOD

Binbaşı kızgın yüzüyle bana bakıyordu, gerçi herifin yüzü her zaman kızgındı. Vuslat da öyleydi gerçi. Bu askerlere özgü bir özellik miydi? Yok, sanmıyordum. Teo en az Tarık kadar gevşekti. Eren denene herif de çok güleçti!

Elimdeki çay bardağını sehpaye bıraktım. "Bakın binbaşı, bu dediğiniz şey imkansız. Eğer buraya geldiğimde direkt beni siz incelemeye alsaydınız olurdu ama artık bu imkansız."

Binbaşı sessizce beni dinliyordu, hatta onun gibi bir adam için fazla sessizdi. Nedenini de sormuyordu, biliyordu. O biliyorsa Vuslat da mı...

Bu ihtimali düşünmek bile istemedim.

"Neden denek?" dedi en sonunda binbaşı ben konuşmayınca.

"Artık eskisi gibi değilim. Bana çok ağır şeyler yaptılar, yaşamam bile mucize binbaşı. Fiziksel acılardan bahsetmiyorum, vücuduma sürekli bir şeyler enjekte ettiler." Durakladım, bakışlarımı yerdeki halıya diktim.

"Eskiden hiçbir şeyi unutmazdım, bir duyduğum aklıma kazınırdı, gördüklerim de ama şimdi çoğu şeyi hatırlamakta zorlanıyorum. Baş ağrısı, halsizlik, yorgunluk nedir bilmezdim ben. Artık biliyorum. Hiç üşümezdim, karların arasında günlerce çıplak kalayım etki etmezdi, şimdi sert bir rüzgar estiğinde üşüyorum."

Kafamı kaldırdım, binbaşı ağzını bile açmadan beni dinliyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım, titreyen ellerimi gösterdim. "Ellerim asla titremezdi, şimdi durup dururken titriyor. Eskiden çok daha iyi duyardım, şimdi o kadar değil. Eskiden karanlıkta da iyi görürdüm, artık görmüyorum. Eskisi gibi koku almıyorum. Yani beni üstün yapan tüm özelliklerimi kaybettim, bu saatten sonra ben sizin işinize yaramam."

Bir süre sessiz kaldı, başını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Lan senin saydığın bu özellikler bizim kurt köpeğinde var." Çok ciddi konuşsa da komik gelmişti. "Kurt köpeğine benzemediğin için mi üzülüyorsun?"

Köpek...

"Bu özelliklere sahip olduğum için beni incelemek istemiştiniz değil mi? Ama artık hiçbirine sahip değilim. Elimde olsaydı size yardımcı olmak isterdim ama şu an o istediğiniz adam değilim."

"Bak evlat," Evlat, bu kelime tüylerimi ürpertti ama belli etmedim. "Sana yapılan şeyler resmi değildi, haberimiz yoktu. Bunu sana biz yapmadık."

"Ama o tesise İngilizleri, Fransızları, Amerikalıları siz aldınız," dediğimde kaşları çatıldı.

"Keyfimize mi aldık lan! Birbirine katmadığın ülke kalmış mı? Senin yüzünden savaş mı çıksaydı? Bari vermiyorsanız incelememize izin verin dediler ama sana bunların yapılacağından haberimiz yoktu. Tesisteki Türkleri de kontrollerine almışlar. Çaktırmadan Türk sayısını azaltmışlar. Orası askeri bir üst değildi, bilim merkeziydi. Tamamen Türk vatandaşı olsaydın işler daha kolay olurdu ama değildin de." Binbaşının bu kadar uzun uzun açıklama yapması şaşırtmıştı.

Binbaşı da benim gibi dirseklerini dizlerine yasladı benim gibi.

"Rusya'da sana çok gıcıkтым, evine geldiğimizde racon kesmiştin ya ondan bahsediyorum. Askerlerimi dövmüş, birini de esir almıştın. Bizim planımızdı ama sen planları bozup üstüne ukalalık tasladın. Eğer o zamanki düşüncelerim olsaydı sana ne yaptıkları hiç umurumda olmazdı ama..."

Nefesini verdi. "Vuslat vatanına aşıktır, doğru bildiği şeyin dışında bir şey asla yapmaz. Defalarca karşıma çıktı ve seni anlattı. Şu küçük çocuk için yaptıklarını anlattı, senatoyu öldürmeni, küçük bir kız için tüm dünyayı karşına almanı anlattı. Teo'yu da sorunsuzca bize geri ulaştırdın. Vuslat seni sevmiş, sen kötü bir adam olsaydın Vuslat seni sevmezdi. Senin için görevinden atılma riskini almazdı."

Vuslat benim için görevinden atılmıştı.

Beni görevi için teslim etmişti ama o görevine benim için karşı da çıkmıştı.

Vuslat bu sefer beni de seçmişti.

Binbaşı devam etti. "Zor şeyler yaşadın. Bir süre dinlenmen gerek. Kendine gelirsın, he gelemdin bir daha eskisi gibi olamadın diyelim o zaman da benim dediğimi yapmak zorundasın. Çünkü seni özgür şekilde, insan gibi yaşatmamın başka yolu yok."

Doğrulup şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Neden beni özgür şekilde insan gibi yaşatmaya çalışıyorsunuz ki?"

"Potansiyelin heba olmasın. Kötülüğe yönlendirildin diye hep orada kalma, belli ki kendi emeğinle o noktadan çıkmaya çalıştın. Aylarca tüm acılarına rağmen seni biz teslim ettik diye kaçma girişiminde bile bulunmadın. Sen acını çekmeyi, yaptıklarının diyetini ödemeyi kabullendin. Bunu neden yaptın Çelik?"

"Gidecek bir yerim yoktu, kaçırmaktan sıkıldım, ölürsem burada öleyim istedim." Sözlerimle dudağında hafif bir sırıtiş oluştu ama bunu hızla yok etti.

"Bundan sonra Türk Silahlı Kuvvetleri için çalışacaksın. Kaçak olmayacaksın, öldürmek için öldürmeyeceksin, yaşatmak için öldüreceksin."

"Anlamıyorum, benim gibi bir adamı silahlı kuvvetlere alma ihtimalleri yok," dediğimde binbaşı arkasına yaslandı.

"Evet, bunun için epey uğraştık. Seni gözlemlemeyeceğiz, sonra da sürece bakacağız. Bir yanlışın olursa bu şansın yok olur gider."

"Ama yine de karışıklık çıkacaktır," dediğimde binbaşı evet der gibi salladı başını.

"O yüzden sözümü dinleyeceksin. Sen yanlış bir şey yapmazsan ben seni koruyabilirim. Ama en ufak yanlışında artık elimden hiçbir şey gelmez. Anlıyor musun denek?"

Anlıyordum ama şaşkındım.

"Anlıyorum."

"Bir süre dinlen, kendine gel. Seni çağıracağım," dedi ayaklanırken.

Ben de hızla ayağa kalktım.

"Peki Vuslat? O da görevine geri dönebilecek mi?" Binbaşı soruyla durakladı.

"O zor."

"Ne? Benim gibi bir adamı alıyorsunuz da onun gibi görevine aşık birini mi alıyorsunuz?"

Binbaşının kaşları derince çatıldı yine. "Sen onun ne yaptığını biliyor musun?"

Yutkundum. "Bilmiyorum."

"Emirleri çiğnedi. Senin korkunçluğunu anlatması gerekiyordu, o bunu yapamadı. Senin nasıl iyi bir adam olduğunu anlattı! Her şeyi berbat etti. Senin sadece kötü taraflarını anlatsaydı dış medyaya karşı sana gerekli cezayı vereceğimiz düşünülecekti ve üstümüze çok gelmeyeceklerdi. Vuslat bunu bilmiyordu ama bilsin bilmesin fark etmez. Bu ona bir emirdi. O emrine karşı geldi. Canlı yayına çıkıp seni övdü."

O kadar şaşırdım ki hiçbir tepki veremedim.

Vuslat benim için emrine karşı gelmişti. Beni savunmak için, beni anlatmak için...

O kadar şaşkındım ki hiçbir şey söyleyemedim. Binbaşı bana son bir bakış atıp evden çıkarken, ben öylece durmuştum.

Bacaklarım güçsüzleşirken arkamdaki koltuğa düşercesine oturdum. Vuslat beni seçmişti.

Beni teslim edeceği zamanı hatırladım. Ülkeye dönmekle ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Onu ben zorlamıştım. Cece'yi kaybetmiştim, canım acıyordu, Vuslat zaten her zaman gitmek istiyordu.

Uçağa binmeden önceki son konuşmamızı hatırladım.

"Çelik sen iyi değilsin, önce bir toparlansa mıydın?"

"Toparlanma mı? Bu saatten sonra nasıl toparlanacağım? Görevini yerine getirme vaktin geldi. Bitti Vuslat. Artık özgür olacaksın. Esirim değil."

"Zaten hiçbir zaman senin esirin değildim. Çelik," Beni durdurmak için kolumu tuttu. "Acelesi yok, ben binbaşına rapor veririm. Önce..."

"Acelesi var Voyna. Acelesi var. Zaten biraz daha beklersem yine peşime birileri düşer, yanımda olman tehlikeli. Seni de kaybedemem, artık hiç gücüm kalmadı."

Yine yürüyecektim ki yine durdurdu kolumu tutarak. "Çelik."

"Bitti Voyna. Görevini bitirmenin vakti."

Beni öyle güle oynaya teslim etmemişti. Hatta bir an beni teslim etmek istemediğini bile düşünmüş sonra da acıdan saçmaladığıma karar vermiştim umutlanmamak için.

Çünkü o ana kadar Vuslat'ın tek amacı beni teslim ederek görevini yerine getirmek olmuştu.

Benim için görevinden olmuştu...

Ayağa kalkıp Vuslat'ın olduğu yatak odasına gidecektim ki telefonum çalmaya başladı. Kardeşim arıyordu.

Zaten afallamış haldeyken hızla aramasını yanıtladım. "Bu binanın girişı ne tarafta? Kaçınıcı kattı ya? Kaldım kapıda, götüüm dondu." Tarık'ın sözleriyle dudaklarımda acı bir tebessüm oluştu.

"Vuslat'a mı geldin?"

"Sana geldim, Vuslat'ın evinde değil misin sen?"

"Evet."

"E açsana o zaman kapıyı," dedi sitem ederek.

"Çalmadın ki."

"Doğru," dedi yeni aklına gelmişti. Zil çaldı. "Bu mu?"

"Bu, açıyorum." Telefonu kapatıp otomatiğe bastım.

Kapıyı açtığımda Tarık söylene söylene merdivenleri çıkıyordu. "Şuraya bir asansör koysalarmış."

"Bir kat çıktın Tarık," dedim kapıya yaslanıp onu izlerken.

Hızlı yürüdüğünden olsa gerek nefes nefese kalmıştı.

Orada beni ziyarete gelmişti ama konuşmamız çok kısa sürmüştü. Hatta bana sarılmak bile istemişti...

Karşımda durduğunda onu uzun uzun inceledim. O da beni inceliyordu.

Birden kollarını kaldırıp boynuma atladığında şaşkınlıktan tepki veremedim. Bu kapıda dün aynı şeyi Vuslat'la da yaşamıştım. Birden boynuma atlamıştı ama bana o kadar gerçek dışı gelmişti ki bir süre yine her şeyin hayalim olduğunu sanmıştım.

Yine afallamış haldeyken Tarık'a karşılık veremedim ama o daha çok sarıldı varlığını hatırlatmak istercesine.

Ellerim yine titriyordu.

Kollarımı kaldırıp sarılışına karşılık verdim.

Kokusunu içime çektim. Eskiden sadece onun odasına gizlice girdiğimde alırdım kokusunu. O beni tanıdıktan sonra daha zor olmaya başlamıştı çünkü ona yaklaşmama bile izin vermiyordu ama şimdi...

Şimdi kardeşim kendi isteğiyle bana sarılıyordu.

Koridorun sonundaki, yatak odasının kapısı açıldığında Vuslat'ın bizi görüp şaşırdığını biliyordum.

Tarık sesi duymasıyla geri çekildi. Burnunu çekti. "Selam Vuslat."

"Selam," dedi Vuslat da şaşkınca. O da benim kadar şaşırmıştı Tarık'ın sarılışına. "Ben buradayım," dedi kapısını geri kapatmadan önce. Bizi yalnız bırakmak istemişti.

Tarık içeri girerken ayakkabılarıyla dalacaktı ki göğsünden tutarak onu durdurdum. "Dur oğlum." Durup yüzüme baktı anlam veremeyerek.

Ayaklarımı işaret edip yerdeki terlikleri gösterdiğimde ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giyindi. Burası Vuslat'ın eviydi, o nasıl yaşıyorsa biz de o şekilde hareket etmeliydik.

Tarık o kadar dalgındı ki yan yana duran terliklerden erkek terliği olanı değil, yanındaki daha küçük çiçekli terliği ayağına geçirdi. Çok da küçük gelmiş, ayaklarının yarısı dışarıda kalmıştı.

"Çay, kahve?" Sorumla şaşıırıp yine yüzüme baka kaldı.

"Çay, çay olsun," dedi dalgınca.

Ben mutfığa geçerken o da peşimden geldi. Bize çay doldururken o da sandalyeye oturdu.

"Burada ne yapıyorsun Tarık?" dedim bardağını uzatırken.

"Seni görmeye geldim işte."

"Beni görmeye geldin?"

"Evet, gelemes miyim?" Ters cevabı beni güldürdü. Hep gıcık bir çocuktü zaten.

"Gelemezsin."

Ne diyeceğini bilemezken bunu beklemiyor olacak ki ağızı şaşkınlıkla aralandı. "Niyeymiş?" Karşısına geçip oturduğumda kaşları çatıldı. "Küstün mü sen bana?"

Yine cevap vermediğimde üzgünce eğdi başını. "Artık kardeşin olmamı istemiyor musun?"

"Ben senin kardeşim olmamı çok istedim Tarık ama sen hiç olmadın."

Kafasını kaldıramadı. "Şimdi de istemiyorsun öyle mi?" Bu mümkün bile değildi ama hali çok hoşuma gitmişti. "Sen oradayken çok geç geldim diye mi?"

Dirseğimi masaya yaslayıp yüzümü de avcumun içine yasladım. Onu izledim.

"Sana kötü sözler ettim diye mi? Artık beni sevmiyor musun?"

Onu hiç koca bir adam gibi göremiyordum, hep küçük bir çocuk gibi görüyordum. Belki o yüzden ona hiç kızamıyordum.

"Oha, sen beni artık cidden sevmiyorsun," dedi dolan gözleriyle kafasını kaldırırken. Keyifli ifademi gördüğündeyse sinirlendi. "İstemiyorsan gideyim abi!"

"Abi..." Tekrar ettim. "Öyle mi?" Çenesi titredi. "Sen bana abi mi diyorsun?"

"Ne diyeyim?" Çemkirdi. "Mahmut mu diyeyim? Abi değil misin?"

Güldüğümde çenesi içe büzüldü. İyice sinirlenirken cebinden sigarasını çıkarttı. Uzun zamandır sigara içmiyordum. Elimi uzattığımda masanın üstünden paketi ve çakmağı ittirdi.

"Kapıyı kapat," dediğimde eli arkasındaki mutfak kapısına gitti ve sinirle çarptı. Vuslat sigara içmiyordu, rahatsız olabilirdi.

Sigarayı yakmadan önce aspiratörü çalıştırdığımda Tarık beni şaşkınlıkla inceliyordu.

"Burada mı kalacaksın? Sana malikane falan ayarlayalım," dedi şaşkınca.

"Nesi varmış buranın?" Sigaramı yaktım, derin bir nefes çektiğimde uzun zamandır içmediğim için bir an başım döndü.

"Koskoca Azrail'in Kılıcı burada mı yaşayacak?"

Küllük var mı diye bakındım ama yoktu. Bir çay tabağının üstüne peçeteyi ıslatıp masaya koyduğumda Tarık her hareketime şok oluyormuş gibi bakıyordu.

"Koskoca Azrail'in Kılıcı he," dedim sigara ağzımdayken gülerek. Sigarayı ağzımdan çektim. "Koskoca bir tarafım mı kalmış Tarık?"

"Deme öyle," dedi zorlukla.

"Ne demeyeyim?"

"Böyle işte."

"Senden bir şey isteyeceğim," Sözlerimle heyecanla başımı salladı.

"İste."

"Çeyiz."

Yüzüme bakakaldı. "Anlamadım?"

"Bildiğin çeyiz işte."

"Çeyiz?" dedi doğru anladığından emin olmaya çalışarak.

"Evet."

"Nasıl çeyiz?"

"İşte içinde..." Etrafa bakındım. "Bulaşık makinesi, çatal bıçak, tabak seti falan olandan. Buzdolabı, çamaşır makinesi de olsun. Bir eve ne gerekse olsun işte."

Tarık mutfağı inceledi. "Evleniyor musunuz?" diye fısıldadı. "Masa takımı da alayım, plastik hiç rahat değil," dedi oturduğu sandalyede bir sağa bir sola kayarak.

"Kendime değil Tarık."

"Anlamadım," Zaten anlasa şaşardım.

"Patlayan bilim merkezinde Nuriş vardı."

"Biliyorum, duydum," dedi üzgünce.

"Onun bir kızı var, birkaç gün sonra evlenecek. Ona çeyiz takımı al, parasını da benden al. Paraların yerini biliyorsun değil mi?" Olumlu anlamda salladı başını. "Hiçbir şeyi eksik kalmasın."

Tarık durgunlaşarak gözlerini kırıştırdı.

"Nuriş benim yüzümden öldü."

"Tamam, alırım. Bulurum ben kızını falan da. Merak etme. Pusat'la çözemeyeceğimiz iş yok. Bitirim ikiliyiz. Gidelim çeyiz düzelim. Gerçi Pusat şimdi çeyiz bakarken heveslenir ben de Bahar'la evleneceğim diye tutturabilir birden." Pusat'tan bahsederken hüznü gidiyordu. Pusat'ı çok seviyordu.

Abisi gibi görüyordu.

"Tarık, neden geldin abicim?" Abicim dediğimde biraz da olsa rahatlamıştı.

"Seni görmeye."

"Aşkın mı istedi?" Başını iki yana salladı.

"Ne alaka abi ya! Abim değil misin? Görmeye gelemiz miyim?"

"Gelebilirsin ama sen gelmezsin ki." Yumruk yemiş gibi irkildi. "Sen benden tiksiniyordun Tarık. Beni o halde gördükten sonra fikrin niye değişti? Acıdın mı?"

"Acıdım!" Bu sefer irkilen ben oldum. "Şu haline bak! Acınmayacak gibi misin?"

Sigara parmaklarım arasından masanın üstüne düştü.

Kendimi toparlamaya çalışarak düşen dalı aldım. Derin bir nefes daha çektim.

"Sürekli acıların adamını oynuyorsun! En çok acıyı sen çekiyormuşsun gibi! Sen Azrail'in Kılıcı'sın! Senin üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok bu hayatta. Ama sen yalnız acılı adam modlarında yaşıyorsun!"

Acı bir gülümseme oluştu dudaklarımda. "Buraya bunları söylemeye mi geldin abicim?"

"Evet!" Gözünden yaşlar akmaya başladığında daha çok şaşırdım. "Yıllar boyunca benden gizledin kendini. Benimle tehdit etmişler seni, böyle daha mı iyi oldu? Onlar bana zarar vermezlerdi ki sana zarar verdiler!" Anlaşılan bir şeyleri öğrenmişti.

"Olay sana zarar vermeleri değildi ki," dediğimde gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi.

"Neydi?"

"Sen aileni çok seviyordun. Senin rahatın bozulmasın, rahat et diyeydi. Kaçardım oradan, seni de alırdım yanıma. Ama sen o zaman da beni istemezdin ki. Senin hep benim dışımda bir ailen vardı Tarık." Zaten herkes senin ailen oldu, bir ben olamadım Tarık. "Okula gidiyordun, arkadaşların vardı, karnın toktu, mutluydun. Ben bunların hiçbirini sana veremezdim, o zamanlar ben de küçüktüm."

"Sonra, sonra gücün vardı. Yine de gelmedin bana."

"Çünkü tam olarak bunların yaşanmasından korkuyordum. Beni istememenden!" Sert çıkışımla gözyaşları arttı.

"Sana çok kızgıyım, benim yüzümden kendine bu kadar acı çektirdiğin için... Bunu yapmandan nefret ediyorum!" Nasıl olmuştu da o yine bana kızacak bir şey bulmuştu anlamıyordum.

"Ne yapıyorum Tarık?"

"Sürekli kendini cezalandırıyorsun! Cece öldü! Cece senin yüzünden mi öldü? Sen onu yaşatmaya çalışmaktan başka ne yaptın da yine cezayı kendine kestin! Gittin teslim oldun. Şu haline bak! Seni ne hale getirdiler."

"Bunun da suçlusu benim yani."

"Sensin! Teslim olmasaydın! Bana gelseydin abi, beni çok seviyordun ya! Ben senin tek ailendim ya bana gelseydin!"

"Tarık," Masaya doğru eğildim. "Senin kafan mı güzel kardeşim? Bir şey mi kullanmaya başladın? Sen beni istedin de ben mi sana gelmedim lan!"

"İstedim! Sana kızgındım ama sen her gitmekten, ölmekten bahsettiğinde o zaman niye karşıma çıktın demedim mi? Ben bir kez de olsun senin bana gelmeni istedim ama bu sefer öyle gizli gizli uzaktan değil! Kendini göstere göstere!" Gözyaşları hızlandığında ona peçete uzattım.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum. Benim için ikinci ağlayışıydı bu.

"Ama sen kendini yine feda ettin. Kendini öldürmeye çalıştın abi. Seni öldürmekten beter ettiler! Geçti mi o zaman acın? Biraz da olsa rahatladın mı? Ölünce geçecek mi sandın? Ben seni kabullenmek istemedim, çünkü..." Yüzünü utançla kapattı.

"Çünkü ne Tarık?"

"Çünkü kabullenmek daha acıydı! Şımarıklık yaptım. Benim için çabala istedim. Biliyorum zaten çok çabaladın ama bu sefer yanımda çabala istedim. Gizli gizli değil. Açık açık. Bir kez olsun ya bir kez, kendini feda etme istedim. Bencillik yap istedim."

Bu herifi anlamak atomu parçalamaktan daha zordu.

"Neden Tarık?"

"Çünkü..." Bir şeyler saklıyordu.

"Çünkü ne?"

"Yaşayacağından emin olmalıydım. Aileni kurtarmak için kendini feda etmeyeceğinden emin olmalıydım! Ama sen yine ilk kendini gözden çıkardın!"

"Tarık, sen ne anlatıyorsun abicim?"

"Çünkü onlar seni öğrense sen ölsen onlar yine acı çekecekti!"

Biten sigaramı söndürdüm.

"Kimler Tarık?"

Daha çok ağladı.

"Tarık kimler?"

Cevap vermiyordu.

Elimi masaya sertçe vurduğumda irkildi. "Cevap ver Tarık!"

"Olmaz, olmaz. Ya sen ölürsün ya onlar. Bunca beladan sonra olmaz! Söyleyemem! Tüm öfkem bundandı! Sen eğer kendini sürekli ölümlere atmasaydın, sadece yanımda dursaydın ben bir yolunu bulacaktım ama durmadın! Kendi isteğinle iyi ol

istedim, bana sahip ık istedim. Ben seni itsem de sen kal istedim. Anca o zaman emin olurum ama sen yapmadın!"

"Tarık... Sen ne anlatıyorsun? Sakladığın şeyi hemen söyle! Hemen!"

Başımı iki yana salladı.

"Tarık!"

"Olmaz, söyleyemem."

"Ben bulurum, bulurum biliyorsun değil mi?"

Ofladı.

Sonra daha çok ağladı.

Ağlaması gerginliğini azalırken ayağı kalktım. Ona yaklaştım, başında durduğumda elim omzuna gitti.

"Tarık, abim. Ne saklıyorsun sen benden?"

"Öğrensen çok kızarsın, beni hiç affetmezsin. Bir daha senin kardeşin olmam." Başımı eğdiğinde çenesinden tutarak yüzünü kaldırdım.

"Ne olursa olsun sen benim kardeşimsin ve hiçbir şey bunu değıştirmez. Sen benim ağzıma da sıçsan, canımı da yaksan kardeşimsin. Bazen malın teki de olsan..." Son sözümle karnıma hafifçe vurdu ama yaram olduğu için bu bile canımı yakmıştı.

Belli etmemek için güldüğümde biraz da olsa sakinleşmişti.

"Özür dilerim, abi özür dilerim. Ben seni kırdım ama sevmediğimden değil." Ayağı kalktı. "Ben seni çok kabullenmek istedim, ondan. Tamam mı abi?"

"Tamam," dediğimde yine sıkıca sarıldı bana.

Bugün olan şeylerin gerçekliğine inanamıyordum.

Eğer hayatımın bu kadar değışeceğini bilsem daha önce üstümde deney yapmalarına izin verirdim.

Vuslat beni görevine tercih etmişti. TSK askerleri olmamı istiyordu. Tarık beni kabulleniyor, seviyordu...

Bunların hepsi çok çılgıncaydı.

Tarık'ı kendimden uzaklaştırdım. Yüzünü avuçlarım arasına aldım. "Ne saklıyorsun? Söyle abicim."

Dudakları açıldı, kapandı, tekrar açıldı, tekrar kapandı. Nefes alamıyormuş gibi olduğunda onu kendime çektim. Göğsüme yasladığımda omuzları şiddetli şekilde sarsılıyordu.

En sonunda kendi uzaklaştı benden ve konuştu. "A-annemiz..."

Bir adım uzaklaştım ondan. "Ne? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Annemiz ve babamız..."

"Tarık," Başımı omzuma doğru eğdim. "Ne diyorsun abicim sen? Kafayı mı yedin?"

"H-hayattalar."

Başımı iki yana sallarken güldüm. "Dalga mı geçiyorsun abicim?"

Tarık'ın yine çenesi titredi. "Ben de geç öğrendim. Onlar bizim öldüğümüzü zannediyor! Biz de onların öldüğünü zannediyorduk! K-kaptan yapmış hepsini. Ö-ölmeden önce söyledi bana. Ben gittim onları görmeye."

Tarık bunca zamandır onların yaşadığını biliyordu.

"Hangi ölümü? Gerçek ölümünden önce mi yoksa sahte ölümümünden mi?"

Sessiz kaldı bir süre.

"Emin olmam gerekiyordu abi! Senin yaşayacağımı bilip öyle söyleyecektim hepinize."

"Tarık, çık git." Tarık şok içinde yüzüme baktı. "Git Tarık."

"Abi!"

"Tarık, gider misin?" İçimdeki öfke kanımı kaynatıyordu. Ona zarar vermek istemiyordum, onun canını yakmak istemiyordum ama gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

"Abi."

"Sana zarar vermek istemiyorum! Çık git!" Tarık'ın gözyaşları artarken başını iki yana salladı. "Görmek istemiyorum seni!"

"Seni yalnız bırakamam."

"Tarık! Çık!" O kadar bağırııştım ki en sonda çaresizce kabullenmek zorunda kaldı.

Evden çıktı.

Bugün yaşadıklarım gerçek olamayacak kadar mantıksızdı.

Tarık ne saçmalamıştı böyle?

Vücudum titriyordu.

Öfke tüm damarlarımda gezerken dayanılacak gibi değildi. Her tarafa saldırmak, her şeyi yok etmek istiyordum.

İçimdeki öfke dolup taşarken yumruğumu tezgaha sertçe indirdim. Kırılma sesi geldiğinde bunun parmaklarım olduğunu sandım ama kafamı eğdiğimde tezgahın kırıldığını gördüm.

Tezgah ortadan ikiye ayrılmış, parçaları ayaklarıma dökülmüştü.

Ya sandığım kadar güçsüzleşmemiştim ya da cidden öfke bana gücümü geri vermişti.

Mutfağın kapısı hızla açıldı, Vuslat içeri girdiğinde şok içinde bir bana bir de kırılan tezgahına baktı. "Ç-çelik."

Canavar yine beni ele geçirmişti. Bu halimi görmesini istemiyordum.

Titreyen ellerimle tezgahın kırılan parçalarından kalanları tuttum. Omuzlarım derince sarılırken Vuslat'ın eli omzumu buldu.

"Uzaklaş Vuslat." Kendimi tutuyordum ve kısık sesim çok hayvani çıkmıştı. Zaten insana benzeyen bir tarafım kalmamıştı.

Uzaklaşmadı.

"Bana bak!" Yüzümü kendisine çevirdi. Okyanus gözleri göğsümde dalgalar yarattı.

Çenem titrerken acıdan yanan gözlerimden damlalar düştü.

Tarık, her şeyden çok sevdiğim kardeşim. Onun için her şeyi yapmıştım ama o beni sevmemişti.

Beni o kadar sevmemişti ki ailemizi bile gizlemişti.

Haksız da sayılmazdı, ben masum her şeyi istemeden yok eden lanetli bir yaratıktım.

O ses yine fısıldadı. *'Bu senin lanetin çocuk.'*

Lanetin hiç geçmedi çocuk.

VUSLAT TOMRİS

Tarık yine onun canını yakacak bir şey mi yapmıştı?

Bilmiyordum ama o üzüldüğünde bu kadar büyük bir tepki vermezdi. Genelde Tarık onu incittiğinde öylece başını eğdi. Bu sefer başka bir şey olmuştu.

Kavga ettiklerini duymuştum ama ne söylediklerini anlamamıştım. Onların özel alanını bölmek istememiştim ama en son mutfakta gelen gürültüyle kendimi tutamamıştım.

Gücünün gittiğini zannediyordu ama yumruğuyla tezgahımı kırmıştı.

"Vuslat, uzaklaşır mısın?" dedi gözlerini sıkı sıkı kapatırken. Ellerimden kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim daha sıkı tuttum onu.

"Uzaklaşamam! Neden uzaklaşmamı istiyorsun? Bana zarar vermekten mi korkuyorsun? Sen bana zarar verebileceğini mi zannediyorsun?" Başımı yorgunca eğdiğinde ona biraz daha yaklaştım.

Kırılan tezgahla arasına geçtiğimde göğsüm onun sert bedenine yaslanmıştı.

"Sen bana zarar vermezsin, veremezsin." Elim göğsüne gitti, hafifçe okşadım. Bu onu sakinleştiriyordu. Nefesleri biraz daha normale dönüyordu.

"Canım daha fazla yanamaz sandım," Fısıldadı yorgunca. "Ama bu..."

"Ne oldu? Ne dedi sana?" Gözlerini açmıyordu. Bir elimle göğsünü okşarken diğer elimle de yanağını okşadım. "Anlat bana." Başını iki yana salladı. "Tamam anlatma o zaman. Ama ben seni bırakmayacağım."

Şaşırarak gözlerini açtı.

"Bana neden böyle davranıyorsun?" dedi yine fısıldayarak. "Neden eskisi gibi değilsin? Yoksa sen de mi acıyorsun bana?"

Gözümden akan yaşa şaşkınlıkla baktı. Şokta gibiydi zaten.

"Ne acıması? Sen acınacak bir adam olduğunu mu zannediyorsun? Bu dünyada acıyacağım son kişi bile olamazsın."

"Artık gücüm yok," dedi ama hemen ardından, az önce kırdığı tezgaha baktı. "Özür dilerim, mutfağını mahvettim. Tezgahını kırdım."

"Saçmalama Çelik. Yaptırırız, ondan kolay ne var?"

Başını öne eğdi. Ardından omuzları şiddetle sarsılmaya başladı. Bu sefer nefes alışverişleri yüzünden değildi.

Azrail'in Kılıcı hıçkırıklarla ağlıyordu.

Onu sadece bir kez böyle görmüştüm.

Cece'yi kaybettiğimiz zaman.

Onun gibi bir adamı ağlarken görmek beni mahvediyordu.

"Çelik..." Neredeyse onun kadar şiddetli ağladığımı konuşunca fark etmiştim.

Eğik başını kaldırıp yüzüme baktı. Yaşlarından ıslanmış yüzü, kıpkırmızı olmuş gözleri ve hafif kızarmış burnunun ucuyla sandığı gibi bir canavara değil, çok tatlı bir çocuğa benziyordu.

"Canını ne yaktı bilmiyorum, ne yapabilirim onu da bilmiyorum ama artık ben buradayım."

Fısıldadı. "Buradasın."

Başımı salladım. "Evet."

Ellerimin altındaki teni, sıcak bedeni ve dipsiz kara gözleri beni bir bataklık gibi içine çekiyordu. Ama bu bataklık eskiden zannettiğimin aksine çamur dolu değildi. Belki çok temiz değildi ama benim içinde kaybolmak isteyeceğim kadar eşsizdi.

Dudaklarımızın arasında çok kısa bir mesafe vardı.

Derin bir iç çekti, ardından nefesini verirken nefesi dudaklarımı okşadı.

Başımı eğdi, ben de göğsündeki elimden destek alarak, bedenine daha çok yaslanarak başımı kaldırdım.

Şaşırarak gözlerini kırıştırdığında ona biraz daha yaklaştım.

Eğildi.

Artık dudaklarımız arasındaki mesafe birimiz konuşsa dudaklarımızın birbirine değeceği kadar yakındı.

Zil çaldı.

Çelik gözlerini kapatıp toparlanmaya çalışırken ben de ondan uzaklaştım. Yüzümdeki yaşları sildim ve derin bir nefes aldım kendime gelmek için.

"Banyoya geç, elini yüzünü yıka. Ben de kapıya bakayım," dediğimde hiç itiraz etmeden başımı salladı ve mutfaktan çıktı.

O banyoya girdiğinde, portmantodaki aynadan kendime baktım. Gözlerim çok kızarıktı.

Zil çalmaya devam ediyordu.

"Of ağaç olduk burada," Teo'nun sesiydi! Bazen Teo'yu eşek sudan gelene kadar dövesim geliyordu.

Kapıyı açtığımda Teo, Tunç, Yasemin ve Hasan karşımdaydı. Dördü de şaşkınlıkla beni inceliyorlardı.

"Vuslat?" dedi Teo telaşla.

"İyi misin sen?" dedi Tunç da.

"Sen ağladın mı?" dedi Yasemin hızla içeri girerken.

"Hayır, aslında pek müsait değildim."

"O denek mi üzdü seni? Ben onun saçını başını yolarım" dedi Hasan bağırarak yanımdan geçerken.

Teo'nun kaşları çatıldı. "Senin canını mı sıktı?"

Ofladım. "Hayır, öyle bir şey değil!"

"Nasıl bir şey?" dedi Hasan sinirle. "Nerede o?"

"Size bir şey yok dedim!" Kızmamı umursamadılar.

Hasan salona girmiş, Çelik'i göremeyince geri çıkmıştı. "Zaten onun yüzünden yeterince üzıldün! Daha fazla üzemez seni!" Bakışları etrafta gezinirken Çelik'i bulmaya çalışıyordu.

Mutfağın kapısını açacakken kolundan tutarak durdurdum. "Mutfak müsait değil."

Dördü de bana anlam veremeyerek bakıyorlardı.

"Kirli mi? Toplayayım," dedi Yasemin yardımcı olmaya çalışarak.

"O denek orada değil mi? Seni üzdü şimdi sen de onu saklıyorsun!" Hasan hiddetle mutfağın kapısını açtı. "Denek Bey bakar mısınız? Pardon da siz bu kızı yeterinc-aaaa"

Ofladım yine. Çıldırtacaklardı beni.

"Ne oldu ya?" dedi Teo merakla. Başını mutfığa uzattı. "Aaaa."

Tunç da merak etmişti. "Ne olmuş? Hayırdır?" Tunç da kafasını uzattı. "Oha."

Yasemin de baktı ama hiçbir şey anlamayarak geri çekildi. Doğru olan onunkiydi, diğerlerinin ne anladığı merak konusuydu.

Hasan mutfağın kapısını yavaşça geri kapattı. "Pardon ya."

"Ne olmuş? Nasıl kırılmış ki?" dedi Yasemin gözlerini merakla irileştirerek.

"Sorma, sorma, ben sana anlatacağım," dedi Tunç.

"Özlemde taşı kırmışlar," dedi Teo ağzının kenarını eliyle kapatarak.

"Şoktayım."

"Pardon ya, ben cidden bilsem öyle şey yapmazdım senin gözler ondan kızarıktı demek, ben de bu şekilde tezgah kırsam kızarırdı. Aman neyse gidelim biz." Hasan da hızlı hızlı konuşuyordu.

Dördü bu sefer kapıya yöneldi ama kapının önünde durdum. "Ya siz salak mısınız?" Sert sözlerime cevap veremediler.

"Bize açıklama yapmana hiç gerek yok! Belli ki birbirinizi çok özlemişsiniz. Ben sizin şapçağınızı hiç düşünmediğim için ima yapıyordum, çok özür gerçekten," dedi Teo da utanmış sıkılmış gibi.

"Ya ben yine anlamadım ama," dedi Yasemin saçını kaşıyarak.

"Ya bir dur kızım anlatacağız diyoruz," dedi Tunç kısık sesle.

"Sen de ne meraklıymışsın Yasemin'e anlatmaya," dedi Hasan.

"Salaksınız!" Bağırışımla hepsi susup yüzüme baktılar. "Geçin salona beni hasta etmeyin! Madem geldiniz oturun."

"Yok ya hiç oturmayalım, tezgahı kıran adam bize neler yapmaz," dedi Hasan ama bakışlarını gördüğünde sustu.

"Öyle bir şey yok! Siz kırılan bir şey gördüğünüzde hemen böyle fesat mı düşünüyorsunuz? Sizin evinizde hiçbir şey kırılmıyor mu?" Bağırma ile birbirlerine baktılar yine.

"Yani kırılıyor da, sizin özlem belli, sen de zaten gelmeyin deyip durdun. E tezgah da öyle kolay kırılacak bir şey değil." Teo'nun açıklamasıyla neredeyse bağırarak

verdim nefesimi.

"Salak!"

"Kalbimi kırdın, kalbimi kırmayın canım Tomris'im, siz gidin banyonun tez-"

"Kapa çeneni!" Elimle salonu işaret ettim. "Geçin oturun dellendirmeyin lan beni!"

Dördü de susup uslu uslu salona girdiler.

"Niye geldiniz siz?" dedim peşlerinden salona girerken.

"Durum değerlendirmesi yapmak için," dedi hemen Hasan. "Bir deneğin TSK'ya alınması bizim üzerine uzun uzun bir konuşacağımız bir konu değil mi?"

Yüzlerine baktım. "Ne?"

"Aa haberin yok mu? Binbaşı buradan çıkıp gelmişti yanımıza, kabul etti diye," dedi Yasemin.

"Ben çok sevindim ne yalan söyleyeyim, rahat bir nefes verdim. Senin haberin nasıl yok ya? Ben kutlama yaparken sevinçten hızımızı alamayıp kırdınız sandım şeyi..." Teo konuşurken yüz ifademi görünce daha sessiz konuşmaya başladı ve en sonunda resmen sesi tamamen kısıldı.

Demek Çelik kabul etmişti.

Binbaşı gittikten sonra direkt Tarık geldiği için ne konuştuklarını öğrenememiştim. Zaten Tarık da ne yapıtsa Çelik'i çıldırtmıştı!

"Biz gidelim ama ya sizi rahatsız ettik," dedi Yasemin içi rahat etmemiş gibi.

Yeni gelmişti akıllarına!

Çelik kendine gelmiş miydi acaba?

"Oturun, geldiniz artık."

"Vuslat'ın misafirperverliği benim gözlerimi yaşartıyor," dedi Tunç kısık sesle.

"Diğerleri de gelecek birazdan haberin olsun o zaman," dedi Hasan da.

"Ashnda biz Zeliha'yla dedik! Rahat bırakalım birkaç gün, rahatsız etmeyelim dedik ama erkekler halden anlamıyor," dedi Yasemin kendini aklamaya çalışarak.

"Ne saçmalıyorsunuz siz ya? Hayırdır? Balayına falan çıktık da haberim mi yok?"

Tam bu sırada Çelik içeri girdi. Yüzünü yıkamıştı, gözlerinin kızarıklığı azalmıştı. "Merhaba," dedi kafasını hafifçe sallayarak.

Bana baktı. Sanki otursa rahatsız olup olmayacağını sorarmış gibi. Saçmalama dercesine bir bakış atıp koltukları işaret ettim. Çok daha iyi gözüküyordu, sanki az önce bir kriz geçirmemiş gibi.

"Merhaba," dedi dördü de bir ağızdan. Çelik oturana kadar gözlerini ondan ayırmadılar.

Çelik oturduğunda da tek tek dördünde baktı. Neden baktıklarını anlamaya çalışıyordu ama dördünde de hiç utanma yoktu.

"Tezgahı öyle kırmadık, ben kırdım, elim çarptı da," dedi Çelik demek duymuştu! Zaten duymaması şaşırtıcı olurdu.

"Elin mi çarptı? Elin çarpsa bardak falan kırarsın! Tezgah değil," dedi Hasan.

"Gel bir çarpayım, bakalım," dedi Çelik ama Hasan hemen başını iki yana salladı.

"Ben ikna oldum şu an, gerçekten. Hiç gerek yok."

"Yıldıray'la Talip nasıl oldu?" dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Talip iyiydi zaten Yıldıray'ı da sabah gördük daha iyiydi," dedi Tunç arkasına yaslanırken.

Kapı çaldığında diğerlerinin de geldiğini anladım. Çelik'le yalnız kalıp konuşmamız gerekiyordu ama bir müsaade etmiyorlardı!

Kapıyı açtığımda bu sefer de Zeliha, Kubat ve Eren gelmişti.

"Geldik ama müsait miydiniz?" diye sordu Eren.

"Herkes de aynı şeyi soruyor, geçin içeri," dediğimde onlar da salona girdiler.

Her içeri giren önce Çelik'i inceliyor sonra oturuyorlardı. Herkes oturduğunda Eren ayakta kalmıştı, yer kalmadığı için köşedeki sandalyeyi ortaya getirdim.

"Sen otur," dedi Eren.

"Eren, otur işte," dediğimde Çelik gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Eren'i neden kıskandığımı çözememiştim. Cekete mi bu kadar kafayı takmıştı?

"Yok yok hayatta olmaz, ben yerde oturmayı seviyorum zaten," Beni omuzlarımdan tutup oturttuğunda Çelik'in kaşları havalandı.

Eren de yere, Tunç'la Teo'nun oturduğu koltuğun önüne oturmuştu.

"Çay yapayım mı?" diye sordu Yasemin.

"Kalkarız zaten birazdan ya," dedi Kubat. Bakışları Çelik'e döndü. "Biz seni bir görelim dedik."

Çelik şaşkınlığını gizlemedi. "Beni mi?"

"Dün aklımız sende kaldı," dedi Eren de gülümseyerek. "Binbaşı seni aldı gitti öyle, merak ettik." Eren çok kibardı ama Çelik'e şu an pek kibar gelmiyor gibiydi.

"Yalnız Vuslat'ın artık asker olmaması ve Çelik'in olmasına ne demeli?" dedi Hasan çok yersiz konuşarak.

"Mal bu mal," dedi Teo sinirle.

"Öyle bir şey yok, sadece inceleneyeğim. Başka bir şey yok," dedi Çelik başını hafifçe eğerken. "Siz daha kalabalık değil miydiniz?"

"Yıldıray'la Talip hastanedeler. Seni kurtaralım derken yaralandılar," dedi Kubat alttan alttan laf sokarak.

"Yok, Rusya'ya geldiğinizde daha kalabalıktınız." Durup düşündü. Hepsinin ismini kesin araştırıp öğrenmişti ama şu an hatırlamakta zorlanıyor gibiydi.

"Doruk ve Uraz vardı," dedim o kendini daha çok zorlamasın diye.

"Türkiye'ye döndükten sonra onlar farklı görevlere gönderildi. Aslında şimdi bizim de gitmemiz gerekiyordu ama senin olay patlak verince kaldık burada," dedi Tunç.

Kubat yanında oturduğu Çelik'i keyifle süzdü. "Yakında bana komutanım diyeceksin, haberin var mı?"

"Yok," dedi Çelik ters şekilde.

"E oldu artık. Ona göre." Kubat'a yapma dercesine baktığında omuz silkti.

"Ne ona göre?" dedi Çelik.

"Ona göre işte, görürüz," Kubat sırttı.

"E siz şimdi sevgili misiniz?" dedi Zeliha merakla.

Çelik'le birbirimize baktık. Sıcakladığımı hissederek üstümdeki tişörtü çekiştirdim.

"Sonunda kavuştunuz," dedi Yasemin de ona destek vererek.

"Ee düğün ne zaman?" dedi Tunç.

Çelik'le yine şaşkınca birbirimize baktık.

"Ne zamandır düğüne de gitmiyordum, iyi olur bir güzel kurtlarımı dökerim," dedi Hasan hevesle.

Çelik hafifçe gülümseyerek başını eğdiğinde kalbimin sızladığını hissettim.

Zorlukla nefes aldım.

Çelik saçlarını kesip tıraş olduğu için çoğuna bu hali değişik gelmişti ve çaktırmadan Çelik'i inceleyip duruyorlardı.

İçeride rahatsız edici bir sessizlik vardı ve Çelik onu incelediklerinin elbette farkındaydı.

Birden kafasını kaldırdı ve hepsine tek tek baktı. "Siz de ben yokken Vuslat'a destek olmuşsunuz. Sağ olun. O benim için çok değerli."

Onun için değerli olduğumu biliyordum ama bunu ondan duymak bende sebepsiz bir ağlama isteği yaratmıştı.

"Arkadaşımız o, elbette yanında olacağız," dedi Kubat ters şekilde.

İçeride yine uzun bir sessizlik oluştu. Hayır bir de hepsinin çenesi normalde çok düşüktü. Çelik'i görünce sus pus olmuşlardı!

Hasan bana baktı. "Aa Vuslat bugün senin adam vardı ya bir tane, neydi adı, hani kafa doktoru..."

"Kafa doktoru dedi ya!" Yasemin ona dehşet içinde baktı.

Çelik senin adam lafını duyar duymaz ellerini önünde birleştirmiş, gözlerini bana dikmişti.

"O geldi bugün seni sordu. Sen buna mı gidecekmışsin neymiş? Sözün varmış galiba. Onu hatırlattı, en kısa zamanda görsün bana ihtiyacı vardı dedi."

"Sen ne şuursuz bir herifsin lan!" dedi Teo sinirle.

Hasan bir süre durup anlamaya çalıştı, Çelik'e baktığında jetonu düştü ve hemen sustu.

İçeride yine derin bir sessizlik oluştu.

Çelik oturduğu yerden kalktı. "Ben içerideyim,"

Sessizliğin kendisinden kaynaklandığını fark etmişti...

İtiraz edecektim ama o çoktan içeri geçmişti.

O gittikten sonra sinirle baktım hepsine.

"Ne? Ne oldu?" dedi Kubat.

"Ya siz bakışlarınızın farkında mısınız?" Duymasın diye fısıldayarak sormuştum ama bunu da duyabilirdi.

"Ne yapalım ya alışmaya çalışıyoruz," dedi Tunç da.

"Herif dünyanın yarı güzelliğini toplamış gibi!" dedi Hasan gözlerini irileştirerek. "Elimize meyve bıçak falan verseydin biz Yüzarsif'i görüp ellerini kesen kadınlar gibi olacaktık şurada! Sen de bakışlarımıza kıızıyorsun."

Teo kahkaha attı, ardından diğerleri de çok güldüler ama ben çok ciddiydim.

**"Olay tek yakışıklılık da değil ki," dedi Zeliha yandan yandan bana bakarak.
"Değişik bir havası var."**

"Ben Vuslat'ın yerinde olsam onu teslim etmez kaçırırdım galiba," dedi Yasemin de aynı şekilde bakarak.

Eren güldü. "Yazık lan, yapmayın sinirden pancar oldu," dedi bir yandan bana bakarak.

"Çok komiksiniz!"

Teo elini havaya kaldırdı. "Ben demiştim demek istemiyorum ama ben demiştim siz beni gay olmakla suçlamıştınız!"

Eren, Kubat'a baktı. "Sen çok kızgındın şimdi bir yumuşamışsın sanki?"

"Yoo çok kızgıyım!" dedi ama hiç de kızgın durmuyordu.

"Ondan rahatsız olduğunuz için konuşmadığımızı mı sandı acaba?" dedi Tunç kısık sesle.

"Ayrıca şakalarınız da hiç komik değildi," dedim Yasemin ve Zeliha'ya bakarak.

"Şaka yapan kim?" dedi Zeliha, alttan alttan gülererek.

"Geçen onu ilk gördüğümüzde daha açık konuştuk kendi aramızda, duysan kıskançlıktan bayılıp giderdin herhalde," dedi Yasemin de aynı şekilde.

Bunlar beni sınıyorlardı!

"Kızların da suçu yok ki, biz erkek halimizle böyle olduysak kızlar ne yapsın?" dedi Hasan ellerini iki yana açarak. "Bu arada karizmasından bahsediyorum, yanlış anlaşılmasın."

"Ben şu an topunuzdan işkilleniyorum. Ne çabuk sevdiniz hepiniz!" dedi Kubat ama o da onlardan farklı değildi.

**"Yalnız şaka maka onun askeriye alınması çok iyi oldu," dedi Teo heyecanla.
"Yarın ben Roman'ı da getireyim, arkadaşımı görürse mutlu olur belki."**

"Ne diye iyi oldu?" diye sordu Kubat.

"En önce Vuslat'ın yüzü gülecek, sonra... adam üstün bir insan, denek asker, bence ondan çok şey öğreneceğiz," dedi Teo. "Siz onun neler yapabildiğini bilmiyorsunuz. Olanları anlattığımda inanmamıştınız. Şimdi kendi gözünüzle görürsünüz."

"İlk önce iyileşmesi gerek, o da biraz zaman alacak," dedim yorgunca.

"Vuslat, merak etme. Sen de döneceksin," dedi Eren destek olmaya çalışarak.

Kubat'a baktım. Binbaşının böyle bir fikri varsa onunla paylaşmış olmalıydı. Eren'in sözlerine hiçbir tepki vermedi. Kafasını bile kaldırmadı.

"Neyse biz sizi yalnız bırakalım artık," dedi Zeliha ayağa kalkarak. Sonunda diğerlerinin kalkmasını da sağlamıştı. Yanımdan geçmeden önce kulağıma eğildi. "anca doyarsınız birbirinize," diye fısıldadı kulağıma.

Hepsini geçirdim, sonunda Çelik'le yalnız kalmıştık. Akşam olmuştu neredeyse! Sözde bugünü başbaşa geçirecektik. Yani ben içten içe öyle planlamıştım.

Çelik yatak odasından çıkmamıştı.

Odaya ulaşip kapıyı tıklattım ama ses vermedi.

İyi miydi?

İçimi saran korkuyla hızla kapıyı açtım.

Çelik yere oturmuştu.

Sırtını yatağa yaslamış, bir bacağını uzatmış birini kırmıştı, kırdığı dizine dirseğine yaslamıştı.

Elinde de...

Dosya vardı...

Aşkın'ın bana gönderdiği dosya.

Çelik'e yapılan her şeyin tek tek not edildiği dosya.

Karşısındaki duvardan gözlerini ayırmıyordu.

"Çelik..."

Dosyayı yere atıp ayağa kalktı. "Gidiyorum ben."

"Ne? Nereye gidiyorsun?" dedim önünde durup gitmesini engelleyerek.

"Zaten çok mantıksızdı, şimdi her şeyi anladım."

"Neyi? Neyi anladın?"

Yutkundu. "Burada okudukların yüzünden böylesin! Ben de anlam veremiyordum, senin bana nasıl bu kadar yumuşak olduğunu anlayamıyordum!"

"Şimdi ne anladın?" Bağırışımla şaşırdı. "Ne anladın Çelik?"

"Sen sadece bana üzüldün, vicdan azabı çektin, kendini suçladın ve..."

Onu kendine getirmek için yüzüne bir tokat atmak istiyordum ama daha fazla hiç canı yansın istemiyordum.

"Öyle mi? Orada ne yaptılarsa aklımı da mı kaybettin Çelik?" Bağırmaya devam ediyordum.

Kızaran gözlerini kaçırdı. "Bunları öğrenmemeliydin."

Başımı eğdi.

Utanıyordu.

"Öğrendim ama öğrenmeseydim de bir şey değişmezdi. Ben aylardır seni arıyorum Çelik! Aylardır! Vicdan azabından mı sanıyorsun?"

Kafasını kaldırmıyordu.

"Sana üzüldüğümünden mi sanıyorsun?"

Elim yakalarına gitti. "Üzüldüm mü? Çok. Acıdan nefesim kesildi. Ama senin başında bunlar gelemse de ben aynı olacaktım çünkü..."

Kafasını kaldırmıyordu. Bana inanmıyordu.

"Çelik sence ben asla zorla bir şey yapacak bir kadın mıyım?" Yapmayacağımı biliyordu.

Daha çok bağırdım. "Ben seni bu kadar sevmesem bu hale gelir miydin!"

Şok içinde kaldırdı kafasını.

"Sen benim ne hale geldiğimi biliyor musun? Seni teslim ettiğim için öldüm ben! Bunun sebebi de vicdan azabı falan değildi. Sensizliktendi. Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? Gözümün her yerde seni aradığını biliyor musun? Seninle kaçak olarak bile olsa yaşamayı özlediğimi biliyor musun? Ne biliyorsun sen ya!"

Gözlerini kırptırdı.

"Ben kaç gece bu yatakta fotoğraflarımıza bakıp bakıp ağlaya ağlaya uyudum biliyor musun sen?"

Hem bağırdığım hem de hızlı hızlı konuştuğum için nefes nefese kalmıştım.

"Sen sana aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Gözlerindeki şaşkınlık sürekli daha da artıyordu, duyduklarına inanamıyordu.

"Ben hem kızımı hem aşık olduğum adamı kaybettim Çelik. Ve inan aramadık bir yer bırakmadım, bulamadım seni. Emirlerle karşı geldim, kovuldum ama bu bile seni bulamamak kadar mahvetmedi beni."

"V-vus..." Konuşmasına izin vermedim.

Onu bu sefer bağırarak durdurmadım, onu bu sefer dudaklarımla durdurdum. Ama yanağını öperek değil.

Dudaklarımı dudaklarına yaslamıştım.

Yeterince acı çekmişti, bir de ben gerçeklerden kaçarak daha çok acı çekmesine neden olmayacaktım. Yaralarını sarmak istiyordum çünkü görüyordum, bir kez daha kaybedeceği bir canı kalmamıştı.

Yeni bir bölümle karşınızdayım! Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Sizce gelecek bölümlerde neler olacak?

En şaşırdığınız kısım neresi oldu? (Çelik'in asker olma ihtimali şaşırttı ama anne baba mevzusu şoka soktu bence yani bende öyle oldu en azından)

Bölümde en sevdiğiniz kısmı soracağım ama kesin son kısımdır o da 😊

Sizce Vuslat ve Çelik arasında neler olacak? Bu saatten sonra ilişkileri iyice değişecek mi acaba?

Teorilerinizi de heyecanla bekliyorum.

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, sizleri çokook seviyorum. Kendinize çokook iyi bakın.

23.BÖLÜM: ACI TAT

Bölüm şarkıları:

Be Still – Sisonke Hope Mtongana

Farewell Life – Mr.FIRA

Gel Gör Beni Aşk Neyledi – Barış Akarsu (Çelik'in söylediği şarkı...)

Derinden – Barış Diri

23.BÖLÜM: ACI TAT

Aşk ne tuhaf şeydi, insana kimliğini unutturuyordu.

Aşk ne korkunç bir şeydi, sinsice bulaşıyordu.

Aşk ne büyüleyici bir şeydi, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Çelik beni o kadar değiştirmişti ki asla yapmam dediğim şeyleri yapıyordum. İlk tanıştığımız zamanlara dönersek asla ona aşk itirafı yapacağımı sonra da dudaklarına yapışacağımı düşünemezdim. Ona asla aşık olacağımı da düşünemezdim. Şimdiyse hepsini yapmıştım.

Çelik o kadar şaşırdı ki ilk önce tepki vermedi, öpüşüme karşılık vermedi. Benzer bir şaşkınlığı ben de ilk öpüşmemizde yaşamıştım. Ama şimdi de çok sakin değildim çünkü bunu yapmayı ben bile beklemiyordum.

Öpüşüme karşılık vermediğinde geri çekilecektim ki birden elleri yüzümü kavradı. Dudaklarımı büyük bir iştahla öpmeye başladı.

Sanki bu öpüşmeyi başlatan ben değilmiş gibi afalladım onun bu baş döndüren saldırısı karşısında.

Bir eli boynumdan enseme doğru giderek beni kendine daha çok çekerken diğer eli de yanağımı kavramış, hafif hafif okşuyordu.

Dudaklarının ıslaklığı, tadı ve etkisi zaten baş döndürücüyken bir de dudaklarını o kadar iyi kullanıyordu ki her bir hareketiyle kolları arasında mest oluyordum.

Dudaklarımdan ayrılmadan başını bir sağa bir sola çevirirken öpüşünün baskısıyla başım geriye düşmesin diye enseme tutuyordu.

Dili ağzımın içine kaydığında ne yapacağımı bilemedim, o kadar şaşırdım ki kapalı gözlerim ardına kadar açıldı. Bunu hissetmiş gibi gülerek geri çekildi.

Dudaklarımla ıslanmış dudakları parlıyordu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Ben geri çekilecek sandım ama öyle olmadı, ensemdaki elini belime indirdi ve kendi geri geri yürürken beni de bedenine yastı şekilde yürüttü.

Yatağa oturup beni birden kucağına çektiğinde o kadar şaşkındım ki hiçbir tepki veremiyordum. Bacaklarım bedeninin iki yanına düşerken belimden tutarak yerimi sağlamlaştırdı.

Bir süre nefes nefese beni izledikten sonra yine dudaklarını öptü. Bu sefer dudakları dudaklarımda çok uzun kalmadı, başımı döndüren bir öpücük bıraktıktan sonra sıcak ve ıslak dudakları boynuma indi.

Dudaklarının değdiği her yeri öpüyordu.

Tüm bedenim resmen yanıyordu. Vücudumda kasıklararımdan bedenime yayılan bir sıcaklık vardı ve bu sıcaklık onun her hareketiyle daha da artıyordu. Tutkunun ne olduğunu, tam olarak nasıl hissettirdiğini, nasıl insanı saniyeler içinde yiyip bitirdiğini tam da bu an öğrendim.

Ellerim, yumuşak koyu saç tutamlarına gitti. Saçlarını hafifçe çekiştirdiğimde gülüşünü boynumda hissettim. Kafasını kaldırıp dipsiz koyu gözleriyle bana baktı.

Durmasını istemiyordum, dudakları beni güzelliğiyle o kadar gafil avlamıştı ki o dudaklarını her tarafıma hissetmek istiyordum. Ama... Durmamız gerektiğinin de farkındaydım.

O da bunu düşündüğümü anlamış gibi durdu. Birbirimize tekrar yaklaştığımızda alnımı yorgunca alnına yasladım. Eli saçlarıma gitti ve yavaşça okşadı.

"Vuslat..."

"Çelik..."

Yüzünü görebilmek için başımı biraz uzaklaştırdım ondan. O da gözlerini açtı ve kısık gözleriyle beni izledi.

Hâlâ kucağındaydım.

"Sen, bana aşık olduğunu söyledin," dedi gözlerini hafifçe irileştirerek emin olmak istermiş gibi.

"Evet,"

Güldü.

O kadar güzel güldü ki bu bile canımı yaktı.

Başımı sağ tarafa çevirdi, sol yanağına işaret parmağıyla iki kez dokundu. "Şuraya sağlam bir tokat atsana, rüyada mıyım diye anlamaya çalışacağım."

"Olur,"

Başımı eğip yanağına öptüm.

Saçlarımı avuçları arasına alarak hafifçe çekiştirdiğinde ondan uzaklaştım. "Sen bana aşk itirafı yaptın Voyna!"

Sessiz kaldım, başım öne eğilirken gözlerimi kaçırdım. O mutlu olsun diye utancımın fazlasıyla üstüne gitmiştim ama şimdi tüm utanç birden yükleniyor gibiydi.

Çenemi bir eliyle tutarak gözlerine bakmamı sağladı. "Sen bana aşık olduğunu söyledin," dedi tekrar ederek.

Omuz silktim. "Ciddi miydin sen?" Sorusuyla kaşlarım çatıldı.

"Yok şaka yaptım! Bir daha söylemem bak!"

Güldü, o kadar keyifle güldü ki nefesimi tutarak onu izledim.

Ellerini benden çekti, yüzüne götürüp yüzünü ovuşturdu. Bunları yaparken de tatlı tatlı gülmeye devam ediyordu.

Kendini arkaya doğru attı, sırtı yatağa yaslanırken ayakları yere sarkıyordu ve ben hâlâ kucağındaydım. Kasıklarının üstünde.

Gülmesi bitti ama dudaklarında güzel bir gülümseme bıraktı. Kollarını başının üstünde birleştirdi. Kısık gözleriyle beni izledi.

Dudaklarını ıslattı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Biraz daha orada oturursan kendimi tutamam bebeğim," dedi gözleriyle kasıklarını işaret ederek.

Onun bunu söylemesiyle altımdaki sertliği hissettim. Dilim damağım kururken ne yapacağımı şaşırdım.

Ben tam kalkmak için hareketlenecektim ki birden öne atılıp beni yatağa yanına çekti. Sırtım yatağa yaslanırken o da yüzümü görebilmek için yan yattı ama bana çok yakındı, bedeni bedenime yashydı.

Dirseğini yatağa yasladı. Öylece durup beni izlemeye başladı.

Böyle yaparak beni daha çok utandırıyordu.

"Pancar oldun," İşaret parmağını kaldırıp elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

"Tamam Çelik," dedim dursun diye.

"Ne tamam Çelik? Ne tamam? Sen bana aşkını itiraf ettin. Ben ölsem de unutmam bunu. Bir de tamam diyor asıl sana tamam öyle birden söylenir mi? Aklımı mı alacaksın?" O kadar tatlı konuşuyordu ki tekrar yüzüne baktım.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü saklamaya çalıştığımnda güldü yine.

"Hadi bir daha söyle," dediğinde ofladım.

"Söyledim işte, duymadın mı?" Başını iki yana salladı. Kolunu belime sardı.

"Bir daha duyana kadar yataktan çıkmana izin yok."

Ofladım.

"Bir daha söyle," dedi keyifle.

"Sana aşığım! Oldu mu?"

Gözlerini kısa bir an kapatıp güldü. "Bir daha söyle," dedi hafifçe üstüme eğilerek.

Omzuna vurdum. "Sen alay mı ediyorsun lan benle?"

"Lan diyor ya, bir daha söyle! Bir daha bir daha bir daha." Her bir daha deyişinde üstüme biraz daha eğiliyordu ve en sonunda dudakları boynumu bulduğunda gıdıklanıp dayanamayarak kahkaha attım.

"Aşğız dedik! Neyini anlamadın?"

Kokumu derince içine çekti ve mest olmuş şekilde kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Bana kafayı yedirteceksin farkındasın değil mi?"

Omuz silktim. "Abartma, tamam. Yeter ama artık." Bu konu uzadıkça ben daha çok utanıyordum.

"Daha hiiiç abartmadım." Eli yanağıma gitti. Yine üstüme eğildi. Birden dudaklarımı öptüğünde şaşırp kaldım.

Bu sefer öyle uzun uzun öpmeydi. Dudaklarımın tadını tazelemek istermiş gibi kısa bir öpüştü.

"Bana aşık olduğunu ne zaman anladın? Ne zaman kendine itiraf ettin? Nasıl oldu?" O hızlı hızlı hevesle konuşurken ben şoklar içindeydim.

"Çelik, sen ciddi misin?"

"Çok ciddiğim," dedi neden bunu sorduğumu anlamıyormuş gibi.

"İlk defa sevgilisi olup onu darlayan ergenlere benziyorsun," dediğimde yine güldü.

"He biz bir de sevgili olduk öyle mi? Bu arada Nuriş'e benim sevgilim olduğunu söylediğini biliyorum. Nuriş hemen geldi bana yetiştirdi." Nuriş'in adını söylerken gözlerindeki o hülyalı ifade silinip yerini hüzne bıraktı. "Zaten ilk defa sevgilim oluyor," dedi en sonda da muzip bir tavırla.

"Ne?" O kadar şaşırmıştım ki bağırıştım resmen. "Nasıl yani?"

"Öyle, daha önce hiç sevgilim olmadı." Kendini yanıma attı. İkimiz de tavana bakıyorduk. "Öyle elini tutup gezdiğim, vakit geçirdiğim, birlikte uyuduğum, sevgili

diyebileceğim senin dışında kimse olmadı." Son kelimelerini söylerken başını bana doğru çevirmişti.

"Onun dışında yapmadığın halt kalmadı ama," dediğimde başını salladı. Bu hatırlatmam hoşuna gitmemişti. Yüzündeki tüm keyifli ifade uçmuştu.

"Eğer bir gün seninle tanışacağımı bilseydim. Eğer günün birinde birini bu denli seveceğimi bilseydim kimseye elimi bile sürmek istemezdim." Derince yutkundu, adem elması hareketlenirken gözleri tavandaydı. "Seni hak etmiyorum. Bu öpücükleri, bu sözleri, sevgini... Hiçbirini hak etmiyorum."

Bu herif beni çıldırtacaktı!

Bu sefer ben ona doğru döndüm. Direğimden güç alarak üst bedenimi biraz kaldırdım.

"Ne oldu o kendini beğenmiş egolu adama? Açık sözlü, pişkin, çapkın ve utanmaz adama ne oldu?"

Alt dudağımı hafifçe sarkıttı. Ben de bilmiyorum dermiş gibi omzu silkti.

Saçlarını okşadım. "Geçmişteki adam bugün pişman olacağın şeyler yaptı ama artık o yok. Bunu görüyorum. Geçmiş adı üstünde geçti Çelik. Onu değiştiremezsin. Eskiden nasıl bir adam olduğunu umursayamam çünkü ben o adamda da sevmeye değer çok şey gördüm."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Artık kendini cezalandırma. Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun."

Keyifli bir gülümseme oluştu dudaklarında. Eli yüzüme gitti, parmakları çenemi kavrarken başparmağı hafifçe yanağımı okşadı.

"Bugün Tarık bana öyle bir şey söyledi ki tüm dünyam sarsıldı. Sonra da dosyayı buldum. Bana yapılan her şeyi bildiğini öğrendim. Sadece on dakika önce öfke, acı ve keder doluydum. Ama sen Vuslat..." Yüzümü kendisine çekti. "Sen şu güzel dudaklarından çıkan birkaç cümleyle her şeyi tersine çevirdin. Üzerimde böyle bir güce sahip olman akıl alır gibi değil."

"Çelik..."

"Sadece on dakika önce dünyanın en öfkeli adamıyken şu an nasıl en sakin ve mutlu adamıyım bilmiyorum ama şu güzel gözlerin uğruna her şeyi yapabileceğimi biliyorum."

Sözleri nefesimi kesiyordu.

"Seni ilk gördüğüm an, şu gözlerini ilk gördüğüm an aşık oldum ben sana. Bunun aşk olduğunu anlamam uzun sürdü. Bir insan ilk bakışta nasıl bu kadar his yaşatabilirdi ki? Sana ilk görüşte vurulduğum için çok memnunum yoksa senin canını yakardım. O Çelik yapardı, hiçbir planın altında kalmazdı, teslim olmayı kabul etmezdi, değil bir ay bir saat bile vermezdi onu almaya gelenlere. O yüzden iyi ki ilk bakışta vurdun beni."

Sözleri ağlama isteği yaratıyordu. Anılarımızı bir bir aklıma getiriyordu.

Çelik'in ilk başta bana neden öyle değişik davrandığını merak ediyordum, anlam veremiyordum. Etrafında kadın eksik olmayan bir adam nasıl olur da benim gibi öylesine birinin bu kadar üstüne gider ki diye düşünüyordum... Onun için hiç öylesine biri olmamıştım.

Bu her şeyi çok daha anlamlı yapıyordu.

"Öyle mi? Ben manyağın teki olduğun için beni bir ay 'esirin' yapmak istediğini sanmıştım." Esir kelimesine baskı yapmıştım çünkü deli gibi bana sürekli benim güzel esirim deyip duruyordu.

Güldü yine, onu daha önce bu kadar mutlu sadece Cece'yle ilgilenirken görmüştüm.

"Tarık sana ne anlattı Çelik?"

Sorumla güzel gülüşü hafifçe solup buruk bir hal aldı, kara gözlerine gölgeler düştü. "Benden öyle bir şey saklamış ki..." Merakla yüzüne baktım. "Benim yaşamak için öyle bir sebebim yoktu, eskiden intikamdı sonra bu his geçti, aldım biraz ama ortada intikam alınacak kişiler kalmamıştı. Tam sebepsiz kaldığımda seninle ve Cece'yle tanıştım işte. Sizinle olmak büyük bir sebepti. Düşünüyorum eğer siz olmasaydınız bu kadar uzun yaşar mıydım? Hayır, sanmıyorum. Bir Tarık vardı, o da beni istemiyordu zaten ve ben bunu kabullenmişim. Ama Tarık'ın sakladığı şey, o bana en büyük yaşama sebebi verecek şeydi en başta..."

Tarık her ne sakladıysa, bunun gördüğü işkencelerden bile daha ağır geldiği her halinden belliydi.

"Ailemizi saklamış. Tamam başta abisi olduğumu bilmiyordu, konu da açılmadı ama bildikten sonra da hiç anlatmadı. Aylarca yanımdaydı, anlatmadı Vuslat. Onları korumak içinmiş, haklı da ama ne bileyim... Ağır geldi. Annemiz, babamız yaşıyormuş." Anne baba derken bile çok zorlanmıştı, büyük ihtimalle daha önce kimseye böyle hitap etmediği içindi.

Çelik'in saçlarını okşadım.

"Tarık da üzgündü, onu hiç bu kadar üzgün görmedim. Ağladı hatta, onu istemem diye korktu. Kızıp kovdum ama ben onu istemez olur muyum? O benden böyle bir şeyi gizlese bile isterim."

Çelik'in acılarına son vermek istiyordum. Ne fiziksel ne zihinsel hiçbir acı çekemsin istiyordum.

"Tarık senin gibi bir abisi olduğu için çok şanslı," Sözlerimle yine gülümsedi.

"Öyle mi?" Muzip sırtışına gülmeden edemedim.

"Evet, o yüzden ağlamıştır zaten. Sen o kadar mükemmel bir abiyken senden sakladığı için."

"Vuslat aslında saklamakta o kadar haklı ki, sinirlenmemin en büyük sebebi buydu. Onlarla tanışmam bile canlarımı tehlikeye atar... Şu an burada olmam seninkini de atıyor ama buraya kendi isteğimle gelmedim."

"Sen bir canlı bomba değilsin Çelik," dediğimde gözleri kısıldı.

"Ashnda öyleyim,"

"Kendini cezalandırmayı kes. Yeterince acı çektin, bu kadar yetmez mi?" Sorumla gözlerini kapattı.

"Vuslat, ben bugün olan hiçbir şeyin gerçekliğine inanamıyorum."

Onu sevmemin, ona aşık olmamın onun için bu kadar önemli olması hem hoşuma gidiyor hem de sebepsizce acı veriyordu.

Gözlerini keyifle açtı tekrar, gülümsedi. "Vuslat bana aşık," dediğinde gülemeden edemedim.

"Tamam Çelik."

"Vuslat beni seviyormuş."

"Vuslat benim ya," dediğimde güldü, gülüşüyle kara gözleri kısıldı.

"Az önce söylediklerin beni dünyanın en mutlu adamı yaptı ama bir o kadar da incitti sanırım. Acı çektiğini duymak..."

"Ne sanıyordun ki? Mutlu mesut yaşadığımı mı?" Kızgın soruyla omuz silkti.

"Öyle umuyordum."

"Bir günüm bile mutlu değildi Çelik." İtirafımla yüzündeki mutluluk yavaşça silindi.

Zorlukla nefes alıp yutkundu. "Bunca zaman acı mı çektin yani?"

"Senin çektiğin acıların yanında benimki neydi ki?" Onu öldürmekten beter etmişlerdi.

"Senin bir gözyaşın, benim çektiğim tüm işkencelere bedel Vuslat." Bugün birbirimizde epey itirafta bulunmuştuk. Bunca acının ardından bu itirafların bu kadar mutlu edeceğini sanmazdım.

"Değil Çelik. Sen kendini o kadar sevmiyorsun ki birinin seni seveceğine inanmıyorsun. O yüzden dosyaları bulduğunda aksini düşünmedin, saçma sapan şeyler düşündün. O dosyaları okumak zulüm gibiydi. Eğer sana bunları yapacaklarını bilsem..." Çenem titrerken sesim gittikçe kısılıyordu.

Gözümünden akan yaşı gördüğü an yataktan doğruldu, eli yine yüzüme gitti ama bu sefer yaşları silmek içi.

"Bu kadar acı çekmene sebep olduğum için özür dilerim."

"Dileme," dedi keskin bir şekilde. "Geçti, geçmiş değiştirilemez değil mi?" Benim az önce ona söylediklerimi söylüyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydığında beni yine öpeceğini anladım, daha az önce öpüşmüşken bu düşünce yine beni heyecanlandırdı.

Gülümsedi, kalp atışlarımı duymuştu.

Beni öpmeye başladığında ona karşı koyacak ne gücüm vardı ne de iradem. Bir elim omzuna giderken belimden tutup beni yatağa yasladi. Göğsü kısmı göğsümün üstüne çıkmıştı.

Hafifçe uzaklaştı, saç diplerimi geriye iter gibi saçlarımı okşadı. Kara, girdap gibi gözleriyle yine gözlerimi izledi kısa bir an. Ardından bu kadar uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi yine dudaklarımı öptü.

Bu öpüşü acilen kesmemiz gerekiyordu çünkü devam ettikçe vücudum ona karşı koymak bir yana çok daha ileri gitmek istiyordu. Sadece vücudum değil, ben de istiyordum ama bu şekilde doğru gelmiyordu.

Ellerimi omzuna koydum ve onu zorlukla kendimden uzaklaştırdım. Dudakları uzaklaştığı an ıslak dudaklarıma çarpan soğuğu hissetmek bile onu tekrar öpmem için sebep veriyordu sanki bana.

"Çelik, bu kadar yakın olamayız."

"Neden?" dedi hemen kaşları çatılırken.

"Olmaz işte, doğru değil."

"Nedenmiş?" dedi göğsünü göğsümden çekmeden.

"Olmaz dediysem olmaz," Sözlerime hiç uyacak şekilde davranmıyor, onun üstümden atmak gibi bir çaba göstermiyordum. Hatta az önce göğsünü iten elim orada kalmıştı ve güç almaya çalışırcasına, onu daha çok hissetmek için hafifçe bedenine tutunuyordum.

"Beni öpemezsin böyle, birlikte yatamayız, bunlar..."

Başımı hafifçe boynuna doğru eğdiğinde gözüme çok tatlı gelirken gözlerimi kaçırdım konuşabilmek için.

"Evlenmeden olmaz işte. Bunların hiçbiri olmaz."

Keyfi dağılırken kendini yine yanıma attı. "Seninle evlenemeyiz Vuslat, olmaz." Bunun olmayacağını biliyordum ama ondan duymak tokat yemiş gibi irkilmeme sebep oldu.

Yanımdan kalktı, benden uzaklaştı. Yatakta oturur pozisyona geçerken sadece sırtını görüyordum.

Aldığı derin nefeslerle geniş omuzları hafifçe sarsılıyordu.

Ben de doğruldum yattığım yerden, başımı omzuna yasladım. "Biliyorum Çelik, biliyorum."

Yüzünü görmek istiyordum ama benden gizliyordu.

Çenemi omzuna yasladığımda yüzünü bana çevirdi. "İstemez miyim? Canımdan çok isterim, daha çok istediğim bir şey var mı onu da sanmam ama..."

"Ama?"

"Sahte bir soyadım var, Blackwood. İstediğim kadar sahte isimler, soy isimler bulayım yine de bulurlar beni. Seninle yaşadığımın bilinmesi ayrı, senin benim resmiyette karım olman ayrı. Benim yüzümden kırmızı bültenle arandın sen, görevini yaptı amacı ülkesine hizmet etmektir dediler de o yüzden çok üstüne gelmediler. Ama benim karım olursan..." Karım derken gözlerini kısa bir an yummuştı.

"Biliyorum Çelik,"

"Cece'yi koruyamadım, seni de koruyamazsam kafama sıkarım Vuslat."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok Çelik, sanırım sen benim kim olduğumu unutuyorsun."

Önüne döndü, başını eğdi. "Şuna bak, normalde duyduğumda ayaklarımı yerden kesecek bir şey söyledin bana. Ben ona bile sevinemiyorum."

Omzuna bir öpücük bıraktım. Bugün hareketlerime çok şaşıryordum ve onun benden daha şaşkın olduğunu görebiliyordum.

Bana çevirdi yine, kısık gözleriyle yüzümün her tarafını uzun uzun inceledi, dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

"Şu an aklımdan geçenleri bilsen odadan kaçarsın," dedi dudaklarını pek kımıldatmadan konuşurken, bu hali aşırı çekici gelirken meydan okumasına kaşlarını kaldırarak cevap verdim.

"Edepsiz şeyler düşünme Çelik,"

"İnan elimde değil." Güldü yine. Bana doğru döndü biraz daha. Dudaklarını yine dudaklarıma eğmişti ki kapı tıklatıldı. Dış kapı değil, odanın kapısı.

Çelik'in kaşları çatıldı. "Kim bu? Evde biri mi var?"

Kim olduğunu anlamıştım. "Sen dış kapı sesini duymadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Sana çok odaklanmıştım, duyamadım." Hızla ayağa kalktı.

"Sakin ol, Aşkın'dır," dediğimde şok içinde yüzüme baktı. Evet, Aşkın'la tanıştığımızdan henüz haberi yoktu.

Kapı tekrar tıklatıldı. "Çıplaksanız giyinin artık!" Aşkın'ın sesiydi.

O kadar utandım ki öylece kala kaldım.

Çelik odanın kapısını açtı. Aşkın kollarını göğsünün altında birleştirmiş yatak odanın kapısında duruyordu. Üstünde deri bir pantolon, dar siyah bir badi vardı. Gözlüğünü çıkarıp göğüs dekoltesine takmıştı, boynunda da büyük ihtimalle tanınmamak için saçına taktığı şal vardı.

Çelik'le birbirlerini uzun uzun incelediler. Bu görüntü utancımı birden azaltırken değişik bir huzursuzluk verdi.

"İyisin," dedi Aşkın rahatlamış şekilde.

"Güzel annemiz nasıl?"

"Diğer deneklerin kıcıını kurtarmaya çalışıyor," dedi omuz silkerek Aşkın.

"Yanlıyorsun, benim kıcıını kurtaran çok güzel bir asker," dedi Çelik başını hafifçe benim olduğum tarafa eğerken.

"Ona ne şüphe. Gel buraya," Aşkın kollarını açıp Çelik'e sarıldı.

Çelik de onun sarılmasına karşılık verdi.

Sonuçta arkadaşlardı, bu normaldi. Normal olmalıydı ama o zaman neden böyle hissediyordum? Tüm keyfim uçup gitmişti, midemde bir bulantı vardı.

Ben Çelik'i kıskanmış mıydım?

"Biraz daha sarılmaya devam ederseniz Çelik'i ben öldüreceğim." Bu bir erkek sesiydi, onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama telefonda sesini duymuştum. Ses koridordan geliyordu.

Aşkın gülerek Çelik'ten uzaklaştı. Eli Çelik'in yüzüne gitti, hafifçe okşadı. "İyisin," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi.

Zorlukla nefes alarak bakışlarımı kaçırdım.

"Aşkın bak tansiyonum çıkıyor!" dedi koridordan gelen aynı ses.

Çelik gülerek Aşkın'ın omzunu sıktı. Bu kadar temasa gerek var mıydı sahiden?

"Çelik!" Yine aynı adamdı.

Aşkın ondan uzaklaşırken bana baktı, başını hafifçe omzuna eğdi. "Selam Vuslat."

"Selam," dedim sesimi sabit tutmaya çalışıp içimde kopan fırtınaları saklayarak. Alt dudağımı ısırırken bakışları imayla kısıldı. O da mı kalp atışlarını duyuyordu acaba? Kiskandığımı anlamış mıydı?

Bu deneklerin yanında da insan hiç rahat edemiyordu ki, her haltı anlıyorlardı. Çok rahatsız edici bir durumdu.

"Özel bir anınızı mı böldüm?" dedi Aşkın bana baka baka, resmen utanmam için yapıyordu.

"Bizim her anımız özel," dedi Çelik çok ciddi şekilde.

Aşkın'ın şaşkın bakışları ona döndü, vay be dercesine salladı başını.

"Yatak odanıza girmek istemiyorum, gelecek misiniz acaba?" dedi koridordaki ses.

"Sırf kiskandığından gelmiyor," dedi Çelik kısık sesle. "Aramızı açmak için." Aşkın güldü. Onları böyle görmek beni çok rahatsız etmişti.

Aşkın arkasını dönüp koridora giderken Çelik bana baktı. "Evini biraz işgal ediyorum ama..." Arkadaşları sürekli geldiği için söylüyordu bunu.

"Saçmalama," dedim yanına ulaşırken. "İstersen sizi yalnız bırakayım."

"Hayır, hayır, lütfen gel." Onu kıramadım.

Yatak odasından çıkıp koridora geçtik. Bir adam salonumun girişinde duruyordu.

En az Çelik kadar iri ve uzun bir adamdı. Kumral saçları, sarı gözleri ve inanılmaz bir karizması vardı. Çelik'le tanışmamış olsam gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu bile söyleyebilirdim.

Onu tanıyordum, Ateş Alanguva.

Çelik, Ateş'in karşısında durdu. İlk önce birbirine düşman gibi baktılar, ardından birden güldüler, sarıldıklarındaysa şaşkınca izliyordum.

Aşkın'sa çok alışkınmış gibi köşede durmuş onlara bakıyordu.

Ayrıldıklarında Ateş gözlerini kısarak ona baktı. "Karımdan uzak dur."

Çelik, Aşkın'a baktım. "Sana dedim ki bu adama konuşmayı öğret, papağan gibi, başka bildiği laf yok." Gülüşüler.

Ateş Alanguva'nın bakışları bana kaydı, kibarca gülümsedi. Elini uzattığında yaklaşıp elini sıktım.

"Merhaba, kusura bakma evine izinsiz geldik."

"Merhaba, sorun değil alıştım, Aşkın sağ olsun." Bunu derken Aşkın'a bakmıştım.

"Öyledir," dedi karısına dönüp. Ona bakınca adamın resmen gözleri parlamıştı, gözleri cidden sarı mıydı böyle? Daha önce hiç böyle bir göz rengi görmediğime emindim.

"Buyurun, oturun." Koltukları işaret ettim.

"Çok kalmayacağız aslında, ülkeden ayrılmadan önce bi uğrayalım dedik," dedi Ateş.

Çelik iç çekti. "Gidiyor musunuz?"

Ateş başını salladı. "Evet,"

"Sen de gel," dedi Aşkın, Çelik'e ama ardından gözleri bana döndü. "Sen de."

"Aşkın," dedi Ateş ses tonu çok sakindi ama altında sanki bir uyarı vardı.

Büyük ihtimalle oldukları yeri görmemi istemiyorlardı. Haklılardı. Ben görevim için aşık olduğum adamı teslim etmiştim, onlara neler yapmazdım... Sanırım böyle görüyorlardı.

"Ne içersiniz?" diye sordum konuyu dağıtmak için.

Ateş ağzını açmıştı ki Aşkın onu kesti. "Sadece çay ve Türk kahvesi var bebeğim." Normalde erkekler bebeğim derdi ama Aşkın'ın ağzına yakışmıştı, Ateş de hiç yadırgamamıştı sanırım sık sık diyordu.

"Hiç fark etmez," dedi Ateş gülümseyerek.

Onlara bir şeyler hazırlamak için mutfağın kapısını açtım. Salonun girişinde durdukları için mutfağın içini görebiliyorlardı.

Tezgahımın kırıldığını hatırladım ama çoktan kapıyı açmıştım. Umarım onlar da Teo, Hasan ve Tunç kadar fesat değillerdir.

Duvara yaslanmış Aşkın tezgahı gördüğünde kahkaha attı.

Ne yapacağımı bilemeyip şaşırıp Çelik'e baktım.

Karısının neye güldüğünü merak eden Ateş de kafasını hafifçe öne eğip baktı. O da aynı Aşkın kadar imalı güldü.

Aşkın keyifle yanıma yaklaştı ve kafasını mutfağıma doğru eğdi. "Ateş bizden hızlı çıktılar biz masa dışında hiçbir şey kırmadık, mermer hiç."

Ateş de gülüyordu.

Masa dışında bir şey kırmadık derken? Onlar da benimkiler gibi mi düşünmüştü? Öyle düşündülerse? Masa şey sırasında kırılacak bir şey miydi?

Şok içinde onları izliyordum.

"Aşkın," Çelik uyarır şekilde adını söylediğinde gülmeyi bıraktı.

Elim ne ara ağzımın üstüne gitmişti bilmiyordum, fark ettiğimde elimi geri indirdim.

"Ben sinirlenip yanlışlıkla kırdım," dedi Çelik onların aksine gülmüyordu. Bu durum onlar için komik ya da konuşulabilir olabilirdi ama benim için değildi. Ve Çelik bunun farkınaydı.

"Tamam inandık," dedi Aşkın ama Çelik'in ciddi bakışlarını gördüğünde hemen ciddileşti. "Tarık'a mı sinirlendin?"

Çelik omuz silkti.

"Siz oturun, ben hazırlıyorum bir şeyler," dedim mutfağa geçerken.

"Yardım edeyim," dedi Çelik ama başımı iki yana salladım.

Bu tezgahı acilen yaptırmam gerekiyordu. Ne fesattı hepsi.

Kapı çaldığında tam açmak için mutfaktan çıkacaktım ki Aşkın benden önce davrandı. "Ben bakarım."

"Arkadaşlarım olabilir,"

"Pusat gelecekti, ayrıca kapıda bir sürü kişi var bir yabancı girerse haber verecekler," dedi Aşkın kendinden emin şekilde.

"Yine de ben açayım."

Bana göz devirdi, her konuda kendinden çok emindi.

Kapıyı açtı, gelen Pusat değildi!

Bir çığlık sesi yükseldi.

Teo!

Aşkın'ı gördüğü an resmen çığlık atmaya başlamıştı ki Aşkın elini onun ağzına götürüp susturdu.

"Teo bu binada yaşıyor, göremezler," dediğimde Aşkın hâlâ Teo'nun ağzını tutuyordu.

"Sus, sesin çıkmasın yoksa kötü olur," dedi Aşkın kısıp sesle. Teo'nun gözleri şokla irileşmişti. Bana baktı, sanırım gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Çelik ve Ateş cığlığı duyarak kapıya koşmuşlardı. Ateş karısının bir adamın ağzını kapattığını görünce kaşlarını çatı.

Aşkın ayağıyla ittirerek kapıyı kapatmaya çalıştı ama dış kapı tam kapanacakken bir ayak kapanmasını engelledi.

Ayağın kime ait olduğunu anlamak için kapıyı hafifçe araladım. Pusat'tı neyseki.

"Sizin binada cırlak bir çocuk mu var? O ne cıgıktı?" dedi içeri girerken.

Aşkın'ın bir adamın ağzını kapattığını görünce kafası karışarak bana baktı.

Teo hâlâ şok içinde açtığı gözleriyle Aşkın'a bakıyordu.

Pusat arkasındaki kapıyı kapattı. Aşkın da Teo'yu uarıyordu. "Bak ağzından elimi çekiyorum ama bağırmayacaksın! Tamam mı?"

Teo başını salladı.

"Tamam Aşkın çek artık," dedi Ateş huysuz şekilde.

Aşkın elini çekti. Teo bir nefes alıp Aşkın'a baktı. İşaret parmağını havaya kaldırıp Aşkın'ın koluna parmağının ucuyla dokundu. Bu sırada Ateş de Teo'yu öldürecekmiş gibi duruyordu.

"Sen...Gerçeksın..." Teo'nun son sözleri bunlar oldu çünkü geriye doğru düşerek bayıldı!

Hemen arkasında Pusat olduğu için Pusat'ın kollarına düşmüştü.

"Ne oluyor amına koyayım burada ya!" dedi Pusat kollarına düşen tanımadığı adama bakarak.

"Sorun yok, benim arkadaşım," dedim sakın olmaları için.

"Asker arkadaşın mı?" Ateş'in sorusuyla başımı salladım. "Ve sakın mi olalım?" Aşkın'a döndü. "Sana buraya gelmek iyi bir fikir değil demiştim!"

Aşkın göz devirdi. "Bu kadar gergin olma! Karının halledemeyeceği bir şey var mı!" Teo'ya baktı. "En kötü öldürürüz."

Duyduğum şeyle şok içinde Çelik'e baktım ama yok öyle bir şey der gibi yukarı kaldırdı kafasını.

Benim içim rahat etmezken Pusat'ın kollarındaki Teo'yla Aşkın'ın arasına geçtim.

"Onu öldürmeyeceğim, hak etmeyene dokunmam," Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Sadece çenesini sonsuza dek kapalı tutmasından emin olmalıyım yoksa dilini kesmek zorunda kalırım."

"Yok yok, yapamazsınız orası ayrı konu da..." Meydan okumam Aşkın'ın hoşuna gitmişti, kaşları havalanırken dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. "Zaten gerek kalmaz."

"Niye gerek kalmaz?" Ateş ne kadar gergin bir adamdı.

"Çünkü Teo, Aşkın'ın en büyük hayranı yani V'nin."

Ateş'in rahatlaması gerekiyordu ama bu cevabıma daha çok gerildi.

"Bitmiyor hayranlar bi bitmiyor, her şey bitiyor V hayranları bitmiyor..." Ateş söylene söylene salona geri döndü.

Pusat, kollarının altından tutarak bedeninin yarısını havada tuttuğu Teo'yu bana doğru salladı. "Bunu ne yapacağız?"

"Birazdan kendine gelir herhalde," Teo'u salona yatırtırsam oturmaya yer kalmazdı. "Benim odam şurada oraya götürür müsün?"

Pusat soruyla ofladı. "Onu da Pusat yapsın. Pusat'ın ne kadar büyük bir başı var, bir rahat yok Pusat'a..." Söylene söylene Teo'yu yatak odasına sürüklercesine götürmeye başladı.

"Bak kıskandı yine ya, ikisi de kıskandı he, Ateş..." Aşkın salona geçerken koridorda Çelik'le yalnız kalmıştık.

Sırıtarak bana bakıyordu. "Arkadaşlarının hepsi deli!" Fısıldamamla daha çok güldü.

"Daha hiçbir şey görmedin, bunların devamı da var." Ne güzel bir sürü arkadaşı vardı işte, o neden hiç onlara yakın hissedememişti ki? Ya da yakın hissetmişti, sadece ait hissedememişti.

Yine fısıldadım. "Hepsi manyak!"

"He seninkiler çok normal çünkü," Bir eliyle az önce Pusat'ın yatak odasına sürüklediği Teo'yu işaret etti.

Huzursuzlandım. "Teo'ya bir şey yapmaz değil mi?" Yine fısıldıyordum. İmkamı yok dermiş gibi başını salladı. "Emin misin?"

"Eminim," O da benim gibi fısıldıyordu.

"Olsun gidip başında durayım, kolonya falan koklatayım," Fısıldıyordum yine.

"Kendine gelir birazdan, beni neden incelemek istediklerini anladım ben. V'yi görünce bayıldı, böyle asker mi olur? Sizinkilerin kalanı da böyle mi?" Sinirlenerek göğsüne vurdum.

"Hayranı diye bayıldı, korkudan değil! Çok seviyor, aşık gibi bir şey!"

"Ateş bugün çok eğlenecek," dedi yine fısıldayarak. "Aşkın'ı söylemez değil mi?" Ciddileşmişti birden.

"O bizim görevimiz değil, kimse de bize gelip Aşkın yaşıyor mu diye sormaz merak etme. Söylemez."

Pusat, Teo'yu yatırmış olacak ki yatak odasından çıktı. Söylenmeye de devam ediyordu. "Pusat olmasa ne yapacaklar acaba! Ne olsa Pusat! Tüm ayak işleri getir götür işleri bende. Hata bende, bende, ne diye geliyorsun ki git Bahar'ınla hayatın tadını çıkar ama yok Pusat kaşınıyor, Pusat aksiyona doyamadı."

Çelik'le birbirimize baktık. Çelik elini havaya kaldırıp ampül çevirir gibi salladı, deli o deli dermiş gibi.

Pusat, Çelik'in hareketlerini gördüğünde durdu. Gözlerini kısıp aramızda durdu. "Çelik ve Çelik Naz yol verir misiniz?"

Dayanamayıp güldüm.

Ne garip bir gündü bu böyle ya! Ne misafirim bitmişti ne olayım! Çelik'i oradan kurtarmanın ertesi günün çok daha sakın geçeceğini umuyordum ama bize huzur yasaktı.

"Çok komiksin sen," dedi Çelik gözlerini kısarak.

"Şaklaban mıyım lan komik olacağım? Aç da kışına gül," dediğinde ikisi de ciddi ciddi birbirlerine baktılar.

Ardından gülmeye başlayıp birbirlerine sarıldıklarında geri çekilmek zorunda kalmıştım.

Yok yok hepsi bir tuhaftı bunların.

Pusat ondan ayrıldıktan sonra bana baktı, elini uzattı. "Toprağım!" Elini sıktım.

Bu sırada Pusat kırık tezgahı fark edip şok içinde bir bana bir Çelik'e baktı. Of, yanlış anlaşılmaktan çok sıkılmıştım!

"Yuh be! Bunu Aşkın'la Ateş bile yapmamıştı! Ya bir şeyler kırma fantezisi nereden geliyor size? Bu motivasyonu nereden alıyorsunuz? Cidden şaşıyorum la," Pusat konuşurken resmen pancara dönmüştüm.

Çelik bunu fark ederek Pusat'ı susturdu. "Öyle değil lan, boş boş konuşup durmayın. Hadi geç salona hasta etme." Pusat ondan böyle bir çıkış beklemiyor olacak ki şaşırtmıştı. Hepsi Çelik'in önceden çok daha ciddiyetsiz ve biraz da gevşek olduğunu söyleyip duruyordu. Büyük ihtimalle bu yüzden şaşıyorlardı.

"Ben sana yardım edeyim," dedi Çelik yine benle mutfağa girerken.

Kırık tezgahıma baktım. Zaten çok büyük bir tezgahım yoktu ve kırıldığı için pek alanım kalmamıştı.

"Merak etme, yaptıracağım."

"Yaptırsan iyi olur, kiracıyım ben," dediğimde güldü. Eline bir tepsi tutuşturup fincanları dizdim. Ben kahveleri hazırlarken durmuş beni izliyordu.

"Neden onlarla gitmiyorsun?" Soruma verdiği tepkiyi görmek için cezveyi ocağa koymuşken ona döndüm.

"Bu saatten sonra seni ölsem de bırakır mıyım ben?" dedi başını hafifçe omzuna eğerek. Sözleri aşırı hoşuma giderken yüz ifadem hep olduğu gibi sabitti.

"Bırakmaz mısın?"

Birkaç adım attı, aramızdaki sadece elinde tuttuğu tepsi kaldı yaklaşmasıyla.

"Bırakmam." Bu adam benim kalp sağlığım için iyi değildi.

Cezvede kahvenin pişme sesi geldiğinde hemen arkamı döndüm. Taşmak üzere olan kahveyi hızla kaldırıp fincanlara dökmek için Çelik'e döndüm.

Tepsiyi bana uzatmıştı. Ben onun elindeki fincanlara kahveyi dökerken o sadece beni izliyordu.

"Neden böyle bakıyorsun?" dedim utandığımı belli etmemeye çalışarak.

Onun bakışların yüzünden neredeyse ellerim titreyecekti. Zorlukla kahveleri doldurduğumda Çelik tepsiyi alıp salona geçti.

Ben bir süre gidemedim.

Olanların gerçekliğini kavrayamıyordum.

Ben de salona döndüm. Aşkın ve Ateş ikili koltuğa oturmuşlardı, Ateş kolunu karısının omzuna atmıştı Aşkın'ın eli de onun dizindeydi. Pusat tekli koltuğa oturmuş memnuniyetsiz şekilde onlara bakıyordu. Pusat kuma gibiydi.

Çelik'in yanına geçip oturdum. Aşkın elini Ateş'in dizinden çekti ve kahvesinden bir yudum alırken bana ima dolu bakışlar attı.

Ne oldu dercesine kafamı iki yana salladığımda gülüşünü kahve fincanıyla kapattı. Yutkunup hafifçe öne geldi. "Ee Vuslat'ı kimden isteyeceğiz biz şimdi?"

Utandığımı belli etmemeye çalıştım ama Aşkın kötü kötü sırtıyordu. Çok kötüydü!

"Benden isteyin," dedi Pusat, hepimizin bakışları ona döndüğünde omuz silkti.

"Ne? Çok seçeneğiniz var da ben mi göremiyorum?"

Ateş boğazını temizledi. "Aşkın sana deney yapanların peşine düşmeye kararlı," Çelik'e baktı.

"Hayır, hayır Aşkın," dedi Çelik kesin şekilde. "Zaten bir kısmı patlamada öldü."

"Rick denen piç yaşıyor ama!" dedi Aşkın sinirle. "Ona yaptıklarımı ödetmemiz gerek."

"Rick... Cece'nin babasının da adı Rick'ti," dedi Çelik Cece'den hüznle bahsederken. Kötü bir tesadüftü. "Rick ülkeden çoktan kaçmıştır."

"Belki de yakalanmamak için kaçmamıştır ve bir köşede saklanıyordur. Belki tekrar seni ele geçireceği günü bekliyordur," dedi Aşkın sinirle.

"Onun peşine düşmem," Çelik konuyu kapatmaya çalışıyordu. "Ortalardan kaybolursam Vuslat'ı başı belaya girer." O hâlâ beni düşünüyordu.

"O zaman ben düşeyim, hallederim," Aşkın kendinden çok emindi.

"Türkiye'de daha fazla kalamazsın Aşkın," Ateş'in uyarısıyla Aşkın ofladı.

"Ne yapacaksak çabuk yapabilir miyiz? Bahar'ımı özledim." Pusat birden konuya çok alakasız şekilde dahil olmuştu.

"Askerler beni incelemek istiyormuş, onlar için çalışmamı istediler," dedi Çelik de arkasına yaslanırken. Eli koltuğun arkasına gitmişti, yani omuzlarımın hemen arkasına.

"Bunu tahmin ediyordum, zaten ilk başta seni onlar inceler sanmıştım," dedi Aşkın emin şekilde.

"Yani Çelik Azrail'in Kılıcı, seri katil adam asker mi olacak?" dedi Pusat gözlerini kısarak.

"Kıskandın mı lan?" Çelik'in sorusuyla omuz silkti. Çelik bana doğru başını hafifçe eğdi. "Bu adam böyledir, çok kıskançtır, her şeyi kıskanır." Fısıldamasıyla gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İstedğin oldu," dedi Aşkın, Çelik'e. "Seni o lanet bilim merkezinden çıkarmamı istememiştin. Kaçak olmaktan sıkıldım demiştin, artık kaçak olmayacaksın. Hem de kendi kimliğinde olacaksın." Kulağa tuhaf geliyordu ama Çelik artık özgürdü.

"Ve Vuslat'ın yanımdayım," diye ekledi Çelik bana bakarak.

"Sonunda karımı salarsın artık," Ateş Alanguva memnuniyetsiz şekilde Çelik'e bakıyordu.

"Yok o hâlâ benim denek ikizim," Çelik sanırım Ateş'i gıcık etmeyi seviyordu.

Ateş'e hak veriyordum, ben de en az Ateş kadar kıskanmışım! Bunu itiraf etmek bile tuhaftı.

"Vuslat, senin durum ne oldu?" Pusat'ın sorusuyla omuz silktim.

"Aynı."

"Hadi ya, üzülme ama illaki döneceksin." Pusat beni teselli etmeye çalışıyordu ama benim geri döneceğime dair inancım gün gittikçe kayboluyordu.

"Vuslat'ı da bizim oraya alıp askerlerin arasına mı koysak? Deniz'e yardım eder," dedi Aşkın kocasına bakarak.

Öfkemi saklayamadım. "Ben vatanım dışında kimse için çalışmam."

Aşkın göz devirdi. "Bizim bir arkadaş var Deniz, o da öyle diyordu. Beni yakalamaya çalışıyordu kendileri."

"Herifi açık ettin şu an," dedi Pusat ama Aşkın yine omuz silkti. Hepsi bana temkinle yaklaşıyordu, Aşkın hariç. Kendine miydi bu güveni yoksa bana mıydı bilmiyordum.

"Tamam şimdi seni incelemek istediler, birkaç yıl incelerler de, asker bile olursun ama sonsuza kadar öyle kalamazsın," dedi Aşkın emin şekilde.

Çelik sessiz kaldı, sanırım bunu o da biliyordu.

"Seninle işleri bittiğinde, diplomatik baskılar yüzünden verebilirler." Aşkın fincanını orta sehpaye bırakıp öne eğildi.

"O zaman belki biz bile kurtaramayız seni," dedi Pusat da ama Aşkın onun gibi düşünmüyor olacak ki alaylı bir gülümsemeyle geçiştirdi.

Ateş karısına hak vererek başını salladı. "Aşkın haklı, birkaç yıl sonra ne olacağımızı bilemeyiz. O yüzden fırsatın varken kaçmalısın. Şimdi değil ama işlerin sonuna geldiğini anladığında."

Çelik ne düşünüyordu ne planlıyordu bilmiyordum ama sessizdi. Onlar sürekli bir şeyler söylüyordu ama Çelik onlar kadar umursamıyor gibiydi bu durumu. Hafif bir

tebessümle seyrediyordu sadece olan biten her şeyi, keyfi çok yerindeydi bugün.

"Sen niye sırtıp duruyorsun? Neye bu kadar mutlusun? Bizi gıcık etmek dışında bu kadar sırttığını görmedim de ben," dedi Pusat.

"Sebebi belli değil mi? Vuslat'la kavuşmuşlar işte," dedi Aşkın Pusat'a. Yanımızda bile dedikodumuzu yapıyorlardı. "İlk masa kırdığımızda Ateş de böyleydi."

"Aşkın," dedi Ateş uyarıcı bir tonla.

"Aman tamam," Bize döndü. "O da Vuslat gibi biraz, özelimizin duyulmasını hiç sevmez."

"Keşke sen de biraz Ateş'e benzesen amına koyayım, ben sizin ilişkinizin her detayını bilmek zorunda mıyım?"

Aşkın alayla güldü. "Bilme o zaman, gezme sürekli dibimizde!" Ateş'i paylaşımadıkları açıktı.

"Tarık kötüydü en son, ne oldu tam olarak?" dedi Pusat, Çelik'e.

"Abisi olduğumu öğrendikten sonra ona ilk kez kızdım, kovdum hatta."

"Oh iyi olmuş, az bile. Hep o mu kovacak? Arkandayım." Pusat takdirle başını salladı.

"O da...Gelecek mi sizle?" Tarık'ı göndermişti ama belli ki gitmesini istemiyordu.

"Gelecek," dedi Aşkın. "Tarık dünyadaki en nazlı..." Kendini düzeltti. "Kocamdan sonra en nazlı adamdır," Durup yine düzeltti. "Pusat'tan da sonra."

Ateş'le Pusat ters ters Aşkın'a baktılar.

Bu sırada salonun kapısına Teo konuşarak yaklaştı. "Ben ne ara kendimden geçtim ya? Vuslat az önce bir rüya gördüm inanamazsı-" Teo'nun konuşması yarıda kaldı çünkü yine Aşkın'ı gördü.

"Bir daha bayılırsa taşımam," dedi Pusat kesin şekilde.

Teo'nun eli kapının pervazına gitti güç almak için. "V..." Aşkın ona gülümsediğinde Teo sendeledi.

Ateş karısına ters bir bakış attı.

"Önüne dönersen sevinirim," dedi Ateş, Teo'ya.

Teo'nun gözünden resmen kalpler çıkacaktı ama Ateş'i gördüğünde tüm kalpler yok olup yerini ateş parçalarına bıraktı.

"Ben zaten senin ölmediğini biliyordum. Ölmek için çok zekisin sen," dedi Teo ağzı kulaklarında yanımıza doğru yürürken ama ağır çekimde yürüyordu ve sanki arkada 'only you' çalıyordu.

Teo'ya ters ters bakan sadece Ateş değildi Pusat da en az onun kadar sinirli bakıyordu.

"Öyleyimdir, huyum kurusun," Aşkın ona göz kırptı.

"Aşkın," dedi Ateş ı harfini uzatarak.

"Ateş," dedi Aşkın da kocası gibi e harfini uzatıp cilveyle kocasına bakarak.

Her tarafından dişilik akıyordu resmen! Erkeklerin ona bayılmasına şaşırmamalıydı ve bir zamanlar ona bayılanlar arasında Çelik de vardı. Belki hâlâ da bayılıyordu...

Kendi kendime kurup sinirlenirken Çelik'in bakışlarını gördüğümde kendime geldim. Salonda olan biten hiçbir şeyi önemsemiyor dudağında tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Teo Pusat'ın yanındaki diğer tekli koltuğa oturdu ama tam oturmadı, hatta koltuğun ucunda oturdu. Bacaklarını birleştirip, başını hafifçe omzuna eğip Aşkın'ı seyretmeye başladı.

Ateş sabır çekerek yüzünü ovuşturdu. "Karımdan çek lan gözlerini." Teo onu duymuyormuş gibiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Aşkın ona gülümseyerek. Teo bu gülümsemeyle biraz daha mayıştı. "Ama benim yaşadığının bilinmemesi gerekiyor. Aramızda kalır değil mi?" Aşkın'ın bu ses tonuyla istediğini yaptıramayacağı bir insan var mıydı? Anca Levent Binbaşı olurdu belki.

"Aramızda," dedi Teo sanırım bir transa girmişti ve cümle kuramıyordu.

"Elimde kalacak, ciddi diyorum," dedi Ateş ama Teo onu duymuyordu bile.

"Önce beni geç," dediğimde Ateş'in bakışları bana döndü. "Sen biraz gerginsin sanki?" Bunu insanlar hep bana söylerdi, o yüzden benim başka birine söylemem çok tuhaftı.

"V'nin kocası olup gergin olmamak mümkün mü?" dediğinde Aşkın tek kaşını kaldırıp kocasına baktı.

"İstersen evleniriz ya da bir daire tutarım size, kocana da bakarım..." Teo hâlâ transtaydı.

Aşkın kahkaha attığında Teo'nun sırtışı genişledi. Ateş küfrederek koltuktan kalktığında Teo'nun üstüne yürüyecek sandım ama salondan çıktı. Gerçi Ateş'e gerek yoktu, Pusat da en az Ateş kadar kiskanıyordu yengesini.

Çelik de ayağa kalktı, Ateş'in peşinden salondan çıktı. Nereye gitmişlerdi acaba? Benimki de soruydu, sanki kırk odalı handı, en fazla mutfığa gidebilirlerdi.

Kapılardan birinin kapandığını duydum, sanırım özel konuşacakları vardı.

"İmza alabilir miyim?" dedi Teo, başı hâlâ omzuna eğikti.

"O ölüleri imzalıyor ölüleri," dedi Pusat sinirle. "Gel öldüreyim, atсын imzasını." Ama Teo onu hiç duymuyordu ki...

"V olarak mı Aşkın olarak mı? Kalem var mı?" Aşkın cidden imza mı atacaktı?

Teo iç çekti. "İnan hiç fark etmez. Ölene kadar baş ucumda saklayacağım..."

"Biri görürse sıkıntı ama."

Teo birden göğsüne vurdu. Yüzünde de mimik oynamıyordu. "Göğsümde saklarım. Bir ben bir Allah bilir."

Aşkın güldüğünde Pusat kafasını bir sağa bir sola çevirerek sabır çekiyordu.

Aşkın elini bana uzattı. "Kalem kağıt alayım."

"He ciddi ciddi imzalayacaksın yani," dediğimde Aşkın evet dercesine salladı başını.

"Hayranlarımı kırarsam nasıl bir idol olurum?"

"Karşıdaki deli, bizimki daha deli," dedi Pusat bana bakıp görüyorsun dermiş gibi eliyle onları göstererek.

Çelik'i alıp gitseler nasıl olur diye düşündüm.

Benim için kolay olmayacağı kesindi.

Ama o zaman belki onun gerçekten yaşam ihtimali olurdu...

ÇELİK BLACKWOOD

Ateş kırılan tezgah parçalarının arasından geçerken bana imayla baktı. Plastik sandalyeyi işaret ettiğimde itiraz etmeden oturdu. Ateş Alanguva'nın servetinin sınırı yoktu ama mütevazî bir adamdı.

"Burada mı kalacaksınız?" Sorusunun cevabını da ben de bilmiyordum. "İstersen bir yer ayarlayalım."

"Senden daha zenginim ben," dediğimde burun kıvrıldı.

"İmkânı yok."

"Var, sadece kart kullanamıyorum. Nakitim çok." Son olarak sadece Panama'da ve İsviçre'de banka hesaplarım kalmıştı. Sıkı banka kuralları vardı ve müşterilerinin bilgileri asla verilmiyordu.

"Tamam öyle olsun." Zenginliğini yarıştırmak istemezmiş gibi omuz silkti.

"Benimle özel olarak konuşmak istediğin konu nedir?" dedi fazla ciddi şekilde.

"Cece'yi gömdünüz mü?" Cece'nin bedenini armalarından korktuğum için onu adaya, Ateş'in yanına göndermiştim.

"Evet, cenaze töreni de yaptık. Başın sağ olsun tekrardan. Kız çocuğu acısı... Ahu'yu kaybettiğimde aklımı kaybettim Çelik. Yaşamamın anlamı yoktu, hatta Aşkın için bile yaşayamazdım galiba onu kaybetseydim. Belki Cece senin öz kızın değildi ama hissettiklerini tahmin bile edemiyorum." Kızının kaybolmasından bahsederken bile çok zorlanmıştı.

Boğazımı temizledim. "Bende bazı sorunlar var." Cece hakkında daha fazla konuşmaya dayanabilecek takatim olmadığı için konuyu değiştirdim.

"Ne gibi?"

"Üstümde çok ağır deneyler yaptılar ve ben..." Yüzümü ovuşturdum. "İyi hissetmiyorum.

"Sana yaptıkları şeylerin hepsini gördüm. Hatta tek ben değil tüm dünya gördü." Doğru mu duyuyordum? "Bilmiyor musun? Seni nasıl askerler kurtarmaya geldi sanıyorsun? Aşkın tüm kanalları hackleyip sana ne yapıldığını anlattığı bir yayın yaptı." Harika, dünyadaki herkes ne yaşadığımı biliyordu.

"Çünkü beni oradan kamuoyu baskısı olmadan legal şekilde çıkarmanın başka bir yolu yoktu ve yabancılar beni kaçırmadan önce de bir şey yapması gerekiyordu," dediğimde Ateş başımı salladı. Aşkın'la kafalarımız biraz benzer çalışıyordu o yüzden aklıma gelen bir ihtimaldi.

"Ve bir denek olmana rağmen, hatta kusursuza en yakın denek olmana rağmen bu kadar şeye dayanman beni bile şaşırttı. Aslında adaya gelmen gerek, seni sağlık testlerine sokalım. Oradaki teknolojiyi biliyorsun."

"Evet ama gelemem, en azından şimdilik. Vuslat'ı neden istemedin?"

"Korkuyorum, kızımız kaçırıldı bizim. Ya bir daha olursa? Ya Aşkın'a bir şey olursa? Ben nasıl yaşarım? Onun iyi ve akıllı bir kadın olduğundan şüphem yok ama söz konusu olan ailem." Ateş'i anlıyordum. "Tam olarak neyin var?"

"Eskisi gibi değilim. Üşüyorum, duyularım köreldi, karanlıkta göremiyorum, ellerim durup dururken titriyor, eskiden bu kadar uyuyamazdım, başım ağrıyor, halsizlik çok oluyor. Yani ben ben değilim."

Ateş'in gözleri kısılrken bakışlarını kaçırdı.

"Ne? Sorun ne?"

"Bilmiyorum, tesislere gelmen gerek Çelik. En kısa zamanda hem de. Bir yolunu bul ve gel. Durum düşündüğünden daha tehlikeli olabilir. Zaten senin şimdiye ölmen gerekirdi, denek olduğu için vücudun dayandı." Ateş böyle konuştuğuna göre bir şeyler biliyordu.

"Neyden şüpheleniyorsan anlat Ateş."

"Bir şey söylemem mümkün değil Çelik, görmemiz lazım. Doktorlar lazım, teknoloji lazım... Biliyorsun işte."

Arkama yaslandım.

"Eğer Vuslat'a kefil olursan, hayatta kimseye bir şey anlatmaz dersin onunla gelebilirsiniz. Eğer sorun onu bırakman istememense."

"Tek sorun o değil, ben..." Kendim bile bu söylediğime inanamıyordum. "Asker olacağım."

Ateş şaşırarak gözlerini kırptırdı.

"Öyle asker olma sevdam yoktu ama bir adam bana bir laf etmişti. Alanguva kanı taşıyan bir adam... Ona sözünü yedirmem gerek. Yaşamıyor ama olsun, ben yaşıyorum. Eğer bu lafı ona yedirirsem onu biraz da olsa yenmiş olacağım."

Ateş iç çekti. "Kaptan'ı bilmem ama Fikret'i öldürmek senin hakkındı."

Başımı iki yana salladım. "Ben onları öldüremezdim."

"Neden? Hiçbir şeyden korkmayan sen onlardan mı korkacaksın? Ya da seviyor muydun?"

"İkisi de değil." Konuyu kapatmak istediğimi anladığında üstüne gitmedi.

"Adaya gelmek zorundasın Çelik, durumun tehlikeli."

"Belki de insan oluyorumdur, yani daha insan diye düşündüm. Hatta belki bir gün çocuğum bile olabilir," Konuşurken bir yandan da Ateş'in ifadesini izliyordum.

Eli çenesine giderken bakışları daldı. "Umarım," Bana baktı. "Umarım öyle olur Çelik."

Böyle dediğine göre, bu ifadeyle söylediğine göre aslında hiç ihtimal vermiyordu.

"Vuslat'ı seviyorum, bugün onun da beni sevdiğini öğrendim. Buna hiç ihtimal veremezdim ama sevmiş..."

Ateş hafifçe gülümsedi, söylediğim her şeyi çok iyi anlıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ailem yaşıyormuş, annem, babam..."

"Aşkın bunu Tarık'ın bilip sana anlatmadığını öğrenince Tarık'ı dövdü."

Güldüm, tam Aşkılık bir hareketti.

"Hiç yaşamak istemezdim, bu hayatta tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. O yüzden oradan çıkmak gibi bir amacım yoktu ama şimdi uğruna yaşamak isteyeceğim bir sürü şey çıktı. Yaşamak istiyorum, normal olmak istiyorum."

Bir gün hayatta oturup da Ateş'le dertleşebileceğimi düşünemezdim.

"Özür dilerim," dedi Ateş içtenlikle.

"Sen bir çocuktun, sen yapmadın ki." Bunu kabullenmem uzun sürmüştü. Bana bu deneyi yapıp mükemmel insan hazırlamak isteyen onun babasıydı ne de olsa.

"Adaya bu yüzden mi mesafelisin? Alanguvaların olduğu için." Evet, öyleydi. Ateş'in bir suçu yoktu ama o ada ya da Ateş'e ait çoğu şeyin yapı taşı babasıydı.

Hafifçe masaya eğildi. "Asker ol, Vuslat'la dolu dolu yaşa. Hatta annenle babanın yanına taşın. Ama ara ara adaya gel, Bahar en son adını sayıkhyordu, hepsi çok özledi seni. Tarık yanımda kalsın diyorsan Tarık'a adaya giriş yasağı koyarım." Son cümlesi beni güldürmüştü. "Deneylerde sonlara doğru dayanıklılığın azaldı mı?"

"Çok," Yüzüne baktım. "Ne düşünüyorsan söyle Alanguva, saklama."

"Hiçbir şeyden tam olarak emin olamam. O yüzden gel sen."

Bakarız dercesine salladım başımı. "Annemle babamla tanışmayı çok istiyorum ama... Yaşadığımdan haberleri yok, nasıl çıkarım karşılarına bilmiyorum."

"Ben nerede olduklarını biliyorum, köyde yaşıyorlar. Hayvancılıkla ve tarımla uğraşıyorlar."

"Benim ölü doğduğumu sandılar ama peki ya Tarık? Ondan nasıl haberleri yoktu?"

"Kaptan'ın oyunları işte. Ölü gösterip kendi nüfusuna geçirmiş. Herifin millete acı çektirmek hobisiydi."

"Dedenle aynı kadına aşık oldular diye başımıza gelmeyen kalmadı amına koyayım," dediğimde Ateş güldü, hatta resmen kahkaha attı.

"Sen ikisinin aşık olduğu kadını, Firuze'nin fotoğrafını gördün mü?" Sorusuyla bir süre düşündüm. Görmüş müydüm? Sikeyim. Ben gördüğüm hiçbir şeyi unutmaz, tereddüte de düşmezdim ki. Ateş de bunu anlamış gibi iç çekti.

"Hatırlamıyorum," dedim zorlamayı keserek. Ateş de benim hatırlamamamı vahim bulmuş olacak ki gözlerini kaçırdı.

"Firuze o kadar Vuslat'a benziyor ki, onda dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. Epey benziyor. Bu benzerliği ilk Aşkın fark etti. Ben de görünce anladım."

Firuze'nin fotoğrafını görmüştüm, Kaptan'da vesikalığı vardı. Siyah beyazdı. Şimdi hatırlıyordum.

"Firuze'nin iki kardeşi vardı bildiğim kadarıyla, dedem onlara sahip çıkmış ama son hallerini bilmiyorum. Bunu da bir araştırayım ben." Ateş'in hobisi araştırmaktı zaten.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. "En kısa zamanda aileni gör Çelik.

Başımı iki yana salladım. "Yok, izleniyorumdur. Onların annem babam olduğu ortaya çıkarsa... Beni tehdit ederler, canlarımı yakarlar belki..."

"Haklısın ama onları görmek zorundasın. Babama çok düşkün değildim ama şu an annemle babam hayatta olsaydı her şeyi göze alıp onları görürdüm. İstersen sana ya da onlara güvenlik sağlayabilirim."

"Hayır," dedim kesin şekilde. "Yok yere onlara dikkat çekmeyelim güvenlik oluşturarak. Düşüneceğim."

"Tamam sen düşün bakalım."

Pek bir şey düşünemiyordum. Düşünebildiğim tek şey Vuslat'ın bana aşık olduğuydu.

Vuslat...

Bir imkansız gerçekleşmiş gibi hissediyordum.

Tek sözüyle beni nasıl dünyanın en mutlu adamı yapmıştı bilmiyordum ama onun dudaklarından çıkacak her sözün miladım olacağını biliyordum.

Dün misafirler gittikten sonra Çelik sürekli beni köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı, ben de ondan kaçıp durmuştum. En son televizyon izlerken yanıma gelmiş, benimle birlikte daha önce hiç izlemediğim diziyi izlemişti. Ondan kaçtığımı anlayıp çok üstüme gelmemişti.

Başımı dizime yaslayıp uyumuştum.

Ben de uyandırmaya kıyamamış, öylece arkama yaslanarak yatmışım. Sabah uyandığımda Çelik yanımda değildi.

Mutfağa gittiğimdeyse epey şaşırmıştım çünkü uyandığımda yeni bir tezgahım vardı. O tezgah yapılırken nasıl uyanmadığımı ben de bilmiyordum. Sadece tezgahı yaptırmakla da kalmamış bir de dün benim hazırladığım gibi çeşitli kahvaltı hazırlamıştı.

Dışarı çıkmasına izin var mıydı ya da tehlikeli miydi bilmiyordum ama Çelik bunları pek umursar gibi değildi.

Levent Binbaş'ına kendimi bir göstermem gerekiyordu. Eğer beni geri almayı düşünmüyorlarsa işe başlamam gerekiyordu. Babamın emekli maaşıyla geçinemezdim. Ayrıca ben boş durmaya alışkın bir insan değildim. Şimdiye kadar Çelik'i bulmanın peşindeydim, onu bulmuştum ve artık hayata bir yerlerden tutunmam gerekiyordu.

Askeriyeye gideceğimi öğrenince Çelik de benimle gelmişti. Etrafı inceliyor pek konuşmuyordu ama keyfi epey yerindeydi. Sanırım onu ilk kez bu kadar mutlu görüyordum. Onu mutlu görmek bana da iyi geliyordu.

Levent Binbaş'ının kapısını tıklattım. Çelik de yanımdaydı. "Sen şimdilik burada kalsan olur mu?"

"Olur, buralardayım ben."

"Gir!" Binbaş'ının sesiyle içeri girdim.

"Merhaba binbaşım, gelebilir miyim?"

"Gel Tomris." Karşısında hazır olda durdum. "Nasılsın? Denek nasıl?"

"İyiym o da iyi, benimle geldi."

Kaşları çatıldı. "Buraya getirmek için izin almadın."

"Sonuçta artık asker olacak değil mi?"

"Asker olmayacak, inceleyeceğiz, duruma bakacağız." Binbaşı bu kadar sert bir adam olmasaydı her şey daha kolay olabilirdi. "Bırak onu dinlensin. Kendine gelmesi gerekiyor."

"Biliyorum biliyorum. Buraya sadece sizinle konuşmam gereken bir durum vardı, onun için geldim."

"Buyur Tomris."

"Ben...Biliyorum kırgınsınız beni almayı da düşünmüyorsunuz ama hiç mi şans yok? Şimdi olmasa bile biraz daha sonra? Bunu bilmem gerek, ona göre kendime iş bakacağım." Binbaşı oturduğu yerden kalktı.

"Rahat ol Tomris." Karşıma geçti. "Sana kırgın değilim, seni almak benim elimdeki bir durum değil. Sen en iyisi kendine iş bak çünkü durumun meçhul." Binbaşı hislerini gizlemekte çok başarılıydı ama bu sefer söylediklerinden kendinin bile hoşlanmadığı belliydi.

Üzüntümü belli etmemeye çalışarak salladım başımı. "Sana sözümü dinle derken sadece emir vermiyordum, iyiliğini düşünüyordum, şu an benim de elimden bir şey gelmiyor."

"Anlıyorum binbaşım," Çenem titrerken iç çekti binbaşı. "Lojmanda kalmam sıkıntı olursa çıkarım oradan da."

"Saçmalama, şehit çocuğusun sen. Ayrıca sen çok başarılı bir askerdin." Geçmiş zaman kullanması nefesimi daraltırken belli etmemeye çalıştım. "İstersen sana iş bakarım?"

"Yok yok ben hallederim. Teşekkür ederim binbaşım."

"Çelik'ten gözünü ayırma, eğer kaçarsa hapsi boylarsın Vuslat. Tek sen değil, ben de yanına gelebilirim çünkü ona ben kefil oldum."

"Çelik beni öyle bir duruma sokmaz," dediğimde binbaşı tebessümünü gizleyemedi.

"Çok mu seviyorsunuz birbirinizi?"

Utandığım için cevap veremedim ama tahmin ettiğinden çok daha fazla birbirimizi seviyorduk.

"Onunla bir gelecek imkansız, bunun farkındasın değil mi Tomris?" Yine sessiz kaldım. Farkındaydım ama düşünmek istemiyordum. İmkansız görmek istemiyordum.

"Bir isteğiniz var mı binbaşım?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Ona göz kulak ol, iyileşsin, kendine gelsin. Sonra onu aramıza alabiliriz. Sen de onunla ilgili bana raporlar ver. Gün gün nasıl olduğunu bildir." Bu isteği, Çelik'i yakalamaya gittiğimiz zamanki isteğiyle aynıydı ama ben artık aynı kişi değildim.

"Artık asker değilim binbaşım," dedim kaçmaya çalışarak.

"Anlaşılan hiç de olmak istemiyorsun," Yine sertleşmişti o ses tonu. "Sana seçenek sunmuyorum. Onun için endişelenmeyi bırak artık ve kendini düşün. Şu an sen ondan daha vahim bir durumdasın." Sessiz kaldığımda üstüme çok gittiğini düşünmüş olacak ki iç çekti. "Merak etme, ona bir daha zarar verilmesine müsaade etmeyeceğim. Zaten vereceğin bilgiler sadece raporlar için olacak."

Başımı salladım ama rapor vermek istemiyordum.

"Çıkabilirsin Tomris."

Odadan çıktığımda gözlerim hemen Çelik'i aradı ama yoktu. Merakla binadan çıkıp etrafa bakındım. Biraz ileride Çelik'i gördüm. Teo, Tunç, Hasan, Yasemin ve Zeliha onu aralarına almış konuşuyorlardı.

Tam yanlarına yürürken Eren yanıma geldi. "Aa hiç haber vermediniz geleceğinizi."

"Binbaşıyla görüşmek istedim, iş bakacağım artık," Cevabımla üzülerek eğdi başını.

"İlla ki bir gün döneceksin, sıkma canımı." Birlikte yürürken o da Çelik'e ve diğerlerine baktı. "Hepimiz sevdik onu, sanırım senin sayende. Eskiden epey gıcıktık hepimiz çünkü." Ben gözleri önünde o kadar uzun zaman acı çekmiş ve Çelik'in iyi taraflarını anlatmıştım ki ister istemez hepsi ısınmıştı ona.

"Garip bir şeytan tüyü var," dedi Eren gülerek. "Ama o beni pek sevmiyor sanki, bakışları biraz..."

Eren'i neden kıskandığımı anlayamıyordum. Gerçi dün ben de Aşkın'ı kıskanmıştım ama aynı şey değildi.

"Daha alışmadı, ondandır," dedim başka bir şey düşünmesin diye. Bu sırada Çelik onlara yaklaştığımızı fark ederek kafasını bize çevirmişti.

Beni gördüğünde yüzünde güller açarken Eren'i gördüğünde tüm güller soldu.

"Bak, gördün mü? Kafamda kurmuyorum!" Eren'in heyecanlı haline güldüm sadece.

Çelik gülmemle daha da bozularak diğerlerine çevirdi kafasını.

"Şimdi çok yakışıklı ya, kendi kadar yakışıklı birini görünce bozuldu bence," dedi Eren saçını arkaya doğru elleriyle tarayarak. Bir nevi haklıydı.

Yanlarına ulaşmıştık, Tunç hararetle konuşuyordu. "Teo dünden beri inanılmaz mutlu, ne oldu diyorum anlatmıyor da,"

"Mutlu olmak için illa bir sebep mi gerek? Bak hava mis, kuşlar uçuyor, renkler parlak, hayat çok güzel abicim." Hepsi değişik değişik Teo'ya bakarken Çelik'le birbirimize baktık.

"Çelik alışsın artık buralara, ne de olsa asker arkadaşımız artık," dedi Yasemin gülerek.

Çelik yine bana baktı. Kendi için mutluydu ama benim yüzümden o mutluluğu çok yaşayamıyordu. Büyük ihtimalle yüz ifademden konuşmanın çok iyi geçmediğini anlamıştı.

"Vuslat da dönse tadından yenmez artık," dedi Hasan. "Acaba binbaşına baskı mı yapsak? Toplu grev mi yapsak?"

"Binbaşı o grevi bizim götümüzde patlatır," dedi Zeliha, haklıydı.

"Saçmalamayın, benim yüzümden sizin de başınız ağrmasın."

Kısa bir sessizlik oluştu. Tunç, Çelik'e baktı. "Biz yarın bizimkilerle toplu erkek erkeğe hamama gideceğiz. Gelsene sen de."

Çelik şaşırdı. "Hamam mı?"

"Biz birkaç ayda bir gideriz," dedi Teo da. "Bir keseliyorlar var ya, çıktığımda süt gibi oluyorum."

"Daha önce hiç gitmedin mi?" diye sordu Eren de.

"Yok, gitmedim." Çelik'i hamamda düşünmek çok eğlenceliydi.

"E gel işte sende," dedi Hasan.

Çelik bana baktı, sanki izin almış gibi. Bana sormasına gerek yoktu ama bu hareketi çok tatlı gelmişti gözüme. Gözümü açıp kapattım.

"Olur, gelirim."

"Biz de kız kıza gidelim," dedi Yasemin bana.

"Tamam olur." Buharda stres atmak kulağa iyi geliyordu.

"Ayrı ayrı mı gideceğiz?" diye sordu Çelik kafası karışmış gibi.

"Ah gavurum, elbette ayrı ayrı. Kadınlarla erkeklerin birlikte gideceği hamam mı olurmuş hiç? Çıplak olacağız sonuçta." dedi Teo eğlenerek.

"Çıplak mı?" Çelik yüzünü buruşturdu.

"Haspam," dedi Tunç kısık sesle. "Bizi beğenmedi."

"Karma olsa hoşuna giderdi değil mi?" dedi Hasan.

"Ne alaka ya, mantığını anlamaya çalışıyorum sadece," Çelik'in kendini açıklamaya çalışması çok tatlı geliyordu gözüme.

"Ee Rusya'ya benzemez canım burası, oradaki maceralarımı biliyoruz," dedi Eren de şaka yapmaya çalışarak ama Çelik'in suratı aniden asıldığında Eren çaresizce bana baktı yine.

"Tamam yarın gideriz." Çelik'e döndüm. "Gezmek ister misin daha?"

"Yok, gidelim." Hepsine tek tek baktı. "Görüşürüz."

Hepsiyle vedalaşıp Çelik'le bahçede yürümeye başladık. "Seni epey sevdiler," dediğimde şaşırdı.

"Öyle mi?"

"Öyle, baya hem de. Herkesi hamamlarına davet etmezler," Sözlerimle gülüşü genişledi. "Buradan alışverişe mi gitsek? Sana aldıklarım çok azdı. Sen bana bin bir çeşit kıyafet alıyordun."

"Paramı harcama, ben hallederim."

Omuz silktim. "Hayır, ödeşmemiz gerek. Ben alacağım."

Evden çıkarken Çelik'e şapka ve güneş gözlüğü takmıştım ama boyu yüzünden yine de çok dikkat çekiyordu. Buraya girerken gözlüğünü de şapkasını da çıkarmıştı ve bir bakan bir daha dönüp bakıyordu.

"Vuslat!" Birinin adımı seslenmesiyle durdum, omzumun üstünden arkaya baktım.

Akın, yanımıza hızlı adımlarla geliyordu. Psikolojimin bozuk olduğu bu süre boyunca iyi olmam için elinden geleni yapmıştı ama insan iyileşmek istemediğinde iyileşemiyordu.

"Akın Bey, selam," dedim karşımızda durduğunda. Beni uzun uzun inceleyip ardından Çelik'e baktı, gülüşü solarken Çelik de zaten çok güleç değildi.

"Merak ettim, ne zamandır gelmiyorsun. Daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim."

"Uykuların nasıl oldu?" diye sordu ilgiyle.

"Bebekler gibi uyuyorum."

"Çok iyi, çok sevindim. Ama yine de gelmelisin bana. Ağır bir süreçten geçtin sonuçta, tetiklenebilir."

Çelik aramızdaki konuşmayı dikkatle dinliyor ama tek kelime etmiyordu.

Çelik'e baktım. "Sanmıyorum," Neden sanmadığımı gösteriyordum.

Akın başını salladı. Aslında Çelik'i ona çok anlatmıştım.

"Umarım ama yine de gel. Özlettin kendini," dedi Akın ellerini önlüğünün ceplerine koyarken.

Ne diyeceğimi bilemedim, Çelik resmen ateş saçıyordu bakışlarıyla.

"Gelirim tabii, sağ olun desteğiniz için."

"Ne demek, ben hep senin yanımdayım. İyi günler, görüşürüz."

Akın yanımdan uzaklaşırken Çelik tek kelime etmedi yine.

Yürümeye başladığımızda da sessizdi. Arabanın yanına geldiğimizde dayanamayıp Çelik'e baktım. "Ne oldu?"

"Ne olmuş?" dedi başını sonunda kaldırarak.

"Sinirlendin."

"Yoo," Çaktırmamaya çalışıyordu ama artık onu iyi tanıyordum.

"Ne yoo, hem de çok sinirlendin."

"Yavşak yavşak konuşuyor, 'Özlettin kendini'" Sesini inceltip Akın'ın taklidini yaptığında gülmeden edemedim. "Meşrebini siktiğime bak." Sonunda dökülüyordu.

Gülmeden edemedim.

"Komik mi?" dedi daha da gerilerek. "Mal herif,"

"Psikiyatrist, sen yokken ona ihtiyacım oldu." Sözlerimle siniri arka plana gitti. "İlaçlar falan içtim. Onları kontrol ediyordu."

"Ben yokken... Başkalarına ihtiyaç duyacağımı bilsem beni asla almalarına izin vermezdim." İç çekti. "Öyle de böyle de olmuyor Vuslat, seni üzmenin hep bir yolunu buluyorum."

Yine yapıyordu, kendini suçluyordu. Ona yaklaştım. "Saçmalama Çelik."

"Benim yüzümden mesleğinden oldun, ne kadar üzüldüğünü görmediğimi mi sanıyorsun?" Durdu aklına bir fikir gelmiş gibi. "Seni almazlarsa ben de asker olmayacağım, şart koşacağım."

"Saçmalama Çelik! Öyle bir şey yapmayacaksın. Bu sadece beni daha kötü bir duruma sokar."

İç çekti yine. Arabaya yaslandı. "Ne yapacağım peki? Sen üzülürken ben öyle elim kolum bağlı duramam ki."

"Niye? Ben durdum. Sana işkence edilirken ben durdum Çelik." Çenem titrerken kollarını açtı ama nerede olduğumuzu hatırlayıp indirdi. Burada ona sarılamazdım, o da biliyordu. O umursamıyordu ama ben umursuyordum.

"Sanırım artık kendimizi suçlamayı kesmemiz gerekiyor," dedi başını bana eğerek.

Haklıydı, böyle hiçbir yere varamazdık.

"Ama etrafına bakıyorum, inanılır gibi değil sen beni seviyorsun ama..."

"Aması ne Çelik?"

"Haklıydın, beni sevmek çok zor. Ben senin yanına yakışmıyorum, ne geçmişim ne de olduğum kişi. Evlenmekten bahsettin Vuslat, evlendik diyelim. He imkansız, ben senin canını öyle tehlikeye atamam bak görüyorsun seninle evlenmem bile imkansız. Evlendik diyelim, asla çocuğun olamayacak. Asla."

Çelik... elimi yüzüne koymak önce okşamak sonra da bir tokat atmak istiyordum ama burada ikisini de yapamazdım.

"Çelik, sen hayal mi görüyorsun? Bizim zaten bir çocuğumuz oldu. İlla doğurmak mı gerekiyor? Gerekeceğini ikimizin de yeterince iyi öğrendiğini sanıyordum." Cece'den bahsetmemle ikimizin de üstüne o benzer ve keder dolu o hüzün çöktü.

Cece'nin bahsi her geçtiğinde ağzımda acı bir tat kalıyordu ve biliyordum o acı her onu andığımızda orada olacaktı.

"Bir gün kendi çocuğunu doğurmak istersen ve ben bunu sana veremezsem buna nasıl dayanırım bilmiyorum." Sözleriyle çenem titrerken ağlamamak çok zordu. Eren'i durup dururken niye kıskandığımı anlıyordum ya da Akın'ı... Çünkü o kendisini bana yeterli görmüyordu.

"Bu endişelendiğim son şey bile değil, lütfen bunu yapma. Böyle düşünüp kendini eksik hissetme sakın, sen düşündüğünden çok daha değerlisin benim için."

Ben bu kadar açık sözlü bir insan değildim ama o kendine öyle çok acı çektiriyordu ki açık sözlü olmak zorunda kalıyordum.

Yaslandığı arabadan ayrıldı, aramızda bir adımlık bile mesafe bırakmadı. "Şu an ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Seni nefesini kesene kadar öpmek istiyorum. Seni dünyanın en mutlu kadını yapmak istiyorum Vuslat."

Utanarak başımı eğdiğimde eli çeneme gitti, büktüğü işaret parmağının ucuyla çenemi hafifçe kaldırdı.

"Alışverişe gidelim o zaman?" Sorumla güldü.

"Gidelim."

Arabaya geçtik. Burada işler biraz değişikti, arabayı genelde ben sürüyordum o yanımda oturuyordu.

Yol boyunca çalan şarkılara keyifle eşlik etmişti. Bu halini görmek bana o kadar iyi geliyordu ki.

Gideceğimiz alışveriş merkezine yaklaştığımızda radyoda Barış Akarsu, Gel Gör Beni Aşk Neyledi çalıyordu ve Çelik de sözleri bana baka baka keyifle söylüyordu.

"Aşk elinden avareyim

Baştan aşağı yâreyim.

Gel gör beni aşk neyledi..."

Gel gör beni aşk neyledi kısmında başını hafifçe bana eğip kendini gösterdiğinde gülmeden edemedim.

Başımı koltuğa yaslayıp gülüşümü seyrederken şarkıyı söylemeye devam etti.

Ben arabayı park ederken yanağımdan makas aldığına sinirlenip ona baktığımda güldü. "Elin kolun durmuyor Çelik."

"O kadar duruyor ki, inanamazsın..."

Gülüşümü bastırmaya çalışarak arabayı park ettim. Çelik yine şapkasını ve gözlüğünü takarken söyleniyordu. "Yani bu mu beni kamufle edecek?"

"Daha iyi bir fikrin varsa buyur, plastik makyaj mı yapacaktın?"

Arabadan indiğimizde yan yana yürümeye başladık ama elini sürekli bilinçli şekilde elime çarpıyordu. İlk başta pek oralı olmadım ama o yapmaya devam etti.

En sonunda elimi tuttuğunda ona baktım ama o sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi etrafa bakıyordu. Gözüme çok tatlı geldiği için kızamadım.

Alışveriş merkezine girdiğimizde buradaki en pahalı markanın mağazasına götürdüm ama o mağaza bile onun normalinin çok altındaydı.

Erkek reyonuna girdiğimizde Çelik'in elini bırakıp kıyafetlere yöneldim. Ben gömlek seçerken Çelik dirseğini askılığa yaslamış beni izliyordu.

"Biraz sen de mi çaba göstersen acaba?" Sorumla başını iki yana salladı.

"Senin seçmen daha güzel."

Of, her sözüyle utanıyordum.

Ona bir sürü kıyafet seçip kabine götürdüm. "Burada bekle, gitme bir yere," dediğinde kıkırdadım. Koskoca Azrail'in Kılıcı küçük çocuklar gibiydi.

İlk kombini giyinip çıktı, siyah bir gömlek ve kumaş pantolundu. Yaklaşıp yakasını düzelttim. "Gömlek dar mı geldi sanki?"

Sorumla başını salladı. "Ama pantolon tam oturdu."

"Çok irisin, en büyük beden bunlar,"

"Evet, iriyimdir." İmayla sırtıttığında göğsüne hafifçe vurdum.

"Diğer gömleği giyin bakalım, tişörtlere de bak da olmadı onların da daha büyük bedeni var mı bakayım," dedim ama o ne kendine bakıyor ne de kıyafetleri için çaba gösteriyordu.

Kabine kolunu yaslamış beni izliyordu. "Çelik," uyarıcı sesimle gülüp kabine döndü. "Şu açık mavi tişörtle lacivert pantolonu birlikte dene," dedim o kabinin kapısını kapatmadan.

Çok geçmeden başka bir kombinle çıktı, ne giyse çok yakıştıyordu.

Tekrar kabine döndü ama çok geçmeden başını kabinden çıkarıp bana baktı. "Bir bakar mısın? Çıkaramadım bunu."

"Neyi çıkaramamış olabilirsin acaba?" Ters sorumla omuz silkti.

Kabine girdiğimde kapıyı kapattı. "Çelik," uyarıcı ses tonumla güldü.

"Ne ya? Açamadım düğmeleri." Gömleğin düğmelerini gösterdi.

"Senin yapamadığın bir halt mümkün olabilir mi? Basbayağı bilerek yapıyorsun," dedim ama sinirli değildim. Gömleğinin düğmelerini açmak için yaklaştım.

"Şu yaka kısmı açılmadı ya baksana bir," dedi biraz daha üstüme eğilerek

Elim yakalarına gitti, gömleğinin üstünden hafifçe tenini okşayarak indim ve ilk düğmeye gitti elim. Kokusu başımı döndürürken onunla bu kadar yakın olmak hiç iyi değildi!

Eli belime gitti. "Böyle daha iyi yaparsın."

"Hadi ya," dediğimde başımı omzuna doğru eğdi.

Eğilip dudağıma bir öpücük bıraktığında ilk düğmesini açmıştım. "Tamam, teşekkür ederim, geri kalanını ben hallederim," dedi sırita sırita.

Elim ayağım boşalmıştı birden, neredeyse titreyecektim. Üstümdeki etkileri çok başkaydı.

"Ben az önceki gömleğin büyük bedeni var mı diye soracağım. Bekle sen," dediğimde başımı salladı.

Kabinden çıkmak için ona arkamı döndüm ama dayanamadım. Ona dönüp çenesine bir öpücük bıraktım ve hızla kabinden çıktım.

Utandığım için dudakımı öpemiyor, en fazla bu kadarını yapabiliyordum. O da bunun farkındaydı tabii. Ben kabinden çıktığımda içeriden gülme sesi geliyordu.

Gömleğin büyük bedenini bulmak için uzaklaştım. Birkaç çalışana sorup sonunda bulabildim. Bu da olmazsa başka da büyük beden yoktu.

Kabinlere geri döndüm. "Gömleğin büyük bedenini getirdim," diye seslendim ama cevap vermedi.

Bir süre bekledim.

"Giyinmedin mi daha ya?" Yine ses yoktu.

Huzursuzlaşarak kabine yaklaştım, kabin kitli değildi.

Hızla kapıyı açtım.

Ama

Çelik yoktu.

İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle daha karşınızdaydım. Umarım keyif alarak okuduğunuz bir bölüm olmuştur aşklarımmmm...

Sizce Çelik nereye gitti?

Aşkın, Ateş ve Pusat'ın geldiği sahneleri nasıl buldunuz?

Peki ya Teo'ya ne demeli? Çok güldürüyor beni kendileri.

Sizce Tarık gerçekten gidecek mi yoksa bu sefer abisinin yanında durmayı mı seçecek?

Çelik ailesiyle karşılaşabilecek mi?

Sizce İsyanda Aşk yeni bölümlerde neler olacak?

Bölümün hemen ardından yorumlarınızda, Reels, Tiktok videolarınızda ve hikayelerinizde sizlerle olacağım. Tepkilerinizi görmek benim için çooooook değerli. B ölüm tarihleri hakkında, imza günleri ve alıntılardan haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın aşklarım

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, kendinize çooooook iyi bakın, sizi çooooook seviyorum ♥

Instagram: isyandaaskoffical / cerennmelek

Tiktok: isyandaaskoffical / cerennmelek

24.BÖLÜM: BÖYLE BİR KARA SEVDA

Bölüm şarkıları:

Синева -Мария Нейкова

Ya Sidi – Orange Blossom

Zeki Müren – Ne Çıkar Bahtımızda

Bloom – Brianna Tam

24.BÖLÜM: BÖYLE BİR KARA SEVDA

Çelik yoktu. Koca adamdı, kaybolacak hali yoktu. Hele de o adam Azrail'in Kılıcı'ysa. Ama yine de çok korkuyordum, çünkü bu beni ne kadar üzse de o artık eskisi gibi değildi.

Ve peşinde çok fazla insan vardı.

Onunla dışarı çıkmakla hata yapmıştım.

Elimdeki kıyafetleri kabine bırakıp Çelik'in kıyafetleri burada mı diye baktım, evet buradaydı. Pantolonu, tişörtü, telefonu.

Kabin kısmından çıkıp ilk gördüğüm mağaza çalışanını durdurdum. "Buradan iki metre bir adam geçti mi? Benimle birlikte gelmişti de."

Genç kız sorumu saçma bulmuş olacak ki bir süre yüzüme baktı. "İki metre bir adam buradan geçse eminim onu görürdüm." Eğer Azrail'in Kılıcı görünmek istemiyorsa kimse onu göremezdi.

Mağaza büyüktü, arada kolonlar vardı, o yüzden tüm erkek reyonunu hızla arayıp dışarı çıktım.

"Vuslat!" Onun sesini duymamla inanılmaz şekilde rahatlayıp mağazaya doğru döndüm.

Karşısında durdum. "Sen neredeydin?"

"Kıyafet bakıyordum," dedi elinde tuttuğu giysileri havaya kaldırarak. "Ne oldu?"

Hayır, mantıklı gelmiyordu.

"Ben mağazanın içine dikkatlice baktım, orada olsan seni görürdüm. Beni aptal yerine koyma Çelik." Sert çıkışıma rağmen ifadesini bozmadı.

"Sen niye gerildin bu kadar?" Bir de soruyordu!

"Yoktun!"

"Buralardaydım, bu kadar endişeleneceğini bilsem kabinden çıkmazdım." Ona hiç inanmıyordum. Birini mi görmüştü? Biri onu tehdit etmeye mi çalışmıştı? Aklımda bin farklı senaryo dönüyordu ama hiçbirinin arasında Çelik'in kıyafet baktığı yoktu.

"Sen çok gerilmişsin, beğendiklerimizi alıp çıkalım," dedi kabine yürürken.

Evet, sahiden çok gerilmiştim.

Öyle ki eve gidene kadar da hiç konuşmadım. Mağazada yanında parası olmadığı için kıyafetleri benim almama izin vermek zorunda kalmıştı.

Eve gelir gelmez de yatak odasına çekilmiş ve telefon görüşmeleri yapmaya başlamıştı. Bu bile ona inanmamam için büyük bir sebepti işte!

Önemli görüşmeleri bitmiş olacak ki salona girdi. Yine telefonu çaldığında bekletmeden açtı.

"Efendim kardeşim?" Arayan Tarık'tı. "Çeyiz işte. Buzdolabı, çamaşır makinesi falan... Ne bileyim Tarık? Ben her gün çeyiz mi diziyorum?" Susup karşı tarafı dinledi. "Tamam bana da nakit getir benim paralardan."

Telefonu sonunda kapattığında meraklı bakışlarımı gördüğümde gülümsedi.

"Çeyizi ne yapacaksın?"

Düşündü. "Lazım olur diye dedim," Göz de kırptı ama çok ciddi ifademi gördüğünde nefesini sıkıntıyla verip yanıma oturdu. "Ne oldu güzelim?"

"Ne saklıyorsun benden?"

"Hiç, hiçbir şey." Hafifçe omuz silkti.

"Çelik, seni tanıyorum. Saklıyorsun işte."

Başımı koltuğa yaslayıp sırtıttı. "Tanıyor musun cidden?"

"Çeyizi ne yapacaksın?" diye sordum tekrar.

"Evimizi dizeriz," Yine gevşeklik yapıyordu ama gözüme epey tatlı geldiği için bu sefer ona kızamadım. "Nuriş'in kızı için. Evlenecekti ya," İç çekti. "Nuriş yaşasaydı o günün ertesi kızıyla alışverişe çıkacaktı. Çıkamadı, benim yüzümden."

"Senin yüzünden değil Çelik, bunu cidden kes!" Sert çıkışımla olur dermiş gibi başını salladı.

Salonda uzun bir sessizlik oluştu. "Benim adaya gitmem gerek." Daha dün Ateş ve Aşkın buradaydı ama Çelik gitmekle ilgili bir şey söylememişti.

"Neden? Ne oldu?" Kesin mağazada kaybolmasıyla bir ilgisi vardı.

"Adada işlerim var ama buradan gidersem başım belaya girer diye endişeleniyorum. Çok uzun kalmayacağım, hatta epey kısa kalacağım."

"Binbaşı seni gözünün önünden ayırmaz yani en azından güvenini kazanana kadar gitmesen iyi olur. Bu kadar acele olan ne?" Cevap vermedi yine. "Çelik orada ne oldu? Biri seni tehdit mi etti?"

Yine anlatmadı. Bu konuda çok inatçıydı ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Koltukta ona doğru döndüm, bacaklarımı kendime çektim. "Çelik, bana güvenmiyor musun?"

"Sana sorun yok dedim, abartıyorsun." Beni inandırmaya çalışıyordu ama bunları derken yüzüme bile bakmıyordu.

"Bugün binbaşı benden bir şey istedi."

"Ne istedi?"

"Seni yine raporlamamı istedi, ne yaptığımı, nasıl olduğunu hepsini tek tek ona anlatmamı istedi," Kaşları havalandı ve yüzüme baktı.

"Sen ne dedin?"

"Artık asker olmadığımı ve bunu yapamayacağımı söyledim," dediğimde dudaklarında tatlı bir tebessüm oluştu.

"Asker olsaydın?"

Başımı iki yana salladım. "Bir kez yaptım bunu, sonucu çok ağır oldu. Bir daha yapmayacağım."

Dipsiz koyu gözleri parıldadı. Kollarını açtı, beni kendisine çektiğinde onu durdurdum. "Ne olduğunu anlatmayana kadar mesafe. Gerçi anlatsan da mesafe olmalı, evli falan değiliz, bana ters böyle şeyler."

Ofladı, alt dudağı hafifçe büküldü. "Biliyorum." Elinin tersi kolumu okşadı hafifçe. "Karşımda sen olduğunda çok temas bağımlısı bir adama dönüşüyorum."

"Sen normalde de öylesin," Sert cevabımla kaşları havalandı. "Ne? Öyle değil mi?"

"Anlatana kadar hayatı bana zindan mı edeceksin? Gerçi senin özün bu zaten." Son cümlesiyle kaşlarım havalandı, dudaklarımı vay be dercesine salladım. "Zaten benim tanıdığım Vuslat tam olarak böyleydi." Koltuktan kafasını kaldırmadan hafifçe bana yaklaştırdığında geri kaçmadım.

"Nasıldı?"

"Böyle işte," mırıldanıyordu resmen. "Güzel, çok soğuk ama bir o kadar da yakıcı... Nefes kesici işte. Açtırma benim ağzımı." Onun tatlı tatlı konuşmasıyla sinirimin neredeyse kaybolacağını fark ederek hemen tekrar gergin moduma geçtim.

Bunu fark edip kıkırdadı.

Çok da güzel gülüyordu.

"Sağlığın iyi değil, değil mi? O yüzden saklıyorsun? Öğrenince üzölmeyeyim diye," Sonlara doğru sesim çatallaşırken Çelik başını hemen iki yana salladı. "Neyin

var?"

"Bir şeyim yok Vuslat. Toparlanmam vakit alacak sadece, o kadar. Başka da bir şey yok."

"Sana inanmıyorum." İnanmayı çok istiyordum ama gerçekleri sakladığını biliyordum.

"Şu an çok büyütüyorsun tamam mı?"

"O zaman gerçekleri anlat da büyütmeyeyim!" Bağırışımla ofladı yine.

"Acıktım ben, ne yiyelim?" Resmen konuyu değiştiriyordu.

"Hazırlarım bir şeyler," dedim sinirimi yatıştırmaya çalışarak.

"Ben de hazırlayabilirim."

"Yok, dinlen sen."

Tam koltuktan kalkacaktım ki kolumdan tutup hızla kendine çektiğinde kucağına düştüm. Gücünden hiçbir şey kaybetmemişti.

Yaslandığı yerden doğruldu, eli çeneme gitti. "Böyle şeyler yapamayız Çelik."

"Bir şey yapmıyoruz, sadece..." Kollarını belime sarıp beni kucağına aldı biraz daha. "Sürekli böyle," Birden belimdeki eli beni kendine ittiğinde göğsüne düştüm. "dibinde olmak istiyorum."

Yine çok yakındık, sağlıklı düşünemeyeceğim kadar yakın. "Sana böyle sımsıkı sarılmak istiyorum, o güzel gözlerini seyretmek istiyorum."

Dudaklarını çok yumuşak şekilde yanağıma değdirdi. Bu beni huylandırırken hafifçe boynumu o yöne doğru eğdiğimde bu onu güldürdü.

Elim göğsüne gitti. "Çelik bırak beni," Sesim maalesef ki bu sefer hiç gergin değildi. Hissettiğim keyfi gizleyememiştim ve tabii Çelik'e de eğlence çıkmıştı.

Daha çok sardı beni. Öpücükleri boynuma gitti ama boynumda çok ilerlemeden geri kaldırdı kafasını ve birden dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Onunla bir ilişkimiz bile yokken bu kadar yakınlaşmamız çok yanılttı ama o beni öptüğünde karşı koyacak gücü bulamıyordum, sadece karşılık verecek gücü bulabiliyordum.

Göğsünü hafifçe sıkıp ona daha çok eğildim. Yüzüme gelen saçlarımı tek elimle diğer tarafa attığımda Çelik bir an geri çekilip nefesi kesilmiş gibi beni izledi. Hemen ardından da tekrar dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Dudaklarımı uzun uzun öptüğünde ben de ona karşılık veriyordum. Dudakları yumuşacıktı ve birinin dudaklarından nasıl böyle yoğun bir tat gelebilirdi bunu anlamaya çalışıyordum. Ya da bunu anlama ayağına cidden onun tadını çıkarıyordum.

Beni bacaklarımdan tutup koltuğa yatırdığında elim omzuna gitti. Dudaklarımı uzun uzun öperken iri bedeni bacaklarımdan arasındaydı.

Birden öpüşüne karşılık vermeyi bıraktığımda hızla durup kafasını kaldırdı. "Fazla mı ileri gittim? Üzgünüm, konu sen olunca aklıma kaybediyorum." Üstümden hızla kalkıp tekrar oturduğunda ben de bir süre soluklandım.

En az onun kadar istiyordum, beni öpmesini, dudaklarını tenimde hissetmeyi, üstümden bıraktığı ağırlığı ve beraberinde getirdiği her şeyi istiyordum. Bunlar benim için yeni hislerdi ve ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Sonunda ben de doğrulup yanına oturdum. "Evet Çelik, ileri gittin."

"Özür dilerim," dedi yine.

"Özür dileme,"

"Ben," Duraklayıp yüzüme baktı. "İstedini düşündüm."

"İstiyorum zaten." Bu sözüm onu o kadar rahatlattı ki gözlerini kapattı kısa bir an.

"Evli olmadığımız için mi?"

"Evet Çelik,"

"Ama evlenemeyiz ve belli ki beraber yaşıyorken birbirimize karşı koyamıyoruz," Çaresizce omuzlarını düşürdü.

"Evlenemiyoruz, evet. Başka eve taşınırsan ne olacak? Hayatına başka birilerini mi alacaksın ya da düzelteyim yatağına?" Ona çok ağır bir şey söylemişim gibi irkildi. Onu üzmüştüm, hem geçmişini umursamıyorum demiş hem de şimdi yüzüne vurmuştum ama amacım o değildi.

"Saçmalama Vuslat, neyim ben senin gözünde?"

Sinirlendim. "Bir şey değilsin ama deneklerin tüm hisleri yoğun yaşadığı için cinselliği çok düşkün olduğunu biliyorum ve sen beni gördükten sonra kimseyle bir şey yaşamadığımı söylüyorsun. Buna dayanabilecek misin?"

Kaşları daha da çatıldı. "Nelere dayandığım hakkında fikrin olduğunu sanıyordum, uçkurumu da tutabilirim!" Cidden sinirlenmişti.

"Benimle terbiyeli konuş," dediğimde durup bir süre düşündü büyük ihtimalle terbiyesiz ne dediğini bulmaya çalışıyordu.

"İstediğim sadece sensin Vuslat, evet cinselliğe çok düşkündüm sana karşı kendimi tutamayışına bakılırsa hala da öyleyim ama sadece sana. Bunu göremiyor musun?" Artık ses tonundan ne kadar kırıldığımı anlayacak kadar çok tanıyordum onu.

"O zaman sonsuza kadar böyle yaşayabilecek misin?"

"Sen yanımdaysan mı? Yaşarım Vuslat." Bir kelimesinde bile tereddüt yoktu ve bunu o kadar hissediyordum ki...

"Ama buna gerek yok," dedim koltuğa gömülüp gözlerimi kaçırarak, ona değil tamamen önüme dönüktüm.

Kafasını hızla bana eğdi. "Nasıl yani?"

"Evlenmemizin,"

"Yok işte, olsa o yolu bulmaz mıyım ben sanıyorsun? Ama yok." Küçük bir çocuk gibi söyleniyordu.

"Var," dediğimde daha da şaşırdı.

"Nasıl?"

"Dini nikah," Bunu söylediğime inanamıyordum ama söylemiştim.

Çelik ses vermedi, hatta uzun bir süre ses vermedi. Merak ederek başımı ürkek ürkek ona çevirdim. Ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı, bakışlarımı gördüğünde ağzını kapattı, o da önüne döndü.

"Dini nikah," diye tekrarladı.

"Evet, zaten dini nikah yapmadan resmi nikah yapma gibi bir düşüncem yoktu. Yani nikah düşüncem de yoktu ama işte... Hayat şaşırtıyor." Yine ses vermediğinde merakla ona baktım.

Şaşkınlığı azalması gereken yerde gittikçe artıyordu.

"Belki devlet huzurunda evlenemeyiz ama Allah huzurunda evlenebiliriz," dediğimde kendime o kadar şaşırdım ki oturduğum yerde biraz doğruldum.

"Vuslat, Allah senin için çok önemli ve sen onun huzurunda benimle evlenmek istiyorsun öyle mi?"

"Allah'tan biriymiş gibi bahsetme, Allah yaratıcımız," dediğimde bir süre daha durup sindirmeye çalıştı.

"Vuslat...Benimle evlenmek istediğinden emin misin ki sen? Geçmişim, kim olduğum, nasıl biri olduğum ortada. Böyle bir adam senin kocan olamaz." Şimdi çılgılık atacaktım!

"Yine seni hak etmiyorum kısımlarına mı girdik?"

"Ama öyle! Öyle Vuslat! Baksana, sen ne kadar mükemmel bir insansın, erdemlisin, iyisin, inançlısın, vatanın için her şeyi yaparsın. İlk öpücüğünü bile aldım senden ben bu kirli geçmişimle. Sana bir gelecek veremem, seni mutlu edemem. Belki kaçmak zorunda kalırsın, belki bir daha asla eski Vuslat olmazsın. Ben senin hayatını mahvedemem."

Onu bu kadar iyi anlamaktan nefret ediyordum.

"Ben senin canını tehlikeye atamam, bir süre evinde yaşamam farklı, sürekli yanında olmam farklı. O kadar insanın canını yaktım ki, Azrail'in Kılıcı'nı tanıyan insanların yüzde doksanı şu an beni öldürmek için kapıda bekliyor."

Ben de ona döndüm. "Gitmeyi mi planlıyordun Çelik?"

"Ne? Yok."

"Ee? O zaman ne farkı var?"

Omuzları düştü. "Ben senin kocan olmaya layık değilim."

"Kes şunu! Benim neye layık olduğuma sen karar veremezsin. Yerime düşünüp kendini bu kadar örselemeyi kes!"

Bağırışımla yine aramızda uzun bir sessizlik oluştu. Yemeği hazırlamak için kalkacaktım ki yine elimi tutarak kalkmamı engelledi. Ama bu sefer beni çekip öpmeyi. Sadece gözlerini kırptırdı.

"Sen şimdi benim," Nasıl diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Senin kocan olmamı mı istiyorsun?"

"Evlenme teklif ettim sana resmen yine soruyorsun bak senin yüzünden kendimi çok aştımsen de üstüme geliyorsun!" Ben kızarken o gülmeye başlamıştı. "Komik mi Çelik?"

"Yok, hoşuma gitti ondan gülüyorum. Bir sakın olsana ya. Yine döndün eski moduna,"

"Eski modum nasıl?" dediğim an gözlerini kısıp kaşlarını çatıp dudaklarını sinirle büzdü. "Çok komiksin sen ya!" Yine sinirlenerek kalkacaktım ki yine tuttu beni.

"Tamam tamam, şaka yapıyorum." Pek şaka yaptığını düşünmüyordum. "Yani sen," İşaret parmağıyla beni işaret etti. "Benim," Yine durakladı. "Karımm," Çok vurgulu bir karım deyişti bu. "Olmak istiyorsun, öyle mi?"

"Olmak istiyorsun ne demek Çelik? Yalvarayım mı bir de? Allah Allah ya, pişman ettirme insanı!"

"Tamam tamam kızma, ben alışamadım senin bu hallerine o yüzden şoklara giriyorum farkında değil misin? Ben seni ilk öptüğümde ilk kez birinden çekindim, beni dövebilirdin, hatta dövmeyip karşılık verdiğinde çok şaşırdım ne yalan söyleyeyim," O kendi kendine konuşurken bu sefer ben onu şok içinde izliyordum.

"Neyse ne! Sinirlerimi bozdun."

"Sinirlerin de jenga taşı gibi, bozulmaya yer arıyor," Saçma benzetmesine ciddi bakışımı gördüğünde yine güldü.

"Bırak da beni yemek yapacağım, oyalama."

"Tamam tamam, dur," Dudaklarını birbirine bastırıp göz kırptı, yine cilveli Çelik gelmişti. "Bu konunun üstüne daha gitmeyeceğim kıızıyorsun çünkü. Kıyıyorsun bana," dediğinde yine ciddiyetinin bozulduğunu anlayarak ofladım. "Ama yani sen de şokumu yaşamama izin ver."

"Tamam sal beni, ben mutfaktayken yaşa şokunu,"

"Tamam," İstemeye istemeye elimi bıraktı. Ben salondan çıkarken arkamdan konuşuyordu. "Eğer karım olursan o tezgahı onların düşündüğü şekilde kırma ihtimalimiz çok yüksek. Yani bil diye söylüyorum!"

"Söyleme Çelik!"

Mutfağa girdiğimde kafamı öyle bulandırmıştı ki bir an mutfağa niye geldiğimi düşündüm. Doğru ya yemek yapacaktım.

Dolabı açıp ne var ne yok diye bakınmaya başladım. "Yani şimdi sen benim karım olursan,"

Çelik'in sesini duymamla başımı kaldırdım, ani şeylere çok irkilmezdim ama Çelik sessiz yaklaşmak istediğinde onu hissetmek imkansızdı.

Kapıya yaslanmıştı yine, yüzünde keyifli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Çelik! Başlatma karına,"

"Ağzına hakim ol, kimse karıma laf edemez, kendisi bile," dedi yine cilveli cilveli.

Gülüşümü bastırmaya çalışırken ciddi kalmak çok zordu.

"Karın değilim, ben nikah göremiyorum."

"Oo benim kafamda beş dakikada evlendik onuncu çocuğumuz oluyor hatta," dedi benimle dalga geçerek. "Neyse ki çocuğum olmuyor, yoksa yanmıştın he, ben çocuklara doymazdım her yıl isterdim."

"Şeker mi bu Çelik? Çocuk,"

"Şeker gibiler ama..." Yüzündeki tatlı heyecanı ve çocuklardan bahsederken ki o mutluluğunu görmek kalbime bir hançer sapladı.

Kapı çaldığında Çelik ofladı. "Bir rahat yok ya,"

Söylene söylene kapıyı açmaya gitti. Ben de Çelik aklımı çok bulandırdığı için ne yemeği yapacağımı düşünmeyi unutmuştum.

Teo, Eren, Yasemin ve yanlarında Roman vardı. Eren'in elinde bir sürü lahmacun kutusu vardı.

"Biz geldik," dedi Teo keyifle.

"Hoş geldiniz,"

"Hiç de özlettirmiyorsunuz," diye laf soktu Çelik ama gözleri yine Roman'ı buldu.

Roman onu son gördüğümde Çelik'e çok tepkiliydi. Yine öyle olacağını düşündüm ama Roman, ona sarıldı. Çelik de bir an şaşırды ama bu şaşkınlığını çabuk atlatıp onun sarılışına karşılık verdi.

Teo bana eğildi. "Çelik'e arkadaşımı getirdim, keyfi yerine gelir dedim iyi etmiş miyim?"

"Etmişsin etmişsin," dediğimde rahatladı.

"Başına gelmeyen kalmamış," dedi Roman, Çelik'ten uzaklaşırken.

"Ben daha çok kendi başına gelenler yüzünden öfkeliyim diye düşünmüştüm," dedi Çelik de.

Çelik sevdiği insanlara kızamıyordu, Tarık'a çok öfkeli olduğunda bile aslında ona kızmamıştı, bana hiç gerçekten kızmamıştı, Roman ona ağır ağır laflar etmişti ama ona da kızmamıştı. Çelik farkında değildi, çok kötülük dolu olduğunu söyleyip duruyordu ama sadece sevgiyi iyi bilen insanlar bu kadar çabuk affedebilirdi.

Eren bana baktı. "Diğerleri de gelecek," Durakladı. "Emrivaki mi oldu?"

"Hiç emrivaki yapar mısınız siz bana ya?" Alaylı cevabımla güldü.

Çelik Eren'e ters bir bakış attığında Eren'in gülüşü yavaşça soldu ama çaktırmadan Çelik'e el salladı. "Selam,"

"Hoş geldiniz," Çelik mesafeli bir sesle cevap verip salona geçerken Eren ellerini iki yana açıp bana baktı.

Bir şey yok dermiş gibi salladım kafamı.

Yasemin de bana sarıldı. "Aslında ben yemek yapacaktım ama sonra bu kadar insanı doyurmak gözüme çok zor geldi."

"İyi yapmışsınız, hadi geçin," dedim ama kapıyı kapatmadan diğerleri de geldi.

Tunç, Hasan, Talip, Yıldıray ve Zeliha. Kubat aralarında yoktu.

Onlar selam verip eve tek tek girerken ben salona nasıl sığacağımızı düşünüyordum. Acilen daha geniş bir eve geçmemiz gerekiyordu.

"Kubat yok mu?" Sorumla Tunç başını iki yana salladı.

"Bu akşam binbaşıyla işleri varmış, ne olduğunu bilmiyoruz," Hasan'ın sesinde hafif bir trip vardı. Özellikle Kubat bizimle çok yakın olduğu için bazen onun rütbeli olduğunu unutuyorlardı.

Herkes girdikten sonra ben de salona geçtim. Koltuklarda yer kalmadığı için yer bulamayan yere oturmuştu. Roman tekli koltukta oturmuş onları gizleyemediği bir şaşkınlıkla izliyordu.

"Teo'nun dilinde tüy bitmişti Roman da Roman diye o Roman bu muymuş?" dedi Zeliha kızıl saçlarını bir eliyle geri iterek.

Roman Türkçe bilmediği için ne konuşulduğunu anlamıyordu ama kendi adı geçtiğini anlamıştı.

"Bakma Roman'ın somurtan biri olduğuna, aslında kafa dengi," dedi Teo da.

"Şiir olsa olmaz mı?" dedi Hasan ve bu söylediğini çok komik bularak kahkahalara boğuldu.

Roman konuşmaya başladı ama Türkçe! "Siz... Konuşuyor...Ben hakkında?"

"Bu da kaç aydır Türkiye'de daha çözemedi cümle yapısını," Teo söylenerek başını salladı.

"Ne konuşuyor?" diye sordu Roman ama Zeliha'ya bakıyordu çünkü onun ismini ilk söyleyen Zeliha olmuştu.

Zeliha oturduğu koltukta hafifçe öne gelip dirseklerini dizlerine yasladı. "Fazla merak göt..."

"Aaa," diye araya girdi Tunç ama herkes gülüyordu.

"Göt?" diye sordu Roman.

Çelik onları sessizce ama keyifli şekilde izliyordu, Roman'ın bu hali fazla komikti.

"Düzgün konuş lan," Zeliha birden kızdığına Roman ne olduğunu anlamayarak Çelik'e ve Teo'ya baktı.

"Biraz daha sakın olur musun? Bizi yanlış tanıtacaksın," dedi Teo gergince.

"Çok sarı bu," Talip geldiğinden beri kısık gözleriyle Roman'ı inceliyordu ve en sonunda ne düşündüğünü söylemişti.

"Ben de öyleyim," dedi Eren ne varmış der gibi.

"Sen bunun yanında zenci kalıyorsun," dedi Yıldırım da.

Çelik, Roman'a döndü ve Rusça konuştu. "İyi misin? Dönmeye çalıştın mı?" Onu ne zamandır Rusça konuşurken dinlemediğim ama tam da hatırladığım gibi ona çok yakışıyordu. Bu beni onu ilk tanıdığım zamanlara götürürken göğsümde sebepsiz bir sızı bıraktı.

"Hayır, denemedim."

"Ne konuşuyorlar?" Hasan'ın meraklı sorusuyla Teo ona dönüp fısır fısır anlatmaya çalıştı.

"Dönmeni sağlayacağım," dedi Çelik.

"Burası o kadar da kötü değil, hatta alıştım bile. Sığınma başvurusunda bulundum, senin kadar azılı bir suçlu olmadığım için Rusya beni alma konusunda üstelemedi. Hatta beni unutmuş bile olabilirler. Doktorluğa burada devam etmeyi planlıyorum ama denklik tam düşmediği için iki yıl tekrar eğitim almam gerekiyormuş," Roman konuşurken Çelik şaşkınlıkla onu dinliyordu. Ben de en az Çelik kadar şaşkındım.

Roman, Rusya'dan ayrılmak bile istemiyordu.

Gerçi suçu da yoktu, bir uyanmıştı ve kendisini ülkeden ayrılan bir geminin içinde bulmuştu. Sonra da bir daha dönememişti.

"Roman bize geliyor, Rusya kaybetti Türkiye yeni bir doktor kazandı," dedi Teo hevesle.

"Lahmacunlar soğudu," diye araya girdi Talip çok da umursamayarak.

"Sen ciddi misin? Dönmek istiyorsan elimden geleni yaparım bak," dedi Çelik yine ama Roman başını iki yana salladı.

"Burasını sevdim, yazın Antalya'ya gittik Teo'yla, çok sevdim orasını," Antalya ve Teo lafını duyan herkes Teo'ya baktı.

"Bu Rusların Antalya sevdasını anlayamıyorum," dedi Yıldırım.

"Bir dakika bir dakika, bu ne ara yaşandı?" diye çıkıştı Tunç. "Lan sen iznimde memlekete gideceğim dedin bize."

"Roman kafa bir adam, ne yapabilirim ayrıca Rus olduğu belli olduğu için hanımlar ona karşı çok kibar, yanında çok viyaypi hissediyorum." Teo'nun açıklamasını dehşet içinde dinliyorduk.

"Viyaypi öyle mi?" dedi Yasemin dalga geçerek.

"Sen var ya, en yavşak insansın lan, bundan sonra da arkadaşım değilsin," dedi Hasan da demek ki Teo onu da ekmişti.

Eren orta sehpanın altındaki çıkıntıdan sehpayı daha çok açarken Çelik yine onu inceliyordu. Cidden takmıştı Eren'e!

"Vuslat bak bu sehpa bir gün benim elimde kalacak," dedi Eren, Çelik'in bu bakışlarını fark etmeyip benimle konuşurken. Kafasını kaldırdığında Çelik'le göz göze geldi. "Geçen sefer kırıldı da tamir ettim, ondan." Çelik'ten çekinmiyordu, sadece ona neden kıl olduğunu anlayamıyordu.

"Kurt gibi acıktım," dedi Yasemin de koltuktan kalkıp yere otururken.

Çelik sonunda bakışlarını Eren'den ayırıp Talip ve Yıldıray'a baktı. "Tekrardan geçmiş olsun, ne de olsa benim için o gün oradaydınız,"

"Senin için epey bir süre Rusya'da kaldık, tekrar birilerinin almasına izin verecek değildik," dedi Talip plastik çatalını soğana batırıp kendine dürüm hazırlarken.

"O gün orada ne oldu? Patlama nasıl durdu?" diye sordu Çelik merakla.

Yıldıray iç çekti. "Kaçan herif tam bir manyaktı, kendi de içeride olmasına rağmen binayı havaya uçuracaktı. Geri sayım bittiğinde nasıl durdu bilmiyorum o sırada onunla boğuşuyordum."

"Sonrasında kaçtı mı?"

"Beni vurdu, aslında kaçmasına izin vermezdim ama Talip'in sesini duydum. Bina patlamadan çıkmamız gerekiyordu."

Çelik bir süre Yıldıray'ı inceledi, onun cesaretine ve gücüne şaşırmıştı ama zaten hepimiz en az Yıldıray kadar gözü karaydık.

"Bak bu lah-ma-cun," dedi Yasemin, Roman'a göstererek.

Ama Roman sanki her gün yediği bir şeymiş gibi profesyonelce bir dürüm hazırladı kendisine.

Hepimizin ona baktığını fark ettiğinde ne olduğunu anlamadı. "Lahmacun," Yasemin'den daha güzel lahmacun demişti. "Sever-im,"

"Sever sever, bunun yüzünden plajda lahmacun başına bin küsur ödedik, çok oturdu," dedi Teo ama bunu söylemekle hata yaptı çünkü yine Tunç'un ve Hasan'ın kıskançlık bakışları arasında kaldı.

Roman'ın kash kollarının her tarafı dövme doluydu, kısacık saçları ve siyah tişörtüyle asla bir doktora benzemiyordu.

"Soğanı da bol koydu," dedi Zeliha bir yandan lahmacununu ısıtırken. "Biliyor he ağzının tadını o yüzden gitmiyor."

"Sen konuşuyor hakkımda benim yine?" dedi Roman ağzı doluyken. "Göt," Yeni öğrendiği kelimeyi de söylediğinde Zeliha sinirden kızarmıştı.

"Bir daha bana göt dersen o ağzımı yamulturum lan," Roman onu anlayabilmek için dikkatle dinliyordu.

"Sen dedin göt, göt ne demek?"

Çelik hafifçe Roman'a eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Roman duyduğu şeyle şok olarak Zeliha'ya baktı tekrar. Çok bozulmuştu.

"Neden yemiyorsun?" dedi Çelik bu kalabalığın arasında henüz yemeğe başlamadığını fark ederek.

"Yerim,"

"Ye o zaman," dedi lahmacunları işaret ederek.

Teo poşetteki ayranları çıkarırken ilk Roman'a uzattı. Roman çoktan ikinci lahmacununa geçmiş bol yeşillik ekleyip limon sıkmıştı bile.

"O kadar yeşillik koyma koyma, lahmacunun tadı gelmeyecek," dedi Talip ama Roman anlamadı.

Bir lahmacun alıp içine yeşillik koyarken soğanı es geçtim. Çelik sürekli dibime giriyordu da.

Teo benim soğan koymadığımı fark edince gözlerini kıstı, Çelik'e baktı, o da soğan koymamıştı. Bana sırtarak bakmaya başladığında ona öfkeli bakışlarımdan birini attım, anında iması yok oldu.

"Yarın sen yarayla nasıl hamama geleceksin?" diye sordu Tunç, Yıldıray'a.

"Su geçirmez bant var ondan takacağım." Askerler olarak sık sık yaralandığımız için su geçirmez bant takardık. Gerçi artık ben asker değildim.

Tüm iştahım kaçmıştı.

Çelik ne oldu dercesine kafasını iki yana salladı. Hemen de anla zaten.

"Biz de gidelim, iyi gelir," dedi Yasemin heyecanla. "Masaj da yaptıralım."

"Binbaşı duymasın," dedi Eren gülerek. "Askerin ne işi olur masajla diyerek ağzımıza eder ama sarar bak."

"Ne gerek var o kadar para vermeye, birbirimize yapalım," dedi Tunç da.

Özellikle erkekler ona baktığında dürümünden kafasını kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Cilt bakımından biraz kısı, masaja para kalır," dedi Talip ama Tunç'a şüpheyle bakıyordu.

"Roman'ı da davet edebilir miyim?" Bunu soran elik'ti, onu davet eden beylere soruyordu.

"ağır çağır," dedi Eren.

"Kalabalık eğlenceli oluyor, geçen sefer çok komikti. Ama ilk kez bu kadar kalabalık gideceğiz. Lan binbaşını da çağıralım mı?" dedi Hasan heyecanla.

"Binbaşının yanında yıkanabileceğini düşünüyorsan buyur amına koyayım," dedi Talip kendini tutamayıp küfrederek.

elik, Roman'a dönüp kısık sesle bir şeyler söyledi yine. Roman başını olumlu anlamda salladı. Onlardan onay almadan Roman'a söylememiştir.

"Roman da geliyor," dedi elik.

"Bir grup asker, bir denek ve bir Rus çok eğleneceğiz," dedi Tunç kısık sesle.

Denek demesine elik alınacak mı diye baktım ama o sadece güldü. Alınmaması beni rahatlatmıştı.

"Tamam o zaman yarın hamamda çıkacak tüm ücretler benden. İstediklerinizi yapabilirsiniz, bendensiniz," dedi elik.

Herkes bir ağızdan ooo çekerken elik güldü.

Ne yapıyordu böyle? Sürekli parasının olduğunu söylüyordu, vardı da zaten, onun ne kadar zengin olduğunu biliyordum ama bir kaçak olduğu için parasını kullanamıyordu. elik'in parası olmazsa benim de param yetmezdi ki, son zamanlarda alışverişler yüzünden kartlara bile borçlanmıştım, işim de yoktu zaten.

"Siz de gidin hanımlar, sizinki de benden," dedi elik çok beyefendi bir tavırla.

"Eyvallah enişte," dedi Zeliha.

Çelik enişte kelimesiyle kala kaldı. İdrak edemedi sanırım ama anladığında sırtışını gizlemek için başını eğdi.

"Hatta hamamdan sonra da birlikte felekten bir gece çalalım, yeri siz seçin, bendensiniz," dedi Çelik yine ama kafamı kaldırıp ona gözlerimi berelterek baktım.

Ne için uyardığımı anlamayıp boş boş suratıma baktı.

Salonda yine ooo nidası çıktı.

"Çok gelmesin," dedi Yıldırım. "Az değiliz."

"Yani gerek yok," dedi Tunç da ama bunu aşırı yarım ağız söylemişti.

"Olur mu öyle şey? Siz benim hayatımı kurtardınız, en önemlisi yokluğumda Vuslat'ı yalnız bırakmadınız, az bile. Dileyin benden ne dilerseniz," Pek paramın olmamasına ya da epey kart borcu içinde olmama rağmen bu sözleri maalesef ki çok hoşuma gitmişti.

Herkes yine oooo çekerken Roman her seferinde ne olduğunu anlamaya çalışarak onlara bakıyordu.

Bakışlarımı gördüğünde bana tek gözünü kırptı. Bu herifin cilvesi beni öldürecekti.

Yemeğin üstüne çay da içmiştik, Çelik'le kaynaşmışlardı, baştaki suskunlukları gereğinden fazla açılmıştı. Öyle ki sohbeta dalıp epey geç kalkmışlardı.

Herkes giderken Çelik'le kapıda onları uğurluyorduk. "Roman'ın evi yakın mı?" diye sordu Çelik.

"Yakın yakın, komşu sayılır," dedi Teo güven verici şekilde.

"Bir daha bekleriz," dedi Çelik kapıyı kapatmadan önce. Gülmeden edemedim, ev sahipliği işini kavramıştı.

Kapıyı kapattığı an gülümsemem solduğunda ne olduğunu anlamaya çalışarak baktı. "Ne? Neye kızdın?"

Cevap vermeyip salona geçtim, kendi bulmasını bekliyordum. Ben salonu toparlarken o da peşimde dolanıyordu.

"Neye kızdın Vuslat ya?"

Anlayacağı yoktu. Elimdeki yastığı bırakıp ona döndüm. "Herkes bir şeyler ismarlayamazsın, şu an paramı kullanamıyorsun ve benim de o kadar param yok."

Çatık kaşları düzelirken güldü. "Sen buna mı kızdın yani?"

Elim belime gitti. "Evet," Daha çok güldü. "Komik mi Çelik?" Başını komik der gibi salladığında daha da sinirlendim. "Değil, evet zenginliğe alışmış olabilirsin ama şu an paramı kullanamıyorsun ve..."

Bu sıra zil çaldı.

Çelik işaret parmağını havaya kaldırdı bir dakika dermiş gibi. Kapıyı açmaya gittiğinde gelen kim bilmiyordum.

Çok geçeden Çelik ve Tarık salona girdiler, Tarık'ın elinde iki koca valiz benzeri siyah çanta vardı.

"Çeyiz işini hallettim, senin bu paralar da ne bereketliymiş alıyorum alıyorum azalmıyor, ay belim ağrıdı." Tarık taşımakta zorlandığı için Çelik çantaları onun elinden alıp yere bıraktı.

Gözlerim kısıldı. "O çantada ne var?"

Çelik cevap vermedi ama valize eğilip fermuarı açtığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Koca valiz dolar banknotlarıyla doluydu.

Diğer valizi de açtı, bu da aynı şekilde euro doluydu.

Şaşkınlıkla valizlere yaklaştım. Elim paraların birine gitti, bir deste elime alıp inceledim. "Abo,"

Tarık tepkime kahkaha attı. Çelik de gülüyordu.

"Nereden buldunuz siz bu parayı?" dedim elimdeki banknotu geri valize atarken.

"Banka soydum," dedi Tarık benimle dalga geçerek.

"Böyle bir şaka yapma çünkü tam da bunu yapacak kapasiteye sahipsiniz," dediğimde birbirlerine baktılar.

"Tamam abimi anladık da ben de mi yani? Aşk olsun." Tarık ona kendi rızasıyla abi demişti. Bu beni bile çok mutlu etmişti Çelik'i düşünemiyordum.

"Abimi anladık derken? Katil olabilirim ama hırsız değilim," dedi Çelik ama takıldığı kısım burası olmadığı için sırtıyordu. O da Tarık'ın ona abi demesine takılmıştı.

"Böyle de ilkeleri olan erdemli bir adam görüyorsun," dedi Tarık dalga geçerek. Bu diğer yaptıkları gibi değildi, yani gözümün önünde Çelik'i defalarca küçük düşürmeye çalışmıştı ama bu sefer öyle yapmıyordu.

Tarık valizleri işaret edip Çelik'e baktı, "E bana harçlık yok mu?"

"Bir valiz de kendine al," Çelik'in sözleriyle güldü.

"Nuriş'in evine gittim, senden bahsetmedim ama kızıyla oğlu senin gönderdiğini anladı. Nuriş seni çok anlatıyormuş," Tarık'ın sözleriyle uzun bir sessizlik oluştu.

"Çay ister misin? Taze," dedi Çelik hüznünü üstünden atabildiğinde, Tarık'a koltukları işaret ederek.

"Yok yok, bu evde de çaydan başka bir şey yok," dedi Tarık yanımdan geçerken bana bakış atarak. "Abim kahvaltıda bile viski içer de,"

"Artık değil," dediğimde Tarık öyle mi der gibi Çelik'e baktı.

"Zaten sarhoş olamıyor diye biliyorum," dediğimde Çelik başını salladı.

"Evet, o kadar içiyorlar banamısın demiyorlar!" dedi Tarık, Aşkından da bahsederek.

"Alkol içmekteki amaç sarhoş olmak değil mi? Zevk için içili mi? Tadı ayıptır söylemesi sidik gibi," sözlerimle Tarık yine kahkaha attı.

"Buzulların üstünde polis gibi ararken ona ağır bir şey içirdim, birkaç yudum içti sadece o bile yetti," dedi Çelik hatırladığı şeylerle gülümserken.

O zaman Cece de bizimleydi.

"Ee sen şimdi bizimle gelmiyor musun?" dedi Tarık konuyu değiştirerek.

Çelik başını iki yana salladı. "Burada kalacağım, Vuslat'la." Çelik'in bakışları ellerine indi. "Sen kesin gidecek misin?"

Tarık iç çekti. "Evet," Hiç tereddüt etmemişti. "Ahu'yla Keskin burnumda tütüyor, hem dayı hem amca oluyorum da," Onlardan bahsederken bile sesi yumuşamıştı.

Çelik yine kafasını hiç kaldırmadı, hafifçe anladım dermiş gibi salladı.

"Ama sen kalmamı istersen, kalırım," dedi Tarık ikimizi de çok şaşırtarak.

Çelik kafasını kaldırıp kardeşine baktı. Tarık'ın bunu demesi bile Çelik için çok büyük bir şeydi.

"Sen nasıl mutlu olacaksan kardeşim," İkisi arasında uzun bir bakışma geçti.

"O zaman yakında giderim ama geri gelirim." Yine sessizlik oluştu. "Ailemizi ne zaman görmeye gideceksin?"

Çelik'in yüzündeki tüm keyifli ifade uçtu gitti. Çelik onlarla hemen tanışmak için can atıyordu ama buna cesareti de yoktu.

"Gitmeyeceğim."

"Ne demek gitmeyeceğim?" diye çıkıştı Tarık.

"Benim yaşadığımı biliyorlar mı?" Bunu çok çekinerek sormuştu.

"Hayır, bilseler anında seni görmek isterlerdi."

"Onları görmeye gidemem, başımdan bela eksik olmuyor. Hem tüm televizyonlara çıkmışım hakkımda çok kötü şeyle duydular." Onlara zarar gelmesinden korkuyordu ama bir o kadar da kabul görmemekten korkuyordu.

"Seninle tanışmaya hakları var, sen görmeye gitmezsen ben onları buraya getireceğim," dedi Tarık itiraz kabul etmez şekilde.

"Onları da götür kendinle," dedi Çelik ama Tarık başını iki yana salladı.

"Gelmezler, aşırı huzurlu bir köy hayatı yaşıyorlar. Atları, eşekleri, inekleri, tavukları falan var. Tarımla da uğraşıyorlar." Tarık anlatırken bile huzurluydu.

Çelik de ailesi hakkında bir şeyler öğrenme heyecanını yaşıyordu. "Başka çocukları var mı?"

"Yok, bizden sonra çocuk yapmamışlar,"

Çelik'in bakışları halıya daldı, sanırım ailesini düşünüyordu.

"Seni onlarla tanıştırmadan gitmeyeceğim," Tarık bugün haddinden fazla şaşırtıyordu.

Çelik sessiz kaldı yine. Dayanamayıp araya girdim. "Ben de çok isterim tanışmak." İkisi de bana döndüğünde bir an utandım. "Yani siz de isterseniz."

"Olur, çok güzel olur," dedi Çelik hemen, yüzünde tatlı bir tebessüm oluşmuştu.

Tarık sessizdi, bizi izliyordu. Onun bakışlarını fark ettiğimde yine utanarak önüme döndüm.

"Yarın hamama gidiyoruz, gelsene sen de," dedi Çelik, Tarık'a. Bu gidişle hamama yüz kişi gideceklerdi.

"Hamam mı? Bildiğimiz hamam? Ferda'yla işim vardı," Kısa bir süre düşündü. "Ama olur, Ferda'yla sonra görüşürüm."

Çelik'in gözleri parladı.

Onlar bir süre sohbet etmeye devam ettiler, onları ilk kez böyle gördüğüm için ben de ara ara yanlarından gidip ikisini yalnız bırakmışım.

Yatak odasına çekilip yatağa yatıp iş ilanlarına bakmaya başlamışım. Uygun olanları ss alıyordum.

Çelik içeri girdi, "Tarık gitti ama yarın o da gelecekmiş" dedi, bunu zaten biliyordum. Benim yanımda söylemişti ama sanırım Çelik'in söylemek hoşuna gidiyordu. Yanıma uzandı. İyi alışmıştı. "Sen ne yapıyorsun?"

"İş bakıyorum."

Yatakta biraz daha bana doğru kaydı. "İş mi bakıyorsun?"

"Evet, para kazanmam lazım sonuçta. Ayrıca ben normalde hiç çalışmadan durabilen biri değilimdir. Yeterince oturdum."

"Çalışmana gerek yok, ben sana para veririm," dediğinde ona öyle bir bakış attım ki bunu söylediğine hemen pişman oldu.

"Çelik senin paranı kullanamam. Hem o para insanları öldürerek kazandığın para. Bu parayı kullanacağımı düşünmedin değil mi?" dediğinde hiçbir şey söylemeden başını salladı. Yine mi kırmıştım onu? Of.

"Evet bir kısmı öyle ama hepsi değil." Şaşkınlığıma gülümsedi. "Blacwood katil değildi, Azrail'in Kılıcı katil olan. Blackwood ticaretle uğraşüyor, saygıdeğer işler yapıyor." Bunu beklemiyordum, öyle şaşırdım ki yataktan hafifçe doğruldum.

"Öyle mi?"

"Evet, parayı katlamanın bir yolunu bulmalıydım sonuçta. Pasif gelir oluşturmam gerekiyordu."

Onun gibi zeki bir adamdan beklenmedik bir şey değildi ama yine de çok şaşırmıştım. "Şaka yapıyorsun," Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı. "Peki ne ticareti yapıyordun?"

"Hâlâ yapıyorum ki,"

"Kaç aydır içeresin Çelik," Başka ne diyeceğimi bilemediğim için içeride demiştim.

"Evet ama şirketim var, devam ediyor."

"E ne ticareti peki? Ne satıyorsun?"

"Küçük, tatlı şeyler," dediğinde anlayamıyordum. Bakışlarımı gördüğünde güldü. "Niye böyle bakıyorsun sen ya?"

"Anlamaya çalışıyorum," Birbirimizi aslında ne kadar tanımadığımızı anlıyordum sadece.

"Bu dünya üzerinde o şirketin benim olduğunu bilen kişi sayısı şu an iki oldu."

Şimdi çatlayacaktım! "Tamam da ne şirketi?"

"Sen de hiç tahmin yürütmüyorsun,"

Ona hafifçe eğildim. "Konu sen olduğunda tahmin etmek o kadar da kolay değil."

Ona yaklaşmamla sırttı. "Hadi ya,"

"Yaa," Sanırım şu an cilveleşiyorduk. Ben hiç böyle bir insan değildim, Çelik benim ayarlarımı oynatmıştı. "Söylesene çatladım."

"Oyuncak," dediğinde sanırım hiçbir şeye bu kadar şaşırıamazdım.

"Oyuncak?"

"Oyuncak," dedi yine aynı rahatlıkla.

"Oyuncak?"

"Güzelim neyini anlamadın?"

"Bildiğimiz, çocukların oynadığı oyuncaklar?"

"Evet, Oskar'ı hatırlıyor musun? Sence onlar benim ne iş yaptığımı düşünüyordu? Sana demiştim ya iş yaptık diye. Şirketin başında değilim ama güvenilir çalışanlar seçtim. Güzel bir marka oluşturduk, dünyanın her tarafına oyuncak satıyoruz." İşini anlatırken yüzünde gizleyemediği bir keyif vardı, zaten gizlemesini isteyen de yoktu.

"Bak şimdi," diyerek telefonunu açtı. Ekran fotoğrafını her gördüğü an duraklıyordu. Çok bilindik bir oyuncak markasının ismini yazdı arama motoruna.

"Yok canım! Bu değildir?"

"Bu," dedi büyük bir gururla.

Bu çok bilindik, dünyaca ünlü bir markaydı. Yeni öğrendiğim bilgiyi sindirmek için bir süre bekledim.

"Peki neden oyuncak?"

"O dönem bir ihale vardı, oyuncak satan bir firma da bu işe girmişti, sahibi tam bir şerefsizdi, pedofilikti. Onu öldürmem gerekiyordu ama siyasi bağlantıları vardı ve öldürmesi zor bir adamdı. Ben de varımı yoğumu koyup kısa zamanda şirket açıp ihaleye katıldım. Bu şerefsize yakın oldum, yakınında kim varsa kendi arkadaşım yaptım, siyasi isimlere ondan daha çok yaklaştım. Sonra onu yavaş yavaş bitirdim.

Sonra da öldürdüm, ölürken beş kuruş parası kalmamıştı. Almanya'da yaşandı bunlar."

Duyduklarıma inanamıyordum. Çelik'in bu hayatta yapamayacağı bir şey var mıydı? Sanmıyordum.

"Sonrasında da şirket iyi gitti. Plastik kullanmadan, sağlığa en uygun şekilde ürettiyorduk genelde el yapımı ürünlerle başladık, bu da insanların ilgisini çekti. E eğlenceli de,"

Kim derdi seri katil olan Azrail'in Kılıcı'nın bir oyuncak şirketi var diye...

"Peki neden katillğe devam ettin?" dediğimde yüzündeki keyifli ifade yavaşça yok oldu.

"Öldürmem gerekiyordu, hayvani dürtülerle istiyordum bunu. Ama şimdi düşününce bunu gerçekten isteyen ben miydim yoksa öyle mi öğrenmiştim bilmiyorum," Karşısındaki duvara kitlendi bakışları.

Dalan sadece bakışları değil, zihniyi de, geçmişe gömülmüştü. Onu oradan çıkarmak istiyordum. O bir daha hiç o karanlığa gömülmesin istiyordum. Ondaki tek karanlık şey dipsiz gözleri olsun istiyordum.

Ona yaklaştım, kolumu kolunun altından geçirip aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. "Beni bir gün oraya götürür müsün?"

Bana döndü, daldığı yerden çıkmıştı. Kara gözlerinde parıltılar oluşmuştu.

"Götürürüm tabii," Başımı omzuna yasladım. "Sen iste ben şimdi götürürüm seni." Saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. "İş arama, gel seni benim şirketin başına geçireyim."

"Almancam yok ki, Rusçayı bile öğrendim Almancayı çözemedim," dedim sanki tek sorun buymuş gibi. "Hem ben öyle masa başı iş yapamam,"

"He illa birilerini vuracağım diyorsun, sen de az deli değilsin he," Karnına hafifçe vurduğumda güldü.

"Sinirimi bozma Çelik."

"Senin sinirini bozmak için ekstra bir çabaya gerek var mı ki güzelim?" Buna daha çok sinirlenebilirdim, bu kadar tatlı bir tonda sormasaydı tabii.

"Yeterince acı çektik, bundan sonra ne olur bilmem, eğer işin içinde Azrail'in Kılıcı varsa huzur çok uzak bir ihtimal ama şunu bil Vuslat," Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. "Seni yaşamak istiyorum ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Benimle yaşamak değil, beni yaşamak istiyormuş.

İkisi arasında fark vardı, beni öyle ele geçirmişti ki onunla her ihtimale vardım.

ÇELİK BLACKWOOD

Dün başıma gelebilecek en kötü şey gelmişti. Asla tahmin edemeyeceğim, beni aşırı korkutan bir şey.

Kabindeyken birden nerede, kiminle olduğumu unutmuştum. Her şeyi unutmuştum. Kabinden çıkıp nerede olduğumu hatırlamaya çalışmışım. Sadece mavi bir çift gözü anımsıyordum ama devamı yoktu. Sonra mağazadan da çıkmışım.

Bir süre etrafıma bakınmış, anlamaya çalışmışım.

Birden her şeyi hatırlamışım, Vuslat'ı, nerede olduğumu... Hemen mağazaya koşmuştum. Vuslat'ı endişelendirmemek için anlatmamışım çünkü bu beni bile endişelendirmişti.

Eve gider gitmez Ateş'i arayıp durumumu anlatmışım. Vücudum uzun zamandır kapalı bir hücrede acı altında olduğu için bunu yaşamam normal olabilirmiş. Ama Ateş hiçbir şey konusunda net konuşmuyordu.

Sebebi de bana ne verildiğini tam olarak bilmemesiydi, bildiği şeyler vardı ama normal bir insan vücudu olsaydı bunlara ölürdü. O yüzden benim bedenimin tepkilerini tahmin etmek güçtü. Ateş acilen adaya gel deyip durmuştu ama bu durumda Vuslat'ı burada bırakamazdım.

Eğer ben kısa bir süre bile kaçsam bu fark edilirse başı belaya girebilirdi ve benim yüzümden yeterince acı çekmişti.

Tarık baktığım yere baktı, "Abicim nereye daldın?" Yüzümün önünde elini salladığında kendime gelebildim.

"Hiç abim," dedim üstüme soğuk su döküp kendime gelmeye çalışarak.

Burası da çok sıcaktı, terlemekten bi hal olmuştuk. Hamama gelmiştik, hafta içi olduğu için boştu ve sadece biz vardık.

Altımda peştemalle taşın üstünde otururken çok rahatsız hissediyordum.

Roman şaşırtıcı şekilde hamama da çok çabuk alışmıştı. Taşlardan birine yatmış, kollarını da başının arkasında birleştirmiş, resmen uyuyordu.

Vücudumda çok fazla yara izi vardı ama hepsi neler yaşadığımı bildikleri için bu yaralara tepki vermemişlerdi. Benim yaralarım çabuk iyileşirdi ama o kadar çok yara vardı ki bu sefer öyle kolay iyileşmiyorlardı. Karnımdaki yara için Yıldıray'ın su geçirmez sargılarından birini alıp sarmıştım.

Ama bir oda dolusu erkekle bu kadar sıcak bir yerde oturup yıkanma fikri baştaki kadar eğlenceli gelmiyordu gözüme.

"Çelik lan," Kubat'ın seslenmesiyle ona baktım, peştemaliyle sağ çaprazımdaki musluğun yanında oturmuş kendine su döküyordu. "Biz sizin hikayeyi hep Vuslat'tan dinledik, sen de anlatsana. Bir de senden dinleyelim."

"Vuslat beni mi anlatıyordu?" derken gülüşümü bastıramamıştım.

"Evet, gece gündüz," dedi Eren de.

Eren'e sert davranarak ona haksızlık ettiğimin farkındaydım. Onu neden bu kadar kışkırdığımı kendim bile anlayamıyordum ya...

"Yakalanmadan önce neler yaşandığımı ben de tam bilmiyorum," dedi Tarık da merakla.

Anlatmaya başladım; Tarık, anlamadığı halde Roman, Yıldıray, Kubat, Eren, Teo, Hasan, Tunç ve Talip yani dokuz tane koca adam ben anlatmamı bitirene kadar merakla beni dinlediler.

Vuslat'la tanışmamızdan, onu esir aldığım zamandan başlayıp, Cece'yi yanımıza alışımıza, Vuslat'ın bize yavaş yavaş alışmasına, yaşadığımız aksiyonlara, senatörü öldürmemize ve en sonunda Cece'yi kaybedip, Vuslat'ın beni teslim ettiği kısma kadar çoğu şeyi anlattım.

Dakikalar boyunca büyük bir dikkatle beni dinlediler.

En sonunda da Vuslat'la o bilim merkezindeki karşılaşmamıza geldim.

"Sonrasını biliyorsunuz zaten," dedim ve ifadelerine baktım.

"Beni biraz ter bastı, ondan biraz gözlerim yaşardı," dedi Teo nefes almaya çalışarak.

"Yüzbaşım sizin gözler?" Tunç'un sorusuyla Kubat hemen bize arkasını döndü.

"Sıcaktan, iki saattir oturduk sıcacık taşın üstüne, kalp krizi geçireceğiz," Kubat'ın sesi mi titremişti?

"Cece zaten son zamanlarına gelmiş bir çocuktu, siz onun son zamanlarının daha güzel geçirmesini sağladınız. Böyle düşünün," Talip'ten böyle bir şey durmak garipti çünkü pek konuşkan bir tip değildi.

Aynı anda Hasan sümkürdü, burnunu peştemaline sildi. "Sıcaktan burnum aktı," Hepsinin bahanesi de hamam olmuştu.

"Bu taraftan dinleyince de bir tuhaf oldu," dedi Tunç da.

"Ama her şeyin sonunda Vuslat'lasın," dedi Tarık. "Ve Vuslat baştaki gibi değil, seni seviyor." Evet ve bu benim gibi bir adama yaşam amacı vermeye yeterdi.

"Ben olsam sevdiğimi teslim edemezdim galiba," dedi Eren düşünceli şekilde. "Bence Vuslat zaten seni teslim etmeye çok meraklı değildi,"

Bu sırada içeri uzun boylu, palabıyıklı, koca göbekli bir adam altında peştemaliyle girdi. "İlk hanginizi alıyorum?" dedi kalın sesiyle.

"Roman," dedi hevesle Teo. Roman kendisinin ne alaka olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O ilk kez kese olacak, köpük de yaparsınız."

Adam Roman'ın önünde durup kapıyı işaret etti. Roman tedirgince bana bakarken hepsi gülüyordu. "Git," dediğimde başımı iki yana salladı.

En son Roman'ı zar zor ikna edebildik gitmesi için.

Tarık başına su dökerken sürekli etrafa sıçratıyordu ve içerideki sıcak yetmiyormuş gibi sıcacık suyla yıkanıyordu.

Sinirle ona soğuk su attığımda üşüyerek çığlık attı.

"Sen şimdi görürsün!" O da üstüme sıcak su atmaya başladı.

Tarık'la ilk kez böyle şakalaşıyorduk. Tıpkı çocuklar gibi.

"Zaten burası yeterince bunaltıcı durun lan!" diye söylendi Kubat.

En sonunda musluktan dökülen sular bize yetişemediğinde durmak zorunda kaldık.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, Tarık göğsümdeki sargıya baktı. "Raporlarda böyle bir izin olduğunu hatırlamıyorum, ne oldu?"

"Çıktığım gece oldu, ne yaptıklarımı bilmiyorum," dediğimde Tarık'ın kaşları çatıldı.

"Ateş seni görmeli." Kardeşim benim için telaşlanıyordu, her seferinde şaşıırıyordum çünkü çok gerçek dışı geliyordu.

"Biliyorum, görecek."

"Bunu geçiştiremezsin, çok ciddi."

"Biliyorum."

"Beni dinlemiyor musun? Seni Vuslat'a şikayet ederim." Vuslat vücudumdaki yaraları görmesin diye yanında soyunmuyordum bile. "Ciddiyim bak yaparım!"

"Abim bu sıcakta hiç çekilmiyorsun biliyor musun?"

"Soğukta da çekilmiyordum!" dedi irileştirdiği gözleriyle.

"Sen galiba biraz çekilmez birisin," trip atacağımı biliyordum ama bunu yine de demiştim.

"Öyle mi? Öyle mi? Peki, peki. Öyle olsun o zaman, öyle olsun." O çaktırmadan triplenirken soğuk su doldurduğum testi bir anda yüzüne fırlattım. Soğuktan nefesi kesilirken üstüme atlamaya çalıştı.

"Ben bir soda daha alabilir miyim?" diye bağırdı Hasan dışarı doğru.

"Lan Çelik ısmarlayacak diye tüm dolabı bitirdin," Tunç'u pek umursamadı.

"Öyle mi düşünüyorsun enişte?" dedi Hasan.

"Afiyet olsun," dedim Tarık'ı sakinleştirip üstümden atabildikten sonra.

"Canım eniştem," dedi Hasan abartılı şekilde.

Enişte de olmuştuk iyi mi?

VUSLAT TOMRİS

Hamamın kadınlar kısmındaydık. Çoğu şeyimizi hallettikten sonra sıcak taşların üstünde sohbete dalmıştık.

"Peki bundan sonra ne olacak? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Yasemin heyecanla.

"Bilmiyorum, evimde, benimle, hem her şey çok hızlı hem de çok yavaş gibi. Değişik."

"Çok düşünüyorsun," dedi Zeliha yattığı yerden bana dönerek. "Çok kasıyorsun,"

"Onun yaşadıklarını sen yaşasan sen de kasardın," dedi Yasemin üzgünce.

"Yaşadılar ama geçti. Şimdi birlikteler. Yani asıl her şey şimdi başlıyor. Biz askeriz, tehlikeden korkmayız."

Korktuğum tehlike değildi ki, ona karşı hızla artan ve asla baş edemediğim bu hislerdi.

Bu sırada hamamda bir şarkı çalıyordu, aslında sabahtan beri çalıyordu ama hareketli şarkılar çalıyordu. Bu sefer Zeki Müren, Ne çıkar bahtımızdan ayrılık varsa yarın çalmaya başlamıştı.

Şarkı o kadar iyiydi ki dalıp gitmiştim. "Böyle bir kara sevda, kara toprakla biter.

Ağlama olma mahzun gülerek bak yarına.

Sanma ki güzelliğin o ipek saçlarına, dökülen akla biter.

Böyle bir kara sevda kara toprakla biter."

"Bu şarkı hamamda oldu mu hiç?" diye bağırdı Zeliha. "Şurada iki göbek atsaydık."

"Yerler kaygandır," Yasemin hemen korumacı moduna geçmişti.

"Tamam ben de bunla göbek atarım." Zeliha oturur pozisyona geçti ve sanki çok hareketli bir şarkı çalıyormuş gibi kollarını iki yana açıp bir sağa bir sola sallandı.

Halbuki sadece Zeki Müren'in şarkısındaki o hüznü sözler yankılanıyordu içeride. İçimi değişik bir hüznü kapladı, sanırım şarkı üzmüştü. Böyle şarkı mı olurdu?

ÇELİK BLACKWOOD

Hamamdan ak pak şekilde çıktığımızda gözlerim Vuslat'ı aradı, onlar da kadınlar tarafındaydı. Yasemin ve Zeliha'yla oturmuş hararetle sohbet ediyorlardı.

"Saat daha erken, önce evlere dağılın, akşam sekiz gibi size verdiğim adrese gelin," dediğimde hiçbiri itiraz etmedi.

Vuslat da beni görünce ayağa kalktı. "İyi geldi mi?"

"Sıcak biraz baydı ama iyiydi. Ne diyeceğim, bizim Tarık'la biraz işlerimiz var. Sen eve geç istersen biz de işlerimizi halledip geliriz."

Vuslat hemen gözlerini kısıp şüpheyi bana baktı. "Peki, öyle olsun."

"Öyle olsun," dediğimde gülerek bakışlarını kaçırdı. En ufak şeylere bile bazen aşırı utanabiliyordu. Her konuda çok sert olduğu için utandığındaki savunmasızlığı inanılmaz hoşuma gidiyordu.

Tarık'la hamamdan çıktık, onun arabasına geçerken söyleniyordu. "Nereye gidiyoruz? Benim niye haberim yok?"

"Çok soru soruyorsun Tarık,"

"Konuda ben de varım sormak en doğal hakkım değil de ne?" Arabayı çalıştırırken bir susmamıştı.

"Bana da bir araba alalım, senin üstüne olsun,"

"Gizli olmak için varımı yoğunu benim üstüme yaptın," dedi ama pek de şikayet edermiş gibi değildi.

Cıkladım. "Yokum bile değil bu."

"Sen artık cinayet de işlemiyorsun nereden geliyor lan bu para?" Şüpheyile beni süzdü, ardından yola döndü. "Ee nereye süreceğim? Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Camiye," dediğimde öyle ani bir fren yaptı ki neredeyse arkadaki araba bize çarpacaktı.

Arkadaki araçtaki kadın söylenerek yanımızdan geçerken Tarık bana bakamaya devam ediyordu. "Oğlum sürsene şunu,"

Zorla kendine gelip sürmeye devam etti. "Nasıl yani? Pusat gibi af buyur yani? Camide ne yapacağız?"

"Tarık hayatında ilk kez mi camiye gireceksin?"

"Yoo, biz hep giderdik. Deniz'le küçükken el ele camiye kaçmışız biz," Bunu biliyordum, Kaptan beni avutmak için kardeşime dair tatlı bir anı anlatmıştı.

"Tamam ben hiç gitmedim," dediğimde şaşırmadı.

"Peki neden gidiyoruz ayıptır sorması? İmana gelmeye mi karar verdin?"

"Evlenmeye karar verdim," dediğimde araba tekrar sert frenle durdu. "Tarık sikeceğim süreceğin arabayı!"

"Nasıl yani?"

"Bildiğin evlenmek işte."

Arabayı tekrar çalıştırdı. "Abicim bak sen çok asimile olmuşsun. Camiler kiliseler gibi değildir, orada öyle düğünler olmaz." Bir de çok inanarak anlatıyordu.

"Düğün yapmayacağız zaten Tarık, imam bulacağız."

"İmam mı?" Bu çocukla zekalarımız hiç çekmemişti, denek olmasam ben de mi böyle olurdum acaba?

"Hee imam, resmi nikah kıymamız imkansız. Vuslat'la gizlice evlenmemin tek yolu bu."

"Hee siz şey yapacaksınız."

"Tarık!" Bağırıldığında tekrar frene basmamak için kendini çok zor tuttu. "Boş boş konuşma! Ağzımı kırarım senin. Evlenmek istiyorum çünkü onu seviyorum, hep yanında olmak istiyorum, onunla yaşlanmak, tüm anlarım onunla olsun istiyorum."

Tarık iç çekti. "Vay be, bir gün senden bunları duyacağımı hayal bile edemezdim."

"Kimse bilmemeli Tarık, kimse."

"Bizimkiler de mi?" diye sordu dehşet içinde.

"Evet, onlara güvenmediğimden değil. Ahu kaçırılmış Tarık, Ahu nerede kaçırıldı? Bu adada kaçırılmadı mı? Belli ki içeri muhbir girmiş, bir daha aynısının olmayacağı ne malum? Olmaz o iş." Vuslat'la resmi olarak evlenmem demek onun hayatını karartmak demekti.

"Haklısın, tamam ama siz iyice karar verdiniz mi?"

"Herkes evlilik konusunda Ferda'yla sen kadar kararsız değil Tarık," dediğimde bozularak sustu.

"Aslında resmi nikahın da bir yolu var," Hayret trip atmak yerine konuşmuştu.

"Alanguva muz cumhuriyetinde mi?" Durup yüzüne baktım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Adaya özel bir resmi nikah var. Ayrıca hiç de muz cumhuriyeti falan değil. Yakında ülke olursa şaşırman, müthiş gelişmiş bir yer. Yani dünyada bir yerde resmi nikahınız olabilir. Onu söyleyeyim dedim,"

Sadece kısa bir süre önce bir hücrede yalnız başıma ölmeyi bekliyordum. Şimdiyse ailemin yaşadığını öğrenmiştim, kardeşim yanımdaydı ve ben aşık olduğum kadınla evleniyordum. Belki de ilk kez hayat bana gerçek bir şans veriyordu ve o şansın değerini kimsenin tahmin bile edemeyeceği kadar iyi biliyordum.

Bu iş düşündüğümünden çok daha zordu. İki camiden resmen atılmış şimdi de üçüncüsüne gidiyorduk. İlkinde Tarık durdurmasa ayakkabıyla girecektim ve bu kesinlikle uygun olmayan bir şeymiş. Bir tanesi resmi nikah olmadan hayatta kıymam demişti, ben de para teklif etmiştim, imam çok sinirlenmişti. Bir tanesi Müslüman mısın diye sorduğunda ben sayılır demiştim o da göndermişti. İmam bulmak ne zordu.

"Bak saçma sapan cevaplar verme, zeki adamsın sen ya!" dedi Tarık yorgunlukla. "O kadar sıcak suda mayıştıktan sonra bu koşturmaya hiç hazır değildim ben de hayırlı bir iş için işte." Tarık'ın çenesi hiç durmuyordu.

Üçüncü camiye girdiğimizde imamı bulduk. Orta yaşlarda, sakallı bir adamdı.

Bu sefer Tarık konuşmayı bana bırakmadan ayara girdi. "Merhaba hocam, bizim bir dini nikah işimiz vardı da acilinden yardımcı olur musunuz?"

"Tabii, ne zamana?"

"Hemen şimdi," dediğimde adam yüzüme baktı.

"Yani her şey hazır, bugün olursa çok iyi olur," diyerek düzeltti Tarık beni.

"Resmi nikah kıyıldı mı?" İmamın sorusuyla sessiz kaldık. "Evlilik cüzdanı görmeden kılmıyoruz," dedi imam tam gidecekti ki önüne geçtim.

"Haklısınız, ben de resmi nikah kıymak çok isterim ama başım biraz tehlikede ve evleneceğim kadının hayatını tehlikeye atmak istemiyorum. Acele etme sebebim ona sürpriz yapmak istemem."

"Rızası var mı?"

"Evet, hatta o evlenme teklifi etti bana," Bunu derken sırtışıma gizleyememiştim ama imamın ciddi bakışlarını gördüğüm an ben de ciddileştim.

"İki taraf da Müslüman mı?"

"Vuslat çok Müslüman. Benim inancım biraz zayıf, yalan olmasın ama Vuslat her an beni dine çekebilir," dediğimde adamı daha da sinirlendirmiştim.

"İnancın yoksa kılamayız oğlum,"

"Var!" dedi Tarık artık yorgunluktan dayanamayarak. Elini omzuma koydu. "Vallahi var! Bir kelime i şahadet getir bakalım,"

Onu bilmiyordum.

Ama imam bir bana bir de Tarık'a bakıyordu şüpheyle. "Hadi getirsene," Tarık'ın kızıışıyla yüzüne bakmaya devam ettim. "Eşhedü en la ilahe illallah ve..." Devam ettir der gibi yüzüme baktı ama o kısım bende hiç yoktu.

Sadece Tarık'ın söylediklerini tekrarlıyordum. "Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulüh." Tarık söylerken ben de onunla birlikte tekrar ediyordum. Bitirdiği an omzuma vurup imama döndü. "Görüyorsunuz, Müslüman. Çok imanlı ve inançlı bir insandır kendisi bakmayın şimdi heyecandan böyle oldu."

İmam şüpheyle bakmaya devam ediyordu. "Evlenmeye engel bir durum var mı?"

"Hiç yok," dedi Tarık hemen.

"Şahitler var mı?" Tarık dışında şahit yoktu.

Ama Tarık sanki varmış gibi araya girdi. "Var hocam var, size kaç tane lazım?"

"En az iki," dedi imam.

"Tamamdır, süper. Gidelim mi artık hocam?" dedi Tarık hemen işi bitirmeye çalışarak.

"Şimdi olmaz, beş dakika sonra namaz kıldıracağım. Sonrasında gelin alın beni," dedi bize arkasını dönerken.

Tarık'la rahatlayarak camiden çıktık. "İyi de şahit yok," dediğimde Tarık onu düşünme der gibi salladı kafasını. "Tarık bak kimsenin bilmemesi gerek."

"Tamam o kısım bende, Ferda'yı getireceğim. Ferda da ne anlar ya imam nikahından, eğlenceli olacak. Gel seni eve bırakayım sonra Ferda'yla hocayı alayım geleyim."

Tekrar arabaya geçtik. "Vay be, ciddi ciddi evleniyorsunuz," Ciddi ciddi evleniyorduk.

"Böyle olmasını istemezdim. Gizli kapaklı. Vuslat geleneklerine çok bağı, eminim istemedir nişandır kınadır hepsini istiyordur ama ona bunları veremem."

Tarık güldü, "Vuslat hiç oturup da evlilik hayali kuracak birine benzemiyor. Ee asker tabii, sert kız."

"Sence birden böyle bir şeye kalktığım için bana kızar mı?"

"Kendi istemiş, sanmıyorum. Hem son zamanlarda gördüğüm Vuslat sana bayağı abayı yakmıştı. Bence epey hoşuna gidecek." Öyle olmasını umut ediyordum.

"Onu tehlikeye mi sokuyorum sence?"

"Ha yanında yaşamışsın ha dini nikah kıymışsın bir farkı yok dışarıdan. Böyle düşünme," Tarık bugün bana hayatımda ilk defa gerçekten kardeşim varmış gibi hissettirmişti. Bir kardeş neler hissettirecekse hepsini bana vermişti. Birlikte yüzük bile almıştık Vuslat'a.

Binanın önüne geldiğimizde ona döndüm. "Tarık, çok teşekkür ederim, her şey için."

"Ne demek, sen de benim düğünde yorulursun."

Arabadan indim, Vuslat'a tek sürprizim evlilik değildi. Tarık'a bize bir ev almasını istemiştim. Müstakil, çok güzel bir ev almıştım. Onu Vuslat'ın üstüne yapacaktım ama şimdilik güvenlik sebebiyle Tarık'taydı. Zaten hepsine o evin adresini vermiştim aslında bu akşam onları dışarıda değil evimizde ağırlayacaktık. Aslında bir planım yoktu, her şey çok hızlı gelişmişti benim için de.

Vuslat her şeyin en güzeline layıktı ve ben elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

Zile bastığımda Vuslat kapıyı açtı. Mavi gözlerini ortaya çıkaracak bir makyaj yapmış saçlarının yarısını toplamıştı. Saçının yarısı dalgalıydı, maşa yapıyordu sanırım ama yarım kalmıştı. Üstünde ev kıyafetleri vardı.

Birden sevinçle boynuma atladığında şaşırarak geriledim. "Vuslat," Sarılışına karşılık verirken yine kendimi tutamayıp başımı boynuna gömdüm ve uzun bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğinde gözleri sevinçle parlıyordu. "Ne oldu?" Cevap vermeden önce beni elimden tutarak eve çekti.

"Eve gelince binbaşı aradı, tahmin et ne oldu?"

Bu kadar mutlu olmasının tek bir açıklaması olabilirdi. "Geri alındın?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı, bu sefer ona sarılan ben oldum. Benim yüzümden aşık olduğu mesleğinden atılması beni kahrediyordu ama şimdi dönmüştü.

Kolum hâlâ beline sarılıyken başımı hafifçe geri çekip güzel yüzüne baktım.

"Alacaklar tabii, senin gibi askeri kim istemez? Hem zeki, hem güzel, hem yetenekli..." Utandı ama bu sefer başımı eğmedi güldü sadece, alışıyordu. "E biz şimdi devre mi oluyoruz?"

Sorumla gülerek omzuma vurdu. "Binbaşı senin durumunu sordu, en geç iki haftaya toparlasın sonra birlikte başlayın dedi. Dönüyorum Çelik. O kadar mutluyum ki, tüm olanlardan sonra ilk kez bir şeyler güzel gidiyor gibi."

Ona birazdan imam geleceğini söylemem hatta öncesinde usulüne uygun yapabileceğim tek şeyi; evlenme teklifini etmem gerekiyordu.

"Sen salona geç ben hazırlanayım," Yatak odasına geri dönecekti ki elinden tutarak durdurdum. Ne olduğunu sorgulayarak yüzüme baktı.

"Çok daha iyi bir şey yapmak, daha çok hazırlık yapmak isterdim ama elimden bu şartlarda bu kadarı geldi." Kaşları çatılırken hiçbir şey anlamamıştı. "Pek iç açıcı bir hikayemiz yok, çok acı çektiğimiz de ortada. Ama bunların hepsi bana bir şeyi çok iyi gösterdi, bazen en güzel ödüller en kötü durumların içinde çıkarmış."

Cece'yi bir cehennemin ortasında bulmuştum, Vuslat'ı da öyle. "Ama seninleyken durum ne kadar kötü olursa olsun hiçbir önemi kalmıyor. Günün sonunda seninle aynı yastığa başım koyacaksam çekeceğim her şeye katlanırım. Vuslat ben seni hayal ederek hayatta kaldım o cehennemde. O yüzden hızlı olduğumu düşünmüyorum, sen beni istiyorsun ya Vuslat, ben sana nasıl gelmeyeyim?"

Vuslat'ın gözünden bir yaş döküldü.

Dizlerim üstüne çökerken arka cebimdeki yüzük kutusunu çıkardım.

Duygusal gözleri yerini şoka bıraktı. "Benimle evlenir misin?"

Nefesimi tutup Vuslat'ın cevabını bekledim.

O benim bu saatten sonra tek yaşama ihtimalimdi. Kabul etse de etmese de önemi yoktu, o nefes aldığı sürece nefesim olacaktı. Belki bu hisleri o bile anlayamayacaktı. Çünkü o hiç benim gözlerimle kendini görmemişti.

Angel ne yapıyor? Bu son bölümler neden bu kadar mutlu? Diyor musunuz? Onlara hep sıkıntılı, acılı sahneler yazdım ve huzurlu hallerini yazmaya resmen ihtiyacım varmış. Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Sizce Çelik neden bir an hafızasını kaybetti? Devamı olur mu yoksa normal mi sizce?

Vuslat teklifini kabul edecek mi?

Artık yüzleri gülecek mi yoksa fırtına öncesi sessizlikte miyiz?

Bölümde en sevdiğiniz sahne hangisi oldu?

Gelecek bölümler için tahminleriniz neler?

Şu sıralar İsyanda Aşk kapak çalışmalarıyla uğraşıyorum ve itiraf etmem gerek hiçbir kitabımda bu kadar zorlanmamıştım. İsyanda Aşk baktığınızda mafya kitabı deseniz değil asker kitabı deseniz tam değil, dram tam değil, aksiyon tam değil... İsyanda Aşk çok arafta bir kurgu o kadar her şeyi içinde barındırıyor ki hiçbir yere tam olarak ait olamıyor, tıpkı Vuslat'ı bulmadan önceki Çelik gibi. Zaten kitabımı geciktiren şey benim tasarım konusunda tıkanmamdan da kaynaklanıyor. Kitaplarımı hep içime en sinen şekilde sizlere ulaştırmaya çalışıyorum, o yüzden tahmin edersiniz ki yıpratıcı bir süreç oluyor ama hiç merak etmeyin çok güzel şeyler geliyor... Beklemelerimize kesinlikle degecek öyle diyeyim 🤔

Tasarım için de fikirleriniz varsa bu paragrafa alabilirim

Gelelim imza günlerime. İmza günü takvimim şu şekilde; 5 NİSAN PAZAR KEPEZ ANTALYA KİTAP FUARI, 11 NİSAN CUMARTESİ ANKARA ATO KİTAP FUARI, 18 NİSAN CUMARTESİ BURSA KİTAP FUARI, 25 NİSAN CUMARTESİ İZKİTAP FEST. İmza günlerime hepinizi bekliyorum, ayrıca yeni çıkan kitabım Kuğu Kıyım tüm bu fuarlarda satışta olacak.

İmza günlerimden, bölüm tarihlerinden, alıntılardan ve diğer tüm gelişmelerden haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın.

Bölümün hemen ardından yorumlarınızda, hikayelerinizde, Reels ve Tiktok videolarınızda sizlerle olacağım.

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, sağlıcakla kalın.

25.BÖLÜM: GÜZEL GELİNİM

Bölüm şarkıları:

Separation – Evgeny Grinko

Lil Vato Boy – The Real Devill

Bir İhtimal Daha Var – Selma Hünel

Sevemedim Kara Gözlüm – Belkıs Özener

Çıt Çıt Çedene – Barış Manço

25.BÖLÜM: GÜZEL GELİNİM

Emin olduğum bir konu vardı, Çelik masallardaki beyaz atlı prens değildi.

Zaten ben de hiçbir zaman bir masalda yaşamayı istememiştim.

En başına dönersek o bu hikayedeki kötü adamdı. Yani herkese göre öyleydi. O kötü şeyler yapmak zorunda kalmış iyi bir adam değildi ama iyi şeyler yapan kötü bir adam da değildi. O hiçbir şey tamamen değildi, her şeyin ortasındaydı. Onu tanımak tüm önyargılarımı kırmıştı.

Hatta bu önyargılar o kadar çok kırılmıştı ki onu sevmemek için ne kadar direndiğimi onu kaybedince anlamıştım.

Cece hayatımıza girmeseydi, bu önyargılarım belki de asla kırılmayacaktı. Şu an bu noktada olmayacaktık, belki de Çelik işkence çekmeye devam ediyor olacaktı.

Değil evimde diz çöküp bana evlenme teklifi etmesi, belki de kötü olduğuna çok inandığım için yüzünü bile görmek istemeyeceğim, haberlerde görünce iyi olmuş, adalet yerini bulmuş dediğim biri olacaktı.

Cece bizden gitmişti ama bize birbirimizi o vermişti.

Çelik dizleri üstünde, gözlerini kırptırırken gizleyemediği büyük bir heyecanla bana bakıyordu. Çelik bana evlenme teklifi etmişti.

Cevap alamamak onu germiştir. Dini nikahla evlenme fikri benden çıkmıştır, buna rağmen onu reddedebilme ihtimalimi düşünüyordu. Bu normaldi çünkü eski Vuslat reddederdi.

Onunla evlenmek isteme sebebim sadece aynı evde yaşamak, ona gönlüm rahat şekilde dokunabilmek değildi. Ömrüm yetene kadar onunla olmak istememdi. Onunla ve Cece'yle dünyanın öbür ucunda birlikteyken yaşadığım aitlik hissini ömrüm boyunca hiç bu kadar yoğun yaşamadığım içindi.

Çelik sabırsızlıkla yüzüme bakarken heyecanı yerini gitgide tedirginliğe bırakıyordu.

"Evlenirim," diyerek yüzündeki tedirginliğin yerini büyük bir mutluluğa bırakmasını izledim. Bu manzara kalbimi çarpıtırken nedendir bilmiyorum başımı göğsüne gömüp hıçkırıklarla ağlamak istiyordum. "Evet," Sesim içimdeki coşkuyu yansıtabilecek kadar güçlü değildi.

Yüzüğü kutudan çıkarırken uzattığım elime bakıp gülümsedi. Aceleyle yüzüğü takmaya çalışırken elleri titriyordu. O yüzden acele de etse biraz ağır hareket ediyordu.

Yüzüğü sonunda takabildiğinde elimin üstüne bir öpücük bıraktı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki resmen nefesim kesilmişti.

Ayağa kalktığı anda kara gözlerini uzun uzun seyrettim. Onun da göğsü hızla inip kalkıyordu. Elleri yüzümü kavradı, beni kendisine çekti ve dudaklarıma başımı döndürecek bir buse bıraktı. Çok küçük ama çok etkili minicik bir buse.

"Rahatladım, neredeyse Tarık'ı arayıp imamı getirme diyecektim," dedi kendi kendine gülümseyerek.

Kaşlarım çatıldı, doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışarak yüzüne boş boş baktım.

İmam mı demiştir o?

Bildiğimiz imam?

"Ne? Ne imamı Çelik?" Şok içinde irileşen gözlerime bakıp yine tedirgin oldu.

"Çok mu hızlı oldu? Sürpriz yapmak istedim. Hazır hissetmiyorsan yine iptal edebiliriz bak," Eli telefonunu çıkarmak için cebine gidecekti ki bileğinden tutarak durdurdum onu.

Yani biz bugün evlenecek miydik?

Kulağa inanılır gibi gelmiyordu.

Şimdi biz Çelik'le evlenecek miydik?

Telefonunu çıkarmaktan vazgeçti, elimi tuttu. "Gel konuşalım," Beni salona götürürken ne konuşacağımızı bilmiyordum zaten şu an hiçbir şey algılayamayacak kadar sarhoş hissediyordum.

Koltuğa oturduğumuzda elimi bırakamamıştı. "Vuslat, seninle evlenme düşüncesi beni ne kadar mutlu ediyor tahmin bile edemezsin. Bu benim için çok absürt bir şey sayılır, bu olduğum adama hem çok yabancıyım hem çok yakınım. Ama öncesinde emin olman gereken şeyler var. İlk başlarda benden ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorsun değil mi?" Nasıl unutturdum ki? "Ben o nefret ettiğin adamım. Beni teslim ettikten sonra bana karşı nasıl bu kadar değiştin inan bilmiyorum. Vicdan azabı mıydı, acıma mıydı..."

O konuşurken başımı şiddetle iki yana salladım.

"Yoksa aşk mı bilmiyorum ama bir gün olurda sen bana karşı yine eskisi gibi olursan..." Bu konuşma çok canımı yakıyordu. "Bu sefer dayanamam. Beni eskisi gibi kötü ve cani görmene, öyle bakmana dayanamam."

Çenem titriyordu, ağlamamaya çalışmak çok zordu.

"Daha kısa bir süre önce yerin altında ölümü bekliyordum. Senin çoktan hayatına devam ettiğini düşünüyordum, öyle olsa belki senin için daha iyi olur ama şimdi sen beni istiyorsun ve ben bencil bir adamım."

Yine başımı iki yana salladım ama konuşamıyordum çünkü sanki ağzımı açsam hıçkırıklarla ağlayacakmış gibi hissediyordum.

"Çok kötü şeyler yaptım ben, cidden kötü... Senin asla onaylamayacağın ve görsen benden tiksineceğin şeylerdi bunlar. O yüzden bir gün olur da geçmişini hatırlayıp

benden öğrenirsen bununla yaşayamam Vuslat. Sen bana hayatım boyunca ikinci defa yaşamamı istetecek bir sebep verdin, kendini verdin, bu güzel bakışlarını verdin." İlki Tarık'tı.

"Bir gün olur da geçmişimi kaldıramazsan, beni kendinden mahrum edersen," Yutkundu derince. "Yerin altında çektiğim işkencenin kat ve katını yaşatmış olursun bana."

Dudaklarımı araladım ama onun konuşması henüz bitmemişti.

"Bunlar bir yana bir de hayatını tehlikeye atmış olacağım. Zaten bu kadar bencil bir adam olmasam şimdi çıkıp gitmem lazım hayatından. Sen yaşayabil diye. Çok canlar yaktım, beni arayan dünyanın dört bir yanında çok güçlü isimler var ve bir gün sana zarar vermeye çalışabilirler. Kaçmam gerekebilir, sen vatanımı çok seviyorsun Vuslat. Ben bu vatanda bile gömülemez. Belki mezarlarımız bile yan yana olamaz Vuslat. "

Artık ne yaşlarımı tutabiliyordum ne de sakinliğimi ama hıçkırıklarımı gizlememek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım.

"Sana asla çocuk veremem. Cece'ye çok güzel bir anne oldun ama benimle olursan asla bir çocuk sahibi olamayacaksın, anne olamayacaksın. Vuslat..." Ellerimi daha sıkı tuttu. "Ben sana güzel hiçbir şey vaat edemem. Tutamayacağım sözler veremem. Belki sürekli kaçmamız gerekecek, huzurun kalmayacak ve bir gün beni seçtiğin için çok yorgun olacaksın..."

Yine başımı iki yana salladım, zaten yalnızca bunu yapabiliyordum.

Konuşmaya devam edecekti ki elimi kaldırıp dudaklarına bastırdım susması için. "Bunların farkında değil miyim sanıyorsun? Her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Aptala mı benziyorum Çelik? Sana evlenelim derken bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Elim yavaşça yumuşak dudaklarından çekti.

"Hepsini düşündüm, hepsinin farkındayım. Her şeye rağmen evet dedim ben sana. Hâlâ neyi sorguluyorsun?"

Benden uzaklaştı, ellerini ensesinde birleştirirken arkasına yaslandı, artık bana bakmıyordu.

Omzuna dokundum. "Ne oldu?"

Kollarını indirip bana baktı, gözleri kızarmıştı. "Biliyor musun Vuslat? Hayatım boyunca bir kez bile birinin beni kabullenip sevebileceğini düşünmemiştim. Hep sevgiye layık olmadığımı, bir denegin sevimeyeceğini öğretiler bana. O yüzden şimdi sen bana aksini yaşıtıyorsun ya ben bu olanlara inanamıyorum."

Bacaklarımı kendime çekip koltukta ona biraz da yaklaştım. Bir elim yüzüne gitti, yanağını hafif hafif okşadım.

"Söylediğin her şeyin, her riskin, her sıkıntının farkındayım Çelik. Ben de kendime şaşıyorum ama senin yanındayken bunların hepsinin üstesinden gelirmişiz gibi hissediyorum."

"Ya üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyük olursa? Ya benim yüzümden canın çok yanarsa?"

Çenem daha çok titrerken gözümünden akan yaşlar hızlandı. "Olsun, senin de canın benim yüzümden çok yanmadı mı?"

Yüzündeki şaşkınlık arttı, öyle ki az önce benim evlenme teklifi alırken yaşadığım şaşkınlıktan çok daha fazlasıydı. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

Gözünden hızla bir damla yaş mı düştü yoksa benim gözlerim çok buğulu olduğu için yanlış mı gördüm bilmiyordum.

Beni göğsüne çekti, öyle sıkı sardı ki sanki tüm dünya toplansa alamazdı beni ondan.

Ne kadar süre bu koltukta kalıp birbirimize sarıldık bilmiyordum. Günlerdir pek bir şey yapmıyorduk, neredeyse her dakikayı birlikte geçiriyorduk ama yine de her yeni dakikamızda sanki yıllardır birbirimize kavuşamamış gibi hasretle tutunuyorduk.

Parmağımda bir yüzük vardı ve birazdan Çelik'le evlenecektik.

Geri kalan her şey o kadar hızlı gelişti ki olanların gerçekliğini kavrayabilmek için ara ara dalıp gidiyordum. Zil çaldığında imam, Tarık ve Ferda içeri girdiler.

Ferda mini eteği, tüylü ceket, ona yakışan abartılı makyajı ve derin göğüs dekoltesiyle imamın yanında komik duruyordu. Zaten neden geldiğini de tam olarak kavrayamamış gibiydi ama pek de ses etmiyordu.

Çelik inançlı biri değildi ama tamamen reddetmiyordu da. Bunu imama sormuşlar mıydı bilmiyordum ama o kadar tutuktum ki ben de sormadım.

İmamın karşısında Çelik'le yan yana otururken bu o kadar komik geldi ki neredeyse kahkaha atacaktım.

Salonda masam olmadığı için yere minder koyup minderlerin üstüne oturmuştuk.

Ferda ve Tarık da karşılıklı oturmuş merakla imama ve bize bakıp duruyorlardı. Başımı örtmesi için verdiğim eşarbi şal gibi takmıştı ve epey komik gözüküyordu. İmam sanırım onunla dalga geçtiğimizi düşünüyor olacak ki çok gergindi.

"Baba adı neydi kızım?" İmamın sorusuyla içimde bir sızı oluştu. Babam evlendiğimi asla göremeyecekti.

"Şahan."

İmamın bakışları Çelik'e döndü. "Senin babanın adı neydi?"

Çelik ne diyeceğini bilemeyerek Tarık'a baktı. Bu durum imama aşırı tuhaf gelmiş, kaşları çatılmıştı.

"Ayhan," dedi Tarık, Çelik de sanki imam duymamış gibi dönüp imama söyledi.

"Mehir olarak ne istersin?" İmamın sorusuyla düşündüm.

Çelik ne olduğunu anlamayarak yüzüme baktı. "Gelin evlenirken bir şeyler talep eder ona Mehir denir," dediğimde yeni bir bilgi öğrenmesiyle başını salladı.

"Dünyayı iste dünyayı sereyim önüne," Sesi çok kısıktı ama herkes duymuştu.

Bunu yapacağını biliyordum.

"Bir şey istemiyorum," dedim devamını getirmedim, onunla olmak yeterli.

Tarık araya girdi. "Öyle olmaz, bizim ailede şöyle olur, kilosu kadar altın verilir."

Herkes aynı anda ona baktı ama Tarık çok ciddi gözüküyordu.

"Evet abimler Tarık'ın kilosu kadar altın verdiler. Aşkın, Bahar ve Aylin için," dedi Ferda onu onaylayarak. "Tarık bana bir şey vermedi henüz."

"Neden Tarık'a verdiler?" Sorumla Tarık omuz silkti.

"Kayınçoya verilir çünkü," Böyle bir adetin hiçbir ailede olduğunu sanmıyordum.

Çelik güldü. "O zaman Vuslat'a Tarık'ın kilosu kadar altın vereyim,"

"Tarık ne alaka?" dediğimde Çelik omuz silkti.

"Kaç kilosun abicim sen?" Çelik'in sorusuyla bir süre düşündü.

"En son seksen sekizdim," Ferda'ya baktı. "Kilo aldım aşkım bu aralar." Sonra bana döndü. "Ama istersen senin için birkaç güne iki kilo daha alırım, doksan kiloda anlaşıyoruz."

Dayanamayarak araya girdim. "Bu çok saçma şu an, bana neden Tarık'ın kilosu kadar altın vereceksin ki?"

"Senden abimin ve Pusat'ın kilosu kadar altın isteyeyim de gör sen gününü," dedi Ferda kollarını göğsünün altında birleştirerek.

Tarık çaresizce sevgilisine baktı. "Bebeğim Pusat'ın kilosu kadar altın henüz üretilmedi, benim öyle bir gücüm yok ki,"

"Tamam doksan kilo altın o zaman," dedi Çelik bu merasimin daha da uzamasına dayanamamış gibi.

İmam bir içinde olduğumuz eve bir de bize dikkatlice baktı. "Emin misin? Alabilecek misin o kadar çok?"

Çelik alayla güldü. "Elbette."

İmam yine etrafına baktı, eski koltuk takımlarıma, uzun zamandır boya yapılmamış duvarlarıma ve tüplü televizyonlardan hemen sonra üretilmiş eskilikteki küçük televizyonuma baktı.

"Emin misin?" diye sordu tekrar.

"Eminim eminim, hadi imam bey," Çelik'in sabırsızlığı o kadar komikti ki gülmek çok zordu.

"Peki o zaman ben senet yazıyorum," dediğinde Çelik yine anlamayarak yüzüme baktı.

İmam, Çelik'in bana doksan kilo vereceğine dair bir senet hazırlarken içerisi çok sessizdi.

"Şahan kızı Vuslat evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Şu an bu yaşıyorduk.

Çelik'le evleniyorduk.

"Evet, kabul ediyorum."

İmamın bakışları bu sefer Çelik'e döndü. "Ayhan oğlu Çelik, evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Çelik bana bakıp gülümsedi. Kara gözleri ilk kez bu kadar parlaktı sanırım. Sanki gözbebeklerine beyaz bir ışık tutulmuş gibiydi. "Evet, kabul ediyorum,"

İmam, şahitlere de sorular sorarken Çelik'le sadece birbirimize bakıyorduk.

Biz evlenmiştik.

Çelik benim kocamdı.

O kadar tuhaftı ki bu gerçeği defalarca düşünsem de algılayamıyordum sanki.

İmam gittiğinde bir elimdeki yüzüğe bir de Çelik'e bakıp duruyordum. O da çok durgundu, dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı ama bakışları sürekli dalıyordu.

"Evleneceğinizi bilsem bir düğün hediyesi alıp gelirdim ama Tarık sağ olsun birden gelip şahit oluyoruz dedi," Ferda uzun uzun açıklama yaparken Tarık da yanına oturdu.

"Vuslat bile bilmiyordu ki," Tarık'ın sözleriyle Ferda şok olmuş şekilde bana baktı.

"Bana sakın bir gün böyle bir sürpriz yapma tamam mı? Benim en az on ay önceden hazırlanmaya başlamam gerek," dedi Ferda uyarıcı şekilde.

Çelik kapının pervazına yaslandı, imamı geçirip gelmişti. "Ferda, evlendiğimizi kimse bilmesin olur mu? Kimseye söyleme."

Ferda şaşkınlıkla Tarık'a baktı. "Abimlere de mi?"

"Abinlere de," dedi Çelik kesin şekilde. "Evlendiğimiz bilinmesin, konuşulmasın. Peşimde çok fazla insan var, eğer birinin kulağına giderse..."

"Yok yok söylemem ama abimler kimseye söylemez ki,"

"Birine söylemeyeceklerini ben de biliyorum ama yerin kulağı vardır. Dillendiremeyeceğimiz bir şey bu." Çelik bu konuda çok hassastı. "Şahit gerekmeseydi Tarık'la sana da söylemezdim."

Tarık şok içinde abisine baktı. Eli göğsüne gitti, kendini gösterdi. "Bana da söylemezdin? Kardeşine? Vay be, vay be." Öyle olsun dercesine kafasını salladı.

Çelik güldü, bakışlarını fark ettiğinde bana döndü. "E sen hazırlanmaya devam et, geç kalmayalım." Tüm arkadaşlarını bir yere davet etmişti ama neresi olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Sadece konum atmıştı. Denek kurtarma grubunda bu konu hakkında epey teori üretilmişti. Çelik'in onlar nereye davet ettiğini hepsi çok merak ediyordu.

"Nereye gideceğiz?" Soruyla göz kırptı.

"Sürpriz." Çapkın şekilde sırttı, bu adamın cilvesi beni öldürecekti. Bu adam artık kocamdı!

"Yemekten dönünce evden alırız," dediğimde başını iki yana salladı.

"Olmaz, hazır olsun her şeyin."

"Sen bana hiç böyle sürprizler yapmıyorsun," dedi Ferda kollarını göğsünün altında birleştirerek.

"Yaparım Ferda'm, senin istediğin sürpriz olsun."

Ferda omzuna düşen eşarby bana uzattı. Bunu babaannem zamanında vermişti.

Çelik'in yanından geçip koridorda yürürken Çelik de peşimden geliyordu. Bugün ben gelindim.

Sabah da hamama gitmiştik. Şaka gibiydi.

Yatak odasına girdiğimde Çelik de peşimden girdi. Eşarpları dolaba katlayıp koyarken Çelik beni izliyordu. "Bunu ne zaman planladın?"

"Dün gece," dediğinde başımı salladım. Ne konuşacağımı ne yapacağımı bilemiyordum. Evli insanlar ne yapardı ki? Artık onu kendimden uzak tutmak için bahanem yoktu, artık uzak durmak zorunda da değildi.

"Valiz hazırla istersen," dediğinde tamamen ona döndüm. "Ne gerekliyse al yanına,"

Yanıma yaklaştı, hatta çok fazla yaklaştı. Beni öpeceğini sanarak kalp atışlarım hızlanırken heyecanla ona bakıyordum. Başımı bana doğru eğdi, eğdi ve eğdi.

Gözlerimi kapatmıştım ki, Çelik'in arkamdaki dolabı açtığını duydum. Beni öpmek için değil, dolabı açmak için eğilmişti.

Gözlerimi açtığımda Çelik tatlı tatlı sırıtıyordu. "Yeni aldığım giysiler burada mı?" diye sorarken bedeni bedenime yaslanmıştı.

"Evet yıkadım ütüledim."

"Yıkadın, ütüledin, bir de astın mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet."

Epey hoşuna gitmişti bu durum.

Dudaklarını büzdü. "Ama göremiyorum,"

"Nasıl göremiyorsun ya daha yeni koydum," Sinirlenerek ona arkamı döndüm. "Gözünün önünde ya Çelik!"

Kollarını belime sardı, başını boynuma gömdü. "Benim güzel karım." Ben onun güzel karısıyım...

Gıdıklanarak ona bakmaya çalıştım ama o başımı daha çok gömdü boynuma, kollarını daha çok sardı bana. Kokumu derince içine çeke çeke büyük bir öpücük bıraktığında hem kahkahalar atmak istiyor hem de tuhaf şekilde hıçkırıklarla ağlamak istiyordum.

"İmamı nasıl ikna ettiniz?" Ona doğru döndüm ama o hiç geri çekilmedi.

"Pek kolay olmadı, üç cami gezdik, ikisinden kovulduk," Pek şaşırmamıştım. "Bu imam da gelmeseydi imam kaçırıacaktım."

"Bunu yaptığına inanamıyorum,"

"Ben de, hayatta evleneceğimi düşünmezdim ama imam nikahı kıyacağımı hiç hiç düşünmezdim," Kendi sözlerine gülüyordu.

"Bunlara inanamıyorum Çelik," Papağan gibi hem içimden hem dışımdan tekrarlayıp duruyordum ama cidden inanamıyordum.

Başımı hafifçe omzuna doğru eğdi, belimdeki eli yavaşça tenimi okşadı. "Çelik yok, kocacığın dersin artık," Konuşurken belimdeki ellerini sağa sola hareket ettirip benim de bir sağa bir sola dönmeme sebep olmuştu.

Gülerek ellerimi göğsüne koydum durması için. "Abartma Çelik."

Yüzü düştü. "Abartma mı? Abartmak yok, kocan değil miyim? Kocanım." İç çekti. "Şu an var ya şu camdan," Odamdaki camı gösteri gözleriyle. "Kafamı dışarı çıkarıp Vuslat benim karım lan diye bağırmak istiyorum."

Onu anlıyordum, evlenmemiz o kadar güzel ve tuhaftı ki ben de herkese biz evlendik demek istiyordum ama bu asla gerçekleşemezdi. Onunla oldukça gerçekleşmese de olurdu ya...

Eğilip dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı. Geri çekilecek sandım ama beni kendisine çekerek daha derin öptü. Artık istediğim gibi öpebilirdim onu.

Ama içeride misafirler vardı ve hiç uygun bir zaman değildi.

Karşılık vermediğimde somurtarak geri çekildi. "İçerde millet var,"

"Millet de öpüşüyor, hem de imam nikahları bile yok onların, bizim var," dedi hatırladığı şeyle yine sırtırken.

Göğsünden ittirerek kendimden uzaklaştırdım yoksa hiç uzaklaşacağı yoktu. "Hazırlanmam gerek, elin kolun dursun."

"Tamam tamam." Ellerini bedenimden çekti ama benim aradan çekilmemi beklemeden bu sefer dolaptaki takımına uzandı.

Neredeyse dolaba düşecekken koluna tutunarak ayakta durduğumda gülüyordu. Geri çekildi ama odadan çıkmadan hemen önce yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

Çelik odadan çıktığında öylece dolabın önünde kaldım. Yalnız başımayken durumu sindirmeye çalıştım ama çok zordu. Saçlarımı bitirmem, makyajımı düzeltmem ve valiz hazırlamam gerekiyordu.

Önce orta boy valizimi çıkarıp yere koydum. Birkaç parça kıyafet koyarken ne kadar az kıyafetim olduğunu yeni fark ettim. Uzun zamandır dışarı çıkmıyordum, evde de hep aynı şeyleri giyinip duruyordum. Gece giyindiğim pijamalara baktım, çok eski ve kötü haldelerdi.

Çelik'in yanında bunlarla gezerdim elbette ama buradan direkt bir yere gidecektik, sanırım balayına gidiyorduk. Bu durumda şehir değiştirmeyi düşünmüyordu umarım.

Durup ne giyineceğimi düşünürken çamaşırlarıma baktım, düz ya beyaz ya siyah çamaşırlarım da pek iç açıcı değildi. Çelik'in beni iç çamaşırlarıyla göreceğinin düşüncesi bile sıcak bastırırken ne yapacağımı düşündüm.

Her şey çok ani olmuştu, doğru düzgün hiçbir şeyim yoktu.

Aklıma gelen şeyle gözlerim yatağa gitti. Yıllar önce halam bana çeyiz hazırlamıştı. Ne gerek var saçma sapan işler diyerek o zamanlar kendimi yırtmıştım.

Yatağın bazasını kaldırıp hurçaları karıştırdım, en sonunda paketin içindeki çamaşırları bulduğumda durdum. Renk renk, dantelli, fazla fanteziydi hepsi ve bir dünya vardı. Çamaşır takımları, gecelikler, sabahlıklar... Bunlar işimi görürdü.

Gerçi bunlar da çok abartıydı...

Şu an başka çarem yok gibi gözüküyordu. Hepsini valize yerleştirdim, tüm eksiklerimi doldurduktan sonra hızla saçımı ve makyajımı tamamladım.

Dolabımdaki sayılı elbiselerden biri olan beyaz elbiseyi çıkardım. Uzun, saten ve askılıydı. Normalde hiç giyinmeyeceğim bir elbiseydi. Çelik'i teslim ettikten iki ay sonra kızlarla zorla dışarı çıktığımda hiç denemeden almıştım bu elbiseyi. Onlar alışveriş yaparken beni de zorlamışlardı...

Eve getirdiğimde de denememiştim. Bu elbiseyi Çelik'le evlendiğim gün için aldığımı nereden bilecektim ki...

Doğru ya, evlenmiştik biz.

İçim içime sığmıyordu, daha önce benzerini sadece Çelik'le yaşadığım hislerin içindeydim ama bu sefer bu hisler her zamankinden çok daha yoğundu.

Elbise üstüme tam olmuştu, ince askıları ve benim için çok derin göğüs dekoltesi vardı. Ama bugün gelindim ben.

Sadece düğünlere giderken giyindiğim hafif topuklu ayakkabıyı giyindim. Altı temiz olduğu için evin içinde giyinmem sorun değildi.

Hazırdım.

Tam odadan çıkacaktım ki aklıma gelen şeyle durdum, boynum çok boş kalmıştı. Makyaj masamın en alt çekmecesinde sakladığım kutuyu çıkardım. Bu ihtişamlı kolyeyi satsam büyük ihtimalle yedi sülalem bir daha aç kalmazdı.

Çelik bunu bana hediye etmişti, bir yıl geçmiş miydi üstünden? Sanki yıllar yıllar öncesinde gibiydi.

Kolye epey de ağırdı, takmaya çalışırken kapı tıklatıldı ve hemen ardından Çelik içeri girdi. Ona yeni aldığımız siyah kumaş pantolonu ve beyaz gömleği giyinmişti. İkisi de vücuduna kusursuz şekilde oturmuştu. Saçlarını güzelce taramıştı ve içeri girdiği an erkeksi kokusu tüm odayı sarmıştı.

Öylece kapı ağzında kalırken koyu gözleri bedenimin her tarafında gezindi, en sonunda gözlerimi buldu. Başı hafifçe omzuna doğru düşerken derin bir iç çekti. "Vuslat..." Bu çok içli bir Vuslat değişti.

Ona döndüm. "Çelik," dedim tıpkı onun gibi içli şekilde.

"Çok..." Dudaklarını ıslattı. "Çok ama çok güzel olmuşsun." Zaten böyle bakarken çok ama çok güzel olduğumu söylemesine gerek bile yoktu, bakışları yüzünden kendimi dünyanın en güzel, en eşsiz kadını gibi hissettiğim dakikalardayım yine.

"Teşekkür ederim, sen de çok yakışıklısın." Yakışıklısın derken utanıp başımı hafifçe eğdim.

Yaklaşık önümde durdu. "Bu kolyeyi evlendiğimiz gün takacağımı kim bilirdi," dedi eli yüzüme giderken.

"Takamadım,"

"Takayım," Arkama geçtiğinde rahat takabilmesi için saçlarımı omzumda topladım. Kolyeyi taktı ama hemen çekilmedi.

Makyaj masasındaki aynada yansımamızı gördüm, biz epey yakışmıştık.

Eğilip boynuma bir öpücük bıraktı. "Benim güzel karım." Sanırım bunu demekten hiç bıkmayacaktı. "Hemen de kızarıp bozardın," Makyajdan bile kızardığım belli olmuştu demek. Gerçi çok belli olmasa bile o anlardı.

Beni kendisine çevirdi, eli çeneme gitti, hafifçe okşadı. "Hiçbir şey yapmayıp tüm gece bu güzelliğini seyretmek istiyorum,"

"Gidelim geç oldu," Ne diyeceğimi bilememiştim.

Güldü. "Şu utangaçlığımı kıracağım."

"Utanmadım," Ters cevabımla güldü yine.

Elimi tutup diğer eliyle de hiç zorlanmadan valizi aldı. Koridorda, Tarık ve Ferda hazırda bekliyorlardı. Fısıf fısıf bir şeyler konuşuyorlardı.

Bizi fark ettiklerinde ikisi de uzun uzun inceledi. "Çok güzel duruyorsunuz," dedi Ferda. Tarık duygulu şekilde bir abisine bir de bana bakıp duruyordu.

"Bu akşam kimse gelin ve damat olduğunu bilmese bile öylesiniz. Gördüğüm en yakışan çiftlerden birisiniz," Tarık, Çelik'e laf soktuğu zamanlar haricinde ciddi olduğu sayılı anlardandı.

Çelik'in yüzünde eşi benzeri olmayan o gülümsemesi peydah oldu yine. "Teşekkür ederim kardeşim." Kardeşim... Ne olursa olsun kardeşinden hiç vazgeçmemişti.

Çelik böyle bir adamdı. Bir şeyi kolay kolay sevmez sevdiğinde de vazgeçemezdi. Artık onu tanıyordum. Azrail'in Kılıcı'nı tanıdığını söyleyen insanlar aslında onu hiç tanı mıyordu.

Portmantodan uzun siyah kabanımı aldım. Bu elbiseye pek uymuyordu ama çok da seçeneğim yoktu. Çelik'se takımına uygun siyah ceketini giyindi.

Aşağı indiğimizde Ferda, Tarık'ın arabasına binerken Çelik'e arabamın anahtarını uzattım. Bugün araba süresim yoktu, araba süremeyecek kadar dikkatim dağınıktı.

Çelik yol boyunca çalan aşk şarkılarına eşlik ederken yüzümde sersem bir sırıtışla onu izliyordum. Keyfi epey yerindeydi. Bu kadar keyifli olan yalnız o değildi ama ben hislerimi hep olduğu gibi daha donuk, daha içimde yaşıyordum.

Yarım saatlik yolun ardından büyük bir bahçeye giriş yaptık. Bahçenin her tarafında yeşillikler vardı, bahçenin etrafı çimden çitlerle kaplanmıştı. Araba kocaman iki katlı müstakil bir evin önünde durdu.

Ne kadar güzel bir evdi. Millet ne kadar zengindi ya.

Çelik tüm tepkilerimi dikkatle izliyordu. "Burası restoran mı? Eve benziyor ama," dediğinde bana cevap vermedi, arabadan indi.

Kapıyı açarken Çelik de diğer taraftan açtı. "Sana kapı açacaktım," dedi elini bana uzatarak.

Elini tutup arabadan indim. "Burası neresi Çelik?" Şık şekilde süslenmiş verandaya, lambalara ve evin güzel mimarisine bakıyordum.

"Beğendin mi?"

"Epey,"

Gülüşü genişledi. "Güzel, çünkü burası artık bizim evimiz." Doğru mu duymuştum? Yüzümdeki şaşkın ifade onu daha çok güldürdü.

"Nasıl yani?"

"Bildiğin evimiz işte. Senin evin de iyiydi, ona lafım yok ama madem artık evliyiz o zaman ikimize ait bir evimiz olmalı diye düşündüm." Bu kadar şeyi bu kadar kısa süre içerisinde nasıl düşünüp halledebilmişti ki?

"Ne ara?"

"Gece Tarık'a mesaj attım, ev onun üstüne ama en kısa zamanda sana geçiririz. Sabaha kadar internetten ev baktık," Yine gözlerim dolarken ne ara bu kadar sulu göz bir insan olmuştum anlamıyordum.

"Yani burası bizim evimiz öyle mi?"

"Evet, bizim evimiz," Bizim evimiz derken gözleri parlamıştı yine, gerçi bugün o parlaklık hiç geçmiyordu ya.

"Nasıl bu kadar şeyi düşündün?" dediğimde yüzümü avuçları arasına aldı.

"Vuslat sen bana dün evlenelim demedin mi?"

"Dedim ama bu kadar çabuk mu?"

"Sen bana bir adım gelersen ben sana koşarım Vuslat, o kadar."

Gözlerim yanıyordu. "Gelmesem de koşuyorsun,"

İtiraz edemedi. Dün ona evlenelim demiştim, evlenebilmemizin bir yolu olduğunu söylemiştim ve o bugün her şeyi halletmişti.

"Yani artık burası bizim evimiz öyle mi?"

"Öyle!" Birden bağırdığında şaşırdım. Ellerini üstümden çekti ve kollarını iki yana açtı. "Bizim evimiz! Vuslat ve Çelik'in evi!" Bağırmaya devam ediyordu.

Dayanamayıp kakhaha attım onun bu haline. Gökyüzüne kaldırdığı başını indirdi, yüzümü avuçları arasına aldı ve alnıma bir öpücük bıraktı.

Bu da yetmedi, beni belimden tutarak havaya kaldırıp kendi etrafında döndürürken kakhahalarım bahçede yankılandı.

Tekrar yere indirdiğinde gözlerimi onun dipsiz gözlerinden ayırabildiğim an parmağımdaki tek taşı hatırladım. Çıkarmam gerekiyordu. Çelik de baktığım yere kafasını eğince anladı ne düşündüğümü.

Yüzüğü çıkarttığımda, eli cebine gitti. Yüzük kutusunu açıp elimdeki yüzüğü aldı. "Baş başa olduğumuzda takarsın," Beni teselli ediyordu.

"Önemi yok, birlikteyiz,"

"Birlikteyiz," dedi buna kendi bile inanamıyormuş gibi. "Sadece çok kısa bir süre önce ölümü bekliyordum Vuslat, bu anı hayal bile edemezdim. Şimdiyse birlikteyiz."

Böyle devam ederse yine ağlayacaktım. Niye bu kadar duygusaldım böyle?

"Tarıklar nerede kaldı," Ağlamamak için konuyu değiştiriyordum.

"Tarık yine yanlış yola girmiştir," Sanırım bu sık sık yaşanan bir durumdu. "Hadi gel, misafirlerimizi bekletmeyelim." Parmaklarını parmaklarımla arasından geçirip elimi tuttu ve verandanın kısa merdivenlerini çıktık.

"Herkes burada mı?"

"Evet arka bahedeler. Evi gören beni aradı konum yanlış diye, ben de dedim ki konum yanlış değil. Vuslat'la yeni evimiz..." Konuşurken başını bana eğip son cümlesinde yine cilveli cilveli kulağıma eğilmişti. Gıdıklanıp güldüm.

Evin kapısını açtı, tam içeri girecektim ki birden beni kucağına aldı. "elik!" şaşkın bağırışımla güldü.

"Ne? Filmlerde böyle oluyordu. Her şey yarım yamalak zaten, bari elimden gelenleri düzgün yapayım." Bu konuya çok ierlendiği belliydi.

Elim ensesine gitti, hafifçe okşadım. "Hiçbir şey yarım yamalak değil elik. O kadar tam ki... Hiç bu kadar tam olmamıştı." Gözlerini yumdu i çekerken.

"Bunlar nerede kaldı ya? Saat kaç oldu!" Bu Teo'nun sesiydi.

"Hadi indir beni, anlayacaklar yoksa," İstemeye istemeye beni indirdi.

Koca bir koridor vardı, koridorun iki tarafında da st kata çıkan merdivenler vardı. "nce bir grnelim sonra sana evi gezdiririm,"

"Sen gezdin mi?"

"Sadece online," Salona soktu beni, epey geniş ve ferah bir salondtu. Krem ve ahşap renkler ağırlıktaydı. "Eşyalı aldık ama sen istediğinde değiştiririz neyi değiştirmek istersen."

"Her şey çok güzel elik,"

"Beğendin mi Voyna?" yle bir sormuştu ki sanki beğenmem onun için her şey demekti.

"Beğenmek ne demek elik? Bayıldım. Ben böyle bir evi sadece dizilerde bir de senin esirinken gördüm."

Cıkladı. "Sen benim hiçbir zaman esirim olmadın ki Voyna, ilk andan beri asıl esir bendim."

Aramızdaki uzun ve romantik bakışmayı bölen şey dışarıdan gelen sesler oldu.

"Bu adamda ne para varmış arkadaş ya?" Tunç'un sesiydi.

"Vuslat yaşadı, bir de açığa alındı diye üzüüyordu zengin kocası oldu," dedi Hasan da. Şunlara bak ya.

"Lan mal, sen para için mi askerlik yapıyorsun?" Zeliha yine çok kibardı.

"Yok ama bu kadar param olsa para beni bozabilirdi. Of keşke zengin olsam da para beni bozsa," dedi Hasan.

Salonun duvarı camdı ve dışarısı gözüküyordu. Dışarı koca bir masa kurulmuştu, her tarafta ışıktandırılmalar vardı. Sadece ışık değil, hava soğuk olduğu için ısıtıcılar bile düşünölmüşü. Demek insan zengin olunca her şeyi hızla halledebiliyordu.

"Kimse bilmiyor ama bu bizim düğünümüz," dedi Çelik elimi daha sıkı tutarken.

"Kimse bilmesin," Omuz silktim. "Biz biliyoruz."

Üstümdeki ceketi çıkarıp koltuğun üstüne koydum ve Çelik'le cama yaklaştık. Sürgülü kapıyı kaydırıp benim için açtı. Ben bahçeye çıkarken o da peşimden geldi.

"Hoş geldiniz," Çelik'in sesiyle tüm bakışlar üstümüze döndü.

"Ooo," Teo abartılı şekilde bağıırken utandım yine.

"Siz ne kadar iyi olmuşsunuz böyle," dedi Yasemin, gözlerinden resmen kalpler çıkıyordu.

"Çok yakışmışlar," dedi Yıldırav vay be dercesine başını sallarken.

"Sizin eve hasta oldular bu arada," dedi Kubat beğenisini gizlemeden.

Hasan güldü. "Tek biz mi hasta olduk?"

"Kim oldu hasta?" Roman'ın aksanlı sesi masadaki herkesi güldürdü.

"Deyim o deyim canım deyim," Teo bastıra bastıra konuşurken elini de havaya kaldırmış tüm parmaklarını birleştirmiş Roman'a doğru sallıyordu.

"Deyme," dedi Roman Teo'nun eline bakarken.

Herkes gülerken Çelik sandalyemi çekti. "Sizi bekletmek istemezdik ama epey işlerim vardı anca yetişebildim. Vuslat'ın bu evden haberi yoktu,"

"Vay be, sürprize bak be," dedi Talip kafasını sallarken.

"Benim aklıma bir şey takıldı," dedi Eren merakla. "Biz bir saattir burada oturuyoruz, ara ara şu yemekleri açıp bakıyoruz her seferinde üstünden buhar çıkıyor, o iş nasıl oluyor o iş?"

"Masa ısıtıcılı," dedi Çelik ama bu duyduğum en saçma şeydi. Masaya dokundum, ılıktı ama çok sıcak değildi. "Ortalar daha sıcak, üstü de kapalı, ondan," Açıklamasıyla herkes vay be dercesine kafa salladı.

Talip masayı incelerken mırıldandı. "Bu zenginlerin her şeyi bir başka oluyor,"

"Sen bu zenginlikten çık, düş bizim askeriye," dedi Teo da.

Ön bahçeden buraya bir yol uzanıyordu, bize yaklaşan dört kişiyi gördüğümde fark ettim yolu. Tarık, Ferda ve yanlarında iki kişi daha vardı. Esmer bir adam ve kısa saçlı güzel bir kız. Çok tanıdıklardı, bir süre ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Doğru ya, bizi helikopterle kurtarmışlardı. Murat ve kardeşi Selin'di.

Çelik ayağa kalkıp adamla selamlaştı. "Murat,"

"Yüzünü gören cehennemlik," dedi Murat ona sarılarak. Ardından da Selin'le sarıldılar.

Dördü de masaya oturduğunda Tarık eliyle Murat'ı ve Selin'i işaret etti. "Onlar da sizin gibi sayılır ama istihbaratçılar,"

Murat ve Selin aynı anda Tarık'a baktılar ama Tarık sakince sırtmaya devam etti. Tarık masadakileri gösterdi. "Onlar da asker, sarı kafa hariç. O Rus."

"Abicim sen içecekleri getirir misin?" Çelik'in sorusuyla Tarık konuşmayı bırakıp ayağa kalktı.

"Getiririm, Tarık'ın işi ne ki zaten,"

Ferda arkasından bağırdı. "Bebeğim söylenme ama,"

Çelik eminim burada Aşkın, Ateş, Bahar, Pusat ve diğer arkadaşları da olsun isterdi ama bu imkansızdı.

"Siz istihbarat için çalışıyorsanız Çelik'le bağlantı ne? Anlayamadım," dedi Kubat düşünceli şekilde.

Murat ve Çelik bakiştılar, Murat boğazını temizledi. "İş ayrı özel hayat ayrı."

"Nasıl ya? Biz boşuna mı Rusya'ya gittik, götümüz dondu, bu kız esir düştü," dedi Tunç kafası karışık şekilde.

"E fena mı oldu?" dedi Selin siyah kısa saçlarını bir eliyle geri iterken.

Kubat'ın yanına oturmuştu, Kubat ona yandan bir bakış attığında o da dik dik Kubat'a baktı ama Kubat ona bakmaya devam edince hayırdır dercesine başını iki yana salladı. "Kubat ben," Onun sesini ilk kez bu kadar karizmatik duyduğuma yemin edebilirdim.

"Selin," Selin o kadar orah olmağı, önüne döndü ama Kubat onu kesmeye devam ediyordu.

Teo'yla göz göze geldik, eliyle ağzının üstünü örtmüştü ama bakışları her şeyi anlatıyordu.

"Hepiniz asker misiniz?" diye sordu Murat herkese tek tek bakarken. Herkes kafasını salladığında Murat, Yasemin'e baktı. "Sen de mi?"

"Ben de, neden ki?"

"Biraz daha yumuşak yüz haltların var, diğerleri gibi sert değilsin ondan sordum," Murat açıklama yaparken sesi gittikçe kısılıyordu. "Mesela bak Selin'e, bakışlarıyla mermi atıyor mesleğini söylemese de olur, Vuslat desen..." Kafasını eğip bana baktı, güldüğümü görünce o da güldü. "O direkt kalaşnikof,"

"Murat," Çelik'in uyarıcı ses tonuyla Murat göz devirdi.

"Demedik bir şey," Bana döndü yine. "Önceden hiç böyle değildi, ben yanında o kadar beyefendi kalırdım ki inanamazsın, bir ağırlık gelmiş senden sonra, tanıyamıyorum." Herkes onun hakkında aynı şeyi söyleyip duruyordu.

Tarık elinde bir sürü içki şişesiyle döndü. Alkol kullanmadığım için neyin ne olduğunu pek bilmiyordum ama rakıyı tanıyordum ve elindeki şişeler çoğunlukla rakıydı. Tarık bardakları doldururken Teo da kalkıp ona yardım etti.

Çelik dirseklerini masaya yasladı, boğazını temizledi. "Geldiğiniz için ama en çok da Vuslat'ın yanında olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bu akşam Vuslat'la hayatımıza yeni bir sayfa açıyoruz. Yeni bir yaşam şansı veriyoruz. Hayatım boyunca hiç böyle bir evde, aşık olduğum kadınla..." Bir an sustu, içinden ne dediğini biliyordum. 'Karımla,' demişi, duymamıştım ama biliyordum işte.

"Yaşayacağımı düşünemezdim. Öyle bir isteğim de yoktu ama Vuslat'ı tanıdıktan sonra başka bir şey istemez oldum." Kara gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bugün bizim yeni hayatımızın ilk günü çünkü Vuslat benim gibi bir adama yaşamayı öğretti." Bu kadar insanın arasında ağlamak istemiyordum ama Çelik sınırlarımı çok zorluyordu.

Teo onu dinlerken dalıp gitmişti, sıkıntı Eren'in bardağını dolduruyor oluşuydu. "Lan ben de diyorum bu ıslaklık nereden geliyor, rezil ettin üstümü," Rakı bardaktan taşıp Eren'in pantolonuna dökülmüştü.

"Hepinize afiyet olsun, daha da soğutmayın," dedi Çelik ellerini hafifçe açıp masayı gösterirken.

Tarık abisinin bardağını doldurduktan sonra bana döndü. "Yenge rakı?"

Bu gece herkes içiyordu, alkolü ağzıma sürmezdim ama rakıyı daha önce hiç denememiştim ve bugün evlenmişim. Üstümdeki bu sersemliği atmama belki yardımcı olurdu.

"Biraz,"

Çelik şaşkınlıkla bana ve bardağıma baktı. "Hangi dağda kurt öldü?"

"Kurt değildir başka bir şeydir o," dedi Talip hemen.

"Aman be, deyim canım," dedi Tarık ama Talip bu samimiyetten pek haz etmemişti.

"Senin tek bir canın var," Ferda bunu o kadar ciddi söylemişti ki bir an kıskandığımı bile zannedebilirdim.

"E herhalde, en güzelinden, en özelinden," Tarık bardakları doldurmayı bırakıp Ferda'ya arkadan sarıldı ve yanağına koca bir öpücük bıraktı.

Çelik'e doğru yaklaşıp fısıldadım. "Kutlama yapıyoruz, ondan."

Arkasına yaslanırken kolunu sandalyemin arkasına attı. Bu hareketi bizi epey yaklaştırmıştı. Yüzünü kulağıma eğdi. "Kutlamayı yesinler karıcığım," Son kelimesi o kadar tuhaf gelmişti ki hemen algılayamadım. Şaşkın bakışlarımı gördüğünde sandalyedeki kolu omzuma çıktı. Beni kendisine çekti ve yanağına bir öpücük bıraktı.

Kimse bize bakmıyordu ama yine de çok utanmıştım. O da bunu fark ederek kolunu çekti ve az önceki haline döndü.

Tarık önce masayı inceledi ardından Çelik'e doğru yaklaştı ve kısık sesle konuştu. "Bizim ortamların hiç ortası yok, ya mafyanın içindeyiz ya devletin."

Çelik kardeşine gülerken ben de gülmeden edemedim. Epey haklıydı.

Yemekler epey enfes gözüküyordu.

"Bu adam yemek görünce her şeyi unutuyor," dedi Teo, Roman'a laf sokmadan duramazken.

Roman lokmasını çiğnerken duraklayıp şüphe içinde etrafına bakındı. "Siz konuşuyor ben hakkında?"

"Yok sarı yok yemeğini ye sen aslanım," dedi Talip güven verici şekilde.

"Domuz eti yemeyi özledim," dedi Roman yine aksanıyla. "Türk yemekleri güzel çok güzel ama..."

Yıldıray, Teo'ya dönüp "Sen bunu asimile etmeye çalışma çok da," diye kısık sesle fısıldadı.

"Türkiye'de bunu sakın bir yerde deme, seni öldürürler," dedi Zeliha çok ciddi şekilde.

Roman bu bilgiyi teyit etmek için Çelik'e baktı. Çelik yok öyle bir şey dercesine kafasını salladı.

Roman önüne dönüp karşısında oturan Zeliha'ya baktı. "Sen yalan, göt,"

"Sikerim seni de götünü de bir daha göt deme dedik lan," Zeliha kızgın kızgın konuşurken Roman susup yemeğine devam etti.

"Sikerim," diye tekrarladığında Zeliha oturduğu yerden kalkıp onun üstüne atlayacaktı ki Talip son anda tuttu.

Tarık kadehini havaya kaldırdı. "O zaman Çelik ve Vuslat'ın yeni hayatlarının, yeni evlerinin şerefine." Herkes kadeh kaldırdı.

Çelik kulağına doğru eğildi hafifçe. "Okyanusuma, gökyüzüme, karıma," Sonuncuyu o kadar kısık söylemişti ki neredeyse ben bile duyamayacaktım.

Kadehini kadehime vurup dudaklarına götürdü, neredeyse yarısını tek dikişte içti. Ben de dudaklarına götürüp bir yudum aldım, inanılmaz şekilde yanarken yüzümü buruşturdum.

Çelik bir çatalı ağzıma uzattığında zorlukla ağzımı açtım, peynirdi. Peyniri aldığım an yanma da o değişik tat da geçmişti.

"Bugün Levent Binbaşı aradı," Konuşmamla tüm bakışlar bana döndü.

"Askeriyeye dönebileceğimi söyledi,"

Hepsi sevinçle beni kutlarken bugün tahmin edemeyeceğim kadar güzeldi.

Yemek yiyor, sohbet ediyorduk, Teo da Tarık'ın getirdiği profesyonel kamerayla bir sürü fotoğraf çekmişti.

Çelik elimden tutup ayağa kaldırdığında itiraz etmedim, bahçenin güzel ışık alan bir köşesine götürdü beni. "Teo!" diye seslendiğinde Teo masadakileri çekmeyi bırakıp yanımıza geldi.

Elini belime götürdü, "Bizi bir çeksene,"

Düğün fotoğrafını bile unutmamıştı.

Teo fotoğraflarımızı çekmeye başladı. "Biraz daha yaklaşın, asker arkadaşı mısınız siz?" Çelik zaten bana elinden geldiğince yaklaşıyordu, ben biraz fazla düz duruyordum.

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Çelik halimi anlayıp gülerken beni göğsüne çekti, ellerim göğsüne giderken gülümsedi. Bu sırada Teo fotoğraflarımızı çekiyordu.

"Bunu bile düşünmüş olamazsın," Konuşurken dudaklarımı çok hareket ettirmemeye çalıştım.

"Düşündüm," Tatlı tatlı sırttırken beni kendisine daha çok yasladı.

"Siz hayırdır aşk kuşu olmuşsunuz bugün," Teo şüphe dolu gözlerle bize bakıyordu.

Çelik'le aynı anda ona döndük, "Teo beni hasta etme," dedi Çelik tehditvari şekilde.

"Elimde değil Vuslat'ı ilk kez böyle görüyorum, şaşırmamak çok zor," dedi Teo yine. Utanarak Çelik'ten uzaklaştığımda Çelik sinirle Teo'nun üstüne yürümeye başladı.

Teo geri geri kaçarken kamerayı havaya kaldırdı. "Gelme üstüme gelme katil! Bak atarım kamerayı! Fotoğrafın hepsi burada."

Çelik üstüne yürümeyi kesti ama işaret parmağını havada tehditkar şekilde salladı.

Bahçede güzel bir şarkı yankılanıyordu, Çelik'le masaya döndüğümüzde kadehimi neredeyse bitirdiğimi fark ettim. Teo herkesin kadehini yenilerken benimkini de yeniledi, itiraz etmedim.

Bir İhtimal Daha Var, şarkısı çalarken Çelik elini yine sandalyemin arkasına attı ve şarkıya gözlerime baka baka eşlik etmeye başladı. Bu adama her şey çok yakışıyordu.

"Vuslatın başka alem,

Sen bir ömre bedelsin,"

Sen bir ömre bedelsin derken yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Utandığımı fark edince gülümsedi ama şarkıyı bana söylemeye devam etti. " *Sükut etme nazlı yar, beni mecnun edersin...* "

Masadakilere baktım bize bakıyorlar mı diye ama ara ara baksalar da hepsi kendi halindelerdi. Çelik bunu anlayarak daha sesli söylemeye başladı şarkıyı, utancımı kırmaya çalışıyordu. Sesi ne kadar güzeldi sahiden.

Şarkı bittiğinde hepsi Çelik'i alkışlarken ben de onlara katıldım. Çelik elini göğsüne koyup başını hafifçe eğdi. "Teveccühünüz, beni sizler var ettiniz,"

"Komik herif ya," dedi Kubat gülüşünü bastıramazken.

Başka bir şarkı çalmaya başlayınca Çelik elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Elini tuttum, ayağa kalkıp bahçenin ortasına geçtik.

Tarık, Ferda'yı dansa kaldırdı. Sarmaş dolaş, yavaşça dans ederken yine fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı.

Roman da ayağa kalkıp Zeliha'nın önünde durduğunda herkes merakla Roman'ı izliyordu.

Roman ona elini uzattı. "Ben sen dans, sikerim." Roman yine Zeliha'dan çok yanlış bir kelime öğrenmişti.

Zeliha'nın sinirden rengi atarken Teo o kadar gülüyordu ki resmen kendisini yerlere atacaktı.

"Seni bir sikerim görürsün, piçe bak." Zeliha hışımla ayağa kalktığında Roman dans edeceklerini sandı ama Zeliha onun yüzüne sağlam bir yumruk attığında buna çok savunmasız yakalandı.

"Yuh, yamulttun adamı," dedi Talip şokla, herkes onun kadar şaşkındı.

Roman'ın eli yanağına gitti, Zeliha'ya şok içinde bakarken Zeliha etrafına bakındı, ne kadar sert vurduğu yeni dank etmiş gibiydi.

Roman eli yüzünde ona arkasını döndü yerine geçmek için ama Zeliha acımış olacak ki omzundan tutarak durdurdu. "Tamam lan üzülme, gel edelim."

Roman başını iki yana sallayıp yine arkasını dönecekti ki Zeliha bu sefer de ensesine bir şaplak attı. "Ağlama lan, koca herifsin ne abarttın."

Roman'ı kolundan sürükleyerek yanımıza getirdiğinde herkes şaşkınca ikisini izliyordu.

Roman fazla beyaz tenli olduğu için yanağı hemen kızarmıştı, resmen Zeliha'nın yumruğunun izi çıkmıştı yüzünde.

"Roman normalde herkese kök söktürür, dili anlamadığından bir sakinlik gelmiş ona," Çelik'in keyifli sözleriyle dikkatimi ona çevirdim.

Bir eli belimde diğeri de elimdeydi, pek dans etmeyi bilmediğim için onu beni yönlendirmesine izin veriyordum. Onu bile beceremeyip ayağına bastığımda güldü.

Beni daha çok sardı. Arkada çalan Sevemedim Kara Gözlüm şarkısının sözlerini mırıldanmaya başladığımda başını hafifçe geri çekip beni izledi.

"Kuşlar gibi ikimiz bir yuva kuralım. Ayırmasın Mevla'm bizi ömür boyunca..."

Beni yine sıkıca sardı, dans etmekten çok birbirimize sarılıyorduk. Huzur, mutluluk ve sanki büyük bir savaşın ardından ganimete ulaşmış gibi bir rahatlama hissediyordum.

Geçmiş acı doluydu, oraya bakmak istemiyordum. Gelecek çok belirsizdi, oraya da bakmak istemiyordum. Çelik'le sadece şu an da kalmak istiyordum.

Yine kulağıma fısıldadı. "Güzel gelinim,"

"Sürekli böyle şeyler mi söyleyeceksin?"

Çok saçma bir şey sormuşum gibi baktı. "Elbette, her gün evlenmiyorum ya."

"Ben her gün evleniyorum zaten, senden sonra hemen evleneceğim," dediğimde kaşları çatıldı. Şakayı bile kaldıramıyordu.

Ama hiç bozuntuya vermedi ve yüzüne o kendinden emin ifadeyi yerleştirdi hemen. "Benim kadar harika, yakışıklı, mükemmel bir koca nereden bulacaksın ki?"

"Mütevaziliğine bayılıyorum,"

"Yalan mı ama? Abartıyor muyum?" Tuhaftır ki hiç abartmıyordu. İnsan olarak çok yanlışı olabilirdi ama bir koca olarak şimdiden belliydi ki eşsizdi. Kim bu kadar şeyi düşünürdü ki? "Şu an abartmıyorsun kocacığım öylesin demen gerekirdi,"

"Kocacığım mı?" Yüzümü buruşturduğumda kaşları havalandı.

"Beğenemedin mi?"

"Çok cıvık, hiç benlik değil." O ne kadar cilveliyse ben o kadar odundum ve bu zıtlık epey komikti.

"Bak ya," Konuşmayı keserken alnımla saçımın birleştiği çizgiye bir öpücük bıraktı.

Başımı göğsüne yaslariken Kubat'ın Selin'le konuşma çabalarını gördüğümde merakla onları izledim.

Kubat bir şeyler söylüyordu, Selin sadece başımı sallıyordu. Selin epey güzel, çekici ve karizmatikti. Tek Kubat değil masadaki erkek çoğunluğu da onunla büyük bir konuşma çabasıındaydı ama Kubat ilk yaklaşmayı yapıp alanımı belli etmişti. Şimdi hiçbir Kubat'ı geçip Selin'le konuşmaya çalışmıyordu. Kubat'ın ters tarafı sahiden pisti.

Masaya döndüğümüzde keyifle sohbet etmeye devam ettik ama gittikçe başım dönüyordu, her şeye gülesim geliyordu.

Rakıdan bir yudum daha alırken kaçınıcı kadehimdi bilmiyordum. "Fena çarpacak bak," dedi boş kadehi elimden alırken.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda kaşları havalandı. "Çarpılmadım mı zaten?" Dudaklarına doğru söylediğim sözler gülümsetti.

"Böyle yaparsan seni sürekli sarhoş etmek isterim bak,"

"Etmiyor musun zaten?"

Dudaklarımı ıslatıp etrafına bakındı, yalnız olsaydık şu an dudaklarıma yapışacağını çok iyi biliyordum.

"Yok yok içirmeyeyim ben sana, yoksa kim alacak seni benim elimden?"

Kıkırdadım. "Almasınlar,"

"Aaa," O kadar tatlıydı ki dayanamayıp yanağımı öptüm.

Zaten masadaki herkes sarhoş olmaya başlamıştı ve kimse kimseyi görmüyordu, sadece şarkı söylüyorduk.

"Herif domuz gibi içiyor içiyor bana mısın demiyor," dedi Yıldıray şok içinde Roman'ı izlerken. Çelik de o da içtikleri hiçbir şeyden etkilenmiyorlardı.

"Bu Ruslar çay yerine votka içiyorlar ondan," dedi Talip ama dili pek dönmüyordu konuşurken.

Saatler ilerlerken hepimiz dağılmıştık, alkolden etkilenmeyen sadece Çelik ve Roman'dı. Ayık kafayla Kubat'a hiç yüz vermeyen Selin biraz içtikten sonra onunla sohbet etmeye başlamıştı.

Talip, Teo, Hasan, Tunç ve Tarık bir ara kalkıp göbek atmışlar, sonra halay çekmişler, sonra da bildikleri tüm halk oyunlarını tek tek oynamışlardı.

Eren kravatını alına takmış, karşısında oturan Yıldıray'ın açık ağzına fındık atmaya çalışıyordu. İyi bir nişancı olduğu için de asla ıskalamıyordu. Bir ara o kadar çok fındık attı ki Yıldıray'ın boğazına kaçtı, Eren akıllısı da bunu anlamayıp ağzına fındık atmaya devam etti.

Roman hemen anlayıp Yıldıray'a Heimlich manevrası yaptı. Boğazından tam üç tane fındık çıktığında hepimiz Yıldıray'ın başına toplanmıştık. Ama Yıldıray bunu çabuk atlatıp içmeye devam etti. Eren epey vicdan azabı çekse de o da pek uzun sürmemişti.

Ferda sürekli telefonuyla ilgileniyor, birileriyle mesajlaşıyordu. Ara ara da sevgilisinin fotoğraflarını çekiyordu.

Başım epey dönüyordu, çok da yorulmuştum. Kocam neredeydi?

Bahçede yoktu, onu arayarak eve girdim. Salonun ışıkları kapalıydı ama silüetini görmemle durdum.

Bir duvarın önünde, elleri ceplerinde durmuştu. "Kocacığım," dediğimde omzunun üstünden şaşkınca bana baktı.

Kollarımı kocaman açarak ona ulaştığımda gülüyordu, hemen beni kolları arasına aldı. Duvarda neye baktığımı görmek için merakla baktım ama bu görüntü göğsümü sızlattı.

Cece'nin fotoğrafı duvara asılıydı, tek onun değil, Çelik'le bu zamana kadar çektiğimiz tüm fotoğraflar bu duvardaydı.

"Cece," Sesim çok kısık çıkmıştı. "Kızımız," Gözlerim buğulandı.

"Evet, kızımız," dedi beni daha çok sararken, sanki güç bulmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Keşke o da şimdi burada olsaydı," Gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim.

Çelik iç çekti. "Keşke," Çok derin bir keşkeydi bu.

"Ama üzülme, bir gün ona kavuşacağız. Bu dünya geçici Çelik, ebediyette birlikte olacağız," Konuştukça sesim daha da çatallaşıyordu. "Babam da orada olacak, Turgut, Olcay, Selçuk da. Tüm sevdiklerimiz orada olacak. Bir daha ayrılık olmayacak."

İç çekti yine.

"Ona güzel bir hayat vermek isterdim, büyüdüğünü görmek, her şeyi öğretmek isterdim."

Ondan hafifçe uzaklaştım, gözleri kızarmıştı. Cece ikimizin de kırmızı çizgisiydi. Yanağını okşadım. "Sen ona o kısacık zamanda bile bunları verdin."

Alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

Yine sıkıca sardı. "Yoruldu mu?"

"Yok, çok enerjiliyim,"

"Hadi ya," Boynuna bir öpücük bıraktığımda gözleri kısıldı. "Yapma güzelim." Bir öpücük daha bıraktım. Ofladı ama hoşuna gitmediği için değil çok gittiği için.

Kollarımı boynuna doladım. "Çok yakışıklısın."

Gülerken gözleri kısıldı. Bugün ne çok gülmüştük böyle. "Öyle miyim?"

"Hı hı, çok," Çok derken o harfini o kadar uzatmıştım nefesim kesilmişti. "Benim yakışıklımsın. Kocam," Bu sefer de kocam derken m harfini uzatmıştım.

Hülyalı gözlerle beni izliyordu.

Elinden tutup çekiştirdim. "Odamıza gidelim,"

Resmen kahkaha attı. "Bunu keşke ayıkken söylesen bana, bak seni odamızdan çıkarıyor muyum..."

"Ayığım zaten."

"Hı hı,"

"Hadi gidelim," Onu yine çekiştirmeye çalıştım.

"Misafirler var Vuslat, ayıp," Bir gün Çelik'in bana bunu diyeceğini asla düşünemezdim.

Omuz silktim. "Gitsinler,"

"Kolların buz gibi olmuş," dedi ve tüm ısrarlarıma rağmen kendi ceketini omuzlarıma atarak beni tekrar bahçeye çıkardı.

Ben bahçeye çıkmak değil yatak odasına çıkmak istiyordum.

Dışarıda herkes farklı teldeydi. "İsterseniz burada kalın, bu halde araba sürmeyin," Çelik'in teklifiyle şok içinde ona baktım.

Öyle şey olmazdı, bu bizim ilk gecemizdi.

"Yok yok taksiyle geçeriz," dedi Murat.

"Şimdi kim yol çekecek," Teo söylenirken ona öfkeyle bakıyordum ama fakında değildi. "Sizin ev kocaman zaten, kıvrılırız bir köşeye. Biz bu ekip Vuslat'ın evine sığdık buraya mı sığmayacağız?" Teo'yu dövesim gelmişti.

"Ben yatağımı çok ararım, çok yadırgarım," dedi Tunç bunu kabul etmeyerek.

"Dağda da yatağın mı var?" Murat'ın sorusuyla Tunç başını salladı.

"Orada yattığımızı düşünmedin herhalde, bu istihbaratçılar rahat galiba,"

"E ol rahatsa," diye laf soktu Murat.

Hasan merakla Tarık'a baktı. "Senin meslek neydi devrem?"

Bunlar yine konuşmaya dalmıştı, kalkacakları varsa da kalkmazlardı şimdi. Kederlenerek kadehimi içtim ama sanırım fazla alışmış olacağım ki yarısına kadar içtim. Çelik abartma dercesine bakarken kadehi elimden çekip aldı.

Tarık bir süre düşündü. "Tamirciyim,"

Bunu bilmiyordum.

"En son kaç yıl önce tamircilik yaptın acaba," dedi Ferda gülerek.

"Araba tamir ederim, Ferda'nın da kendisinden önce arabasını görmüştüm."

Sonunda hepsi kalkıp gitmeye karar verdiklerinde çok rahatlamıştım. Çelik'le misafirleri geçirirken ayakta zor duruyor sadece Çelik'in yakışıklılığını izliyordum.

Hepsi çıktığında Çelik kapıyı kapattı. Kapıya yaslanıp tatlı sırıtışıyla bana baktı. Hemen yaklaşıp yine kollarımı boynuna doladım.

"Bir an hiç yalnız kalamayacağız diye çok korktum."

"Öyle mi? Niye korktun? Yalnız kalıp ne yapacağız?" Konuşurken sırıtışı bir an olsun silinmiyordu.

Gülerek omuz silktim. "Biliyorsun sen ne yapacağımızı,"

Alt dudağımı büzdü. "Yok bilmiyorum, hiç anlamadım ben, anlat bakayım."

"Açtırma şimdi ağzımı benim," Kelimeler ağzımdan zor çıkıyordu ve sürekli dengemi kaybediyordum.

"Aç aç, sahiden merak ettim."

"Yaa, gerdek."

Kahkaha attı yine, "Ne gerdeği Vuslat? Ayakta duramıyorsun? İçme dedim ben sana," Söylenirken beni kucağına aldı.

Kucağı çok rahattı. İyice yerleşip boynuna öpücükler bırakmaya başladım.

Üst kata çıkarıyordu beni. "Ne yani? Gerdek yok mu?"

"Yok Vuslat,"

"Yaa ama,"

"Ne ya ama?"

"Ama biz evlendik, evliyiz biz. Evliler gerdeğe girer," Yine güldü, benimle dalga geçiyordu sanki. "Kocam değil misin? Senle girmezsem kiminle gireceğim?"

Keyfi kaçtı. "Benle gireceksin tabii Vuslat, o ne demek,"

"Ama sen girmiyorsun,"

"Vuslat, neyse ki alkolü sevmiyorsun,"

Kocaman, güzel bir yatak odasına girdik. Çok şıktı ama incelemeyecek kadar yorgundum, sadece Çelik'i öpmek istiyordum.

Beni yatağa yatırdığında heyecanla yatağa yerleştirdim. Onun soyunmasını bekliyordum, bekledim bekledim bekledim ama o eğilip benim ayakkabılarımı çıkardı.

"Çelik,"

"Efendim?"

"Soyunsana,"

Şok içinde bana baktı, ne kadar ciddi olduğumu görünce gülerek elini beline götürdü. "İçmeseydin hiç kaçışın yoktu biliyorsun değil mi?"

"İçmedim, içmedim ki, kim diyor içti diye? Yalan!" Hızlı hızlı konuştuğum için nefesim kesilmişti yine.

"Gel üstünü değiştiririm," Yatağa hafifçe eğildi.

"Geleyim," dedim ama o bana eğildiğinde gömleğinden tutup üstüme çekti.

Üstüme düştü, dirseklerini yatağa yaslarken beni seyretti. "Çok yakışıklısın," Bunu söylenir gibi demiştim.

"Sen de çok güzelsin,"

Dudaklarımı uzatıp onu öpmeye başladım ama öpüşüme karşılık vermedi. Geri çekildi.

Sinirlendiğimi görünce güldü. "Sen niye benimle gerdeğe girmek istemiyorsun?"

"Ya Vuslat," O kadar çok gülüyordu ki üstümde olduğu için göğsünün sarsılışını çok net hissediyordum.

"Artık evliyiz, karı kocayız biz," Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim.

"Evet güzelim, artık hep birlikteyiz."

Kafamı hafifçe kaldırıp dudaklarına yapıştım yine, bu sefer karşılık verdi. Dudaklarının tatlı tadı, yumuşaklığı ve sıcaklığı dudaklarımda doyumsuz bir an bırakıyordu.

Bir elim belinde diğeri de yumuşak saç tutamlarındaydı. Kafasını hafifçe sağa eğerken dudaklarını daha çok bastırdı dudaklarıma.

Zorlukla geri çekildiğinde rujum dudaklarına bulaşmıştı ve dudakları simli simli parlıyordu.

"Hadi gel üstünü değiştirelim, çok yoruldun,"

Başımı iki yana salladım. "Hiç yorulmadım ki."

Saçlarından tutup yine kendime çekip beni öpmesini sağladım. Tüm bedenim onu istiyordu. Dudaklarını her tarafımda, nefesini nefesimde istiyordum, teni tenimden bir saniye bile uzaklaşmasın istiyordum.

Bu tutku başımı döndürüyodu.

Zorlukla geri çekilmeye çalıştı, o da hiç çekilmek istemiyordu işte. Yatakta dizleri üstünde durup nefes nefese bana baktı.

Az önce dudaklarımmın gezdiği dudaklarını yaladı, derin bir nefes verdi. "Gel üstünü değiştirelim,"

Zaten ince elbise dizlerimin üstüne kadar çıkmıştı.

Elbisenin yanındaki fermuarı tek bir hareketle zorlanmadan çıkarttı. Gözlerime baka baka, beni çıldırtmak ister gibi aşırı ağır hareketlerle elbisemi yukarı doğru çıkarmaya başladı.

Rahat yapabilsin diye kollarımı havaya kaldırdım. Elbiseyi çıkardığında beyaz dantelli çamaşırlarımla kaldım. Evet, çeyizimdeki çamaşır takımlarından birini giyinmiştim. Straplez bir sütyen ve yarı transparan beyaz çamaşıra bakmamak için büyük bir çaba veriyordu.

Bir süredir spor yapmasam da vücudum yine de sert ve kaslıydı. Gözleri karın kaslarıma indiğinde iç çekti.

"Ben sana şey yapayım," Gözlerini kapattı bir an. "Valizini açayım," Durakladı yine. "Kıyafetlerini getireyim."

"Ama ben bunları gerdeğe gireceğiz diye getirmiştim," dediğimde iki eliyle yüzünü kapattı.

"Sadece sarhoşken bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın? Ne olurdu yani ayıkken de böyle olsan?" Resmen oflaya oflaya yataktan kalkacaktı ki kolundan tutarak yatağa geri çektim.

Sırtı yatağa yaslanırken tek bir hareketle üstüne çıktım, altımda hissettiğim sertlikle içimdeki tutku daha da artarken dudaklarımı ıslattım.

Eğilip dudaklarımı öpmeye devam ettiğimde bu sefer karşı koyamadı. Bir eli kalçamı kavrarken diğeri de belimi tuttu, dudaklarımı nefesimi kesene kadar öptü.

Zorlukla uzaklaştım, önüme gelen saçlarımı geriye ittiğimde nefesini tutmuş beni izliyordu.

Ellerim gömleğinin düğmelerine gitti, zaten ilk üçü açıktı, üç tane de ben açtım. Çelik birkaç kez beni durdurmaya çalıştı ama her seferinde elimin tersiyle eline vurdum.

Ama gördüğüm yarayla şok içinde kafamı kaldırdım. Çelik'in karnında, kasıklarına yakın bir noktada çok derin ve büyük bir dikiş izi vardı.

Dosyadaki yaralarının hepsini biliyordum, böyle bir yarası yoktu. Elim dudaklarımın üstüne giderken bunu ne izi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Çelik, bu ne zaman oldu?" Sesim çok kısık çıkmıştı.

"Çıktığım gece."

"Ne yaptılar sana?"

"Bilmiyorum ki, uyuttular." Çoğu deneyde uyutmayıp acı eşliğini görmek istemişlerdi bu sefer neden uyutmuşlardı ki?

"Çok acıdı mı canın?" Sesim titrerken burnumu çektim.

"Artık hiç acımıyor." Hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"A-ama bu çok kötü," Artık yaşlarımı tutamadım.

"O kadar kötü değil, gerçekten." Yarayı daha fazla görmeyeyim diye doğruldu, yüz yüze geldiğimizde eli yüzüme gitti ve yaşları sildi.

"Çelik..."

"Sorun yok, geçti gitti. Her şey geçti." Hıçkırdım, gözyaşlarım artarken ona sıkıca sarıldım.

Onun bu kadar acı çekme sebebi bendim ve bu canımı o kadar yakıyordu ki.

Göğsünde hıçkırıklarla ağlarken saçlarımı okşadı, beni teselli etmeye devam etti, bazen saçlarım arasına öpücükler bıraktı.

Onun kucığında, gözyaşlarıyla, sarhoşluğumla uyuyakaldım.

Başım inanılmaz ağrıyordu, ağzımda iğrenç bir tat vardı. Gözlerimi açtığımda tamamen başka bir yerde uyanmanın şokuyla hızla yataktan doğruldum.

Burası başka bir yer değildi ki, burası artık bizim evimizdi.

Sarhoşluğumu hatırladığımda yüzümü utançla kapattım, bir daha asla içmemeliydim. Çelik'in yarasını hatırladığımda tüm utanç uçarken yerini büyük bir sızıya bıraktı. Evlendiğimizi hatırladığımdaysa bir an durup evlendiğimizi algılamaya çalıştım.

Biz evlenmiştik.

Yatağa baktım ama Çelik uyanmış olacak ki yoktu.

Yatak odasını inceledim, makyaj masasından giysi odasına kadar her şey vardı. Dışarıdaki manzarayı gösteren koca bir cam vardı. Eşyalar çok zevkli döşenmişti.

Üstümdeki yorganı attığımda sadece iç çamaşırlarıyla durduğumu hatırladım. Valizim açık şekilde odanın bir köşesinde duruyordu.

Odadaki kapıyı açtığımda banyoya karşılaştım, füme ve siyah renkler hakimdi ama yine de iç daraltmıyordu. Yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştım, hâlâ sarhoşmuş gibi hissediyordum ve midem çok kötüydü. Ağzımdaki tat da geçecek gibi değildi.

Alkol bal olsa ağızda bıraktığı bu tat yüzünden içilmezdi, bu neydi böyle!

Odaya dönüp üstümü giyindim. Çelik'e güzel görünmek istediğim için siyah uzun dar elbisemi giyinip krem kazağımı da üstüme geçirdim.

Yatak odasından çıktığımda evin içini de inceliyordum, çok büyük ve güzel bir evdi. Bu evin temizliği de bitmezdi, iki kişi ne yapacaktık bu kadar büyük evde!

Çelik kahvaltı mı hazırlıyordu acaba?

Odaların hepsini tek tek gezmek istiyordum ama önce Çelik'i görmek istiyordum.

Mutfağa baktım ama kimse yoktu, hiçbir şey de hazırlanmamıştı.

"Çelik!" diye seslendim evin içinde ama ses yoktu.

İçim huzursuzlanırken tüm evi aramaya başladım, bakmadık oda bırakmadım, banyolara, bahçeye kadar her tarafa baktım ama Çelik yoktu.

Mide bulantım artarken baş ağrım da gittikçe şiddetleniyordu. Telefonumu bulup Çelik'i aradım. Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor diyordu.

Çaresizce salondaki koltuğa oturdum. Belki de evde bir şey yoktu ve alışverişe çıkmıştım. Evham yapıyordum.

Tarık'ı aradım ama ona da ulaşamıyordu. Ferda'nın numarası yoktu.

Bir süre sakın kalıp beklemeye karar verdim.

Bekledim bekledim bekledim...

Vakit geçerken içimdeki korku sınırsızca büyüyordu. Ya başına bir şey geldiyse? Ya ona yine deney yapıyorlarsa? Ya bu sefer onu kurtaramazsam?

Nereye gidebilirdi ki?

Saatlerce beklemeye devam ettim ama ne bir arama ne de eve gelen biri vardı.

Telefonum çalmaya başladığında hızla arayana baktım. Çelik değildi, binbaşı arıyordu.

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes alıp aramayı yanıtladım. "Tomris,"

"Buyurun binbaşım?"

"Bir saate yanıma uğrayabilir misin?" Bir şey mi olmuştu? Çelik de yoktu.

"Tabii, neyle ilgiliydi?" diye sordum bir şey öğrenebilmek için.

"Gelince konuşuruz," Telefonu kapattığında hızla ayağa kalktım.

Elbiseyi çıkarıp kargo pantolon ve kazak giyindim. Çelik yoksa süslenesim de yoktu.

Arabama binip yola çıktığımda sanki yolda Çelik'i görebilecekmiş gibi dikkatle etrafıma bakıyordum.

Askeriyeye geldiğimde arabamı park edip binbaşının odasının kapısında durdum. Elimin tersiyle kapıyı tıklattım. Binbaşı gel deyince içeri girdim.

Selam verdiğimde elindeki dosyayı kapatıp bana baktı. "Rahat Tomris."

"Buyurun binbaşım?"

"Gel otur şöyle," Karşısındaki koltuğu işaret etti. Genelde uzun konuşacağı zaman oturturdu. Gerginliğimi belli etmeden oturdum.

"Çelik'le lojmanlardan ayrılıp başka eve çıkmışsınız?"

Çelik'in kaybolmasıyla ilgili bir şey bilmiyordu. Bu iyiydi.

Çelik'in kaybolduğunu söyleyip binbaşından yardım isteyebilirdim ama bunu yaparsam onun kendi isteğiyle kaçtığını düşünür ve özgür olmasına izin vermezdi.

"Evet efendim. Çelik sürpriz yaptı bana da, haberim yoktu."

"Çelik'in seninle yaşamasına izin verdik evet ama bu lojmanda olduğunuz içindi. Ya birden kaçarsa? Ya sen onu tutamazsan?" Of of, neredesin Çelik?

"Lojmanda da sürekli izlenmiyorduk sonuçta, kaçacak kişi oradan da kaçamaz mı binbaşım?"

"Evet ama lojman buraya yakındı, gözümüz üstündeydi." Arkasına yaslandı bunalmış şekilde. "Koca ev almış sana," Sabah dedikodu yapmışlardı belli ki.

"Evet binbaşım."

"İyi, hayırlı olsun. Güle güle oturun. Ama eğer lojmanda oturmayacaksanız onu iki günde bir getir, göreyim tamam mı?"

Başımı salladım, nasıl getireceksem?

"Geldi mi seninle? Dışarıda mı?"

"Yok, gelmedi."

"Yarın getir o halde," Yarın getireyim, bulursam getireyim.

Yine başımı salladım. Başka da şansım yoktu zaten.

"Vuslat, onun hakkında bize rapor vermen gerekli."

Sessiz kaldım. Daha yeni rapor vermek istemediğimi söylemiştim. Hatta artık asker değilim, zorunda da değilim demiştim. O yüzden mi tekrar alınmışım?

"Olmaz,"

"Olacak Vuslat, onun ne halde olduğunu şu anda bilmiyoruz. Sağlık durumunu bilmiyoruz, bir daha eskisi gibi olabilecek mi bilmiyoruz,"

"Olmazsa ne olacak," Yüzümü ifadesiz sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. "Onu asker olarak incelemesiniz ne yaparsınız? Hapis mi yoksa..." Devamını getiremedim. Diplomatik sıkıntılar sonucunda Çelik'i başka bir ülkeye verebilirlerdi ve bu en büyük felaket olurdu.

"Bunu engellemeye çalışıyorum Vuslat, senle o huzurla yaşayın diye elimden geleni yapıyorum. Rapor vermezsen onu parmaklıkların arkasında incelememiz gerekir ya da burada, sizi ayırmak istemiyorum."

"Sağ olun," Sesim o kadar kısıktı ki duyabilmiş miydi ondan bile emin değildim.

"Rapor vermek zorundasın, seçeneğin yok. Yarın da onu buraya getir, tamam mı?"

Başımı salladım. Oda sürekli küçülüyor, duvarlar üstüme üstüme geliyordu sanki.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordum hemen buradan kaçmak isteyerek.

"Yok," Beni inceledi dikkatle. "Solgun duruyorsun Tomris."

"Yoo, iyiyim,"

"Peki, çıkabilirsin." Bunu duymamla hızla odadan çıktım.

Binbaşı onu yarın buraya getirmemi istemişti ama ben onun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Çaresizce arabama döndüm.

Dün her şey ne kadar renkli ve parlaksa bugün de o kadar soluk ve renksizdi. Tam arabayı çalıştıracaktım ki mesaj geldi.

Çelik'ten hem de.

Hızla açtım mesajı.

İyiyim endişelenme, gitmem gerekti. Anlatamıyorum buradan ama en kısa zamanda anlatacağım. Korkma, seni zor duruma düşürmem.

İyi olduğunu okumak bile öyle bir rahatlattı ki telefon neredeyse parmaklarımdan kayacaktı. Neden bu kadar geç atmıştı ki bu mesajı?

Sesini kanlı canlı duyana kadar tamamen iyi hissetmeyecektim ama yine de bu mesajı okumak içime su serpmişti.

Ne oldu Çelik?

Ne oldu da gittin?

Hem de bir açıklama bile yapmadan...

ÇELİK BLACKWOOD

Vuslat kollarım arasında uyuyup kaldığında onu yatağa yatırıp yanına uzandım, üstümüzü örttüm ve onu göğsümde uyutmaya devam ettim. Ben pek uyuyamadım, hâlâ onunla evli olduğumuzu kavramaya çalışıyordum.

Vuslat benim karımdı. Kimse bilmiyordu ama o artık Vuslat Blackwood'tu.

Ama birden burnumdan kan akmaya başladı, göğsüme düşen bu damlaların ilk önce kan olduğunu anlayamadım. Anladığımda yataktan çıkıp banyoya girdim.

Birden zihnim bulanıklaşmaya başladı, hatta öyle ki birkaç saniye nerede olduğumu unuttum, yataktaki kadının kim olduğunu bilmiyordum.

Bu beni çok korkuttu. Eski Çelik insanlara zarar verirdi ama kontrolü elinde olmayan ve hiçbir şey hatırlamayan Çelik neler yapardı ben bile bilmiyordum.

Ateş'i aradığımda hemen adaya gelmem gerektiğini söyledi. Gidemezdim, onun başının belaya girmesine izin veremezdim ama böyle de ona zarar vermekten korkuyordum.

Vuslat'ı uyandırıp anlatmayı düşündüm ama burnumun kanaması geçmiyordu, ara ara dengede durmakta da zorlanıyordum. Beni bu halde görüp korkmasını istemiyordum.

Ona not yazmaya çalıştım ama sürekli burnumdan kan damladığı için bunu fark etmesinden çekinip not yazma fikrinden vazgeçtim. Mesaj bırakacaktım ki telefonumun şarjı bitti.

Bu sırada bahçeden gelen araba sesiyle beni alacak aracın geldiğini anladım. Telefonu şarj edecek vakit bulamayıp çıktım. Ülkeden güvenli şekilde çıkabilmek için evden sonra üç farklı konuma gidip üç araba değiştirdik, sonuncusunda Tarık da yanıma geldi. Beni evden direkt o almaya gelmemiştii, kameralarda izlenirsek son çıktığı kişiyle ilk girdiği kişi anlaşılmasın diye.

Geçici saç boyası, makyaj ve tamamen farklı giysilerle havalimanına geçip Ateş'in uçağına bindik. Telefonumu şarja takabildim ama bu sefer de uçtuğum için Vuslat'a yazamadım.

Kim bilir ne kadar endişelenmişti.

Adaya indiğimiz an mesaj atmıştım ama aramaya cesaret edememiştim.

"Ne zamandır bu haldesin?" diye sordu Ateş endişeyle.

"İlk defa bu kadar kötü oldu, kanama yolda durdu ama zihin bulanıklığı devam ediyor," dedim halsizce.

Tarık yol boyunca aşırı ilgiliydi, başımdan ayrılmamıştı. Şimdi de ben istemesem bile zorla koluma girmişti.

Tesislerin önüne getirilen sedyeyi gördüğümde Ateş'e baktım ciddi mi diye. "Bana mı bu?"

"Yok dedeme," dedi Ateş sakince. "Kimin burnu kanıyor kafası gidiyor saatlerdir lan?"

"Sedyeye gerek yok, bir bakın gideyim hemen ben. Vuslat'ın başı ağrımasın."

Ateş umutsuzca başını iki yana salladı. "Hemen gidemezsin Çelik, anlamamakta ısrar ediyorsun ama durumun çok ciddi."

"Nasıl ciddi?" diye sordu Tarık kolumu daha sıkı tutarak.

Ateş gözlerini kaçırdı. "Göreceğiz."

Her şey tamamdı da, evlendiğim gece olmak zorunda mıydı? En azından karımla biraz vakit geçirdikten sonra olsaydı...

Sedye getirildiğinde zorla yatırdılar beni, bu sırada Vuslat mesajıma cevap vermişti.

Neden haber vermedin? Bunu bana nasıl yaparsın? Ne hale geleceğimi düşünmedin mi?

Düşünmüştüm ve sonuna kadar haklıydı ama başka çarem yoktu.

"Herif sedyeyle acile kaldırılıyor, telefonla mesajlaşıyor," dedi Tarık sinirle. "Ben anlatırım Vuslat'a, sen sağlığına kavuş da."

Hayatım boyunca hiç sağlık sorunu yaşamamıştım. O deneylerde bana ne yaptıklarını bilmiyordum ama sanırım artık süper denek özelliklerimin gitmesi bir yana, böyle giderse çok da normal bir hayat sürmem imkansızdı.

En azından,

En azından karıma birazcık da olsa doysaydım, sonrasında olsaydı ne olacaksa,

Olmaz mıydı?

Bir ihtimal daha olmaz mıydı?

İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle daha sizlerleydim. Umarım keyif alarak okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Bölümde en sevdiğiniz sahne hangisi oldu?

Sizce bundan sonra Vuslat ve Çelik ilişkisi ne olacak?

Çelik'in neyi var?

Gelecek bölümlerde neler olacak dersiniz?

Yarın yani 11 Nisan Cumartesi Ankara ATO'da imza günündeyim, kitabınız olsun olmasın hepinizi bekliyorum. 18 NİSAN CUMARTESİ BURSA KİTAP FUARI, 19 NİSAN KAYSERİ KİTAP FUARI, 25 NİSAN CUMARTESİ İZKİTAP FEST. Gelecek imza günlerim bu şekilde, buraya eklemeler de olacak tüm imzalardan haberdar olmak için kanallarıma mutlaka göz atın.

Üzülerek söylüyorum ki İsyanda Aşk'ın gelecek bölümleri iki haftada bir gelmeyebilir. Ben arka planda elbette yazacağım ama bu bölümleri daha nadir paylaşacağım. Sebebi de final kitabıyla buradaki finali aynı zamanlarda yayınlamak istemem. İsyanda Aşk hiçbir zaman diğer kitaplarımda olduğu gibi düzenli bölümlerle gelmedi bunun için bana kızılıyorsunuz çok da haklısınız ama İsyanda Aşk'ın denk geldiği dönemler biraz talihsizdi. Hem Wattpad'in kapatılmasıyla

akıştı ki bu süreçte internet sitem yokken ne yapacağımı bilemiyor ve bölüm yayınlamıyordum sonrasında da yayınevi değiştirdim ve eski kitaplarımı tekrar bastırmak zorunda kalırken yayın takvimim çok doldu. Diyeceksiniz ki madem yle Kuğu Kıyım'ın yerine İsyanda Aşk'ı ıkarsaydın, zaten amacım oydu editöre aylar önce verdim ancak tasarım kısmında tıkandım ve daha az kitap sayısına sahip olacağı için ilk önce Kuğu Kıyım'ı çıkarmak zorunda kaldım. Elimde kapağı bitmiş, tüm tasarımları hazır bir kitap varken bekletmek istemedim. İsyanda Aşk da en güzel şekilde hazırlanıyor, şu an tüm tasarımlar içime sinerek ilerliyorum ve benim için en önemli kısım da içime sinmesi. Beni anlayacağınızı umut ediyorum.

Bazılarınız İsyanda Aşk 2 kitap olacak diye kızmış a ma kurgu ne kadar ilerliyorsa o kadar yazmak zorundayım. Aklımda 2 kitaplık konu varken 4 kitap yazarsam bu ne sizi ne de beni mutlu eder. Bana güvenin, iki kitapla tam tadında bitireceğiz biraz tadı damağımızda kalacak ama böyle en güzeli değil mi?

Gelecek bölümlerden, kitap çıkış tarihlerinden, imza günlerinden ve alıntılardan haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın.

Görüşmek üzere, sağlıcakla kalın.

26.BÖLÜM: SERAP

Uyarı: Bölümde yetişkin içerikli sahneler bulunmaktadır. Yaşı küçük ve de hassas okurların bu sahnelerini geçmesini rica ederim.

Bölüm şarkıları:

Bu Şehir Girdap Gülüm – Emin Asker, samet aka spud

Don't Let Me Go – RAIN

Come Crashing – Digital Daggers

Black Sea – Natasha Blume

26.BÖLÜM: SERAP

Çelik yine yoktu. Beni zor durumda bırakmayacağını söylemişti ama şu an tam olarak zor durumdaydım. Gittiği gün attığı mesajın ardından bir daha ne yazmış ne de aramıştı.

Binbaşı günler önce Çelik'i askeriyeye götürmemi istemişti. Götürememiştim. Hasta olduğumu söyleyerek binbaşımı oylamaya çalışıyordum ama inanmadığını ve buraya gelip Çelik'i göremediğinde işlerin kızışacağını biliyordum.

Dün sinirlenip eğer gelmezsek Çelik'in izninin yanacağını ve benim de tekrar askeriyeye kabulüm konusunda büyük sorunlar çıkacağını açık açık söylemişti.

Telefonum yine çalışıyordu, binbaşı arıyordu. Buraya geliyor olabilirdi. Artık söyleyecek bahanem olmadığı için aramasına bakamıyordum.

Bir haftadır onları oyalyordum.

Telefonum susmuştu ki tekrar çalmaya başladı, bu sefer Teo arıyordu. Binbaşı onun yanında olabilir diye açamadım.

Oturduğum koltuğa biraz daha sinerken ne yapacağımı düşünüyordum.

Teo mesaj attı.

Binbaşı yanımda, size geliyoruz. Eğer Çelik kayıpsa senin hakkında da soruşturma başlatılacaktı.

Harika!

İşime geri dönmek bir yana bir de tutuklanacaktım.

Bacaklarımı kedime çekip başımı eğdim, sinirden başıma ağrılar giriyordu. Çelik yüzünden daha kaç kez uykusuz geceler geçirecektim acaba...

Dışarıdan gelen araba sesini duyduğumda bu sesin binbaşının arabasına ait olduğuna neredeyse emindim. Hatta birden çok araba sesi vardı.

Ne yapacaktım?

Kapı çaldığında öylece çaresizce oturmaya devam ettim. Çelik beni vazifeme karşı çok zor bir duruma sokmuştu.

"Vuslat aç kapıyı yoksa zorla gireceğiz!" Bu tok ve yüksek ses binbaşına aitti.

Ayağa kalktım ama kapıya gidecek cesareti bulamadım, bu sırada kapı daha sert çalındı. Böyle yaparak sadece daha çok öfkelenmesine sebep oluyordum.

Kapıya ulaştım, binbaşının ne kadar sinirli olduğunu kapıyı açmadan bile biliyordum.

Kapıyı açtım.

Binbaşı sinirle içeri girerken arkasındaki askerleri görmemle durumun ciddiyetiyle bir kez daha yüzleştim.

"Çelik nerede Vuslat?" Binbaşının bağıışına cevap veremedim.

Dudaklarımı araladım ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Sana bir soru sordum! Kaçtı mı?"

Boş boş binbaşının yüzüne bakmaya devam ettim. Çünkü buradan dönüş yoktu, Çelik'le tüm ihtimallerimiz bitecekti. Ben vatan haini olarak anılacaktım...

"Çelik kaçtı mı Vuslat? Soruma cevap versene!"

Ne verecek cevabım ne de bir mazeretim vardı. Hiçbir şeyim yoktu.

Bir ses geldi, salondan bir ses. "Aman binbaşım ben sizi bırakıp nereye giderim?"

Çelik...

Neşeli sesiyle salondan çıkıp yanıma ulaşırken onu şok içinde izliyordum. Ne ara gelmişti?

Binbaşının gözleri kuşkuyla kısıldı, bir bana bir de Çelik'e baktı.

"Neredeydin lan sen?"

"Evdeydim binbaşım," dedi Çelik anlamıyormuş gibi.

Binbaşı bu cevaba pek inanmış gözükmüyordu.

"Neden emre itaat etmediniz? Neden gelmediniz?"

"Binbaşım henüz asker işlerini çözemedim, ben pek emirlere itaat eden biri değilim e yavaş yavaş öğreneceğim artık. Amacım kimseyi zor duruma sokmak değildi, Vuslat'tan dinlenmek için izin isteyen bendim," Böyle yaparak ona kızgın olmamı engelliyordu ama bu seferki kızgınlığımı okları kendi üzerine çekerek yok edemeyecekti.

"Vuslat hasta değil miydi?" dedi binbaşı yine şüpheyle.

Çelik'in ağır bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bakmadım. "Daha iyiyim binbaşım," diyebildim.

"İkiniz de hazırlanın, hemen gidiyoruz!" Kafamı sallayıp arkamı döndüğümde Çelik de peşimden geliyordu. Üst kata çıkıp yatak odasına girdim.

Kıyafetlerimi yerleştirmemiştim, hepsi valizde duruyorlardı ve Çelik de bunu hemen fark etmişti.

Kapıyı kapattığı an açıklama yapmak için ağzını aralamıştı ki ona arkamı döndüm. "Dışarı çık, üstümü giyineceğim."

"Vuslat," dedi arkadan yaklaşırken.

"Çık git Çelik," Bağırmanmaya çalışıyordum ama kendimi tutmak çok zordu.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Seni zor duruma sokmak istememiştim."

Daha fazla dayanamadım, ona döndüm.

Günler sonra karşımda, sağlıklı ve hep olduğu gibi çok yakışıklı görünürken ona olan öfkemin kolay kolay geçmeyeceğini biliyordum. Ona güvenmeyi denemiştim ama beni yüz üstü bırakmıştı.

"Ama soktun, özrün neyi değiştirir? Sana güvenmemin ne kadar aptalca olduğunu daha ilk günden öğrettin bana, tebrikler,"

Yumruk yemiş gibi irkilirken hiçbir şey söylemeden gözlerini kırptırdı.

"Haklısın çok haklısın ama..."

Sözünü kestim. "Haklıyım." Kimse duymasın diye fısıldadım. "biz seninle evlendik, ertesi sabah beni terk ettin."

Başımı hemen şiddetle iki yana salladı. "Ben seni asla terk etmem Vuslat, asla. Mesaj attım."

"Mesaj mı attın?" Güldüm, "mesaj atmış beyimiz, daha ne yapsın ya!"

"Gitmem gerekiyordu, yemin ederim zorunda kalmasam gitmezdim."

"Niye peki? Bana geçerli bir sebep ver, öyle bi sebep ver ki sana olan kızgınlığım geçsin Çelik. Neden gittin?"

Etrafına bakındı. Dudaklarını araladı ama geri kapattı, eli ensesine gitti. "Aşkın'la ya da diğer yakınlarınla ilgili bir şey mi? O yüzden mi saklamak zorunda kaldın?"

Cevapsız kaldı, eğer öyleydi derse onun üstüne belki gitmezdim ama o en kötü şeyi yapıyordu beni tamamen yanıtsız bırakıyordu.

"Senle mi ilgiliydi? Sağlığınla mı ilgiliydi? Bir şeyin mi var?"

Yine cevap vermedi.

Göğsünden sinirle ittirdim. "Bana bir sebep ver! Sebep ver Çelik yoksa her şey biter. Konuşsana! Her şeye bir cevabın var şimdi niye susuyorsun? Ben senin yüzünden üstüme günlerce yalan söyledim, senin yüzünden kendimi bu eve hapsedtim. Sana bir şey olacak diye kafayı yedim! Bana gerçek bir sebep vermek zorundasın."

"Haklısın," dedi sadece. "Böyle olmasını istememiştim."

"Ama oldu ve sen bana bir açıklama bile yapamıyorsun."

"Hasta mısın sahiden?" Sanki tüm sorunumuz buymuş gibi! "Yoksa oyalamak için mi öyle söyledin?"

"Umurunda mı?" Bağırduğımda başını salladı hemen.

"O nasıl söz? Elbette umurumdasin."

"Günlerdir çaresizlikten ne duruma düştüğümden haberin var mı senin?"

"Hasta değilsin değil mi?" Öyle bir soruyordu ki sanki hasta olmam binbaşına yalan söylememden ve hatta hayattaki her şeyden daha önemliymiş gibi!

"Çelik ya şu dakika bana gerçek bir açıklama yap ya da sus ve çık." Açıklama yapmasını bekleyerek onu izledim ama o sessiz kaldı, başını eğdi ve dolaptan birkaç parça kıyafet alıp çıktı.

Benimle kavga etmiyordu, bağırıp çağırmıyordu da. Sessiz kalıyordu. Ama beni böyle bir duruma soktuktan sonra sessizliği sadece öfkeme sebep olurdu.

Neden anlatmıyordu? Arkadaşlarını, Aşkın'ı ihbar ederim ya da onlar hakkında bilgi sızdırırım diye mi endişeleniyordu?

Çıldıracaktım!

Asker yeşili kargo pantolonumu ve tişörtümü giyinip üstüme asker ceketimi geçirdim. Üniformamı bile çok özlemiştim.

Ve eğer Çelik mucizevi şekilde tam anında yetişmeseydi belki de bir daha hiç bu formayı giyinecek şansım olmayacaktı.

Çelik'i seviyordum ama formamı, işimi de seviyordum. Çelik'e aşıkım ama vatanıma da aşıkım. Sürekli ikisi arasında kalmak beni tüketiyordu.

Daha önce bir seçim yapmıştım, sonuçları belliydi. Bir daha aynı şekilde seçim yapmaktan korkuyordum.

Görevimi seçmiştim ama onunla birlikte görevimi de kaybetmiştim.

Ne onla oluyordu ne onsuz...

Kafamı havaya kaldırıp gözlerimi yumdum. Bana bir çıkış yolu göster Allah'ım, bana bir daha böyle bir seçim yaptıрма, bana yardım et.

Binbaşımı daha da öfkeliendirmemek için hızla aşağı indim. Çelik de siyah bir pantolon ve siyah bir tişört giyinmişti. Zayıflamış mıydı o? Gözaltıları da epey koyuydu, acaba ne zamandır uyumuyordu?

Binbaşı bahçeye çıkarken biz de peşinden çıktık. "Eviniz güzelmiş ama buraya taşınmak için bir izin almadınız. Önceki yer lojmandı, burası her yere uzak," dedi binbaşı yüzümüze bakmadan ikimize konuşurken.

Çelik'in yanında durdum. "Vuslat'ın bir kabahati yok, taşınacağımızdan haberi bile yoktu. Ona sürpriz yapmak istedim. İsterseniz yine lojmana geçeriz." Sürekli beni savunması neden bu kadar içimi yakıyordu ki çok saçmaydı.

Binbaşı olumlu ya da olumsuz bir şey söylemedi, omzunun üstünden ona kısa bir bakış attı sadece.

"Benimle geliyorsunuz," Bu demek oluyordu ki kendi arabamla değil binbaşının arabasıyla gidecektik.

Binbaşı sürücü koltuğuna geçerken ben de yanına geçtiğimde Çelik tek başına arka koltuğa geçmişti.

Binbaşı arabayı çalıştırıp yola çıktıktan sonra sinirle söylendi. "Beni aptal mı zannediyorsunuz siz?"

İkimiz de sessiz kaldık.

"Bu yaptığınız şey için ikinizin bir daha birbirini görmemesini sağlayabilirim. Biliyorsunuz değil mi? Vuslat seni bir sınıra göreve gönderirim, Çelik'i burada tutarım. Ya da daha kötüsü."

"Vuslat'ı nereye gönderirseniz beni de gönderin,"

"Sen kendini memur ya da sahiden bir asker mi sanıyorsun da bir yerlere gönderileceğini düşünüyorsun?" Evet ona öfkeliydim ama binbaşının sözleri benim bile canımı yakıyordu.

"İstesem kaçarım ve hatta Vuslat'ı da kaçırırım," dedi Çelik ama bu bir tehdit değildi sadece bunu yapacak gücü olduğunu söylüyordu.

"Bu söylediğin için bile bir daha tekrar gün yüzü görmemeni sağlayabilirim Çelik, ayağımı denk al," dedi binbaşı ona dikiz aynasından sinirle bakarak. "Peki neden yapmıyorsun?"

"Vuslat görevini seviyor, ben de onu seviyorum," Onun sözleriyle binbaşı bana baktığında koltuğa gömülmek istedim. Aşırı utanmıştım. Zaten sevgi sözlerine alışkın değilken bunu binbaşımın yanında olmasına hiç açık değildim.

"Yani seni tutabilmemizin tek yolu Vuslat mı?" Binbaşının sesinde alay vardı.

"Öyle, yumuşak karnımı buldunuz," dediğinde artık susması için ona döndüm.

Zayıflasa bile çok iriydi ve orta koltukta oturduğu için yan koltukların da bir kısmını kaplıyordu. Göğsünü kollarının altına birleştirmiş, küs küs etrafı izliyordu ama çok da rahattı. Babasıyla laf dalaşına giren bir çocuğa benziyordu.

Sus dercesine kaşlarımı kaldırdığımda bana ne dermiş gibi omuz silkti.

Bu sefer kaşlarımı çattım ama binbaşının bakışlarını üstüme hissedince önüme döndüm.

"Yumuşak karnımı bu kadar belli eder misin hep?"

Çelik onun sorusunu duymazdan geldi. "Neden Vuslat'ı seçtiniz? Ona aşık olacağımı tahmin etmiş olamazsınız, neden oydu?" Bana aşık olduğunu binbaşının yanında söylememeliydi!

Allah'ım çok utanıyordum.

"Aşık olacak kadın aradığımı nereden bilecektim," dedi binbaşı dalga geçerek, alttan alttan güldüğünü bile söyleyebilirdim.

"Öyle bir şey aramıyordum, tamamen gafil avlandım."

"Rusçayı çok akıcı konuşuyordu ayrıca göz rengi ve aşırı soluk teni yüzünden yabancılara benziyordu, o yüzden onu seçtim," dedi binbaşı beni şaşırtıp açıklama yaparak. "Ama bu kadar kolay olacağımı bilsem o kadar askeri Rusya'ya getirmekle uğraşmaz direkt Vuslat'ı önüne çıkarırdım."

"Ondan böyle bahsetmeyin rica ederim," dedi Çelik inanılmaz kibar şekilde. Benden bir piyon gibi bahsedilmesi hoşuna gitmemişti çünkü en başından beri onun gözünde fethedilmesi gereken asıl kale bendim.

"Rica mı edersin? Kuş öldürür gibi insan öldüren biri için çok kibar değil misin?"

"Kanıtlı hiçbir cinayet yok ortada," dedi rahat şekilde. En azından Türkiye'de... Rusya'da epey ortalığı karıştırmıştık.

"Yani kanıtlanmamış cinayetlerin olduğunu kabul ediyorsun öyle mi?" Binbaşına baktım, umarım böyle laf almıyordur ondan.

"Beni böyle konuşturmaya çalışıyorsanız işiniz yaş," dedi Çelik rahat şekilde. "Zaten en mantıklı şeyi yapıyorsunuz, biz denekler mükemmel askeri yaratmak amacıyla oluşturulduk. Keyfimi sürün işte," Binbaşı dudaklarını birbirine bastırdı, neredeyse yine gülecek miydi o? Normalde böyle laubali konuşmalardan nefret ederdi.

Gerçi hiçbirimiz buna yakın bile konuşma gafletine düşmemiştik bu zamana kadar.

"Seni asker olarak inceleyeceğiz, tam olarak asker olmayacaksın. Bir seri katilden asker olur mu?"

"Teknik olarak askerler de se..." Durmazdı ki çenesi.

"O lafımı tamamlarsan seninle külahları bozuyoruz," dedi binbaşı sinirle.

"Bu külahların düzgün hali miydi?"

Salak adam ya, komikti de. Şeytan tüyü batsın!

"Şuna biraz ağır başlılık dersi ver," dedi binbaşı bana.

"Emredersiniz binbaşım."

"Bu başın ağırlığı yüzünden diplomatik krizler çıkmadı mı?" diye laf soktu bize Çelik.

Binbaşıyla kısa bir an bakiştık.

"Ben askerimin cıvık olmasına katlanamam,"

"Az önce asker değil seri katildik, işinize nasıl geliyorsa öyle oluyorum,"

Hem çok sinir bozucu hem de çok komikti. Komik olan kısmı binbaşıyla bu şekilde konuşmasıydı, binbaşı rahatsız oluyormuş gibi bile gözüküyordu. Biz olsak arabadan atıp üstümüzden geçmişti!

"Siz deneklerin çenesi de hep böyle düşük mü?"

"Binbaşım görüyorum da çenem sizi eğlendiriyor," dedi Çelik dışarıyı izlerken.

Binbaşı dikiz aynasından onun ifadesini izleyerek konuştu, "soytarıları severim, komik oluyorlar,"

"Bir soytarı olmadığımız kalmıştı zaten," diye söylendi Çelik.

Başım şişmişti ama birbirleriyle gereksiz şekilde uğraştıkları için Çelik'in kaçması ve binbaşının tehdidi arada kaynamıştı.

Bir dakika!

Çelik onunla didişirken bunu yapmayı mı amaçlıyordu?

Omzumun üstünden yine ona baktım, bana öpücük atar gibi dudağımı büzdüğünde sinirle önüme döndüm. Bazen tahammül edemeyeceğim kadar gevşek oluyordu!

Askeriyeye geldiğimizde üniformalarımla buraya tekrar giriyor olmak o kadar güzeldi ki neredeyse durup mutluluktan ağlayacaktım. Yanımda sivil şekilde yürüyen Çelik bunu fark etmiş gibi yandan yandan bana bakıyordu.

"Gördüğüm en güzel askersin," Durakladı, "gördüğüm en güzel kadınsın,"

Ona olan tüm öfkeme rağmen kalbim tekledi.

Binbaşı bizimkileri toplayıp hazır ola dizmişti. Çelik yanımda sivil şekilde komik dursa da o da yanımda hazır oldaydı.

Binbaşının yanına ulaşan Kubat yüzbaşı, Çelik'i gördüğünde sırttı. Bu anı uzun zamandı bekliyordu, Çelik'e olan tüm kinini sonunda çıkaracaktı.

Yanımda duran Eren kısık sesle konuştu. "Seni burada tekrar görmek güzel minik kartal," Minik kartal... Bunu duymayı bile çok özlemiştim.

Bu lakabı bana tatan arkadaşlarımlın yüzleri tek tek gözümün önünden geçti... Yıllar önce onlarla böyle yan yana hazır olda duruyordum. Hepimiz görevimizi yerine getirmek için heyecanla tutuşuyorduk, gerekirse canımızı hep birlikte verecektik.

Onlar canlarını birlikte vermişlerdi, beni bırakmışlardı.

Onların gidişiyile de Çelik'le tanışmıştım.

Çelik'in Eren'e ters ters baktığını fark ettiğimde hemen bakışlarını kaçırdı. Eren'i neden bu kadar kıskandığını hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Tomris aramıza döndü, Azrail'in Kılıcı da bundan böyle bizlerle olacak," binbaşı durup Kubat'a baktığında Kubat elindeki kıyafetleri Çelik'e doğru fırlattı.

"Eren'den bile irisin, sana zar zor bir şeyler ayarladık," dedi Kubat söylenerek. "Koş,"

Çelik bir elindeki kıyafetlere bir Kubat'a baktı, ardından da bana. Aramız bozuk olsa da onu cesaretlendirmek için başımı salladım.

"Nereye koşayım?"

"Ben göstereyim mi binbaşım?" dedi Hasan hevesle.

Binbaşı başını salladığında Çelik'le yanımızdan uzaklaştılar.

"Deneği hepiniz tanıyorsunuz, hatta Vuslat sebebiyle ona bir samimiyet de besliyorsunuz. Ama hiçbir yanlış müsemma göstermeyeceksiniz. O sizler gibi gerçek bir asker değil, vatani kurtarma gibi erdemli amaçları yok, o sadece incelenmek için burada. Yeri gelirse sahaya da çıkaracağız ama buradaki davranışlarına bağlı,"

Binbaşı konuşurken Teo eğilip ifademe baktı.

Eren izinsizce konuştu, "binbaşım bence ona haksızlık ediyorsunuz. Buraya kadar kendi isteğiyle geldi, kaçmadı."

"Evet, kaçabilirdi," dedi Kubat da şaşırtıcı şekilde destek çıkararak. Binbaşının bakışlarını gördüğünde sustu.

"Ona karşı dikkatli olun ve onu hepiniz dikkatlice inceleyin. Ne kadar süre yanımızda tutabiliriz bilmiyoruz o yüzden buradaki her vakti sizler için kıymetli. İnsan üstü özelliklerin nasıl işlediğini aklınıza iyice kazıyacaksınız,"

Binbaşının her bir kelimesi boğazımda acı bir tat, gözlerimde bir yanma bırakıyordu.

Burada ne kadar tutabileceklerini bilmiyorlardı... Peki sonra ne olacaktı?

O güzel evimizde huzurla yaşamak yasak mıydı bize?

Biz hiç mutlu olamayacak mıydık?

Kimse bilmiyordu ama o benim kocamdı. Onun hakkında, üstümden böyle şeyler duymak o kadar acı veriyordu ki oturup bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlamak, ayaklarımı yere vurarak onu benden almayın o benim kocam diyesim geliyordu.

Çok sessizdim ama arkadaşlarım sanki ne düşündüğümü, hissettiğimi anlıyormuş gibi bana ellerinden geldiğince yaklaşmaya çalıştılar.

"Onu getirmemi istediğimde getireceksiniz, götürmemi istediğimde götüreceksiniz!" Binbaşı sadece bana bakıyordu. "Onu burada tutabilmek, bu şartları sağlamak için kimleri ikna ettim haberiniz bile yok. Beni pişman etmeyin, o zaman artık ben de hiçbir şey yapamam."

Bu uyarı oldukça açıktı. Bir daha onu günlerce getirmesem binbaşının da elinden bir şey gelmeyecekti.

"Önceden ayarladığım görev yerlerinizi şimdilik askıya aldım. Onu incelerken, bu görevin başında en başta sizler olduğunuz için inceleyecek askerler arasında da en başta sizlerin olmasını istiyorum!" Onun sürekli incelenmek zorunda kalması canımı sıkıyordu. Normal şekilde yaşamak imkansız mıydı bir denek için? Aşkın yaşıyordu. Çelik neden kaçmıyordu? Beni en başta bırakıp kaçsaydı ya da bu kaçtığında hiç dönmeseydi her şey onun için daha iyi olurdu.

Bunu biliyordum ama onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Habersizce gittiği için kızgındım, üstüme yalan söylediğim için kızgındım ama en çok da onsuzluk bu kadar acı verdiği için kızgındım.

Çelik yanımıza yaklaşırken gördüğüm görüntüyle kalbimde hem bir sızı hem de bir heyecan baş gösterdi.

Onu aşağıdan yukarı süzerken kalbimdeki çarpıntı artıyordu. Postalları, asker yeşili kargo pantolonu, bedenine tam yapışan tişörtle o kadar yakışıklı duruyordu ki...

Tam olarak bir asker gibiydi, benim gibi.

"Vay be, bu herif Eren'in aramızdaki en yakışıklı olma tahtını aldı da uçtu," dedi Tunç da diğerleri gibi onu dikkatle incelerken.

"Saçmalama, en yakışıklı benim," dedi Teo dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi. "En çirkin de Talip mesela,"

"Ben ne alaka amına koyayım ben niye çirkin oldum şimdi," Talip dişleri arasından konuşurken gülmek için dudaklarını birbirine bastırdım.

Hazır olda, binbaşı duymasın diye fısıldaşırken fazlasıyla komik görünüyorduk.

"Herif timdeki değil ülkedeki en yakışıklı adam," dedi Yasemin. "Yanlış anlama sakın,"

"Gördüğümüzü söylüyoruz biz, o bizim gözümüzde Yıldıray gibi bir şey," dedi Zeliha da bu beni rahatlatmış gibi.

"Pardon da siz beni nasıl görüyorsunuz? Anlamadım," Yıldıray çok sessiz ve havalıydı, onu da kızlar aralarında sık sık överlerdi ama asla başka gözle bakmazlardı. Eren'in de yakışıklılığı övülürdü ama Çelik geldiğinden beri pabucu dama atılmıştı. Talip'in keskin nişancılığı övülürdü falan.

"Ciddiyim, neyim ben sizin gözünüzde?" Yıldıray da takmıştı.

Binbaşının sert bakışlarıyla herkes sustu.

Çelik de yanımıza gelmiş boyunu posunu gösteriyordu. O formanın içinde ne kadar yakışıklı ve nefes kesici olduğunun farkındaydı.

"Tıraşımı da ol yarın gelmeden," dedi Kubat tek gözünü kısmış şekilde onu süzerken.

Binbaşı bile kısa bir an Çelik'i süzmüştü. Süzölmeyecek gibi değildi ki! Bir insana bir üniforma bu kadar yakışır mıydı?

Hepimiz aynı şeyi giyiniyorduk ama onda çok başka duruyordu.

Çelik de ara ara başını eğip formanın kendisinde nasıl durduğuna bakıyordu. Bu koca adam, tüm dünyanın korktuğı seri katil nasıl oluyordu da gözöme çoğı zaman küçük bir çocuk gibi geliyordu asla anlayamayacaktım.

"Hazır mısın?" Binbaşının kendine söylediğini anlamak için kısa bir an etrafına baktı. Askeriye hiç bilmediğı bir ortamdı, asker olmak ona çok yabancıydı. Ama hazır ola geçerken de duruşuyla da hiç zorlanmamıştı. İnsanların ne yaptığını hemen analiz edip ayak uydurma kabiliyetine sahipti.

Bunu fark eden sadece ben değildim, onu dikkatle inceleyen binbaşı da eminim fark etmişti.

Binbaşı onu raporlamamı da istemişti ama bunu yapamazdım.

Onunla olmak neden bu kadar zordu ki?

Denek olmasa, normal bir insan olsa, bir seri katil de olmasa hayat bizim için nasıl olurdu? O zaman da bana aşık olur muydu?

Onun denek olmadığı hayatın hayallerini kurduğum için inanılmaz şekilde suçlu hissettim. O zaten bundan nefret ediyordu, başına ne geliyorsa bundan geliyordu. Bense onu her haliyle kabullendikten sonra bunu düşünüyordum.

"Gel de göster maharetlerini," dedi binbaşı önden yürümeye başlarken.

Çelik merakla yüzöme baktı, büyük ihtimalle parkurdaki başarısını ölçeceklerdi. Herkes yürürken Çelik de benim yanımda başı dik şekilde yürüyor, etrafı da inceliyordu.

Başını hafifçe bana eğdi. "Yakışmış mı forma?"

Ona ne kadar öfkeli olduğumun farkında değildi sanırım, yandan ters bir bakış atarak öfkemi göstermeye çalıştım.

Hemen anlayıp göz devirdi. "Birazdan maharetlerimi ölçecekler, o güzel gülüşünü bir kez göster de motivasyon olsun." Önüne bakarken çok normal bir şey

söylermiş gibi iltifat ediyordu.

"Motivasyona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum,"

"Güzelimin gülüşüne her zaman ihtiyacım var," dediğinde ona sinirle baktığını görüp göz kırptı. "Sen surat astığında içim daralıyor Vuslat, sen de sürekli surat asıyorsun." Suratının daha çok asıldığını gördüğünde gülüşünü bastırmaya çalıştı.

Fısıldadım, "elimde kalacaksın,"

"Ellerinde kalmak benim için ödül değil de ne?"

Durduğumda o da durup gülümsedi. Diğerleri yanımızdan geçip yürümeye devam ediyorlardı.

"Ciddi ol, bunu ciddiye almak zorundasın çünkü her şey buna bağlı. Bir denek gibi performans göstermek zorundasın, eğer göstermezsen..." *Seni burada tutup incelemeleri için bir sebepleri kalmaz.*

"Performans sıkıntım asla olmadı," dedi yine rahat ifadesiyle.

"Gevşekliği kes!" Ben ne kadar gerginsem o da o kadar gevşekti.

"Tamam tamam, bende o iş." Yürümeye devam ettik.

Parkurların yanına geldiğimizde Kubat başıyla Çelik'i yanına çağırdı. Biz parkurun etrafını saran çitlerin arkasında kalırken Çelik Kubat'la birlikte parkura yürüdü. Kubat bir eline sayaç almış, boynuna da düdüğü takmıştı.

Binbaşı çitin önünde kollarını birbirine bağlamış onları izliyordu. Gerçi hepimiz Çelik'i izliyorduk şu an.

Kubat geri çekilip düdüğü bastığında Çelik parkurda koşmaya başladı. Engellerden geçerken ya zıplıyor ya da altından geçiyordu, o kadar hızlıydı ki onu takip etmek çok zordu.

Koskoca tırmanma duvarını geçerken dahi hiç zorlanmamış, hızını hiç kaybetmemişti.

Ayrıca engelleri geçerken bizler gibi de geçmiyordu, o kadar hızlı düşünüp karar veriyordu ki asla vakit kaybetmiyordu. Bu parkuru daha önce yüz kere geçmiş gibi

hareket ediyordu. Geçişlerindeki tarzlar bile bizimkilerden çok farklydı.

Onu bu parkurda izlerken neden incelemek istediklerini daha iyi anladım. O sahiden mükemmel askerdi. Onun gibi yüz askerin olsa tüm ülke savunmasını en üst düzeyde sağlayabilirdin. Böyle düşünmek beni ürpertti çünkü benim bu düşündüğümü zaten çok fazla düşünen kişi vardı.

Çelik engellerden geçerken Kubat yanında düz zeminde ilerliyordu ama buna rağmen resmen Çelik onu geçiyordu.

Kubat bir ara şaşırp binbaşına baktığında binbaşı devam et dercesine gözleriyle Çelik'i işaret etti.

"Adam makine resmen," dedi Yıldıray dirseklerini çitlere yaslamış onu hayranlıkla izlerken.

"Rekor kırdı," dedi Zeliha saatine bakarak.

"Herif ışık hızıyla çalışıyor gibi," dedi Hasan da. "Ben bu parkurda bayılacaktım az daha,"

"Beni bile geçti," dedi Eren hafif kıskançlıkla.

"Koşmayla iş bitseydi çita da ormanın kralı olurdu," dedi Talip de aynı kıskançlıkla. "Atışlarımı görmek lazım atışlarımı,"

"Kıskanmayın," dedi Yasemin de gülerek.

Çelik parkuru tamamlamıştı, göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Biz anlatmıştık ama zaten," dedi Teo biz derken benden bahsederken.

Buna şaşırdılarsa Çelik onları daha epey şaşırtacak gibi duruyordu.

Kubat yanında Çelik'le binbaşının karşısına geçti. Elindeki sayacı binbaşına çevirdi. "Yirmi beş saniyede bitirdi, rekor bu zamana kadar en son elli bir saniyeydi o da benimdi," dedi Kubat afallamış şekilde.

Eren araya girdi, "elli vardı, benimdi de,"

"Farklı parkurlar da deneyin, molasız," Binbaşı kısık gözleriyle Çelik'i inceliyordu. "Yoruldu mu?"

Alayla güldü hemen. "Yorulmak mı? Yeni ısınmıyor muyuz binbaşım?"

Binbaşı dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü sakladı. "Isıtalım bakalım seni,"

Çelik farklı parkurlar da denedi ama hepsinde aynı şekilde insan üstü bir hız sergiledi. Onu izleyen yalnız biz değildik. Deneğin(!) parkurda olduğunu duyan koşup geliyordu ve çitlerin etrafı tamamen dolmuştu. Herkes durmuş onu izliyordu.

Bu hoşuma gitmiyordu.

Ona kafesteki bir hayvan muamelesi yapıyorlardı.

Gerçi Çelik pek rahatsızmış gibi görünmüyordu. Herkesin ona hayranlıkla ve şaşkınlıkla baktığının farkında olduğundan iyice havaya girmişti. Gerçi hep havalıydı ya.

Parkurların ardından Kubat ona sınav çektirmeye başladı, iki yüzü geçtikten sonra saymayı bırakmış sıkılarak çitlere yaklaşmıştı.

Binbaşı parkurdaki gösteriyi izledikten sonra yanımızdan ayrılmıştı ama etraf epey kalabalıktı.

"İnanılır gibi değil, aşırı yakışıklı," Arkamda duyduğum kadın sesiyle tüylerim ürperirken omzumun üstünden arkaya baktım.

Doktorun yanındaki hemşirelerdi, iki kız bir erkek durmuş askerler gibi Çelik'i izliyorlardı.

"Yabancı oyunculara benziyor, en yakışıklı olanlara," dedi diğer genç kadın da ve ikisi de kıkırdadılar.

Sağa doğru bir adım atıp görmelerini engelledim.

Teo gülerek bana bakarken hemen anlamıştı ne yaptığımı. Kızlara doğru döndü. "Ben daha iyi yapıyorum ya," dedi ikisini de süzerken, sarışında gözü fazla oyalanmıştı.

"Yap da görelim," dedi sarışın kız ama Teo dünden razıydı.

Teo kızlara kaslarını gösterirken ben Çelik'i izlemeye devam ettim. Hiç yorulmuş gibi durmuyordu ama o insandı, üstüne çok gidiyorlardı.

"Bu kalabalık da neymiş böyle," Yanıma yaklaşan tanıdık bir sesti, Akın doktor. Beni gördüğünde gülümseyip yanımda, Teo'nun az önce boşalttığı yerde durdu. "Vuslat, selam."

"Selam," dedim ama gözlerimi Çelik'ten ayırmamıştım, sınav çekerken bir an duraklamıştı ayrıca gözleri de üstümdeydi. Duymasa şaşardım.

"Nasılsın?"

"İyiym siz nasılsınız?"

"İyiym, uzun zamandır yanıma gelmiyorsun. Senin için endişelendim," Akın'ın sözleriyle Çelik yine durakladı.

"Yoruluyor mu sonunda?" diye keyifle bağırdı Tunç. Yorulduğundan değildi.

Geçistirmeye çalıştım, "çok daha iyiym,"

"İyi olsan bile gelmeni isterdim," Şaşırp Akın'a baktım. "Aslında ne zamandır seni yemeğe davet etmek için seni arıyordum," Akın kibar, düşünceli ve yakışıklı bir adamdı ama Çelik hayatıma girdiğinden beri kimse gözüme ilgi çekici gelmiyordu.

Ayrıca ben evli bir kadındım!

Çelik sınavı tamamen bırakmış doğrudan bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim ama kabul edemem," dedim olabildiğince nazik şekilde reddetmeye çalışarak.

Kaşları havalanırken güldü. "Asker hanımlar cidden sert oluyorlar," Benim gülmediğimi görünce gülüşü soldu. "Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun ayrıca seni yemeğe davet etme sebebim artık seanslara gelmemendi, yoksa etmezdim. İş etiğim var, yoksa seni ilk gördüğümde yapardım bu daveti."

Çelik öfkeden deliye dönmüştü!

Şınavı boş verip yerden kalkmıştı, oturmuş sinirli sinirli Akın'a bakıyordu ama Akın arkası dönük olduğu için bu bakışları göremiyordu.

"Sonunda, sonunda yoruldu," dedi Tunç hevesle.

"Bunda abuk pes ettin denek, benim eyreğim kadar dayanamadın he," dedi Kubat da keyifle elik'e ama o hiçbir Şey söylemeden düşman düşman Akın'a bakmaya devam ediyordu.

Akın'ı göndermek için kibarca, "GrŐŐrz," dediğimde Akın gülümsedi.

"GrŐeeđiz," Sonunda gittiğinde nefesimi verdim.

elik hiçbir Şey söylemeden bana bakmaya devam ediyordu. Ne kadar kiskantı böyle. Her Şeyi kiskanıyordu.

"Oğlum kalksana, ooo daldın gittin," Kubat onun yüzüne doğru elini salladığında gözlerini benden ayırabildi.

Kiskanlıktan ziyade çok kırılıyordu, canı acıyordu. Kara gözlerinde buğulu bir hüzün belirliyordu, Eren'den bahsederken de böyle oluyordu.

elik ayağa kalkıp Kubat'ın karşısında durdu. "AtıŐlarına bakacağız, gel benimle." Dediğini duyabilmiŐtim.

Atış alanına geldiğimizde Şükür ki kalabalık da azalmıştı.

Kubat hedef kağıdını çok uzağa koymuştu, hatta Talip gıcıklık yapmak için normalden de uzağa yerleŐtirmiŐ ve elik'in başına dikilmişti atışlarını görebilmek için.

Az önce benim yüzümden beklenenden az bir performans göstermiŐti. Şimdi onu teŐvik etmem gerekiyordu.

Yanına yaklaştım, bir adım arkasında durdum. "Bu atışları benim için yapmanı istiyorum." Yüksek sesle konuŐmamıŐtım, hatta fısıldamıŐ bile sayılabilirdim ama onun beni duyabileceğini biliyordum.

Aldığı derin nefesle omuzları sarsıldı ve atış yapmaya başladı. Őarjr boŐalana kadar sıktı, sıktığı yer o kadar uzaktı ki uzaktan nerelere isabet ettiği tam gözükmüyordu.

Atışları bittiğinde Kubat kağıdı yaklaştırdı. Hepimiz durmuş merakla izliyorduk. Kağıt yaklaşırken hedefin ortasında değil de etrafında delikler vardı.

Yaklaştıkça görüntü netleŐmeye başladı.

Hedef kağıdında ortalara hiç vurmamış, etrafına vurmuş ve kağıda geniş bir kalp işareti bırakmıştı mermileriyle.

Bu aldığım en romantik olmayan ama bir o kadar da romantik şeydi, evet şey. Buna hediye de denemezdi.

Önce herkes benim gibi kalbi idrak etmeye çalıştı.

Teo birden 'Ooo' diye bağırırken Talip'in tadı çok kaçmıştı. "Şovmen," diye söyleniyordu.

Çelik omzunun üstünden bana baktı. "Senin için," bunu dudaklarını oynatarak söylemişti.

"Romantikliğe bakar mısın?" dedi Hasan elini ağzıyla örterken. "Ben bile düştüm, Vuslat bas nikahı ben arkandayım."

Çelik, Kubat'a baktı. "Bu sayılmaz, hedefe vurmadın," Kubat sadece onu gıcık etmeye çalışıyordu. "Tamam tamam devam,"

Günün geri kalanını Çelik'in üstün yeteneklerini izlemekle geçirirken biz de antrenmana başlamıştık. Uzun zamandır tembellik yaptığım için çok hamlanmıştım.

Eski formuma ulaşmak zaman alacaktı.

Gün biterken biz de bitmiştik. Sonunda çıkabildiğimizde Çelik'le ben arabasız geldiğimiz için Eren bizi götürmeyi teklif etmişti. Teklifi kabul ettiğimde Çelik gerek yok taksiyle gideriz diye tuttursa da Eren 'Allah için gelin ya' diye ısrar edince kabul etmişti. Belki de gerçekten imana geliyordu.

Eren'in arabasında yine arkada oturmuş, pek konuşmamıştı. Onun aksine Eren'in de bugün dedikodu yapası gelmişti ve bir an olsun susmamıştı. "Talip ciddi ciddi bozuluyordu ama he, manyak o, sorunları var."

"En iyi nişancı o olacak ya," dediğimde hevesle başını salladı.

"Ama ben hepsinde iyiyim, biliyorsun, değil mi?" Onay almak için yüzüme baktığında başımı salladım. "Seninkini çok yordular galiba, baksana sesi soluğu çıkmıyor,"

"Yorulmak mı? Bunlar beni yormaz. Terlemedim bile."

"Hassiktir oradan," dedi Eren dikiz aynasından Çelik'e bakarak. Varlığını hatırlayıp mahcup şekilde bana baktı. Eren özellikle Talip'in yanında epey beyefendi kalıyordu.

Eve ulaştığımızda Eren'i içeri davet etsem de kabul etmeyip uzaklaştı.

Çelik, Akın'la olan konuşmamdan sonra tüm gün o tatlı enerjisini kaybetmişti. Ama beni günlerce tek başıma bıraktıktan sonra enerjisi umurumda değildi. Bana açıklama yapmak zorundaydı.

Evin içine girdiğimizde bu eve geldiğimizden sonra ilk kez birlikte girmiştik. Evlilik günümüzü saymazsak tabii...

Üstündeki ceket portmantoya asarken postallarını da çıkardı. Ben evde ayakkabı giyinmeyi sevmiyorum diye çıkardığını biliyordum.

Ben de onun gibi ceketimi ve postallarımı çıkardım.

"Ben duşa gireceğim," dedi bana bakmadan.

Üst kata çıkacaktı ki tişörtünün arkasından tutarak durdurdum onu.

"Önce bana açıklama yap, sonra."

Bana dönmesiyle elim düştü. "Sana yapabileceğim bir açıklama yok."

"Çelik sen beni çıldırtmak mı istiyorsun? Bana neden birden gittiğini açıklamak zorundasın." Böyle yaparak beni çıldırttığının farkında değil miydi bu adam!

Başımı iki yana salladı. "Açıklayamam."

"Neden?"

"Açıklayamam işte Vuslat,"

"Günlerce, günlerce haber alamadım senden. Evlendik biz Çelik, evli insanlar arasında sır olmaz." Kendimi bile şaşırtacak şekilde sabırlıydım ona karşı, bunun sebebi hüznle bakan gözleriydi. "Hadi anlat, söz veriyorum aramızda kalacak. Sen daha en başında sırlar çıkarırsan nasıl bir çift olacağız biz? Hadi anlat bana."

Konuşurken ona yaklaşıp bir elimi göğsüne koydum.

"Önemli bir şey yok," dedi hissizleşen gözleriyle.

"Bana bak Çelik," Onu ciddi ciddi dövmek istiyordum. "Sen benim kocamsın, evlendik ve beni bırakıp gittin. Sadece bir mesajla hem de aptalca bir mesaj!"

"Özür dilerim, tekrar dilerim, tekrar ve tekrar dilerim ama başka yapabileceğim bir şey yok. Sana bunu yapmak istemezdim." Göğsünden sinirle ittirdim. "Affet beni,"

Başımı iki yana salladım.

"Evliliğimizin ilk gecesi olduğu için ekstra sinirlisin görüyorum," Hafif sırtarak söylediği şeyler öfkemi katlayarak arttırıyordu sinirle sözünü kestim.

"Başlatma evliliğine Çelik! Böyle evlilik mi olur lan? Sen dalga mı geçiyorsun benle! İlk gece diyor! Şaka mı bu? Komik mi geliyor sana bunlar? Komik mi Çelik?" Bağırışımla giderek ciddileşiyordu, sonunda! "Bir an olsun bir şeyleri ciddiye almaz mısın sen? Sana öfkemi anlatıyorum komik mi geliyor bu sana?"

Ellerini omuzlarıma koydu ama sinirle omuz silkerek ellerini düşürdüm. "Seni öfkelenlendirmek istemedim."

"Defol git, nereye geldiysen oraya git Çelik. Senin gibi bir koca istemiyorum!"

Yumruk yemiş gibi irkilirken bir adım geriledi. "Haklısın, senin benim gibi biriyle ne işin olur? Senin Eren'le işin olur, bugün yanına gelen o adamla işin olur, onlar doğru düzgün adamlar ne de olsa. Evlendikten sonra seni bir mesajla terk etmek zorunda kalmazlar!" Konuyu nasıl buraya çekebilmişti!

"Eren ne alaka şimdi!"

"Bugün gelen ne diyordu sana he görüşeceğiz, her zaman bekliyorum!" Tamamen saçmalıyordu. "Belki de sahiden gitmeliyim! Biz birlikte olamayız, sen benim gibi bir adamla olamazsın. Sana sadece acı ve sinir getiriyorum. Belki de kendin gibi bir askerle olmalısın, senin gibi erdemli vatanına aşık biriyle, seni sürekli yüz üstü bırakmak zorunda kalmayacak, sana bir çocuk verebilecek biriyle!"

İçerlediği şeyleri aştığımızı sanıyordum ama sanırım asla aşamayacaktık.

"Aptal! Aptalsın sen! Evlendik biz gerizekalı! Seninle aynı yatakta yatmak için mi seninle evlendiğimi sanıyorsun? Öpüşelim diye mi evlendim sanıyorsun? Seninle bir

Ömür geçirmek istediğim için evlendim! Sen kendini bana layık göremiyorsun ya ben bir tek seni layık gördüğüm için evlendim seninle. Seninle resmi Şekilde evlenme Şansım olsa bir dakika beklemeyeceğim için evlendim! Senin söylediğin her Şeyi bin kez düşünmedim mi sanıyorsun? Her düşündüğümde yolum sadece sana çıkmadı mı sanıyorsun?"

Şaşkın Şaşkın yüzüme baka kaldı. Ama bana yaklaŐacađı yerde bir adım daha attı geriye.

"Sana acı vermek istemiyorum," dedi en sonunda.

"Verme o zaman."

"Yanında olursam sana acı vereceğim, günlerce bekledin beni, belki nefret ettin. Benden nefret etmene dayanamam Vuslat. Benim yüzümden acı çektin, merak ettin, belki uyku bile uyuyamadın. Ben sana daha fazla zarar vermek istemiyorum. Ayrılalım."

Sarsıla sarsıla geri attığı iki adıma ona iki büyük adım atarak kapattım ve yüzüne sert bir tokat attım.

Normalde o istemedен yüzü asla sağa kaymazdı ama bu sefer kaydı.

"Pisliğin tekisin! Senden nefret ediyorum pislik! Anca ke,"

Dudaklarımı dudaklarıma öyle bir hızla yasladı ki ne olduğunu Şaşırdım. Dudaklarımı büyük bir iştahla öperken ona karşı koyamamaktan nefret ediyordum. Sanki lde günlerce susuz kalmış da en sonunda bir Şelale bulmuş gibi içiyordu dudaklarımı. pmyor, içiyordu, beni kendisine katıyor, parçalıyordu.

pŐ derinleŐirken sırtım merdivenlerin trabzanına çarptı. Bir eli belimde diğer eli yanağımda iştahla öpmeye devam ederken omzundan ittim onu. Dudakları uzaklaştı ama bedeni bedenime yalı kalmaya devam etti.

"Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordum dudaklarımla ıslanmış dudaklarına bakarken.

"Evet," dedi ama utanmadan beni öpmeye devam etti.

Yine dayanamadım, dudakları o kadar tatlı o kadar baştan ıkartıcıydı ki öpüşüne karşılık verdim. O beni tüketirken ondan uzaklaşmak imkansızdı.

**Bir elimi saçlarına geçirip sertçe çekerek dudaklarımı kendimden uzaklaştırdım.
"Ayrılmak istediğin kadını niye öpüyorsun o zaman?"**

"Sikeyim," Gözlerini yumdu kısa bir an. "O kadını çok seviyorum,"

"O zaman neden?"

"Çok seviyorum işte," dedi gözlerini yavaşça geri açarken.

"Sen cidden salaksın!" Yine öptü beni.

Onu geri çektiğimde nefes nefese, dudaklarıma doğru konuştu, "hakaretlerden hiç hoşlanmam ama sen edince hoşuma gidiyor," Yine öptü.

"Ciddiyetsiz herif," demeye çalıştım ama ağzım ağzıyla kapalı olduğu için bunu pek başaramadım.

Kalçamı bir avcuyla kavrayıp bedenimi yukarı kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Birinin dudaklarından nasıl tat alınabildiğini hala anlayamıyordum ama onun dudakları tattığım en güzel şeydi.

Tatlı, lezzetli, yumuşak ve kesinlikle baştan çıkarıcı.

En büyük sorun da şuydu ki; asla yeterli gelmiyordu. Dudaklarımı her saniye öpsem sıkılmayacakmış gibi hissediyordum, bu ona bağımlı gibi hissettiriyordu ama bu bile içimde büyük bir heyecan yaratıyordu.

Kalçamı sertçe sıkıp kendisine daha çok yasladığında kasıklarımda sertliğini hissetmemle gözlerim irileşti ama o beni daha sert öptü.

Sırtımı merdivenlerin trabzanından ayırdığında kollarımı boynuna sardım sıkıca.

Birkaç adım geri atarken dudaklarımı öpmeyi kesmemişti. Saçlarından çekerek kendimden uzaklaştırdığımda kısık gözleriyle gülüp geri geri yürümeye devam etti.

"Düşeceğiz," dediğimde daha sıkı tuttu beni.

"Seni asla bırakmam," Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında onun kucağındaydım ve önünü bile görmüyordu, hatta durup durup beni öpmeye devam ediyordu.

Merdivenin ortasına geldiğimizde yine dayanamayarak beni duvara yasladı. Ağzını o kadar çok bastırmıştı ki kafam nerdeyse duvarla bütünleşecekti.

Kafasını bir sağa bir sola çıldırtıcı şekilde ağır hareket ettirirken dudakları kafasının aksine çok hızlıydı. Dudaklarımı harap etmek istiyor gibiydi, başarıyordu da. Ama asla şikayet edemeyeceğim kadar hoşuma gidiyordu.

Ara ara avcuna aldığı kalçamı sıkıyor ara ara tutuşunu gevşetiyor, sonra daha sert sıkıyordu.

Kısa bir an ayırdı dudaklarımı, göğsü hızla alıp verdiği nefeslerle sarılıp benim de göğsümü sarsıyordu.

"En büyük hayalim ne biliyor musun?" diye sordu kalçamı hafifçe yukarı kaldırıp sertliğine sürterken.

Dilim damağım kupkuru olmuştu, dudaklarımı ıslatmaya çalıştım. "Ne?"

"Sana aklının, hayalinin alamayacağı edepsizlikler yapmak. Duyduğuna bile utançtan bayılacağın şeyleri yaparak tek tek her pozisyonda içine girmek."

Gözlerim şokla irileşirken sırttı ve yine aç şekilde dudaklarıma yapıştı.

Sözleri tüylerimi diken diken ederken, o kısık sesiyle başımı döndürmüştü ve her bir kelimesiyle kasıklarımdan tüm bedenime bir sıcaklık yayılmıştı. Bu adam beni ateşsiz yakıyordu.

Vücudum resmen onun etkisi altına titriyordu. Ona daha çok dokunmak, çıplak tenine ulaşmak istiyordum. Bunların hepsini içimde daha önce varlığını bile bilmediğim bir tarafımla istiyordum. Bende vahşice duygular uyandırmıştı. Ve o duygularla şimdi kendimi onun sertliğine daha çok yaslarken bulmuştum kendimi. Ona sürtünürken sadece vücudumu dinliyordum, vücudum beni şoka sokuyordu.

Beni öperken güldüğünü hissettim, geriye çekerken alt dudağıma minik bir buse bıraktı.

Kalçamı sıkıp kendisine daha çok sürttü ve yürümeye devam etti. Yürüdüğü için ona daha çok sürtünüyordum, bu sürtünmeye duyduğum açlık beni şoka sokmuştu.

Yatak odasına ulaştığımızda beni kapıya yasladı bu sefer de.

Dudağıma bir öpücük bıraktı, "sana neler yapmak istiyorum biliyor musun?"

Nefes nefese merakla yüzüne baktığımda gülümsemesi genişledi.

"Her," öpücük, "tarafını," öpücük, "öpüp," öpücük, "doldurmak."

Öpüşleriyle başım dönerken beni kapıdan ayırdı ve yatağa ulaştırdı.

Sırtım yatakla bütünleştğinde Çelik dizleri üstünde durup bana baktı. Yatağa düşen saçlarımdan, hızla hareket eden göğüslerime, dudaklarıma ve en sonda gözlerime uzun uzun baktı.

Dudaklarını yaladı, dizlerimi tek hareketiyle açtı ve beni izledi. Tüm kıyafetlerim üstümdeydi ama o bana böyle bakarken çırılçıplak tamamen savunmasız hissediyordum. "Vuslat," adımı melodik şekilde söylerken sakinleşmek istermiş gibi gözlerini kapattı. "Sana şu an neler söylemek neler yapmak istiyorum hiçbir fikrin yok,"

İçimde varlığıyla yeni tanıştığım vahşi kısım ölesiyle merak ediyordu hepsini.

"Sana çok gelir diye kendimi tutuyorum," Gülümseyerek gözlerini açtı. "Ama sikeyim gördüğüm en güzel şeysin, karımsın, artık her şeyimsin."

"Az önce ayrıldın benden," dedim zorlukla

"Keşke ama görüyorsun ya bunu yapamayacak kadar muhtacım sana," Normalde onunla yine tartışmaya başlayabilirdim ama zihnim çok pusluydu. Sarhoş gibi hissediyordum.

Bir elini başımın yanına yaslayarak üstüme eğildiğinde gözlerim belirginleşen kol kaslarına ve damarlarına kaydı.

Diğer elini de diğer tarafıma koyup tamamen eğildi ve yine öpecek kadar yaklaştı. Dudakları dudaklarıma değecek kadar yakınken fısıldadı. "Şu mavi gözlerini gördüğümünden beri içinde olmanın nasıl hissettireceğini hayal ediyorum."

Utaniyordum, hem de çok. Ama yine de susmasını istemiyordum, terslemiyor ya da ağzını kapatmıyordum. Far görmüş tavşan gibi onu izliyordum.

Bir elini kaldırıp çeneme götürdü, başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Seni böyle altıma aldığımda bana nasıl bakacağımı hayal edip durdum ve sikeyim..."

Dudaklarımı yaladı. "Bu hayalimdekinden bile güzel."

"Ç-çelik,"

"Güzelim," Alt dudağımı hafifçe aşağı indirdi. "Karım,"

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Dudaklarım geri kapanırken o tatlı sırtışıyla dudağıma bir buse bıraktı.

Bir eli tişörtümün eteğine kaydığında ona karşı koymadım. Tişörtü üstümden çıkardığında sadece beyaz sütyenimle kaldım. Dudaklarımı bu sefer boynuma yasladı, öpücükleri göğsüme doğru inerken diliyle de hafifçe eşlik ediyordu.

Ağzını her uzaklaştırdığı yerde kalan ıslaklıkla vücudum ürperiyor, o bölgelere nefesi çarptıkça ne yapacağımı şaşıırıyordum.

Göğsümün üstüne geldiğinde durup gözlerime baktı. "Güzel memelerini ağzıma alacağım,"

Yutkundum. "Her şeyi böyle söyleyecek misin?"

Güldü, hatta bu kadar tutkuyla dolu olmasa kahkaha bile atardı. "Sen bir de söylemediklerimi bilsen..."

Göğüslerime bakarak iç çekti ve bir eli ensesine gitti, tişörtünü ensesinden tutup yukarı çekti.

Çıplak bedeninde gezindi gözlerim, şiş kasları bugün yaptığı sporlar yüzünden daha da şişmiş gibiydi. Pazıları, pürüzsüz teni, karnındaki baklavaları ve kasıklarına doğru inen V şekli nefes kesici gözüküyordu.

Göğsünün üstündeki V dövmesi ve yara izleri onun bedenini bozmamış aksine sanki daha da çekici bir hava katmıştı.

Ona olan bakışlarımı gördüğünde kaşları havalandı. "Hoşuna mı gitti?"

O kadar utandım ki cevap veremedim. O da bunu anlayıp eğildi ve dudakları sütyenimden taşan göğüslerimi buldu. Bıraktığı öpücüklerle yine beni gafil avladı.

"Hayal ettiğimden daha yumuşak, uçlarını merak ediyorum,"

"Çelik!" Dayanamayıp kızdığımda güldü.

"Alıştıracağım seni," Sözlerine mi yoksa hareketlerine mi alıştırmayı kastetmişti emin değildim.

Göğsümün üstüne öpücükler bırakırken eli pantolonumun düğmesine indi. Tek hareketle açtı ve geri çekilip iki elini paçalarımın altına götürdü. Pantolonu tek bir hareketle bacaklarımdan çıkardığında inanılmaz çıplak kaldığımı hissettim. Gerçi zaten çıplak kalmıştım.

Bacaklarım yatağa düşerken baldırımdan tutarak birini kaldırdı ve bacağıma birkaç öpücük bıraktı.

"Kocam istiyor musun güzelim?" dedi başını hafifçe omzuna eğerken.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istediğimi sanmıyordum.

Ama içimde bastıramadığım bir korku da vardı, ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Aklımdan geçen düşünceleri okumuş gibi bacağıma bırakıp elini yüzüme götürdü, başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bunlar çok mu fazla sana? Öyleyse rahatsız hissettiğin an dururum." Durmasını istemiyordum.

Yutkundum yine, "İstedikinden utanıp sessiz kalıyorsun ama yine de emin olmalıyım. İyisin değil mi?" Utandığım için istediğimi söyleyemediğimi biliyor, beni bunu söylemeye bile zorlamıyordu. Sadece iyi misin diye soruyordu. Böyle bir herifin bu kadar ince düşünceli olması beni her seferinde şaşırtıyordu.

"İyiyim," diye bildim sonunda.

Aldığı cevapla çapkınca sırıttı. "Elbette iyisin, aklını başından alacağım." Bunu zaten yapmamış mıydı?

Eli kendi pantolonun düğmesine gitti, düğmeyi açıp fermuarı indirirken kara gözlerini üstümden ayırmıyordu. Sanki o kara gözleri gittikçe daha da koyulaşıyordu.

Yataktan kalkıp pantolonunu çıkardı, bir an olsun gözlerini üstümden ayırmıyordu. Altında siyah bir baksırla kaldığında baksırındaki o büyük şişliği görmek beni öyle utandırdı ki nereye bakacağımı bilemeyip tavana baktım.

Güldü.

"Utanma, o artık senin," Tekrar yatağa çıktı. Bacaklarımın arasına attı bedenini.

Dudaklarımı uzun uzun öperken eli sütyenimin kopçasına gitmişti. Yine hiç zorlanmadan tek eliyle çıkardı sütyenimi, çıplak kalan göğüslerime bakmak için dudaklarımdan ayrıldı.

"Ne kadar güzeller,"

"Çok konuşuyorsun," dedim daha fazla utanmaya dayanamayarak.

"Ashnda o kadar tutuyorum ki kendimi, şok olursun," Göz kırptı ve göğüslerime eğdi ağzını. "Şimdi müsaade edersen bu güzel memelerinle ilgilenmek istiyorum. Onları ağzıma almak, okşamak ve arasına girmek istiyorum." Son dediğinden hiçbir şey anlamamıştım. Dudaklarıyla göğüs aramı öpmekten bahsediyor olabilir miydi?

Ağzını göğsüme yaslariken eli de diğer göğsüme gitti ve eliyle hafif hafif yoğurmaya başladı. Dudaklarıyla öpücükler bırakıyor, arada küçük küçük ısıyor ve arada da emiyordu.

Terler içinde, nefes nefese ve tamamen farklı bir alemde gibiydim.

Bu kadar iyi hissettirmesi şoka sokuyordu. Her hareketinin ardından sıradaki yapacağı şeyi heyecanla bekliyordum. Öyle ki içimde bastıramadığım büyük bir adrenalin patlaması yaşıyor gibiydim.

Göğsümü emerken gözlerini kaldırıp yüzüme baktı, diğer göğüs ucuma işaret parmağıyla fiske attığında dayanamayıp inledim. İnlemem onu mutlu etmiş olacak ki göğsümden kaldırdı kafasını. "Bunlarla uzun uzun ilgileneceğim," bu sefer dudakları diğer göğsümü buldu. Bir eliyle diğer göğsümü yoğururken, diğer eliyle de emdiği göğsümün alt kısmını okşuyordu sanki verdiği haz az gelmiş gibi.

İnlemelerim artarken bunun ona ne kadar zevk verdiğini görebiliyordum çünkü her istemsizce inlediğimde gözlerini kaldırıp yüzüme bakıp daha iştahla öpüyordu tenimi.

Sonunda dudaklarımı çektiğinde göğüslerim resmen kızarmıştı. İki avcunu açtı ve göğüslerimi avuçlarının içine aldı, parmakları arasından taşan tenime bakıp, "Tam ellerime göreymiş," Aynı anda iki göğsümü de sıktığında bu sefer daha şiddetli inledim. Hayır, canım falan acımıyordu hem de hiç. Neden inleyip duruyordum ki!

"Memelerini çok sevdim, neyseki artık hep onları böyle sıkabilir, öpebilirim," Eğilip boynuma öpücük bıraktı, ardından dudaklarımı öptü.

Çıplak göğsü, ıslanmış çıplak göğsüme çarparken içimdeki şiddetli arzu daha da arttı, kasıklarımda şiddetli bir zonklama vardı, birbirine bastırmak ve bir daha açmak istemeyeceğim kadar büyük bir zonklama.

Bir eli kalçama gitti, gerginlikten sıkışığım kalçamı tuttu, o kadar sert sıkı ki kendimi gerdiğimi fark ederek kaslarımı sakinleştirmeye çalıştım.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğunda zorlukla başımı salladım. Sanırım biraz fazla hevesli sallamıştım. "Güzel, çünkü göğüslerin sadece başlangıçtı."

Parmağımı iç çamaşırlarımın kenarına geçirdi, hafifçe indirirken yüzümü izliyordu. Eğildi ve göğüslerimin arasından dilini aşağı doğru indirdi. Kasıklarım kadar geldiğinde dişini iç çamaşırlarıma geçirip aşağı doğru çekti.

Bunu yapmasıyla tenim açıldıkça burnu kasıklarımaya sürttü. Dişleriyle biraz indirdikten sonra işaret parmağımı geçirdiği yerden yavaş yavaş indirmeye devam etti.

Çamaşırlarımı çıkarırken ilgisi özel bölgemdeydi ve bu diğer hepsinden daha enteresandı. Terlerken ne yapacağımı şaşırdım yine.

İyice aşağı doğru kayd, üst bacağımın üst kısımlarına öpücükler bırakıp yukarı doğru çıktı, çıplaklığıma bakıp dudaklarımı yaladı.

Öyle derin iç çekti ki gözleri kapandı. İşaret parmağımı tam kadınlığıma götürüp hafifçe parmağımı sürdü. Parmağının tenime değmesiyle irkildim.

Gülümserken ıslanmış parmağımı havaya kaldırdı. "Benim için nasıl ıslandığını görüyor musun?" Parmağımı ağzına götürüp yaladı.

Bu lanet şey bu kadar iyi gelmemeliydi gözüme. Normalde çok saçma hatta tiksinc bulacağım şeyler nasıl oluyordu da bu an kalbimi durduracak kadar iyi gözüküyordu? Bunun mantıklı bir açıklaması var mıydı?

İki elini bacaklarımın arkasından geçirip birden bacaklarımı tamamen ikiye açtığında sırtımı hafifçe yataktan doğrultup ona baktım.

"Şimdi kendini bana bırak," Eğildi yine, iç bacaklarıma öpücük bırakırken dudakları gittikçe yukarı çıkıyordu.

Dudaklarını kadınlığıma yasladığında sabahtan beri yaptığı işkence azmış gibi bu neredeyse beni bayıltacaktı. Önce dudaklarını sonra dilini hissettiğimde o kadar kendimden geçtim ki yatağa düştü tekrar bedenim.

Dilini bir sağa bir sola çevirirken bu öyle bir zevk veriyordu ki gözlerim karardı. "Çelik!"

Güldü ama daha iştahla gezindi dudakları kadınlığımda.

Elim istemesizce saçlarına gitti, onu kendime daha çok yasladığımı fark edince utanıp elimi indirdim ama inlemelerim yatak odasında yankılanıyordu o da inlemelerimi duydukça daha çok tüketiyordu beni. Dakikalarca dudaklarını ayırmazken zevk gittikçe daha da çoğalıyordu ve bir an aklımı kaybedeceğim zannettim.

Birden geri çekildi, ıslak dudaklarını yaladı. "Sevdin mi?" Başımı zorlukla salladım. "Devam edeyim mi?" Yine salladım başımı.

Dizleri üstünde durdu, baksırına gitti eli. Gözlerime baka baka yavaşça indirdi. İndirdikçe erkekliği ortaya çıkıyordu, en son biraz daha indirdiğinde erkekliği resmen baksırından fırlarcasına çıktı. Gördüğüm şey karşısında gözlerim irileşirken o keyifle izliyordu tüm ifadelerimi.

Büyüktü.

Baya baya büyüktü.

Ağzım şaşkınlıkla aralandığında başparmağı ağzıma gitti. "Dokunmak ister misin?" dediğinde utançtan bayılacaktım sanki az önce dili her tarafımda gezinmemiş gibi.

"Pancar oldun, tamam şimdilik dokunma, senin zaten." Bu herifin edepsizliği beni öldürecekti!

Ellerini az önce yaptığı gibi bacaklarımin arkasından geçirip beni kendisine çekti. Hafif bükülü dizlerimi bırakıp bir eline erkekliğini alıp hafifçe sıvazladı.

"Ah güzelim, bunu ne kadar süredir bekliyorum biliyor musun? Böyle kollarım arasında seni terle, zevkten kızarmış şekilde görmeyi ne zamandır bekliyorum?"

Durup düşünür gibi yaptı. "İlk gördüğüm andan beri."

Erkekliğini kasıklarına yasladığında gözlerimi zevkle yumdum, kendisini bana sürtüyordu.

Durup üstüme eğildi, kolları yine başımın iki yanına giderken iç çekti. Saçlarımın alnımla birleştiği noktadan geriye doğru taradı saçlarımı, beni geniş pazıları arasına almıştı.

"Durdun," dedim kasıklarına yastı sertliğinden itiraf edemediğim kadar çok hoşlanırken.

"Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum," dediğinde yüzüne baka kaldım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Güldü. "Çok ciddiym, senin ilk ve ben ilk kez birinin ilki olacağım. Canını yakmaktan korkuyorum, seni hazırlamaya çalıştım ama canını yakmaya hiç tahammülüm yok."

"İyiym ben," Devam et diyemediğim için bunu diye bildim sadece.

Kendini o kadar tutuyordu ki artık o da kızarmıştı, resmen damarları derisinden çıkıp etrafta gezinecekti! Boyun damarları, kol damarları, ıslak ve sıcak teni her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Emin misin?"

Nefes nefeseydim. "Eminim."

"Sikeyim Vuslat, içine girip bir daha oradan hiç çıkmamak istiyorum. Seni her pozisyonda teker teker sertçe becermek istiyorum ama canını yakmaktan bir o kadar korkuyorum."

Göğsünü okşadım. "Canımı yakmayacaksın,"

"Prezervatifim yok," dedi ne yapacağımı bilemeyerek. "Ama temizim, yani epey test yapıldı bir hastalığım yok. Bir yıldır da kimse olmadı. Yine de durayım be,"

"Sorun yok Çelik,"

Zaten çocuğu olamayacağı için bebek açısından korunmak sorun değildi, o sadece daha önce başkalarıyla olduğu için endişeleniyordu ama benimle tanıştığından beri kimseyle olmadığını biliyordum.

Eli çeneme gitti ve dudaklarımı tutkuyla öptü. Kalçasını hafifçe hareket ettirirken sertliği ıslak kadınlığım üstünde bir aşağı bir yukarı kaydı.

Hafif geri çekildi, gözlerimi erkekliğinden alamadım yine. Büyük ve kesinlikle görkemliydi. Bunu düşündüğüm için kendimden bile çok utanıyordum ama öyleydi! Çıplaklığını izlemek hem heyecanlandırıyor hem de içten içe bir tedirginlik yaratıyordu. Buna rağmen onu istiyordum.

Tutku denen şeyle Çelik'le birlikte tanışmıştım ve o hayatımdayken bu hisle başım ciddi anlamda dertte olacaktı. Alışsam iyi olacaktı.

Kendini kökünden tuttu ve bana sürtmeye devam etti. Az önce ağzımı hissettiğim yerlere kendisini sürttü. O kadar çok yaptı ki bunu aleti benim ıslaklığımla resmen sırlıslıkla olmuştı.

"Sikeyim," dedi gözlerini kapatarak. Kendini ne kadar sıkıp tuttuğunu görebiliyordum. "Tutmak çok zor," dedi gülmeye çalışarak ama tutkudan başı döndüğü için gülemedi bile bu sefer.

Kökünden tuttuğu aletini hafifçe kaldırıp kadınlığıma birkaç kez vurduğunda çığlık atmamak için bir elimle ağzımı kapatmam gerekti.

Neredeyse kapalı olan gözlerini açıp elimi tutup çekti. "Sakin kendini bastırma, bunu görmek için yaşıyorum."

Üstüme eğildi. "Canın acıdığı an söyle tamam mı?" Bu kadar baştan çıkmış haldeyken beni düşünüyordu. Hatta aklımı kaybedecekmiş gibiydi ama yine de çok kontrollüydü.

"Tamam," dedim sırtını okşayarak. Tenine dokunmak hoşuma gidiyordu, omzuna bir öpücük bıraktım.

O kadar çok kendisini bana sürtmüştü ki içime yavaşça girmeye başladığında korktuğum gibi bir acı hissetmedim. Ve aşırı yavaş hareket ediyordu, kendisini çok sıkıyordu.

Omzunu okşadım, "İyiym,"

Gözlerimden ayırmadı gözlerini. "Güzel, daha iyi yapacağım," Dudaklarımı öperken aynı anda biraz daha girdi ama yine aynı yavaşlıktaydı ve canım öyle çok yanmıyor aksine daha çok istiyordum.

Birazcık daha girdiğinde bu sefer acıtmıştı, inlediğimde Çelik durdu. Canım yanıyordu ama zevk de durmasını istemeyeceğim kadar fazlaydı.

"İyiym, devam et," sesim sadece fısıltı olarak çıkmıştı.

Kendisini çok iyi tutuyordu, "Daha yarısı bile olmadı, haberin olsun," dedi utanmaz şekilde. Gözlerim kocaman açıldığında hemen yanağımı okşadı. "Dururum istersen,"

"Devam et,"

"Sikeyim," Nerde oflarcasına nefesini verdi. "Şu an var ya patlayacak bomba gibiyim," Kulağıma doğru fısıldadı. "Sıcacıksın, daptarsın ve sikeyim hayalimden bile daha iyi bu."

Zaten tamamen onunla dolmuş haldeyken kulağıma bir de edepsiz şeyler fısıldaması beni tüketiyordu.

Birazcık daha girdiğinde acı ve zevkle başım geriye düşerken dudakları boynumda gezindi.

Her ilerleyişinde iyi olduğumdan emin olmak için yüzüme bakıyordu.

Biraz daha girdi, içimi tamamen dolduruyordu, bu yabancı his hem çok tuhaf hem de çok çekiciydi.

Sonunda tamamen girdiğinde erkeksi inlemesini duymamla bu kulağıma o kadar hoş geldi ki bu sesi daha çok çıkarmasını istedim. Aşırı baştan çıkartıcıydı.

Kollarımı boynuna sardım, dudağımı uzun uzun öperken acele etmiyordu, hatta içimde hareket bile etmiyordu sadece ona alışmamı bekliyordu. Bu onu her ne kadar zorlasa da.

Yine dirsekleri üzerinde durup yüzüme baktı, tamamen içimi doldurmuş haldeyken kara gözleriyle de beni ayrı bir girdaba çekiyordu.

"Şimdi hareket etmeye başlayacağım, olur da kendimi kaybedip canımı yakarsam beni hemen durdur tamam mı?"

Bu endişesi çok tatlıydı, "Tamam," dedim onu rahatlatmak için ama bu his o kadar iyiydi ki onu durduracağımı hiç sanmıyordum.

İçimde hareket etmeye başlarken dudaklarımı öptü, elim sırtına gitti. Onu kendime daha çok çektim. Canımı yakmamak için yavaş hareketlerle gir çık yapıyordu.

İçimdeki varlığına alışmıştım.

"Güzel karım," dedi dudaklarını dudaklarımdan ayırdığı an.

Hareketleri hızlanmaya başlarken beni kontrol etmeyi de unutmadı.

Zevkle inlediğimde canım acıyor mu diye baktı ama bunun zevkten olduğunu anladığında birazcık daha hızlandı.

"İçinde olmam hoşuna gidiyor mu?"

Başımı salladım, zevkten gözlerim kararıyordu.

Tırnaklarımı sırtına geçirirken onu kendime daha çok bastırdım, biraz daha hızlandı. Aletinin ucuna gelene kadar çıkıyor sonra geri giriyordu.

Hafifçe doğruldu ve yüzümü izledi. Kollarım iki yana düşerken yatak çarşaflarını zevkle sıktım. İçimdeki her bir hareketi başımı döndürüyordu.

"Güzel karım, benim," Bunu söylemekten epey zevk alıyordu.

Hareketleri hızlandıkça erkeksi inlemeleri ve baş döndürücü şiddetli nefes alışverişleri odayı ele geçiriyordu.

Ona alıştıkça acı azalıp yerini müthiş bir zevk dalgasına bırakıyordu.

"Çelik," Adını inlememle gözlerini sıkıca yumdu.

"Vuslat," Kendini içime diğerlerine göre sert iterek hafif bir vuruş yaptı, "zevkten öldüreceksin beni," bir vuruş daha, "ah sikeyim çok iyi,"

Bir elini çeneme götürüp ona bakmamı sağladı, iyi olup olmadığıma bakıyordu. "Sana seksi öğreteceğim, sana bir sürü şey öğreteceğim, seni her gece böyle

zevkle si," Bakışlarımı gördüğünde güldü. "Tamam her gece olmasın." Bir vuruş daha.

Girip çıkarken arada yaptığı bu vuruşlar beni zevkin zirvesine hızla çıkarıyordu.

Hareketlerinin hızlanmasıyla nefeslerimiz de hızlanıyordu, göğüslerim aşağı yukarı sarsılırken bir ara hipnoz olmuş gibi göğüslerimi seyretti ardından dayanamayıp onları ağzına aldı.

Dudaklarıma çıktığında içimdeki hareketleri hızlanmıştı ve artık zevkin zirvesindeydim. Çığlık atarcasına inlerken bir elimle çarşafı bir elimle de sert omzunu sıkıca tutmuştum.

Gözümün önünde yıldızlar uçuşurken şakaklarıma giren ağrıya çığlık attım, zevk tüm bedenime hızla dalga dalga yayılmıştı. "Çelik, Çelik!"

Kulağıma edepsiz şeyler fısıldamaya devam ederken bu edepsiz şeyler beni daha büyük bir zevke daha hızla sürükledi. Normalde duysam ağzının üstüne yapıştıracağım şeyleri söylemesi şu an duyacağım en iyi şeylerdi!

İçimdeki vuruşları daha tok bir hal alırken küfürleri ve edepsiz sözlerine en son erkeksi inlemesi eklendi ve içime akan sıcaklıkla durdu.

Bir kez daha itti içime kendisini, sonra son bir kez daha, içinden kalan son şeyler akarken gözlerim zevkten kapanmıştı.

Böyle bir zevkin varlığını onunla öğrenmiştim, müthişti.

"İyi misin?" diye sordu içimden çıkarken.

"İ-iyiyim."

"Canını yakmadım değil mi?"

Zevkin yanında esamesi bile okunmazdı. "Hayır."

Rahatlayarak verdi nefesini. Göğsü şiddetle inip kalkmaya devam ederken sakinleşmeyi beklemeden üstümden kalktı. Yanağıma bir öpücük bırakıp yataktan kalktı.

Banyoya geçtiğinde odada tek kalmıştım, gerçi kapıyı kapatmamıştı.

Ellerim başıma gitti, saçlarımı çekiştirdim. Bu nasıl bir şeydi böyle! Eşi benzeri olmayan bir zevkti.

Banyodan su sesleri gelirken yataktan doğrulmaya çalıştım. Ama ben yataktan doğrulmadan elik gelmişti. Çıplak şekilde gezmesi çok tuhaftı, henüz alışamamıştım.

Yatağa ulaşıp beni tek bir hareketle kucağına aldığında kollarımı boynuna doladım. "Jakuziyi ilk gördüğümden beri seninle girmeyi bekliyordum," dedi hevesle.

Banyoya soktu beni, jakuziyi doldurmuş hatta kprtmşt.

Beni jakuziye bırakıp bu sefer de yatak odasına gitti. O kadar mayışmış hissediyordum ki yıkanacak hali bile bulamıyordum ama tekrar içime girmek istese bunda hal bulabilirdim. Düşüncelerim beni şoka sokarken gözlerim irileşti.

elik çok geçmeden gelip jakuzide arkama yerleşti, önce beni temizleyip yıkardı, ardından da göğsüne yatırdı.

Sıcak suyun içinde, onun göğsünde, onun ilgisiyle sarmalanmış haldeyken rahatım çok yerindeydi. Bir eli saçımı okşuyor, diğeri de omzumu okşuyordu.

"Beni uyutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum göğsüne daha çok sırtımı yaslayarak.

İki bacağına ayırmıştı, ben de arasındaydım ve sırtımda sertliğini hissedebiliyordum.

"Uyu, yorulduñ," dedi ama o kadar onunla doluydum ki hiç uyuyasım yoktu.

"Burada mı?"

"Burada, ben taşırım seni," Başıma bir öpücük bıraktı. "Sevdiñ mi?"

Bayıldım desem ona benzerdim ama bayılmak bile az kalırdı. Utancımdan cevap veremeyip hıhı gibisinden bir ses çıkardım.

"Hıhı mı?" dedi bozulmuş şekilde. "Peki ne kadar hıhı? Çok mu az mı?"

"ok," dedim ama utandığım için resmen karnımdan konuştum.

"Duyamadım?"

Kafamı ona doğru çevirdim. "Bu yüzden mi çok düşkündün bu işe? Zevkli diye mi?"

Ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi yüzüme baka kaldı. "Aslında, evet, zevkiydi"

Ben ilk onunla öğrenmiştim ama onun hayatından sayısız kadın geçmişti. Onun dışıyla biriyle yaşasam aynı zevki alacağımı hiç sanmıyordum çünkü kimseye onun tenine dokunmak istediğim gibi dokunmak istememiştim. O da şu an aynı şeyi mi düşünüyor merak ediyordum. Onun kıyas yapabileceği epey kabarık bir geçmişi vardı!

"Ama hayatımda hiç bu kadar büyük bir zevk almamıştım, hiç bu kadar mutlu, tamamlanmış hissetmemiştim. Uzun zamandır senin hayalini kurduğum için mi bilmiyorum ama aklım çıktı," Kulağıma eğilip fısıldadı. "Aklımı aldın." Nefesi beni gıdıklarken gülmeden edemedim. "Bir tek sen varsın Vuslat, geçmiştekileri hatırlamıyorum bile ama bu az önce aramızda geçenleri son nefesime kadar unutmayacağımı biliyorum. Geçmişimi silemem ama geleceğim ayaklarının altında."

Geçmişimi silemem ama geleceğim ayaklarının altında...

Tamam bu biraz keyiflendirmişti.

"Hani boşanıyorduk?"

Dilini damağına vurarak cıkladı. "N'yi L'yle değiştir."

Ona vurmak için döndüm ama gülüyordu. "Hani ayrılıyorduk?" diye sordum yine ona bakmaya çalışarak.

İç çekti. "Ayrılmalıydık, o zaman canını yakmazdım ama ben bencil bir pisliğim."

Sinirlenerek ona döndüm. "Bencil bir pislik falan değilsin. Boş boş konuşmayı kes artık."

"Vuslat," dedi dirseğini jakuzinin kenarına yaslayarak.

"Hı?"

"Sevişirken çok tatlıydım biliyor musun? Utançtan pancar oldun. Gerçi ben de kendimi tutmaktan pancar oldum. Ama senin utanman çok tatlıydı, çok eğlendim. O ne zevkti ya, başım döndü," Son sözleri kendi kendine söylemesi beni güldürdü.

"Yine sertsin? Hep böyle mi?"

"Sen etrafındayken evet," dedi sırtarak.

"Çok edepsiz bir adamsın, hem o sözler neydi öyle?"

"Dirty talk, hoşuna gitmedi mi?"

Normalde asla hoşuma gitmemesi gereken şeylerdi!

Sırıttı. "Çok hoşuna gitti,"

"Epey epey edepsizlerdi,"

"Seks edepsiz bir şey zaten, seks yaptık biz. Seviştik." Cilveli cilveli konuşması beni öldürecekti!

"Hadi ya bilmiyordum!"

Kıkırdadı, karnımdan tutup sarıldı ve boynumu öptü.

Ona döndüm hafifçe, sertliğine elim çarptığında gözleri kısıldı. "Şimdi dokunabilirim," dedim ama bunu nasıl söyledim bilmiyordum!

Çelik önce bir şok oldu ardından neredeyse ağzı kulaklarına varana kadar sıırıttı. "Al, senin zaten, tepe tepe kullan."

"Ya başlama yine bak."

Kahkaha attı. Ben de gülmeden edemedim.

Sertliğine parmaklarım değdiğinde zevkle kısılmış gözleriyle beni izliyordu. Daha bir saniye önce kahkaha atan hali gitmiş, ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Kara gözlerini tutku bürümüştü.

Parmaklarımla sertliğini kavradım, o kadar büyüktü ki avcuma zar zor sığıyordu. Parmaklarımı aşağı yukarı hareket ettirdiğimde Çelik zevkle inleyerek başını arkaya doğru attı kısa bir an.

Kalp atışlarım yine hızlanırken parmaklarımı hareket ettirmeye devam ettim. Her hareketimle parmaklarım arasında daha da uzuyor daha da kalınlaşıyordu.

"Sen kaşınıyorsun, günah benden gider bak," dedi muzip bir ifadeyle.

Eli belime gitti. "Ağrın var mı?" Başımı iki yana salladım. "Bir daha ister misin?" Ne kadar utansam da tutku ağır bastı ve başımı olumlu anlamda salladım.

Beklediği cevabı almış gibi gözleri parladı. Jakuziye biraz daha yayıldı, beni tek bir hareketle tamamen kendisine çevirdi.

"Tamamen sana aitim, istediğini yap," dedi beni sertliğinin üstüne çekerken. Belimin iki yanından tutup havaya kaldırdı, bıraktığında sertliği tam altımdaydı.

Omuzlarından destek alarak hafifçe oturdum, onu içime aldıkça ikimizin de nefes sesleri banyoda yankılanıyordu.

"Kontrol tamamen sende, canın nasıl istiyorsa o şekilde," dedi ellerini bedenimden çekip jakuzinin iki yanına koyarken.

Omuzlarımı daha sıkı tuttum ve yukarı aşağı hareket etmeye başladım kucağında. Az önceki gibi canım yanmıyordu, bu sefer zevk daha belirgindi.

Aldığım zevkle hareketlerim hızlandı, kucağında hızla inip kalktığımda Çelik şaşırmıştı çünkü az önce canım yanmasın diye kendisini çok tutmuştu.

Daha da hızlandığımda dayanamadı, kollarını bana sardı. Ağzı göğsüme gitti ve ben kucağında hızla inip kalkarken göğsümü iştahla emdi.

O başımı göğüslerim arasına gömmüşken bir elim omzunda diğeri de ıslak saçları arasındaydı. Ben hızla oturup kalktıkça jakuzideki su taşıyordu.

Bir eli kalçama gitti ve sertçe sıkıp hareketlerime biraz daha ritim kazandırdı.

Yine edepsiz şeyler söylerken onun böyle konuşmasının beni daha çabuk zirveye ulaştırdığını bu sefer net şekilde fark ettim.

İkimiz de zirveye ulaştığımızda nefes nefese kalmıştık.

Temizlenip banyodan çıktığımızda yürümeme izin bile vermiyor beni kucağında taşıyordu.

Islak ıslak yatağa girdiğimizde aşırı mayışmışım ama zevkten mi yorgunluktan mı emin değildim.

Yatağa tekrar girdiğimizde beni ilk banyoya götürdüğü zaman çarşafı değiştirdiğini fark ettim. Her şeyi düşünüyordu.

Yatakta yüzüstü yatarken öpücüklerini önce kollarımda sonra sırtımda hissettiğimde yastığa keyifle gömdüm başımı.

"Sana doyamıyorum, sikeyim hiç doyamayacak mıyım böyle?" Kulağıma fısıldadığında kıkırdadım. "Bir daha olsa canın acır mı az önce çok zorladın kendini?"

"Acımaz," dedim uykulu sesimle.

"Yorulmuşsun ama,"

"Sorun değil," Vazgeçecekken elinden tutup durdurdum. Yorulmuştum ama bu yeni tanıştığım zevk aklımı başından almıştı.

"Benim sana doymamı beklersen işimiz yaş," Bir yastık alıp altına koydu ama beni hiç kaldırmadı.

Arkama geçtiğinde saçlarımı bir eliyle toplayıp sırtımı tamamen açığa çıkardı, tenime öpücükler bırakıyordu. Popoma geldiğinde bir öpücük bıraktı ardından hafif bir şaplak attığında omzumun üstünden ona baktım.

"Doyamıyorum, ciddi anlamda doyamıyorum," Bacaklarımı birleştirdi.

O böyle yaptıkça kadınlığım ıslanıyordu, kendisini yine o ıslaklığa yasladı arkamda kadınlığıma baskı yapıp yavaşça yine içime girdi.

O kadar yorulmuştum ki hiç halim yoktu ama içimde hareket etmesi beni yormuyordu, hoşuma gidiyordu.

Arkamda, dizleri üstünde içime hızla girip çıkarken bir an durup ona bakmaya çalıştım. Zevkten dönmüş gözleriyle, o nemli ve kusursuz bedeniyle içime girip çıkarken görüntüsüyle de başımı döndürüyordu.

Hatta başım o kadar dönüyordu ki yanağımı yatağa yasladım.

Edepsiz sözlerini, küfürlerini ve erkeksi inlemelerini duydukça yine zevkin doruk noktasına ulaşıyordum.

Ama bu sefer o çabuk ulaşmayacak gibiydi. Dakikalar boyunca içimde hareket etti, kalçalarımı okşadı, sırtıma, arada yanağıma öpücükler bıraktı ve beni tamamen tüketti.

İçimde son hareketlerini yaparken zevkten resmen bayıldım! Ciddi anlamda gözlerim kararırken bilincimi kaybettim, hatırladığım son şeyse yanağıma bıraktığı tatlı küçük öpücüktü.

Resmen bayılmıştım, kendime geldiğimde de Çelik'e dalmıştım. Gitmesin diye bu sefer gözlerimi üstünden ayırmıyordum.

Ne kadar süredir uykusuzdu bilmiyordum ama derin uykusuna bakılacak olursam epeydir düzgün uyumamış gibiydi.

Nereye gittiğini bile öğrenememiştim. Dün tutkuyla resmen aklımı dağıtmıştı. Sadece tutku da değil, tamamen yeni bir deneyim yaşatmıştı bana. Çelik'le cidden dün gece tüm o şeyleri yapmıştık...

Kolları arasından zorlukla çıkıp banyoya girdim. Yüzüm ve vücudum kıpkırmızı olmuştu. Dün geceyi düşündükçe utanıp duruyordum. Kasıklarımda derin bir ağrı vardı.

Bu işin bu kadar güzel olduğuna hayatta inanmazdım.

Duşun ardından odaya geçip üstümü giyindim. Ben kalktıktan sonra Çelik yastığa sarılmıştı ve aynı derinlikle uyumaya devam ediyordu.

Uykusunu bölmek için ses çıkarmadan aşağı indim aşırı susamış ve acıkmıştım. Mutfığa girdiğim sırada dışarıdan araba sesi duydum.

Zil çalmadan kapıyı açtığımda karşımda Tarık vardı. Tarık'ı ilk kez bu kadar dağılmış görüyordum. Saçı sakalı birbirine karışmış, gözaltları yorgunluktan çökmüştü.

"Tarık,"

"Selam," dedi zorlukla eve girerken.

"Hoş geldin, neyin var?"

Gözleri üstümde şüpheyle gezindi. "Çelik evde mi?"

"Evet, yukarıda uyuyor. Sen de onunla mı gitmiştin? Seni defalarca aradım."

"Evet," dedi içeri doğru birkaç adım atarken.

"Peki neden gittiniz?"

Şaşırıp durdu, kaşları çatılırken bana döndü. "Çelik anlatmadı mı?"

Tarık'ın tepkisi daha çok korkmama sebep oluyordu. "Neyi Tarık?" Çenesi titrerken kızaran gözlerini kaçırdı. "Neyi Tarık?"

"O anlatsın, benim söylemem uygun olmaz."

Aralık duran kapıyı sinirle kapatıp karşısına geçtim. "Bana hemen anlatıyorsun Tarık! Geldiğinden beri bir şeyler sakladığının farkındayım ama anlatmıyor. Eğer konu Çelik'le ilgiliyse bilmeye hakkım var."

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Ne söyleyeceğini değil, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Eli ensesine giderken başını yere eğdi. "Çelik,"

"Çelik ne?"

Gözlerime baktı ve inanılmaz zorlanarak konuştu.

"Çelik ölüyor."

BÖLÜM SONU

Sizlere bayram hediyesi getirdimm. Umarım keyif alarak okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Çelik ve Vuslat sonunda kavuştular ama bundan sonra neler olacak dersiniz?

Bölümde en sevdiğiniz kısım neresi oldu?

Sizce gelecek bölümlerde neler olacak?

Çelik'e neler oluyor?

Vuslat bu duydukları karşısında neler yapacak?

**Yarın Fethiye'de Erasta AVM'de imza gününde olacağım kitabınız olsun olmasın
hepinizi bekliyorum.**

**Alıntılardan, bölüm tarihlerinden, kitaplarımdan, imza günlerimden ve diğer tüm
gelişmelerden haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi
unutmayın aşklarım.**

Gelecek bölümde görüşmek dileğiyle, kendinize çok iyi bakın.

27.BÖLÜM: KAVUŞMAK

Uyarı: Bölümde yetişkin içerikli sahneler bulunmakta rahatsız olacak ya da küçük yaştaki okurların okumasını kesinlikle tavsiye etmiyorum.

Bölüm şarkıları:

Sezen Aksu – Keskin Bıçak

Wye Oak – Civilian

TAMER – Beautiful Crime

Gökhan Kırdar - Tanrıdan Diledim

27.BÖLÜM: KAVUŞMAK

Çelik ölüyor ne demekti? İki kelime ne kadar ağır olabilirdi? Göğsüme çöken ağrıyla birlikte kulaklarım uğuldarken Tarık'ın yüzüne bakmaya devam ettim. Zihnim duyduğu şeyin ağırlığı altında ezilmişti.

Zaten yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydım, sağlığının iyiye gitmediğinin de farkındaydım. Çelik'i teslim ettikten sonra ona her ne yaptılarsa bu yaptıkları şeyler onu mahvetmiş, öldürmüştü.

Onunla yaşadığımız tüm anlar gözümün önünden teker teker geçerken nefes almak çok zordu.

Tarık bana yaklaşıp kolumu tuttu. "Vuslat, iyi misin?" Bir de soruyordu.

Kolumu öfkeyle kendime çektim. "Sen ne saçmalıyorsun Tarık?" Bağırışımla başımı hafifçe eğdi.

"Sana anlatması gerekiyordu, yine bencillik ediyor."

"Kes sesini! Onu incitmeyi aşağılamayı kes! Onun kardeşi olmayı hak etmiyorsun sen!" Söylediklerim çok ağıra gitmiş gibi geriye doğru bir adım attı. "Dalga mı geçiyorsun lan sen benle? O senden en ufak sevgi kııntısı görmek için hayatını

koydu ortaya, onun yüzüne bile bakmadın şimdi üzölmüş şekilde ölecek mi diyorsun? Komik mi geliyor bu sana?"

Tarık başını kaldırıp gözlerime baktı. Özellikle *o senden en ufak sevgi kırıntısı görmek için hayatını koydu ortaya, onun yüzüne bile bakmadın* kısmında. Çünkü bunu yapan yalnızca Tarık değildi.

Ben de aynısını yapmıştım.

"Maalesef, gerçek bu."

Söylerken üzüldüğü belliydi ama Çelik'in ölmesinden bahsediyorduk burada! Çelik'in... Kocamın, onun abisinin. Bunu öylece söyleyemezdi, bunu kahrolmadan söyleyemezdi. Sırf bunu yapabildiği için bile çok kızgındım ona.

Ağzım açıldı, geri kapandı. Az önce öfkemi kusarken bir an konuşmak çok zor gelmişti. "N-neden?"

Tarık başını eğdi. "Vücuduna yapılan deneyler onun tüm dengesini bozdu. Ağır geldi."

Bacaklarımın titrediğini hissederken birkaç adım geriledim. Eve sığmıyordum, dışarıya da sığabileceğimi sanmıyordum sanırım ben şu an dünyaya sığmıyordum.

Deneyler yüzünden...

O kadar güçsüzleştım ki dizlerim üstüne çöküp yere otururken Tarık sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"Evlendiğiniz günün gecesinde fenalaşmış, seni burada bırakmak istemiyordu ama kendini suçlama diye anlatmak da istemiyordu. Ateş onun üstünde günlerce tahliller yaptı, sorunu anlamaya çalıştı. Senin öğrenmeni istemiyordu."

Çelik'in sağlığında kalıcı bir zararı olmasıyla zaten yeterince kendimi suçluyordum ama ölüyor demek... Bununla nasıl baş ederdım bilmiyordum.

Zorlukla yutkunup başımı kaldırdım, Tarık da karşıdaki duvara yaslandı yorgunca. "Çok mu kötü durum?"

Yüzüme bakamadı yine, çenesi titrerken omuz silkti. "Belli değilmiş. Bazen çok iyi oluyor ama bazen aniden çok kötü oluyor. Ateş kesin bir şey söyleyemedi."

"Neden geri döndü o zaman? Orada kalsaydı," Belki bir tedavi bulunurdu.

"Yok Ateş onu o kadar bile zor tuttu zaten, senin başının belaya girmesinden korkuyordu."

Çelik ölümle cebelleşiyorsa ben de başımın belada olmasıyla cebelleşebilirdim.

"Nasıl oldu? Anlat Tarık."

"Daha önce de birden hafızası gitmiş, her şeyi unutmuş. Kısa süreli bir şeymiş, çok üstünde durmamış ama Ateş o zaman demiş gel buraya bakalım diye. Ama evlendiğiniz gece burnu çok şiddetli kanamaya başlayınca bir de baş dönmesi şiddetli olunca işlerin yolunda olmadığını anlayıp mecbur kalmış. Beni aradı birlikte gittik."

Haber vermediği için ona o kadar öfkelenmiştim ki... Oysa ben vicdan azabı çekmeyeyim diye gizlemişti.

İç çektim, gözümünden biriken yaşlar bir olumsuz cevabı bekliyordu. "Hiç mi çaresi yok?"

Tarık'ın alt dudağı titredi. "Bilmiyoruz ki çok değişik bir durum. Hücreleri birden yenilenmeyi bırakıyor birden eski hızına dönüyor. Zaten yenilenmeyi bıraktığı kısımlar çok az ama Ateş bunun zamanla şiddetlenmesinden korkuyor."

"Peki bunu durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Araştırıyorlar, bilmiyorum ki," Bilmiyorum ki derken sesi o kadar titremişti ki başını eğdiği için gözlerini göremesem bile ağladığını anladım.

Merdivenlerden gelen ayak sesiyle Tarık'la aynı anda başımızı kaldırdık. Çelik altında sadece bir eşofman altı ve çıplak üstüyle merdivenlerden iniyordu. Kaşları çatıktı, büyük ihtimalle ne konuştuğumuzu duymuştu.

Merdivenleri bitirince elini bana uzattı yerden kalkmam için. Ona çok sinirliydim, bana nasıl anlatmazdı başından geçenleri?

Elini tutmadığımda o da bunu anladı ama yine de vazgeçmeyip eğildi ve beni belimden tutarak kaldırdı. Birden o kadar yorgun düşmüştüm ki ona karşı koyamadım. Bir kolunu belime sarıp beni göğsüne yasladı, kardeşine bir adım attı.

Tarık'a elini uzattığında Tarık kızaran gözlerini kırıştırdı, Tarık abisinin elini tutarak ayağa kalktı.

"Keşke bunları anlatmadan önce benim anlatmamı bekleseydin abim," sesinde hafif bir sitem vardı ama hiç de kızarmış gibi değildi. Zaten o ne zaman kardeşine kıyabilmişti ki?

"Bilmesi gerekiyor, bunu ondan ne kadar saklamayı düşünüyordun? Abi o senin eşin." Tarık'ın kızgın sözleriyle kaşları çatılmıştı.

"Evet Vuslat benim eşim," eşim derken bunu baskıyla söylemişti, her zaman söyleyemediği için hevesini almış gibi söylemişti. "Ve böyle şeyler eşler arasındadır."

Tarık suçlu bir çocuk gibi başını eğdi. "Kızdın mı?"

"Hayır," ona kızdığı nerede görülmüştü ki?

Tarık bana kaçamak bir bakış attı. "Tamam ben gideyim o zaman, sizin konuşacaklarınız vardır,"

"Git abim," dedi Çelik sakın tonuyla.

Tarık sanki gelip göğsümde kasırgalar estirmemiş gibi sakince ayrıldı evden.

Yalnız kaldığımızda Çelik beni tutmaya devam ediyordu ama sanırım konuşacak cesareti bulamıyordu. "Geldi iki dakikada sıçtı herif, şurada huzurlu bir gün yaşayacaktım karımla," Söylene söylene bana baktığında onu sinirle göğsünden itip karşısına geçtim.

"Bunu bana asla anlatmayacak mıydın?"

"Yorgun değil misin? Geç salona oturalım," dün gece epey yorulmuştum ve evet her adımında sanki onu içimdeymiş gibi hissediyordum ama öfkem yorgunluğumun çok üstündeydi.

Sorumu yineledim, "bana anlatmayacak mıydın?"

"Hayır, anlatmayacaktım." Onu dövmek istiyordum! "Çünkü kendini saçma şekilde suçlayacağımı biliyordum," derken yüzümdeki ifadeyi işaret etmişti parmağıyla.

"Yani ö," bu kelimeyle onu düşünmek bile zulümdü, "ölene kadar söylemeyecektin öyle mi?"

Bağırışımla omuz silkti. "Tarık abartıyor, durum o kadar kötü değil. Tarık'ı bilmiyor musun? Drama yaratıyor işte." Bu rahathğı için de onu bir güzel dövmek istiyordum!

"Fenalaştığın için gitmişsin!"

"Evet, yoksa ölsem de evlendiğimiz gece seni yalnız bırakmazdım." Her bir kelimesi göğsümün üstüne bir taş koyuyordu sanki.

"Ölüm deyip durma!" Bağırışımla gözleri şefkatle kısıldı. "Ölemezsin!"

"Ölmüyorum, Tarık abartıyor inan bana." Ona inanmayı her şeyden çok istiyordum. Ellerimi tuttu, göğsünün üstüne götürdü. "Bak yaşıyorum," Kalp atışlarını avuçlarımin altında hissediyordum. "Ve sana yemin ederim hayatımda ilk kez bu kadar yaşıyorum."

Çenem titrerken öfkeyle ellerimi ondan çektim. "Bana anlatmayacaktın!"

"Evet, elimde olsa asla anlatmayacaktım."

"Böyle olmaz Çelik, dün o yüzden ayrılalım dedin, öldüğünde bana acı vermemek için!" Parçalar birleştikçe canım daha çok yanıyordu. Sanki birleştirdiğim her parça keskin bir hançere dönüşüyor da bedenimi delik deşik ediyordu.

Sessiz kaldığında onu göğsünden sertçe ittim ama yerinden oynamadı. "Böyle evlilik mi olur? Evlendik biz aptal! Sen benim kocamsın! Bana her şeyi anlatmak zorundasın, her şeyi! Sürekli bir şeyler saklayacak mısın benden öyle?"

Başımı iki yana salladı. Yine ittim göğsünden aynı öfkeyle. "Niye evlendik o zaman biz Çelik? Benimle sevişmek için mi evlendin benimle?"

Çenesi kasılırken belki de ilk kez bu kadar ciddileşti. "Saçmalama Vuslat."

"O zaman neden bana eşinmişim gibi davranmıyorsun? Neden her şeyi yalnız başına aşmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü ben sadece bunu biliyorum. Hayatım boyunca hep yalnızdım, insan ilişkilerinde daha çok yeniyim. İnan bana son birkaç yılda geliştirdim insanlarla

aramda bağ kurmayı. Çoğu zaman aklı başında insanlar benden nefret ederdi."

"Nedenini anlıyorum!" Sinirli çıkışımla güldü.

"Benden nefret etmiyorsun, en başta bile etmedin." Bu konuda haklıydı. "Durum sandığın kadar kötü değil. Diyorum ya Tarık abartıyor işte, onun en iyi yaptığı şeydir abartmak."

Her şeyin bir şaka olduğunu, Tarık'ın yalan söylediğini söylemesini bile istiyordum şu anda.

"Evet vücudumda bazı değişiklikler var. Ne olduğu da tam belli değil, bazen bu değişiklikler artıyor bazen hiç olmuyor. Ateş durumu çözemedi, on yıl sonra da üç gün sonra da elli yıl sonra da ölebilirsin dedi. Hepimiz zaten bir gün ölmeyecek miyiz?" Üç gün dışında diğerleri biraz beni rahatlatmış olabilirdi. Rahatlamak için bir dal arıyordum umutsuzca.

"Ölme," sesim zar zor çıkmıştı.

Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bana kalırsa ikimizi de dondururum ve sonsuza kadar birlikte yaşarız. Seninle yaşamak için her şeyi yaparım Vuslat." Bir eli yanağıma gittiğinde kendimi geri çektim.

"Bana neden anlatmadın? Uyandırıydın o gece beni, ben de seninle gelseydim."

Yutkundu, elini indirdi. "Sen benimle gelemezdin."

"Gelirdim," diye direttim.

"Orası hayatımda bana aileye yakın olan tek kişilerin yaşadığı yer. Bir gün senden yeni bir görev isterlerse ve bu görev onlar olursa vatanına karşı gelir misin ki Vuslat?"

Sessiz kaldım.

Bu çok ağırdı, sürekli onunla vatanım arasında seçim yapmaya zorlanmak dayanılacak gibi değildi.

"Tedavi görmem gerek, orada olmalısın."

Başımı iki yana salladı. "Seninle arkadaşlarım arasında kalırsam seni seçerim, seninle hayatım arasında kalırsam seni seçerim, dünyayla senin aranda kalırsam yine seni seçerim Vuslat." Tereddüt yoktu, sadece gerçekleri söylüyordu. Söylediklerinin noktasında bile hissediyordum samimiyetini.

Ben de onu çok seviyordum ama onun gibi seçim yapamazdım ve asla da yapamayacaktım. Onu her seçemediğimde canım yanıyordu ama ya onu seçersem o zaman ben artık kim olurdum ki?

"Olmaz, eğer onların yanında olman gerekiyorsa olacaksın."

"Durum kötü değil, ara ara kaçıp kontrollere gideceğim. Ateş zaten durum kötü olsaydı beni bırakmayacağına yemin etmişti."

Biraz da olsa rahatladığımda gözyaşlarım sicim gibi akmaya başladı yüzümden. Bileğimle gözyaşlarımı silmeye çalışırken Çelik dayanamayıp beni çıplak göğsüne çekti.

Sıkıca sarıldı, saçlarıma öpücükler bıraktı. Hafifçe geri çekildiğinde başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Sana daha yeni kavuştum, bırakacağımı nasıl düşünürsün?"

İç çektim. "Ölme."

Sırıttı. "Çok mu korktun beni kaybedeceksin diye?" İnanılmazdı! Bu hoşuna gitmişti.

Göğsüne sertçe vurdum. "Aptal! Korktum tabii, ben ölsem korkmaz mısın?"

Keyifli ifadesi anında uçtu. "Deme öyle, benden önce ölmek yasak sana."

Uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama onun kolları arasındayken ilk defa uzun uzun yaşamak istiyordum.

"Sana doymadan ölürsem bana da yazıklar olsun," dedi beni yine sarmalarken.

"Bana ne zaman doyacaksın ki?"

Sorum saçma da olsa cevap verdi, "Sanırım ölene kadar doyamam,"

"Ölüm deme," diye sızlandığımda saçlarımı okşadı.

"İyiym, dün gece ne kadar iyi olduğumu kanıtladığımı sanıyorum. Bir ayağı çukurda olan bir adam gece sana yaptıklarımı yapamazdı."

Sinirle uzaklaştım ondan. "Ciddiyetsiz herif! Bir an olsun ciddi olamaz mısın?"

Dilini damağına vurarak cıkladı. "Ciddiyet işini sen ikimizin de yerine hallediyorsun bence."

Elimden tutup beni mutfığa çektiştirirken ona karşı koymadım. Ada tezgâhın önündeki uzun taburelerden birini ayağıyla çekip beni oturttu.

Su doldurup önce bana uzattı ardından da kendisine bir bardak çıkardı. "Şurada karımla iki balayı yapacağım ona da müsaade etmiyorlar," diye söyleniyordu. "Biz cicim aylarındayız. Sabah akşam sevişip birbirimize doymamız lazım, olmaz ki böyle. Bi denek sorunları çıkar, bir binbaşı gelir bir Tarık'ı gelir, yeter be," Salak herif, salak komik herif. Neredeyse gülecektim.

Burnumu çektim, onun yüzünden sulu göz bir insan olmuştum. "Balayında değiliz."

"Sahiden niye değiliz? Seni alsam böyle bir kaçamak yapsak." Boş bardağı ada tezgâhın üstüne bırakıp dirseklerini tezgâha yaslariken bana eğildi. Kara gözleriyle uzun uzun beni incelerken dudaklarında tatlı bir sırıtiş vardı.

"Ne?" Sert sorumla güldü.

"Ne ne? Karımı izliyorum yasak mı?" Omuz silkerken dudaklarını tatlı şekilde birbirine bastırmıştı.

"Hâlâ kızgınlım,"

"Hâlâ karımsın," Hazırcevaplığı da bazen hiç çekilmiyordu.

"Her şeyi sakladığın karım," Sinirli sözlerimle daha çok eğildi üstüme.

"Her şeyine yandığım karım," Pisliğin ağzı o kadar iyi laf yapıyordu ki! Aklımdan geçenleri okumuş gibi kaşları çatıldı. "Kocaya öyle bakılmaz, tasvip etmiyorum."

"Şu an seni boğmak istiyorum!"

Sırıttı. "Hadi boğ beni ama o sırada içinde olayım,"

İnlercesine bağırdım. "Katlanılacak gibi değilsin! Ciddi ol biraz."

En sonda benden uzaklaşıp tezgâha yasladığı koluna doğru eğdi kendini. "Sürekli ciddi olursak çok sıkıcı bir çift oluruz, ben bu ilişkinin neşesiyim." İyileşmeye başladığı belliydi, son zamanlarda zaten eski forumuna dönmüştü.

Ama anlaşılan dün geceyle birlikte tamamen eski formuna dönmüştü!

"Tam olarak neyin varmış?" Her ne kadar dikkatimi dağıtıp unutturmaya çalışsa da bu asla unutabileceğim bir şey değildi.

"Ateşli olduğu kadar soğuk, soğuk olduğu kadar güzel mi güzel bir karım varmış. Hayat bana güzel, yine dört ayak üstüne düştün Çelik." Son cümlesini söylerken uzaklara bakıp kendine söylemişti.

"Salak," dedim ama bu sefer gülüşümü bastıramadım.

Kafasını yine yüzümün önüne eğip sevimlice sırttı. "Senin salağın mıyımdır peki?"

"Off! Çok yoruyorsun beni Çelik çok."

Alt dudağımı ağzının içinde yuvarlarken gözlerinde yaramaz parıltılar belirdi.

"Biliyorum dün gece ben senin içindeyken uyuya kaldın."

Ateş basarken gözlerimi kaçırdım. Henüz bunları açık açık konuşabilecek kadar hazır hissetmiyordum kendimi. Ama o da hiç susmuyordu ki!

"Uyumasan ve canının yanmayacağını bilsem sabaha kadar durmazdım da,"

"Çok edepsizsin," dedim onu omzundan itip kendimden uzaklaştırmaya çalışırken.

"Evet ve bu edepsizliğimi seviyorsun," doğrulup tezgâhtan uzaklaştı, beni yana doğru çevirip iki bacağımın arasında durdu. O baştan çıkarıcı ses tonuyla konuştu.

"Ne zaman sana edepsiz şeyler söylesem, o an küfretsem daha hızlı boşaldın. Ve dün gece tam altı kez boşaldın."

O kadar çok utanıyordum ki şuraya düşüp bayılacaktım. Onu omuzlarından ittirip kendimden uzaklaştırdım.

"Beni utandırıp konuyu değiştiremezsin karşında aptal mı var sanıyorsun?"

Omuz silkerek dolaba yöneldi. Bir eliyle karnını hafif hafif kaşırken bir yandan da dolapta ne var ne yok diye bakıyordu.

"Konuyu değiştirmiyorum konular üst üste geldi," sadece eşofmanıyla uzun bir süre dikildi dolabın karşısında.

"Değiştiriyorsun! Yine yapıyorsun bak!"

"Karıma kahvaltı hazırlamayı planlıyorum beni neyle suçluyorsun?" Dolaptan yumurta çıkarırken onu izliyordum.

"Başlatma kahvaltına Çelik."

"Gece çok yoruldu, enerji kaybettin, bol proteinli bir kahvaltı hazırlayacağım bize." Çok yorulduğum da enerji kaybettiğim de doğruydu ama konumuz bu değildi.

"Sorunlarımızı çözmeden kahvaltı falan yapmayacağım."

"Sorun yok ortada, kendin sıkıyorsun, ayrıca önce kahvaltı." Dolaptan sebzeleri çıkarırken konuşmaya devam ediyordu. "Mantarlı omlet iyi olur sanki."

"Çelik!"

Omzunun üstünden bana bakıp göz kırptı. "Kocan olay güzelim, sadece tadını çıkarır mısın?"

Kocam tam bir baş belasıydı!

Ve biraz da olaydı...

Kaslı vücuduna bakarken iç çektim.

Baya olaydı.

Kahvaltıyı hazırlarken bir yandan da gevezelik ediyordu. En son ona sadece sinirli sinirli baktığımı gördüğünde güldü. "Tamam kahvaltıdan sonra seni Ateş'le konuşturacağım, o belki içini rahatlatır."

"Sadece gerçekleri bilmek istiyorum. Çelik daha fazla sır istemiyorum. Her ne oluyorsa ne yaşıyorsa bana anlatacaksın. O an çok mu kötü bir durumdasın bana anlatacağım! Karı kocalar böyle yapar. Bir daha benden bir şey saklarsan seni cidden boşarım! Gerçi dün gece sen beni boşuyordun! Bunu bir daha sakın söyleme, eğer üç kez söylersen cidden boşanız."

Yüzü değişik bir hal aldı. "Nasıl yani?"

"İmam nikahında üç kez boşol dersin boşanırsın,"

Daha büyük bir şok yaşadı, gözleri irileşmişti. "Büyü gibi mi?"

"Dini değerlerle dalga geçme," dediğimde masaya tabakları yerleştirmeyi bıraktı.

"Dalga geçmiyorum, anlamaya çalışıyorum." Kafasına yatmıyormuş gibiydi. "Yani diyelim çiftler boşandılar ama sonra aşklarına dayanamayıp tekrar evlenmek istediler. Bu olmuyor mu?"

Bir süre düşündüm. "Ben bilir kişi değilim ama sanırım kadının başka bir adamla evlenip birliktelik yaşaması gerekiyor. Ondan sonra evlenebiliyorlar."

Ağzı şokla açılmıştı. "Yuh! Öyle şey mi olur?" Yanıma geldi. "Olmaz öyle şey."

Omuz silktiğimde ellerini ensesinde birleştirdi. "Olmaz! Kim karımla evleniyormuş?"

Tekrar omuz silktim. "O zaman ağzından çıkan laflara dikkat et bu iş çocuk oyuncuğu değil."

O kadar ciddiydi ki onu böyle ciddi görmek çok zordu ve bu da asla bir daha öyle bir şey demeyeceğini gösteriyordu.

"Hasiktir ya yanlışlıkla karımı..." Düşüncesi bile kanımı dondurmuş gibi başımı iki yana salladı.

Sürekli karım demesi göğsümde bir hareketlilik olmasına sebep oluyordu, hep demesine rağmen henüz alışamamıştım.

Çelik bir süre şoku atlatmaya çalışırken ben tabureden kalkıp masaya geçtim. Bugün her şeyi o hazırlamıştı.

O çayları doldururken ben de çıplak vücuduna ters bir bakış attım. "Sürekli böyle çıplak mı gezeceksin?"

"Ne o? Cazibem seni baştan mı çıkarıyor?" Eh inkar edemezdim. Çayı doldururken bardaktan taşığında fark edip durdu. "Evet baştan çıkarıyor."

"Çok konuşma da otur kahvaltını yap. Gece tek yorulan ben değilim."

Kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtarak karşıma oturdu. "Aslında sendin. Beni yormak öyle kolay mı sanıyorsun? Makineyim ben."

Yumurtayı ağzıma atmadan önce homurdandım. "Çenesi düşük bir makinesin sen."

O da kahvaltıya başladı. "Çenemle yaptığım şeyleri seviyorsun."

"Masada nimet var Çelik, boş boş konuşma."

Güldü yine, bense ciddi ifademle ona ters bakışlar atmaya devam ettim.

"Bugün askeriye gitmesek olmaz mı ya?" diye sordu ağzı doluyken.

"He olur Çelik, binbaşı da zaten part time gelin diyordu."

Bıkkınca göz devirdi. "Bugün havalı denek asker olacak mentalitede değilim, bugün sadece senin kocan olmak istiyorum." Kocan derken göğsünün gere gere söylemişti.

Kocan olmak istiyorumdan kastı da neydi biliyordum! O yüzden duymazdan geldim.

"Sana aklının alamayacağı pozisyonlar göstereceğim," İç çekti. "Hepsi için sabırsızlanıyorum."

Peynir boğazımda kalırken Çelik hemen bana su uzattı. Öksürmem geçtiğinde sinirle soludum. "Kapa çeneni."

"Peki," dedi ve kahvaltısını yapmaya devam etti. Ama her lokmasının ardından arkasına yaslanıp beni uzun uzun aç bakışlarla süzüyordu. Gözlerinde çapkın bir parıltı varken dudaklarında da muzip bir ifade vardı.

Bu da çenesini kapatsa bile kendisini kapatamayacağını gösteriyordu!

Kahvaltıyı o hazırladığı için ben de kalkıp bize Türk kahvesi yaptım.

"Aslında senin bugün dinlenmen lazım, sen dinlen ben gideyim," dedi Çelik ona uzattığım fincanı alırken. "Eline sağlık."

"Afiyet olsun. Dinlenmeme gerek yok, iyiyim."

"Ciddiyim bak binbaşıyla ben konuşurum," dedi sanki binbaşı onun on yıllık arkadaşymış gibi.

"Binbaşıyla bilmediğim gizli bir ilişkin mi var?"

Tatlı şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kimsenin karşı koyamadığı bir şeytan tüyüm varsa benim suçum mu?" Ona ne şüphe!

"Geleceğim, iyiyim."

"İyisin, ağrın yok yani," dedi yine çapkın çapkın.

"Yok."

"He iyi o zaman," Manalı şekilde sırtıp uzaklara baktığında nefesimi sinirle verdim. "Daha da vaktimiz var aslında."

Ne ima ettiğini anlamıştım.

"Öyle bir şey olmayacak," kesin cevabımla yine uzaklara baktı sırtarak. Çok keyifliydi bugün ve hiçbir şey onun keyfini bozamazmış gibi duruyordu.

"Ben bir şey demedim, masum masum kahvemi içiyorum burada." Kahvesini höpürdeterek içti.

Dayanamayıp güldüğümde o da güldü.

"Hadi Ateş'i ara madem,"

"Asla unutmayacaksın," söylenerek telefonunu getirmek için yukarı çıktı.

Çok geçmeden döndü, Ateş'i arayıp telefonu direkt bana uzattı, en azından bir girizgah yapıp öyle verseydi!

Ateş de sanki aramayı bekliyormuş gibi anında açmıştı. "Gideli daha ne kadar oldu da beni özledin acaba?"

Ateş'in sesi telefonun arkasından gelirken hoparlörü açtım.

"Ateş ben Vuslat."

"Vuslat, selam nasılsın?" Çelik'le konuştuğu cıvık tavrı hemen yok olmuştu. Bu beni mutlu etti, Çelik'i seven ve onunla arkadaş olan insanlar hatta ailem dediği insanlar vardı.

"İyiym sağ ol sen?"

"Ben de iyiym, Çelik'le uğraşıyorum işte," Sesinde sahte bir bıkkınlık vardı.

**"Benimle uğraşmak keyifli değil mi yani?" diye sordu Çelik ona bile cilve yaparak!
Bu adam beni cidden öldürecekti!**

Ateş de telefonun ucundan güldü.

**"Ateş ben Çelik'in durumunu öğrendim ve onun için endişeliyim. Bana her şeyi
filtresizce anlatmanı istiyorum, her ne varsa."**

**Ateş bir süre sessiz kaldı, ardından iç çekti. "Tamamen çözebilmiş değilim, ilk kez
böyle bir olayla karşılaşıyoruz. Burada araştırmalara devam ediyoruz, zaten bu
durumun bir tedavisi falan yok gibi." Tedavisi yok...**

**"Ama burada en büyük görev sana düşüyor. Ondaki en ufak değişikliği bile fark
etmelisin, zihin bulanıklığı ya da fonksiyonel bir şey her ne olursa... Eğer
anormallikler artarsa onu hemen buraya göndermelisin." Ateş'in sözleriyle
göğsümdeki sızı artıyordu.**

"Şu an burada olması tehlikeli mi?"

**"Hayır, burada olsa da tedavi bulunmadığı sürece çok büyük bir fark olmaz bu
durumda. Ara ara gelmeli ama, hiçbir şeyi olmasa bile birkaç ayda bir buraya gelip
tahlillerden geçmeli."**

"Tedavisi yok dedin ya bu tam olarak ne peki?"

**"Ashnda ne olduğunu bilmediğimiz için tedavi yok. Normal bir insan bedeni değil,
denek ve tahmin edersin ki bu bir tam koymayı daha da zorlaştırıyor. Vücudu ne
tepki verecek tamamen sürpriz, ona iyi bak Vuslat."**

**Zorlukla yutkunup konuşmaya çalıştım. "Tamam, teşekkür ederim. Bilmem
gereken bir şey olursa lütfen bana söyle Ateş. Çelik her şeyi benden saklıyor."**

**Ateş telefonun arkasından güler gibi oldu. "Bir şeyleri saklayanların işi asla rast
gitmez, dost tavsiyesi." Bu laf Çelik'eydi.**

Ateş'in de bu durumdan dili yanmış gibiydi.

"Ona yalan söylemem," dedi Çelik geçmişî hatırlamış gibi.

**"Söylersen bir bakmışsın bir yıl ortadan kaybolmuş sonra da dalya," Ateş öksürdü.
"Öküzün biriyle gelmiş."**

Çelik göz devirdi. "Ben de seni seviyorum, ayrıca kimseyle gelemez."

Ateş keyifle güldü. "Nasıl oluyormuş lan?"

"Aynı durumda değiliz, ne çenen düştü böyle git Pusat'la dedikodu yap." Çelik sinirle telefonu kapattığında ona merakla baktım.

"Sanırım bahsettiği kişi sendin?"

**"Çok yakışıklıyım diye hep kıskandı beni, ilk gördüğü an resmen nevri döndü.
Aşkın'a bu kadar uzun uzun bakmamıştır, ciddi diyorum."**

Güldüğümde o da güldü, telefonunu ona geri uzattım.

"Belki de onların yanında olmalısın," gülüşü anında soldu sözlerimle.

"Bu konuşmayı daha kaç kez yapacağız bilmiyorum ama hayır, yerim karımın yanı."

"Karım deyip durma ağzın alıſacak dışarıda milletin içinde de diyeceksin," dediğimde keyifli ifadesi uçarken ofladı.

Kahve bardaklarını sudan geçirip makineye koydum, tam mutfaktan çıkmak için arkamı dönmüştüm ki Çelik'in sert göğsüyle çarpıştım. Suratına bakılırsa bu planlı bir çarpışmaydı.

Eli belime giderken bana o çekici bakışlarından atmayı ihmal etmedi.

"Hazırlanmamız gerek Çelik."

Kısık sesle konuşurken başımı gittikçe bana eğiyordu, "hazırlanmak dediğin nedir ki beş dakikalık iş, epey vaktimiz var."

Belimden tutup havaya kaldırıp bu sefer ada tezgahın üstüne oturttuğunda ona karşı koyamadım.

Saçlarımı elinin tersiyle okşadı. "Karım beni kaybedeceği için çok korkmuş," Bundan bu kadar keyif alması kesinlikle sağlıklı değildi.

Dudaklarımı önce yanağıma ardından çeneme sonra da boynuma bastırduğında dün gece o kadar şey yaşamamıza rağmen hâlâ vücudumun ona bu kadar tepki vermesi beni şaşırttı.

"Geç kalacağız," dedim ama daha sert olup onu itebilirdim, yapasım gelmemişti.

"Kalmayacağız, seni yetiştireceğim. Kocana biraz olsun güvenemez misin?"

"Kocam benden sürekli bir şeyler saklarsa nasıl güveneceğim?" Boynumu öpen dudaklarına tam bu anda dili eklendiğinde hafifçe titredim. Bu onu güldürürken kafasını kaldırdı.

Dudaklarımı aniden dudaklarıma yasladığında ona karşı koyamadım. Öpüşüne aynı hevesle karşılık verdim.

Ona kızgındım, duyduğum şeyleri sindirememiştim ama yine de ona karşı koyamıyordum bir türlü.

Dudaklarımı benden ayırdı. Eli kazağımın eteğine gitti ve hiç zorlanmadan hızla üstümden çıkarıp yere attı. Altımda siyah dantelli sütyen vardı, bu sabah çeyizliklerimi çıkarmıştım da. Sütyenimle karşısında dururken sanki hayatında gördüğü en güzel manzaraya bakıyormuş gibi parladı gözleri.

"Çelik mutfaktayız," uyarım hiç umurunda olmamıştı.

Eli boynuma gitti, iç çekerek tenimi okşarken şimdiden nefes nefese kalmıştı.

"Sonra banyoda olacağız, sonra salonda, sonra misafir odasında, belki bahçede, bu evin her tarafında her şekilde,"

Bir eli belimdeyken beni kendisine doğru çekti, aynı anda da kalçalarını bana doğru ittirip kendisini kasıklarına yasladığında sertliğini hissettim.

Boynumdaki eli bu sefer çeneme gitti, çenemi sıkıca tuttu ama canımı yakmadan. Başparmağı dudaklarımı okşarken diğer eli de eşofmanımı aşağı doğru çekiştiriyordu.

"Çelik gündüz vakti," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kahkaha attı, yanağıma uzun bir öpücük bırakıp kulağıma doğru fısıldadı.

"Gündüz vakti, öğle vakti, akşam vakti, kuşluk vakti, her vakit..." Böyle

konusurken ona ne cevap verebiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Beynim resmen çalışmayı tamamen durduruyordu.

Eşofmanımı ne ara kalçamın altında indirmişti farkında bile değildim, ada tezgahın soğuk zeminin hissedince anlamıştım. Sütyenimi çıkarmadı ama başını eğip sütyenimin etrafında dilini uzun uzun gezdirdi.

Aceleyle bacaklarımın arasından kısa bir an ayrıldı, eşofmanı iki yanından tutarak çekti ve artık karşısında sadece çamaşırlarımla duruyordum. Altımda da siyah dantelli çamaşır vardı ve sütyenim gibi yarı transparandı.

Dudaklarını yalayıp beni uzun ucun inceledi, eli dizlerime gitti, tek bir hareketle dizlerimi aynı anda iki yana çekip kendisini bacaklarımın arasına girdi.

Göğsüm hızla inip kalkarken alt dudağımı dişledim.

İnleyerek gözlerini kısa bir an yumdu. "Bu güzelliğe nasıl karşı koyacağım ki," dudaklarını dudaklarıma yaslarken elleri bedenimin ter tarafını okşadı, aynı anda da sertliği transparan çamaşırdan kadınlığıma kuvvetle baskı yapıyordu. Gittikçe daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

Yüzümdeki elini çekip eşofmanına götürdü, indirmeye bile dayanamıyormuş gibi hafifçe aşağı çekti. Ortaya çıkan erkekliğini transparan çamaşırdan yasladı.

Aldığım zevkle dudaklarım aralanırken çenesini kısa bir an şakaklarımın kenarına yasladı, "Sana asla doyamayacağım, tenin ipek gibi, kokun afrodizyak gibi," Erkekliğini kökünden tutup transparan çamaşırdan yasladı, "ıslaklığın şelale gibi,"

Ağzım şokla açıkken başparmağını ağzımın içine soktu.

Çamaşırdan kenarından erkekliğini sokarken çamaşırı asla çıkarmıyordu. "Dar, ıslak ve sıcacıksın. Şimdi bu tatlı dar a," Konuşmasına devam edecekti ki bir elimle ağzını kapattım.

Gülerek ağzımdaki elini çekti. Elime bir öpücük bıraktı, koyu gözleri bu sefer zevkten kararmıştı.

"Ne kadar hoşuna gittiğini görüyorum, kendini tutmaya ya da saklamaya çalışma."

Dudaklarımı birbirine bastırıp iniltimi gizlemeye çalıştım.

"Seni öyle tatlı si,"

"Çelik!"

Kıkırdadı. "Şimdi aç kulaklarını beni iyi dinle karıcığım," dedi ve kısa bir an geri çekildi, avcunun içine tükürüp ardından o eliyle erkekliğini ovaladığında gözlerim şokla irilemişti. Böyle bir görüntü kesinlikle iğrenç gelmeliydi ama bu seksilik iğrenç olmaktan çok öteydi.

Arından erkekliğini yavaşça içime itmeye başlarken bu sefer zevkten vücudum kaskatı kesilmişti.

"Sana duyduğunda bile şoka gireceğin edepsizlikler yaparak her türlü pozisyonda bu güzel a," O konuşmaya devam ederken aynı anda içime girdi. Ama dünün geçmeyen ağrısına bir de şimdi acı ve katlanılamaz bir zevk eklenince çığlık atarak onu susturdum.

Hemen durup yüzüme baktı, çenemden tutup yüzümü kendisine çevirmemi sağladı. "Canın mı yandı?" Anında durmuştu.

"Evet," dedim nefes nefese.

Geri çekilecekti ki onu pazılarından tutarak durdurdum. "Durursan seni mahvederim." Bunları ben mi söylüyordum? Ben bile şu an kendime hiç inanamıyordum!

Sırıttı, kendisini içime daha çok ittiğinde o da inledi erkeksi şekilde.

Doygunluk hissiyle başım geri düşerken dudaklarını hemen boynuma yasladı, bir eliyle belimi tutuyor diğer eliyle da bacağımla okşuyordu.

Birkaç kez kendini geri çekip canımı yakmamak için yumuşakça geri içime girdi.

O kadar terlemiş ve zevkten uyuşmuştum ki belimi bıraktığı an sırtım tezgahın üstüne düştü. Bacaklarımı daha çok araladı. Bana yukarıdan bakarken dili dudaklarının üstüne gezindi. Elleri bu sefer belimin iki yanına gitti, gözlerime bakarken içime hızla girip çıkmaya devam etti.

"Ne kadar derinde olduğumu hissediyor musun?" Zaten içimde beni mahvederken bu seksi kısık ses tonuyla konuşması işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

"Ben hissediyorum, sıkı duvarlarımın arsındaydım, sikeyim çok iyi," İç çekti, daha şiddetli girip çıktı. "Off, Vuslat, bacaklarını daha çok arala bu güzelliği görmek istiyorum."

Aklım yerinden çoktan uçmuştu!

İçime hızla girip çıkarken eli de transparan çamaşırımın üstüne gitti ve bir noktayı okşamaya başladı. Her ne yapıyorsa o kadar iyi biliyordu ki zevk beni hızla kucağına çekerken mutfaktaki iniltiğim arttı.

"Evet güzelim, böyle, ne kadar yumuşaksın."

"Çelik! Çeneni kapat artık!" Kıkırdadı, daha yavaş ama daha tok içimde hareket etmeye başladığında her bir karesini hissediyordum.

"Çenemi daha yeni açtım karıcığım, seni bin kez boşaltana kadar da durmayacağım, geliyor musun iyice kasıldın? Evet böyle, kocan için gel,"

Bunlar kesinlikle çok saçma cümlelerdi ve böyle bir anda hoşuma gitmeyi bırak iğrenç gelmelilerdi değil mi? Normal bir kafayla evet öyle olabilirdi ama o içimdeyken o tutku dolu sesiyle fısıldarken en saçma şey bile beni daha çok baştan çıkartıyordu.

İçimdeki hareketleri hızlanırken okşadığı o üst noktadaki hareketleri de hızlandı, dayanamayarak şiddetli şekilde zevk dalgalarıyla sarsılırken Çelik edepsiz şeyler söylemeye devam etti. Bu adamın hiç dur durağı yoktu.

Gözüm kararırken yıldızlar pathliyordu resmen. O içimde hareket etmeye devam ederken sırtımı tezgahıtan ayırarak doğrulmaya çalıştım, hemen kolunu belime sarıp dik durmama yardım etti, başımı eğip alnını alnıma yasladı.

Hareketleri daha da hızlandığında daha önce zevkin doruklarına ulaşmışken şimdi daha çok titriyordum, bu az önceki zevkin devamı mıydı yoksa tamamen yeni bir dalga mıydı hiçbir fikrim yoktu.

O kadar hızlandı ki başım bu sefer göğsüne düştü. İnlemeleri beni mahvediyor, parçalıyordu. Sürekli de erkeksi erkeksi homurdanıyor ve inliyordu o edepsiz sözleri arasından.

İkimizin iniltiileri tüm mutfağı kaplamıştı ve inanılmaz gürültülüydük. Neyseki yakın çevrede bir ev yoktu ya da bir apartmanda değildik yoksa çoktan adımız

çıkmişti.

Elleri bu sefer kalçama gitti, içimde hızla hareket ederken kalçalarımı da kendisine çekiyordu öyle ki neredeyse kalçam tezhagin üstünden tamamen havalanacaktı. "Off, çok iyi," diyerek kalçamı sıkıca avuçladı.

Tekrar zevk dalgası vücudumu sarmaya başladığında kollarımı boynuna sardım, sırtım yay gibi gerilirken ona sıkıca tutundum.

Çıplak göğsü göğsüme yaslanırken yanağıma bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti. Hafifçe başını geriye çekti. "İçine boşalırken güzel yüzünü izleyeceğim, her seferinde, hiç bıkmayacağım, ah güzelim benim, daha çok sık beni, evet işte böyle."

"Çelik! Çelik!" Zevk o kadar yoğunlu ki neredeyse ağlayacaktım.

"Adımı söylemeye devam et, evet karıcığım,"

Daha da hızlandığında yine dayanamayıp çığlık attım, beni yine zevkin doruklarına çıkarırken içime sıcaklığı aktı, bir an hafifçe geri çekildi sonra geri girerek kalan sıcaklığı içime akıttı, bunu birkaç defa yaptı. "Off Vuslat,"

İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

Gözlerimi sıkıca yumdum, her seferinde bu kadar zevk almak mümkün müydü?

Çenemi kavrayıp dudaklarımı iştahla dudaklarına yasladı. "İçinden hiç çıkmak istemiyorum, seni biraz daha alıştırdıktan sonra buradan hiç ayrılmayacağım." Zaten ayrıldığı yoktu!

Terden yüzüme yapışan saçlarımı itmeye çalıştığımda Çelik benden önce davranıp saçlarımı itti. Yüzümü öyle büyük bir tutkuyla, öyle büyük bir aşkla izliyordu ki onun kolları arasında kendimi dünyanın en mükemmel kadını gibi hissediyordum.

"Duş almalıyız, geç kalacağız," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Tamam birlikte alalım."

"Burayı da temizlememiz gerek burası mutfak!" Tezgahtan inecektim ama Çelik benden önce davranıp beni kucağına aldı.

Bizi yatak odasındaki banyoya götürdü, duşakabine girdiğimizde sonunda kucağından indirdi. Ben duş alırken o da kendini yıkıyor sanarak ona arkamı dönmüştüm ama ne yaptığını görünce elimde sabunla şok içinde baka kaldım. Bana bakarak kendisini okşuyordu.

Kızarak başımı eğdim. "Çelik ne yapıyorsun?"

Gözlerimin içine baka baka utanmazca devam etti. "Sana doyamadığımı söylemiştim, sadece seni izlemek bile sertleşmeme sebep oluyor şu an."

İnanamıyordum, bu adamın hiçbir şeyine inanamıyordum. Su üstümden hızla akarken sakinleşmeye çalıştım ama onun kendini okşamasını göz ardı etmek imkansızdı.

"Neden?" diye tekrarladığımda güldü.

"Çünkü biraz daha içine girersem artık cidden yürüyemeyeceksin, canını yakmak istemiyorum, sana da doyamıyorum. O güzel memelerini dön bana." Tüm bedenim alev alevdi, serin suyun altında sıcak basmıştı resmen.

Ona döndüm tamamen, bana biraz daha yaklaştı, ağzını göğsüme yasladığında sırtım fayansa çarptı, kendisini hızla okşamaya devam ediyordu.

Kendini okşamayı bırakıp vücudumu okşadı bu sefer, göğüslerimi, karnımı, belimi, saçlarımı.

Boşta kalan elim erkekliğine gittiğinde gözlerini yumdu. "Evet, sar sıkıca, elini korkak alıştırma." Parmaklarımın kavuşmaması dışında sorun yoktu.

Elimi yukarı aşağı hareket ettirdiğimde gırtlığından keskin bir inilti çıktı. "İleride tadına da bakacaksın," dedi ve hemen ardından dudağını dudağıma yasladı. Geri çekilip iç çekti. "Ağzının tadını merak ediyorum."

Onu daha sıkı kavradım, tuhaf şekilde onu okşamak hoşuma gitmişti. Herif beni de bozmuştu!

Ayalarımınla oynamıştı resmen!

"Öyle bir şey olmayacak," dediğimde sırttı.

"Evet güzelim daha hızlı, kavra," dediklerini yapıyordum. Elini elimin üstüne götürdü, daha da hızlanmamı sağladı. "Elinin içinde nasıl mahvolduğumu hissediyor musun? Evet hepsi senin," Onun elinin eşliğinde daha da hızlandığımda ağzımı yine göğsüme yasladı. "Böyle, evet, off güzelim."

Göğsümü iştahla emerken dudaklarından yüksek hırıltılı bir inilti çıktı, "Ah ah," Bir ah bu kadar erkeksi ve baş döndürücü nasıl olabilirdi! Karnıma sıçrayan sıcaklığa bakıp utanırken üstümüzden akan su üstümü hızla temizledi.

Parmaklarımı geri çektiğimde bu sefer kendisini okşayarak kalanı da akıttı. Nefes nefese şekilde bedenini benimkine yasladı.

Başımı boynumla omzum arasındaki boşluğa eğerek sakinleşmeye çalıştı. "Ağrın dinene kadar sen bana alışana kadar birkaç gün boyunca arada güzel görüntünle ve ellerimle idare edeceğim ama sonrasında her an içinde olacağım, her an." Resmen hiçbir şey yapmadan dizlerimi titretmişti.

Sonunda banyodan çıkabildiğimizde ikimiz de temizlenmiş, kurumuş ve formalarımızı üzerimize geçirmiştik. Saçlarımı sıkı bir topuz yapmıştım, tek bir tel saçım bile çıkmıyordu. Ben hazırlanırken beni yine tutkuyla izleyip durmuştu.

"Çelik, abartma!" diye kızdığımda kıkırdayıp o bakışlarına son vermişti.

Arabayı bugün sürebilecek kadar iyi hissetmiyordum, o yüzden Çelik'in sürmesine izin verdim. O sürerken ben de yolun yarısında uyuklamıştım.

Sonunda vardığımızda arabadan inmeden önce beni uzun uzun izledi. "Seni çok yordum değil mi?"

Esnedim. "Yok ne yorulması canım?"

Eli elime gitti ve elimin üstünü hafifçe okşadı. "Seni kaçırabilirim, ağrılar dinene kadar."

"Ağrım yok Çelik ayrıca beni kaçıramazsın," Tekrar esnedim.

"Ama yorgunsun,"

"Pişmanmış gibi davranma," Elimi ondan çektim.

"İçimde bir gram pişmanlık varsa ne olayım," En azından dürüsttü.

Sonunda arabadan indiğimizde her şey tuhaf geliyordu. Her zaman yaptığım şeyi yapıyordum ama bu sefer sanki ben daha başkaydım.

Sanki dün geceden beri ne yaptığımız alnımda yazıyormuş gibi utanıyordum da.

Çelik'se her zamankinden daha keyifliydi, kendine gelmişti. Aylarca üstünde deneyler yapıldıktan sonra bir daha onu eskisi gibi göremeyeceğimi sanmıştım.

Özellikle arkadaşlarının yanına yaptığı son ziyaret ve son geceden sonra tam olarak eski Çelik duruyor gibiydi karşımda.

Dünden beri olanlar çok fazlaydı. Henüz onunla olmayı hazmedemeden öleceğini duymuştum hemen ardından da sanki bu çok büyük bir sorun değilmiş gibi yine onunla olmuştum.

Çelik dengelerimi çok fena bozuyordu.

Askeriyede gezerken tanıyıp tanımayan herkes ona selam veriyordu onun da çok hoşuna gitmiş olacak ki ağzı kulaklarına varacaktı, herkese el sallıyordu.

"Mahallenin muhtarı mı kesildin şimdi de başıma?"

"Bugün benim en mutlu günüm falan bozmaz mısın?" Neden en mutlu günü olduğu belliydi.

"İyi alıştın askerliğe," dediğimde kaşları havalandı.

"Alışırım," epey kendinden emindi, hep olduğu gibi.

"Önce seri katildin sonra mafya babasıydın şimdi de başımıza asker kesildin," dediğimde güldü.

Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı, "bir de sana koca kesildim,"

Kimse duydu mu diye etrafa bakındım. "Millet içinde böyle söyleme,"

"Söylerim,"

Tandık yüzler gördüğümüzde durduk, Çelik hepsiyle çok samimi şekilde selamlaştı hatta Eren'le bile.

O ne kadar neşeliyse ben de o kadar sessizdim. Nedensiz şekilde utanıyordum.

Kubat yanımıza gelirken kimseyle konuşmadan önce bana baktı. "Binbaşı odasında seni bekliyor."

Çelik her şey yolunda mı diye kontrol etmek için yüzümü incelerken gözlerimi açıp kapattım.

Onları bahçede bırakıp binaya girdim, kapısını tıklattığımda gir demesiyle içeri adım attım. Binbaşı her zamanki masasında formasıyla oturmuş karşısındaki dosyaları inceliyordu. Hazır olda durduğumda rahat diyene kadar durmaya devam ettim.

"Geç Vuslat," Gözleriyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Senle en son burada ne konuşmuştuk hatırlıyor musun?" Çelik hakkında rapor vermemi istemişti.

Başımı salladım. "Bir gelişme var mı?"

"Zaten onu burada inceliyorsunuz, sizden daha çok şey bilmiyorum."

Binbaşı arkasına yaslanırken kalemini elinde çeviriyordu. Kalemi yukarı atıyor, hiç zorlanmadan tersine çevirip tutuyordu.

"Onun özgür olması imkansızdı Vuslat, bu özgürlüğün sürmesi için raporların devam etmesi gerek. Ben burada raporlayacağım sen de dışarıda. Arkadaşları var mı? V hakkında hiç konuşuluyor mu?"

Soğukkanlılıkla başımı iki yana salladım. "Sadece kardeşi Tarık ve onun sevgilisi var. Başka kimseyi bilmiyorum." Üstüme yalan söylüyordum.

"Peki ama olursa söylersin değil mi?"

"Elbette binbaşım."

Bana ne kadar inandığını bilmiyordum, konu Çelik olunca belli ki hiç inandığı yoktu.

"Rapor istiyorum Vuslat, içtiği suyu bile. Senden daha önce istedim beni reddettin artık asker olmadığımı söyleyerek, artık edemezsin." Göğsümdeki baskı artarken sakın kalmaya çalıştım.

"Yani beni bunun için mi tekrar asker yaptınız?"

"Hayır, sen zaten çok başarılı bir askersin. Vatanın için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama tek karar merci maalesef ki ben değilim."

Sessiz kaldım, Çelik hakkında yanlışlıkla bile olsa bir şey söylemek istemiyordum. Zaten bugüne kadar söylediklerimle onu ölümün kıyısına ben getirmemiş miydim?

"Kendini ona çok kaptırma, sonsuza kadar yanında kalamaz." Binbaşı bugün bana acı vermeye ant içmiş gibiydi.

"N-neden?"

"Sen de biliyorsun, onu burada iki yıl daha tutabiliriz sonrası diplomatik. Sonrası ne olur bilmiyorum, bu iki yıl içinde özgür olması ikinize de büyük bir hediye."

Bugün yaşadığım duygu değişimleri artık katlanılacak gibi değildi. Sanki tüm dünya bir olmuş da bize bu birlikteliğin, sonsuz bir mutluluğun imkansız olduğunu söylüyormuş gibiydi.

"İki yıl aramızda kalacak, sakın ona söyleme yoksa kaçır. Bu bir emirdir." Çelik'le ilgili tek bir emir alacak gücüm kalmamıştı.

"Gördünüz ki o zeki bir adam, zaten buradaki zamanının kısıtlı olduğunu farkında ama hiç kaçmaya çalışmadı."

"Evet ama bu yapmayacağımın garantisini veremez. Benim güvenimi boşa çıkartmayın Tomris, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı binbaşım."

"Güzel, birkaç hafta daha burada olacaksınız. Sonra görev yerinizi açıklayacağım. Ekip ayrılmayacak." Beni o sert bakışlarıyla incelerken sadece başımı salladım.
"Çıkabilirsin Tomris."

Tam isabet olmuştu, biraz daha Çelik hakkında imkânsızlığımızla ilgili şeyler duyacak takatim kalmamıştı.

Binadan çıkıp bahçeye geçtim, Çelik ve diğerleri alana geçmiş talim yapıyorlardı. Çelik her ne söylüyorsa hepsini güldürüyordu.

Onu izlerken göğsümdeki sızı arttı.

Ölmesini, tutsak olmasını, denek olmasını istemiyordum. İmkansız olmak istemiyordum. Ben sadece onunla bir ömür istiyordum. Onunla yaşlanmak, onun yanında huzurla son nefesimi vermek.

Çok mu şey istiyordum?

Puslu gözlerimi gökyüzüne kaldırıp Allah'a dua ettim. Bu Çelik için ilk dua edişim değildi. Dualarım kabul olmuştu da, o benim en büyük şükrümdü. Ve belli ki bu onun için ettiğim son duam da olmayacaktı.

Çelik her ne anlatıyorsa herkes çok eğleniyordu, o da gülüyordu ama yüz ifademi gördüğünde metrelerce öteden bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Kaşları çatılırken gözleriyle uzun uzun cevap aradı.

Ona gülümsemeye çalıştığımda biraz da olsa rahatladı.

Yanlarına ilerledim ama ben varana kadar Kubat çoktan onu alıp yine parkurlara götürmüştü. Bize dönüp koşmamızı söylemeyi de ihmal etmemişti.

Bacaklarımın arası ve neredeyse tüm vücudum sızlıyordu. O yüzden her zaman olduğu gibi hızlı koşamıyordum. Zeliha aramızda en hızlı olan olduğu için onun üç tur gerisinde kalmıştım, en yavaşımız da Yasemin'di.

Yanımda koşarken imayla bana bakıyordu. "Bugün sende bir haller var?"

Yasemin'e baktım nefes nefese. "Ne halleri?"

"Bilmem geldiğinden beri yüzün kırmızı ve bu koşuyla ilgili değil. Çelik de aşırı keyifli. Bir şeyler mi yaşandı?"

Gözlerim şok içinde irileşirken Yasemin tatlı tatlı sırttı. "Tamam tamam çok mu özel kaçtı? Kızlar böyle şeyleri aralarında konuşurlar, burada erkekler gibi ağırlık kaldırmaktan bazen unutuyoruz ama."

"Öyle bir şey yok," diye ağzımda geveledim ama pek inanmadı.

"Ne konuşuyorsunuz öyle kısıp kısıp bana da anlatın!" Teo diğer tarafımda belirmişti.

"Diyorum ki Vuslat bugün biraz fazla," Yasemin konuşurken karnına hafifçe dirsek atarak susmasını sağlamaya çalıştım ama biraz ayarı kaçırmış olacağım ki yanında

koşan Talip'in üstüne doğru sendeledi.

Talip onu son anda tutup dikleştirdi.

"Neymiş bugün fazla?"

"Eğlenceliymişim, çok hem de," dedim gülümsemeye çalışarak ama Teo hiç inanmadı.

"Gülümsemek yakışıyor ama somurtkanlığımı sahte gülümsemelerine tercih ederim canım," dediğinde Çelik metrelerce ötede olmasına rağmen canımı duyup bize bakmıştı, hem de şınav çekerken! "Bak bak nasıl duydu he, vay anasını,"

"Komik mi Teo? Uğraşmasana!"

"Tamam tamam laf etmedik kocacığına," Duyduğum son sözle aniden durup Teo'ya baktım.

"Ne dedin sen?"

O da koşmayı bırakıp bana baktı. "Yani sevgili gibisiniz ya ondan dedim, buna da mı kızdın?"

"Niye durdunuz?" diye bağırdı Kubat, asla nefes almamıza izin vermiyordu.

Koşmaya devam ederken Yasemin'in yerini Eren almıştı, arayı epey açmıştı. O da Zeliha kadar hızlı koşuyordu. Aramızda dört tur vardı, o kadar rahattı ki geri geri koşuyordu eğlence olsun diye.

"Bugün bacaklarına düzgün basamıyorsun," dedi Eren sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak. "Doktora mı görünsen?" Eren aslında hepimizle bu kadar ilgiliydi, en ufak bir sağlık sorunumuz olsa fark eder ve tüm arkadaşlarını kollardı. Sebebini benim evimde kaldığı bir gece hepimize anlatmıştı ve acıklı bir hikayeydi.

"İyiyim, uzak kaldım ya bir süre ondandır," dedim geçiştirmeye çalışarak.

"Cidden bak adımların yana kayıyor, yüzün acı çekiyormuş gibi,"

Çelik şınavını çekerken Eren'e kötü kötü bakıyordu.

Eren'in de hiç susası yoktu. "Senin normalde bacak kasların benimkilerle yarışır niye böyle oldu," derken bacaklarıma bir bakış atmıştı bu asla bir erkeğin bir

kadına bakışı gibi değildi, bir erkeğin asker arkadaşına bakışı gibiydi ama gel de bunu Çelik'e anlat.

"Çelik buraya kırmızı görmüş boğa gibi bakıyor," dedi Teo nefes nefese.

Eren saçlarını geriye doğru taradı, hâlâ geri geri koşuyordu. "Havahyız, denek adam bile cazibemizi kısıkanıyorsa biz ne yapalım,"

"Seni kışkandığını sanmıyorum az önce Vuslat'ın bacaklarına baktın," dedi Teo neredeyse gülererek. "Aha Çelik şınavı bıraktı, aha kalktı aha geliyor vallahi geliyor," Teo hızını arttırarak bizden uzaklaşırken Çelik'e baktım.

Bize yürümüştü ama Kubat her ne dediyse durmak zorunda kalmıştı.

Eren çok gevezelik yaptığı için Zeliha onunla arasındaki bir tur farkı kapatmış ve onu geçmişti. Eren bunu görür görmez ters koşmayı bırakıp önüne döndü ve Zeliha'yı geçmeye çalıştı ama bu saatten sonra geçmesi zor gözüküyordu.

Gün boyunca Çelik'i aslında pek görememiştim, o başka alanda idman yapıyordu, hâlâ bol bol testten geçiyordu. Ama askerlerin ona genel olarak bir ilgisi vardı, herkes gün içinde bir kez denek adamı görmeden yoluna devam etmiyordu!

Çelik de ona selam veren herkese aynı hevesle selam veriyordu. Denek değil de rock starı gibi davranıyordu.

Yemeği yemekhanede yiyip eve döndüğümüzde epey geç olmuştu. Yol boyunca yorgunluktan uyumuştum.

Uyandığımdaysa Çelik'in kucağındaydım, beni hiç bırakmıyordu zaten. Gözlerimi açtığımı gördüğünde çoktan yatak odasına girmiştik. "Ben dedim bugün gelme diye, çok yoruldu,"

"Yatağa bırakma üstüm temiz değil, koltuğa bırak," dediğimde yatağın karşısındaki koltuğa bıraktı beni.

Üstündeki üniformayı çıkarırken onu izledim. "Binbaşının odasından çıktığında epey üzgündün. Niye sıkıttı yine canını bu adam? Binbaşı diye saygı duyalım dedik adam her fırsatta karımı üzüyor, yok öyle dünya," O söylenirken başımı geriye attım. Üstünü tamamen çıkarmış sıra pantolonuna gelmişti.

"Seninle ne kadar imkansız olduğumuzu falan söyledi,"

"Bok yesin," dediğinde o kadar içten söylemişti ki neredeyse kahkaha atacaktım.

"Rapor istedi işte, senin her şeyini raporlamamı."

Durup güldü. "Lütfen raporla, sevişmelerimizi bir rapor olarak okumak benim çok hoşuma gider binbaşı da kalp krizi geçirir ve mutlu son."

Koltuktaki kirlenti ona fırlattım ama yüzüne gelmeden havada yakalayıp yanıma geri attı.

"Kimseyle konuşuyor mu diye sordu? İlk defa V hakkında sordu," Çelik donup kaldı. "Korkma, hiçbir şey söylemedim."

Pantolonunu çıkarmaktan vazgeçip bana birkaç adım attı. "Yani ona yalan söyledin, görevine ihanet ettin."

Yüzümü buruşturdum. "Böyle söyleme zaten canım sıkkın."

"Özür dilerim, bundan nefret ediyorum." Karşımda diz çöktü, dizleri üstünde olduğu halde benle aynı boydaydı oturduğum için. "Görevinle benim aramda kalıp sürekli acı çekmenden nefret ediyorum. Keşke bunu engelleyebilsem."

"Sorun yok," derken topuzumu açıyordum bir yandan.

"Sorun var, hayatında ben olduğum sürece de hep olacak. Ama sikeyim ki karımı bırakamam," kendi içinde ne kadar çeliştiğini görebiliyordum.

"Karımı bırakma," dedim topuzu sonunda tamamen açarken.

"Bırakırsam si," küfredecekti ki bakışlarımı görüp sustu.

"Seni iki yıl tutacaklarmış Türkiye'de, bunu sana asla söylemem gerekiyordu," Çelik'in bakışları duyduklarıyla daha da yumuşadı.

"Zaten tahmin ettiğimiz bir şeydi bu, şaşırtmadı."

"Peki sonra ne olacak?" Titrek çıkan sesimle alnını alnıma yasladı.

"Göreceğiz, yaşayacağız ve göreceğiz ama ne olursa olsun ayrılmayacağız, seni bırakmayacağım, biliyorum ki sen de vatanını bırakmayacaksın ama bir orta yol bulacağım bize, söz veriyorum." Yanağımı okşadı. "Bana bunu anlatmaman

gerektiği halde anlatarak kendine bir vicdan azabı daha eklememeliydin." Vicdan azabı yoktu.

"Eklemiyorum çünkü bu bilgiyi kullanarak beni vatanıma karşı zor bir duruma düşürmeyeceğini biliyorum." Ona ne kadar güvendiğimi ben bile yeni görüyordum.

Çelik de yeni görüyordu ve bu güven karşısında kelimenin tam anlamıyla mest olmuştu. Hülyalı gözlerle beni izlerken dayanamıyormuş gibi dudaklarımı uzun uzun öptü.

Dünyadaki en tehlikeli, en imkânsız adamı seviyordum.

O adam benim kocamdı.

Ve şartlar ne olursa olsun birbirimizi bırakmayacaktık.

Gerçi çekildiğinde kaşları çatıktı. "Eren ne boş yapıyordu öyle?"

"Çelik," uyarı dolu sesimi pek takmadı.

Öfkeyle soludu, "herif bacaklarına baktı!"

"Kötü bir niyetle bakmadı," dedim ama kaşları daha çok çatıldı.

"Niyetini nereden bileceksin?"

Çenemi hafifçe havaya kaldırdım, "herkes senin gevşek bir adam olduğunu söylüyordu Azrail'in Kılıcı'nın altından bu kadar kıskanç bir adam çıkacağını kim bilebilirdi,"

"Gördün Azrail'in Kılıcı'nı," derken bakışlarımı hafifçe aşağı eğdi. "Gevşek miydi?"

Ona laf sokmaya çalışmak her seferinde hüsrarla sonuçlanıyordu.

"Ciddiyim senin koşuşunu falan hemen fark etti, ne ayak?" Her şeyi kıskanıyordu, hem de her şeyi. Dirseğini dizime yasladı.

"O benim arkadaşım, kıskanmayı ne zaman kesersin?"

"Kıskanmıyorum," dedi ama bence kendi bile bu söylediğine inanmadı. "Da senin koşuşunu fark etmesi ne alaka? Koşarken seni mi izliyor sürekli?"

"Ashnda izliyor, hepimizi izliyor."

Kafası karışmıştı, "Eren sapık mı yani?"

"Hayır, hepimize değer veriyor," İkisi arasındaki bağlantıyı çözememiş gibiydi. "Eren'in biraz acıklı bir hikayesi var. Sevdığı kadın da onun gibi asker, bir gün bir görevde çatışma sırasında yaralanıyor ama timi yavaşlatmamak için bunu saklıyor. O acıyla epey bir yol gidiyor sonunda daha fazla dayanamayıp Eren'in kolları arasında ölüyor," Eren bunu anlattığı gece hepimiz bir arada benim lojmandaki evimdeydik. Ben çok kötü bir psikolojideydim ve biraz da olsa bana yalnız hissettirmemek için anlatmıştı.

Çelik böyle bir hikaye beklemiyordu. Üzgünce eğdi bakışlarını. "Siktir, çok kötüymüş." Bir süre düşündü, her ne düşündüyse hiç hoşuna gitmemişti.

Kafasını kaldırıp yüzümü uzun uzun inceledi. Sanırım Eren'in yerine kendisini koymuştu. Sonra onun yerinde olmadığı için rahatlamış ve bana sıkıca sarılmıştı.

Başı karnıma yaslanırken saçlarını okşadım.

Umarım biz tüm imkansızlıklara rağmen birbirimizden hiç kopmazdık.

Günler birbirinin aynısı şeklinde gidiyordu. Evde olduğumuz çoğu zaman sevişiyor, birbirimize doyamıyorduk. Onun edepsizliğine bu kadar erken uyum sağlamak bana da sürpriz olmuştu ama ne zaman sevişme başlatsa ona dur demiyor, demek de istemiyordum.

Hatta dün sabah yanlışlıkla ben başlatmıştım sevişmemizi, onu öperek uyandırma gafletine düşmüştüm. O da asla bu hatamı affetmemişti.

Birkaç gün bana dediği gibi pek dokunmamaya çalışmıştı ama kendime geldiğimi fark ettiği an öncesinden bile beter olmuştu. Hiç yorulmak bilmiyordu, hem de hiç.

Ona neden makine gibi dediklerini şimdi daha iyi anlıyordum, yürüyen bir sevişme makinesi gibiydi. Her zaman hazırды ve asla bana doymuyordu.

Onun bu tutkusuna asla yetişebileceğimi düşünemezdim ama öyle iyi sevişiyordu ki her seferinde bir öncekinden daha çok zevk almamı sağlıyordu. Tabii buna kabarık geçmişinin de etkisi vardı. Geçmişe bakmamaya çalışıyor, şimdiye odaklanıyordum.

Eğer Çelik hayatıma girmeseydi zaten onun gibi bir adamla olacağımı düşünmezdim...

Şimdiyse onun dışında kimseyle olabileceğimi düşünmüyordum.

Her gün askeriye gidiyorduk, Çelik hakkında epey raporlar hazırlanmış, çoğu özelliği test edilmişti. Artık neredeyse tüm yetenekleri raporlanmıştı. Çelik de bu süreçte onlara epey yardımcı olmuştu. Çelik tüm arkadaşlarımla iyice kaynaşmıştı, sık sık bizim evde toplanıyorduk, çoğu zaman Roman da onlarla birlikte geliyordu.

Roman açık açık Zeliha'ya yürüyordu ve dün az kalsın dayak yiyecekti. Zeliha sünneti olmayan adama bakmam dediğinde Roman sünnet hakkında uzun uzun araştırmalar yapıp Zeliha'ya duyduğu beğenin bir taraflarının kesilmesinden daha önemli olmadığına karar verip kendini geri çekmişti.

Hayatımın en mutlu günlerini yaşıyordum, Çelik bir dediğimi ikiletmiyor, ben benden daha çok düşünüyordu, her seferinde beni mutlu etmenin yolunu buluyordu. Bazen akşamları birlikte film izliyor bazen de saatlerce sohbet ediyorduk.

Çoğu akşam film izlerken Çelik benim dizime yatıyor ben de onun saçlarını okşuyordum, hatta kucagımda uyuyakalıyordu.

Ama asla birbirimize doyamıyorduk.

Ona o kadar alışmıştım ki bu artık acı veriyordu.

Her an gözlerim her yerde onu arıyordu. Birine bu kadar bağlanmak çok korkutucu bir o kadar da büyüleyiciydi.

Bugün askeriye gitmiyorduk, kahvaltımızı yaptıktan sonra eski bir film izlemiş sonra da koltukta birbirimize sarılıp kalmıştık.

Sırtım sert ve sıcak göğsüne yaslıyken elinin tersiyle kolumu hafif hafif okşuyordu. Sabaha kadar uyumayıp seviştığımız için biraz da yorgunduk ama bu tatlı bir yorgunluktu.

Ona doğru hafifçe dönerek sırtımı koltuğa yasladım. Her gün askeriye geldiği için düzenli tıraş oluyordu, pürüzsüz yanağını okşadığımda gülümsedi.

Dayanamayıp çenesine bir öpücük bıraktım. Onu artık öpmeye korkuyordum çünkü ne zaman öpsem hemen sevişmeye başlıyorduk.

"Vuslat," dedi hülyalı bir ses tonuyla.

"Hım?"

"Neye üzülüyorum biliyor musun?"

Merakla yüzüne baktım. "Neye?"

Bu sefer muzip değildi ifadesi, daha tatlı ve tamamen içtendi. "Sensiz geçen yıllarıma, o yılların boşluğuna ve gereksizliğine. Keşke seni on yıl önce tanımış olsam ve dibinden ayrılmasaydım."

Her sözü kalbimin varlığını bana hatırlatıyor, başımı döndürüyordu. "O zaman seri katilliği bırakır mıydın?"

Hiç tereddüt etmedi, "Bırakırdım. Eğer gerçekten bana bir insan gibi hissettirecek mükemmel bir kadının varlığını bilsem o an bırakırdım. Hiçbir şey umurumda olmazdı." Eğilip kokumu içine çekti. "Senin yanında denek değilim, katil değilim, mafya hiç değilim, Azrail'in Kılıcı bile değilim, kimse değilim, sadece benim. Sadece benle tanışmam uzun uzun bir zaman aldı."

Sürekli cilvelerine alıştığım için ara ara uzun konuşmalar yapması her seferinde şaşırtıyordu ama her tarafı gibi ağzı da çok iyi laf yapıyordu!

Ama o böyle konuştuğunda ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. "Öyle mi," dedim sadece bir şey söylemiş olmak için.

Bu onu güldürdü. "Ağzın yine çok iyi laf yapıyor, cilvelerin falan başımı döndürür yapma bak böyle."

Sinirlenerek ondan uzaklaşmaya çalıştım tabii bu koltukta ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar. "Beğenemedin mi?"

Çok saçma bir şey söylemişim gibi kaşları havalandı. "Hastayım ne beğenmesi? Biz birbirimiz için yaratılmışız bak. Benim gibi taşkın bir manyağı tek sen hizaya getirirdin." Biz asla birbiri için yaratılmayan bir çifttik, asla ortak özelliklerimiz yoktu.

Yemek zevklerimizden, izlediğimiz filmlere, dinlediğimiz şarkılara kadar yansıyor bu farklılık.

"Çok aşıksın değil mi bana?" Hülyalı şekilde sorduğu soruyla güldüm.

"Çelik!"

"Ben de olsam ben de kendime aşık olurdum herhalde, aşık olunmayacak gibi değilim ki. Sen zaten var ya bana aşık olmasan kimseye aşık olmazmışsın. Bana bile epey direndin bak bana bile!" Mütevaziliği yine gözlerimi yaşartıyordu ama onu böyle görmeyi seviyordum. Tekrar içine kapanıp kendini hiçbir şeye layık hissetmediği döneme girdiğini görmek en büyük korkumdu.

"Doğru başka kim senin kadar cilve yapardı bana?"

Kıkırdadı, "Seviyorsun ama, belli etmiyorsun da ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum ben," dedi böbürlenerek, e yalan da sayılmazdı.

Aramızda uzun bir sessizlik oluşurken gözleri kısıldı. "Vuslat," meraklı sesiyle ona baktım. "Annen hakkında hiç konuşmuyorsun, babanın şehit olduğunu biliyorum ama annen?"

Bu konuda konuşmayı bırak düşünmüyordum bile, onun hakkında düşünmeyeli yıllar olmuştu. "Canımı sıktım, anlatma," dedi hemen ama başımı iki yana salladım.

Ondan hiçbir şey saklama gereği duymuyordum, bu da beni korkutan şeylerden biriydi. Onu kendimle aynı görüyordum, benim bildiğimi onun bilmesi hiçbir sorun olmamış gibi.

"Babam rütbeli bir askerdi ve görevini her şeyden önceye koyardı," dediğimde bahsettiğim kişilik aslında Çelik'e çok tanıdık gelmişti. Çünkü ben görünüş olarak anneme benzesem de kişilik olarak babamın kopyasıydım. "Onların tanışma hikayeleri de değişik, annem bir diplomatın kızı,"

Çelik şaşkınlıkla beni kesti. "Annen bir diplomat kızı mı?" Başımı salladığımda gözleri kısıldı bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Bir gün büyük bir toplantıda annemin babası benim babama ödül vermiş. İlk orda görmüşler birbirlerini, ilk görüşte aşık da olmuşlar. Öyle ki annem ailesinin tüm itirazlarına kulağını kapatmış. Sürekli ülke ülke gezen, tıp mezunu, zengin bir ailenin kızıymış."

Beni hiç kesmeden dikkatle dinlemeye devam etti.

"Annem aslında başlarda çok ödün vermiş, doğup büyüdüğü şehirden taşınıp babamla sürekli lojmanlarda asla alışık olmadığı kültürlerde yaşamaya başlamış. Ama bu hayata bir türlü alışamıyormuş, her geçen gün solup gidiyormuş. Babam sürekli ölümle burun buruna kalıp onu evde yalnız bırakıyormuş. Ciddi psikolojik sorunlar yaşıyormuş, ağır depresyonlara giriyormuş. Hatta bana hamile kaldığı zaman ayrılmaya karar vermiş hatta beni de aldırılmayı düşünüyormuş, dayanamıyormuş bu acıya ve yalnızlığa. Babam aldırmasını engellemiş ama doğumun hemen ardından annemle ayrılmış. Annemin onu bırakmadığını ve ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. Aslında annemi kendisinden kurtarmaya çalışmış. Annem gitmiş ve bir daha hiç konuşmamışlar. Ben babaannem ve halamla büyüdüm. Babamın acısının ardından babaannem de çok geçmeden dayanamayıp vefat etti, halam da evlenip Almanya'ya taşındı. Annem hiç benimle iletişim kurmaya çalışmadı, o babamla yaşadıklarıyla birlikte beni de silmişti. Ben de kendimi hiç ona hatırlatmak istemedim."

Anlatmamı bitirmemin ardından aramızda uzun bir sessizlik oluştu. "Tarık'la seni birine benzetiyorduk, yıllar yıllar önce ölmüş bir kadına acaba onunla kan bağı olabilir mi diye düşünmüştük ama bu anlattıklarına göre yok." Bunu bana hiç söylememişlerdi.

"O kadar çok mu benziyorduk? Kimdi ki bu kadın?"

"Firuze, sorma başımıza ne geldiyse ondan geldi," merakla yüzüne baktım ama sadece omuz silktili. Daha fazla detay vermek istemiyordu. Belki arkadaşlarının geçmişiyile ilgiliydi ve onların sırlarına saygı duyuyordu belki de bir gün vatanımla karşı karşıya kalıp yine ondan vazgeçmemden korkuyordu kim bilirdi.

Yüzümü okşadı. "Annen bu kadar müthiş bir kızı olduğunu bilse bu zamana kadar görmediği için pişmanlıktan deliye dönerdi."

Buruk şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben pek öyle düşünmüyordum çünkü tam anlamıyla babamın aynısıydım ve annem babamdan kaçmıştı.

"Hey, sen bu dünya üzerindeki en müthiş, en özel, en olağanüstü, en güzel insansın." Üzüldüğüm gözünden kaçmamıştı, aslında bu konu epey önce aştığım bir konuydu ama o son zamanlarda beni benden bile iyi anlıyordu. "Bundan sonra annen de benim baban da benim, her şeyin benim," Üzüntümü geçirmek için söyledikleri beni güldürürken merhametli bakışları karşısında erimeden edemedim.

Dayanamayıp başımı sert pazısından kaldırıp dudaklarına bir öpücük bıraktım. Hemen keyifle mırıldandı, başıma ne geleceğini biliyordum.

Öpüşüme hızla karşılık verirken dili ağzımın içine girdi. Bir eli tişörtümün altına girip göğsüme doğru çıkarken kendini de doğrultup daha sert öpmeye başlamıştı beni. Elimi versem kolumu kaptırıyordum. Hafifçe yattığı yerden doğrulup biraz üzerime çıktı.

Öpüşleri iyice derinleşmişti ki çalan zil sesi bizi böldü. Çelik o kadar benimle ilgiliydi ki dışarıdan gelen sesleri duymamıştı demek.

Neredeyse çocuk gibi oflayarak geri çekildi. "Kim geldi tatil günümüzde? İnsana kendi evinde bile rahat ettirmiyorlar, karımla mahremiyet istiyorum çok mu zor?" O söylenirken ben kolları arasından çıkıp ayağa kalkmıştım bile.

Çelik de benimle birlikte doğruldu, tam bir adım atacaktım ki kalçama şaplak attı! Bunu daha önce de birkaç kez sevişirken yapmıştı. Sinirle dönüp işaret parmağımı ona doğrulttum. "Bunu bir daha yaparsan o elini kopartırım."

Sırıttı, arkamı dönmüştüm ki kalçamda yine hafif bir acı hissettim ama bu şaplak değildi. Popomu ısırılmıştı!

Ben şok içinde bakarken bana gülüyordu. "O güzel poponu yüzümün üstüne oturtacağım."

"Çelik!" Ben çıldırırken o tatlı tatlı güldü.

Zil çalmaya devam ettiği için ona yumruk atmaktan vazgeçip kapıya ulaştım, Çelik de peşimden geliyordu.

Tarık gelmişti.

Çelik kardeşini gördüğüne ilk kez sevinmemiş olabilirdi çünkü kardeşi onun en sevdiği anlardan birini bölmüştü.

"Selam," dedi gülümseyerek. "Abim ve yengem nasılsınız acaba?" Biz daha cevap veremedi yanımızdan geçip eve girdi. "Sizin bu evi çok sevdim ya insana çok huzur veriyor."

Çelik pes etmişçesine elini kaldırarak salonu işaret etti. "Hoş geldin."

Pek işaret etmesine gerek yoktu çünkü zaten Tarık kendi evi gibi görerek geziniyordu. Tarık tekli koltuğa geçerken biz de az önce yattığımız koltuğa oturduk.

"Ee sorunlarınızı halledip sevişip barıştınız mı?" diye sordu Tarık göz kırparak.

O kadar utandım ki kimsenin yüzüne bakamadım. "Düzgün konuş karımın yanında," dedi Çelik ama bu Tarık'ı şoka soktu.

Ağzının üstünü eliyle örtüp abisini uzun uzun inceledi. "Tövbe tövbe acaba senin içine başka biri girmiş olabilir mi? Sevişme kelimesi senin litaratüründeki en masum kelime falan."

Çelik oflarcasına nefesini verdiğinde Tarık ellerini havaya kaldırdı. "Bu yeni edepli Çelik'i seviyorum. Önceki halinle Aşkın'dan bile daha edepsizdin. Neyse buraya bir şey sormaya geldim."

Çelik kolunu koltuğun arkasına uzattı, yani başının tam arkasına. "Sor abim."

Tarık ciddileşti, hatta duruşunu bile dikleştirdi. "Ben dün ailemizin yanına gittim,"

Odadaki hava aniden donarken Çelik'e baktım, kara gözlerinde hiçbir duyguyu seçemiyordum ama gözlerinde görmesem bile ne hissedeceğini bilecek kadar çok tanıyordum onu artık. Canı acıyordu.

"Onlara senden bahsettim, hayatta olduğundan."

Çelik tek kelime etmiyor dikkatle kardeşini dinliyordu. "Sevinçten kafayı yediler, buraya geleceklerdi ama onları zorla tuttum. Azrail'in Kılıcı'nın ailesi olduğu bilinmesi pek iyi olmaz. O yüzden onlara seni ona hemen götüreceğimin sözünü verdim."

Çelik ne tepki vereceğini bilemiyormuş gibi bana baktığında ona güç vermek için gözlerimi açıp kapattım.

"Keşke söylemeden önce bana sorsaydın, bir kez başına buyruk iş yapmasan ölür müsün?" diye çıkıştı Çelik.

"Bilmeye hakları vardı," diye sıyrılmaya çalıştı Tarık.

Çelik alayla güldü. "Benim de en başından beri ailemin yaşadığını bilmeye hakkım vardı, bunları umursadığını bilmiyordum."

Tarık üzgünce başını eğdiğinde abisi ona dayanamadı. Çelik'in ona bu kadar zaafı olmasına üzüliyordum. En başından beri Tarık onun en büyük zaafıydı ama buna rağmen en büyük acıları ona hep Tarık yaşatmıştı. Çelik'i üzme de incitme de umurunda olmamıştı ama artık en azından Çelik'e iyi davranıyordu. Yine çok sıcak değildi ama önceki kadar da canını yakmıyordu.

"Tamam ama bu tehlikeli olabilir," dedi Çelik ailesini düşünerek.

"Güvenlik önlemleri aldık buradan altı saat kadar uzaktalar. Yani hemen yola çıkarsak akşam yanlarındayız,"

Çelik tekrar bana baktı ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Göğsünü okşayıp gülümsedim. "Çok heyecanlı, çok güzel olacak," destekleyici sözlerimle gerginliği gözle görülür şekilde azaldı.

"Sen de gel."

Ailesiyle ilk kez tanışacaktı, yanında olup ona destek olmak isterdim ama bu ilk kavuşmaları aile arasında olmalıydı.

"Yok, önce sen git. Önce sen tanış, sonra beni de tanıştırmaya götürürsün," aldığı cevaptan hiç hoşlanmamıştı.

"Yani oğulları olduğunu duyunca şoka girdiler, bir de gelin duyarlarsa halleri ne olur bilemiyorum. Ferda'yla tanıştırdım bu arada geçenlerde, çok komikti görmeniz lazımdı." Tarık sevgilisini bile ailesiyle tanıştırmıştı, Çelik'in varlığını bile yeni söylemişti. Tamam onların güvenliği içindi bu ama Çelik'in ne kadar incindiğini hissediyordum.

"Hadi abi hemen hazırlan yola çıkalım, çok sabırsızlar."

Çelik daha fazla konuşmadan ayağa kalktığı anda ben de peşinden kalktım. Yatak odasına girip dolabını açtı, çok dalgındı, ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

"Ne giyinsem?" O dolaba bakarken ben de yanında durdum.

"Ne giyinsen çok yakışır," Elim lacivert gömleğine gittiğinde başını iki yana salladı.

"Nikahta giyindiklerimi mi giyinsem, çok yakışmıştı onlar bana," dedi dolabı karıştırmaya devam ederken.

Gülerek çenemi pazılarına yasladım. "Ne giyinsen çok yakışacak."

"Karşılarında düzgün bir adam gibi durmak istiyorum," sesi kısıktı, "benim ne olduğumu neler yaptığımı duymuşlardır kesin." Başımı eğdiğinde çenesini tutup kaldırdım. Yine o durgun hallerindeki gibi davranıyordu.

"Geçmiş geçmişte kaldı, yaptıkların için ağır bedeller ödedin, bunları konuşmuştuk seninle,"

"Evet ama onlarla konuşmadık, ya beni sevmezlerse, ya korkunç bulurlarsa, ya istemezlerse?"

Tüm endişelerini anlıyordum. "Öyle bir şey olmayacak, seni gördüklerinde çok mutlu olacaklar, seni çok sevecekler. He öyle olmazsa annen de benim baban da benim her şeyin benim," dediğimde kıyafet bakmayı boş verip gözlerime uzun uzun baktı.

Kara gözleri aşkla parlarken göğsünü okşadım. O askıdan çıkardığı ütülü kıyafetlerini giyinirken ben de ona küçük bir çanta hazırlayıp içine rahat kıyafetler koydum.

Siyah kumaş pantolon ve geniş vücudunu saran beyaz gömlekle inanılmaz yakışıklı olmuştu.

Kol düğmelerini takarken ona uzattığım çantaya şaşkın şaşkın baktı. "Bu ne?"

"Çanta, içine pijama çamaşır çorap falan koydum. Bu gece orada kalırsın. Yarın da askeriye gitmiyoruz zaten bence yarın da kal. Onlarla özlem gider."

Çelik bir elimde tuttuğum çantaya bir de bana baktı. Ellerini kaldırdığında çantayı alacak sandım ama almadı yüzümü avuçları arasına alıp dudaklarıma baş döndürücü bir öpücük bıraktı. Beni öpmesine bayılıyordum bunu inkar edemezdim.

Kısa öpüşünün ardından alnını alnıma yasladı. "Seni hak edecek ne yaptım ben?" Bunu ciddi ciddi soruyordu merak ediyormuş gibi. "Benim gibi bir herif nasıl olur da senin gibi bir kadının sevgisini hak eder inan bilmiyorum ama iyi ki varsın Vuslat."

Ona sıkıca sarıldım, başım göğsüne yaslandığında kalp atışlarını duyuyordum. Onun göğsünde olmayı çok seviyordum hem çok sert hem de yumuşaktı ayrıca çok da güzel kokuyordu. Başlı başına onun göğsü bana ev gibi hissettiriyordu.

Kokumu içine çekip saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Hadi geç kalacaksın," dedim ondan zorlukla uzaklaşarak.

Elimdeki çantayı aldı, "keşke sen de gelseydin,"

"Bir dahakine söz."

İç çekti. "Bu akşam başımı dizine yaslayarak uyuyamayacağım."

"Geline telafi ederiz,"

Odadan çıkmadan önce bir kez daha dudaklarıma uzun ve tutkulu bir öpücük bıraktı.

Birlikte aşağı indiğimizde Tarık ayaktaydı, duvardaki fotoğrafları inceliyordu. "Hazırım," dedi Çelik, Tarık fotoğraflardan bakışlarını ayırıp abisine baktı.

Abisinin takım giyinmiş aşırı yakışıklı halini gördükten sonra başını eğip kendi ne giyindiğine baktı. "Bu takımla onların favorisi olacaksın, kabul etmiyorum, ben de üstümü değiştireceğim."

"Abini kıskanma Tarık o pijama giyse de zaten favori olur," dedim kocamı savunarak. Bu Çelik'i aşırı eğlendirirken elini belime götürüp beni kendisine çekerek sarıldı.

"Tamam vakit kaybetmemek için üstümü değiştirmiyorum, zaten kaç saat yol gideceğiz o gömleğin ütüsü bozulur."

Çelik bana bakıp güldü. "Bu çocuk niye bu kadar kıskanç? İnsan abisini kıskanır mı lan?" Son cümlede kardeşine baktı.

"Abi Herkül gibi bir şeyse kıskanır." Tarık söylenerek yanımıza geldi. Abisiyle arasında epey bir boy farkı vardı. Aslında Tarık uzun boylu sayılabilecek bir adamdı şansızlığı abisinin cidden Herkül gibi olmasıydı.

Onları kapiya kadar uğurladım. Çelik kapıda da bana sıkıca sarılıp yanaklarımı öptü. "Bir şey olursa beni ara, tek kalma istersen sizinkileri çağır sen de,"

"Bir şey olmaz, bakarım," dedim çenesine son bir öpücük bırakarak.

Tarık arabasının önünde durmuş bizi izliyordu, her seferinde bizi uzun uzun inceliyordu. Ya abisini böyle izlemek hoşuna gidiyordu ya da en baştaki hallerimizi hatırlayarak dünyanın bin türlü haline şaşıyordu.

Birlikte arabaya binip uzaklaşmalarını izlerken göğsüme değişik bir sızı girdi. Kapıyı kapatıp salona döndüm, ona o kadar alışmıştım ki...

Onsuz ev bomboş hissettiriyordu.

Onsuz bir gün geçirmek bile bu kadar zor gelirken umarım bir daha asla ayrılmak zorunda kalmazdık çünkü buna asla katlanamazdım, dayanamazdım.

Ne yapacağımı bilemeyerek evi toparladım, gerçi çok da dağınık değildi. Çelik ondan beklenmeyecek kadar derli topluydu. Ev işlerini yarı yarıya bölüşüyorduk. Bazen çamaşırları o yıkayıp ütülüyordu bazen ben ama genelde yemekleri o yaptığı için daha çok ben ilgileniyordum kıyafetlerle.

Evin tozunu aldıktan sonra Çelik'le uzandığımız koltuğa tek başıma uzanıp telefonu elime aldım. Kızlar mesaj atmıştı. Erkeklerden ayrı bir grubumuz vardı da.

Zeliha: Vuslat'ın bu sessizliği mutlu bir sessizlik diye yorumladım.

Yasemin: Valla bize hiçbir şey anlatmıyor da bir şeyler yaşanmış belli Çelik aşırı mutlu Vuslat sürekli kırmızı falan.

O kadar belli mi ediyorduk ya, hemen cevap yazdım.

Grupta ben de varım bilmem farkında mısınız?

Çelik'in dediği gibi onları buraya çağırmayı düşündüm ama Çelik'in nerede olduğunu soracaklardı ve ne söylesem sıkıntı olacaktı. O yüzden onları çağıramazdım.

Zeliha: Teo tutturmuş buluşalım diye her gün yüzünü gördüğümüz yetmiyor tatil gününde de salmıyor adam.

Yasemin: Roman seni görmek için Teo'ya baskı yapıyormuş öyle duydum.

Kıkırdadım, Roman'la Zeliha'yı izlemek dünyadaki en komik şey falandı.

Yasemin: Sarışınlık mı baskın gen yoksa kızılık mı?

Zeliha: Sarışınlık herhalde, ne alaka?

Roman sarışın ya ondan soruyor

Zeliha: Beni dellendirmeyin zevzeklik yapmayın

Yasemin yan sırttan emoji attığında Zeliha daha da sinirlendi.

Gülerek mesajları okurken dışarıdan gelen sesler duyduğumda telefonu bıraktım. Araba sesleriydi ve birden çoktu.

Tam bakmak için kalkacaktım ki salonun büyük camından bana doğrultulmuş silahı gördüm. Simsiyah giyinmiş iri bir silüetti.

Ardı ardına silah sesleri gelmeye başladığında karşımdaki namludan kurtulmak için sadece saliselerim vardı.

Kaç kişilerdi?

Ne istiyorlardı?

Ve en önemlisi silahım neredeydi?

BÖLÜM SONU

Herkese merhabalar! İsyanda Aşk'ın yeni bir bölümüyle daha sizlerleydim. Umarım keyif alarak okumuşsunuzdur. Normalde bölüm yarın akşam gelecekti ama yarın bir paylaşım yapacağım için bölümü bugün yayınlamayı uygun buldum. Yarın tam 20.00'de hepinizi Instagram sayfama bekliyorum 😊

Çelik'in sağlık durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Çelik ve Vuslat ilişkisi hakkında düşünceleriniz neler?

Çelik ailesiyle kavuşacak mı?

Finale adım adım yaklaşırken sizce onları nasıl bir son bekliyor?

Bu kitabın sonunu kurgu aklıma düştüğünde planlamıştım ve her zaman nasıl bitireceğimi biliyordum. Bu sebeple zihnimde uzun süredir pişiyor ve o sahneleri yazmak için çok heyecanlıyım. Kitaba yakışan bir final olmasının yanı sıra içime işleyen bir final diyebilirim. Finale az kalmışken geri kalan bölümlerinde kitapla aynı anda verebilirim, tarihleri ayarlamaya çalışıyorum.

Finale kaç bölüm kaldı henüz bir bölüm sayısı veremem ama çok kalmadı arkada yazmaya devam ediyorum.

Bölümler ve kitap çıkış tarihleri, alıntılar, imza günleri ve diğerk tüm gelişmelerden haberdar olmak için beni sosyal medya hesaplarımdan takip etmeyi unutmayın.

Gelecek bölümde görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın.